nhasach phuongnam

https://thuviensach.vn

Hộ Tâm

Tác giả: Cửu Lộ Phi Hương

♥

Dịch giả: mic2huang

♥

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

https://www.facebook.com/groups/eff.eff/

♥

Sách: Pin

♥

Typer:

Trần Thị Quỳnh Anh 1-6

Seo Hyun 7-14

Tuyen Tran 15-21

Mai Nguyen 22-29

Vy Văn 30-36

Hoàng Hạ Nguyên 37-44

Phong Linh 45-52

Hoa Tuyết 52-59

Rô Ron 60-66

Tịnh Vu 67-73

Nguyễn Thanh Tú 74-81

Sam G Mingukie 82-88

Thu Loan 89-96

Sandy Tran 97-104

Lê Tú Linh Kha 105-hết

♥

Beta lần 1:

1-36 Minh Hien

37-73 Chip Huyền

74-hết Vu Nguyen

♥

Beta lần 2:

1-36 Le Lieu

37-73 Đỗ Lan Phương

74-hết Thanh Châu

https://thuviensach.vn

♥

Làm ebook: Horcrux

♥

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết ***Hộ Tâm*** do *Pavicobooks* phát hành.

https://thuviensach.vn

CHÚ Ý

Ebook **Hộ Tâm** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Hắn không còn gầy ốm, không còn bất an, dường như hắn đã lấy lại được sức mạnh chấn động trời đất. Lúc này đây hắn đã biến thành người như vậy, nhưng người đó lúc nhìn thấy Nhạn Hồi ủ rũ dưới đất lại không giấu nổi vẻ xót thương.

Hắn cúi người cong lưng, ẵm nàng lên như một đứa trẻ: "Ta đưa cô đi."

Vẫn luôn là nàng cứu hắn.

Còn lần này, đổi lại là hắn đến cứu nàng…

~~~

Vì yêu lầm mà mất đi tính mạng

Vì thương lầm mà kiếp hóa long đong

"Hỏi thế gian ái tình là gì?"

Mà vì nó biết bao kẻ si mê cuồng dại

Mà vì nó biết bao kẻ đau thương ngang trái

"Hỏi thế gian ái tình là gì?"

Mà khiến hắn vì nàng từ bỏ một kiếp "Yêu", để chờ để đợi

Mà khiến nàng vì hắn vứt bỏ một kiếp "Tiên", để đợi để chờ

Núi Thần Tinh, Tam Trùng sơn, Trảm Thiên trận

Hắn cùng nàng sống chết bên nhau

Dẫu Tiên - Yêu hai đàng rồi ly biệt

Dẫu mưa dầm dãi nắng đôi ngã quan san

Hắn vẫn bên nàng, một đời một kiếp

Nàng vẫn nhớ hắn trọn kiếp long đong…

~~~

Nhạn Hồi khó hiểu, chắc là… không làm Thiên Diệu bị thương đó chứ…

https://thuviensach.vn

Nhưng tại sao trông hắn lại giận dữ đến vậy…

"Cô không trốn một lúc được sao?"

Nhạn Hồi hoang mang: "Trốn đi đâu?"

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi đáp: "Sau lưng ta."

~~~

Sư phụ.

Tiếng sư phụ cuối cùng nàng vẫn chưa kịp gọi… Thật ra cho dù trải ra bao nhiêu chuyện, Nhạn Hồi vẫn muốn nói với Lăng Tiêu, mười năm trước và mười năm nay, nàng chưa bao giờ hối hận vì đã bái y làm thầy.

https://thuviensach.vn
~~~

Mục lục

Mở đầu

1 2 3 4 5 6 7

8 9 10 11 12 13

14 15 16 17 18 19

20 21 22 23 24 25

26 27 28 29 30 31

32 33 34 35 36 37

38 39 40 41 42 43

44 45 46 47 48 49

50 51 52 53 54 55

56 57 58 59 60 61

62 63 64 65 66 67

68 69 70 71 72 73

74 75 76 77 78 79

80 81 82 83 84 85

86 87 88 89 90 91

92 93 94 95 96 97

98 99 100 101

102 103 104 105

106 107 108 109

Đại kết cục

https://thuviensach.vn

Vĩ thanh

Ngoại truyện: Chung tình (1)

Ngoại truyện: Chung tình (2)

~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~

https://thuviensach.vn

Mở đầu

Hôm Nhạn Hồi bị đuổi khỏi núi Thần Tinh, nàng đã làm cho cảnh tượng lúc ấy có chút khó coi.

Thật ra nàng vốn định yên lặng ra đi, không muốn sinh sự nữa, nhưng chuyện trên thế gian này đâu dễ dàng được như ý nguyện.

Khi Nhạn Hồi nhìn chén đũa nàng đã từng ăn, chăn nệm nàng từng ngủ, còn có kinh thư nàng từng chép bao nhiêu năm nay bị Tử Nguyệt sư tỷ dùng chiếu cỏ gói lại, giơ chân đá xuống ba ngàn bậc thang dài, "loảng xoảng" lăn xa, thật ra nàng cũng chẳng nổi giận.

Nàng chỉ than thở trong lòng rằng, Tử Nguyệt sư tỷ này đấu đá với nàng bao nhiêu năm qua mà sao vẫn chẳng có đầu óc gì cả… Nàng đã bỏ những thứ đó lại thì chắc chắn đó là đồ bỏ đi, Tử Nguyệt trút giận lên những đồ bỏ đi đó đúng là rỗi hơi.

Tử Nguyệt đứng trước cửa núi, giống như một con khỉ đầu chó đánh thắng trận, đắc ý hếch mũi nhìn nàng.

Nhạn Hồi ngáp một hơi rồi xua tay, "Tỷ vui là được!" Nàng quay người đi mất.

Tử Nguyệt hừ lạnh, "Đứng lại, còn chưa xong đâu!" Nói xong nàng ta bỗng vứt ra một thứ, một cây trâm ngọc lướt qua bên cạnh Nhạn Hồi, rơi trên thềm đá, kêu một tiếng giòn giã rồi gãy thành mấy đoạn, sau đó leng keng lăn đi mất.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngây người, bước chân khựng lại, nàng khom người nhặt một đoạn trâm ngọc rơi gần mình nhất.

Sao nàng lại không nhớ thứ này nhỉ…

"Năm xưa lúc mất nó ngươi cuống quít thế nào, kẻ khác không biết chứ ta biết cây trâm này là đồ của ai." Nụ cười trên khóe môi Tử Nguyệt đậm đầy nét khinh khi ghét bỏ, "Tưởng không ai nhìn thấu chút tâm tư đó của ngươi sao? Bao nhiêu năm nay nhìn ngươi khiến ta cảm thấy ghê tởm chết đi được."

Nhạn Hồi nắm đoạn trâm gãy đứng một hồi, bỗng cong khóe môi cười, "Sư tỷ, phiền tỷ ghê tởm bao nhiêu năm nay, nhưng hôm nay tỷ lại ném vỡ nó trước mặt ta, sao, tỷ muốn khiến ta buồn à?"

Không chờ Tử Nguyệt lên tiếng, ánh mắt Nhạn Hồi bỗng lạnh đi, "Đáng tiếc, đến hôm nay ta chẳng màng buồn nữa, nhưng chúc mừng tỷ đã thành công chọc giận ta."

Nhạn Hồi vừa xắn tay áo vừa đi về phía Tử Nguyệt, "Tới đây, chúng ta nói cho rõ nào."

Tử Nguyệt nuốt nước bọt, "Đứng lại, không được đến gần ta." Nhạn Hồi chẳng buồn để ý nàng ta nói gì, vẻ mặt Tử Nguyệt bắt đầu trở nên khó coi, "Ngươi còn lại gần nữa thì ta sẽ kêu lên, đến lúc ấy sẽ có người nhìn thấy cây trâm gãy này đó!"

"Tỷ tưởng ta còn sợ mọi người biết à?" Nàng cười khẩy, bóp khớp tay răng rắc, "Ta thật nghĩ không thông, ta sắp đi rồi tỷ còn chọc giận ta làm gì."

Tử Nguyệt vô thức lùi lại, sờ tay lên đốc kiếm, "Nhạn Hồi, cửa hậu sơn có nhiều đệ tử trông coi lắm, ngươi đừng hòng ra tay với ta."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không có kiếm, kể từ thời khắc bị sư phụ đuổi ra khỏi sư môn, kiếm của nàng đã bị thu mất, nhưng điều này chẳng trở ngại nàng xử lý Tử Nguyệt.

Vốn dĩ trong số các đệ tử đời này, nàng là người xuất sắc nhất.

Nhạn Hồi cười lạnh, không chút mảy may để tâm, "Được thôi, kêu họ ra đây đi."

Tử Nguyệt thấy Nhạn Hồi bước ép gần, nàng ta vừa run rẩy rút kiếm ra khỏi vỏ, vừa hét về phía sau: "Cứu… cứu với! Tên phản đồ Nhạn Hồi muốn giết người!"

Cửa phía sau mở toang ra, vài đệ tử vội vàng từ trong chạy ra, Nhạn Hồi oai phong đưa tay búng, cửa núi bỗng nổi lên một ngọn lửa, bức mấy người kia phải quay trở vào.

"Ối, sư tỷ ơi! Nóng quá!"

"Tóc… cháy tóc ta rồi!"

"Dập lửa đi!"

"Tu vi của cô ta cao hơn bọn đệ, đệ không dập lửa được!"

Cửa núi khép lại, chặn hết tiếng chó sủa gà kêu bên trong.

Nhạn Hồi đứng trước mặt Tử Nguyệt, giờ đây đang dựa vào vách núi không còn đường lui, trợn to mắt nhìn nàng, "Ngươi đừng ỷ pháp thuật cao hơn bọn ta mấy phần thì có thể ăn hiếp người khác! Ta cho ngươi biết, chút nữa các sư phụ biết được động tĩnh ở cửa núi, nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi bật cười, khóe miệng bên phải lộ ra chiếc răng khểnh nho nhỏ, vẻ mặt đượm mấy phần tà ác, "Hôm nay ta cứ ăn hiếp tỷ đó thì đã sao, xem thử họ không tha cho ta thế nào." Nhạn Hồi đưa tay lên, Tử Nguyệt vội vung kiếm chém nàng, chiêu thức hỗn loạn cuống cuồng, chỉ mới mấy chiêu Nhạn Hồi đã đánh rơi kiếm trong tay nàng ta. Nàng xách cổ áo nhấc nàng ta lên, tiếp đó co năm ngón tay lại, kiếm của Tử Nguyệt dưới đất bị nàng nắm trong tay.

Trường kiếm trong tay Nhạn Hồi vẽ một bông hoa, xuyên qua lớp vải trên vai nàng ta cắm vào vách đá, phát ra tiếng "keng" vang dội, "Biết tính ta không tốt mà còn giở trò chọc giận ta."

Tử Nguyệt sợ hãi hoa dung thất sắc.

Thái độ của Nhạn Hồi tựa như đang đùa bỡn, nhưng Tử Nguyệt lại cảm thấy từng luồng sát khí xộc vào mặt, khiến nàng ta sợ hãi mềm nhũn tay chân, bên tai là tiếng của Nhạn Hồi: "Sư tỷ, tỷ ăn hiếp ta bao nhiêu năm nay, phải chăng bây giờ nên nói với ta một tiếng xin lỗi?"

"Bao nhiêu năm nay ngươi có ngoan ngoãn để ta ăn hiếp đâu?"

Nhạn Hồi rút kiếm, "keng" một tiếng nữa, mũi kiếm cắm bên cổ, từng luồng từng luồng khí lạnh luồn vào cổ Tử Nguyệt, nàng ta hoảng hốt la lớn, nhưng giọng Nhạn Hồi vẫn dửng dưng, "Bản lĩnh không cao còn oán trách người bị ăn hiếp không chịu phối hợp, sư tỷ thật chẳng ngoan chút nào."

Tử Nguyệt hoảng hốt bật khóc, "Hu hu, sư phụ, đại sư huynh! Nhạn Hồi lại ra tay đánh người!"

Nhạn Hồi lại rút kiếm, lần này kiếm cắm bên tai Tử Nguyệt, tiếng lưỡi kiếm ma sát với vách đá lọt vào tai nàng ta rất rõ ràng, không cần Nhạn Hồi lên tiếng, Tử Nguyệt đã hét lên: "Nói nói nói, ta xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!"

https://thuviensach.vn

Lúc này Nhạn Hồi mới buông tay, mặc Tử Nguyệt nhũn người khuỵu xuống đất, sợ hãi khóc rưng rức. Nàng ném kiếm thở dài, "Để ta yên lặng ra đi không được sao, coi tỷ làm gì kìa!"

Nàng xoa xoa cổ tay, quay đầu nhìn bức tường lửa vẫn cháy hừng hực ở cửa núi, đang định dập lửa, bỗng nhiên ở cửa núi lóe lên một pháp trận băng tuyết, ngọn lửa lập tức bị trấn áp.

Một luồng sáng trắng xoẹt qua trước cửa núi, tiên nhân áo trắng vẻ mặt trầm tĩnh đứng trước cửa, y bào to rộng bị gió thổi vô cùng phiêu dật.

Tử Nguyệt gào khóc bò dậy, loạng choạng chạy về phía người đó, tức tưởi cáo trạng.

Ánh mắt của tiên nhân rơi trên người Nhạn Hồi.

Tiếp xúc với ánh mắt lạnh lẽo của người đó, Nhạn Hồi biết, người đó đang âm thầm trách mắng nàng bướng bỉnh ngông cuồng.

Trước đây nàng sợ nhất là nét mặt này, nhưng giờ có còn liên quan gì nữa đâu, dù sao người đó cũng đâu còn là sư phụ nàng.

Nhạn Hồi bĩu môi: "Lăng Tiêu đạo trưởng, ta đã không còn là người của núi Thần Tinh, mong đạo trưởng quản thúc đệ tử cho tốt, đừng sinh sự với ta." Nhạn Hồi vẫy tay, "Xin từ biệt." Nàng quay đầu, tung vạt áo, bước xuống bậc đá xanh, quay lưng với cửa núi cao to quen thuộc, đi ngược với ngọn gió mát nơi chân trời thổi tới, dần bước vào chốn hồng trần thế tục.

Một thân một mình, không hề lưu luyến.

https://thuviensach.vn

1

Rời khỏi sư môn mười ngày nay, Nhạn Hồi buồn nhất là hai chuyện, một là từ nay về sau không thể ăn chùa nồi cơm bự Trương mập nấu, thứ hai là nghèo.

Từ nhỏ Nhạn Hồi đã biết nghèo đáng sợ đến nhường nào, sau khi được Lăng Tiêu thu nhận làm đồ đệ, mỗi tháng núi Thần Tinh cho nàng một lượng tiền lương cứ như đúng giờ uống Định tâm hoàn, khiến trái tim sợ nghèo của nàng trở nên bình yên lại.

Nhưng lúc bị trục xuất, bạc Nhạn Hồi để dành trong kho của núi Thần Tinh bao nhiêu năm nay bị tịch thu hết, nàng tay trắng xuống núi, ngay cả thanh kiếm sư môn cũng lấy lại. Vậy là sau khi xuống núi, Nhạn Hồi lại bị thần nghèo nhập thân, ngay cả tiền mua bánh bao cũng không có.

Nhưng sự tình hiện giờ đã có cơ hội chuyển biến, nhờ các bằng hữu dưới núi chỉ điểm, Nhạn Hồi tìm được cách kiếm tiền khi nhìn thấy bảng giang hồ hiệp nghĩa.

Lúc nàng nhìn danh sách kia, vừa khéo thấy một nhiệm vụ đầu bảng do một nhà giàu có dán: Tìm bảo vật gia truyền bị Xà yêu trăm năm cướp mất, thưởng tám mươi tám lượng… vàng!

Tám mươi tám lượng vàng!

Đủ để mua mấy tên Trương mập cất trong nhà, mỗi ngày mười hai canh giờ đều nấu cơm cho nàng ăn! Nhạn Hồi nhìn đến xanh cả mắt, đương nhiên là không cần suy nghĩ đã gỡ xuống ngay.

https://thuviensach.vn

Một Xà yêu trăm năm thì có là gì đâu, nhớ lúc xưa khi mới gặp sư phụ tiền nhiệm, nàng đã từng giúp người giết Đằng tinh(*) hơn ngàn năm đó!

(*) *Yêu tinh dây leo*

Nhạn Hồi tìm bằng hữu mượn tiền, mua một thanh kiếm gỗ đào rồi lên núi Đồng La chuẩn bị giết yêu quái lấy gan, nàng cảm thấy đây là một nhiệm vụ vô cùng đơn giản, nhưng mà…

Xà yêu khổng lồ yêu khí ngút trời giết người không chớp mắt đâu? Ra đây đi chứ! Ra hù dọa nàng đi!

Nàng dạo trên núi này đã năm sáu bảy tám ngày nay, ngay cả một con khỉ hơi thông minh thôi cũng không thấy đâu cả, có thể thấy núi này linh khí ít ỏi. Nhạn Hồi cảm thấy, nếu Xà yêu đó mà có chút đầu óc thì sẽ không ở nơi này tu luyện.

Nàng tìm đến mức gần như tuyệt vọng, trời sắp đến trưa, bụng đói mèm, bèn đặt mông ngồi trên rễ một cây đại thụ, thở dài một hơi. Thời này khắc này, người nàng nhớ nhất không ai khác ngoài Trương mập.

Nhạn Hồi đang thở dài, bỗng cảm thấy "rễ cây" dưới mông động đậy. Nàng ngây ra, cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện nào phải mình ngồi lên rễ cây, đây rõ ràng là da rắn phủ đầy vảy.

Yêu khí bốc lên từ sau lưng, Nhạn Hồi quay đầu, nhìn thấy sau lưng là một con Xà yêu to bằng thùng nước đang giương đôi mắt đỏ tươi, thè lưỡi nhìn nàng.

Nhạn Hồi lập tức bật dậy, vừa rút kiếm gỗ đào sau lưng ra, Xà yêu đã quấn đuôi lên người nàng, há miệng cắn về phía nàng. Nhạn Hồi không tránh không né, niệm chú lên kiếm gỗ đào, đâm vào miệng Xà yêu.

https://thuviensach.vn

Nhưng miệng Xà yêu to đến nỗi nuốt chửng kiếm của nàng!

Nếu không phải nàng rụt tay về nhanh, e là ngay cả cánh tay cũng tiêu mất rồi.

Nhạn Hồi nổi giận, cất tiếng quát: "Mi chẳng biết điều gì cả, kiếm này ta mượn tiền mua đó!"

Xà yêu chẳng buồn phí thời gian nghe Nhạn Hồi nói, quấn lấy nàng hết vòng này đến vòng khác, cả người nó gồng mình căng cứng, muốn siết chết nàng.

Nhạn Hồi mất kiếm gỗ đào vô cùng bi phẫn, điềm nhiên phát ra linh khí chống lại Xà yêu, nàng hét to, linh khí toàn thân tỏa ra, hất Xà yêu văng xa.

Xà yêu bị trúng đòn nặng, quẫy bừa dưới đất mấy cái rồi tìm một hướng định chạy trốn, Nhạn Hồi phi thân tới phía trước nhảy lên lưng nó, hai chân kẹp tim nó lại, ôm chặt đầu nó, tay tụ linh lực đánh lên trán nó mấy phát: "Nhả kiếm ra cho ta!"

Xà yêu bị đau ngóc đầu lên, vốn định hất nàng xuống nhưng không được, ngược lại còn khiến Nhạn Hồi đang tức giận đánh thêm cho nó mấy phát, cổ họng nó động đậy, cuối cùng há miệng kêu "rắc", nhả thanh kiếm gỗ đào của Nhạn Hồi ra. Nàng lăn xuống đất nhặt kiếm gỗ đào lên, Xà yêu thừa cơ định chạy, nào ngờ động tác của nàng nhanh hơn nó, tức tốc quay người chĩa kiếm gỗ đào chuẩn xác đâm xuyên qua vảy, ghim đuôi nó xuống đất.

Xà yêu ngửa lên trời rít lên đau đớn, thanh âm kinh động khiến chim chóc trong núi bay tán loạn.

Bấy giờ Nhạn Hồi mới thở phào một hơi, đứng thẳng người dậy phủi phủi áo, đắc ý bước tới trước mặt Xà yêu đang cuộn tròn, cúi xuống nhìn

https://thuviensach.vn

nó: “Thế nào, có phục không?”

Xà yêu đau đớn toàn thân run rẩy.

Nhạn Hồi khom người xuống, “Nói thật với mi nhé, ta với mi cũng không thù không oán, không muốn ra tay giết mi đâu, mi trộm bảo vật gia truyền của nhà họ Châu phải không? Trả lại đây thì ta sẽ thả mi đi.”

“Cô muốn thứ gì?” Xà yêu bỗng lên tiếng, không ngờ là một giọng nam dễ nghe, “Nhà họ Châu cho cô tiền để tìm ta đòi bảo vật à? Ta bằng lòng cho cô số tiền gấp ba…”

Cái… cái gì!

Xà yêu mà cũng biết mua chuộc nữa sao!

Mà còn… gấp ba nữa! Đủ mua mấy chục tên Trương mập luôn đó!

Nhạn Hồi lập tức dao động!

Nàng nghệch ra, nhưng không phải đang suy nghĩ có nên đồng ý điều kiện của Xà yêu không, mà đang đếm thầm xem tiền nhà họ Châu thưởng nhân ba lên là bao nhiêu. Nhưng trước khi nàng dùng năng lực tính toán đáng thương của mình tính xong kết quả, Xà yêu kia đã không chờ được nữa.

Nó bỗng cử động thân hình, mặc kệ đau đớn vì chiếc đuôi bị ghim đứt đôi ra, đánh mạnh về phía Nhạn Hồi.

Trong đầu Nhạn Hồi thời khắc này chỉ toàn là vàng bạc châu báu lấp lánh, đột nhiên dường như bên tai có tiếng gió rít, đầu nàng nhói đau, ngã đập xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi bò dậy, cả mặt đầy máu, còn chưa đứng vững thì Xà yêu bất ngờ nhào tới, cắn lên cổ nàng!

Nhạn Hồi cảm nhận được cơn đau khi bị răng rắn độc cắn rách vai, sau đó nửa người nàng mất đi tri giác, "Sao không tử tế bàn chuyện làm ăn vậy!" Nàng nghiến răng, ngón tay ngưng tụ pháp lực, một ngọn lửa thình lình bùng lên quấn lấy cả người Xà yêu.

"Tiểu nha đầu còn biết thuật Ngự hỏa nữa à!" Ngọn lửa nóng rực khiến Xà yêu ngửa đầu lên trời hú dài.

Nhạn Hồi ngã dưới đất, hận đến ngứa răng, "Không có mắt à, bổn cô nương há lại dùng những pháp thuật hạ đẳng đó?" Vừa dứt lời, ngọn lửa toàn thân Xà yêu cháy mạnh hơn thêm, khiến nó càng đau đớn hơn, tức thì buông Nhạn Hồi ra, mang thân hình đầy linh hỏa loạng choạng bỏ trốn, tích tắc đã mất dạng trong rừng cây.

Làm người quả nhiên không nên tham lam… Tiền thưởng gấp ba tuột tay mất rồi, ngay cả tiền thưởng ban đầu tưởng như đã nắm trong tầm tay cũng biến mất luôn…

Lòng Nhạn Hồi dâng trào huyết hận, nàng ôm vai, dùng pháp lực cầm máu trên vai, nhưng vẫn không thể ngăn chặn được độc của Xà yêu chạy loạn khắp người. Chẳng bao lâu, nàng cảm thấy tim mình đập mạnh tựa như ngựa đang tung vó phi nhanh, khiến cả người nàng nóng bức khó chịu.

Nàng khát nước cực độ, thậm chí không màng đến việc độc tố có vì vận động mà bị khuếch tán hay không, vội vàng đi về phía trước tìm nước.

Từ nhỏ Nhạn Hồi đã tu luyện pháp thuật hệ Hỏa nên cơ thể nóng hơn người khác, năng lực chịu nóng cũng mạnh hơn người khác rất nhiều, nhưng cái nóng lần này khác với những lần trước đây, cho dù lúc bị nhốt

https://thuviensach.vn

trong động Diệm Hỏa chịu phạt, nàng cũng không cảm thấy trong người nóng bức đau đớn như thế này.

Không biết lảo đảo đi được bao lâu, cuối cùng Nhạn Hồi cũng nhìn thấy trước mặt một con sông nhỏ đang hân hoan cuồn cuộn.

Hi vọng trong khoảnh khắc khiến cơ thể nàng tựa như có thêm sức mạnh, không chút chần chừ nhào tới phía trước, quên bén mất mặt đá bên bờ sông mọc đầy rêu xanh, vô cùng trơn trợt, thế là Nhạn Hồi trượt chân lăn tõm xuống sông.

Nước lạnh không làm dịu nóng bức trong người nàng, nàng ngoi đầu lên khỏi mặt nước hít thở, nhưng cảm thấy mắt mình đã bị cái nóng thiêu đốt đến mơ hồ, không nhìn rõ nữa.

Đầu óc mỗi lúc mờ mịt hơn. Dường như nàng nhìn thấy cảnh sư phụ đưa nàng lên núi Thần Tinh rất nhiều năm về trước.

Nhạn Hồi vô thức sờ lên cổ, tóm lấy vật trên cổ, đó chính là mảnh trâm ngọc nàng nhặt lại hôm rời khỏi núi.

Trong mơ màng, dường như Nhạn Hồi nhìn thấy tiên nhân không nhuốm bụi trần đó dùng trâm của mình giúp nàng cài lại đầu tóc lòa xòa, dường như nàng nghe thấy người đó đang nói bên tai nàng rằng, từ nay về sau người đó sẽ là sư phụ của nàng, nàng không còn phải sợ bị người ta ức hiếp nữa, không còn chịu đựng đói khát, cũng không còn lang bạt nay đây mai đó nữa.

Nhưng nhìn dáng vẻ nàng hiện giờ mà xem…

Trông cứ như bị người ta tạt máu dơ vào mặt, vô cùng nhếch nhác…

https://thuviensach.vn

Đương lúc chìm chìm nổi nổi, trong đầu Nhạn Hồi hiện lên vô số ý nghĩ, nhưng những ý nghĩ này chợt tắt ngóm khi bên tai nàng vang lên giọng nói quê mùa của mấy người nào đó:

"Là một nữ nhân này!"

"Từ đâu ra vậy? Sao lại ở dưới sông?"

"Không biết, bị nước cuốn từ trên núi xuống. Chúng ta vớt cô ta lên đem đi bán đi."

"Ừ, hay lắm, đem bán cho thằng cháu ngốc của bà Tiêu làm thê tử cũng hay đấy!"

"Đúng đúng đúng…"

Khoan… khoan đã!

Cháu… ngốc gì! Thê tử gì! Đúng đúng cái gì!

Đừng có tùy tiện quyết định thay người ta vậy chứ!

Nhạn Hồi chưa kịp phản đối, người trên bờ đã cắm cọc xuống, nhưng lại cắm lầm chỗ, chọc thẳng vào đầu khiến nàng ngất đi, sau đó, nàng không biết gì nữa…

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại thì nhìn thấy một nóc nhà le lói ánh sáng. Nàng động đậy, phát hiện tay và chân đều bị trói chặt.

Buồn cười, dùng sợi dây bình thường này để trói nàng sao? Nghĩ bao nhiêu năm nay nàng ở tiên môn ăn phân à?

Nhạn Hồi khinh bỉ hừ lạnh, tay dùng sức…

https://thuviensach.vn

Sau đó nàng đờ ra.

Lẽ… lẽ nào bao nhiêu năm nay ở tiên môn nàng thật sự ăn phân sao?

Sao lại không thoát được!

Nàng dùng sức mạnh hơn, ngay cả đầu ngón chân cũng quắp chặt, nhưng mà… vẫn không thoát nổi…

Nhạn Hồi cả kinh, vội thăm dò trong cơ thể, chẳng mấy chốc mồ hôi lạnh toát đầy lưng.

Tu vi của nàng, nội tức của nàng đã hoàn - toàn - mất - hết - trong một đêm!

Trong lúc Nhạn Hồi còn đang kinh ngạc, một bà lão mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt đục ngầu đi tới trước mặt, đưa tay xoa lên mặt nàng: "Cô nương này sờ mướt thật."

Nhạn Hồi lùi về phía sau, bà lão không tiếp tục sờ nữa, đôi mắt đục cong lên: "Đại Phúc sẽ thích lắm."

"Nhất định sẽ thích."

Giọng nói the thé của phụ nhân bên cạnh vang lên, Nhạn Hồi quay đầu nhìn, phát hiện phụ nhân trung niên ăn mặc sặc sỡ bước đến, mỉm cười nói: "Tướng công tôi phải tốn không ít công sức mới vớt được cô ta lên đó, y phục cả người đều ướt đẫm nước sông, suýt chút cũng rơi xuống theo. Bà mua cô ta không thiệt đâu."

Tiêu lão thái gật đầu, "Sau này mong Châu thẩm giúp Đại Phúc nhà ta trông coi thê tử nhé."

https://thuviensach.vn

Một lúc sau Nhạn Hồi mới hiểu ra, nàng bị người ta nhặt về đem bán!

Nghĩ lại, nàng xuống núi không xu dính túi, ngay cả mình cũng không nỡ bán mình đi, thế mà lại có kẻ dám thay nàng làm chủ!

Nhạn Hồi nổi giận đùng đùng, giơ hai chân lên đạp về phía Châu thẩm kia, khiến bà ta loạng choạng, suýt ngã xuống đất.

"Ối trời ơi!" Châu thẩm quay đầu vừa kinh ngạc vừa tức giận trừng nàng, "Cô dám đá ta!"

"Bà dám bán ta thì tại sao ta không dám đá bà. Nói! Bán ta được bao nhiêu tiền?"

Châu thẩm bật cười: "Ha ha, một cô nương đến nước này rồi mà còn quan tâm đến chuyện đó, thật khiến ta mở rộng tầm mắt."

Tiêu lão thái bên cạnh vội hỏi: "Tiểu cô nương tỉnh rồi sao?"

"Tỉnh rồi, cởi trói, thả ta đi."

"Đi cái gì mà đi." Châu thẩm kia mắng, "Tiêu bà bà thấy cô đáng thương, một thân một mình, không biết tại sao lại bị nước sông cuốn trôi đến đây, định thu nhận cô làm cháu dâu đó. Bảo đảm nửa đời sau của cô sẽ có tướng công nuôi."

"Hừ, đúng là ta một thân một mình, nhưng ai nói ta cần tướng công nuôi." Nhạn Hồi bất mãn, "Thả ta ra."

"Mồm mép cũng lợi hại quá nhỉ." Bà ta vẫy tay về phía cửa, lập tức có hai nam nhân cao lớn thô kệch đi vào, một trái một phải kéo nàng lên.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi vùng vẫy, quả nhiên vẫn không thoát được, bèn dứt khoát không thèm động đậy nữa, lạnh lùng nhìn bà ta.

Châu thẩm cười với Tiêu lão thái, "Tiêu đại nương, bà yên tâm, cô nương nào vừa mới bắt về cũng cứng đầu vậy hết, tôi làm ăn bao nhiêu năm qua, dĩ nhiên biết cách xử lý, tôi nhốt cô ta vào nhà củi cho bà nhé."

Nhạn Hồi cười lạnh, thì ra là một mụ buôn người.

Hai đại hán đưa Nhạn Hồi ra ngoài, tuy nàng mất hết pháp lực, nhưng cơ thể vẫn rất khỏe mạnh, động tai là có thể nghe thấy Châu thẩm kia kề tai Tiêu lão thái nói: "Đây, cô ta uống thuốc này rồi thì toàn thân sẽ mất hết sức lực, không chạy được đâu. Bà trộn vào cơm, tối bảo A Phúc cho cô ta ăn. Nếu cô ta đề phòng không ăn cơm thì cứ để cô ta đói mấy bữa, cô nương bình thường mà bị ép đến mức đó, cho dù biết trong cơm có thuốc cũng phải ăn để sống. Nhưng tôi thấy tính tình cô nương này cũng cứng rắn lắm, bà cứ chờ đi, đến lúc cô ta hoa mắt chóng mặt thì trộn vào cháo đút cô ta ăn…"

Nhạn Hồi nghe mà lạnh người, nhưng khổ nỗi hiện giờ chẳng có chút pháp lực nào, đành để mặc hai đại hán khiêng mình vào phòng củi, không hề lưu tình vứt nàng lên đống cỏ, hù dọa: "Muốn bớt khổ thì ngoan ngoãn, vào thôn này rồi, nếu không chết thì không ai chạy thoát được đâu, sớm cam phận đi!"

Nói xong, đóng sầm cửa thông gió lại.

Nhạn Hồi lật qua lật lại trên đám cỏ, tìm một tư thế để mình thoải mái. Nàng nhìn ngó xung quanh, lại ngắm sợi dây trên tay chân mình, lòng chỉ có một ý nghĩ.

Cũng may Tử Nguyệt không thấy bộ dạng vô dụng hiện giờ của nàng…

https://thuviensach.vn

Tiêu lão thái quả nhiên nghe lời Châu thẩm kia, suốt một ngày không cho nàng ăn cơm.

Đến khi Nhạn Hồi có thể xuyên qua lỗ thông gió trên nóc nhìn thấy trăng sao bên ngoài, bụng nàng đã kêu "ùng ục" một tràng dài.

Nhạn Hồi thở dài, lê về phía cửa nhà củi, vừa đạp chân vào cửa vừa hét lớn: "Chẳng phải các ngươi định đem cơm trộn thuốc tới đút ta ăn sao! Cơm trộn thuốc đâu? Cơm trộn thuốc định đút ta ăn đâu? Các ngươi nói phải giữ lời một chút chứ! Đói chết rồi nè!"

Nàng hét lớn tiếng đến nỗi cửa phòng rung lên rơi xuống mấy hạt bụi, dính lên mũi nàng, khiến nàng không nhịn được liền hắt hơi mấy cái.

Trong lúc nàng đang hắt hơi, cửa nhà củi mở ra kêu "két".

Ánh trăng sáng lung linh, bóng một thiếu niên đứng ở khung cửa.

Nhạn Hồi nhìn thiếu niên gầy ốm trước mặt đến ngây người, áo vải thô ngắn hiển hiện rõ ràng cuộc sống thanh bần của hắn, nhưng gương mặt trong ánh sáng ngược lại xinh đẹp đến bất ngờ.

Đúng, xinh đẹp.

Đặc biệt là đôi mắt tựa như chứa ánh sao kia…

"Thình thịch!"

Khoảnh khắc đối diện với đôi mắt đó, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy tim mình đập cuồng loạn, tiếp đấy, như là ảo giác, nàng dường như nghe thấy tim mình mỗi lúc mỗi đập cuồng loạn hơn thêm, giống chó hoang bất chợt sút dây vậy.

https://thuviensach.vn

“Thình thịch! Thình thịch!”

Nhịp tim như chó hoang của nàng lẽ nào là vì nàng… vừa gặp đã yêu thiếu niên gầy ốm này ư?

https://thuviensach.vn

2

Nhạn Hồi vì nhịp tim của mình mà ngây ra rất lâu.

Nhưng khó hiểu ở chỗ là, khi nàng đã bước ra khỏi trạng thái thất thần đằng đẵng mà thiếu niên này vẫn nhìn nàng chăm chăm.

Nhạn Hồi lại ngây ra, rồi lại ngạc nhiên, lẽ nào… tiểu tử này cũng động lòng với nàng phải không nhỉ?

Nhưng nếu nàng nhớ không lầm thì trước đó nàng bị ngâm nước, sau đấy lăn lộn trong nhà củi, không biết cả người nhếch nhác đến mức nào, như vậy mà cũng khiến thiếu niên này động lòng được sao?

Nhạn Hồi thầm nghĩ, đúng là mặt mình quá đẹp.

Tuy nhiên, nàng dần dần phát hiện ánh sáng trong mắt thiếu niên này ngày càng lạ lùng…

Ánh sáng trong mắt hắn quá sáng, hắn nhìn nàng cứ như chim ưng nhìn thỏ, sói đói nhìn dê mập, như một tên tử tù nhìn chiếc chìa mở khóa cửa ngục.

“Này.” Nhạn Hồi gọi hắn, nom như đã đánh thức hắn từ trong mộng, thiếu niên chớp mắt, rũ bỏ ánh sáng cháy bỏng trong mắt, liếc sang bên khác không nhìn thẳng vào nàng nữa.

Nhạn Hồi vẫn nhìn hắn chằm chằm, “Ngươi chính là cháu của Tiêu lão thái đó à?”

https://thuviensach.vn

Thiếu niên này xem ra nhiều nhất cũng chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, thân hình gầy ốm, không biết vì quanh năm bệnh tật hay đói khát mà sắc mặt tái nhợt, môi thậm chí còn thâm đen. Hắn cụp mắt, chỉ chăm chú nhìn vào tay mình, thần sắc yên lặng hoàn toàn khác với ban nãy.

Hắn không để ý đến nàng, bưng chén đi vào, khom xuống trước mặt Nhạn Hồi, lần lượt đặt ba chén cơm trên tay xuống đất.

Nhạn Hồi khó hiểu, chẳng phải cháu của Tiêu lão thái là kẻ ngốc sao, nhưng ánh mắt của tên tiểu tử này vừa nãy…

Sao lại có nhiều ẩn tình vậy nhỉ?

"Này…" Nhạn Hồi vừa lên tiếng, thiếu niên đã đặt chén xuống, đứng lên định ra ngoài.

Nhạn Hồi ngây ra trong một khắc, ánh mắt lướt qua cháo, rau muối và bánh bao dưới đất, lập tức cuống quít quên hết mọi thứ, gọi với theo bóng thiếu niên: "Khoan khoan khoan! Ngươi để vậy thôi à? Ta còn đang bị trói nè, muốn ta dùng miệng sục vào ăn sao hả?"

Đặt thức ăn xuống rồi đi, cho heo ăn à?

Bước chân của hắn khựng lại, suy nghĩ một lúc rồi quay lại, khom xuống trước mặt nàng, sau đó bưng cháo đưa lên miệng nàng, Nhạn Hồi đích thực đã đói lắm, chỉ vài hớp đã uống sạch chén cháo thiếu niên bưng cho, sau đó vô cùng không khách sáo sai khiến hắn: "Bánh bao kẹp chút rau muối vào."

Thiếu niên khẽ nhướng mày trước lời sai khiến này.

Nhạn Hồi đâu còn hơi sức để tâm đến hắn, chỉ lo nhìn thức ăn trong chén, "Nhanh đi chứ!"

https://thuviensach.vn

Hắn không lên tiếng, nhưng vẫn khom xuống làm theo lời Nhạn Hồi, kẹp bánh bao và rau muối đút vào miệng nàng.

Nhạn Hồi không màng gì nữa, ngốn ngấu như hổ đói hết hai cái bánh bao to, đến khi lấp bụng được một chút rồi mới có hơi sức dời sự chú ý khỏi thức ăn. Nàng nhai bánh bao, giương mắt nhìn thiếu niên đang chìa tay đưa bánh bao đến trước mặt mình. Ánh mắt hắn bình thản, không phân được có ngốc hay không, nhưng không còn sáng quắc kinh người như ban nãy.

Lúc này đây hắn giống như một thiếu niên thôn dã bình thường, bình thường đến mức khiến Nhạn Hồi nghi ngờ rằng, tinh quang trong mắt tên tiểu tử này vừa rồi chỉ là ảo ảnh lướt qua đầu nàng mà thôi.

Nhạn Hồi không khỏi thầm đề phòng thiếu niên này mấy phần, nhưng dù nàng đề phòng bao nhiêu phần đi nữa, thì cũng không thể nào phủ nhận sự thật rành rành là, tên tiểu tử này thật sự quá xinh đẹp.

Ánh trăng xuyên qua ván gỗ mục trên đầu rọi xuống, chiếu lên khuôn mặt thiếu niên, Nhạn Hồi đón lấy thức ăn trong tay hắn đưa đến ăn sạch.

Lòng nàng thầm nhủ, với đôi mắt từ nhỏ đã chứng kiến quá trình trưởng thành của vô số sư huynh đệ trên núi Thần Tinh, sau khi thiếu niên này trưởng thành, ngũ quan phát triển, cơ thể rắn chắc, hắn tuyệt đối là một mỹ nam tử đứng đầu thiên hạ.

Bắt đem đến Tiểu quan quán chắc bán được nhiều tiền lắm…

“E hèm.” Nhạn Hồi hắng giọng, “Tiểu tử, bà nội ngươi mua ta từ tay bọn buôn người táng tận lương tâm cho ngươi làm thê tử, ngươi có biết không?”

Thấy nàng không ăn nữa, thiếu niên đặt nửa cái bánh bao còn lại trong tay vào chén.

https://thuviensach.vn

“Bà nội ngươi tuổi cao trông cũng đáng thương, ta không tiện mắng bà ấy, nhưng mua bán kiểu đoạn tử tuyệt tôn như vậy sẽ bị trời đánh đó, vì bà nội ngươi, ngươi hãy cởi trói cho ta, thả ta đi cho xong chuyện.”

Thiếu niên cúi đầu bắt đầu thu dọn chén bát.

“Đừng đi!” Nhạn Hồi nghiến răng nói, “Nói thật với ngươi nhé, ta là người tu tiên, đuổi theo một con Xà yêu trăm năm đến đây, Xà yêu đánh ta bị thương đi chưa xa đâu, rất có khả năng còn trốn ở xó xỉnh nào đó của núi Đồng La này. Nói không chừng còn biến thành một người trà trộn vào trong thôn các người, ngày ngày hút nhân khí của các người, ngươi không thả ta đi sẽ không có ai đối phó với nó, đến lúc đó xui xẻo thì đừng trách ta không nhắc nhở ngươi nhé.”

Động tác thu dọn của thiếu niên khẽ khựng lại, ánh sáng trong mắt hắn xoay chuyển trong một khắc, sau đó tựa như không nghe thấy gì cả mà bước ra ngoài.

Chẳng có phản ứng gì hết, làm vậy còn khiến người ta khó chịu hơn là phản bác, Nhạn Hồi bị trói suốt một ngày, lửa giận bị dồn nén lập tức như được đốt lên: “Này! Rốt cuộc ngươi ngốc hay câm hả?”

Vẫn không có phản ứng, nàng nổi giận mắng: “Đứng lại! Còn nửa cái bánh bao kìa! Tỷ tỷ vẫn còn đói đây nè!”

Bước chân của thiếu niên khựng lại, thoáng suy nghĩ rồi cầm nửa cái bánh bao quay lại, khom xuống trước đút nàng ăn như lúc nãy, Nhạn Hồi nhìn mặt, rồi lại nhìn tay hắn, há miệng cắn lên.

Tay thiếu niên khẽ động, trông như muốn rút về phía sau, nhưng cuối cùng vẫn để mặc cho Nhạn Hồi cắn bánh bao cắn luôn cả ngón tay cái hắn.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ra sức cắn, âm thanh phát ra ậm ờ không rõ, nhưng vẫn hùng hồn nói: “Thả t…a đi! N… ếu không, c… ắn đứt!” Nàng vừa ngửa cổ về phía sau vừa cắn tay thiếu niên, tiện thể quan sát thần sắc của hắn, nhưng bất ngờ là…

Thần sắc của thiếu niên vẫn bình thản, cúi đầu xuống nhìn nàng, có lẽ do góc độ, trong ánh mắt của hắn ẩn chứa sự khinh ghét.

Không sai, khinh ghét.

Thật ra hiện giờ Nhạn Hồi cũng khinh ghét mình lắm. Lúc trước đấu đá với Tử Nguyệt có mất mặt thế nào, cũng không đến mức dùng chiêu cắn ngón tay người ta như trẻ con đánh nhau này để giải quyết vấn đề! Còn bây giờ…

Nhạn Hồi quyết tâm, một cước đạp bỏ sự kiêu ngạo và tự trọng còn sót lại nơi đáy lòng sang một bên.

Ta cắn đứt thật đó! Nhạn Hồi nói: “T… a c…ắn đứt thật đ…ó!”

Lúc này đây, điều duy nhất khiến Nhạn Hồi cảm thấy may mắn là nơi này không có người của núi Thần Tinh…

Nàng thầm cảm khái phong thái của mình năm xưa nay đã không còn, nhưng cắn một hồi, cắn đến mỏi miệng mà người bị cắn ngón tay cũng không kêu đau dù chỉ một tiếng.

Nếu nàng không cảm nhận lầm, mùi tanh ngọt nàng nếm được trong miệng chính là máu chảy ra từ ngón tay thiếu niên, không phải máu chảy ra từ răng lợi nàng! Tại sao thiếu niên trông có vẻ mong manh yếu đuối này lại có thể nhịn đau được!

Sao tay đứt mà ruột không xót! Tay nối liền với tim mà! Đau đi chứ!

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi gần như muốn cào tường, bỗng dưng tay thiếu niên nhúc nhích, nhưng không phải dùng sức để hất nàng ra, mà bàn tay đang bị cắn kia mặc kệ ngón cái, chỉ động đậy mấy ngón khác xoa lên má nàng.

Khoảnh khắc khi những ngón tay hắn tiếp xúc với má nàng, Nhạn Hồi có cảm giác như bị sét đánh, tê tê nóng nóng, chui vào đến tận tim.

"Thình thịch."

Nàng lại nghe thấy tim mình đập.

"Không thả cô đi đâu." Cuối cùng hắn cũng cất tiếng nói với nàng câu đầu tiên. Tiếng nói hắn dễ nghe như tiếng suối mát giữa núi rừng vắng lặng, nhưng giọng điệu lại ẩn giấu mấy phần u ám, có một cảm giác quái lạ hoàn toàn không hợp với tuổi hắn.

Nhạn Hồi nhất thời thất thần, răng buông lỏng.

Thiếu niên rút tay lại, chùi ngón cái lên vạt áo nàng rồi nói: "Bà nội không thả cô đi đâu."

Nhưng Nhạn Hồi lại không cảm thấy có gì không ổn khi nghe hắn nói vậy.

Nhưng mà khoan đã…

"Sao ngươi lại chùi máu và nước bọt lên người ta?"

Thiếu niên ngước mắt nhìn nàng, lần này Nhạn Hồi quả quyết tuyệt đối không nhìn lầm, hắn khẽ nhướng mày, vẻ mặt thoáng khinh bỉ: "Chẳng phải là máu và nước bọt của cô sao?" Nói xong hắn bê chén ra khỏi cửa.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn cánh cửa bị đóng lại, lầm bầm: "Tiểu tử này tuyệt đối không ngốc! Tuyệt đối không ngốc! Hắn còn biết mỉa mai mình nữa mà!"

Thiếu niên đem mâm chén rỗng xuống bếp, ngước nhìn vầng trăng sáng trên trời qua ô cửa sổ, vẻ mặt chẳng chút nào ngốc nghếch, trong đôi mắt ánh trăng chiếu không thấu kia, tựa như thấp thoáng bóng yêu thú địa ngục ẩn mình nơi vực sâu vạn trượng.

Hắn cúi đầu nhìn vết thương bị cắn trên ngón cái, bỗng nhiên cười lạnh: "Đi à? Cô là của ta…"

Sau khi thiếu niên rời khỏi, Nhạn Hồi suy nghĩ về thiếu niên trông có vẻ nghi vấn trùng trùng này một lúc, tuy nhiên nàng chẳng biết gì về hắn nên thật sự cũng không nghĩ ra được gì. Nghĩ mãi không có kết quả, nàng mơ mơ màng màng thiếp đi, nhưng lần này nàng ngủ không yên giấc lắm.

Gà trong ổ đối diện nhà củi từ giờ Sửu đã bắt đầu kêu quang quác quang quác, ồn ào khiến nàng bực cả mình, không ngủ được xíu xiu nào thêm nữa.

Không phải núi Thần Tinh không có gà, nhưng gà ở núi Thần Tinh dù sao cũng là gà bán tiên, người ta biết giữ gìn thân phận, rất hiếm khi kêu, nào như con gà trống quỷ này…

Nhạn Hồi vùi đầu vào đống rơm mà âm thanh vẫn lanh lảnh bên tai, lòng ngập tràn căm hận, nếu có cơ hội nàng nhất định phải đem ổ gà này hầm sạch mới được!

Sau khi trời sáng thì gà không kêu nữa, nàng tiếp tục ngủ, nhưng lại bị một cánh tay thô ráp sờ tỉnh…

Nhạn Hồi mở mắt nhìn, thấy một gương mặt đầy nếp nhăn, còn có một đôi mắt đục ngầu, cả người đầy khí tức tăm tối khiến nàng muốn ngạt thở,

https://thuviensach.vn

lạnh người, rụt về phía sau: “Đi đi đi, ta không muốn nhìn thấy các ngươi, không muốn nhìn thấy các ngươi.”

Trước khi Nhạn Hồi vào tiên môn, từ nhỏ nàng đã có thể nhìn thấy những thứ kỳ quái, lúc nhỏ sợ muốn chết, nhưng sau khi bái Lăng Tiêu làm sư phụ, Lăng Tiêu cho nàng một đạo bùa, tiểu quỷ bình thường không bám lấy nàng được nữa. Thêm vào đó nàng cũng có chút đạo hạnh, gặp phải những thứ này cũng không còn sợ, có điều mới sáng sớm đã bò lên người… vẫn khiến Nhạn Hồi toát mồ hôi lạnh.

Nàng chui đầu vào đống cỏ, vậy mà vẫn nghe thấy một tiếng thở dài già nua: “Tiểu cô nương, sợ rồi hả?”

Nghe thấy giọng nói này, Nhạn Hồi mới phản ứng lại, người trước mặt nàng là Tiêu lão thái đã “mua” nàng chứ không phải mấy kẻ không mời mà tới lúc trước…

Nhạn Hồi quay đầu, trấn áp nỗi sợ vừa nãy, cọ mặt lên vai mình: “Bà lão, bà mua ta làm cháu dâu, nhưng hơi một tí là bà sờ lên mặt ta… là có ý gì?”

Tiêu lão thái cười nói: “Vui, bà già này vui lắm, A Phúc nhà ta có thê tử rồi.” Lúc nói câu này, nếp nhăn trên mặt bà ta cũng cười, Nhạn Hồi quay đầu nhìn, thiếu niên đưa lưng về phía ánh nắng đang đứng ngoài cửa nhà củi, lúc này nhìn có vẻ ngốc nghếch, hoàn toàn không có nét tinh minh lúc mỉa mai nàng hôm qua.

Nhạn Hồi hắng giọng: “Bà lão, bà mua ta làm cháu dâu như vậy không được đâu, bà xem, hôm qua bà còn trói ta, ta da thô thịt dày không sợ đau, nếu đổi lại là cô nương khác thì hôm nay đã thoi thóp. Chuyện mua bán tổn hại âm đức như vậy không làm được đâu. Ta cũng không phải một nữ nhân dễ gả đi như vậy, bà cởi trói cho ta đi, chờ ta dưỡng thương vài ngày, có lại sức lực, bà trả đám buôn người kia bao nhiêu tiền thì ta sẽ cướp về cho bà bấy nhiêu.”

https://thuviensach.vn

Nàng nói đến đây, Tiêu lão thái thở dài ho mấy tiếng: “Ta biết, bà già này biết mua bán như vậy rất tổn hại âm đức, nhưng cô nương à, coi như cô tội nghiệp ta đi, nếu không phải bộ xương già này không chống chọi được bao lâu nữa, khụ khụ…”

Nhạn Hồi nhìn ra Tiêu lão thái không sống được bao lâu nữa, tử khí trên người bà ta rất nặng, nặng đến mức khiến Nhạn Hồi cũng phải sặc sụa.

“Nếu không phải trong nhà không ai chăm sóc A Phúc thì có nói gì… Khụ… Nói gì bà già này cũng không tạo nghiệt trong thời khắc cuối cùng này đâu! Nhưng ta không tạo nghiệt thì A Phúc phải làm sao đây, tiểu cô nương, cô coi như tội nghiệp ta, yên tâm ở lại nhé, A Phúc thật thà, đến khi quen thân với cô rồi sẽ đối xử tốt với cô.”

Khóe miệng Nhạn Hồi giật giật, để chuyện A Phúc có thật thà hay không sang một bên, nàng nói: “Bà lão, đúng là nhà bà tội nghiệp, A Phúc nhà bà tội nghiệp, nhưng bà cũng không thể ép buộc ta cùng tội nghiệp với các người được. Hơn nữa bà mong ta chăm sóc hắn… chi bằng mong ông trời rơi bánh xuống nuôi hắn còn thực tế hơn.”

Bà lão im lặng, rồi lại thở dài, cuối cùng vỗ lên tay Nhạn Hồi: “Tối nay ta đã mời hương thân phụ lão, cho cô thành thân với nó.”

Cái…

Nhạn Hồi kinh hãi, hét theo bóng bà lão đang đi ra cửa: “Bà có biết ta tên gì không? Bà có biết sinh thần bát tự của ta không? Sao không tính thử xem? Ta khắc chết hắn thì sao?”

Thiếu niên A Phúc mặt không biểu hiện gì kéo cửa nhà củi lại, lúc đóng cửa, Nhạn Hồi thề rằng, xuyên qua khe cửa, nàng nhìn thấy tên ngốc A

https://thuviensach.vn

Phúc đang cúi xuống nhìn nàng cong cong khóe môi, hé một nụ cười lạnh cực nhẹ, nhưng vô cùng xấu xa…

Hắn… cười nàng?

Mẹ nó, người cả thôn ở núi Đồng La này mù hết rồi sao? Đây mà là ngốc à? Đây mà là ngốc à?

Người trong thôn này ngốc thì có.

Nhạn Hồi vô cùng tức tối, dịch người về phía trước đạp mấy cái lên cửa: "Đem bữa sáng tới rồi hẵng đi chứ!"

https://thuviensach.vn

3

Nhạn Hồi tiếp tục ở trong nhà củi một ngày, đến chiều tối, tiểu viện rách nát bỗng nhiên trở nên náo nhiệt. Thật ra nếu xét kĩ thì đây vốn không được coi là náo nhiệt, Nhạn Hồi lắng nghe, đếm được bên ngoài có chừng hai mươi người đến, nếu pháp lực của nàng vẫn còn thì có thể dễ dàng giải quyết họ rồi chạy, nhưng mà…

Nhạn Hồi thăm dò nội tức trong người, vẫn không có chút xíu xiu nào, độc rắn này đúng là ghê gớm thật.

Nghĩ đến đây, nàng lại suy ngẫm về tên ngốc tên "A Phúc".

Người trong thôn đều công nhận hắn là một tên ngốc, ắt hẳn từ nhỏ hắn đã là kẻ ngốc, nhưng Nhạn Hồi có nhìn thế nào cũng không cảm thấy hắn ngốc, thậm chí còn cảm thấy có chút nham hiểm xảo trá.

Nhạn Hồi nghĩ đi nghĩ lại, có thể khiến một kẻ ngốc đột nhiên thông minh, cũng chỉ có khả năng hắn bị Xà yêu nhập thân, nhưng linh khí núi Đồng La này quá ít ỏi, yêu quái có thể tu hành ở đây, e cũng chỉ có Xà yêu hôm trước bị nàng đâm một kiếm mà thôi.

Nàng còn đang suy nghĩ làm thế nào để đối phó với Xà yêu này trong tình trạng không có pháp lực, bỗng cửa nhà củi phát ra tiếng kêu "két", Châu thẩm buôn người hôm qua bước vào, giả tạo cười nói: "Chúc mừng chúc mừng!"

Nhạn Hồi liếc nhìn bà ta, bà ta dìu nàng dậy, thành thục trói tay nàng thêm một vòng, để lại một đoạn dây dài trong tay mình rồi cắt đứt dây trói trên chân nàng, dắt đi, như thể dắt chó vậy.

https://thuviensach.vn

“Theo thẩm thẩm nào, thẩm thẩm đưa cô đi bái đường.”

Bà ta giật sợi dây muốn kéo Nhạn Hồi ra, nhưng nàng đứng bất động ở cửa nhà củi.

Nụ cười trên khóe miệng Châu thẩm trở nên nham hiểm: “Tiểu cô nương, cô đừng hòng giở trò, ta làm ăn mấy năm qua, không ai vào thôn này rồi mà ra được đâu, biết điều thì ngoan ngoãn ra bái đường, nếu không ta sẽ không khách sáo như Tiêu lão thái đâu! Cô đang có tâm tư gì ta đều biết hết.”

“Bà biết tâm tư của ta?” Nàng liếc nhìn bà ta, “Bà biết mà còn không mau đem miếng vải tới trùm đầu ta lại.”

Châu thẩm ngây ra, vẻ nham hiểm trên mặt chẳng những không mất đi mà còn hiện lên vẻ ngạc nhiên, trông có chút khôi hài: “Vải gì?”

“Vải đỏ trùm đầu! Vải che mặt! Bị dắt ra ngoài như vậy bổn cô nương mất mặt lắm!”

Châu thẩm hiển nhiên không ngờ rằng trong tình huống này nàng vẫn còn để tâm đến chuyện đó. Bà ta ngẩn ra một lúc, bực bội kéo mạnh khiến nàng loạng choạng, “Còn ra vẻ, hôm nay phải cho cô làm quen, sau này người trong thôn sẽ giúp Châu A Phúc trông coi cô, xem cô chạy đi đâu được. Đi!”

Mẹ nó! Cả núi đều là cướp sao!

Nhạn Hồi cảm thấy trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhất thời không nhịn được, đưa chân đá vào mông Châu thẩm, đạp mạnh bà ta ra khỏi nhà củi, ngã sóng soài dưới đất.

https://thuviensach.vn

“Ối trời ơi! Ối trời ơi! Ngã chết ta rồi!” Châu thẩm nằm dưới đất the thé kêu đau.

Bà ta vừa kêu, toàn bộ người trong sân đều nhìn về bên này. Nhạn Hồi tự bước ra khỏi cửa, hất tóc về phía sau, cả người nhếch nhác nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, ánh mắt lần lượt lướt qua mặt của tất cả mọi người, hiển nhiên, ai nấy đều bị chấn động trước màn xuất hiện của nàng. Cả hai tên tay sai cao lớn thô kệch của Châu thẩm cũng nhất thời cứng đờ.

Cuối cùng, ánh mắt Nhạn Hồi rơi trên người A Phúc ngốc đang đứng sau lưng tất cả mọi người, vẫn là y phục vải thô, nhưng thấy nàng nhìn mình, hắn cũng chằm chằm nhìn lại, mắt khẽ nhíu, trong ánh mắt ẩn chứa suy nghĩ thâm sâu chẳng có chút ngốc nghếch nào.

Nhạn Hồi hừ lạnh, “Bổn cô nương tự biết đi, ai cho bà kéo ta?”

Xà yêu này đã nhập vào A Phúc, nên bây giờ có đuổi nàng cũng không đi.

Trên người hắn là tám mươi tám lạng vàng, đủ để nàng phát tài!

Nhạn Hồi nhìn thẳng về phía trước, đúng mực, đi xuyên qua tất cả thôn dân đang kinh ngạc, đến trước mặt Tân lang.

Trong lúc ánh mắt của tất cả mọi người dõi theo nàng cùng đảo về phía A Phúc, hắn chớp mắt, suy nghĩ và toan tính nơi đáy mắt lập tức biến mất trong tích tắc.

Biết diễn quá nhỉ.

Nàng đưa hai tay lên, hất sợi dây trên tay về phía hắn, ra lệnh: “Nào, cầm lấy.” A Phúc nhìn sợi dây rồi đưa tay cầm lấy. Nàng tiếp tục nói: “Đi bái đường.”

https://thuviensach.vn

Không ai ngờ được, nữ nhân bị vớt từ dưới sông lên bán đi này lại lấy tên ngốc này.

Nhưng mà dáng vẻ khí thế bừng bừng, như có lắm tiền lại thô lỗ… cứ như… nàng mới là người mua vậy.

Ầm ĩ xong, sau khi ăn cơm, Tiêu lão thái tiễn hương thân phụ lão ra về.

Nhạn Hồi trong tân phòng - thật ra là phòng của A Phúc, chỉ sạch sẽ hơn nhà củi chút xíu mà thôi, ngoài ra có thêm một chiếc giường. Nàng ngồi trên giường, vểnh tai nghe Tiêu lão thái đang dặn dò A Phúc bên ngoài: "Tiểu cô nương này tính tình cứng rắn, con phải hôn cô ấy, xoa dịu cô ấy trước, sau đó vuốt ve cô ấy, rồi cởi y phục ra, động tác phải nhẹ nhàng, đừng làm cô ấy bị thương. Nếu cô ấy phản kháng mạnh con cũng đừng làm tổn thương cô ấy. Nếu hết cách thì con kêu nội, nội sẽ giúp con nói với cô ấy. Chờ qua đêm nay là xong."

Nhạn Hồi nghe mà vừa tức vừa buồn cười. Một mặt cảm thấy bà lão này thật sự rất lo lắng cho tên ngốc kia, một mặt cảm thấy bà lão này vì để cháu mình nối dõi tông đường mà vô cùng ích kỷ, khiến người ta không thể nào tội nghiệp bà ta được.

Nhưng đáng tiếc, có thế nào bà lão cũng không ngờ được, tên ngốc này đã không còn là đứa cháu bảo bối của bà ta từ lâu.

"Két", cửa gỗ bị đẩy ra, A Phúc bước vào.

Bà lão vẫn đứng bên ngoài, nghiêng đầu áp tai lên cửa.

Nhạn Hồi liếc nhìn, làm như không trông thấy. Chờ A Phúc bước đến, nàng giơ hai tay túm áo, kéo hắn lại rồi đẩy lên giường, buông rèm xuống, ngăn cách không gian trên giường với bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Dù tay Nhạn Hồi vẫn bị trói, hành động không tiện, nhưng bóp cổ ai đó thì là chuyện nhỏ.

Nàng cưỡi lên bụng, đè lên huyệt đạo trên eo hắn, khiến hắn không thể động đậy được, sau đó bóp cổ hắn, "Xem ta có bắt được con yêu quái nhà ngươi không."

"Ha." Thiếu niên cười lạnh, vẻ mặt đượm mấy phần khinh bỉ, "Cưỡi lên người nam nhân để bắt yêu, kẻ tu tiên hiện giờ ai nấy cũng như vậy sao?"

"Tiểu yêu tinh." Nhạn Hồi khẽ cúi người, đè giọng xuống cực thấp, tựa như đang nói những lời tình tứ, "Bớt nói chuyện tu tiên tu đạo gì đó với ta đi, những đạo lý to lớn không tiện cho ta hành sự ta đều mặc kệ." Nàng cựa quậy một tay, học dáng vẻ của A Phúc xoa mặt mình hôm đó, đặt tay lên mặt hắn, sau đó dùng hai ngón tay kẹp một miếng thịt trên mặt hắn nhéo mạnh rồi kéo ra ngoài, khiến mặt hắn biến dạng.

Nhạn Hồi vui vẻ, "Chẳng phải ngươi biết giả vờ lắm sao, dùng gương mặt này tiếp tục giả vờ cho ta xem thử nào, A Phúc." Trong rèm, tư thế của họ không thể nào mờ ám hơn thế nữa, nhưng Nhạn Hồi đang vui vẻ ức hiếp người ta nên chẳng hề để tâm.

A Phúc nhíu mày, nghiêng đầu, muốn hất tay Nhạn Hồi ra nhưng không được.

"Buông ra, bước xuống." Hắn lạnh lùng nói. Giọng điệu rõ ràng đầy bực bội.

Nhạn Hồi cảm thấy rất vui, nhớ lại dáng vẻ nhếch nhác của nàng hôm qua và hôm nay, toàn bộ đều là nhờ tên này ban cho, hắn còn đứng bên cạnh xem náo nhiệt vừa mỉa mai vừa cười lạnh, nàng tức tối nói: "Sao, không bằng lòng bị ta chèn ép à? Hôm qua lúc ngươi sờ mặt ta đâu có hỏi ta bằng

https://thuviensach.vn

lòng không, hôm trước ngươi đánh ta máu me đầy mặt cũng đâu hỏi ta có bằng lòng không."

"Cô có buông ra không?" Thần sắc trong mắt hắn dần nổi băng sương.

Nhạn Hồi vênh váo, "Ngươi muốn ta buông ta lại cứ…"

Lời phía sau vẫn còn ở đầu môi thì Nhạn Hồi bỗng cảm thấy cả thân hình bị tung lên không trung, sau đó trời đất xoay chuyển, đầu nàng đau nhói, vị trí của nàng và A Phúc bỗng đảo ngược, nàng bị đè trên giường.

Nhạn Hồi không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng nàng đã đè lên đại huyệt trên người hắn, lẽ nào công phu ngoại gia của tên này còn hơn cả nàng?

Trong lúc Nhạn Hồi đang ngơ ngác, A Phúc đã đè vai nàng xuống, vẻ mặt khinh bỉ.

Nhạn Hồi bị kích động bởi vẻ mặt này của hắn. Nghĩ lại ở núi Thần Tinh, nếu nàng thật sự ra tay thì đừng nói là đệ tử đồng lứa, e là mấy sư thúc cũng chưa chắc đánh lại nàng. Hôm nay nàng lại thua bởi công phu mà nàng lấy làm kiêu ngạo, Nhạn Hồi cảm thấy rất mất mặt.

Nàng nghiến răng, cong hai gối, thúc thẳng lên chỗ hiểm trên bụng A Phúc, khiến hắn bật kêu hự, Nhạn Hồi thừa cơ lật người, một lần nữa đè hắn xuống dưới, "Có phục không?"

A Phúc nhíu mày, "Ta không có ý định tỷ võ với cô."

"Phản kháng ta tức là có ý tỷ võ với ta."

Đánh một hồi, nàng cũng nguôi ngoai bớt, cúi nhìn hắn, "Bây giờ ngươi thật thà rồi à."

https://thuviensach.vn

Biết được tính hiếu thắng của Nhạn Hồi, hắn dứt khoát im lặng, nhìn nàng không buồn nói nữa.

"Ngươi sớm thật thà một chút chẳng phải xong rồi sao?"

Ngoan ngoãn đưa tiền thưởng gấp ba ra đây thì nàng đã chẳng bám lấy hắn!

Nhưng chuyện đến nước này rồi, lời này Nhạn Hồi đành phải nuốt vào, nàng tĩnh tâm, hít một hơi thật sâu, "Thôi vậy, tuy đích thực ngươi đã đánh lén ta một đòn, coi như kết oán với ta, nhưng vẫn câu nói hôm trước, ta với ngươi không thù không oán, không định lấy mạng ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn giao ra bảo vật ngươi trộm thì ta cũng không làm khó ngươi nữa."

"Ồ?" Thần sắc trong mắt hắn chuyển đổi mấy khắc, tiếp đó nói, "Nếu vậy ngày mai ta sẽ đưa cô đi tìm bảo vật đó."

Nhạn Hồi ngẩn ra.

Không ngờ hắn lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Nhớ lúc đầu, hắn vì bảo vật đó mà bằng lòng trả tiền gấp ba để mua chuộc nàng, thậm chí không tiếc mạo hiểm đuôi bị chẻ làm hai cũng phải đánh nàng máu me đầy mặt. Vậy mà bây giờ… vừa uy hiếp đã đồng ý ngay sao?

Có gian trá.

Thần sắc nàng lạnh đi, tiếp tục bóp cổ hắn, đến khi sắc mặt hắn dần dần trở nên khó coi, bấy giờ mới nói: "Linh hỏa của bổn cô nương không dễ chịu đâu nhỉ, ngươi có muốn thử một lần nữa không?"

https://thuviensach.vn

Có vẻ Xà yêu này không biết nàng mất hết pháp lực, nàng bịp bợm một chút chắc cũng được việc.

A Phúc nhìn Nhạn Hồi, thần sắc quả nhiên khẽ biến đổi, hắn im lặng một lúc mới lên tiếng: "Đương nhiên ta có điều kiện, bảo vật có thể giúp ta tu hành, cô lấy đi bảo vật thì không thể quấy nhiễu ta ở đây mượn tinh khí của người trong thôn tu hành."

Có được điều kiện như vậy, Nhạn Hồi cũng khẽ yên lòng.

Nhưng nàng lập tức nhíu mày, tu đạo nhiều năm qua khiến nàng vẫn giữ phản cảm nguyên thủy nhất với việc yêu quái hút tinh khí, nàng suy nghĩ rồi đáp: "Trong thôn này toàn kẻ buôn người, làm chuyện xấu xa nhưng không ai trừng trị, ngươi muốn làm gì người ở đây thì làm, chỉ cần không lấy mạng họ thì ta coi như không biết là được."

"Hút tinh khí thôi, không lấy mạng họ được đâu."

Lực đạo trên tay Nhạn Hồi nới lỏng ra, "Tiểu yêu tinh, bổn cô nương tính khí không tốt, nếu ngươi dám gạt ta thì không có kết quả tốt đâu."

A Phúc xoa xoa vùng cổ bị bóp đỏ, liếc nhìn nàng, "Cô không cản trở ta tu hành thì tại sao ta phải gạt cô?"

Nàng xem xét mấy lần, sau đó đưa tay tới trước mặt hắn, "Cởi trói cho ta."

A Phúc nghe vậy, mày khẽ động, "Thuật linh hỏa của cô không đốt được sợi dây này à?"

Da mặt Nhạn Hồi căng ra, cố giả vờ trấn tĩnh, "Dây này do ngươi trói, đương nhiên phải bắt ngươi cởi. Ta chưa bắt ngươi quỳ xuống cởi cho ta đã là tốt với ngươi lắm đó."

https://thuviensach.vn

A Phúc liếc nhìn Nhạn Hồi, hiển nhiên không buồn so đo, hắn đưa tay cởi dây trên tay nàng, nhíu mày nói: “Xuống đi.”

Nhạn Hồi cúi đầu nhìn tư thế của mình, hừ lạnh, “Thì ra là xấu hổ, ta không tính toán thì thôi, yêu quái như ngươi mà so đo cái gì.” Nàng vừa nói vừa lật người xuống.

“Ngủ đi.” Hắn nói xong tự động xuống giường, đi đến một góc khác trong phòng, dựa vào tường ngủ.

Nhạn Hồi nhướng mắt, là ảo giác của nàng sao, sao nàng cứ cảm thấy Xà yêu này không thích ở gần nàng lắm nhỉ. Nhưng tại sao hôm qua Xà yêu này lại sờ mặt nàng, lẽ nào vì hôm qua nàng xinh đẹp, còn hôm nay lại xấu xí?

https://thuviensach.vn

4

Nhạn Hồi mệt mỏi cả ngày, vốn dĩ ngủ rất ngon nhưng cuối cùng vẫn bị con gà trống gáy từ khi trời còn tối đen đánh thức. Nàng nhắm mắt, cố gắng lờ đi, nghĩ rằng nó gáy mãi cũng phải có lúc mệt, nhưng cũng như tối qua, con gà trống kia một khi đã gáy thì cứ không ngừng không nghỉ mà gáy suốt nửa đêm.

Sáng sớm, Nhạn Hồi mắt thâm đen ngồi dậy trên giường. Nàng lại một lần nữa kiên định giữ nguyên ý nghĩ ban đầu, cho dù có đi cũng phải giết con gà này rồi mới đi.

Lúc Nhạn Hồi thức dậy, A Phúc ngủ bên góc tường cũng đứng dậy, hắn phủi phủi y phục, bước tới đứng bên giường, cắn rách ngón tay chà máu lên nệm.

Nhạn Hồi nhìn hành động của hắn, nhướng mày, "Còn muốn lừa bà lão nữa, ngươi cũng tốt với bà ấy quá nhỉ, thật sự coi mình là cháu người ta à."

A Phúc hoàn toàn không để ý đến lời châm chọc của nàng, "Xong rồi thì ra ăn cơm, bớt phí lời lại."

Nhạn Hồi bĩu môi, "Lúc nào ngươi mới đưa ta đi lấy bảo vật."

"Lúc đi làm sẽ đưa cô đi."

Nhạn Hồi gật đầu, lòng đột nhiên có một cảm giác kỳ quái, nhưng nàng lại không nói ra được tại sao lại kỳ quái. Nàng chưa kịp nghĩ kĩ thì bà lão đã vào phòng, cười híp mắt bước lại sờ Nhạn Hồi: "Nha đầu không làm ầm ĩ à?"

https://thuviensach.vn

Khi nào lấy được bảo vật là nàng sẽ đi ngay, nên không buồn nói lung tung với bà lão, chỉ gật đầu ừ một tiếng rồi ra ngoài. Lúc quay đầu đóng cửa, Nhạn Hồi thấy bà lão đang bò trên giường, vừa sờ chăn vừa đưa mũi xuống ngửi.

Nhạn Hồi vừa buồn nôn vừa ngượng ngùng, vội đóng cửa đi ngay.

Nàng đột nhiên cảm thấy may mắn vì người bị bắt đến đây không phải là cô nương nào khác. Ít ra nàng còn có cách thoát thân, nếu là người khác, e là cả đời sẽ bị chà đạp ở đây.

Ăn cơm xong, A Phúc vác cuốc đi làm việc, đưa Nhạn Hồi theo như đã hẹn.

Sau khi xác nhận Nhạn Hồi và A Phúc đã làm xong chuyện cần làm, bà lão rõ ràng yên tâm hơn về Nhạn Hồi rất nhiều, không lo lắng nữa mà để họ đi cùng nhau. Có lẽ trong mắt Tiêu lão thái, trinh tiết chính là vận mệnh cả đời của nữ nhân, trao nó cho ai thì mạng của nữ nhân ấy sẽ là của người đó.

Đối với chuyện Xà yêu nhập thân A Phúc, nhất thời Nhạn Hồi không nói được rốt cuộc là tốt hay xấu.

Sau khi A Phúc cầm cuốc tới ruộng, bèn đưa Nhạn Hồi vòng vèo ra khỏi thôn.

Nhạn Hồi vẫn luôn chú ý nhớ đường, nhưng đi đến nơi nàng mới phát hiện, con đường này không phải là đường xuống núi mà thông đến một cái hồ lớn sau thôn.

Nguồn nước hồ chắc từ con sông hôm đó cuốn nàng từ trên núi xuống.

Nhạn Hồi nhìn A Phúc thạo việc quen đường tìm được một chiếc bè gỗ bên hồ, sau đó gọi nàng: “Lên đi.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn hồ nước mênh mông, lại nhìn nước tràn lên bè gỗ, nàng tu luyện pháp thuật hệ Hỏa, trời sinh đã ghét nước. Mấy ngày trước bị lửa trong tim thiêu đốt bỏng rát, trượt chân nên mới đâm đầu xuống nước, bây giờ nàng nhìn thấy hồ nước lớn như vậy…

Hiện tại nàng không có pháp thuật, lại là một con vịt không biết bơi.

Nhạn Hồi hít một hơi thật sâu, đang ổn định tinh thần thì thấy người trên bè chìa tay ra.

Ngước đầu nhìn lên, thiếu niên gầy ốm đứng trên bè đang nhìn nàng, biểu hiện tuy vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng lại thật sự chìa bàn tay ra giúp nàng.

Nhạn Hồi thoáng ngẩn người rồi nắm lấy bàn tay đang chìa ra. Hắn dùng sức kéo nàng lên, sau đó nhanh chóng buông tay ra chèo.

Xà yêu này khinh ghét nàng nhưng lại giúp nàng, tính tình kỳ quái thật…

Chèo được một khắc, Nhạn Hồi nhìn thấy một vách núi thẳng đứng, dưới vách núi bị cây cối che lại có một hang động ẩn mật màu đen. Nếu A Phúc không chèo đến ngoài cửa động, Nhạn Hồi sẽ không phát hiện được nơi này.

“Biết tìm chỗ giấu thật nhỉ.” Nhạn Hồi lầm bầm, nàng định bước lên khỏi bè gỗ đi về phía cửa động, nhưng chân lại bị một bức tường vô hình chặn lại trong không trung.

Nhạn Hồi đá đá vào “bức tường” ấy, quay đầu nhìn A Phúc, “Ngươi còn bày kết giới nữa à?”

https://thuviensach.vn

Lúc quay đầu nhìn, Nhạn Hồi phát hiện sắc mặt A Phúc hơi khó coi, bèn híp mắt xem xét hắn kĩ càng, thấy khóe môi hắn tái nhợt, tia máu trong mắt hắn dần dần nhiều thêm, dường như trong người khó chịu lắm. Nhưng thần sắc hắn lại không có gì thay đổi, vẫn lạnh lùng như cũ, tựa như không hề quan tâm đến cơ thể mình, ngay cả đau đớn cũng không màng.

"Cô vào không được sao?" Hắn cau mày, "Thử lại xem."

Nhạn Hồi làm theo, giơ chân đạp mạnh lên kết giới, cước này mạnh đến nỗi đẩy bè gỗ đi một khoảng xa, nhưng vẫn không vào được.

A Phúc mím môi, thần sắc khá nặng nề: "Biết vẽ pháp trận không, lấy máu dẫn…"

Nhạn Hồi tức giận, quay đầu nhìn hắn, "Kết giới ngươi bày ra thì ngươi tự mở chẳng phải xong rồi sao?"

A Phúc thoáng im lặng, "Thuật linh hỏa của cô đốt hết pháp lực khắp người ta, ta không còn sức mở nó nữa."

Nói một hồi… thì ra hắn cũng mất pháp thuật. Nhưng mà nghĩ cũng phải, nếu không hôm qua sao lại lấy công phu ngoại gia đấu với nàng chứ… Biết được điều này, Nhạn Hồi cũng yên lòng hơn, không gạt hắn nữa mà rụt vai nói: "Trùng hợp nhỉ, độc rắn của ngươi cũng khiến nội tức của ta tản mát hết, ta cũng không có pháp lực."

Hai người nhìn nhau lâu thật lâu.

Nhạn Hồi ôm đầu ngồi xổm xuống, vẻ mặt đau khổ: "Phát tài sao mà khó vậy… ta chỉ muốn thuê Trương mập thôi mà…"

Bè gỗ dừng trước cửa động một hồi, Nhạn Hồi cảm thấy gió xung quanh lay động, A Phúc chống bè gỗ chèo về, sắc mặt hắn tái đến cực độ, nhưng

https://thuviensach.vn

giọng điệu vẫn bình ổn như cũ: “Hiện giờ chỉ còn cách đợi thêm ít ngày, chờ độc tính trong người cô trừ hết rồi lại đến thử xem.”

Nhạn Hồi ngồi xổm nhìn hắn, “Vừa nãy ta đã muốn hỏi, có phải trong người ngươi có bệnh gì không?”

Cuối cùng A Phúc cũng quay đầu nhìn nàng: “Không có.”

Tuy hắn nói vậy, nhưng làm sao Nhạn Hồi có thể tin được. Giọng điệu hắn kiên định dường ấy, nếu bịt mắt lại có khi nàng sẽ tin lời hắn nói là thật.

Nhưng nếu như hắn đã khoe sức như vậy thì nàng cũng coi như mình bị bịt mắt cho xong. Dù sao cũng chỉ là một tên yêu quái, bèo nước gặp nhau, nàng cũng không có tư cách gì để so đo thật giả những chuyện đó.

Quay về ruộng, A Phúc bắt đầu làm việc, Nhạn Hồi ngồi xổm trên bờ ruộng nhìn.

Bắt nàng đợi cũng không sao, nàng không sợ tiêu tốn thời gian, vì bây giờ nàng cũng đã bị trục xuất khỏi sư môn, là người rất rảnh rỗi, chẳng có gì cả, chỉ có thời gian là nhiều. Trông chừng tên yêu quái này, sau này lấy được bảo vật đem về đổi tiền thưởng, nàng cũng được coi như là một người rảnh rỗi giàu có.

“Bốp!”

Một hòn đá rơi trúng người A Phúc.

Nhạn Hồi ngẩn ra, nom thấy mấy đứa trẻ vui cười chạy tới, nhảy nhót dưới ruộng, “A Phúc ngốc A Phúc ngốc, A Phúc ngốc cưới hổ cái!”

A Phúc nhìn bọn chúng, không động đậy, trong lúc Nhạn Hồi còn đang lo có khi nào Xà yêu này sẽ ăn thịt mấy đứa trẻ không, đám trẻ ấy đã ném

https://thuviensach.vn

bùn đá rào rào lên người A Phúc, hắn vẫn đứng đó, phủi phủi y phục mình.

Nhạn Hồi nhìn đến ngây người, Xà yêu… là kẻ dễ ăn hiếp vậy sao?

Nàng đang nghĩ, bỗng nhiên một đứa trẻ nhặt một viên bùn, vung tay ném tới, "bốp", bùn dính đầy mặt Nhạn Hồi.

"Hổ cái hổ cái, hổ cái lấy thằng ngốc."

Nhạn Hồi nghiến răng, trán nổi gân xanh. Nàng vuốt mặt, đứng phắt dậy, bắt đầu xắn tay áo.

Nàng vừa xắn tay áo vừa cười: "Vui nhỉ, chúng ta cùng chơi nhé."

Bọn trẻ nghe Nhạn Hồi nói vậy vẫn cười, nàng vốc một nắm bùn dưới đất, vung tay "xoẹt", ném viên bùn như ném một viên pháo, đập mạnh lên ngực đứa trẻ làm ầm ĩ nhất, khiến nó ngồi bệt xuống đất ngây người.

Mấy đứa trẻ còn lại cũng ngẩn ra.

Đến khi cảm thấy đau, nó há miệng khóc òa lên.

Nhạn Hồi bóp khớp tay kêu "răng rắc", cười lộ ra hàm răng trắng muốt: "Nào, tỷ tỷ chơi với các đệ nữa nhé." Nhìn thấy mặt Nhạn Hồi, mấy đứa trẻ cứ như thấy ma, lập tức sợ hãi đến lăn lê bò toài, vội vã chạy về nhà.

"Đến đây rồi vẫn phải xử lý những chuyện này." Thấy mấy đứa trẻ chạy xa, Nhạn Hồi vừa phủi bùn trên mặt, vừa tức tối lẩm bẩm, "Xem ra trẻ con trong thiên hạ đều xấu xa như nhau, không phân biệt có tu tiên hay không."

Vừa phủi bùn Nhạn Hồi vừa quay đầu, thấy A Phúc đang nghiêng đầu nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn hắn từ trên xuống dưới, muôn phần khinh ghét, "Yêu quái mà để mặc trẻ con ăn hiếp, ngươi thật là kỳ lạ."

A Phúc quay đầu lạnh lùng đáp: "Kẻ tu đạo mà lấy bùn đá ném nhau với trẻ con lẽ nào không kỳ lạ?" Nói xong hắn liền quay đầu đi, sửa lại khoảng đất bị bọn trẻ đạp bừa, "Về thôi."

Hắn nói xong thì tự nhiên trèo lên bờ ruộng đi về nhà.

Nhạn Hồi nhìn theo bóng hắn, có một cảm giác không hài hòa kỳ lạ ập tới…

Tối đó Nhạn Hồi tĩnh tọa trong phòng, nàng muốn tìm cách lưu chuyển nội tức trong người mình, nhưng cố gắng cả buổi mà trong người vẫn trống không, lúc mở mắt ra thì đêm đã khuya, cảm thấy chán nản và vô cùng bất an vì không còn pháp lực.

Nhạn Hồi đè nén cảm giác thất bại trong lòng, đang định đi ngủ bỗng phát hiện trong phòng không có chút hơi thở nào của A Phúc.

Lẽ nào ban đêm Xà yêu này ra ngoài hút tinh khí người ta…

Tiếng "rào rào" vang lên, Nhạn Hồi hiếu kỳ đi tới cửa sổ đẩy cửa nhìn, dưới ánh trăng sáng lung linh, thiếu niên trong sân đang thân trần dội nước giếng tắm. Đêm lạnh, nước giếng lạnh vậy mà hắn chẳng màng, nước giếng lạnh băng dội từ trên xuống người nhưng hắn không rùng mình lấy một lần.

Qua mấy ngày tiếp xúc, Nhạn Hồi ngày càng cảm thấy người này cứ như một hòn đá, tựa như tất cả đau đớn khó chịu bên ngoài đều không thể đả động đến hắn được. Nhưng hắn không phải hòn đá, bởi vậy chỉ có thể là hắn đang gồng mình nhẫn nhịn mà thôi.

Một người giỏi nhẫn nhịn như vậy, nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ…

https://thuviensach.vn

Một thùng nước giếng đổ xuống, nước lạnh chảy qua mặt, cổ, ngực, bụng hắn, sau đó…

Hắn quay lưng.

Mặt hắn nghiêng nghiêng, tuy còn niên thiếu nhưng đường nét gương mặt gần như hoàn mỹ, trên chiếc cằm cong cong vương những hạt nước lóng lánh, đôi mắt đen in bóng trăng lạnh lẽo nhìn Nhạn Hồi, thần sắc lãnh đạm đè nén mấy phần tức giận.

Thẹn quá hóa giận.

Thì ra cũng có chuyện hắn không nhịn được.

Nhạn Hồi nuốt nước bọt, trách mắng: "Aiz, sao ngươi… lại tắm trong sân vậy?"

"Cô không nên đóng cửa sổ trước sao?"

"Ồ."

Nhạn Hồi đóng cửa sổ, nhưng vẫn đứng bất động trước cửa.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cơ thể nam nhân, tuy là một thiếu niên, nhưng những gì nên có, đều có rõ ràng đầy đủ hết cả…

"Tách", một giọt máu nhỏ lên ngực Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi vội bịt mũi, nằm lên giường, nhưng khoảnh khắc này đây Nhạn Hồi không thể không thừa nhận, có lúc Tử Nguyệt cũng mắng nàng đúng lắm, nàng là một người phàm tục, sự phàm tục và dục vọng phù phiếm trong lòng nàng thật sự quá mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

Tu đạo cũng không thay đổi được bản tính của nàng.

Sao lại trách nàng?

Tại hắn tự nhiên tắm trong sân mà!

https://thuviensach.vn

5

Đêm, trên đỉnh núi, mặt đất trắng xóa, vầng trăng lớn đến kinh người đang treo trên đỉnh đầu chiếu sáng tuyết trắng đầy núi, tựa như giữa trời đất có một trận pháp nhốt nàng bên trong.

Nhạn Hồi nằm dưới đất, cảm nhận được cái lạnh thấu xương như muốn len lỏi vào tận trái tim nàng.

Nàng nhìn hoa tuyết bay trên mặt, sau khi tiếp xúc với da thịt nàng liền tan thành nước, chảy xuống từng giọt.

"Tại sao…"

Nàng nghe thấy mình hỏi, nhưng kỳ lạ là không biết mình hỏi gì, nàng quay đầu, nhìn thấy một bóng người mờ mờ ảo ảo, sau lưng bóng người đó là mặt trăng khổng lồ. Trong ánh sáng ngược, dù không nhìn thấy khuôn mặt người đó như thế nào, nhưng nàng thấy rõ ràng người đó đang nâng trường kiếm.

Đồng tử Nhạn Hồi co lại.

Mũi kiếm cắm xuống!

Nhạn Hồi cảm thấy tim mình co thắt, cơn đau mãnh liệt khiến toàn thân nàng run rẩy, sau đó…

"Cục cục tác!"

Nàng tỉnh dậy.

https://thuviensach.vn

Trước mắt tối đen, trong không khí vẫn còn mùi củi quanh năm không tan của một căn nhà thôn dã. Tim nàng vẫn đập điên cuồng, mồ hôi đầy đầu gần như ướt đẫm tóc mai.

Nàng thất thần ôm ngực, ở đó tựa như vẫn còn cảm giác kim châm mãnh liệt khiến nàng cảm thấy đau đớn.

Cơn ác mộng này quá chân thực, chân thực cứ như hôm qua nàng đã nếm trải cảm giác hoảng loạn này. Băng tuyết đầy núi, mặt trăng khổng lồ, còn có bóng người mờ ảo đó, Nhạn Hồi nhíu mày, hiện giờ nhớ lại, cảm thấy bóng người này có mấy phần quen thuộc, nàng nghĩ rồi lại nghĩ, nhưng trước sau vẫn không thể nào liên tưởng bóng người đó với người nàng từng quen biết.

Nghĩ một lúc, Nhạn Hồi bỗng sực tỉnh, cảm thấy mình thật khôi hài, một giấc mộng mà lại tưởng thật.

Nhạn Hồi bĩu môi quay người định ngủ tiếp.

Nhưng nàng quên bén mất, gà bên ngoài một khi đã gáy… thì sẽ không dừng lại.

Nhạn Hồi nhẫn nhịn, siết nắm đấm trong chăn, đã ba ngày rồi… nàng không được ngủ yên giấc nào. Trước đó nghĩ mình chẳng ở tiểu viện nhà nông này bao lâu, nhưng với tình trạng hiện giờ, chắc cũng một thời gian nữa nàng mới khôi phục nội tức, nếu không diệt con gà này…

Đúng là đại họa!

Nắng sớm trong sân vẫn chưa ấm lắm, mấy con gà vẫn kêu quang quác trong nhà Tiêu lão thái sáng nay bỗng im bặt.

https://thuviensach.vn

Lúc Tiêu lão thái bước ra khỏi phòng mình, ngửi thấy một mùi kỳ lạ, tựa như lông trụng nước sôi: "A Phúc, A Phúc?" Bà gọi. Vậy là A Phúc cũng từ trong phòng bước ra, thấy Nhạn Hồi trong sân, bước chân A Phúc khựng lại, thần sắc rõ ràng khó coi thêm mấy phần.

"Đây là mùi gì?" Tiêu lão thái hỏi.

"Ta giết mấy con gà rồi." A Phúc chưa kịp nói gì, Nhạn Hồi vừa vớt gà trong nồi ra gọn gàng vặt lông, vừa đáp ngay, "Đang trụng nước sôi vặt lông, hôm nay ta hầm một nồi canh gà lớn, ta từng học nấu ăn chỗ Trương mập, không thành vấn đề đâu."

"Cô… cô giết gà rồi?" Tiêu lão thái run giọng hỏi, "Giết hết rồi sao?"

Nhạn Hồi quay đầu nhìn chuồng gà trống không, "Đúng vậy, giết hết rồi, vốn chỉ định giết con gà trống, nhưng không ngờ lúc gà trống kêu hai con gà mái cũng kêu theo, nên tiện tay giết luôn. Nồi canh gà này ăn cũng được lâu lắm đó." Nhạn Hồi vừa nói vừa liếm miệng.

Nào ngờ bên này nàng vừa dứt lời, Tiêu lão thái bên kia đã kêu lên: "Ối trời! Ối trời!"

Nhạn Hồi kinh ngạc quay đầu, tưởng bà lão bị ngã, nhưng nào ngờ bà lão tự ngồi xuống đất, A Phúc bên cạnh vội dìu bà ta lên.

"Ôi ông trời ơi, giết hết rồi…"

Nhạn Hồi nhìn đến ngây người: "Làm sao vậy chứ…" Nàng hoàn toàn không hiểu nổi, chẳng qua chỉ có ba con gà thôi mà… sao lại bi ai đến mức này chứ…

"Gà mái để đẻ trứng mà, giờ phải làm sao đây, phải làm sao đây!" Đôi mắt đục ngầu của Tiêu lão thái chảy ra nước mắt, khóc vô cùng đau lòng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn con gà trong tay: “Ấy… thật ra cũng chỉ có hai con… đâu đẻ được bao nhiêu trứng, dù sao gà cũng già rồi, phải giết thôi…”

Tiêu lão thái khóc đau lòng tột độ. Nhạn Hồi gãi đầu: “Thôi thì con gà này để cho bà với cháu bà ăn thịt nhé, ta… uống canh thôi?”

“Im đi!”

A Phúc quát. Nhạn Hồi bị quát ngẩn ra, nhíu mày hỏi: “Ngươi la hét cái gì?”

Hắn bước tới phía trước mấy bước, giật lại con gà trong tay Nhạn Hồi, trừng mắt nhìn nàng, lạnh giọng mắng: “Không biết gì thì đừng nói bừa.”

Thái độ của hắn chọc Nhạn Hồi giận đến suýt phì cười: “Ngươi thì biết à? Chẳng qua là giết mấy con gà thôi mà! Có gì to tát đâu.”

A Phúc không nhìn nàng nữa, quay người cầm con gà chết đưa cho Tiêu lão thái, an ủi bà: “Nội, đừng đau lòng nữa.”

Nhạn Hồi đứng bên cạnh, cảm giác như mình là một kẻ côn đồ ức hiếp người già yếu, hoành hành ngang ngược, nhưng thực tế là, nàng chỉ giết có ba con gà xấu miệng thôi mà. Nàng mấp máy miệng: “Chỉ có mấy con gà thôi mà! Các người đợi đó!”

Nàng xắn tay áo ra khỏi sân.

Biết nàng đi, Tiêu lão thái vội đẩy A Phúc, “Cản nó lại, cản nó lại. Đưa về đây.”

A Phúc im lặng nhìn Tiêu lão thái một lúc, “Nội, con dìu nội vào phòng trước đã.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi một mạch đi lên núi, núi Đồng La tuy linh khí ít ỏi, nhưng động vật hoang dã cũng có được mấy con. Nàng bắt ít gà rừng về lấp đầy chuồng gà là được chứ gì.

Dọc đường Nhạn Hồi gặp mấy thôn dân, ánh mắt của mọi người đều vô thức dừng trên người nàng, sau đó thấy nàng đi lên núi mới thôi không nhìn nữa. Vì tất cả thôn dân ở đây đều tin chắc rằng, không ai có thể ra khỏi ngọn núi to đầy cỏ dại phía sau.

Nhạn Hồi lên núi, tìm trong rừng một lúc, tổng cộng bắt được hai con gà rừng, nàng nắm hai con gà trong tay, đang định bắt con thứ ba, bỗng cây cỏ bên cạnh lay động, Nhạn Hồi quanh năm được huấn luyện ứng phó với yêu quái lập tức đề phòng.

Nàng nghiêng người, lui về phía sau một bước, làm tư thế phòng ngự, nhìn chăm chăm về phía đó, cây cỏ sột soạt một hồi, một nam nhân áo vải thô từ trong đó bước ra.

Nam nhân đó không nhìn Nhạn Hồi lấy một lần, xuyên qua bụi cây đi về phía thôn làng, chân y khập khà khập khiễng, khó nhọc bước từng bước một.

Nhạn Hồi dõi theo rất lâu, ánh mắt rơi trên chân y, mày nhíu lại.

Thôn làng trên núi Đồng La không lớn, người trong thôn đều quen biết nhau, trong một đêm người cả thôn đều biết A Phúc nhà họ Tiêu lấy một nương tử, ai cũng giữ thái độ "phụ trách" nhìn nàng mấy lần, nhưng người này…

Nhạn Hồi đang suy nghĩ thì bên kia truyền đến tiếng bước chân, nàng ngước đầu nhìn lên, A Phúc đang chầm chậm đi tới.

https://thuviensach.vn

Thấy con gà rừng Nhạn Hồi nắm trong tay, hắn nhướng mày: "Động tác của cô cũng nhanh quá nhỉ."

"Ngươi tìm được ta cũng nhanh quá nhỉ." Nhạn Hồi đưa gà trong tay cho hắn: "Cầm lấy, ta bắt thêm ba bốn con nữa lấp đầy chuồng gà rách kia."

A Phúc không từ chối, đón lấy gà trong tay Nhạn Hồi rồi đi sau nàng. Nhạn Hồi vừa thờ ơ bước đi vừa nhìn cảnh sắc ở xa xa, đi đến một bụi cỏ hỗn loạn, cây cối đổ gãy, nàng dừng bước: "Hôm đó chúng ta đánh một trận cũng ghê gớm lắm nhỉ."

A Phúc quay đầu nhìn xung quanh, Nhạn Hồi không nhìn hắn, chỉ đảo mắt rồi vui vẻ chạy về một phía: "Ối, kiếm gỗ đào của ta!"

Nhạn Hồi nhặt kiếm gỗ đào lên huơ mấy cái, sau đó chỉ vào A Phúc: "Tính ta cứng rắn, dễ nổi nóng, ghét nhất là bị người ta dạy đời, lúc trước ngoài sư phụ ta, những kẻ dạy đời ta đều không có kết cuộc tốt. Ngươi hãy nhớ lấy, lần này thì thôi, sau này ngươi còn dám dạy đời ta nữa thì coi chừng bổn cô nương sẽ như hôm đó, dùng kiếm này đâm vào tim ngươi."

A Phúc hừ lạnh: "Một thanh kiếm gỗ đào nhỏ nhoi, vết thương ngoài da thì có gì mà sợ."

Ánh mắt Nhạn Hồi sầm xuống, nàng thu lại kiếm, dùng ngón tay vuốt lên lưỡi kiếm, "Nhưng ta nhớ lúc đó ngươi kêu đau thảm thiết lắm mà."

A Phúc không để ý đến Nhạn Hồi nữa mà nhìn về một phía, hất cằm ra hiệu, "Gà rừng."

Nhạn Hồi vội vàng nhào tới bắt gà ngay lập tức.

Đến khi bắt được sáu con gà rừng, hai người mới nghỉ tay trở về nhà, thấy Nhạn Hồi thật sự bắt gà về, Tiêu lão thái cũng không giận nữa, tối đó

https://thuviensach.vn

ăn canh gà rồi ai đi về phòng nấy ngủ.

Nhạn Hồi nằm trên giường nhưng không nhắm mắt, nghe hơi thở đều đặn của A Phúc ở góc tường truyền tới, nàng chầm chậm sắp xếp suy nghĩ.

Mấy ngày nay nàng luôn cảm thấy trên người A Phúc có một khí tức không hài hòa kỳ quái nào đó, cuối cùng nàng cũng biết kỳ quái ở đâu rồi.

Nếu Xà yêu nhập thân A Phúc, một yêu quái mới đến sao lại quen thuộc với tất cả hành động thường ngày của A Phúc, chèo bè gỗ tới sơn động trên vách núi, vác cuốc xuống ruộng làm việc, đối phó với đám trẻ quậy phá, tức giận vì nàng giết gà khiến Tiêu lão thái đau lòng, nhẹ giọng an ủi lúc Tiêu lão thái buồn bã. Đây hoàn toàn không phải là những chuyện mà một yêu quái nhập thân người lánh nạn sẽ làm.

Hắn quen thuộc những chuyện này đến mức tựa như hắn đã dùng thân phận A Phúc sống mười mấy năm nay.

Nhạn Hồi không bao giờ quên, hôm đó lúc đánh nhau với Xà yêu nàng đã đâm lên đuôi hắn, nàng còn bị cái đuôi chẻ làm hai đó đánh máu me đầy mặt. Nhưng hôm qua nàng gạt A Phúc rằng "đâm vào tim" mà hắn không hề phản bác, có thể thấy trước đây hắn cũng như vậy, thuận theo lời nàng mà nói tiếp, tương kế tựu kế, hắn đang lừa nàng đây mà.

Nhạn Hồi đã chắc chắn chuyện A Phúc không phải là Xà yêu, nhưng nàng lấy làm lạ là, nếu A Phúc không phải là Xà yêu vậy trong người A Phúc rốt cuộc là yêu quái gì? Tại sao hắn phải gạt nàng, bên trong sơn động hắn đưa nàng đến rốt cuộc có thứ gì, mục đích của hắn là gì…

Càng nghĩ Nhạn Hồi cảm thấy thiếu niên này đầy bí ẩn.

Nhưng ngoài thiếu niên này còn có Xà yêu thật sự nữa. Rốt cuộc nó đã đi đâu, bảo vật thật sự rốt cuộc đang ở đâu.

https://thuviensach.vn

Xem ra muốn lấy được tám mươi tám lượng vàng, nàng phải bỏ công sức điều tra thêm nữa, trong sơn thôn nhỏ này thật sự có không ít chuyện…

Nhạn Hồi thở dài, không thể không lần nữa cảm thán, muốn nửa đời còn lại được ăn ngon sao mà khó quá vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Nam chính không phải là Xà yêu, không phải là yêu quái có hai "thằng em" đâu nha!

https://thuviensach.vn

6

Những ngày chờ nội tức hồi phục, sáng nào Nhạn Hồi cũng cảm thấy buồn chán.

Còn tại sao buổi sáng mới buồn chán…

Vì mỗi đêm Nhạn Hồi đều mơ một ác mộng vô cùng kỳ quái, nàng nhìn thấy mặt trăng khổng lồ và ngọn núi tuyết, trận pháp khép chặt giữa trời đất. Còn có một bóng người mờ ảo nhưng lại khiến nàng cảm thấy quen thuộc lạ thường.

Mỗi đêm đều là giấc mộng này, có lúc nàng cảm thấy mình đã nhìn rõ gương mặt người trong mộng, nhưng tỉnh lại, chuyện trong mộng tựa như bị gió thổi đi, vù vù biến mất, chỉ để lại gương mặt mơ hồ, khiến nàng khó hiểu.

Lẽ nào trong thôn này thật sự có thứ gì không sạch sẽ lại tìm đến nàng, báo mộng cho nàng?

Nhưng nếu như vậy, tại sao người nằm dưới đất bị giết trong mộng lại là nàng chứ…

Thật không hiểu.

Kể từ lúc tới đây, Nhạn Hồi phát hiện thật sự có quá nhiều chuyện nàng không hiểu.

Mấy hôm nay ngày nào nàng cũng tìm cách điều tra nam nhân thọt chân đó, nhưng lần nào định rời khỏi A Phúc đều luôn bị hắn âm thầm cản lại.

https://thuviensach.vn

Sau khi Nhạn Hồi biết người này không phải là Xà yêu mà có một thân phận khác, nàng khó tránh có vài phần nghi kị hắn, không dám biểu lộ mình đã phát hiện ra điều gì. Nàng cũng tương kế tựu kế, xem người này rốt cuộc muốn nàng làm gì.

"Đi thôi."

Thấy A Phúc vác cuốc đứng ngoài sân, Nhạn Hồi ngáp dài rồi xách nước và bánh bao đi về phía hắn.

Nhưng đã nhiều ngày qua, A Phúc giống như một tiểu tử nhà nông cưới được thê tử, mỗi ngày ra ruộng làm việc, chỉ khác ở chỗ hắn dắt theo nàng.

"Nội, con đi đây." A Phúc quay lại chào Tiêu lão thái đang ngồi trong sân, Tiêu lão thái yếu ớt gật đầu.

Nhạn Hồi cũng quay đầu nhìn Tiêu lão thái, nàng nhìn thấy hơi thở phả ra từ miệng Tiêu lão thái dần dần hiện lên sắc xám. Nhạn Hồi rất quen thuộc với màu sắc này, mỗi lần có thứ không sạch sẽ bay đến, nàng sẽ thấy màu sắc này quanh người chúng.

Khí tức quanh người Tiêu lão thái còn mỏng, có điều chẳng bao lâu nữa, màu sắc trên người bà ta cũng sẽ đậm dần, cuối cùng sẽ biến thành màu đen như những cái bóng bay tới kia. Đến lúc đó, mệnh số của bà ta cũng hết.

Nhạn Hồi quay đầu, nhìn theo bóng A Phúc, qua mấy ngày tiếp xúc, nàng biết A Phúc thật lòng quan tâm Tiêu lão thái, Nhạn Hồi không đoán được tính tình hắn bị chuyện gì mài dũa mà trở nên trầm lặng nhẫn nhịn như vậy, nhưng nghĩ cũng biết, tóm lại chắc không phải là chuyện hạnh phúc gì, còn hiện giờ, cuộc đời A Phúc đã từng trải qua bất hạnh kia lại một lần nữa đối diện với đau khổ mất mát…

https://thuviensach.vn

Tuy là một tên thần bí, có lẽ còn có âm mưu với nàng, nhưng hắn sống cũng không dễ dàng gì. Nhạn Hồi vừa đi vừa nghĩ, nghĩ mãi nghĩ mãi, rồi thở dài.

A Phúc quay đầu nhìn nàng. Nhạn Hồi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của hắn, sau đó nghiêm túc nói: "Năm cái bánh bao hôm nay, ngươi ăn ba, ta ăn hai cũng được."

A Phúc: "…"

Hắn tránh không nhìn Nhạn Hồi, dường như có chút khinh ghét, "Cô thích ăn bao nhiêu thì ăn."

Nhạn Hồi mấp máy môi, đang định cho hắn biết là đối với nàng, nhường một cái bánh bao là một quyết định nặng nề dường nào, nhưng vừa khéo trước mặt là con đường nhỏ rẽ ngang, ánh mắt Nhạn Hồi vô tình nhìn thấy bóng một nữ nhân đứng bên đám ruộng xa xa.

Nàng ngẩn ra, bước chân khựng lại, không kìm được "A" lên một tiếng.

Mắt A Phúc ngưng tụ tinh quang, tức tốc nhìn theo ánh mắt Nhạn Hồi.

Chỉ thấy bên đó là một nữ nhân mặc y phục lụa trắng hoàn toàn không phù hợp với không khí làng quê, bà ta đứng giữa đường, thôn dân lùa trâu đi ngang cũng không nhường, cứ đờ người đứng giữa đường, đôi mắt ngơ ngác nhìn về phương xa.

"Sao bà ấy lại…"

Nhạn Hồi nhìn bà ta rồi đi về phía đó, A Phúc đưa tay ngăn lại nhưng không ngăn được.

Hắn chau mày bước theo.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi chạy một mạch đến trước mặt nữ nhân đó, xem xét bà ta một hồi: "Tê Vân chân nhân?"

Nữ nhân không đáp, ông lão bên cạnh kêu lên: "Ôi dào, Chân nhân với chả Chân nhân, mau kêu cô ta tránh ra để con trâu già này đi qua nào."

Nhạn Hồi sực tỉnh, kéo nữ nhân sang bên cạnh mấy bước, chờ ông lão lùa trâu đi rồi, nàng lại xem xét bà ta thêm lần nữa.

Y phục của tiên nhân áo trắng vốn không nhuốm bụi trần, nhưng ở thôn quê khó tránh dính bùn đất, khiến bà ta trông càng hồn xiêu phách lạc, thần sắc ngơ ngác, cứ như không nghe thấy tiếng người bên cạnh, không nhìn thấy sự vật bên cạnh, chỉ ngờ ngờ nghệch nghệch nhìn mây trắng ở phương xa, không biết đang nhìn cái gì.

Nhạn Hồi chau mày.

Tê Vân chân nhân này không phải là người tu tiên bình thường, bà ta là Chưởng giáo chân nhân của Tề Vân quan núi Vân Đài, trong mắt người tu tiên, bà ta và sư phụ tiền nhiệm Lăng Tiêu của nàng cùng nổi danh là Thánh giả đại thừa.

Ba tháng trước, sau khi Tê Vân chân nhân tham dự đại hội tiên môn ở núi Thần Tinh, không lâu sau thì mất tích, người của cả Tề Vân quan và núi Thần Tinh đều đi khắp thiên hạ tìm kiếm, nhưng trước sau vẫn không tìm được tung tích, lúc đó còn có người đoán rằng có lẽ Tê Vân chân nhân đã bị yêu vật hãm hại.

Cả giới tu đạo vì vậy mà căng thẳng đến giờ. Ai ngờ được rằng Tê Vân chân nhân lại xuất hiện ở sơn thôn nhỏ này…

https://thuviensach.vn

“Chân nhân?” Nhạn Hồi cất tiếng gọi, nhưng không khiến ánh mắt bà ta quay lại khắc nào, “Chân nhân có nhớ con không, con là Nhạn Hồi núi Thần Tinh…”

“Đồ ngốc.”

Nhạn Hồi ngẩn ra: “Hả…”

Đôi mắt đen của Tê Vân chân nhân chuyển động, ánh mắt rơi trên người nàng, Nhạn Hồi ho nhẹ mấy tiếng: “À… Chân nhân, con là Nhạn Hồi đệ tử của Lăng Tiêu núi Thần Tinh đây, tuy hiện giờ không còn như vậy nữa, nhưng mà con…”

“Vô sỉ.”

Khóe miệng Nhạn Hồi giật giật: “Bởi vậy, hiện giờ con đã không còn là…”

“Ngu không tả nổi.”

Gân xanh trên trán Nhạn Hồi giật giật, A Phúc thấy vậy bước tới trước người nàng cản lại, nàng bèn lách qua người hắn: “Không ai được cản ta! Ta phải cho bà ta biết thế nào là phép lịch sự đối nhân xử thế!”

Bỗng nhiên bên kia đường truyền đến tiếng gọi của một nam nhân: “A Vân!”

Nhạn Hồi xoay đầu nhìn sang, thấy một nam nhân khập khà khập khiễng bên kia đường đang vội vàng đi tới.

Nhạn Hồi nhướng mày, tốt lắm, không ngờ lại là tên thọt nàng gặp trên núi hôm đó.

https://thuviensach.vn

Tiếng gọi của người này khiến Tê Vân chân nhân cử động, bà ta quay mặt về hướng nam nhân đang chạy đến, ánh mắt nam nhân lướt qua mặt A Phúc, lại liếc sang nhìn Nhạn Hồi. Sau đó không nói gì mà đến dìu Tê Vân chân nhân, "A Vân, sao nàng lại đến đây?"

"Khăn của chàng rơi mất rồi." Giọng Tê Vân chân nhân đều đều, khiến người nghe cảm giác được đôi chút ngây dại, "Ta muốn lấy cho chàng, nhưng lại lạc đường, khăn cũng mất rồi." Bà ta cúi đầu, "Xin lỗi."

Nam nhân này dường như rất cảm động, khóe môi hắn cong lên một nụ cười, nhẹ giọng an ủi: "Không sao, ta đưa nàng về nhà."

Nói xong, hắn không thèm nhìn Nhạn Hồi lấy một lần, đưa Tê Vân chân nhân đi về phía bên kia đường.

Nhạn Hồi cũng không ngăn cản, nàng chỉ khoanh tay, ngón tay trái nhẹ gõ lên cánh tay phải, ánh mắt trầm tư.

Tê Vân chân nhân thần trí không tỉnh táo, dáng vẻ ngây dại và… Xà yêu sao…

Nếu quan hệ của họ thật sự như bề ngoài nàng nhìn thấy, vậy thì Nhạn Hồi có thể lý giải tại sao Xà yêu lại đi trộm bảo vật gia truyền nhà người ta, tại sao để đuôi bị chẻ làm hai cũng không giao bảo vật gia truyền ra.

Nói đi nói lại, tất cả đều vì yêu.

Nhưng vấn đề là rốt cuộc tại sao Tê Vân chân nhân lại trở nên như vậy? Tuy từng gặp bà ta vô số lần, nhưng Nhạn Hồi biết, đó là một người bản tính thanh cao, cho dù ngây dại tính tình cũng không thay đổi đến mức vừa mở miệng là mắng người như vậy chứ…

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, kẻ khiến Tê Vân chân nhân trở nên ngây ngây dại dại là Xà yêu trăm năm ngay cả nàng cũng không đánh lại kia sao?

Có đánh chết nàng cũng không tin.

Nhạn Hồi cảm thấy những chuyện xảy ra trong sơn thôn nhỏ này ngày càng trở nên vô cùng phức tạp.

Nhưng mà hiện giờ Nhạn Hồi vẫn còn một vấn đề quan trọng hơn muốn hỏi A Phúc: "Vừa rồi tại sao ngươi cản ta xử lý bà ta?"

A Phúc liếc nàng: "Ta cảm thấy bà ta nói cũng đúng lắm."

"…"

Tiểu tử này tuy bình thường im lặng ít nói, nhưng lúc độc miệng lại chẳng chịu thua kém ai. Nhạn Hồi nheo mắt nhìn hắn một lúc, sau đó khẽ nhíu mắt, lại nhìn kĩ mắt hắn thêm lần nữa: "Tiểu yêu tinh, ngươi có biết người vừa nãy là ai không?"

"Tê Vân chân nhân của Tề Vân quan."

"Ồ, ngươi cũng biết rõ nhỉ."

"Thánh giả đại thừa, đương nhiên có nghe đến." A Phúc vừa nói vừa vác cuốc đi về phía ruộng, "Đừng lề mề nữa, không làm việc thì sẽ trễ giờ đó."

"Ờ." Nhạn Hồi cũng nhắm mắt theo sau, sau đó ngoẹo đầu xem xét hắn, "Ngươi có biết tại sao Tê Vân chân nhân lại đến thôn các ngươi, rồi làm sao lại trở thành như vậy không?"

A Phúc dừng bước. Nhạn Hồi cũng dừng theo. Hai người đối diện, bốn mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đẹp của A Phúc khẽ nhíu: “Cô nghi ngờ là ta à?”

Nhạn Hồi cong mắt cười không hề uy hiếp. Nếu yêu quái trong người A Phúc mất hết pháp lực không phải do thuật Linh hỏa của nàng tạo thành, vậy thì pháp lực hắn biến mất nhất định có nguyên nhân khác.

“Ta có nói gì đâu.”

“Không phải ta.” A Phúc cứng nhắc vứt lại một câu, không giải thích gì thêm mà quay người đi mất.

Nhạn Hồi bĩu môi, lấy bánh bao trong tay nải ra bắt đầu ăn: “Hỏi thôi mà, làm gì mà nóng nảy vậy.”

Ăn tối xong, Nhạn Hồi cảm thấy ở trong phòng buồn bèn trèo lên nóc nhà ngắm sao, nhưng hôm nay trăng tròn, mặt trăng quá sáng khiến ánh sao đầy trời bị lu mờ. Nàng nhìn vầng trăng ở chân trời, bỗng nhiên nhớ lại mặt trăng to bất thường trong mộng. Nhất thời, tựa như ảo giác, Nhạn Hồi cảm thấy tim mình như bị thứ gì đó đè nén, ngột ngạt khó thở.

Nàng ngồi dậy, xoa xoa ngực, vừa định về phòng ngủ thì thấy A Phúc trong phòng bên dưới nghiêng nghiêng ngả ngả đi ra.

Đúng vậy, hắn nghiêng nghiêng ngả ngả cứ như trúng tà…

Yêu quái này mắc bệnh gì vậy…

Nhạn Hồi nhìn thấy hắn loạng choạng chạy vào nhà củi, ôm một bó củi ra, sau đó lại loạng choạng ra khỏi sân, cả quá trình trông rất khó nhọc, nhưng hắn làm vô cùng yên tĩnh, cứ như đã thạo việc quen đường.

Nhạn Hồi thầm hiếu kỳ, nhảy xuống mái nhà đi theo hắn.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng lung linh, soi rõ bóng dáng hắn đang cô độc bước đi về phía hồ, đến một nơi trống trải không có cây cỏ thì đặt củi xuống, run rẩy lấy hỏa tập(*) ra, cố gắng nhóm lửa.

(*) *Hỏa tập: dụng cụ nhóm lửa.*

Khoảnh khắc khi ánh lửa thắp sáng, Nhạn Hồi nhìn thấy hắn mồ hôi đầy đầu, còn gương mặt tái đến cực độ.

Hắn đang làm gì đây… Sao cứ như đang tiến hành nghi thức của tà giáo vậy…

Nhạn Hồi đầy ắp hiếu kỳ, A Phúc bên kia không biết là sợ hãi hay thế nào, bỗng nhiên cơ thể ngã tới phía trước, que củi vừa đốt rơi xuống đất tắt ngóm.

Dường như hắn không còn sức lực bò dậy mà cuộn mình trên đất, răng nghiến chặt, tựa như đang nhẫn nhịn cơn đau kinh người.

Rốt cuộc là đau đớn gì mà có thể khiến một người bình thường không có phản ứng với đau đớn, lại khó chịu như vậy…

Nhạn Hồi không nhìn tiếp được nữa.

Nàng bước tới phía trước, gọi: "Ê", rồi khom xuống nhìn mặt A Phúc, sau đó lấy hỏa tập trong tay hắn, vốn định giúp hắn đốt lửa, nhưng không ngờ nàng vừa chạm vào mu bàn tay hắn, hắn bỗng chụp lấy tay nàng.

"Cái…"

Sau đó Nhạn Hồi thấy lưng mình đau nhói, nàng bổ nhào xuống đất, tiếp đó thì môi nóng lên, yêu quái khoác vỏ bọc thiếu niên xinh đẹp này cắn mút

https://thuviensach.vn

miệng nàng…

https://thuviensach.vn

7

Nhạn Hồi gần như hoảng sợ nhìn kẻ nằm trên người mình, mắt sắp biến thành mắt gà chọi.

Một hồi lâu sau, nàng bừng tỉnh trong sự kinh hãi tột độ, răng nghiến chặt, cơ thể bắt đầu giãy giụa, nhưng Nhạn Hồi không ngờ sức A Phúc lại mạnh như vậy, hắn ôm nàng trong lòng siết chặt, sức lực của thiếu niên ốm yếu này tựa như tóm được cọng rơm cứu mạng, khiến phản kháng của nàng trở nên bất lực.

Cũng trong lúc nàng đang gắng sức giãy giụa, răng hắn bỗng dưng cắn mạnh lên môi nàng, Nhạn Hồi chỉ cảm thấy một cơn đau mãnh liệt, sau đó răng môi toàn mùi máu.

"Đau!" Cổ họng Nhạn Hồi phát ra tiếng kêu không rõ ràng.

Sau khi tiếp xúc với mùi máu tanh, A Phúc tựa như bị kích động, răng buông lỏng, hút mạnh vết thương trên môi Nhạn Hồi, cũng chính vì vậy, hành động cắn của hắn biến thành nụ hôn cuồng nhiệt.

Tuy hắn chỉ mút chút máu, nhưng đã đủ khiến Nhạn Hồi nổi giận đùng đùng, cắn một cái thì nàng coi như bị chó gặm cho xong, nhưng đây là tình huống gì chứ hả!

Cho dù là lợi dụng cũng phải là nàng lợi dụng kẻ khác chứ!

Tên tiểu tử thối này...

Nhạn Hồi cong hai gối, dốc hết sức lực toàn thân thúc lên bụng hắn, khiến A Phúc bật dậy, sau đó đấm thêm một quyền khiến hắn choáng váng

https://thuviensach.vn

trong phút chốc, đầu vẹo sang một bên.

Nhạn Hồi nhân cơ hội này vội vàng lật mình bò ra khỏi người hắn.

Tuy nhiên nàng chưa kịp ổn định thân hình chạy đi, thì đã bị A Phúc thình lình nắm lấy thắt lưng, siết chặt eo nàng.

Nhạn Hồi dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

Hắn quỳ dưới đất, một tay ôm ngực, một tay tóm chặt thắt lưng nàng, khớp ngón tay dùng sức đến trắng bệch, toàn thân run rẩy, đau đớn cực độ vẫn bao trùm lấy hắn, có điều thần trí hắn dường như đã tỉnh táo hơn ban nãy đôi chút.

"Đừng đi..."

Nhạn Hồi trấn định nhìn hắn, mắt hơi thâm đen: "Ngươi kéo thắt lưng ta nói câu này, nếu ta từ chối ngươi thì ngươi sẽ lột thắt lưng ta, để ta mông trần quay về à..."

"..."

Tuy nói vậy nhưng cuối cùng Nhạn Hồi cũng bất động, A Phúc quỳ lê tới nửa bước, dừng trước người nàng, sau đó ôm chặt eo nàng, tựa như lúc nãy, ghìm chặt lấy nàng. Nhưng cũng tựa như một tên ăn mày cầu xin thần minh giúp đỡ, không chịu buông bỏ hy vọng cuối cùng.

Mặt hắn áp lên bụng nàng, thân hình kề sát người nàng, cảm nhận hơi ấm của nàng, lắng nghe tiếng tim đập trong cơ thể nàng.

Cái ôm quá chặt, xung quanh quá yên tĩnh, Nhạn Hồi cũng có thể cảm nhận được đau đớn của hắn, toàn thân hắn run rẩy, cổ họng phát ra tiếng thều thào vì thật sự không áp chế nổi đau đớn.

https://thuviensach.vn

“Ở lại bên cạnh ta.”

Cho dù Nhạn Hồi không thừa nhận, nhưng đích thực nàng là một người chịu mềm không chịu cứng. Thời này khắc này, đích thực nàng cũng không có cách nào giơ chân đá thiếu niên xinh đẹp này đi rồi chạy mất. Vậy là khoảng đất trống bên hồ yên lặng một hồi lâu, Nhạn Hồi đánh lên đầu hắn nói: “...Ngươi siết mông ta đau quá...tiểu tử thối.”

Hai người cứ vậy đến suốt nửa đêm, đến khi mặt trăng dần dần mất tích, cơn run rẩy của A Phúc mới từ từ dịu lại.

Nhạn Hồi hỏi hắn: “Ngươi đỡ chưa?”

A Phúc không đáp, nàng cảm thấy eo lỏng ra, là A Phúc buông tay, hắn tựa như đã dùng hết tất cả sức lực, cơ thể mềm nẫu, ngất xỉu dưới đất.

Nhạn Hồi nghe tiếng nước hồ vỗ nhẹ lên bờ, nhìn gương mặt đầy mồ hôi của hắn thở dài: “Lần này nể tình mỗi ngày ngươi nhường ta ăn ba cái bánh bao ta mới rủ lòng giúp ngươi đó.”

Nói xong, nàng nhóm lửa trên đống củi hắn ôm tới bên hồ.

Đến khi lửa cháy mạnh, cuối cùng A Phúc cũng động đậy rồi tỉnh lại. Vừa nghiêng đầu là hắn có thể nhìn thấy gương mặt Nhạn Hồi. Ánh lửa chiếu rọi khiến gương mặt nàng càng linh động hơn bình thường, miệng nàng hơi sưng đỏ, rõ ràng là vì ban nãy hắn hút quá mạnh.

Trong miệng hắn vẫn còn lưu lại mùi máu của nàng.

Máu của nàng...

Tim hắn nóng lên, hắn không thể không nhắm mắt, ổn định tâm tình...

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, A Phúc ngồi dậy.

Nhạn Hồi quay đầu nhìn hắn: "Tỉnh rồi à." Nàng vứt que củi cuối cùng trong tay vào đống lửa, lên tiếng: "Giải thích đi." Nhạn Hồi khoanh tay mỉm cười, dáng vẻ vô hại, "Nếu giải thích không thuyết phục thì ta sẽ để dành lửa giận trong bụng đập ngươi đó. Tiểu xà tinh."

A Phúc phủi phủi tay áo mình, không giả vờ nữa mà thản nhiên nói: "Ta không phải Xà yêu."

Nghe thấy câu đầu tiên này, Nhạn Hồi yên lòng hơn nhiều, dám dũng cảm thừa nhận thân phận của mình, vạch trần lời nói dối của mình lúc trước, vậy những lời tiếp theo ít ra đa phần cũng đáng tin.

"Ta tên Thiên Diệu."

"Thiên Diệu." Nhạn Hồi gọi hắn, thấy khoảnh khắc hắn đảo mắt nhìn nàng, ánh mắt có thần hơn bình thường đôi chút. Lúc trước, khi Lăng Tiêu dạy Nhạn Hồi từng nói với nàng rằng, tên của mỗi yêu quái đều có niệm lực, kể từ lúc chúng sinh ra thì cái tên đó sẽ là lời nguyện theo chúng cả đời. Biết tên của chúng tức là có nhiều khả năng làm tổn thương chúng hơn.

Nếu đã chịu thành thật khai tên mình ra, vậy những lời tiếp theo càng đáng tin hơn một chút nữa.

Nhạn Hồi gật đầu, khoanh tay tiếp tục chờ đợi.

"Ta là Yêu long ngàn năm."

Nhạn Hồi vẫn khoanh tay, nhưng ánh mắt nhìn Thiên Diệu có mấy phần ngây ngẩn. Sau khi phân tích xong ý nghĩa của mấy chữ này trong đầu, Nhạn Hồi lập tức nảy sinh thôi thúc bôi dầu dưới chân chạy cho nhanh.

https://thuviensach.vn

Yêu...long! Rồng! Sinh vật trong truyền thuyết đó!

Còn ngàn năm nữa chứ!

Rồng tu ngàn năm là có thể phi thăng từ lâu rồi chứ! Rời khỏi thế gian này từ lâu rồi chứ! Phải đạt đến trình độ tiểu quỷ muốn câu hồn hắn cũng phải hỏi hắn có đồng ý không từ lâu rồi chứ!

Tám mươi tám lượng vàng? Nuôi mấy chục tên Trương mập? Phát tài nửa đời còn lại?

So với mạng sống, những thứ này có- là- gì- đâu!

Nhạn Hồi nuốt nước bọt, miệng cứng đờ: "Ờ...Hả?" Nàng cố gắng trấn định, nhướng mắt ra vẻ không để tâm nhưng khóe mắt vẫn co giật mấy cái, "Nghe... ra, cũng ghê...ghê gớm quá nhỉ."

Thiên Diệu chỉ nhàn nhạt nhìn nàng. Mãi đến khi vẻ điềm nhiên gượng gạo của Nhạn Hồi không giả vờ được nữa, nàng gần như sắp sụp đổ hỏi hắn: "Ngươi là rồng thật sao? Loại trong truyền thuyết đó sao? Loại thêu trên y phục Hoàng đế đó sao?"

"Phải."

Nhạn Hồi bỗng cảm thấy chắc đêm nay bên hồ gió nhiều quá, khiến đầu nàng hơi đau. Nàng xoa xoa huyệt Thái dương: "Nếu...Ta nói là nếu, nếu ta không tin, ngươi có thể dùng cách nào mà không cần giết ta để chứng minh cho ta thấy không?"

Nghe Nhạn Hồi nói vậy, Thiên Diệu khẽ cụp mí mắt, ánh lửa khiến đôi mắt đen của hắn đỏ rực: "Không có." Hắn nói. "Ta không có cách nào để chứng minh cho cô thấy."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi xem xét hắn: “Cho ta xem vảy hay sừng rồng cũng không được sao?”

Thiên Diệu nhìn nàng, im lặng không nói.

Thấy thần sắc hắn như vậy, Nhạn Hồi mới nhớ lại chuyện trên người hắn không có pháp lực.

Nhạn Hồi cũng ngây ra nhìn hắn một hồi, sắc môi hắn vẫn tái nhợt như cũ, tựa như trong cơ thể hắn vẫn còn đau đớn âm ỉ đang lan tỏa, nhất thời nỗi sợ hãi của nàng cũng vơi bớt dần.

Cũng đúng, kẻ im lặng ít nói này xưa nay vẫn tuân theo nguyên tắc “Có thể động thủ thì không động khẩu” mà, nếu hắn có bản lĩnh giết nàng, vậy thì hôm họ “động phòng” hắn đã ngông cuồng tự đại giết nàng lúc cưỡi lên người nàng rồi.

Hà tất phải chờ đến hôm nay.

Sau khi cảm xúc sợ hãi rút đi, lòng Nhạn Hồi lại ngập tràn nghi hoặc: “Chẳng phải rồng nên ngao du thiên hạ, thấy đầu không thấy đuôi sao... Sao ngươi lại ở nơi quê mùa hoang vu này, còn... biến thành như vậy nữa.”

Ánh mắt Thiên Diệu rơi trên đống lửa: “Hai mươi năm trước, ta gặp đại kiếp trong đời. Pháp lực mất hết, gần như diệt vong giữa trời đất. Mười năm trước, gặp được cơ duyên trùng hợp, nhập vào cơ thể thiếu niên thôn dã này. Được Tiêu lão thái nuôi nấng, sống tạm bợ đến nay.”

Hắn không khai rõ sự tình cụ thể, nhưng mấy câu này đủ để giải quyết vấn đề của Nhạn Hồi lúc ban nãy.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi "Ờ" một tiếng, trong đầu lóe lên một cảm giác kỳ quái, nhưng nàng không kịp bắt lấy.

Nàng hỏi tiếp: "Còn tối nay ngươi làm sao vậy?"

Thiên Diệu khựng lại rồi kể tiếp: "Ta không vượt qua đại kiếp, vẫn luôn bị thương nặng, mười năm nay, mỗi đêm trăng tròn sẽ đau đớn khó chịu." Hắn đảo mắt, ánh mắt lướt qua môi Nhạn Hồi, "Khí huyết trong cơ thể người tu tiên có thể làm ta dễ chịu."

Biết thân phận của yêu quái này, lại nghe hắn nói vậy, Nhạn Hồi nào còn tâm tư để ý đến chuyện mình bị người ta lợi dụng hay làm nhục, trong đầu nàng chỉ xây dựng liên hệ rằng máu mình có thể khiến hắn dễ chịu.

Sau đó Nhạn Hồi tái mặt.

Hắn giữ nàng bên cạnh thì ra là vì đề phòng chuyện này!

Hiện giờ nàng là một người tu tiên không có pháp lực, há chẳng phải giống như dâng bữa ngon tới miệng hắn sao. Lần này chỉ cắn vào miệng, lần sau nếu cắn vào cổ chắc nàng phải phơi xác tại đây luôn rồi.

Nhạn Hồi cố trấn tĩnh khều khều ngọn lửa, nói với mình rằng tuy hiện giờ nàng mất hết pháp lực, nhưng tên này cũng đâu còn! Tuy công phu ngoại gia của hắn nhỉnh hơn nàng một chút, nhưng hai chân chưa chắc chạy nhanh hơn nàng đâu!

Nhạn Hồi gật đầu: "Nếu vậy... sự tình đã rõ ràng, trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta về trước đã."

Nhạn Hồi đứng lên, nhưng Thiên Diệu không động đậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng: "Ta có một chuyện muốn nhờ cô giúp."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghiêng đầu nhìn hắn: “Chuyện gì?”

Thiên Diệu chỉ tay: “Sơn động lần trước ta đưa cô đi, trong đó không có bảo vật bị Xà yêu trộm mất, nhưng có một thứ có thể chế ngự đau đớn trên người trong đêm trăng tròn.” Hắn nói, “Ta muốn cô giúp ta lấy thứ đó ra.”

“Ở đó kết giới, ta không có pháp lực, ta không vào được, không làm được.” Nhạn Hồi không nghĩ ngợi đã từ chối ngay.

Giúp loại yêu quái này, nàng uống thuốc nhiều quá rồi sao...

“Ta có thể giúp cô tìm lại pháp thuật, hôm qua gặp tên Xà yêu thọt chân chắc trong lòng cô cũng biết rồi.” Thiên Diệu cũng buồn chán khều khều đống lửa, “Còn nữa...” Thiên Diệu nhìn nàng, giọng điệu thần sắc hầu như không thay đổi so với lúc trước, vẫn lãnh đạm tựa gió tuyết trên đỉnh núi: “Tuy ta không có pháp lực, nhưng nếu ta cho cô biết, trong bánh bao cô ăn mỗi ngày đã bị ta thi triển chú thuật...”

Nhạn Hồi ngây người.

“Chú thuật không mạnh, nhưng cũng được một thời gian rồi, thêm vào đó mỗi ngày cô ăn rất nhiều, đến nay nếu một ngày cô không ăn, có khi sẽ...” Thiên Diệu đảo mắt, “Nổ tung mà chết.”

Mắt Nhạn Hồi dần trợn to, trừng trừng nhìn hắn, vẻ mặt không dám tin.

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn nàng, ánh lửa nóng bỏng không thêm chút hơi ấm nào cho màu mắt hắn, giọng điệu hắn lạnh lẽo, khóe miệng cong lên, mang theo nụ cười lạnh đầy ác ý: “Cô cân nhắc lại đi.”

Thì! Ra!

https://thuviensach.vn

Uổng cho nàng vừa nãy còn nể mặt hắn mỗi ngày cho nàng ăn nhiều bánh bao mà không bỏ hắn lại nữa chứ! Thì ra hắn dám giở trò với nàng! Hiện giờ nghĩ lại, lần đầu tiên gặp mặt hắn đã ân cần đút bánh bao cho nàng, nhất định là lúc đó đã bắt đầu tính kế nàng rồi!

Tên yêu quái khốn khiếp gian manh xảo quyệt này! Tên giun ngàn năm có chịu đau đớn cũng đáng kiếp này! Tên... tên...

Nhạn Hồi siết tay kêu răng rắc, nhưng một lúc sau, Nhạn Hồi hít một hơi thật sâu, nén được cơn giận, buông tay ra.

Nàng từ trên nhìn xuống Thiên Diệu: "Được, hiện giờ chúng ta đều không có pháp lực, tuy ta bị ngươi khống chế nhưng ngươi cũng không dám giết ta."

Nàng nhìn Thiên Diệu chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi cười: "Hiện giờ chúng ta cứ bày hàng- từ- từ- mà- chơi!"

Cuối cùng Thiên Diệu cũng đứng dậy, tựa như hắn đã hoàn toàn vùi lấp đau đớn trong người. Hắn ngước mắt, trong đôi mắt quá đỗi xinh đẹp cũng in bóng Nhạn Hồi: "Trời sáng rồi." Hắn nói, "Về thôi."

Về? Về không được đâu.

Thù này lớn rồi đó.

https://thuviensach.vn

8

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu suốt đêm không ngủ được, cuối cùng nàng cũng biết từ ngày đầu tiên mình đã bị người ta tính kế dắt đi, nàng cảm thấy mình là một con trâu ngốc, bị người ta dắt mũi đi cả buổi.

Cơn giận đầy bụng.

Sáng nay sau khi cùng Thiên Diệu từ bên hồ về nàng bèn bò lên giường trùm chăn kín đầu, mặc kệ tất cả.

Tiêu lão thái thật sự ngã bệnh, nằm trên giường không dậy nổi, Thiên Diệu hầu hạ bên cạnh Tiêu lão thái, cũng mặc kệ nàng.

Nhưng Nhạn Hồi rúc trong chăn lăn qua lăn lại ngủ không được, trong đầu lặp đi lặp lại lời Thiên Diệu. Nhạn Hồi được Lăng Tiêu thu làm đồ đệ mang về núi Thần Tinh tu tiên cũng mười năm rồi, thời gian này nàng từng giết rất nhiều yêu quái, từng thấy không ít. Cũng từng nghe qua vô số tên các loài yêu quái hiếm thấy trên thế gian.

Nhưng nếu nói đến Yêu long...

Yêu long hai mươi năm trước...

Trong đầu Nhạn Hồi bỗng lóe tinh quang, trước đó ở bên hồ đầu óc hỗn loạn quá mức nên nàng không nghĩ ra, hiện giờ bình tĩnh nghĩ lại, nàng bỗng nhớ lại trước đây không biết ở xó xỉnh nào đó từng nghe người ta nói, hai mươi năm trước, Quảng Hàn môn chủ và sư tổ Nhạn Hồi là Thanh Quảng chân nhân từng cùng nhau giết một đại yêu quái, còn về chân thân của yêu quái đó, có người nói là rắn, có người nói là hồ ly, đồn đại rối rắm

https://thuviensach.vn

không xác định, đến cuối cùng, có thật sự xảy ra chuyện này không cũng không ai nói chắc được.

Thân phận của hai vị tiên nhân trong cuộc cao như vậy, đương nhiên không ai dám tra hỏi họ, vậy là chuyện này chỉ lưu truyền dưới hình thức đồn đại giữa các tiểu đồ đệ.

Có người nói Quảng Hàn môn chủ Tố Ảnh vốn bị yêu quái lừa gạt, yêu thương yêu quái đó sâu sắc, sau đó phát hiện tất cả chỉ là trò bịp bợm của yêu quái, cuối cùng quyết tâm ra tay diệt trừ yêu ma vì thiên hạ, có người nói sư tổ phái ta là Thanh Quảng chân nhân quan sát thiên tượng phát hiện có yêu ma giáng thế, vậy nên đã liên thủ với Quảng Hàn môn chủ, chung tay diệt trừ yêu ma. Trong đó còn xảy ra một số chuyện yêu hận tình thù khó nói, mức độ cẩu huyết hầu như sắp trở thành chuyện ba xu nơi phố chợ...

Đúng rồi, ký ức trong đầu Nhạn Hồi bỗng nhiên trở nên rõ ràng, nàng nhớ có một ngày mấy sư tỷ sư đệ của nàng đang bàn về chuyện này, vừa khéo gặp sư tổ Thanh Quảng chân nhân đến thăm phòng các đệ tử, mấy sư tỷ đang kể sống động như thật, hoàn toàn không phát hiện sau lưng có người.

Lúc đó Nhạn Hồi ở bên cạnh, chớp mắt nhìn Thanh Quảng chân nhân tuy đã tu đạo trăm năm nhưng vẫn còn trẻ trung, chụm đầu vào với mọi người cùng nghe kể chuyện như trẻ con.

Nhưng khi nghe sư tỷ nói: "... Tố Ảnh môn chủ thấy sư tổ bị thương bèn nổi giận, vung chưởng về phía yêu quái đáng hận kia, liều chết cứu được sư tổ."

Sư tổ trong cuộc sờ cằm: "Này... Tại sao sư tổ lại là người được cứu?"

https://thuviensach.vn

Sư tỷ không hề quay đầu: “Trước đó sư tổ vì cứu Tố Ảnh môn chủ nên bị thương rồi mà!”

Sư tổ gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Nhạn Hồi đứng bên cạnh nhìn mà khóe miệng giật giật, vừa hết đoạn đối thoại này, đám người đang nghe say sưa mới quay đầu, ngây người nhìn Thanh Quảng chân nhân đang đứng cười híp mắt sau lưng, ai nấy đều trợn mắt há miệng không nói nên lời.

Cảnh tượng lúc đó nào phải một từ “tĩnh lặng” là có thể hình dung được, cuối cùng Lăng Tiêu phía sau lạnh mặt mắng: “Không biết phép tắc.”

Mọi người mới sực tỉnh, vội vã đứng dậy chắp tay hành lễ với sư tổ.

Lúc đó Nhạn Hồi đứng cuối cùng, thấy Thanh Quảng chân nhân vội vàng nói với Lăng Tiêu: “Đừng đừng, ta nhận nhiều đồ đệ như vậy nhưng chỉ có con là nghiêm túc nhất, bọn chúng đáng yêu như vậy con hung dữ quá làm gì. Sau này chúng sợ không dám kể chuyện nữa thì sao, ta còn chưa nghe hết nữa mà.”

Lăng Tiêu quanh năm thanh cao lãnh đạm lúc đó cũng chỉ biết ôm trán thở dài: “Sư phụ...”

Đó là lần đầu tiên Nhạn Hồi nhìn thấy tôn giả của núi Thần Tinh ở khoảng cách gần như vậy, đó là sư phụ của Lăng Tiêu, người đứng trên đỉnh của cả giới tu đạo.

Lúc đó Nhạn Hồi chỉ cảm thấy sau này làm người nhất định phải như Thanh Quảng chân nhân, thản nhiên tùy ý, đúng chừng đúng mực, không hoảng không sợ.

https://thuviensach.vn

Nhưng đáng tiếc là trước khi nàng trở thành người như vậy thì đã bị đuổi ra khỏi sư môn rồi...

Suy nghĩ bay đi quá xa, Nhạn Hồi vội kéo thần trí quay lại.

Sư tổ nàng Thanh Quảng chân nhân có yêu Quảng Hàn môn chủ như trong lời đồn đại không thì Nhạn Hồi không biết, nhưng nàng biết Quảng Hàn môn chủ lại yêu một người. Chuyện này tuy không được người trong cuộc xác nhận, nhưng lưu truyền rất rộng rãi trong giang hồ, những người có thể chứng minh giúp nhiều không kể xiết.

Đồn rằng trước đây Quảng Hàn môn chủ yêu một người bình thường không tu tiên, sau này người đó chết đi, Quảng Hàn môn chủ bèn bế quan tu luyện, mãi đến khi núi Thần Tinh mở đại hội tu đạo, Nhạn Hồi mới thấy Quảng Hàn môn chủ lộ mặt. Lúc đó bên cạnh bà ta còn có một thiếu niên đi theo, không rời một bước.

Có người nói đó là chuyển thế của người Quảng Hàn môn chủ yêu.

Nhưng thiên đạo luân hồi, chuyển thế của một người nào phải nói tìm là tìm được dễ dàng như vậy, Nhạn Hồi cảm thấy có lẽ chỉ là tìm một người hình dáng mặt mũi tương tự để làm thế thân thôi.

Khoan đã...

Chẳng phải nói kéo tư tưởng lại sao, nàng không nên nghĩ đến chuyện của Yêu long nữa, những lời đồn thổi kia sao lại cứ nối đuôi nhau xuất hiện trong đầu là thế nào vậy...

Nhạn Hồi vỗ đầu, sau đó đột nhiên phát hiện rằng, về chuyện phải ứng phó với Yêu long thế nào, trong đầu nàng lại chẳng có manh mối gì cả...

https://thuviensach.vn

Mãi khi bị tiếng bụng kêu "ùng ục" đánh thức, Nhạn Hồi mới phát hiện mình đã trùm đầu thiếp đi. Nàng chùi nước bọt, chui ra khỏi chăn, sau đó mở cửa xuống bếp lấy bánh bao ăn.

Ra khỏi phòng, Nhạn Hồi nghe thấy trong phòng Tiêu lão thái truyền đến tiếng tụng niệm "Án ma ni bát mê hồng", nàng thò đầu nhìn vào cửa sổ, bên giường bệnh của Tiêu lão thái có một đạo sĩ mặc y phục lốc cốc leng keng đang niệm kinh: "Bệnh ma rút đi bệnh ma rút đi."

Nhạn Hồi nhìn rồi bĩu môi, chính vì đám lường gạt giả danh lừa bịp này nhan nhản khắp thế gian nên mới khiến danh tiếng của người tu đạo như nàng ngày một đi xuống.

Bên cạnh đạo sĩ còn có Châu thẩm bán nàng đến đây, Châu thẩm vỗ vai A Phúc nói: "Niệm kinh xong bà ngươi sẽ khỏi, niệm xong sẽ khỏi."

Thiên Diệu đứng bên cạnh nhìn Tiêu lão thái không nói gì.

Nhạn Hồi thấy hắn khẽ cụp mắt, bỗng nhiên nàng kỳ quái cảm thấy rằng nàng có thể nghe thấy giọng hắn, nàng có thể nghe hắn đang thầm nói, hắn biết tên này là một kẻ lường gạt giả danh lừa bịp, nhưng hắn vẫn hi vọng thật sự như Châu thẩm nói, niệm xong sẽ khỏi.

Mười năm bầu bạn, chắc yêu quái này cũng thật lòng cảm kích bà lão.

"Keng!" Đạo sĩ rung chuông, tựa như đánh thức Nhạn Hồi từ trong mộng, Nhạn Hồi vỗ vỗ lên mặt, kinh ngạc cảm thấy rằng từ sau khi xuống núi, nàng ngày càng kỳ quặc, tại sao phải phí tâm tư lĩnh hội suy nghĩ của một yêu quái đã hại nàng như vậy chứ.

Nàng lắc lắc đầu, vào bếp lấy hai cái bánh bao ăn sạch, rồi lại nổi nóng lấy thêm hai cái nữa.

https://thuviensach.vn

Dù sao cũng trúng chú thuật rồi, không ăn thì phí, phải ăn, không trút giận được thì nàng phải ăn cho lại.

Khi Nhạn Hồi ăn đến sái quai hàm ra khỏi nhà bếp, đạo sĩ đã làm phép xong. Bà lão bệnh tật run lẩy bẩy để mặc Thiên Diệu dìu ra khỏi phòng tiễn đạo sĩ.

"Đa... đa tạ đạo trưởng."

Nhạn Hồi im lặng bĩu môi.

Bên kia đạo sĩ giả vờ giả vịt gật đầu, chắp tay cáo từ, vừa quay người liền nhìn thấy Nhạn Hồi còn đang đứng bên này gặm bánh bao. Một khắc sau, ánh mắt hắn rơi trên cổ Nhạn Hồi.

Ở đó Nhạn Hồi vẫn còn đeo mảnh trâm ngọc.

Mắt đạo sĩ sáng lên, "Vị này là..."Hắn nhìn Nhạn Hồi hỏi Châu thẩm.

Châu thẩm liếc nhìn Nhạn Hồi, vẫn còn ghi thù với nàng, "Ồ, cháu dâu Tiêu lão thái mua về cho cháu bà ấy đó."

Đạo sĩ gật đầu, "Ta thấy vị cô nương này tướng mạo rất tốt, chắc chắn là vượng phu, bà lão mua cháu dâu này được lắm." Nghe khen, bà lão cười híp mắt.

Châu thẩm bên cạnh hừ lạnh, "Tướng mạo tốt chứ tính tình không tốt đâu."

Nhạn Hồi cười ha ha, tay siết thành quyền, thật muốn cho bà ta thưởng thức tính tình không tốt của nàng lần nữa.

https://thuviensach.vn

“Là hỏa khí nặng, nhưng mảnh hàn ngọc trên cổ cô nương này đã điều tiết lại rồi.” Đạo sĩ nhìn chằm chằm mảnh ngọc trên cổ Nhạn Hồi, “Nếu có thể giao mảnh ngọc cho đạo sĩ ta làm phép, có lẽ có thể giúp bà lão sống thêm mười hai mươi năm cũng không chừng đó.”

Vừa dứt lời, cả tiểu viện trở nên yên lặng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi trên mảnh ngọc Nhạn Hồi đeo ở cổ.

Thấy vậy, ánh mắt Nhạn Hồi lạnh đi, nhìn đạo sĩ nói: “Ông dám đặt đôi mắt chó của ông lên mảnh ngọc này nữa thử xem?” Giọng điệu đã mang sát khí lạnh lẽo, “Hôm nay ta nhất định bắt ông bò đi ra.”

Đối diện với ánh mắt Nhạn Hồi, đạo sĩ nuốt nước bọt.

Châu thẩm bên cạnh bắt đầu hò hét: “Ôi chao! Nghe xem kìa! Lấy một món đồ kéo dài tuổi thọ cho bà mình cũng không chịu! Bất hiếu sẽ bị sét đánh đó!”

Trong tiếng hô hào của Châu thẩm, Tiêu lão thái bắt đầu ho, sau đó nhìn Nhạn Hồi, run rẩy chìa tay ra, “Nha đầu, con cứu bà già này đi, ta còn muốn nhìn thấy chắt nữa mà...”

Thiên Diệu vẫn đang cụp mắt dìu Tiêu lão thái bỗng nghiêng đầu, quay sang nhìn Nhạn Hồi.

Nhưng Nhạn Hồi đứng đối diện với tất cả mọi người, sống lưng thẳng đứng, thần sắc không hề dao động.

Tựa như bất kỳ chất vấn sắc sảo, thậm chí là chỉ trích cũng không khiến nàng mảy may thương tổn.

https://thuviensach.vn

“Các người trói buộc ta rồi còn muốn trói buộc hành động của ta nữa sao?”

“Các người một người thì bán ta, một người mua ta, một người coi ta như hàng hóa giao dịch, một người coi ta như công cụ sinh sản, các người đều không coi ta là người, tại sao ta lại phải coi các người là người, hôm nay khoan nói đạo sĩ này có bản lĩnh kéo dài tuổi thọ không, cho dù ông ta có, nếu ta quyết định cứu bà thì đó là phẩm đức ta cao thượng, nếu ta không muốn cứu bà cũng là chuyện đương nhiên.” Nhạn Hồi khẽ giương cằm, biểu hiện có đôi chút khinh miệt, “Các người thô bỉ, ta vốn không muốn nói cho các người xấu mặt, nhưng hôm nay các người đã ép ta thì ta nói thẳng ở đây luôn.”

“Muốn chắt thì tự mà sinh đi, còn muốn hàn ngọc...” Nhạn Hồi hừ lạnh, “Tới đây mà cướp.”

https://thuviensach.vn

9

Châu thẩm và đạo sĩ trong sân nghe thấy lời Nhạn Hồi đều ngẩn ra.

Yên lặng duy trì rất lâu.

Cuối cùng Châu thẩm bị tiếng ho không nhịn được của Tiêu lão thái đánh thức thần trí, la lớn lên: "Ối ông trời ơi, con ranh này dám nói những lời như vậy, đúng là muốn tạo phản mà!" Nói xong bà ta nguẩy mông đi tới phía trước mấy bước, "Hôm nay lão nương sẽ thay Tiêu lão thái xử lý con ranh..."

Lời vẫn còn, Nhạn Hồi đã bật cười lạnh lẽo, nàng còn chưa ra tay đã thấy Châu thẩm trẹo chân, tự mình ngã xuống đất, bà ta "Ối da" một tiếng, tựa như bị sái chân, ngồi bệt dưới đất kêu la không bò dậy được.

Đôi mày Nhạn Hồi khẽ động, mắt liếc thấy có một hòn đá trơn nhẵn đang lăn lông lốc sang một bên.

Nếu mụ buôn người này thật sự chạy tới trước mặt nàng giật đồ, nàng vốn định dạy cho bà ta một bài học... nào ngờ lại bị hòn đá này chiếm tiên cơ.

Nhạn Hồi đảo mắt nhìn sang Thiên Diệu, hắn chỉ cụp mắt dìu Tiêu lão thái đang hoang mang không biết làm sao, thật sự giống một tên ngốc không biết gì cả.

Đạo sĩ giả kia định dìu Châu thẩm bị ngã dưới đất đang la oai oái, nhưng Nhạn Hồi đã giơ chân đá hòn đá trúng đầu gối ông ta, ông ta "Ối da" một tiếng rồi ngã lăn ra, hợp với Châu thẩm thành một đống.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi khinh bỉ nhìn họ, “Ha ha, đạo trưởng có thể kéo dài tuổi thọ mười năm lợi hại lắm mà, bây giờ ông niệm chú chữa trị xương cốt cho ông và con mụ chanh chua này đi.”

Châu thẩm mắng mỏ liên hồi.

Đạo sĩ không nói gì, chỉ âm thầm bò dậy, kéo Châu thẩm đi theo, miệng còn thấp giọng lẩm bẩm: “Đi đi đi, tiểu cô nương này không dễ chọc đâu.”

Nhìn hai người loạng choạng bước đi, Nhạn Hồi khinh bỉ hừ lạnh, quay đầu lại, thấy Thiên Diệu trong sân đang dìu Tiêu lão thái ho không ngừng vào phòng, không nhìn Nhạn Hồi lấy một lần.

Từ đầu đến cuối hắn không nói một lời. Nhưng Nhạn Hồi thấy nơi hắn từng đứng có một cái hố nhỏ.

Thật ra Nhạn Hồi cũng thầm kinh ngạc, nàng không ngờ yêu quái kia lại giúp nàng trong lúc này.

Đến tối, hai người chung phòng, Thiên Diệu vẫn ngồi ngủ ở góc tường như cũ, không nhắc đến chuyện ban sáng câu nào. Nhưng Nhạn Hồi nằm trên giường một hồi lại không nhịn được hỏi: “Hôm nay phát hiện tên yêu quái nhà ngươi cũng không phải kẻ không nói đạo lý nhỉ... Mặc dù ngươi đã thi chú trong bánh bao cho ta ăn.”

Căn phòng chìm trong yên lặng.

Biết rõ bản tính trầm mặc của yêu quái này, Nhạn Hồi cũng không để tâm, chỉ giương mắt nhìn bóng tối trước mặt, hỏi: “Lúc xưa rốt cuộc ngươi vượt kiếp gì vậy, sao lại ra nông nỗi này?”

Nhạn Hồi vẫn không nghe thấy lời đáp, trong lúc nàng tưởng hôm nay phải im lặng chìm vào giấc ngủ, bên kia bỗng truyền đến tiếng mỉa mai tự

https://thuviensach.vn

giễu, “Ta vượt được kiếp nhưng không vượt nổi lòng người.”

Nhạn Hồi đang buồn ngủ rũ rượi nên không còn tỉnh táo nghe hắn kể chuyện, chỉ cuộn chăn lật người nói: “Hỏi ngươi thì ngươi cứ đơn giản thô bạo mà đáp là được rồi, giả vờ văn vẻ làm gì, buổi tối đúng là dễ xúc cảm...”

“...”

Chẳng bao lâu, trên giường truyền đến tiếng hít thở đều đều của nàng.

“Đúng là vô tâm.” Theo gió từ cửa sổ thổi vào, giọng Thiên Diệu, tản mát trong màn đêm yên tĩnh.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ rơi trên người hắn, hắn nhắm mắt nhìn vầng trăng sáng, trong đầu là tiếng chém giết ngày này qua tháng nọ xua mãi không tan.

Hôm sau, Nhạn Hồi theo Thiên Diệu ra ruộng làm việc, thương lượng với hắn: “Hôm qua mệt quá chưa kịp nói, hôm nay ta thương lượng với ngươi một chút, ngươi một mình làm việc đi, ta điều tra chuyện Xà yêu kia, dù sao ta cũng không chạy đâu, ngươi không cần coi chừng ta, như vậy có khi sẽ nhanh hơn.”

Nói xong, còn chưa đến ruộng nhà mình Nhạn Hồi đã thấy xa xa có một người ngồi trên bờ ruộng.

Y phục lụa trắng, dung nhan tinh tế, nhưng ánh mắt vẫn có mấy phần ngây ngốc như cũ.

Là Tê Vân chân nhân.

Sao bà ấy lại tìm đến đây?

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi chạy tới, khom xuống bên cạnh Tê Vân chân nhân: “Sao người lại một mình chạy tới đây?” Sau khi biết Tê Vân chân nhân khác với trước kia, Nhạn Hồi nói chuyện với bà ta cũng thoải mái tự nhiên hơn nhiều.

“Xà yêu nhà người... không đúng, nam nhân thọt chân kia đâu? Hắn quan tâm đến người như vậy, đâu thể nào thả người một mình chạy ra đây?”

Tê Vân chân nhân không đáp lời nàng. Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ: “Vừa khéo, con định đi tìm hắn, con đưa người về nhé, người có nhớ đường về không?” Nhạn Hồi vừa nói vừa đưa tay dìu bà ta, nhưng nào ngờ tay vừa chạm vào cánh tay Tê Vân chân nhân, bà ta cứ như bị sét đánh, lập tức chộp lấy tay Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi giật mình: “Sao...”

Nàng nhìn vào mắt Tê Vân chân nhân, thấy Tê Vân chân nhân trợn to mắt nhìn mình, đôi mắt đầy hoảng hốt, tựa như nhìn thấy thứ gì cực kỳ đáng sợ.

Từ nhỏ Nhạn Hồi đã được đám tiểu quỷ rèn luyện cho lá gan to hơn người thường rất nhiều, tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt Tê Vân chân nhân kinh người như vậy, bất giác nàng cũng lạnh sống lưng.

Bà ta há miệng.

Nhạn Hồi thấy đôi môi hơi tái của bà ta đang run rẩy kịch liệt, tựa như có lời gì muốn nói, nhưng răng lại nghiến chặt, chặt đến nỗi khiến cả người bắt đầu run rẩy.

“Người làm sao vậy...”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thấp thỏm bất an, chỉ cảm thấy tựa như Tê Vân chân nhân thật sự trúng tà.

“Về...” Cuối cùng bà ta cũng nới lỏng răng, cố gắng nặn ra một từ, “Về đi.” Lúc nói lời này, bà ta níu tay Nhạn Hồi càng chặt hơn, chặt đến mức khiến Nhạn Hồi tưởng bà ta muốn thấy xương ngón tay mình bị bẻ gãy hết.

Nhưng ngoài cơn đau, Nhạn Hồi còn cảm giác có một luồng khí lạnh từ tay Tê Vân chân nhân truyền tới, gặm nhấm mu bàn tay nàng từng chút từng chút một...

Cánh tay còn lại bỗng bị siết chặt, có người kéo Nhạn Hồi về phía sau, trong lúc Nhạn Hồi loạng choạng thụt lùi đến sắp ngã, cuối cùng bàn tay đang bị Tê Vân chân nhân níu lấy cũng vùng ra được.

Tê Vân chân nhân cũng bị sức mạnh này kéo thân hình vẹo đi, ngã trên bờ ruộng.

Sau đó tựa như một con búp bê vải mất đi sinh khí, hoàn toàn bất động.

Nhạn Hồi vốn không hề nhìn xem người kéo mình sau lưng là ai, chỉ ngây người nhìn Tê Vân chân nhân, một lúc sau cũng chưa hồi thần. Nàng ôm bàn tay, trên mu bàn tay, có hàn khí kết thành băng sương đang dần dần tan chảy.

Nhạn Hồi biết đây là pháp thuật gì...

Thiên Diệu buông cánh tay Nhạn Hồi ra, đứng trước mặt nàng, một lúc sau mới khom xuống đỡ Tê Vân chân nhân dưới ruộng lên.

Tê Vân chân nhân nhắm nghiền mắt, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Hơi thở của bà ta mang theo hàn khí, vấn vít trong không khí thành một làn sương

https://thuviensach.vn

trắng, chầm chậm bay đi, có thể thấy trong người Tê Vân chân nhân thật sự rất lạnh.

Nhạn Hồi biết pháp thuật gì khiến người ta trở thành như vậy.

Là Sương Hoa thuật, khắp thiên hạ này, người có thể dùng thuật này đả thương Tê Vân chân nhân đến mức này, ngoài sư phụ tiền nhiệm Lăng Tiêu của nàng e là không còn ai khác có bản lĩnh như vậy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nhạn Hồi liền trở nên khó coi.

Nghĩ kĩ lại thì thời gian vừa khớp. Đại hội tu tiên của núi Thần Tinh ba tháng trước tuy đã đến hồi kết, nhưng chưa hoàn toàn kết thúc, phàm là những Chưởng môn tu đạo đều ở lại đến ngày cuối cùng.

Nhưng Tê Vân chân nhân lại rời đi trước. Tiếp đó bà ta mất tích, tiếp đó nữa tất cả mọi người tìm kiếm khắp thiên hạ nhưng không thấy...

Hôm trước, khi Nhạn Hồi nhìn thấy cũng chỉ tưởng bà ta bị yêu quái gì đó đả thương nên mới ra nông nỗi này.

Nhưng hiện giờ nhìn dáng vẻ này...

Nhạn Hồi bất giác siết chặt mảnh ngọc trên cổ.

Cho dù nàng nhắc nhở bản thân mình một vạn lần rằng nàng đã không còn là người của núi Thần Tinh, không còn là đồ đệ của Lăng Tiêu, nhưng những chuyện liên quan đến Lăng Tiêu, đến núi Thần Tinh, nàng vẫn không thể nào không dõi theo, vì bao nhiêu năm nay nàng đã sống vì điều đó.

Sự chú ý bất chi bất giác đó hầu như đã trở thành những tình cảm không nén nổi trong đời nàng.

https://thuviensach.vn

“Là Sương Hoa thuật.” Thiên Diệu nói, “Nghe nói Lăng Tiêu đạo trưởng của núi Thần Tinh tinh thông thuật này.” Hắn đảo mắt, hờ hững nhìn Nhạn Hồi.

“Không phải sư phụ ta...” Nhạn Hồi cắn phải lưỡi, thoáng im lặng, “Không phải Lăng Tiêu làm đâu.” Nàng nói, “Mấy năm trước sau khi Tiên tôn Thanh Quảng ẩn cư, Lăng Tiêu trở thành người chủ sự của núi Thần Tinh, sự vụ lớn nhỏ trong môn phái đều do người quyết định, núi Thần Tinh không ai không ngầm thừa nhận người là Tiên tôn đời tiếp theo. Đại hội tu tiên mấy tháng trước là do người chủ trì, tất cả tiên nhân đều do người mời, thanh danh người đang thịnh, thời điểm đó Lăng Tiêu không có lý do cũng sẽ không ra tay với người cùng tu tiên như Tê Vân chân nhân...”

“Hơn nữa, tuy Lăng Tiêu lạnh lùng, nhưng người… sẽ không đả thương kẻ khác như vậy. Tóm lại, bên trong chắc chắn có hiểu lầm.” Đến cuối cùng, Nhạn Hồi chỉ nói.

“Không phải người.”

Thiên Diệu thấy Nhạn Hồi như vậy cũng không nói gì thêm.

Trong lúc hai người đang im lặng, một hồi tiếng động ma sát kỳ lạ dưới ruộng bỗng từ xa tức tốc tiến lại gần.

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, hai người còn chưa nói gì, nhưng tựa như tâm ý tương thông, Thiên Diệu đẩy Tê Vân chân nhân đang hôn mê về phía Nhạn Hồi, Nhạn Hồi hai tay ôm lấy Tê Vân chân nhân, nàng ngã về phía sau, Thiên Diệu lui về phía sau, trong lúc hai người đều lui ra chừng một thước, chỉ nghe “soạt” một tiếng, một cái đuôi rắn thô to bị tách đôi bỗng từ dưới đất quật lên.

Nếu không phải vừa rồi hai người tránh đi kịp thời, e đã bị đánh tung lên không trung.

https://thuviensach.vn

Đuôi rắn huơ trong không trung, bụi đất tung tóe.

Nhạn Hồi ngã dưới đất ôm lấy Tê Vân chân nhân, còn chưa kịp bò dậy đã nghe xa xa truyền đến tiếng mắng mỏ the thé của một phụ nhân: "Ban ngày ban mặt mà hất đất tung tóe làm gì vậy! Nhà ai có người chết muốn đào huyệt à!"

Là Châu thẩm đang đứng lên từ một đám ruộng khác.

Trong lúc đối diện với yêu quái, Nhạn Hồi hầu như vô thức hét lên một tiếng: "Nằm xuống!"

Nhưng tiếng hét này đã muộn, Châu thẩm đã đứng lên.

Vào lúc này, thình lình bà ta nhìn thấy thân rắn to bằng thùng nước từ dưới đất ngóc lên, đầu rắn giương lên rồi cụp xuống, vừa khéo dừng trước mặt Châu thẩm, thè lưỡi xuyên qua bên tai Châu thẩm, mang theo gió tanh như muốn thổi tung đầu tóc hoa râm của bà ta.

"Yêu..." Châu thẩm há miệng, hít từng hơi từng hơi vào bụng, "Yêu yêu..." Còn chưa dứt lời, hai mắt bà ta đã trợn trắng, đờ người ngã về phía sau, hai chân đạp mấy cái rồi nằm bất động.

Không kịp quan sát Châu thẩm rốt cuộc sống hay chết, đầu rắn ngoẹo sang nhìn Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi lập tức ôm Tê Vân chân nhân trước ngực như tấm bia: "Người vẫn còn sống đây! Bình tĩnh! Đừng nóng! Có gì từ từ nói!"

https://thuviensach.vn

10

Nhạn Hồi còn chưa dứt lời, yêu quái tựa như đã phát điên, hoàn toàn không nghe nàng nói, bất chấp tất cả quật đuôi, cuốn Nhạn Hồi và Tê Vân chân nhân lên không trung.

Chiếc đuôi bị Nhạn Hồi chẻ làm hai kia hiện giờ tựa như lại biến thành vũ khí mới của Xà yêu, một cái cuốn lấy Nhạn Hồi, một cái cuốn lấy Tê Vân chân nhân.

Lúc cái đuôi cuốn lấy Nhạn Hồi tung lên lưng chừng thì vứt nàng ra.

Nhạn Hồi cả kinh, nhưng nàng hiện giờ không có chút nội tức, vốn không thể nào bảo vệ bản thân, chỉ như con búp bê trong tay một đứa trẻ, ngã mạnh xuống đất. Sau đó hôn mê bất tỉnh một hồi.

Nhạn Hồi mơ mơ màng màng ngẩng đầu dậy, phát hiện Thiên Diệu tay chân lành lặn đứng bên cạnh, hắn lặng lẽ nhìn Xà yêu, cứ như người vừa bị vứt xuống chỉ là một hòn đá, không hề có cảm giác tồn tại.

Nhạn Hồi túm tay áo hắn, run rẩy đứng dậy: “Tên tiểu tử thối này...” Nàng mắng, “Sao không đỡ ta.”

Thiên Diệu liếc nhìn nàng, sau đó tránh ra một bước để Nhạn Hồi không tóm được hắn: “Cứu cô là phẩm đức ta cao thượng, không cứu cô cũng là chuyện đương nhiên.”

Ông nội nó chứ...

Nghe thấy câu nói quen thuộc này, Nhạn Hồi thầm mắng chửi hắn, nhưng yêu quái bên kia lại há to miệng xông đến muốn nuốt chửng nàng

https://thuviensach.vn

vào bụng.

Nhạn Hồi không hề do dự, tay đẩy Thiên Diệu, hai người ngã sang một bên, cùng lúc tránh được công kích của Xà yêu.

"Ngươi nghe ta nói đã!" Nhạn Hồi bò dưới đất hét về phía yêu quái, "Ta không cần bảo vật đó nữa đâu! Ta chỉ muốn tìm ngươi lấy thuốc giải độc rắn thôi!"

"Cô tưởng ta dễ gạt vậy sao, chắc chắn cô muốn thừa cơ đưa Tê Vân đi. Ta quyết không cho phép người của núi Thần Tinh các người tổn hại nàng thêm một chút nào nữa!" Xà yêu nổi giận đùng đùng, "Hôm nay nhất định bắt cô bỏ mạng tại đây!"

Nói xong y lại há miệng cắn về phía nàng, Nhạn Hồi không có nội tức, đành lăn lê bò toài trốn tới trốn lui trên bờ ruộng: "Ta đâu định đưa bà ấy đi! Ta cũng không còn là người của núi Thần Tinh nữa!" Nàng hét lên, "Tê Vân chân nhân chắc chắn cũng không phải bị người của núi Thần Tinh đả thương!"

"Tu vi của Tê Vân có ai không biết, trong thiên hạ ngoài Lăng Tiêu đạo trưởng của núi Thần Tinh ngươi, còn ai có thể dùng Sương Hoa thuật đả thương Tê Vân đến mức này!"

"Không phải sư phụ ta!"

Tựa như đạp phải chân đau, Nhạn Hồi bỗng dừng bước, không trốn nữa mà quay người về phía sau, đối diện với Xà yêu: "Đừng hòng ngậm máu phun người!"

Nghe thấy giọng nói gần như vô thức của mình, Nhạn Hồi mới đột nhiên phát hiện rằng, thì ra, cho dù bị đuổi khỏi sư môn, cho dù ra đi dứt khoát gọn gàng, cho dù đau lòng thất vọng với Lăng Tiêu, nhưng chỉ cần một

https://thuviensach.vn

ngày nào đó, một khắc nào đó, ở một góc nào đó trên thế gian nghe được những lời lẽ phỉ báng sư phụ, nàng vẫn bất chấp tất cả mà đứng ra như trước, nàng cũng bằng lòng đánh cược tính mạng của mình vì danh dự của người đó.

Nhìn chiếc lưỡi đỏ tươi của Xà yêu đâm thẳng về phía tim mình, Nhạn Hồi không tránh không né, trong lúc mũi như có thể ngửi thấy mùi tanh trong miệng Xà yêu, nàng thầm nói, mình ngốc thật.

Mạng này của nàng tại sao có thể dễ dàng vì Lăng Tiêu mà giao ra như vậy.

Nhưng nghĩ lại, Nhạn Hồi cảm thấy vì người đó mà giao ra tính mạng hình như cũng không có gì là không đáng hết...

Hai ý nghĩ giao thoa chỉ trong khoảnh khắc, nhưng lưỡi của Xà yêu đã sắp xuyên qua ngực Nhạn Hồi, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối đi, cơ thể bị người ta ôm lấy.

Trời đất xoay chuyển, Nhạn Hồi không biết bị người ta ôm lăn đi bao nhiêu vòng, đến khi dừng lại thì chỉ biết ngây người nhìn bầu trời xanh thẳm, khẽ thất thần.

Cơ thể đè trên người khiến nàng cảm thấy vô cùng nặng nề.

Nhạn Hồi đưa tay, sờ được tấm lưng dinh dính của người đó.

Là máu.

“Tiểu... tử thối?” Nhạn Hồi bỗng cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng, “Tại sao... Chẳng phải... không cứu ta là đương nhiên sao...”

https://thuviensach.vn

Chờ một lúc sau, Thiên Diệu mới có thể chống tay nhổm người đứng dậy.

Đôi mắt xinh đẹp của hắn nhìn nàng, bốn mắt giao nhau, Nhạn Hồi thấy mình đang vô cùng kinh ngạc trong đôi mắt đen bình thản không gợn sóng của hắn.

Hắn giống như một người mất cảm giác đau, nhẹ giọng nói: "Phẩm đức ta cao thượng." Cho dù thanh âm hắn cố gắng duy trì sự bình ổn, nhưng Nhạn Hồi vẫn phát giác ra được giọng hắn khẽ run.

Hắn đang nhẫn nhịn đau đớn.

Cho dù biết Thiên Diệu là một yêu quái cực kỳ giỏi nhẫn nhịn, nhưng thời này khắc này, nàng vẫn bất giác cảm thấy lòng se sẽ lạnh.

Rốt cuộc năm xưa Yêu long này đã gặp phải cảnh ngộ thế nào mới luyện thành bản tính như vậy. Hôm trước rốt cuộc đau đớn đến mức nào mới có thể khiến người như hắn không chống đỡ nổi.

Cho dù hiện giờ nàng đã biết chân thân của hắn, nhưng bí ẩn trên người hắn Nhạn Hồi vẫn không thấy vơi đi chút nào.

Hắn chỉ nói với nàng những chuyện hắn muốn cho nàng biết.

"Muốn cứu cô ta thì các ngươi cùng chết đi." Xà yêu hét lớn một tiếng rồi nhào tới phía trước.

Nhạn Hồi nghiến răng: "Con yêu quái này đúng là hiếp người quá đáng!"

Nhạn Hồi nổi cáu, đẩy Thiên Diệu tránh được lưỡi Xà yêu thè ra, tức tốc chạy về phía trước mấy bước, chui xuống dưới người Xà yêu, tiện tay nhặt chiếc liềm bên ruộng, nhẹ như chim yến tung người lên trên cơ thể y.

https://thuviensach.vn

Trên cơ thể không ngừng vặn vẹo của Xà yêu, nàng dang hai chân, thấy sắp bị Xà yêu hất xuống bèn bất chấp tất cả tung người nhảy lên, chiếc liềm trong tay huơ trong không trung, chém xuyên qua vảy Xà yêu, lưỡi liềm cắm vào trong.

Xà yêu ngửa lên trời rít lên đau đớn.

Nhạn Hồi bò lên đuôi Xà yêu, ôm lấy Tê Vân chân nhân vẫn đang bị y cuốn lấy, dốc hết sức lực toàn thân đạp lên đuôi Xà yêu.

Trong hỗn loạn, nàng ôm Tê Vân chân nhân vẫn đang hôn mê cùng lăn xuống đất.

Gần như không có thời gian để thở, Nhạn Hồi bóp cổ Tê Vân chân nhân, kéo bà ta ra đối diện với Xà yêu: "Ngươi còn quậy phá nữa thì ta sẽ bẻ gãy cổ bà ấy!"

Xà yêu tựa như bị khống chế trái tim, trong khoảnh khắc khí thế toàn thân yếu đi nhiều.

"Trả Tê Vân cho ta." Giọng y trầm thấp.

Nhạn Hồi thầm xin lỗi với Tê Vân chân nhân, sau đó lạnh mặt nói: "Ta đã nói không có ý tổn hại bà ấy, là tự ngươi không nghe cho kĩ lời ta."

Cơ thể Xà yêu xoắn lại, tựa như huy động sức mạnh toàn thân, hận không thể lập tức nhào tới cắn chết Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi liếc về Thiên Diệu đang nằm dưới đất, máu trên lưng hắn đã nhuộm đỏ khoảng đất bên dưới. Sắc mặt hắn tái nhợt, Nhạn Hồi biết, nếu không ai cứu hắn, cơ thể con người gầy yếu này sẽ không chống chọi được bao lâu nữa.

https://thuviensach.vn

“Những chuyện khác chúng ta gác lại đã.” Nhạn Hồi hất miệng về phía Thiên Diệu nói, “Ngươi nghĩ cách chữa lành vết thương cho tên kia trước đã, sau đó chúng ta sẽ bàn...” Nhạn Hồi bóp cổ Tê Vân chân nhân chặt hơn, “Chuyện thả người sau.”

Xà yêu cuộn mình thè lưỡi một hồi, cuối cùng toàn thân bốc khí trắng, biến thành hình người.

Hắn nhìn Nhạn Hồi, cơ hồ nghiến răng đi về phía Thiên Diệu, tay ngưng tụ pháp lực, úp lên lưng Thiên Diệu.

Tuy sắc mặt Thiên Diệu không khá lên mấy, nhưng một chốc sau, hắn đã có thể ngồi dậy được. Nhạn Hồi gật đầu, lòng biết yêu pháp tuy không thể hoàn toàn chữa lành cho Thiên Diệu, nhưng giữ mạng thì không trở ngại gì, Nhạn Hồi cảm thấy rất vừa ý, “Thiên Diệu.” Nàng gọi.

Thần sắc Thiên Diệu khẽ động, quay đầu nhìn nàng, nghe thấy nàng gọi hắn như gọi trẻ con, “Cử động được thì tới chỗ ta trước đi.” Nàng vẫy tay với hắn, “Thiên Diệu?”

Đã lâu không nghe thấy ai gọi tên mình như vậy, Thiên Diệu cụp mắt, im lặng đi tới bên cạnh Nhạn Hồi.

Xà yêu nhìn Nhạn Hồi, “Trả Tê Vân cho ta.”

Thấy Thiên Diệu đã đi tới sau lưng mình, lúc này Nhạn Hồi mới hoàn toàn yên tâm. Sau đó bóp cổ Tê Vân chân nhân, ung dung nhàn nhã nhìn Xà yêu: “Ngươi chờ đó, hiện giờ chúng ta nói chuyện hiểu lầm trước đã.”

Xà yêu đen mặt, “Sự thật rành rành trước mắt, người đả thương Tê Vân chính là Lăng Tiêu đạo sĩ, còn có gì hiểu lầm nữa.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi không có thành ý.” Nhạn Hồi nói, “Bỏ thành kiến xuống trước ngươi mới có thể bình tĩnh ôn hòa nói chuyện với ta. Hiện giờ ngươi hãy xin lỗi ta vì lúc nãy vô lễ đi.”

Sắc mặt Xà yêu đen thui như bị hun khói.

Nhạn Hồi nhướng mày, một tay giật tóc Tê Vân chân nhân.

Gần như ngay lập tức, Xà yêu nói: “Xin lỗi...”

Nhạn Hồi cong môi cười, “Được, vậy bây giờ chúng ta công bằng vô tư nói chuyện tử tế.” Nhạn Hồi một tay siết cổ Tê Vân chân nhân, một tay huơ về phía mảnh ruộng đã bị giẫm đạp không còn hình dạng, “Tùy ý ngồi đi.”

Xà yêu nghiến răng ngồi xuống.

Nhạn Hồi đắc ý đến mức muốn rung đùi.

Trước đây Lăng Tiêu luôn nói Nhạn Hồi hành sự liều lĩnh tùy tiện quá mức, có lúc thủ đoạn trừ yêu không mấy quang minh. Lúc ở núi Thần Tinh, Nhạn Hồi thường xuyên bị mắng, đôi khi còn bị phạt. Lúc bị phạt giam, nàng cũng thường nghĩ rằng có thật mình bỉ ổi lắm không.

Mãi đến hiện giờ, Nhạn Hồi mới cảm thấy tính cách mình không cổ hủ không quân tử đúng là rất tốt lắm luôn.

Khí độ quang minh gì đó đâu có đạt được hiệu quả cao như vậy.

https://thuviensach.vn

11

Hai bên ngồi xuống, chẳng ai nói với ai một lúc lâu thật lâu.

Nhạn Hồi lên tiếng trước: “Chúng ta từ từ giải quyết nhé. Chuyện của Tê Vân chân nhân rốt cuộc là thế nào?”

Xà yêu hừ lạnh, “Có gì mà giải quyết.” Qua lời nói, y vẫn coi Lăng Tiêu là chủ mưu đầu sỏ của chuyện này.

Nhạn Hồi hít một hơi thật sâu, nén giận, “Ta mặc kệ ngươi nghĩ thế nào, tóm lại ta phải làm rõ nguồn cơn chuyện này, ngươi cho ta biết làm sao ngươi gặp được Tê Vân chân nhân đã, rồi làm sao ngươi bắt cóc Tê Vân chân nhân đến sơn thôn này được?”

“Sao ta lại bắt cóc nàng chứ!” Xà yêu tức tối cướp lời, giận dữ nhìn Nhạn Hồi, nhưng thấy Tê Vân chân nhân vẫn còn trong tay nàng bèn nén giận nói: “Ta gặp nàng ở biên giới của Yêu tộc.”

Vừa dứt lời, Nhạn Hồi ngây ra, “Biên giới Yêu tộc? Biên giới nước Thanh Khâu?”

Năm mươi năm trước, người tu đạo và Yêu tộc hỗn chiến không ngừng, là Thanh Quảng chân nhân thống lĩnh chúng tiên chiến đấu với Yêu tộc, đẩy Yêu tộc về vùng Tây Nam xa xôi, dựng Trường Thiên kiếm ở biên giới nước Thanh Khâu, khiến quần yêu sợ hãi, phân Yêu tộc và người tu đạo thành hai bờ chiến tuyến.

Sau trận đó, yêu ma quỷ quái ở Trung nguyên đại địa giảm hẳn. Nhưng vì linh khí ở Trung nguyên đại địa dồi dào hơn vùng Tây Nam xa xôi rất

https://thuviensach.vn

nhiều, nên vô số yêu quái to gan vẫn mạo hiểm vượt qua biên giới, xâm nhập Trung nguyên.

Bao nhiêu năm nay, những yêu quái Nhạn Hồi từng tiếp xúc đa phần là yêu quái như vậy.

Thường ngày, những điều Nhạn Hồi thường nghe là đại yêu quái này đại yêu quái kia chạy đến chỗ chúng ta, nay bỗng nhiên nghe thấy có người tu đạo chạy đến vùng đất của yêu quái, còn là người tu đạo như Tê Vân chân nhân nữa, Nhạn Hồi không nén nổi kinh ngạc: "Tại sao Tê Vân chân nhân lại xuất hiện ở đó? Lúc đó tình trạng bà ấy thế nào?"

"Tình trạng thế nào à?" Xà yêu nhìn Nhạn Hồi cười lạnh, "Tình trạng còn không được như hiện giờ nữa." Y nhìn Tê Vân, trong mắt vẫn đong đầy thương xót, "Toàn thân lạnh cóng, sắc mặt tái nhợt, ngay cả lông mi cũng đóng băng. Vừa nhìn đã biết là trúng Sương Hoa thuật. Nội tức trong người hoàn toàn hỗn loạn."

Nhạn Hồi im lặng.

"Ta gặp được nàng ấy nhưng không dám đưa nàng ấy vào nước Thanh Khâu, nếu bị các yêu quái khác phát hiện thì nàng ấy chỉ còn con đường chết. Tuy nhiên, thấy nàng ấy như vậy, ta biết nhất định là do người tu đạo ra tay, cũng không dám đưa nàng ấy về môn phái, sợ có người lại làm hại nàng ấy. Vậy nên ta đành chọn núi Đồng La linh khí ít ỏi. Nơi này không có yêu quái đến, người tu đạo cũng không tìm đến nơi quê mùa hẻo lánh này, đây là nơi ẩn thân tốt nhất."

"Hàn khí trên người nàng ấy ngày càng nặng, ta nghe nói có một đại thế gia trong nhà cất giấu bảo vật có thể tiêu trừ hàn khí nên mới lấy trộm." Xà yêu lạnh lùng nhìn Nhạn Hồi: "Nếu biết sẽ dẫn dụ đồ sao chổi như cô..."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi tiện tay bốc một nắm bùn bên bờ ruộng, "bốp" một tiếng ném lên đầu Xà yêu, "Ăn nói tử tế cho ta."

Xà yêu vuốt mặt, thầm nghiến răng, "Có bảo vật trợ giúp, không bao lâu Tê Vân tỉnh lại, nhưng không ngờ sau khi nàng tỉnh táo lại mất hết trí nhớ, hệt như một đứa trẻ. Ta đành giữ nàng ở đây, tìm cách phá giải." Xà yêu nói, "Những điều ta biết chỉ có vậy."

Nhạn Hồi nói: "Những điều ngươi vừa nói thật sự không có gì giấu giếm chứ?"

"Chuyện đến nước này, ta giấu cô gạt cô thì có ích gì chứ!" Xà yêu nhìn Nhạn Hồi đang trầm tư, bổ sung thêm, "Cô đừng hòng đưa Tê Vân đi, ta nhất định không để những kẻ tu đạo làm trò làm dáng như cô tổn hại nàng thêm một chút nào nữa đâu!"

Lời này của Xà yêu kéo Nhạn hồi ra khỏi suy tư, nàng nhướng mắt nhìn y: "Ồ, nói vậy ngươi đối với Tê Vân chân nhân thật lòng thật dạ hơn những kẻ tu đạo làm trò làm dáng như bọn ta à?" Nhạn Hồi khoanh tay, "Một yêu quái như ngươi tại sao lại tốt với Tê Vân chân nhân như vậy? Lẽ nào..." Nhạn Hồi nhíu mắt, "Nhân lúc Chân nhân không biết thế sự... Hử?"

Xà yêu nghe vậy, mặt lập tức đỏ bừng: "Đen tối! Đầu óc đen tối! Ăn nói bừa bãi! Đúng là...đúng là..."

"Ôi trời ơi, ngươi đúng là một yêu quái trong sáng nhỉ!"

Giọng Nhạn Hồi bỡn cợt, "Ngươi yêu Tê Vân chân nhân như vậy, giúp bà ấy như vậy mà không sợ người trong Yêu tộc các ngươi biết được sẽ bài xích ngươi sao?"

Xà yêu im lặng, cúi đầu: "Không giúp nàng lẽ nào trơ mắt nhìn nàng chết sao? Chỉ là trước khi nghĩ đến những chuyện đó thì ta đã tự nhiên làm vậy

https://thuviensach.vn

rồi.”

Nhạn Hồi vốn chỉ hỏi đùa, nhưng không ngờ lại nhận được lời đáp nghiêm túc chân thành thâm tình đến vậy, nàng sờ mũi, đồng tình nói: “Hiện giờ cục diện phức tạp như vậy, tiên yêu yêu nhau rất dễ trở thành bi kịch.”

“Không có thời gian nghĩ nhiều đến vậy.” Xà yêu nói, “Ta chỉ muốn cứu nàng, có vậy thôi.”

Nhạn Hồi gật đầu, bất giác khen: “Ngươi đúng là một yêu quái si tình không tầm thường. Mong rằng sau này hai người được bình yên.”

Xà yêu ngây ra, nhìn nàng: “Còn chúc phúc cho ta nữa... Cô cũng là một người tu đạo không tầm thường.”

“Chuyện tình cảm chỉ cần đôi bên tình nguyện là được, mặc kệ là tiên hay yêu, người ngoài như ta xen vào làm quái gì.”

Hai người còn chưa nói xong, người vẫn luôn im lặng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Lời này khiến Nhạn Hồi và Xà yêu đều im lặng. Hai người cùng quay đầu nhìn Thiên Diệu, Thiên Diệu chỉ nhìn Xà yêu: “Bà ta là người tu đạo, là chủ một phái, vai mang trọng trách, trừ yêu là bản năng của bà ta. Nay bà ta mất hết ký ức, lại quên đi thân phận nên ngươi mới có thể an nhiên ở bên cạnh, nhưng nếu ngươi giúp bà ta tìm lại kí ức, một ngày nào đó bà ta tỉnh lại, vì gánh vác trọng trách, chuyện đầu tiên bà ta làm sẽ là giết ngươi.”

Lời này khiến bầu không khí lạnh đi nhiều.

Một lúc sau, Xà yêu bất lực cười khổ: “Nếu nàng muốn giết... ta cũng không còn cách nào, ai bảo ta đánh không lại nàng.”

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Thiên Diệu khẽ mím. Trước khi lên tiếng lại nghe Nhạn Hồi bên cạnh hỏi: “Nói có vẻ căm phẫn sục sôi quá nhỉ, ngươi từng trải qua chuyện như vậy sao?” Thiên Diệu im lặng, quay đầu nhìn nàng, thấy đôi mắt trong suốt của Nhạn Hồi đang chằm chằm nhìn hắn, hiển hiện ý: “Ta hiểu, biểu hiện của ngươi đang nói rằng: lời cô như một mũi tên xuyên qua tim ta.”

Thiên Diệu: “...”

Thiên Diệu lạnh lùng nhìn Nhạn Hồi, nàng lại chẳng hề phát giác, mở miệng định tiếp tục nói, nhưng hắn lạnh lùng quát: “Im đi.” Dáng vẻ rõ ràng đã bị chọc giận.

Nhạn Hồi thấy hắn như vậy lại bật cười vui vẻ: “Ta phát hiện là thấy ngươi bị ta chọc giận, ta lại cảm thấy thành công lắm!”

Thiên Diệu bất giác nghiến răng, trước khi phát tác, ánh mắt Nhạn Hồi đã đảo sang Xà yêu, hỏi: “Vậy hiện giờ thì sao, ngươi có tìm được cách giúp Tê Vân chân nhân khỏe lại chưa?”

Nàng không đeo bám chuyện ban nãy nữa, nếu hắn còn nhắc, rõ ràng cho thấy hắn là một nam nhân mà lại tính toán so đo, thật chẳng ra gì. Vậy là cơn giận nghẹn lại trong ngực Thiên Diệu, không phát ra, cũng không nén xuống được.

Thiên Diệu cảm thấy Nhạn Hồi hệt như một đứa trẻ, xấc xược vô lối nhảy nhót đạp trúng chân đau của hắn, sau đó dương dương đắc ý nghênh ngang bỏ đi, vốn không cho hắn thời gian để chuẩn bị phản kích...

Đúng là bực mình...

https://thuviensach.vn

Xà yêu cũng bị lời Nhạn Hồi làm cho tỉnh táo lại, nghiêm mặt lắc đầu: "Sương Hoa thuật vô cùng lợi hại, ngay cả bảo vật kia cũng không thể nào tiêu trừ thuật này. Ta muốn tìm vật cực nóng trên thế gian, nhưng có thể áp chế hàn khí của Sương Hoa thuật chỉ có tiên vật, những thứ đó nếu không có tiên linh canh giữ thì cũng được giấu ở những nơi ẩn mật trên thế gian, ta không cách nào tìm được, chỉ có thể kéo dài từng ngày..." Xà yêu nhìn sang Tê Vân, vẻ mặt áy náy, "Bởi vậy mới khiến sức khỏe nàng ngày càng tệ hại."

Nhạn Hồi sờ cằm trầm tư.

Vạn vật trên thế gian vốn chú trọng hai chữ "Cân bằng", những thứ tồn tại khắp nơi trên thế gian đều là những thứ có thể giữ cân bằng, nhưng bất kể là cực lạnh hay cực nóng đều là trạng thái cực đoan, có thể dùng trạng thái như vậy để tồn tại trong trời đất, chắc chắn là vật hiếm có.

Còn người tu luyện pháp thuật đến cảnh giới này lại càng hiếm hơn.

Theo dáng vẻ của Tê Vân chân nhân, với suy đoán của người bình thường thì chắc chắn là do Lăng Tiêu ra tay, nhưng với thời gian mười năm làm sư đồ, Nhạn Hồi không muốn tin Lăng Tiêu lại làm chuyện như vậy.

Nay Tê Vân chân nhân vẫn ở nơi thôn quê hẻo lánh này chưa bị phát hiện, nếu có ngày nào đó người của Tề Vân quan tìm đến, cả giới tu tiên sẽ còn long trời lở đất nữa. Cách có thể rửa sạch "oan khuất" của Lăng Tiêu chắc chỉ có khiến Tê Vân chân nhân tỉnh táo lại, tự mình làm sáng tỏ.

Bởi vậy Nhạn Hồi nhất định phải giúp Xà yêu việc này. Còn tám mươi tám lượng vàng và Trương mập... thôi thì để nhiệm vụ sau hẵng kiếm vậy.

Nhưng vấn đề căn bản nhất hiện giờ là...

https://thuviensach.vn

“Vật cực nóng à...” Nhạn Hồi lẩm bẩm, “Vật này đúng là không dễ tìm đâu, ta chỉ biết ngọn núi lửa lớn ở biên giới giữa Yêu tộc Thanh Khâu và Trung nguyên thôi, nhưng trong núi lửa có cắm Trường Thiên kiếm uy hiếp Yêu tộc, đệ tử các đại môn phái luân phiên canh giữ, phòng vệ nghiêm ngặt, có khi ngươi còn chưa lại gần núi lửa đã bị chém chết rồi, còn ta thì lúc lại gần núi lửa chắc cũng bị chém chết luôn. Tới đó không được đâu...”

Một người một yêu ngồi dưới đất lại chìm vào im lặng.

“Ta có thể trị khỏi cho cô ta.”

Một giọng nói từ bên cạnh truyền tới.

Nhạn Hồi quay đầu, Thiên Diệu liếc nhìn nàng rồi ánh mắt dừng trên người Xà yêu, “Nhưng các ngươi phải giúp ta một việc trước.”

Nhạn Hồi biết Yêu long này trông có vẻ trầm lặng ít nói, nhưng sau lưng hắn đã âm thầm tính kế hết rồi, nàng từng chịu thiệt một lần, bởi vậy bèn suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng: “Ngươi nói là việc gì trước đã.”

“Sơn động giữa hồ trên vách núi sau lưng sơn thôn, trong đó có vật cực nóng các người cần, nhất định có thể áp chế được hàn khí của Sương Hoa thuật.”

Mắt Xà yêu rực sáng.

Nhạn Hồi vẫn luôn nhíu mắt nhìn Thiên Diệu, “Ồ, là sơn động lần trước ngươi đưa ta tới đó à, chẳng phải ngươi nói trong đó có thứ gì của ngươi sao, chẳng lẽ ngươi muốn thừa cơ gạt bọn ta giúp ngươi lấy thứ đó ra để ngươi hồi phục pháp lực gì đó sao?”

Thiên Diệu cười lạnh, “Nếu pháp lực của ta dễ dàng hồi phục như vậy thì cũng không đến mức hiện giờ vẫn còn ở đây.” Hắn không nhìn Nhạn Hồi,

https://thuviensach.vn

chỉ nhìn Xà yêu, "Vật giấu trong sơn động đúng là của ta, nhưng có thể cứu người ngươi muốn cứu cũng là sự thật. Ngươi cân nhắc đi."

Nhạn Hồi thầm liếc xéo hắn, tên Yêu long này, lần nào cũng kêu người ta cân nhắc, nhưng trong lời nói nếu không phải uy hiếp chí mạng thì cũng là cám dỗ chết người...

Còn kêu người ta cân nhắc cái quái gì nữa.

Gặp phải kẻ có tâm tư khúc khuỷu quanh co vòng vèo mấy đoạn như vậy đúng là bực mình!

"Được."

Đúng như dự đoán, Xà yêu kiên định gật đầu nói: "Ta theo ngươi đi lấy."

Nhạn Hồi thở dài: "Được rồi được rồi, ta đi theo." Nàng liếc Yêu long, thầm nghĩ, tuy hiện giờ tên Yêu long này trông vô cùng yếu đuối, nhưng nói không chừng hắn còn có âm mưu gì khác nữa, đến lúc đó nếu phát hiện trong sơn động có manh mối gì không đúng, dù nàng liều mạng này cũng không để hắn ra ngoài gây hại nhân gian.

Nghe thấy lời Nhạn Hồi, Thiên Diệu cụp mắt, môi lẩm bẩm một câu không ai nghe rõ: "Cô đi là tốt nhất."

https://thuviensach.vn

12

Thiên Diệu và Xà yêu hẹn sáng sớm ngày mai gặp nhau bên hồ.

Chiều tối Nhạn Hồi và Thiên Diệu trở về tiểu viện. Thiên Diệu không nói câu nào đã một mình vào phòng Tiêu lão thái, ở bên bà đến nửa đêm mới về phòng mình.

Nhạn Hồi đang tĩnh tọa trên giường, cố gắng tập hợp chút nội tức, đề phòng lỡ như ngày mai xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn, nhưng đến khi nghe thấy tiếng Thiên Diệu mở cửa, nàng vẫn chẳng có thành quả gì.

Nhạn Hồi mở mắt, chán nản thở dài, nghĩ đến thời gian vô dụng quá lâu của mình, nàng phiền não lăn lộn trên giường.

Thiên Diệu làm như không hề nhìn thấy, đi tới bên bàn rót một ly trà uống hết.

"Nội tức của ta! Tu vi của ta!" Nhạn Hồi gào khóc trên giường, "Sao không trở về, sao không trở về!"

Có lẽ tiếng gào khóc của nàng khiến ai đó bực bội, thế nên người đó liền chau mày liếc nàng, lên tiếng; "Ngũ hành của cô là Hỏa, độc rắn cực hàn đương nhiên khắc cô." Nói xong, hắn đặt ly trà xuống, đi về phía góc tường như bình thường, dựa vào tường ngồi xuống, "Im miệng, yên lặng nghỉ ngơi đi."

Nhạn Hồi mở mắt, lật người dậy nhìn hắn, "Sao hôm nay ngươi vẫn ngủ ở đó?"

https://thuviensach.vn

Hắn cũng nhìn nàng, vừa khéo ngọn lửa như hạt đậu trên bàn chiếu vào đôi mắt đen của hắn, như thắp lên ánh sao, "Nếu không thì sao?"

Nhạn Hồi bĩu môi: "Nếu không nể tình gương mặt xinh đẹp này của ngươi, thì giọng điệu đó đủ khiến ta đập nát mặt ngươi mấy trăm lần rồi." Nàng đặt chân xuống giường, vừa mang giày vừa nói, "Tới đây, hôm nay ngươi ngủ trên giường."

Người có gương mặt xinh đẹp kia chau mày.

Nhạn Hồi mang giày xong, đi thẳng tới góc tường, đứng trước mặt Thiên Diệu, từ trên cao nhìn hắn phía dưới, "Sao, nhường giường cho ngươi ngủ cũng không muốn à?"

Đầu Thiên Diệu tựa vào tường, mắt vẫn nhắm, vẻ mặt lạnh nhạt không buồn đón nhận, "Không cần."

Một tiếng "bốp" nhẹ nhàng truyền vào tai hắn.

Hắn mở mắt, thấy Nhạn Hồi chống một tay vào tường, tay còn lại vừa cười ha ha vừa vỗ lên vai hắn.

Chỗ bị thương ban sáng bị Nhạn Hồi dùng lực đạo như có như không đánh lên truyền tới cảm giác đau đớn. Nhưng cơn đau xác thịt này từ lâu đã không còn khiến hắn dao động, hắn chỉ chau mày, "Đừng đụng vào ta." Vì hai người đang ở trong tư thế gần nhau trong gang tấc, hắn nghiêng đầu tránh, "Tránh xa ta ra."

"Ngươi ra vẻ e thẹn như vậy làm gì, cứ như sắp bị ai cưỡng bức vậy..." Nhạn Hồi chế giễu xong lại bày ra vẻ mặt vô tội, "Ta cũng đâu muốn đụng vào ngươi, có điều hôm nay ngươi vì cứu ta mà bị thương, như vậy ta đã nợ ân tình của ngươi, mà hiện giờ ngươi vẫn ngủ ở góc tường, làm như ta ngược đãi ngươi vậy. Tuy bình thường ta hơi bá đạo thô lỗ một chút, nhưng

https://thuviensach.vn

nội tâm ta vẫn là một cô nương tốt, lương thiện chu đáo. Ta không thích nợ ân tình của ai, cũng không ngược đãi kẻ khác, trước khi vết thương lành ngươi cứ ngủ trên giường đi, ta cho phép đó."

Nhạn Hồi nói tiếp, "Mặc kệ ngươi có đồng ý không, tóm lại tối nay góc tường này là của ta, nếu ngươi không lên giường ngủ thì ta sẽ ẵm ngươi lên giường."

Tuy giọng điệu lưu manh nhưng vẻ mặt Nhạn Hồi vẫn nghiêm túc, Thiên Diệu nhìn nàng, một lúc sau mới hỏi lại: "Rốt cuộc núi Thần Tinh dạy đệ tử thế nào vậy? Cô theo bọn lưu manh tu đạo à?"

Nhạn Hồi nhếch miệng cười, "Tính ta là vậy, nếu ngươi bất mãn thì nhịn đi."

"..."

Hắn nhìn nàng một lúc lâu, bỗng cảm thấy trong tình này cảnh này hình như hắn cũng chỉ có thể như nàng nói, phải nhịn thôi.

Hắn nhắm mắt, bình ổn cảm xúc một hồi, sau đó mới đứng dậy.

Nhạn Hồi cũng ngoan ngoãn lui lại mấy bước.

Nhưng thấy Nhạn Hồi ngoan ngoãn, không biết làm sao, lòng Thiên Diệu bỗng nảy sinh thôi thúc muốn đòi lại thua thiệt lúc tranh cãi ban nãy. Khi thôi thúc này dâng trào trong lòng, hắn hầu như không kìm được, buột miệng nói: "Thích chứng tỏ mình như vậy, mấy ai tu đạo tu tiên dung nạp được cô." Hắn khựng lại, cảm thấy mình không nên tính toán với một tiểu nha đầu mà nói những lời độc ác cay nghiệt như thế, nhưng mà...

Bình thường tiểu nha đầu này cũng độc ác và chẳng khách sáo gì với hắn cho cam.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến điểm này, Thiên Diệu liếc Nhạn Hồi, "Chả trách bị đuổi ra, lúc trước cô ở trong phái tu đạo sống cũng chẳng vui vẻ gì đâu nhỉ."

Nghe thấy lời này, tuy khóe miệng Nhạn Hồi vẫn cười, nhưng mắt đã nhíu lại, "Phiền ngươi quan tâm."

Nhạn Hồi cười, nhưng dường như Thiên Diệu có thể nghe thấy tiếng nàng nghiến răng ken két. Khoảnh khắc này, hắn bỗng hiểu ra rằng "Thấy người khác bị mình chọc giận cũng có cảm giác thành công..." mà Nhạn Hồi nói ban sáng là cảm giác thế nào.

Hắn vừa ghét mình ấu trĩ, nhưng lại vừa không kìm được, "Biết lúc trước cô sống chẳng ra làm sao ta cũng thoải mái hơn nhiều."

Liếc thấy Nhạn Hồi nghiến răng, khóe miệng Thiên Diệu khẽ nhếch lên, độ cong nhỏ đến mức ngay cả hắn cũng không phát giác.

Nhạn Hồi đương nhiên cũng không thể nào đánh giá kĩ càng trạng thái tâm lý của Thiên Diệu, nhưng nàng hiểu một cách đơn giản là, trong thời gian chung sống hết ngày này qua ngày khác, yêu quái chết tiệt kia đã học được kĩ xảo mỉa mai người ta của nàng rồi!

Nàng hận đến mức thầm nghiến răng, dù vậy trên mặt vẫn cố gượng cười, "Ha ha, cũng được." Ổn định cảm xúc, nói tiếp: "Những kẻ muốn ăn tươi nuốt sống ta đều là những người ta ghét, còn những người thân thiết chưa từng có ai động sát tâm với ta."

Bước chân Thiên Diệu khựng lại, quay đầu nhìn nàng.

Nhạn Hồi không tránh không né, nhìn thẳng vào hắn.

https://thuviensach.vn

Bốn mắt giao nhau, hai người nhìn nhau lâu thật lâu, cuối cùng một người ngồi ở góc tường, một người giở chăn lên giường, ai nấy đều chẳng vui vẻ gì mà nhắm mắt đi ngủ.

Đúng là bực mình.

Đây là tâm trạng chung trước khi hai người đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, đến thời gian hẹn với Xà yêu, Nhạn Hồi và Thiên Diệu không buồn ngó đến nhau, một mạch đi tới hồ nước sau lưng sơn thôn.

Chờ trên bờ chừng một khắc Xà yêu mới xuất hiện, dắt theo Tê Vân chân nhân.

"Đến muộn rồi, xin lỗi nhé." Xà yêu xin lỗi, "Ta nghĩ đi nghĩ lại, tạm thời vẫn phải đưa Tê Vân theo, hôm qua sau khi hàn khí giảm bớt nàng ấy vẫn luôn muốn ra ngoài, nếu không có ai cản lại, ta sợ nàng ấy sẽ một mình đi lạc... Haiz..." Xà yêu kỳ quái nhìn Thiên Diệu và Nhạn Hồi, "Các người làm sao vậy...vì ta tới trễ nên các người giận sao?"

Nhạn Hồi: "Không có."

Thiên Diệu: "Đi thôi."

Hai người đồng thanh nói, tiếp đó mạnh ai nấy lên bè.

Xà yêu sờ mũi rồi dắt Tê Vân chân nhân lên.

Bè gỗ rẽ mặt nước hồ yên tĩnh, vạch ra từng đợt từng đợt sóng lăn tăn, Nhạn Hồi ngồi đối diện Tê Vân chân nhân, nàng vốn định không để ý đến ai, nhưng ánh mắt Tê Vân chân nhân lại chằm chằm nhìn nàng. Chẳng bao lâu đột nhiên nói: "Nực cười."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi liếc Tê Vân chân nhân, “Con làm gì mà người cứ thấy con nực cười mãi vậy?”

“Ngu xuẩn.”

“Người lại nữa rồi phải không? Mắng con khiến người vui hay sao?”

“Không thể hiểu nổi.”

“Rốt cuộc con đã làm gì chứ?”

Thấy Nhạn Hồi bị mắng đến nổi cáu, Xà yêu vội giấu Tê Vân chân nhân đằng sau, đến khi tầm mắt bị chắn lại, Tê Vân chân nhân cũng không mắng mỏ nữa. Nhìn thấy Nhạn Hồi có vẻ bực bội, Xà yêu dở khóc dở cười, “Cũng lạ thật, nàng ấy chưa bao giờ nói chuyện với ai, tại sao cứ thấy cô là lại mắng.”

“Vậy tức là trách ta sao?” Nhạn Hồi xắn tay áo, “Ngươi tránh ra, để ta nói chuyện với bà ấy.”

Nàng vừa nói xong, bè gỗ bỗng chạm vào hòn đá bên vách núi, thân bè khựng lại, Thiên Diệu thờ ơ cất tiếng, “Đến rồi.”

Nàng quay đầu, chỗ này quả nhiên là sơn động bữa trước họ đến.

Bên trong đen kịt, không nhìn rõ thứ gì, nàng đưa tay sờ thử, kết giới vẫn còn.

Xà yêu cũng đưa tay chạm vào kết giới, hiển nhiên có dùng pháp lực, y thăm dò kĩ càng, sau đó chau mày, “Kết giới này lợi hại quá.”

Lúc này vì thân hình Xà yêu nghiêng đi, khiến Tê Vân chân nhân đằng sau nhìn thấy Nhạn Hồi, vậy là bà ta lại lên tiếng: “Ngu muội.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghiến răng, siết chặt nắm đấm, “Nói hết chưa vậy!”

Thiên Diệu hoàn toàn phớt lờ đối thoại của hai người, chỉ nói với Xà yêu: “Có thể phá kết giới không?” Giọng hắn hơi căng thẳng, cũng như lần trước, khi đến chỗ này, sắc mặt hắn bắt đầu tái nhợt khó coi, trán dần lấm tấm mồ hôi lạnh.

Xà yêu thử đặt tay lên kết giới, “Với pháp lực của ta vốn không có cách nào, nhưng chỗ này hình như có một trận pháp, mà trận pháp này lại do Thủy sinh ra, nếu ta dùng bảo vật khắc hàn, có lẽ sẽ phá giải được đôi chút.”

Thiên Diệu gật đầu, “Thử đi.” Lời nói ngắn gọn không phí chữ nào.

Nhạn Hồi vẫn đang đấu mồm với Tê Vân chân nhân, nghe được câu này khẽ chau mày, “Khoan đã, nói vậy ở đây có đại trận pháp Ngũ hành phong ấn à? Lúc ta lên lớp từng nghe nói, phàm là những nơi có trận pháp này trên thế gian đều dùng để phong ấn những đại yêu quái không thể giết nổi.” Nhạn Hồi nheo mắt nhìn Thiên Diệu, “Chẳng phải ngươi lịch kiếp mới biến thành như vậy sao, tại sao ở đây lại có trận pháp phong ấn?”

Thiên Diệu liếc nàng, “Lịch tình kiếp, không được sao?”

“Khoan nói chỗ này có đại yêu quái không, cho dù có...” Thiên Diệu cười lạnh, “Nếu thả yêu quái đó ra cũng phải coi hắn có bản lĩnh phá giải hoàn toàn kết giới này không mới được.”

Xà yêu gật đầu, “Đúng vậy, cho dù có thêm bảo vật, ta cũng chỉ có thể mở ra một khe hở trên kết giới này cho các người đi vào.” Y chau mày bổ sung, “Ta phải ở đây canh chừng lối ra vào kết giới, để tránh các người có đi không có về... Xem ra các người phải đi lấy đồ bên trong thôi.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, hai người đều nhìn thấy bóng mình trong mắt đối phương.

Nàng nghiến răng, nghĩ bụng đi theo trông chừng còn hơn để hắn tự do, rồi cũng cúi đầu xông vào.

Xà yêu ở cửa động nhắc nhở: "Sức mạnh của kết giới này ghê gớm hơn ta tưởng, ta sợ có thể cầm cự được ba canh giờ thôi, các người nhanh lên nhé."

Khoảnh khắc bước vào kết giới, bốn phía trở nên tối đen, rõ ràng chỉ có một bước, nhưng ngay cả ánh sáng bên ngoài cũng không lọt vào được.

Chuyện chỉ có ba canh giờ quan trọng như vậy, tại sao tên đó không cho nàng biết trước khi bước vào đây...

"Đi thôi." Tiếng Thiên Diệu truyền tới từ phía trước, "Nghe bước chân ta mà đi."

Hắn không hề do dự mà dấn bước, tựa như chắc chắn Nhạn Hồi tuyệt đối không rút lui, nhất định sẽ theo hắn đi về phía trước.

Thực tế cũng đúng là như vậy. Trong tình trạng không có chút pháp thuật trên người, không có cách nào thăm dò, Nhạn Hồi đành nghe theo tiếng bước chân hắn đi vào trong hang động tối om kia.

Vì kể từ lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên này, giữa họ tựa như có một sự ăn ý kỳ lạ.

Hay có lẽ là... hiểu nhau một cách kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

13

Bóng tối bên trong tựa như vô tận, Nhạn Hồi vịn tay lên vách tường, nếu không phải bên tai vẫn còn tiếng bước chân Thiên Diệu đang dẫn đường, e là nàng đã mất phương hướng từ lâu.

“Lẽ nào trước đây ngươi từng đến nơi này?” Nhạn Hồi lấy làm lạ, “Có cảm giác ngươi quen thuộc với đường ở đây lắm.”

Một hồi lâu sau, người phía trước mới đáp: “Từng mơ thấy.”

Từng mơ thấy... cũng coi như từng thấy sao?

Nhạn Hồi không hỏi thêm nữa, vì nàng nghe được sự đè nén trong giọng Thiên Diệu. Nhớ đến sắc mặt tái nhợt và mồ hôi lạnh đầy trán hắn lần đầu đến cửa động Nhạn Hồi thầm suy ngẫm.

Nơi này có vật bị phong ấn, Nhạn Hồi từng nghe sư thúc giảng đạo, phong ấn vốn là một loại pháp thuật giam cầm, khiến người bình thường không đụng vào được, không lấy đi được, vật bị phong ấn cũng không thể nào tự thoát ra ngoài. Từ bản chất phong ấn cho thấy, bản thân phong ấn chính là một tầng kết giới.

Còn chỗ này lại còn có đến mấy tầng kết giới. Ai cũng biết kết giới dùng để phòng ngự, nhưng kết giới ở đây kỳ quái ở chỗ nó khiến Thiên Diệu có cảm giác đau đớn.

Rõ ràng nàng và Xà yêu đi đến đây không hề có cảm giác gì, có thể thấy kết giới này được thiết kế dành cho thứ gì đó, hay là dành cho một người nào đó đặc biệt. Sự thật hiển nhiên lúc này cho thấy, khả năng lớn nhất là kết giới ở đây dùng để đề phòng Thiên Diệu.

https://thuviensach.vn

Giấu ở nơi hẻo lánh, còn có kết giới phòng ngự hết tầng này đến tầng khác, người giấu đồ ở đây thật sự đề phòng hắn còn hơn đề phòng bọn đào mộ trộm...

Bàn tay vịn vách tường trong động của Nhạn Hồi gõ nhẹ, "Trận pháp ở đây lợi hại như vậy, người bày trận này ở đây chắc phải là nhân vật hàng đầu trong giới tu tiên."

Thiên Diệu không đáp.

Nhạn Hồi lại nói: "Đại yêu quái, ban nãy ngoài động ngươi nói hơn hai mươi năm trước ngươi lịch tình kiếp, người khiến ngươi lịch tình kiếp lẽ nào là..." Nhạn Hồi dài giọng, vừa hiếu kỳ vừa thăm dò hóng chuyện, "Tố Ảnh môn chủ của Quảng Hàn môn?"

Bước chân phía trước bỗng ngừng lại.

Nhạn Hồi cũng dừng bước, một lúc lâu sau người phía trước mới nhẹ nhàng vứt lại mấy chữ: "Là cô ta, thì sao?"

Nghe được lời thừa nhận này, Nhạn Hồi lại thầm kinh ngạc.

Ông nội nó! Lại còn đúng là thật nữa! Không ngờ tin vỉa hè của núi Thần Tinh không phải là lời đồn do các đệ tử bịa đặt ra!

Ham muốn nghe kể chuyện ở tận đáy lòng Nhạn Hồi tựa như bị đốt lên, nàng dựa theo cảm giác, tiến lại gần Thiên Diệu mấy bước, liên tiếp hỏi: "Là bà ấy thật sao? Hai người thật sự có một mối tình không ai biết sao?"

"Không liên quan gì đến cô." Thiên Diệu nói xong lại tiếp tục đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nào dễ dàng buông tha hắn, nàng bám theo Thiên Diệu như một cái đuôi, liến thoắng: "Nói đi mà, đi như thế này cũng chán lắm, ở đây chỉ có hai chúng ta, đâu ai nghe thấy, ta đảm bảo là không bán bí mật của ngươi... Ơ, nói đi chứ."

Nàng hiếu kỳ với chuyện của Thiên Diệu là thật, nhưng điều thật sự thu hút nàng là chuyện có liên quan đến Tố Ảnh chân nhân. Tố Ảnh chân nhân được xưng là đệ nhất nữ chân nhân của giới tu tiên, là Thánh giả Đại thừa như Thanh Quảng chân nhân sư tổ nàng.

Chuyện của một nữ nhân như vậy với Yêu long ngàn năm....

Chắc chắn bán được không ít tiền đâu...

Nhạn Hồi ho khe khẽ, đè nén ý nghĩ tham lam trong lòng, "Một mình ngươi ở sơn thôn này lâu như vậy mà không có ai để dốc bầu tâm sự, nhất định dồn nén cũng vất vả lắm, nể tình hôm qua ngươi cứu ta, ngươi có thể kể hết với ta chuyện hai mươi năm trước."

Bước chân Thiên Diệu khựng lại, Nhạn Hồi va vào lưng hắn. Một lúc lâu sau Thiên Diệu cũng không lên tiếng.

Trong bóng tối đen ngòm, Nhạn Hồi cảm thấy tựa như có một luồng sáng đỏ như có như không lóe lên, nhưng trong lúc nàng muốn truy tìm tung tích nó lại lặng lẽ biến mất tăm.

Thiên Diệu tiếp tục đi về phía trước, giọng hơi trầm: "Đó không phải là một câu chuyện hay."

Nhạn Hồi gật đầu, không nghĩ ngợi mà nói ngay: "Đương nhiên rồi, nhìn dáng vẻ ngươi hiện giờ là biết chuyện của các người không hay được bao nhiêu rồi."

https://thuviensach.vn

“...”

“Không đúng, kết cuộc của các người không hay, nhưng chuyện có hay hay không thì chưa chắc.”

“Cô muốn nghe thật sao?”

“Thật.”

Sơn động tối đen yên ắng thật lâu, Thiên Diệu vừa chầm chậm bước đi, vừa kể: “Hai mươi năm trước, ta yêu một người. Vốn muốn vì nàng mà từ bỏ mọi thứ của thân yêu này, trường sinh, tu vi, trách nhiệm... Đáng tiếc, thứ ta muốn cho lại không phải là thứ nàng cần.”

Tuy Nhạn Hồi bắt Thiên Diệu kể lại chuyện xưa, nhưng lúc thật sự nghe hắn nói, Nhạn Hồi lại khẽ ngây người. Nàng chỉ muốn ăn hiếp hắn, trêu trọc hắn thôi, vì nàng tự biết, đối với những người từng trải qua những chuyện đau buồn, quá khứ là một điều khó nói nên lời.

Tiên yêu yêu nhau, chỉ dựa vào thân phận thôi cũng biết chuyện này khiến người ta khó xử dường nào. Huống hồ, hiện giờ một người mất hết yêu lực, một người đứng ở đỉnh cao của giới tu tiên.

Đoán cũng đoán được chuyện xảy ra với Yêu long này không hề vui vẻ gì.

“Những gì nàng ấy muốn lấy của ta, nàng ấy quyết định chính tay lấy đi, vậy là vào một đêm trăng tròn...”

Không biết làm sao, khi nghe Thiên Diệu kể, trong đầu Nhạn Hồi bỗng hiện lên một mặt trăng khổng lồ, gần đến mức cứ như sắp rơi xuống.

“Đỉnh núi tuyết...”

https://thuviensach.vn

Mênh mang tuyết phủ... Ngọn núi trắng xóa.

Gần như không thể khống chế, cảnh tượng trong đầu Nhạn Hồi như đang tự chuyển động, khiến nàng cảm giác mình như đang nhìn tận mắt sờ tận tay.

Nhạn Hồi cảm nhận được gió lạnh thấu xương, còn có tuyết trắng giá rét sau lưng.

“Nàng ấy cầm trường kiếm...”

Một bóng người yểu điệu ngược với ánh sáng của mặt trăng khổng lồ, tay cầm trường kiếm lóe hàn quang...

“Giết ta.”

Lời vừa dứt, tim Nhạn Hồi như bị thắt lại, nhưng trước khi nàng có thêm phản ứng, Nhạn Hồi đột nhiên cảm thấy mình bị sát khí bao trùm, một thoáng sau, khi Thiên Diệu vừa nói dứt năm chữ: “Cũng như bây giờ vậy...”

Nhạn Hồi cảm thấy ngực mình rất lạnh.

Trong lúc nàng không hề đề phòng, hoàn toàn không hay không biết, một thanh trường kiếm xuyên qua ngực nàng, khiến tim nàng thủng một lỗ.

“Phụt.” Trường kiếm rút ra.

Máu tươi phun trào bắn đầy mặt đất.

Nhạn Hồi ngây người đưa tay sờ ngực mình, cả bàn tay dính ướt. Sau đó cảm giác đau đớn mới chầm chậm lan tỏa, từ thoáng qua đến mãnh liệt, rồi đau đến tận xương tủy. Chân nàng vô lực, khuỵu xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngây người quỳ rất lâu mới nhận ra...

Mẹ nó, nàng bị người ta đâm rồi....

Mùi máu tươi lập tức ngập tràn sơn động kín mít, Nhạn Hồi ôm chặt ngực mình, nhưng vẫn không thể nào khống chế được máu trong cơ thể chen nhau trào ra ngoài, thậm chí có thể nghe thấy tiếng máu nhỏ "tí tách tí tách".

"Khốn... khốn kiếp." Nhạn Hồi nghiến răng mắng.

Giọng Thiên Diệu lại rất bình thản: "Ta đã nói đây không phải là một câu chuyện hay."

Là tại nàng muốn nghe chứ gì!

"Ngươi không kể... thì thôi. Kể rồi lại muốn... giết người..." Nhạn Hồi thở dốc mắng, "Rốt cuộc ngươi bị bệnh gì vậy hả?"

"Ta không hề muốn lấy mạng cô."

Nhạn Hồi cảm thấy câu này của Thiên Diệu nực cười đến mức sắp khiến nàng cười rụng răng.

Đã hẹn cùng đến sơn động này, vậy mà hắn lại giấu trong người một thanh kiếm lợi hại như vậy. Nghĩ cũng biết chắc chắn đã âm mưu từ sớm, việc đã tới chân, hắn đâm người ta một kiếm lạnh thấu tim mà vẫn còn ra vẻ nghiêm túc nói: "Ta không hề muốn lấy mạng cô..."

Ông nội nó chứ, vậy ngươi đâm vào tim người ta một kiếm này là đang cướp tiền hay cướp sắc đây?

https://thuviensach.vn

Định lừa trẻ con nhà ai vậy!

Nhạn Hồi không còn sức lên tiếng, nhưng trong lòng đang mắng đến thấu trời xanh, bỗng nhiên nàng nghe một tiếng "rắc", là tiếng kiếm chém lên đá.

Tim Nhạn Hồi thắt lại, trong lúc còn đang suy nghĩ có phải Yêu long này muốn mài kiếm cho bén rồi bồi thêm cho nàng một nhát nữa không, nàng nghe thấy tiếng lưỡi kiếm ma sát với núi đá phát ra âm thanh chói tai.

Thiên Diệu vẽ rất lâu, khiến Nhạn Hồi cảm thấy chắc là hắn đang dùng âm thanh chói tai khó nghe đó để hành hạ nàng... Nhưng dần dần, Nhạn Hồi phát hiện, âm thanh chói tai này hình như có quy luật.

Chắc là đang vẽ trận pháp gì đó.

Nhạn Hồi nghiến răng, cố gắng dựa vào âm thanh xác định vị trí Thiên Diệu, tuy không biết hắn muốn làm gì, nhưng trận pháp này vẽ lâu như vậy, nhất định sắp có hành động lớn.

Nàng nghĩ người đâm mình dĩ nhiên không phải người tốt, Nhạn Hồi cảm thấy nàng nên tìm cách ngăn cản hắn...

Không vì đạo nghĩa tu tiên, chỉ vì bị đâm thôi, nàng nhất định phải phá hỏng chuyện của hắn!

Nhưng ở đây, Thiên Diệu dường như thích ứng với bóng tối hơn nàng. Bởi vậy vừa rồi hắn mới có thể đâm một nhát vào tim nàng, vô cùng chính xác. Nhạn Hồi căm hận nghĩ, nếu nàng có chút pháp lực nào trên người thì cũng không đến mức hai mắt tối đen như hiện giờ, nếu nàng có một chút pháp lực thôi...

https://thuviensach.vn

Trong lúc vô tình, Nhạn Hồi thăm dò trong cơ thể, bỗng phát hiện đan điền trống rỗng đã lâu của nàng lại có cảm giác ấm nóng.

Nhạn Hồi ngây ra, cố gắng điều động khí tức, vận chuyển chân khí trong người. Nàng cảm thấy nội tức trong người mình dần dần khiến kinh mạch cứng đờ toàn thân trở nên linh hoạt.

Pháp lực đã mất đi bấy lâu của nàng, giờ này khắc này đang từ từ hồi phục!

Nhạn Hồi chớp mắt thật mạnh... Không ngoài dự đoán, nàng đã có thể nhìn thấy bàn tay, móng tay mình, còn có cát đá gồ ghề dưới đất, thậm chí máu tươi của nàng.

Nàng ổn định cảm xúc, bàn tay ôm ngực âm thầm vận nội tức, vết thương ở tim dần cầm máu, trong thời gian ngắn chắc nàng không thể chết nổi.

Cuối cùng sức mạnh của nàng cũng trở về rồi!

Nhạn Hồi lập tức yên lòng, tựa như có một tảng đá rơi xuống đất, nàng hít một hơi thật sâu. Lúc ngước mắt lên lại, ánh mắt khóa chặt trên người Thiên Diệu đang ở bên kia dùng kiếm vẽ trận pháp lên vách đá.

Nhạn Hồi nhếch miệng, tiểu yêu tinh, lần này còn không xử lý ngươi được sao...

Nàng vịn vào vách tường định đứng dậy, âm thanh chói tai bên kia bỗng ngừng lại.

Nhạn Hồi thấy Thiên Diệu vuốt tay lên lưỡi kiếm, lưỡi kiếm cắt rách lòng bàn tay hắn, máu Thiên Diệu hòa lẫn với máu tim Nhạn Hồi để lại ban nãy lập tức lóe lên!

https://thuviensach.vn

Lưỡi kiếm bùng lên ánh sáng đỏ, Nhạn Hồi trợn mắt, nhìn Thiên Diệu không hề tiếc sức đâm kiếm thật mạnh vào vách đá, “Phá trận!”

Hai chữ vừa dứt, huyết quang trên kiếm càng chói mắt hơn, tựa như nguồn nước, ánh sáng đỏ lập tức lan tỏa khắp những chỗ Thiên Diệu vừa vẽ.

Nhạn Hồi thầm biết không thể do dự được nữa, nàng tập trung sức lực dưới chân, bổ nhào về phía Thiên Diệu, hắn tựa như có mắt sau lưng, không hề quay đầu mà nghiêng người tránh đi. Nhưng không ngờ, mục đích của Nhạn Hồi không phải là hắn mà là thanh kiếm trong tay hắn!

Trong lúc Thiên Diệu né tránh, Nhạn Hồi tiện tay lấy một hòn đá trên vách tường xuống, đập lên thanh kiếm đang bùng ánh sáng đỏ, “keng” một tiếng, thanh trường kiếm kia gãy lìa...

Kiếm gãy, mũi kiếm dính lại trong vách đá lập tức mất đi ánh sáng, ánh sáng của hình vẽ trên tường lập tức mờ đi rõ rệt.

Tròng mắt đen đang được ánh sáng chiếu rọi của Thiên Diệu co lại.

Nhạn Hồi tìm một nơi khác đứng vững, ôm ngực cười sặc sụa, “Không ai cho ngươi biết tính kế người ta phải trả giá sao? Hôm nay ngươi đâm ta một kiếm, ta nhất định không cho ngươi sống yên.”

Ánh sáng đỏ trên vách đá cũng bắt đầu rung chuyển, theo ánh sáng lập lòe, cả ngọn núi bắt đầu dao động.

Tựa như có trâu đất trở mình, đá trên vách không ngừng rơi xuống.

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi, ánh mắt lạnh lẽo, “Vừa rồi ta nên giết cô.”

https://thuviensach.vn

Sơn động bắt đầu chao đảo mạnh mẽ, Nhạn Hồi đón ánh mắt như muốn ăn thịt nàng của hắn, vui vẻ tà ác cười, “Thật đáng tiếc, ngươi đã bỏ lỡ cơ hội đó rồi. Hiện giờ có chết ta cũng phải kéo ngươi lót đường. Có qua có lại mới toại lòng nhau.” Nàng cười lộ ra chiếc răng khểnh, “Đây là lễ độ.”

https://thuviensach.vn

14

Sơn động rung chuyển mỗi lúc mỗi kịch liệt hơn.

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi, vẻ mặt trầm tĩnh, giọng điệu lạnh lẽo, "Cô đúng là ngu không thể tả."

Thấy sắc mặt hắn như vậy, Nhạn Hồi biết mình đã thành công phá hoại chuyện của hắn, nàng cong môi cười đắc ý, trả lại lời tối qua cho hắn: "Thấy ngươi không được như ý ta lại thoải mái hơn nhiều."

Miệng ăn miếng trả miếng, nhưng tay Nhạn Hồi vẫn bấm quyết không hề chậm trễ.

Tu vi trong cơ thể nàng tuy chưa hồi phục được bao nhiêu, nhưng theo lẽ thường, thi triển thuật độn thổ chắc vẫn thừa sức.

Nhạn Hồi cười vênh váo vẫy tay với Thiên Diệu: "Tỷ tỷ không chơi với ngươi nữa, ngươi ở đây tự sinh tự diệt đi nhé."

Thiên Diệu chẳng nói gì, chỉ sầm mắt nhìn nàng, mặc cho đá trong sơn động rơi lộp bộp giữa hai người, cũng mặc cho Nhạn Hồi bày ra tư thế vênh váo khôi hài, hắn chỉ lẳng lặng đứng ở ngoài ba trượng...

Đứng một hồi lâu.

Hắn không nói, Nhạn Hồi cũng không nói, trong động im lặng như tờ...

Mãi đến khi một hòn đá đập lên đầu Nhạn Hồi, dường như đập cho nàng tỉnh ngộ ra, Nhạn Hồi vô cùng kinh ngạc, thét lên: "Tại sao ta không ra ngoài được!"

https://thuviensach.vn

Thấy nàng như vậy, tâm trạng tệ hại cực độ của Thiên Diệu lại sáng sủa ra mấy phần.

Hắn khoanh tay, ánh mắt khinh bỉ cười trên nỗi đau của nàng, "Pháp trận chưa phá, cho dù cô phục hồi pháp thuật thì đã sao?" Cuối câu, giọng hắn vút cao, đối với một người thường ngày vô cảm, đây chắc là lần đầu tiên hắn hả hê mỉa mai người khác, "Giờ học ở núi Thần Tinh chẳng dạy dỗ cô được gì."

Nghe Thiên Diệu mỉa mai như vậy, Nhạn Hồi tức tối nghiến răng ken két.

Nàng còn đang định ăn miếng trả miếng, bỗng nhiên, hang động rung lắc dữ dội, mặt đất tựa như mảnh vải trong tay thiếu nữ giặt lụa, bập bềnh lật tới đảo lui.

Nhạn Hồi vốn không đứng vững, nàng đưa tay bám vào vách đá bên cạnh, đang định đứng yên ở đây chờ qua cơn rung chuyển, nhưng Thiên Diệu bên kia bỗng như liều mình, bất chấp mặt đất rung chuyển đến dường nào, hắn nhặt thanh kiếm nàng đánh gãy dưới đất, xông thẳng về phía Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi sợ hãi vội rút tay ra đỡ.

"Ngươi còn muốn đâm ta thêm một kiếm nữa sao!" Nhạn Hồi nổi giận đùng đùng, "Tình huống nào rồi hả! Không nghỉ một lúc được sao!"

"Nếu cô không làm loạn thì đã nghỉ lâu rồi." Thiên Diệu vừa lạnh lùng nói ra câu này vừa giơ một tay ra bóp cổ Nhạn Hồi, nhưng nàng đâu có dễ dàng để hắn bóp cổ mình, vẫn một tay bám lấy vách đá, một chân đá vào chỗ yếu hại nhất của hắn.

Thiên Diệu xanh mặt, vội vã tránh đi.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi cười, “Này, Yêu long ngàn năm cũng sợ chiêu này sao.”

“Không biết xấu hổ!” Thiên Diệu bị dáng vẻ lưu manh của Nhạn Hồi chọc tức đến mức không tìm ra lời nào khác để mắng nàng. Có lẽ do cơn giận tích tụ trong lòng, hắn ra tay vừa nhanh vừa hiểm, hai chiêu đã khống chế được Nhạn Hồi.

Lần này hắn đè Nhạn Hồi lên vách đá, ấn nàng trên trận pháp vẽ ban nãy, nâng kiếm đâm về phía ngực nàng.

Cũng vào lúc này, đầu Nhạn Hồi lại không thức thời mà hiện lên cảnh tượng kỳ quái đó, mặt trăng khổng lồ và tuyết trắng chói mắt, còn có bóng người nâng kiếm kia...

Nhưng nàng đâu phải là người nằm dưới đất! Tại sao phải ngoan ngoãn bị đâm hết kiếm này tới kiếm khác?

Nàng nợ ai chứ!

Nhạn Hồi từng cho rằng kiếp này ngoài nợ Lăng Tiêu một mạng, nàng chẳng thiếu nợ ai.

Vậy là trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, thân hình Nhạn Hồi tụt xuống, đoản kiếm lướt qua vai nàng, cắt rách y phục nàng, “keng” một tiếng cắm vào vách đá sau lưng.

Nhạn Hồi nghe thấy âm thanh này mà lòng vẫn còn sợ hãi, nếu vừa rồi nàng ngây ra thêm một chút nữa, đây tuyệt đối là một kiếm thấu tim!

Lúc Yêu long ngàn năm này giết người thật chẳng hề khách sáo!

https://thuviensach.vn

“Đừng động đậy!” Một kiếm không đâm trúng, Thiên Diệu bắt đầu bực bội.

Nhạn Hồi giận đến bật cười, “Giết gà cũng phải cho nó giãy giụa vài cái chứ, ta đâu đến mức cầm thú cũng không bằng!” Nói đến chuyện này, Nhạn Hồi lại bổ sung thêm một câu, “Giết gà nhà ngươi thôi mà ngươi đã mặt nặng mày nhẹ với ta, còn ngươi giết ta lại không cho ta phản kháng sao!”

Thiên Diệu nhíu chặt mày, “Ta đã nói không muốn lấy mạng cô, chỉ lấy tim cô thôi!”

“Ha ha ha ha ha ha!” Nhạn Hồi nghe câu này lại ngửa mặt lên trời cười một tràng, “Vừa rồi ta cũng chỉ muốn đạp đũng quần ngươi thôi chứ đâu muốn lấy mạng ngươi, tại sao ngươi không cho ta đạp!”

Khóe miệng Thiên Diệu co giật, “Ta không nên phí lời với cô.”

“Nói cứ như ta muốn để ý tới ngươi lắm ấy...”

Lời chưa nói hết, mặt đất dưới chân bỗng như bị lật tung, Nhạn Hồi cảm thấy trời đất quay cuồng, vẻ mặt Thiên Diệu càng nặng nề, “Không còn thời gian nữa, dùng máu tim cô mới có thể phá trận.”

“Máu tim phá được trận thì ngươi tự đâm mình đi! Ta đâu có cản!”

Thiên Diệu quả nhiên không phí lời nữa, nhanh chóng ra tay với Nhạn Hồi trong sơn động vẫn đang rung chuyển kịch liệt này. Nàng cũng vì mạng quèn của mình mà dốc toàn lực đối kháng với hắn.

Cũng vào lúc này Nhạn Hồi mới phát hiện rằng, thì ra công phu ngoại gia của Thiên Diệu không chỉ khá hơn nàng một chút, mà bỏ xa nàng đến tám con đường. Nếu không phải nàng đã khôi phục một chút pháp thuật, vừa bay vừa nhảy để tránh né, e là đã bị hắn đè dưới người từ lâu.

https://thuviensach.vn

Sơn động hoàn toàn bị lật ngược.

Đá trên đỉnh động ban nãy hiện giờ bị họ đạp dưới chân, còn bùa chú Thiên Diệu vẽ trên vách đá ban nãy cũng bắt đầu chầm chậm mờ đi.

Sơn động này đang âm thầm xóa đi dấu vết vừa rồi Thiên Diệu để lại trên vách đá.

Thiên Diệu thấy vậy, sắc mặt càng nghiêm túc và nặng nề hơn, thấy Nhạn Hồi vẫn tránh né, ánh mắt hắn lạnh lùng, nói: "Ta lấy đồ ta muốn là có thể giúp Tê Vân chân nhân khôi phục thần trí, cô không muốn rửa sạch oan tình cho Lăng Tiêu sao?"

Vừa dứt lời, thân hình Nhạn Hồi quả nhiên khựng lại.

Thiên Diệu lắc mình, đâm xuyên qua ngực Nhạn Hồi không hề nương tay, nhưng lần này lại không thấu tim nàng, đoản kiếm chỉ đâm một nửa, máu trong tim Nhạn Hồi tuôn chảy đầy mặt đất.

Nhạn Hồi đau đớn nghiến răng, máu chảy ra từ khóe miệng, nàng căm hận nhìn Thiên Diệu: "Hai lần..."

Còn hắn tựa như không hề nghe thấy lời nàng nói, cũng chẳng màng để ý nàng đau đớn dường nào, tức tốc rút kiếm ra khỏi tim nàng.

Trong lúc Nhạn Hồi rên rỉ, Thiên Diệu xoay người, chỉ nghe "keng" một tiếng, đoản kiếm cắm thẳng vào vách đá!

Lực đạo mạnh đến mức khiến lưỡi kiếm và vách đá ma sát phát ra tia lửa.

https://thuviensach.vn

Máu Nhạn Hồi chảy trên vách đá, xuyên qua khe hở của núi đá, hai tay Thiên Diệu kết ấn, miệng niệm quyết, ánh sáng trên vách đá bừng lên.

Mặt đất sắp lặng yên vừa nãy lại chấn động kịch liệt.

Nhưng chấn động lần này khác với lần trước, Nhạn Hồi nghe thấy ở nơi sâu thẳm của sơn động có tiếng những tảng đá khổng lồ đổ sụp, bụi đất nhanh chóng bay đến từ phía đó. Núi đá trên đầu nứt ra một khe lớn, khe hở tựa như nối thẳng ra ngoài động, cho dù có hơi hoa mắt chóng mặt, nhưng Nhạn Hồi cũng cảm giác được gió thổi từ khe nứt vào.

Một tảng đá lớn rơi trước mặt Nhạn Hồi, gió thổi tung tóc nàng.

Nàng biết, sơn động sắp sụp rồi....

Thiên Diệu bên cạnh lại kiên định đứng đó, thân hình không hề động đậy, để mặc đá vụn trên đầu rơi xuống người mình.

Nếu cứ để hắn tiếp tục niệm, e là nàng sẽ bị chôn sống ở đây!

Nhưng Nhạn Hồi chưa kịp nghĩ nhiều hơn nữa, mặt đất trong sơn động lại nghiêng ngả, dần dần, cơ hồ bắt đầu dựng đứng lên, tay Nhạn Hồi vừa ôm ngực cầm máu cho mình, vừa vội vàng bám lấy vách đá bên cạnh để mình không lăn xuống.

Nhưng lúc này đá bên cạnh Nhạn Hồi đột nhiên lăn xuống hết tảng này đến tảng khác, bám vào tảng nào thì tảng đó lại rơi, khiến động tác của Nhạn Hồi trở nên thảm hại và khôi hài, mặt đất nghiêng ngả, Thiên Diệu đứng ở phía trên nàng từ lúc nào rồi.

Không biết hắn mượn sức mạnh gì, toàn thân phát ra ánh sáng màu máu hệt như trận pháp trên tường. Cơ hồ như lơ lửng trên không trung, tóc đen xõa ra mang theo cảm giác mơ hồ vòi vọi trên cao.

https://thuviensach.vn

Đứng oai phong đẹp mắt quá nhỉ! Nhạn Hồi ôm một bụng tức giận, nghĩ lại ở núi Thần Tinh, tuy nàng chịu không ít thiệt thòi, nhưng chưa lần nào khó coi như lần này.

Mặt đất ngày càng nghiêng ngả, sắp biến thành trạng thái dựng đứng, Nhạn Hồi không bấu víu được nữa, nhìn sơn động đen sì đã biến thành vực sâu vạn trượng bên dưới, nàng nghiến răng, mặc kệ máu từ tim chảy ra, tức tốc giậm hai chân nhảy lên phía trên, hai tay dang ra, sau đó khép lại...

Ôm chặt đùi Thiên Diệu...

Cơ thể Thiên Diệu vốn đang đứng yên bên trên bỗng dưng chầm chậm rơi xuống.

Hắn lập tức mở mắt, thấy Nhạn Hồi khóe miệng chảy máu, nghiến răng liều mình ôm đùi hắn bò lên người hắn, cho dù kiếp này từng trải qua nhiều chuyện, nhưng cảnh này vẫn khiến Thiên Diệu chấn động.

“Cô làm gì vậy!” Hắn cong gối, định một cước đạp Nhạn Hồi xuống.

“Nhìn không hiểu sao? Để giữ mạng chứ làm gì!”

Hai chân bị ôm chặt khiến Thiên Diệu cực kỳ khó chịu, mày hắn nhíu chặt đến mức sắp kẹp chết được ruồi: “Pháp thuật của cô đâu, không tự bay được sao?”

“Ta đâm ngươi hai kiếm rồi ngươi bay cho ta xem thử!” Nhạn Hồi cảm thấy tên yêu quái này cực kỳ không biết xấu hổ, tính kế người ta, hãm hại người ta mà cứ như lẽ ra phải vậy, còn lúc người ta gặp khó khăn, hắn lại bủn xỉn không chịu cứu giúp, đúng là... Nàng nổi giận đùng đùng ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Ngươi còn phí lời thì ta sẽ kéo tiểu huynh đệ của ngươi xuống đó!”

https://thuviensach.vn

“Cô...” Thiên Diệu bị câu này làm nghẹn lời, nghẹn một hồi mới đỏ bừng mặt mắng, “Không... không biết xấu hổ!”

“Như nhau như nhau thôi, ngươi cũng bỉ ổi đâu biết xấu hổ!”

Đúng lúc đá trên đầu lại lăn xuống, Thiên Diệu vội nghiêng người tránh đi, hắn bám một tay vào vách đá, vẻ mặt bắt đầu kiệt sức.

“Buông ra.”

“Không buông.”

“Thuật pháp phá trận vẫn chưa hoàn thành.”

“Vậy tự ngươi nghĩ các...h...” Nhạn Hồi chỉ vừa mới nói, đột nhiên trên đỉnh đầu lại có một tảng đá rơi xuống, lần này vốn không cho Thiên Diệu không gian tránh né, hai người bị tảng đá đó đè xuống.

Rời khỏi trận pháp tế bằng máu, ánh sáng trên người Thiên Diệu lập tức tản mát, trong không trung cũng không còn lực đạo giữ níu giữ hai người.

Nhạn Hồi rơi xuống rất nhanh, nhưng cho dù nhanh dường nào, nàng cũng không quên bám chặt Thiên Diệu.

Có chết nàng cũng phải cùng chết với tên yêu quái này.

“Tõm” một tiếng, hoa nước bắn tứ phía, Nhạn Hồi rơi xuống một hầm băng vô cùng lạnh lẽo. Bọt khí quanh người ùng ục nổi lên.

Nhạn Hồi không thích cảm giác bị ngâm trong nước, lập tức hất Thiên Diệu ra, gắng sức bơi lên trên, đến khi đầu nhô lên khỏi mặt nước, nàng mơ hồ nhìn thấy bên kia là bờ, bèn cắm đầu bơi về phía đó.

https://thuviensach.vn

Vất vả cả buổi cuối cùng cũng lên được bờ, nàng quỳ dưới đất, chống hai tay ho một hồi, sau đó lật người, ướt đẫm nằm bệch ra, nhìn lên tảng đá kết băng trên đầu thất thần lâu thật lâu.

Vậy mà cũng sống được.

Đúng là mạng lớn.

Nhạn Hồi ôm ngực, nước lạnh cóng thấm vào vết thương cực kỳ khó chịu, nàng bèn ngưng tụ khí nóng trong lòng bàn tay, chầm chậm hong khô vết thương, mãi đến khi tim cảm thấy ấm áp mới bắt đầu nghiêm túc trị liệu vết thương.

Điều tức một hồi, cơ thể dần dà có sức, Nhạn Hồi mới ngồi dậy.

Nhìn trái nhìn phải.

Cuối cùng nàng cũng biết vừa rồi thiếu mất điều gì...

Yêu long khốn kiếp cùng rơi xuống với nàng đã biến mất chẳng thấy đâu...

***Tác giả có lời muốn nói**: Không nói yêu tui thì tui sẽ kéo trym (tim) mấy bạn đó nha*

https://thuviensach.vn

15

Nhạn Hồi xoay trái, xoay phải, nhìn thấy ở đây là một thạch thất khổng lồ, trên vách đá xung quanh đều là hàn băng dày cứng, biến động long trời lở đất bên ngoài cũng không chút chấn động tới thạch thất này, thiết nghĩ đây nhất định là trung tâm của trận pháp.

Trên đỉnh thạch thất khổng lồ kết đầy những cột băng nhọn hoắt. Tựa như có thể rơi xuống đâm rách hồ nước phẳng lặng bên dưới bất cứ lúc nào. Ở một góc trên đỉnh có một cái lỗ đen sì đang dần dần khuếch đại, đá từ trên đó rơi xuống không ngừng. Xem ra vừa rồi Nhạn Hồi đã rơi từ đó xuống.

Theo lý thì hiện giờ Yêu long kia cũng ở đây mới phải, nhưng tại sao ngoài đá lại không thấy bên kia có thứ gì khác ngoi đầu lên giãy giụa?

Lẽ nào Yêu long kia không biết bơi nên chết duối dưới đó rồi?

Nhạn Hồi còn đang suy đoán, bỗng nước hồ băng bên dưới bừng kim quang.

Ánh sáng tràn ngập phản chiếu rực rỡ trên thạch thất đầy băng, nguy nga tráng lệ đến mức khiến người tu tiên nhiều năm như Nhạn Hồi cũng nhìn đến quên cả chớp mắt.

Hào quang biến đổi, Nhạn Hồi từ từ nhìn ra hào quang này phác họa hình dáng một con rồng trong hồ, cuộn mình dưới đáy hồ, tựa như đã hôn mê ngàn năm, chỉ đợi đến lúc thích hợp tỉnh lại.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hào quang bỗng dưng tan biến trong lúc đang rực rỡ nhất, khoảnh khắc trước khi kim quang tắt đi, Nhạn Hồi nhìn thấy rõ

https://thuviensach.vn

“kim long” dưới đáy hồ, đó nào phải rồng mà chỉ là một bộ xương rồng trắng hếu!

Da thịt không còn một tấc, miệng đang há to, tựa như còn có vô số lời muốn hét lên, lộ ra răng rồng nhọn hoắt, trông cực kì hung dữ đáng sợ.

Nhạn Hồi nuốt nước bọt, còn chưa kịp hồi thần, hào quang hoàn toàn tan biến, xương rồng dưới đáy hồ cũng mất tăm mất tích.

Nhưng vào lúc này, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy cổ chân bị siết chặt, đồng tử nàng co lại, cảm giác có một lực đạo mạnh mẽ đang kéo nàng xuống.

Nhạn Hồi không kịp đề phòng mà ngã về phía sau, ót đập mạnh xuống đất, khiến nàng vốn đã mất nhiều máu lại hoa mắt chóng mặt một hồi, đến khi mơ màng tỉnh lại phát hiện có một người đang nằm bò trên người mình.

Tóc đen ướt đẫm rủ xuống, tựa như ác quỷ thoát nạn từ trong nước.

Nhạn Hồi kinh hãi, giãy giụa muốn vùng ra, nhưng chỉ vừa nhúc nhích thì tay phải người đó liền cử động, chộp lấy cổ tay nàng, cố định một tay nàng dưới đất, sức lực mạnh mẽ một cách đáng sợ.

Còn bàn tay kia của hắn dường như muốn đè lên vai Nhạn Hồi, nhưng không biết do mơ màng hay cuống quít mà lại đặt lên ngực nàng…

Vùng thịt mềm mềm bị đè mạnh xuống.

Nhạn Hồi oai oái kêu đau.

Mẹ nó…

Đè mạnh đến mức lõm vào rồi …

https://thuviensach.vn

Tình này cảnh này, cho dù người nằm bò trên mình nàng thật sự là ác quỷ đòi mạng, Nhạn Hồi cũng phải đánh nó tơi tả. Rõ ràng là hiếp người quá đáng!

Nhạn Hồi nổi giận. Nàng cong gối, dùng hết sức lực toàn thân, thúc gối thẳng vào đũng quần của người đó không chút lưu tình, kẻ nào đó nằm trên người nàng bật kêu "hự", nhưng cũng gồng hết sức mình nhịn đau, lực đạo không lơi lỏng dù chỉ một chút!

Nhạn Hồi vẫn đang không ngừng giãy giụa, nhưng sức giãy giụa của nàng dưới hai cánh tay kia nực cười như kiến rung cây.

"Tên yêu quái xui xẻo này! Còn muốn làm gì ta nữa?"

Thiên Diệu không đáp, chỉ im lặng kiên định khống chế Nhạn Hồi. Có điều bàn tay đang đè lên ngực nàng lại vòng ra phía sau, ôm trọn cơ thể nàng, sau đó dùng răng cắn áo bị kiếm đâm rách chỗ tim nàng, xé toạc ra, lộ ra da thịt trắng trẻo mềm mại và vết thương đã cầm máu bên trong.

Tiếng vải bị xé rách vang lên, Nhạn Hồi hít một hơi lạnh, vừa hoảng vừa giận: "Ngươi làm gì vậy!"

Thiên Diệu vẫn không đáp, áp môi lên da thịt trần trụi của nàng, sau đó chẳng chút dịu dàng mút cắn vết thương trên ngực nàng.

Bị hắn cắn mạnh, vết thương Nhạn Hồi dùng pháp thuật trị liệu lâu thật lâu kia lại bắt đầu rách ra, chảy máu.

Nhạn Hồi đau đớn cắn môi, cổ họng không nén được tiếng rên rỉ.

Sau cơn đau đớn là cảm giác máu nóng trong cơ thể bị hút đi từng chút từng chút. Nhạn Hồi dùng hết sức lực toàn thân giãy giụa, ban nãy trị liệu cho mình và giằng co với Thiên Diệu đã hao tổn hết chút pháp lực và sức

https://thuviensach.vn

lực nàng vừa tích tụ được, nàng như một con búp bê vải, để mặc hắn ôm mình mà cắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn băng trên đỉnh, trên mấy tảng băng như mặt kính, Nhạn Hồi nhìn thấy dáng vẻ tư thế kì quặc của mình và Thiên Diệu.

Hơi thở nóng bỏng, động tác mờ ám. Hai người… tựa như đang làm chuyện thân mật nhất thế gian…

Nhưng trong lòng nàng chỉ muốn băm nát hắn cho heo ăn.

Tính luôn lần trong đêm trăng tròn hôm trước, Thiên Diệu cắn miệng nàng bên hồ, đây đã là lần thứ hai hắn cắn nàng.

Tổng cộng nàng bị yêu quái này đâm hai lần, cắn hai lần. Nhạn Hồi tự hỏi, kiếp này nàng chưa từng chịu nhục nhã như thế trước mặt ai.

Thật sự khiến nàng cảm thấy bất luận có đòi thế nào… nàng cũng không thể đòi lại cả vốn lẫn lời được.

Tầm mắt Nhạn Hồi dần dần trở nên mơ hồ, nàng biết mình đã chảy máu quá nhiều, nếu cứ để Thiên Diệu tiếp tục hút, e là máu nàng sẽ bị hút cạn trong phút chốc…

“Ngươi muốn giết ta sao?”

Giọng Nhạn Hồi rất thấp, nhưng vẫn đủ truyền vào tai hắn.

Thiên Diệu tựa như thoáng ngây người, nhưng vẫn không ngừng lại.

Máu Nhạn Hồi đối với hắn hiện giờ tựa như có một sức hấp dẫn chí mạng. Hắn mút trên ngực Nhạn Hồi một lúc lâu, cuối cùng răng cũng buông lỏng, da thịt quanh vết thương của nàng vì thiếu máu mà trở nên tái nhợt.

https://thuviensach.vn

Tim đã không còn máu chảy ra, nhưng có mấy giọt máu từ môi Thiên Diệu nhỏ xuống trên ngực Nhạn Hồi, chẳng phí chút thời gian nào hắn đã thè lưỡi liếm sạch.

Sau đó hắn nghiến răng.

Tựa như đang dùng hết sức chống lại sự dụ dỗ mê người nhất thế gian…

Hắn ôm chặt Nhạn Hồi, trán kề lên vai nàng, nhắm mắt nhẫn nhịn, bàn tay đang giữ cổ tay Nhạn Hồi cũng không ngừng siết chặt, gần như muốn bóp nát nàng.

Một lúc sau, đầu Thiên Diệu cuối cùng cũng chầm chậm ngước lên.

Vẻ mặt hắn dịu đi đôi chút, tựa như khát vọng trong cơ thể cuối cùng cũng được thỏa mãn phần nào.

Nhưng hắn vẫn không nhìn Nhạn Hồi, chỉ lật mình, cơ thể ngã mạnh sang bên cạnh, nằm đừ người dưới đất, tựa như mất hết sức lực, ngay cả hơi thở cũng trở nên vừa chậm vừa nhẹ.

Nhạn Hồi chảy quá nhiều máu, cơ thể cũng nặng nề không bò dậy nổi. Hai người cùng nghe tiếng đá rơi tõm tõm xuống hồ nước ở xa xa, yên lặng nằm bên nhau.

Ngay cả sức để đấu võ mồm mỉa mai nhau cũng không còn.

Nhưng cũng may hiện giờ Nhạn Hồi đã khôi phục tu vi, khí tức trong cơ thể không ngừng hồi phục, khiến nàng cảm thấy dần dần dễ chịu hơn.

Nhạn Hồi đoán, có lẽ trước đó độc rắn vào tim, nàng không cách nào đẩy ra được, còn nhát kiếm xuyên tim của Thiên Diệu khiến nàng bị thương

https://thuviensach.vn

chảy không ít máu, nên cũng khiến độc rắn đồng thời chảy ra theo, bởi vậy nàng mới khôi phục tu vi.

Đúng là gặp họa được phúc…

Đương khi Nhạn Hồi vẫn còn đang cảm khái ông trời, Thiên Diệu bên cạnh đã yếu ớt lên tiếng: "Trận pháp ở đây đã phá, đá núi sẽ không ngừng sụp đổ, tu vi của cô đã hồi phục, bấm quyết độn thổ đưa ta ra ngoài đi."

Nhạn Hồi nghe thấy lời hắn nói, lát sau mới phản ứng, "Ngươi tính cho ta hồi phục tu vi vào lúc này để tiện đưa ngươi ra ngoài sao?"

Thiên Diệu thoải mái thừa nhận: "Ta đã nói sẽ giúp cô hồi phục pháp lực."

"…"

Nhạn Hồi cảm thấy không thể nào sống vui vẻ được nữa.

Nàng im lặng một đoạn, gật đầu, "Ngươi thành công tính kế ta, đâm ta, còn suýt chút ăn luôn ta, rồi cuối cùng tìm được thứ ngươi muốn, định chiến thắng trở về, còn muốn ta đưa ngươi ra ngoài nữa."

Thiên Diệu im lặng, coi như ngầm thừa nhận.

"Ta hiểu rồi hiểu rồi, từ đầu chí cuối, ngươi chẳng có lấy một lần coi ta là người. Ờ, cũng đúng, ngươi là yêu quái, không coi con người là người cũng là chuyện đương nhiên thôi mà."

Đá trên đỉnh rơi xuống ngày càng mạnh, tiếng động mỗi lúc một kinh người.

Thiên Diệu chau mày: "Ta không hề muốn lấy mạng cô."

https://thuviensach.vn

Thì ra trong mắt Yêu long này, giữ lại mạng cho nàng coi như đã là ân điển trời ban!

Còn có thể vô sỉ hơn nữa được không, hại người ta mà còn muốn người ta giúp mình, giọng điệu còn phách lối như vậy nữa chứ…

Nhạn Hồi gật đầu: "Người thân hay bằng hữu của ngươi có từng dạy ngươi đạo lý, muốn lấy được đồ của người ta, không phải do ngươi quyết định mà do người ta quyết định không. Nếu không ai dạy ngươi thì hôm nay để ta dạy."

Thiên Diệu nhìn đá rơi xuống, vẻ mặt khẽ mất kiên nhẫn, "Muốn nói gì, đừng phí lời."

Nhạn Hồi cười lạnh, "Được, ta không phí lời, muốn ta đưa ngươi ra ngoài cũng được. Nhưng ngươi phải chân thành khấu đầu xin lỗi với ta vì những hành động trước đó của ngươi, rồi kêu ta ba tiếng Bà cô, con cầu xin bà, thì ta sẽ đưa ngươi ra."

Thiên Diệu cũng cười lạnh, "Cô đúng là biết tát nước theo mưa."

"Cũng đâu tính kế chu đáo được như ngươi."

Thiên Diệu không chịu, chỉ nói: "Ta đã lấy được đồ ta muốn, có thể giúp Tê Vân chân nhân khôi phục trí nhớ."

Nhạn Hồi nghiến răng siết chặt quyền, nhưng biểu hiện phẫn hận này chỉ dừng trên mặt nàng trong chốc lát, nàng nói như bất chấp tất cả: "Lão tử mặc kệ."

Thiên Diệu mãn nguyện khẽ động khóe môi, nhưng Nhạn Hồi lại nói ngay, "Dù sao ta cũng không còn là người của núi Thần Tinh nữa, sư phụ

https://thuviensach.vn

tiền nhiệm có nạn thì liên quan gì đến ta, cứ để các đại môn phái tu tiên hiểu lầm đi, bản lĩnh người cao cường như vậy mà không tự giải quyết được sao!"

Nhạn Hồi quyết tâm, quay đầu bấm quyết, "Ngươi không xin lỗi thì ở đó đếm đá rơi đi!"

Thiên Diệu ngây người, chỉ nghe bên cạnh lướt qua tiếng gió, hắn ngạc nhiên quay đầu.

Vậy mà nha đầu này…

Thật sự chạy một mình!

Cô nương thỉnh thoảng gọi "sư phụ" trong mơ này, thật sự… đi rồi…

Thiên Diệu tưởng mình đã tính được lòng người, nhưng không ngờ rằng trái tim mà hắn đang đối diện, lại…

Biến đổi khó lường như vậy…

https://thuviensach.vn

16

Tiếng gió rít gào, khi Nhạn Hồi mở mắt thì nàng đã thoát khỏi bóng tối, ra khỏi sơn động.

Mặt trời lên cao, bốn bề sáng sủa, nhưng tiếng ầm ì vẫn liên miên không dứt. Nhạn Hồi quay đầu nhìn, ngọn núi giữa hồ đang chầm chậm sụp đổ.

Đá núi khổng lồ từ trên cao lăn xuống hồ, pha lẫn tiếng ầm ì như tiếng sấm, sóng ngầm cuồn cuộn trong hồ dấy lên, biến hồ nước trong suốt thành một vũng bùn.

Nhạn Hồi vừa mới ra khỏi sơn động, vẫn còn đứng trên sườn núi, chỉ chậm trễ có một lúc đã bị đá đập lên người. Nàng không dám dừng lâu, tụ khí dưới chân bay lên, nhưng vẫn còn rất yếu, chỉ bay là là được một đoạn đã ngã nhào xuống.

Giãy giụa trong hồ một lúc, Nhạn Hồi lê thân hình đầy bùn nhếch nhác trèo lên bờ.

Nàng nằm bò trên bờ ho một hồi mới ôm vai ngồi dậy, há miệng thở dốc, nhìn đá núi khổng lồ lăn xuống bên kia, sau đó nhếch môi.

Chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt ngờ nghệch của Yêu long ngàn năm kia, nàng lại không nén nổi vui mừng dâng trào trong bụng.

Nàng không phải là người tùy tiện nghe lệnh kẻ khác.

Nhạn Hồi xấu xa âm thầm vui sướng, đột nhiên nghe thấy bên kia truyền đến một tiếng "ầm" trầm thấp. Cả mặt đất rung chuyển, ngay cả Nhạn Hồi

https://thuviensach.vn

ngồi trên bờ cũng cảm nhận được rung chuyển, sóng nước còn đang vỗ vào mắt cá chân nàng bỗng nhiên rút đi.

Nhạn Hồi ngây người, lòng thầm biết không hay, vội vàng ôm ngực chạy lên bờ, khi đến chỗ cao mới quay đầu nhìn lại, nàng thấy chỗ lúc nãy tựa như có một xoáy nước khổng lồ, hút hết nước cả hồ.

Không lâu sau, lại nghe được một tiếng ầm nữa, ngọn núi bên trong hoàn toàn sụp đổ, chìm xuống đáy hồ. Trong lúc bụi đất mù mịt, nước hồ bị hút đi lại bị ngọn núi sụp đổ đè xuống, cuồn cuộn dâng lên bờ với khí thế quét sạch thiên binh vạn mã.

Cũng may là Nhạn Hồi đã chạy lên chỗ cao, nếu bị cuốn vào sóng nước này, với thể trạng hiện giờ của nàng ắt sẽ lành ít dữ nhiều.

Không nghĩ cũng biết, Yêu long vẫn còn trong núi kia sợ là cũng đã…

Nhạn Hồi chau mày, tuy vừa rồi trước mặt Yêu long nàng nói rất cương quyết, nhưng nếu hắn chết, e là chuyện Tê Vân chân nhân thật sự không thể giải thích.

Huống hồ nếu nghĩ kĩ lại, những lời hắn nói với nàng lúc ở trong sơn động kia, mặt trăng khổng lồ, ngọn núi đầy tuyết, còn có bóng người nâng kiếm, tất cả đều phù hợp với mộng cảnh của nàng…

Nếu nói Yêu long thi triển chú thuật gì đó trên người nàng, cũng không có khả năng.

Trước đó nàng không có pháp lực, Yêu long nói đã thi triển chú thuật trong bánh bao nàng ăn, bởi vậy mỗi ngày nàng phải ăn bánh bao mới không mất mạng. Lúc đó nàng tin ngay. Nhưng bây giờ pháp thuật vừa hồi phục, nàng nhẹ nhàng thăm dò trong người, biết con rồng khốn khiếp kia vốn chỉ giương mắt nói bừa.

https://thuviensach.vn

Cơ thể nổ tung gì chứ, rõ ràng hắn không có đủ sức mạnh để thi triển chú thuật đó.

Tuy Yêu long này đích thực đã thi triển chú thuật với nàng, nhưng chẳng qua chỉ là chú thuật theo dõi hành tung nho nhỏ mà thôi. Nàng trúng chú quá lâu, nhất thời không giải được cũng không sao, vì cơ thể nàng bây giờ cũng không còn gì trở ngại nữa.

Nhưng nói đi nói lại, những lời tên Yêu long khốn khiếp nói lúc nào cũng nửa thật nửa giả, nửa nạc nửa mỡ.

Nhạn Hồi bỏ chút tâm tư mắng chửi Thiên Diệu và mắng chửi bản thân lúc đó bị lừa. Chút tâm tư khác lại tiếp tục suy nghĩ tại sao nàng lại mơ thấy những chuyện hắn đã từng trải qua.

Lẽ nào nàng và Yêu long này còn có mối quan hệ không thể nói ra?

Thật sự không thể nào, Nhạn Hồi chưa quên những kí ức lúc nhỏ. Mẹ nàng chết sớm, con ma men cha nàng bữa có bữa không nuôi nàng lớn, nàng cũng nhớ những ngày tháng mình chạy tới chạy lui trong thôn trang nhỏ hệt như một tên nhóc.

Sau đó nàng được Lăng Tiêu nhận làm đồ đệ, những tháng ngày làm đệ tử của núi Thần Tinh, thời gian chung sống với Lăng Tiêu tựa như bảo bối trong lòng nàng, từng ngày một nàng đều đếm kĩ, cất giữ trong tim mãi không quên.

Rốt cuộc sao nàng lại có quan hệ với Yêu long này được…

Nhưng nếu nàng và Yêu long này có quan hệ, vậy lúc hắn chết đi, có khi nào nàng cũng…

https://thuviensach.vn

“Nhạn Hồi!” Xa xa truyền đến tiếng gọi của một nam nhân.

Nhạn Hồi quay đầu, thấy Xà yêu đang chống bè gỗ, thuận theo sức dòng nước nhanh chóng tiến về phía nàng, y chống bè gỗ trong dòng nước xiết rất vững vàng, vừa nhìn đã biết là dùng pháp thuật.

Còn sau lưng Xà yêu là Tê Vân chân nhân và…

Nhìn thấy người nằm đơ trên bè gỗ, mặt Nhạn Hồi bất giác thoáng đen lại.

Tuy vừa rồi nghĩ tới rất nhiều khả năng xấu nếu Yêu long này chết đi, nhưng giờ đây nhìn thấy hắn bình an sống lại, Nhạn Hồi vẫn còn cảm thấy ức chế.

Lúc bè gỗ sắp cập bờ, Xà yêu bỗng hiện nguyên hình, cuốn lấy Thiên Diệu và Tê Vân chân nhân, vững vàng đưa lên bờ, sau đó biến hình trở lại.

“Làm sao ngươi tìm được hắn?” Nhìn thấy người hôn mê bất tỉnh nằm dưới đất, giọng điệu Nhạn Hồi không tốt, “Hay đúng hơn là làm sao hắn bò ra được?”

“Chẳng phải cô đi cùng hắn sao?” Xà yêu hỏi vặn, thấy nàng ôm ngực, dáng vẻ thảm hại, y bỗng ngây ra, “Ta canh chừng ở cửa ra vào, nhưng phát hiện sức mạnh kết giới yếu đi hẳn, tiếp đó có một hòn đá lớn rơi xuống cửa động phong bế lối ra vào kết giới. Ta vốn định chống bè đi xung quanh tìm lối vào khác, nhưng đá núi cứ rơi xuống, ta đưa theo Tê Vân, không dám lại quá gần sườn núi, bèn chống bè đi xa một chút. Lúc sườn núi chưa sụp đổ hoàn toàn, ta vẫn chưa thấy hai người ra, định đưa Tê Vân đi trước, nào ngờ lại thấy Thiên Diệu không biết làm cách nào nổi lên mặt nước, nên đưa hắn tới đây.”

https://thuviensach.vn

Xà yêu chau mày, “Cô có thể ra khỏi pháp trận này sao lại không đưa Thiên Diệu theo?”

Nhạn Hồi nghe vậy bật cười “ha ha”, nàng nói: “Ta chưa chính tay giết hắn coi như đã xứng với nhân tính lắm rồi.”

Xà yêu khẽ ngây người, lòng biết hai người nhất định xảy ra chuyện gì không vui trong động, y không truy hỏi, chỉ nói: “Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta về thôn trước đi. Vết thương của Thiên Diệu cần phải trị liệu.”

Nhạn Hồi ôm ngực cười lạnh: “Hắn có bị thương gì đâu.”

Nói xong, ánh mắt nàng lướt trên người Thiên Diệu, nhìn thấy áo vải thô trên lưng hắn có máu chầm chậm thấm ra.

Nàng chợt nhớ, hôm qua Yêu long này vì bảo vệ nàng nên bị thương ở lưng.

Nhạn Hồi nghiến răng, Thiên Diệu vẫn luôn khiến nàng chịu thiệt, lòng nàng đích thực ngập tràn căm phẫn, nhưng dù sao hôm qua hắn cũng xả mạng cứu nàng, bất kể có phải vì mưu kế gì khác không, nhưng ân tình đó đúng là sự thật.

Nhạn Hồi nhẫn nhịn ý nghĩ muốn đạp lên vết thương của hắn vài cước, quay đầu đi không nhìn người nằm dưới đất nữa: “Về trước đã, lúc nãy hắn nói đã tìm thấy đồ hắn cần rồi, chuyện trị liệu cho Tê Vân chân nhân chắc là không thành vấn đề.”

Nói xong Nhạn Hồi quay đầu nhìn Tê Vân chân nhân, lần này Tê Vân chân nhân cũng nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng, nhưng không còn mắng mỏ nàng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không nghĩ nhiều, quay người dẫn đường phía trước, Xà yêu vác Thiên Diệu, cùng đi về hướng thôn trang.

Thiên Diệu hôn mê đến mức này, chắc chắn không thể nghênh ngang trước mặt thôn dân mà vác về nhà Tiêu lão thái được. Vậy nên bốn người bèn về nhà của Xà yêu trong thôn trước.

Xà yêu nhập thân làm một thợ săn, nơi ở hẻo lánh, ít qua lại với thôn dân, thường ngày cũng không có ai đi về hướng này.

Sau khi đặt Thiên Diệu xuống, Xà yêu nhìn lưng hắn, chau mày nói: "Chắc vết thương rách ra hết rồi, lại còn ngâm nước, tình hình không hay đâu."

Nhạn Hồi ngồi bên cạnh bàn châm nước uống, nghe vậy quay đầu nhìn Thiên Diệu đang nằm trên giường.

Gương mặt xinh đẹp chẳng còn chút nhân khí nào, tóc ướt đẫm vắt trên mặt, khiến hắn càng thêm yếu đuối thảm hại, nhưng từ đầu đến cuối răng vẫn nghiến chặt không hề lơi lỏng.

"Còn sống mà." Nàng ngửa đầu uống trà, vắt mái tóc ướt đẫm của mình, "Hắn không chết dễ dàng vậy đâu."

Người trong lòng cất giấu nhiều nỗi bất cam như vậy, làm sao có thể để mình chết sớm được.

Tay Xà yêu vừa chạm vào cổ tay Thiên Diệu, chưa được bao lâu liền chau mày, trợn mắt kinh ngạc cực độ: "Hắn… tại sao khí tức trong người hắn lại biến đổi mau chóng thế này?"

Nhạn Hồi nhướng mày, "Biến đổi thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Khí tức hoàn toàn thay đổi, không còn là người bình thường nữa.” Xà yêu thăm dò, “Ồ, kì quái thật, nếu nói hắn là yêu quái thì trong người hoàn toàn không có yêu khí, nhưng nếu nói không phải thì khí tức của hắn hiện giờ… không thể nào là người được.”

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc, “Chờ hắn tỉnh rồi hỏi xem.” Nàng đứng dậy, “Ở đây ngươi có y phục thay không, nam nữ gì cũng được, y phục ta vừa rách vừa nát, chán lắm rồi.”

Xà yêu tập trung trị thương cho Thiên Diệu, chỉ đáp: “Trong phòng Tê Vân có đó.”

Nhạn Hồi không khách sáo, dứt khoát đứng dậy đi vào phòng Tê Vân chân nhân. Sau khi trở về tiểu viện, Tê Vân chân nhân liền quay về phòng mình. Nhạn Hồi gõ cửa bước vào bà ta cũng không quay đầu, đứng bên cửa sổ chăm chăm nhìn về một hướng, không biết đang nhìn điều gì.

Nhạn Hồi hỏi: “Con có thể mượn y phục của người mặc không?”

Tê Vân chân nhân không đáp, Nhạn Hồi biết hiện giờ thần trí bà ta không tỉnh táo, bèn bĩu môi đi về phía tủ nói: “Con mở tủ của người nhé?”

Nàng chỉ hỏi cho phải phép mà thôi, vốn không chờ mong Tê Vân chân nhân đáp lời, nhưng khoảnh khắc Nhạn Hồi mở tủ lại nghe thấy hai chữ hờ hững truyền tới: “Về đi.”

Nhạn Hồi ngây người quay đầu nhìn, Tê Vân chân nhân vẫn nhìn về phía xa xa, bóng lưng không hề động đậy, tựa như hai chữ ban nãy là Nhạn Hồi nghe lầm.

Nhạn Hồi hỏi dò: “Người nói gì?”

Nhưng không tiếng đáp lại.

https://thuviensach.vn

Nàng đành tự mình lấy y phục thay.

Vết thương trên ngực bị Thiên Diệu cắn nhìn vô cùng đáng sợ, hơn nữa đụng vào là đau, Nhạn Hồi không vội ra ngoài, xếp bằng dưới đất bắt đầu tĩnh tọa.

Mãi đến đêm, ánh trăng xuyên qua khung cửa chiếu lên y phục nàng, người bên ngoài cất lên tiếng than nhẹ nhõm: "Tỉnh rồi."

Nhạn Hồi mở mắt.

Nàng nắm tay, cảm nhận được khí tức di chuyển khắp toàn thân thì bật cười, cảm giác thật sự vô cùng sảng khoái. Tuy vết thương ở tim rất nặng, nhưng nhờ có tu vi, muốn khỏi lại cũng chỉ mất vài tháng.

Nhạn Hồi đứng dậy, phủi phủi tà áo, trên người có thực lực thật yên tâm.

Nàng kiễng chân vui vẻ nhảy nhót một lúc, đang định ra ngoài, nhưng thấy Tê Vân chân nhân vẫn còn đứng ở cửa sổ, hướng nhìn dường như chưa từng thay đổi.

Nhạn Hồi nhất thời hiếu kì sáp tới sau lưng bà ta, nom theo ánh mắt bà ta nhìn về phía xa xa, nhưng ngoài bóng đêm đen kịt thì chẳng thấy được gì.

Nhưng nhìn theo hướng mặt trăng trên trời, Nhạn Hồi bỗng ngây người.

Không ngờ đó lại là hướng của núi Thần Tinh.

Nghĩ kĩ lại, mấy hôm trước Nhạn Hồi gặp Tê Vân chân nhân ở sơn thôn nhỏ, bà ta cũng đưa mắt nhìn về phương xa, cũng chính là hướng này… Bà ta đang nhìn gì thế nhỉ?

https://thuviensach.vn

Hay đúng hơn là, đang mong ngóng điều gì?

“Chân nhân.” Nhạn Hồi quay đầu chăm chú nhìn Tê Vân chân nhân, “Người đang nhìn núi Thần Tinh sao?”

Ánh mắt Tê Vân chân nhân khẽ sáng lên, bà ta quay sang nhìn đăm đăm Nhạn Hồi, há miệng khẽ mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả.

https://thuviensach.vn

17

Nhạn Hồi ra khỏi phòng Tê Vân chân nhân, vết thương trên người Thiên Diệu đã được băng bó xong, hắn để nửa thân trần ngồi dậy từ trên giường.

Tựa như phát giác có người xuất hiện, Thiên Diệu ngước mắt, bốn mắt giao nhau.

Khoảnh khắc này, Nhạn Hồi cảm thấy tim mình bất chợt phát ra tiếng đập "boong", nhìn thấy một đạo kim quang xoay chuyển trên người Thiên Diệu rất đỗi kì lạ, phác họa hình dáng xương cốt hắn trên người hắn, hệt như kim quang phát ra từ bộ xương rồng nàng thấy lúc ở trong hồ băng nơi sơn động.

Nhưng kì quái là ánh sáng đó hình như chỉ có nàng nhìn thấy, Xà yêu thu dọn hộp thuốc bên cạnh lại chẳng ngước mắt nhìn lấy một lần.

Nhạn Hồi ngồi xuống bên bàn: "Tỉnh rồi thì mau trị bệnh cho Tê Vân chân nhân đi, đừng để lỡ thời gian." Nàng rót cho mình một ly trà mát, "Dù sao chúng ta cũng không muốn nhìn thấy nhau."

Ánh mắt Thiên Diệu thờ ơ, thanh âm tuy vẫn khản đặc, nhưng giọng điệu bình tĩnh không gợn sóng: "Lời này cô nói sai rồi."

Ý muốn chống đối với nàng, hay là… còn có chuyện khác muốn tính kế nàng?

Nhạn Hồi đặt mạnh ly trà xuống, trừng mắt nhìn Thiên Diệu.

Xà yêu bên cạnh cất lại hộp thuốc, đứng thẳng lên nói: "Khí tức trong cơ thể ngươi vẫn còn hỗn loạn, tối nay phải nghỉ ngơi." Xà yêu đương nhiên

https://thuviensach.vn

không lo lắng cho Thiên Diệu, hắn chỉ sợ khí tức Thiên Diệu hỗn loạn, không trị khỏi cho Tê Vân chân nhân sẽ càng phiền hơn.

Nhạn Hồi bật hừ, quay đầu ra khỏi phòng, tung người nhảy lên nóc nhà nằm xuống, dứt khoát để mắt không thấy lòng không phiền.

Nhạn Hồi nằm ngắm trăng trên nóc nhà, nghĩ đến những chuyện trong thời gian qua. Nhưng mấy ngày nay nàng thật sự quá mệt, cơ thể còn bị thương, chưa ngắm bao lâu đã mơ mơ màng màng gần thiếp đi, tuy nhiên trong lòng đầy ắp tâm sự nên khiến nàng không thể ngủ được.

Vậy là đôi mắt cứ chớp chớp cử động.

Không biết mơ màng bao lâu, Nhạn Hồi bỗng nghe thấy tiếng nước ào ạt.

Nàng ngồi dậy, thấy Xà yêu đang lấy nước giặt y phục trong sân.

Một Xà yêu mà lại đi giặt y phục…

Nhạn Hồi hiếu kỳ nhìn một lúc, phát hiện hắn đang giặt y phục của Tê Vân chân nhân. Nhạn Hồi lấy làm lạ, bò trên nóc nhà trong màn đêm yên tĩnh, nhỏ giọng hỏi hắn: “Dùng thuật tịnh thân chẳng phải sẽ nhanh hơn sao, việc gì phải giặt bằng tay?”

Xà yêu không ngẩng đầu, chỉ nói: “Pháp thuật tuy tiện nhưng giặt giũ phơi phóng quần áo mới khiến nàng mặc thoải mái hơn.”

“Ngươi đúng là có lòng.” Nhạn Hồi bĩu môi, có lẽ ngủ không yên, lại buồn chán vô vị, nàng bỗng có ý tò mò, lật mình nhảy xuống nóc nhà, bước mấy bước tới đứng bên cạnh Xà yêu, “Nói ra thì trước đây ta cũng muốn hỏi rồi, một Xà yêu như ngươi, đạo hạnh cũng không cao mấy, tại sao lại có duyên gặp gỡ Tê Vân chân nhân, rồi tại sao lại yêu bà ấy?”

https://thuviensach.vn

Động tác trên tay Xà yêu khựng lại: "Cũng đâu phải chuyện hiếm hoi gì." Hắn vừa vò quần áo vừa nói, "Cô cũng biết linh khí của Trung nguyên dồi dào hơn ở xó xỉnh Tây Nam, mấy năm trước ta và mấy đồng tộc vượt qua nước Thanh Khâu lén tu hành ở Trung nguyên, bất cẩn bị mấy kẻ tu tiên phát hiện. Bị truy đuổi suốt dọc đường, ta và đồng tộc lạc nhau, đi lạc trong vùng núi hoang vu… Là Tê Vân cứu ta." Tựa như nhớ lại cảnh tượng lúc đó, vẻ mặt Xà yêu dịu dàng hơn nhiều.

"Lúc đó trên người ta bị thương, bị ép vào đường cùng, thối chí nản lòng trong bụi cỏ. Tê Vân ngang qua nơi đó, thấy cách ăn mặc của nàng, biết được khí tức của nàng, ta vô cùng tuyệt vọng, chỉ nghĩ phải bỏ mạng tại đây, nào ngờ nàng lại chỉ sai đường cho mấy tên đạo sĩ đang truy sát ta."

Nhạn Hồi nghe vậy khẽ ngạc nhiên.

Mấy năm nay cả giới tu tiên đầy rẫy luận điệu: "Đâu phải dòng họ ta, họ có chịu yêu thương ta chăng, yêu là kẻ ác, tất phải bị diệt"(*). Tê Vân chân nhân thân là Chưởng môn một trong ba đại môn phái tu tiên, nhưng lại "mềm lòng từ bi" với yêu quái sao…

(*) *Tả truyện, Thành Công tứ niên.*

Không phải Nhạn Hồi chưa từng nghe cách nói này. Nhưng nghĩ kĩ lại, hầu như trong mỗi hành động truy giết yêu quái xâm nhập Trung nguyên, Tê Vân chân nhân tuy không phản đối, nhưng đúng là hầu như không hề ra mặt.

"Lúc đó ta vẫn còn trẻ chưa biết nhiều về thế sự, không biết nàng là ai, vì từ nhỏ ta đã sống chung với đồng tộc. Khi ấy chỉ nghĩ mình sắp chết rồi, nhưng người này đã cứu ta, ta bèn kéo áo nàng, nhờ nàng đưa ta đến biên giới nước Thanh Khâu." Xà yêu vừa nói vừa bật cười, "Tê Vân thấy vậy cũng cười ta, một Xà yêu nhỏ nhoi mà to gan thật."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi cũng cười: “Nếu ngươi rơi vào tay sư phụ hoặc các sư thúc ta, ngươi chưa kịp kéo góc áo thì đã bị băm thành thịt vụn rồi.”

“Nhưng nàng vẫn đưa ta đến một nơi gần biên giới nước Thanh Khâu, cho ta tự về Tây Nam.” Vẻ mặt Xà yêu dịu dàng, “Lúc đó đang là mùa xuân, đến nay ta vẫn nhớ hoa rơi và gió ấm dọc đường…”

Nhạn Hồi gật đầu: “Sau đó ngươi yêu Chân nhân. Bởi vậy hiện giờ mới liều mình bảo vệ bà ấy.”

Xà yêu ho nhẹ một tiếng, khẽ nghiêng đầu, tựa như hơi xấu hổ: “Không… không chỉ vì vậy, chỉ là năm đó nàng cứu ta một mạng, nay ta lấy mạng báo đáp mà thôi.”

Nhạn Hồi lặng lẽ nhìn Xà yêu hồi lâu, thật ra nàng cũng hiểu tâm trạng này lắm. Ngưỡng mộ, sùng bái, ái mộ một người, nhưng khi mình còn nợ người đó một mạng, tình cảm này đã không còn đơn giản nữa, ngày này qua tháng nọ, càng khắc càng sâu, càng không thể khống chế, càng khó quên đi.

Nhạn Hồi im lặng một lúc: “Ngươi có từng nghĩ cứ tiếp tục mãi như vậy thật ra cũng không tệ không…”

Ai cũng biết, nếu Tê Vân chân nhân thật sự khỏe lại, cho dù bà ấy từ bi nhân hậu đối với yêu quái, nhưng cũng không thể ở bên một yêu quái.

Xà yêu vừa vắt khô y phục vừa nói: “Nàng là người đứng trên tiên sơn mù sương, nàng không bao giờ nghĩ đến cuộc sống như vậy, còn ta chỉ muốn cho nàng điều nàng muốn, như vậy là tốt nhất.”

Nghe thấy lời này, Nhạn Hồi không nói nữa, nhìn Xà yêu phơi y phục, sau đó đi vào phòng Tê Vân chân nhân, nhẹ giọng khuyên bà ta đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đứng trong sân một mình, ngắm vầng trăng trên trời, cất tiếng than nhẹ. Yêu quái cũng có kẻ đa tình, có điều để bất kì người nào của núi Thần Tinh nghe được lời này, họ cũng sẽ không tin.

Sáng hôm sau.

Thiên Diệu ngồi trên giường, sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng tinh thần trông có vẻ khá hơn hôm qua rất nhiều. Lúc nhìn thấy hắn, Nhạn Hồi nhướng mắt.

Xem ra sau khi tìm được đồ của mình, tốc độ hồi phục của hắn đúng là thay đổi không ít nhỉ.

Xà yêu đưa Tê Vân chân nhân ra khỏi phòng, để bà ta ngồi đối diện Thiên Diệu. Thiên Diệu không phí lời, hắn cắn rách ngón tay, cầm tay Tê Vân chân nhân. Xà yêu lo lắng hỏi: "Có trị được thật không?"

"Dùng hỏa trừ Sương Hoa thuật là cách trị liệu bình thường nhất, ngươi nên biết chứ."

Xà yêu nhíu chặt mày: "Nàng có đau không?"

Thiên Diệu ngước mắt nhìn Xà yêu: "Ta không biết."

Xà yêu nghiến răng, cuối cùng lui ra một bước: "Trị đi."

Thiên Diệu vẽ một đạo bùa máu trên cổ tay rồi điểm tay lên đầu bà ta. Chỉ thấy huyệt Bách hội của Tê Vân chân nhân lóe lên ánh lửa, tiếp đó mờ đi, không bao lâu ánh lửa di chuyển đến tim Tê Vân chân nhân.

Núi Thần Tinh thường có diễn tập pháp thuật, thỉnh thoảng cũng có huấn luyện cách phá giải. Một môn học trong số đó là làm thế nào phá giải Sương Hoa thuật. Đệ tử trong phái sẽ thi triển Sương Hoa thuật lên người

https://thuviensach.vn

Trưởng lão, sau đó Trưởng lão vừa giảng vừa phá giải, diễn tập trên cơ thể mình để các đệ tử nhìn rõ.

Nhạn Hồi còn nhớ, lúc Trưởng lão phá giải cũng là như vậy, bắt đầu từ huyệt Bách hội, truyền lửa vào, để lửa di chuyển toàn thân.

Từ đầu đến chân, chầm chậm đẩy hàn khí ra.

Sương Hoa thuật trên người Tê Vân chân nhân tuy lợi hại, nhưng theo lý cách phá giải cũng giống nhau, chỉ cần có hỏa khí Ngũ hành mạnh mẽ tương tự là được.

Nhưng kì quái là đốm lửa của Thiên Diệu đi đến ngực Tê Vân chân nhân thì dừng lại. Cùng lúc đó, sắc mặt Tê Vân chân nhân lộ vẻ đau đớn.

Xà yêu liền căng thẳng: "Làm sao vậy?"

Thiên Diệu cũng khẽ chau mày: "Yên lặng." Thiên Diệu vạch vết thương ở tay rách thêm, máu tươi chảy ra, hắn lại vẽ một đạo bùa trên mi tâm Tê Vân chân nhân, lần này ánh lửa càng đậm, ngay cả Nhạn Hồi đứng ở xa xa cũng cảm nhận được cái nóng.

Ánh lửa lần thứ hai giao với ánh lửa lần thứ nhất ngừng ở tim, ánh lửa càng nóng, dần dần di chuyển xuống bụng Tê Vân chân nhân, lần này lại thuận lợi trục xuất hàn khí xuống chân.

Nhạn Hồi thở phào nhẹ nhõm, nàng biết đến bước này, Sương Hoa thuật coi như sắp hoàn toàn bị tiêu trừ.

Nhưng không ai ngờ được, bỗng dưng vẻ mặt Tê Vân chân nhân chợt trở nên đau đớn, gương mặt đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy, sắc môi tựa như bị cóng, hoàn toàn trở nên thâm đen.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa chân bà ta trở nên lạnh giá, từng tầng từng tầng hàn khí khiến mặt giường kết sương. Ánh lửa trong phút chốc bị đẩy ngược về bụng Tê Vân chân nhân.

Thiên Diệu còn muốn thi triển, nhưng Nhạn Hồi cả kinh hét lên ngăn cản: "Dừng tay, dừng tay!" Nàng đanh giọng, "Sương Hoa thuật phản phệ, không thể giải nữa, mau dừng tay!"

Thiên Diệu nhíu chặt mày, rút ngón tay ra, ánh lửa lập tức biến mất trong cơ thể Tê Vân chân nhân.

Lập tức băng sương ngưng tụ trên da Tê Vân chân nhân, khiến cả người bà ta như được bọc bằng tuyết.

Xà yêu hoàn toàn rối loạn, hắn quỳ trước người Tê Vân chân nhân, dùng tay xoa xoa cánh tay bà ta: "Tê Vân Tê Vân?"

Tựa như nghe thấy giọng hắn, bỗng nhiên Tê Vân chân nhân bừng mở mắt, nhưng Tê Vân chân nhân bây giờ dường như khác hẳn Tê Vân chân nhân ngây ngô thất thần trước đây. Đôi mắt bà ta cực sáng, thần sắc biến hóa.

Bà ta há miệng, thở ra một luồng hàn khí.

Có băng linh từ dưới chân Tê Vân chân nhân ngưng tụ lên phía trên, chẳng mấy chốc đã biến đôi chân bà ta thành một khối băng. Xà yêu vội dùng tay phủ lên hàn băng, ý muốn dùng hơi ấm của cơ thể mình làm tan chảy khối băng kia.

Trong mắt Nhạn Hồi đau đớn kinh ngạc đan xen: "Phá thuật sẽ chết… Phá thuật sẽ chết…" Nhạn Hồi nghiến răng, "Không ngờ lại có người hạ chú thuật này với bà ấy."

https://thuviensach.vn

Tốc độ lan truyền của khối băng cực nhanh, chẳng bao lâu đã lên đến bụng Tê Vân chân nhân, bà ta nghiến răng, tựa như dùng hết sức sống cuối cùng, nói: "Cản… người đó… lại…"

Tình này cảnh này, cho dù là Nhạn Hồi cũng không thể nào giải thích với mình rằng bà ta nói không phải là Lăng Tiêu.

"Tê Vân Tê Vân…"

Xà Yêu tuyệt vọng gọi tên Tê Vân chân nhân.

Băng sương phủ lên cổ Tê Vân chân nhân, bà ta tựa như muốn giãy giụa, khẽ ngẩng đầu, cuối cùng nhìn về phía Xà yêu.

Khóe môi ngưng tụ hàn băng khiến Tê Vân chân nhân không thể nói những chuyện liên quan đến tiên môn, không màng đến những người bên cạnh nữa, chỉ khàn giọng nói với Xà yêu ba chữ: "Đa tạ ngươi." Băng sương phủ kín gương mặt cũng đóng băng giọt nước mắt sắp rơi trên khóe mắt bà ta.

Mái tóc sau lưng bà ta bị đông thành hàn băng cứng đờ.

Sinh mạng Tê Vân chân nhân tựa như dừng lại ở tư thế cuối cùng này. Không còn thở, không còn cử động.

Xà yêu thất thần nhìn mãi, tựa như đã mất hồn.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" nhẹ vang lên. Từ đỉnh đầu Tê Vân chân nhân xuất hiện một vết nứt.

"Không…" Xà yêu đột nhiên bừng tỉnh, "Không!" Vết nứt vỡ ra, xé nát gương mặt Tê Vân chân nhân, tiếng nứt vỡ liên miên không dứt truyền vào tai, bỗng chốc Tê Vân chân nhân biến thành mảnh vụn.

https://thuviensach.vn

“Không! Cầu xin nàng, không… không không không!”

Một âm thanh giòn giã vang lên, tựa như bánh xe nghiền nát cành khô dưới đất, Tê Vân chân nhân hoàn toàn vỡ vụn.

Theo âm thanh này, hóa thành băng tinh lấp lánh như những bông hoa tuyết lả tả bay đầy trời.

Sột sột soạt soạt, trống vắng biết bao.

Xà yêu đưa tay, nhưng chỉ ôm được tịch liêu.

“Á…” Giọng y khản đặc, tựa như con thú đi vào đường cùng.

Nhạn Hồi nhìn bóng y quỳ dưới đất, sắc mặt tái nhợt, cụp mắt không nói nên lời.

Thiên Diệu nhìn bàn tay mình, siết chặt quyền im lặng.

https://thuviensach.vn

18

Xà yêu quỳ trước giường một hồi lâu không động đậy.

Nhạn Hồi im lặng nhìn bóng y, không nói một lời.

Người phá vỡ im lặng chết chóc trong phòng là Thiên Diệu ngồi bên kia giường: "Xin lỗi…" Giọng hắn trầm khàn, hơi thở yếu ớt, rõ ràng cơ thể không khỏe lắm.

Xà yêu im lặng lâu thật lâu mới cử động, y cúi đầu, sờ lên giường, bất ngờ trúng một cây trâm gỗ bị hàn băng bao bọc, đây là trâm trên đầu Tê Vân chân nhân lúc trước.

Đây là vật duy nhất không tan biến theo Tê Vân chân nhân…

Xà yêu nắm chặt cây trâm trong tay, hàn khí phủ đầy băng sương lên tay y: "Ta không trách ngươi…" Bàn tay nắm cây trâm của y dùng sức đến trắng bệch, "Là ta…" Y nghiến chặt răng, giọng như rít ra từ cổ họng, "Là ta!" Lệ chảy ra từ khóe mắt, y khom người bò trước giường, toàn thân run rẩy, cuối cùng nghẹn ngào nói, "Là ta hại chết nàng, là ta hại chết nàng…"

Nhạn Hồi nghe vậy siết chặt nắm tay.

Tiếng khóc của Xà yêu lớn dần, tựa như một đứa trẻ bị ngã đau, tiếng khóc xé tim rách phổi này phủ lấp tất cả mọi thanh âm trong trời đất.

Nhạn Hồi cụp mắt, trong đầu lặp đi lặp lại mấy chữ "Ngăn cản người đó" của Tê Vân chân nhân. Nàng phải ngăn cản người đó.

https://thuviensach.vn

Tê Vân chân nhân chết bởi Sương Hoa thuật, trong thiên hạ này, người có thể sử dụng thuật pháp này lợi hại như vậy, ngoài sư phụ nàng e là không ai làm được đến nước này. Nếu không phải là người thì là ai đây.

Cái chết của Tê Vân chân nhân không thể trách Thiên Diệu, không trách Xà yêu, mà nên trách…

"Tại sao?" Vai thít lại, Xà yêu đôi mắt đỏ ngầu chộp lấy Nhạn Hồi, "Tại sao Lăng Tiêu lại giết Tê Vân?" Y lớn tiếng thét hỏi.

Sắc mặt Nhạn Hồi tái nhợt, nhất thời không đáp được chữ nào. Nàng im lặng nhìn Xà yêu hồi lâu mới tái mặt nói: "Ta không nghĩ được lý do."

Xà yêu tựa như phát điên, chộp vai Nhạn Hồi lắc mạnh, hỏi hết lần này đến lần khác: "Tại sao hắn phải giết nàng? Tại sao hắn phải giết nàng?"

Nhạn Hồi chỉ lắc đầu: "Ta không biết."

Đầu óc nàng vô cùng hỗn loạn, lúc thì là dáng vẻ Tê Vân chân nhân toàn thân đầy băng tuyết, lúc thì là dáng vẻ Lăng Tiêu dạy nàng múa kiếm trên đỉnh núi lúc nhỏ, lúc thì là dáng vẻ Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn nàng khi nàng bị đuổi ra khỏi sư môn, nhưng cuối cùng Nhạn Hồi cũng bình tĩnh lại, trong đầu lặp đi lặp lại hình ảnh Lăng Tiêu chắp tay đứng trước mặt nàng nói: "Kiếm trong tay, nhân nghĩa trong lòng, không được đả thương đồng môn, không được tàn hại đồng đạo. Không được ỷ mạnh hiếp yếu, không được kiêu ngạo tự phụ."

Lời nói này tựa như một làn nước trong trẻo gột rửa hỗn độn trong đầu nàng.

Nàng phải tin, bao nhiêu năm bầu bạn, cho dù người khác nghi ngờ sư phụ, nhưng nàng không nên nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Nhạn Hồi kiên định nhìn Xà yêu: “Bên trong nhất định có hiểu lầm.”

“Còn hiểu lầm gì nữa?” Xà yêu thả Nhạn Hồi ra, nhưng lật tung chiếc bàn bên cạnh, vẻ mặt y kích động, “Tê Vân chết vì Sương Hoa thuật phản phệ, trên thế gian còn ai tinh thông Sương Hoa thuật như sư phụ cô nữa! Còn ai có thể sử dụng thuật này với Tê Vân nữa!”

Nhạn Hồi im lặng hồi lâu rồi nói: “Ta không biết. Có điều sư phụ ta… Lăng Tiêu chân nhân đích thực đối với yêu quái rất lạnh lùng tàn khốc, ta cũng không phủ nhận quan niệm của người hơi cổ hủ, nhưng vì người là người như vậy, bởi vậy người luôn nghiêm khắc với bản thân, tuân thủ đạo nghĩa, người sẽ không làm chuyện tàn hại đồng đạo”

Nhạn Hồi nhìn Xà yêu: “Ta tin người.”

Ánh mắt Thiên Diệu khẽ động, dừng trên người Nhạn Hồi. Vẻ mặt như đang suy nghĩ.

Xà yêu đứng yên tại chỗ, nắm cây trâm gỗ, sau khi im lặng hồi lâu, mắt y đỏ ngầu nghiến răng nói: “Cái chết của Tê Vân, cho dù tốn hết quãng đời còn lại ta cũng phải tra ra chân tướng. Đến khi tìm được chân hung…” Y nhìn Nhạn Hồi, “Cho dù đối thủ mạnh mẽ đến đâu ta cũng phải ăn thịt hắn rửa hận cho Tê Vân.”

Nhạn Hồi không tiếp lời, Xà yêu quay người đi vào phòng Tê Vân chân nhân: “Không tiễn hai vị.”

Xà yêu không đóng cửa, Nhạn Hồi thấy y một mình thu dọn giường nệm trong phòng Tê Vân chân nhân. Bóng dáng hắt hiu.

Thật ra mới chỉ qua một thời gian ngắn, nếu ôm chặt chiếc mền, chắc y còn sờ được hơi ấm của Tê Vân chân nhân…

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không dám nghĩ nữa.

Thiên Diệu bên kia bước xuống giường, mang giày đi thẳng ra ngoài: "Đi thôi." Hắn nói như vậy nhưng Nhạn Hồi không biết hắn nói đi đâu, cũng không biết hiện giờ tại sao mình phải theo hắn.

Nàng nghe hắn nói như vậy thì bèn đi theo hắn mà thôi, vì hiện giờ nàng cũng không nơi nương tựa.

Suốt dọc đường im lặng theo sau Thiên Diệu, Nhạn Hồi vẫn lơ đãng thất thần. Đến giữa ruộng, ánh mặt trời cháy rực chiếu bóng hai người in trên bờ ruộng, Thiên Diệu bỗng hỏi: "Lăng Tiêu chân nhân khiến cô tin phục vậy sao?"

Nhạn Hồi đang cần người hỏi nàng một câu như vậy. Nàng cúi đầu nhìn về phương xa, bờ ruộng bị ánh nắng thiêu đốt, khiến không khí như đang nhảy nhót trong không trung, khiến con đường trước mặt trở nên quanh co khúc khuỷu, tựa như đang múa may một cách kì lạ.

Giọng nàng tựa như cũng thoắt ẩn thoắt hiện trong ánh nắng gay gắt: "Mấy năm trước, Tử Nguyệt sư tỷ chung phòng với ta làm mất tiền, tỷ ấy cho rằng ta trộm, bèn liên kết với mấy sư tỷ chặn ta lại khi vừa xuống đài tập luyện, ta nói năng không khách sáo với họ, chọc giận Tử Nguyệt, tỷ ấy không phục nên xảy ra tranh chấp với ta. Cảnh này bị đại sư huynh của ta nhìn thấy, đại sư huynh đến khuyên, nói bằng lòng thay ta trả tiền cho Tử Nguyệt, ta biết đại sư huynh muốn dẹp chuyện đặng yên thân, nhưng nói vậy rõ ràng là khẳng định ta đã trộm tiền. Ta nổi giận đánh luôn mấy sư tỷ và đại sư huynh."

"…" Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn Nhạn Hồi, "Đúng là chuyện cô thường làm."

https://thuviensach.vn

“Ta đánh thắng tất cả mọi người, nhưng cũng vô ích. Ta bị phạt quỳ trong Thanh Tâm từ, quỳ đến đêm khuya, sư phụ tới, ta tưởng người lại mắng ta, trách ta nghịch ngợm, tính tình nóng nảy, nhưng lần đó không phải, người nói người tin ta.”

Nhạn Hồi: “Tất cả mọi người đều cho rằng ta là kẻ trộm, nhưng người lại không tin, người phạt ta vì ta đả thương đồng môn, người răn đe ta, muốn ta lòng mang nhân nghĩa, không muốn ta đả thương đồng môn, tàn hại đồng đạo. Không được ỷ mạnh hiếp yếu, kiêu ngạo tự phụ. Người như sư phụ…” Nhạn Hồi đứng lại, “Ai cũng hại Tê Vân chân nhân được, nhưng sư phụ ta thì không.” Nàng ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, “Ta tin tưởng người mà không cần lý do vậy đó.”

Thiên Diệu nhìn đôi mắt trong suốt của Nhạn Hồi, không nói gì thêm, chỉ hờ hững ừ một tiếng rồi quay người đi.

Suốt dọc đường về đến nhà Tiêu lão thái, hai người đều không nói câu nào.

Đến nhà, Thiên Diệu gọi một tiếng: “Nội, con về rồi.” Rồi đẩy cửa bước vào nhà Tiêu lão thái.

Nhạn Hồi đi về phòng mình như thường lệ, nhưng trước khi bước vào phòng bỗng nghe trong phòng Tiêu lão thái phát ra tiếng kêu “boong”, tựa như là tiếng thứ gì rơi xuống đất.

Tiếp đó trong phòng không còn động tĩnh.

Nhạn Hồi lấy làm lạ, bèn tới phòng Tiêu lão thái xem thử, nhưng vừa đi đến cửa, bước chân Nhạn Hồi khựng lại.

Trong phòng Tiêu lão thái là mùi thuốc bị hun đúc quanh năm, Thiên Diệu đứng bên giường bà, sau lưng hắn là một chiếc bàn, ngọn đèn dầu trên

https://thuviensach.vn

bàn bị đổ, dầu loang cả mặt bàn, nhưng hắn cũng không dựng lên, chỉ ngây người nhìn Tiêu lão thái trên giường, không có bất kỳ động tác nào khác.

Nhạn Hồi nhìn theo ánh mắt hắn.

Tiêu lão thái nằm trên giường đã nhắm mắt, ngực thôi phập phồng…

Nhạn Hồi im lặng, ngoảnh đầu lại nhìn Thiên Diệu.

Hắn chỉ đứng đó, quay lưng lại với ánh sáng từ cửa sổ rọi vào, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì. Một hồi lâu sau, mặt hắn vẫn bình tĩnh, quay đầu nhìn Nhạn Hồi: "Ta đi lấy áo liệm, chút nữa cô giúp ta mặc cho bà nội."

Nhạn Hồi chỉ gật đầu nói: "Ờ."

Tuy biết chuyện Tiêu lão thái sẽ ra đi trong mấy ngày này, nhưng đột nhiên như vậy khiến Nhạn Hồi kinh ngạc, hơn nữa lại còn quá trùng hợp, đi trong lúc Thiên Diệu không có mặt.

Bà lão không thể nhìn thấy mặt đứa "cháu" mình lần cuối.

Nhạn Hồi nhìn trong phòng, không thấy hồn phách của Tiêu lão thái, chắc bà ấy đi cũng yên ổn lắm, đời này không còn tiếc nuối gì nữa…

Hôm nay, ở sơn thôn trong xó xỉnh của núi Đồng La này có hai người chết, một là Tiêu lão thái, hai là Châu thẩm buôn người.

Người trong thôn nói, mấy ngày trước lúc Châu thẩm bị người ta khiêng về cứ không ngừng lảm nhảm "Xà yêu Xà yêu", la hét ở nhà hết mấy ngày, cuối cùng trưa nay đã duỗi chân ra đi.

Người trong thôn đến bái tế Tiêu lão thái xong đến nhà Châu thẩm.

https://thuviensach.vn

Trong sơn thôn không lớn này cùng lúc có hai người chết, các thôn dân cảm thấy xui xẻo, chưa đến chiều tối ai nấy đều về nhà đóng cửa không ra ngoài.

Tối nay, trong thôn yên tĩnh như không có người.

Thiên Diệu không để Tiêu lão thái trong phòng mấy ngày như người bình thường, hắn tựa như hoàn toàn không để tâm đến bà, chờ thôn dân đi hết, tối đến hắn liền đào huyệt chôn Tiêu lão thái phía sau thôn.

Sau đó trở về nhà, không biết lấy từ đâu ra mấy vò rượu lớn, không nói một lời, ôm rượu uống.

Hết ngụm này đến ngụm khác, cứ như muốn no chết cũng không chịu ngừng.

Nhạn Hồi cũng không nghĩ đến chuyện khuyên hắn, nhìn hắn uống hào sảng như vậy, nàng sờ vò rượu, rồi cũng không khách sáo mà ôm một vò ừng ực uống như hắn.

Rượu này không ngon, vị rất tệ, cay nóng vào đến tận tim. Nhưng cơn nóng khó chịu này tựa như đốt sạch những bực bội không nói nên lời đang tích tụ trong lòng, khiến Nhạn Hồi cảm thấy sảng khoái muốn say cho quên sầu.

Mãi đến khi uống hết một vò rượu, bụng Nhạn Hồi trở nên nặng trịch, đầu cũng dần váng vất, nàng đặt vò rượu xuống, nhìn Thiên Diệu vẫn đang tự chuốc rượu, bật cười nói: “Lấy gì giải sầu, chỉ có Đỗ Khang(*).”

(*) *Đoản ca hành, Tào Tháo.*

Đỗ Khang còn được gọi là Thiếu Khang, sống vào cuối thời Tây Chu, tương truyền là người phát minh ra cách nấu rượu ở Trung Quốc. Ông được những người nấu rượu, bán rượu thờ là ông tổ của nghề rượu, được nhân dân Trung Quốc tôn xưng là Tửu thần, Tửu thánh.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu cũng đặt vò rượu xuống, hắn chùi mép, gương mặt đỏ bừng khác thường dưới ánh trăng chiếu rọi.

Hắn nhìn Nhạn Hồi, thấy vò rượu trong tay nàng đã hết, bèn không khách sáo kéo vò rượu trong tay nàng vứt đi, đưa sang một vò khác: "Nữa đi."

"Yêu long ngàn năm u ám cũng có lúc hào sảng vậy sao?" Nhạn Hồi ôm rượu, "Nữa thì nữa!"

Hai vò rượu vào bụng, Nhạn Hồi nằm bò trên bàn cười nói sặc sụa: "Ha ha, Yêu long ngàn năm, mấy vò rượu đã khiến ngươi say mèm rồi."

Thiên Diệu xiêu vẹo dựa trên bàn, vẫn đang uống hết ngụm này tới ngụm khác.

Nhạn Hồi chọc ngón tay vào cánh tay hắn, "Nhìn dáng vẻ hồn xiêu phách lạc của ngươi hiện giờ đi, ai mà tin được ngươi là con rồng đã trải qua mấy ngàn xuân thu rồi chứ?"

Thiên Diệu cũng hơi say, hắn dựa lên bàn bật cười: "Chẳng ai tin hết."

Lời nói chẳng buồn cười này lại khiến Nhạn Hồi vui vẻ, nàng đập bàn cười lớn: "Nhất định là ngươi háo sắc nên mới chết trong tay nữ nhân."

Thiên Diệu liếc nàng: "Cô cũng háo sắc nên mới chết trong tay sư phụ cô à?"

"Ta là do vận mệnh trêu ngươi." Nhạn Hồi lại chọc chọc hắn, "Buôn chuyện với ta đi, Tố Ảnh chân nhân hại ngươi thế nào mà khiến ngươi ra nông nỗi này."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nghe thấy lời này, tựa như nghe được chuyện cười, hắn ôm vò rượu bắt đầu cười, khiến gương mặt xinh đẹp có cảm giác cuốn hút mê người, cười hồi lâu mới dừng lại, hắn cong môi nói: "Người ta yêu thương nhất đã lột vảy rồng của ta, xẻo tim rồng của ta, chặt sừng rồng của ta, rút gân rồng của ta, bẻ xương rồng của ta, giam giữ hồn phách ta, phanh thây ta khắp Đại giang Nam Bắc, thi triển trận pháp phong ấn, muốn giam giữ ta đời đời kiếp kiếp…" Hắn khựng lại, uống thêm một ngụm rượu, khóe môi vẫn nở nụ cười, "Cô ta làm nhiều chuyện như vậy chỉ vì muốn làm một bộ giáp vảy rồng cho người cô ta yêu thương. Bảo vệ người cô ta yêu thương trường sinh bất lão."

Đầu óc Nhạn Hồi hơi mơ màng, không thể lý giải hết những điều này, nàng chỉ ngoẹo đầu nhìn hắn thật lâu: "Ngươi bị phanh thây như vậy tại sao hiện giờ vẫn còn sống?"

Thiên Diệu quay đầu, đôi mắt bị men say nhuộm đỏ, nửa mơ màng, nửa sáng rực, chăm chăm nhìn Nhạn Hồi.

Họ cách nhau nửa chiếc bàn, hắn thò đầu sang, kề môi lên tai Nhạn Hồi, giọng nói khàn đục nhưng tràn đầy mê hoặc: "Vì để gặp cô."

Tác giả có lời muốn nói:

Ừm, hãy gọi tui là Đảng post bài đêm khuya.

Chương sau bí mật của nam chính sẽ được giải đáp. Là lá la…

https://thuviensach.vn

19

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang nằm trên mộ.

Nàng bỗng tưởng rằng mình lại giống như lúc nhỏ, bị bọn tiểu quỷ chơi xấu kéo đến nghĩa địa, thế là sợ đến toát mồ hôi lạnh, lăn lê bò toài đứng lên ở phía sau mộ, hoảng hốt phủi áo, vừa quay đầu thì nhìn thấy thiếu niên đang ngồi trước tấm bia.

Thiên Diệu tựa như cũng vừa tỉnh lại, hắn ngồi dưới đất, cong một chân, khuỷu tay đặt trên đầu gối, ngón tay xoa xoa mi tâm.

Nghe thấy tiếng động, hắn ngẩng đầu, tiếp xúc với ánh mắt có phần hoảng hốt của Nhạn Hồi. Hai người nhìn nhau một hồi mới sực tỉnh.

Hôm qua họ uống say, cùng lên cơn chạy tới khấu bái trước ngôi mộ mới của Tiêu lão thái.

Vô số cảnh tượng hỗn loạn ùn ùn kéo đến trong đầu, Nhạn Hồi lắc lắc đầu, rũ bỏ những cảnh tượng không quan trọng kia đi, nàng chỉ cần biết mình không bị tiểu quỷ bắt đến đây là được rồi.

Nhạn Hồi xoa xoa huyệt Thái dương: "Đi thôi. Ta phải về giải rượu…"

Thiên Diệu đứng dậy, Nhạn Hồi tưởng hắn sẽ cùng nàng về tiểu viện kia, nào ngờ đi được vài bước, nhưng phía sau không có tiếng bước chân đi theo. Nàng quay đầu nhìn, thấy hắn bứt hai đóa hoa trắng trong ruộng bên cạnh, sau đó lại quỳ trước mộ Tiêu lão thái…

Hắn lặng lẽ cắm hoa lên, nhìn bia mộ mình lập hôm qua thật lâu, không nói tiếng nào.

https://thuviensach.vn

Nhìn thiếu niên cô độc, thân hình suy sụp quỳ trước ngôi mộ mới, cho dù biết trong cơ thể hắn thật ra là một linh hồn mạnh mẽ, nhưng Nhạn Hồi cũng bất giác thương cảm trước cảnh tượng này.

Yêu long này không phải là yêu quái vô tình.

Nhạn Hồi nghĩ vậy, nàng sờ soạng khắp người, không tìm được gì cả, vậy là nàng xé tà áo mình, nhặt một khúc cây dưới đất, dùng pháp thuật đốt lên, khiến đoạn đầu của khúc cây cháy thành than, sau đó dùng than này viết "Mười vạn tiền" trên vạt áo xé ra.

Nàng vui vẻ đem tới đưa cho Thiên Diệu: "Nè!"

Thiên Diệu nghiêng đầu, nhìn mảnh vải trong tay Nhạn Hồi, rồi lại ngước lên nhìn nàng: "Đây là cái gì?"

Nhạn Hồi ngủ một đêm ở nghĩa địa nên hơi lạnh, khịt khịt mũi: "Lúc này phải đốt tiền giấy chứ, ta giúp ngươi vẽ mấy tấm nữa nè, đốt cho bà nội ngươi đi." Nhạn Hồi phóng khoáng nói thêm, "Tuy bà nội ngươi làm những chuyện không chính đáng với ta, nhưng dù sao vẫn là một người giàu tình cảm, tốt xấu gì cũng là bà cháu, coi như đây là lễ vật tiễn biệt ta tặng bà ấy."

Thiên Diệu nhìn ba chữ "Mười vạn tiền" xiêu xiêu vẹo vẹo trên mảnh vải rách, bất giác ngán ngẩm. Hắn khẽ động khóe môi: "Diêm vương có nhận không?"

Nhạn Hồi gạt người không chớp mắt: "Nhận chứ."

Thiên Diệu không buồn nhận.

Nhạn Hồi chờ đến bực mình: "Cho không mà còn không lấy. Không cho nữa."

https://thuviensach.vn

Nhưng đến khi Nhạn Hồi muốn cất lại mảnh vải rách, Thiên Diệu chìa tay ra, động tác còn nhanh hơn Nhạn Hồi, giật lấy mảnh vải kia. Hắn thản nhiên nói: "Đốt lửa."

Nhạn Hồi bĩu môi khinh ghét: "Giả tạo." Nàng búng ngón tay, một ngọn lửa nổi lên đốt cháy mảnh vải.

Thiên Diệu chăm chăm nhìn đốm lửa kia, mãi đến khi ngọn lửa sắp cháy đến ngón tay hắn mới buông ra, để mặc mảnh vải rơi xuống hoàn toàn cháy thành tro bụi trong không trung: "Đi theo ta."

Nhạn Hồi nghe thấy mấy chữ này, khẽ ngẩn ra: "Đi đâu?"

Vừa hỏi xong, tức thì trong đầu Nhạn Hồi bỗng hiện lên cảnh tượng mình hào khí ngút trời cầm vò rượu cụng với Thiên Diệu, sau đó hét lớn: "Được! Ngươi yên tâm, sau này chuyện của ngươi chính là chuyện của ta! Cho dù đi khắp Đại giang Nam Bắc, ta cũng nhất định cùng ngươi tìm lại tất cả những thứ đã mất!"

Khoan khoan khoan đã…

Nhạn Hồi đau đầu bóp bóp mi tâm, nàng lên cơn điên gì vậy, sao tối qua lại nói những lời này.

"… Người ta yêu thương nhất đã lột vảy rồng của ta, xẻo tim rồng của ta, chặt sừng rồng của ta, rút gân rồng của ta, bẻ xương rồng của ta, giam giữ hồn phách ta, phanh thây ta khắp Đại giang Nam Bắc, thi triển trận pháp phong ấn, muốn giam giữ ta đời đời kiếp kiếp…"

Những lời Thiên Diệu nói tối qua hiện lên trong đầu nàng. Nhạn Hồi ngây người nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu cũng không vội, thờ ơ nhìn nàng: “Nhớ ra rồi à?”

Nhạn Hồi lắc lắc đầu: “Hơi rối…”

Thiên Diệu ngồi quỳ trước mộ Tiêu lão thái, cụp mắt nhìn xuống đất: “Nếu cô không nhớ ta cũng không ngại nói lại một lần, dù sao tối qua cô cũng đã lập huyết thệ cho mình, muốn chạy cũng không được đâu.”

Nhạn Hồi kinh ngạc đờ người.

Nàng đã làm gì vậy?

Lập huyết thệ cho mình? Nếu làm trái lời thề sẽ bị nỗi đau kim châm đó sao? Tại sao nàng làm vậy?

Nhạn Hồi lật cổ tay mình xem thử, ở đó quả nhiên có một chấm đỏ tươi. Màu sắc trông rực rỡ vô cùng.

Mụ nội nó chứ, chẳng phải nàng uống say tự đào hố chôn mình rồi sao, tối qua đúng là uống quá đà rồi…

Trong lúc Nhạn Hồi còn đang vô cùng kinh ngạc với những chuyện mình làm, Thiên Diệu bỗng nói: “Hai mươi năm trước, Tố Ảnh chân nhân của Quảng Hàn môn đã phanh thây ta.”

Câu này của Thiên Diệp lập tức kéo lại trái tim Nhạn Hồi còn đang hối hận vì những hành động của mình, nàng trợn mắt nhìn hắn: “Cái gì, đúng là Tố Ảnh chân nhân hại ngươi thật sao? Bà ta là người ngươi yêu thương nhất? Bà ta đã phanh thây ngươi?”

Ngược lại với sự nóng vội của Nhạn Hồi, Thiên Diệu vẫn thờ ơ đảo mắt nhìn nàng: “Hôm qua lúc ta nói sao không thấy cô kinh ngạc thế này?”

https://thuviensach.vn

“Tối qua uống say nghe có hiểu đâu!” Nhạn Hồi ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, “Nào, kể rõ đầu đuôi câu chuyện lại một lần cho ta nghe đi, tại sao Tố Ảnh chân nhân lại giết ngươi như vậy?”

Thiên Diệu thoáng im lặng, “Vì vảy rồng trên người ta.” Giọng hắn bình thản tựa như đang kể chuyện của người khác, “Thế gian truyền rằng, rồng là vật bất khả xâm phạm, dùng vảy rồng chế tạo khải giáp là có thể bất khả xâm phạm. Ngay cả thời gian cũng không tổn hại được người mặc khải giáp.”

“Là ý gì?”

Đôi mắt đen tuyền của Thiên Diệu dừng trên người Nhạn Hồi, sâu thẳm đến mức khiến nàng khẽ thất thần: “Ý là người phàm mặc khải giáp vảy rồng này sẽ trường sinh bất lão.”

Nhạn Hồi ngẩn ra, nhưng trong thoáng chốc bỗng hiểu ngay, trường sinh bất lão là mê hoặc chí mạng đối với người phàm.

Thân mang dị bảo, sức mạnh có to lớn đến đâu sống cũng nguy hiểm.

“Hơn hai mươi năm trước, Tố Ảnh yêu một người phàm tha thiết, nhưng dương thọ của người phàm đó sắp tận, Tố Ảnh nghe nói về công hiệu của khải giáp vảy rồng, bèn có ý muốn đoạt lấy. Năm đó ta tu hành cũng đã ngàn năm, chỉ còn một bước nữa sẽ được phi thăng, nàng ta thầm biết cưỡng đoạt không được, bèn hóa thành người tu tiên lạc đường, giả vờ trọng thương, lừa được sự tín nhiệm của ta, để ta cứu cô ta.”

Nhạn Hồi nghe đến đây, thật sự không nhịn được mà xen vào một câu: “Nếu không phải thấy sắc nổi lòng tham, liệu ngươi có tốt bụng cứu bà ta không?”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi: “Muốn nghe nữa không?”

https://thuviensach.vn

"… Ngươi tiếp tục đi."

"Lúc đó ta không biết mục đích thật sự của cô ta, ta cứu cô ta, cũng đem lòng yêu cô ta, ta từ bỏ thời cơ phi thăng, thậm chí bằng lòng vì cô ta từ bỏ thân phận yêu quái. Ta không nghe bằng hữu khuyên can, quyết ý bạc đầu giai lão với cô ta." Thiên Diệu khẽ nhếch khóe môi, vẻ mặt mỉa mai: "Nhưng trong ngày ta đến cưới cô ta như đã ước hẹn, cô ta đã mời Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh đến Quảng Hàn môn, bày đại trận pháp vây bắt ta."

"Trong đêm trăng tròn đó, trên đỉnh Quảng Hàn, dưới Yêu Nguyệt thuật, Tố Ảnh đã lột sống vảy rồng toàn thân ta."

Lời này của Thiên Diệu chậm rãi, cũng không trầm bổng nhưng khiến răng môi Nhạn Hồi lạnh đi.

Lột sống… vảy rồng toàn thân.

Vậy sẽ đau đớn biết dường nào…

"Tố Ảnh sợ nếu thân xác ta chết, khải giáp vảy rồng sẽ mất đi sức mạnh bảo vệ con người trường sinh bất lão, nên cô ta không giết ta. Nhưng cô ta lại sợ ta báo thù, khiến cô ta sau này không được yên ổn. Vậy là Tố Ảnh đích thân cầm đao xẻo tim rồng của ta, chặt sừng rồng của ta, rút gân rồng của ta, bẻ xương rồng của ta, cuối cùng phong ấn hồn phách ta, phanh thây ta khắp Đại giang Nam Bắc. Mượn sức mạnh Ngũ hành thực thi phong ấn. Ý muốn ta đời đời kiếp kiếp không thể trở mình."

Nhạn Hồi cảm thấy cả người lạnh lẽo. Tiên môn căm hận yêu quái là thật, nhưng không có mấy ai sử dụng thủ đoạn giết người tàn nhẫn như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhớ lại Tố Ảnh chân nhân từng gặp ở núi Thần Tinh mấy tháng trước, lúc đó Nhạn Hồi cảm thấy bà ta là một mỹ nhân lạnh lùng, nhưng không ngờ rằng, để đạt được mục đích, một khi quyết lòng, bà ta lại có thủ đoạn độc ác khiến người ta kinh hồn bạt vía như vậy.

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, trải qua chuyện như vậy mà hắn còn sống được, hắn cũng không đơn giản…

Giọng Nhạn Hồi bỗng hơi rụt rè, "Vậy ngươi làm sao… sống được?"

Ánh mắt Thiên Diệu rơi trên người nàng: "Vì cô."

Nhạn Hồi giật mình: "Liên quan gì đến ta! Hai mươi năm trước ta mới vừa ra đời thôi mà!"

Thiên Diệu đưa tay, ngón tay nhẹ đặt trên ngực Nhạn Hồi, ở đó còn có vết thương hắn đâm mấy hôm trước. Nhạn Hồi thấy động tác của hắn, ôm ngực lui về phía sau: "Ngươi muốn làm gì?"

Thiên Diệu chớp đôi mắt đen: "Vì cô có vảy hộ tâm của ta."

Nhạn Hồi ngây ra một lúc: "Đó là cái gì?"

Thiên Diệu lại cong môi, cười vô cùng mỉa mai, cũng vô cùng u ám: "Cô cũng biết, hai mươi năm trước, Tố Ảnh muốn bảo vệ một người phàm nhưng không bảo vệ được." Giọng Thiên Diệu đượm mấy phần khoái cảm báo thù: "Khải giáp vảy rồng cô ta chế tạo ra vốn không hề có tác dụng."

Nhạn Hồi nhướng mày, tiếp lời hắn: "Bởi vì vảy hộ tâm mà ngươi vừa nói kia sao…"

"Bị ta đánh bay rồi."

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

“Lúc Tố Ảnh lột vảy hộ tâm của ta, ta dốc hết tu vi toàn thân, rút vảy hộ tâm ra khỏi kết giới của đại trận pháp.” Thiên Diệu nói, “Họ đang bày trận, không thể nào rời khỏi, nhưng không có vảy hộ tâm, khải giáp vảy rồng đó chẳng qua chỉ là phế phẩm.”

Nhạn Hồi im lặng một thoáng rồi hỏi: “Bởi vậy… Hai mươi năm trước, các người giằng co một hồi, cuối cùng không có ai có được kết cuộc tốt?”

Thiên Diệu hất bàn tay nàng đang đặt trên ngực, chạm vào vùng ngực bị thương của nàng: “Nhưng nó đã cứu cô.”

Nhạn Hồi ngẩn ra.

“Thăm dò mạch của cô sẽ biết, tim cô bẩm sinh có khuyết tật, vốn không thể sống lâu.” Chuyện này Nhạn Hồi cũng biết, lúc trước có lần nàng bị thương, sư thúc của Dược phòng xem bệnh cho nàng, nói thể chất nàng kì quái, tim có bệnh nhưng lại khỏe như vâm. Lúc đó sư thúc chỉ nói bình thường nàng tu hành chăm chỉ, tu vi sung mãn, không nghĩ đến những chuyện khác, nhưng hiện giờ Thiên Diệu lại nói…

“Cô có thể vui sướng sống đến tuổi này, còn có thể tu tiên tầm đạo, không phải vì cô tư chất thông minh.” Ngón tay Thiên Diệu chỉ mấy cái lên ngực nàng, “Mà vì cô có vảy hộ tâm của ta. Nó giữ được mạng cô, thay đổi thể chất của cô.”

Nhạn Hồi há miệng, nhất thời không biết nên nói gì.

Nàng…

Trong cơ thể nàng lại có vảy hộ tâm của rồng? Mãi đến hiện giờ?

https://thuviensach.vn

Thì ra, hai mươi năm trước, cuối cùng người được lợi là… đứa trẻ ranh từ đầu đến cuối không hề liên quan như nàng đây sao…

Lần này Nhạn Hồi có thể lý giải ngay, tại sao hôm qua uống say mình lại lớn tiếng nói với Thiên Diệu, "Sau này chuyện của ngươi chính là chuyện của ta!" Còn nói muốn cùng hắn tìm lại tất cả những thứ đã mất nữa.

Vì tấm vảy hộ tâm trước đây tên này liều mình ném ra, sai sót nhầm lẫn thế nào lại trở thành thần vật cứu mạng nàng!

Tác giả có lời muốn nói:

Vảy hộ tâm chứ không phải hộ tâm! Là vảy hộ tâm!

Cuối cùng tui cũng có thể lớn tiếng nói ra đáp án rồi! Cảm giác thật toẹt vời!

https://thuviensach.vn

20

Nhạn Hồi đột nhiên biết được bí mật động trời như vậy, nhất thời tiêu hóa không nổi.

Sau khi nàng không dễ gì mới hấp thu được toàn bộ câu chuyện này, một vấn đề không thể phớt lờ bỗng dâng lên trong lòng, Nhạn Hồi giật mình, lấy bàn tay đang đặt trên ngực mình của Thiên Diệu xuống.

"Ngươi… lẽ nào muốn lấy lại chiếc vảy hộ tâm này?" Nhạn Hồi liên tiếp thoái lui mấy bước, "Lấy thứ này đi có phải ta sẽ chết không?"

Nàng sợ chết, nàng còn chưa sống cho đã đời nữa.

Thiên Diệu chậm rãi rút tay lại, ngẩng đầu nhìn nàng: "Không có vảy hộ tâm, thọ mệnh của cô không quá mười ngày."

Nhạn Hồi lộ ánh mắt kinh hãi, lại lùi thêm mấy bước.

Thiên Diệu thấy nàng sợ hãi như vậy, khóe môi nhếch một đường cong mà ngay cả hắn cũng không hề phát giác, nhưng đường cong này nhanh chóng biến mất: "Đối với ta, vảy hộ tâm chẳng qua chỉ là một chiếc vảy, cho cô cũng không sao, nhưng mà…"

Nghe thấy hai chữ "Nhưng mà" này, sắc mặt Nhạn Hồi không thể nào khá nổi: "Ngươi muốn thừa cơ uy hiếp ta, bắt ta theo ngươi đi tìm những bộ phận cơ thể bị phong ấn khắp nơi à? Ai biết Tố Ảnh chân nhân phanh thây ngươi thành mấy mảnh chứ… Muốn tìm thì phải tìm đến ngày tháng năm nào đây…"

https://thuviensach.vn

“Chỉ còn ba nơi thôi.” Thiên Diệu nói, “Năm xưa Tố Ảnh dựng phong ấn Ngũ hành, lấy Mộc nhốt hồn phách ta, lấy Thủy giam xương rồng của ta, lấy Hỏa đốt cháy gân rồng của ta, lấy Thổ phong ấn sừng rồng của ta, lấy Kim trói tim rồng của ta. Mười năm trước, cự mộc bị cháy, hồn phách ta thoát ra khỏi cự mộc, lang thang khắp thế gian mênh mông, cuối cùng may mắn tìm được khí tức của xương rồng, lúc đó mới dừng lại ở sơn thôn này, nhập vào cơ thể một đứa bé sắp chết, mười năm nay, ngày ngày ta đều tìm cách lấy lại xương rồng, nhưng không có kết quả, chỉ vì phong ấn cần máu rồng của ta mới có thể phá giải.”

Nhạn Hồi hiểu ra, chiếu theo tính toán của Tố Ảnh chân nhân, đây là một phong ấn chết mới đúng vì Thiên Diệu đã bị phanh thây, làm sao hắn có thể bò dậy phá giải phong ấn cho mình.

Nếu vậy hộ tâm của hắn không nhập vào cơ thể nàng, trưởng thành cùng nàng, thay đổi thể chất nàng, cho dù hồn phách Thiên Diệu chạy ra nhập lên người kẻ khác, theo lý cũng không phá được phong ấn khác.

Vì… đâu có máu.

Nhạn Hồi cân nhắc một lúc: “Nhưng ngươi nhìn đi, ngươi cũng tìm được xương rồng rồi, ngươi giữ một thời gian, trong cơ thể chẳng phải sẽ có khí tức của rồng rồi sao, chẳng phải sau đó máu sẽ dần dần biến thành máu rồng sao? Ngươi có thể tự cung tự cấp mà, ta tin ngươi.”

“Chuyện cô nói đúng là có khả năng, nhưng chuyện này không thể đạt được trong một sớm một chiều.” Ánh mắt Thiên Diệu dừng trên hai đóa hoa trắng trước mộ, họ trò chuyện cũng chưa bao lâu, nhưng hoa này đã sắp khô héo, “Còn ta lại không có thời gian.”

Thiên Diệu chạm nhẹ vào cánh hoa, giọng khẽ trầm đi, “Ta phá giải phong ấn xương rồng ở đây, Tố Ảnh không thể không hay biết gì. Nhưng

https://thuviensach.vn

trước khi tìm được toàn bộ cơ thể, ta không phải là đối thủ của Tố Ảnh. Nếu bị cô ta phát hiện, ta chỉ có thể để mặc cô ta băm vằm."

Nhạn Hồi nuốt nước bọt.

Từ này dùng chuẩn thật, đối với hắn, Tố Ảnh thật sự là băm vằm. Không giả chút nào…

Nhưng muốn nàng giúp hắn tìm lại những bộ phận cơ thể khác, đồng nghĩa với việc bắt nàng giúp một yêu quái, mà còn là một yêu quái chống đối với Tố Ảnh chân nhân…

Nhạn Hồi lắc đầu: "Ta không thể giúp ngươi việc này."

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn nàng, lặng lẽ chờ nàng nói hết.

Nhạn Hồi gãi đầu: "Ngươi cũng đừng trách ta thấy chết không cứu. Chỉ là, ngươi nhìn thử tình trạng chúng ta đi, ta thật sự không có cách cứu ngươi."

"Thứ nhất nhé, tuy ta bị trục xuất khỏi núi Thần Tinh, nhưng ta vẫn là một người tu tiên, sau này vẫn phải nhờ vào việc xé bảng trừ yêu lấy tiền thưởng sống qua ngày. Giúp ngươi đồng nghĩa với việc hoàn toàn phản bội nghĩa tu đạo, từ nay ta sẽ giống như yêu quái, bị tất cả những người tu tiên truy sát.

Nghĩ xa một chút, nếu ta giúp ngươi tìm lại được tất cả bộ phận cơ thể, đến lúc đó, cho dù ngươi thưởng vảy hộ tâm cho ta, ta cũng đã trở thành một người phản bội giới tu tiên, không thể bước vào Trung nguyên đại địa nữa, mà thân là người tu tiên, ta càng không thể đi về phía Yêu tộc. Trước sau đều khó, thật sự rất khó xử."

https://thuviensach.vn

“Thứ hai nhé, những hành động của Tố Ảnh chân nhân đối với ngươi đúng là quá đáng, ta thân là một người tu tiên mà nghe cũng giật mình, nhưng trong hoàn cảnh hiện nay… tiên yêu như nước với lửa. Tố Ảnh chân nhân là Chưởng môn một phái lớn như vậy, ngươi nghe ra cũng là một đại yêu quái ghê gớm lắm, có người tu tiên nào biết thân phận của ngươi mà không sợ đâu, sợ thì sẽ muốn trừ bỏ ngươi, vừa khéo Tố Ảnh chân nhân thật sự trừ đi ngươi… Bởi vậy, cho dù năm xưa Tố Ảnh chân nhân đối với ngươi độc ác tàn nhẫn như vậy, nhưng theo ta thấy, cho dù chuyện này truyền ra ngoài, nói không chừng còn có một đám người tu tiên đạo mạo trang nghiêm vỗ tay khen Tố Ảnh chân nhân nữa đó…”

Thiên Diệu im lặng.

“Còn có chuyện thứ ba nữa.” Nhạn Hồi chỉ vào ngực mình, “Tuy nhờ phúc của ngươi ta mới sống được đến hôm nay, nhưng chuyện ngươi mỗi khi phá một phong ấn phải đâm ta một dao, thật sự không phải ai cũng chịu được đâu. Ta cảm thấy chúng ta vẫn nên từ biệt nhau tại đây thì hơn. Đương nhiên, ta biết ngươi nhất định sẽ không thả ta đi, bởi vậy, tới đi.” Nhạn Hồi bấm quyết trên tay, “Đánh một trận. Ngươi thua thì đừng có không cam lòng nếu ta bỏ đi.”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi thật lâu cũng không động đậy, chỉ nói: “Lúc uống say cô nói chuyện đáng yêu hơn nhiều.”

“Cảm ơn, có lúc ta cũng hi vọng mình có thể mãi không sợ hãi gì như lúc uống say, nhưng những lúc say sưa mộng mị quá ít, con người luôn phải sống tỉnh táo thực tế một chút.” Nhạn Hồi thấy Thiên Diệu không hành động nên cũng thu chiêu, nhìn chấm đỏ trên cổ tay mình, bĩu môi định đi thẳng, “Ta yếu hèn vô dụng không dám đối diện với chuyện của ngươi, ta đã lập huyết thệ cho mình, sau này tim ngày ngày quặn đau coi như trừng phạt bản thân, chúng ta từ biệt ở đây đi. Ta còn có chuyện khác phải điều tra.”

https://thuviensach.vn

“Nếu ta nói…” Thiên Diệu lên tiếng sau lưng Nhạn Hồi, giọng tuy vẫn không nhanh không chậm, nhưng lại lạnh lẽo hơn, “Nếu ta chết, vảy hộ tâm sẽ mất tác dụng, cô định thế nào?”

Bước chân Nhạn Hồi khựng lại, nàng thoáng suy nghĩ, khẽ nghiêng đầu nói: “Hiện giờ ngươi thật sự khống chế được sinh tử của mình sao?”

“Theo như ngươi vừa nói, Tố Ảnh chân nhân chỉ phong ấn chứ không giết ngươi, giữ lại mạng ngươi để bảo vệ pháp lực khải giáp vảy rồng không mất đi. Nay tuy hồn phách ngươi trốn ra được, xương rồng cũng lấy lại được, nhưng hình như ngươi vẫn chưa có quyền “chết”… đâu nhỉ?”

Nghe Nhạn Hồi nói vậy, khóe miệng Thiên Diệu ngày càng mím chặt, thần sắc trong mắt cũng ngày càng lạnh lẽo.

Phải, Tố Ảnh không cho hắn chết, bởi vậy bao nhiêu năm nay, mỗi đêm trăng tròn, hắn phải gánh chịu nỗi đau hồn phách bị xé nát, sống không bằng chết, thảm hại vô cùng. Hèn mọn đến nỗi ngay cả quyền kết thúc cuộc đời cũng không có.

Hắn chỉ có thể một mình nhẫn nhịn nhục nhã, hối hận vô tận, còn có đau đớn khôn cùng trong bóng tối không thấy hi vọng.

Sống tạm bợ chờ đợi bình minh không biết bao giờ sẽ đến.

Hắn không có tư cách từ bỏ, bởi vậy chỉ có đập nồi dìm thuyền, tiếp tục kiên trì đến khi tìm được toàn bộ cơ thể, sau đó…

Giết Tố Ảnh.

Bao nhiêu năm nay, nỗi hận này đã chống đỡ hắn, nhưng cũng đang xé nát hắn.

https://thuviensach.vn

Vì nỗi hận này quá to lớn, dường như đã trở thành lý do duy nhất để hắn không biến thành một "xác chết biết đi". Nhưng lúc này, ngoài đè nén áp chế nỗi hận lớn lao này, hắn vốn không thể làm gì hơn, vì hắn hoàn toàn không thấy hi vọng khôi phục cơ thể mình.

Mười năm như một, hắn cứ sống trong chờ đợi và tuyệt vọng như vậy. Sống vô tri vô thức như vậy.

Nhưng lúc này, Nhạn Hồi lại xuất hiện.

Mang theo vảy hộ tâm của hắn, mang theo một cơ thể có "máu rồng" của hắn, từ trên trời giáng xuống, rơi vào thế giới của hắn.

Nghĩ cũng biết Nhạn Hồi mang đến cho hắn chấn động mạnh mẽ dường nào. Nàng như khúc gỗ nổi trong tay hắn, cũng là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của hắn. Hắn kéo lấy nàng. Nhưng nàng lại nói… là muốn đi?

Nếu muốn đi, vậy thì từ đầu đừng nên xuất hiện trước mặt hắn, một khi đã xuất hiện rồi…

"Ngươi đâu có quyền chết phải không?"

Nhạn Hồi hỏi lại một lần, nàng quan sát thần sắc Thiên Diệu kĩ càng, sau đó tin tưởng gật đầu: "Nếu vậy ta đi đây, ngươi bảo trọng nhé."

Thiên Diệu nhìn theo bóng Nhạn Hồi, chậm rãi đứng dậy phủi áo: "Mấy tháng trước lúc ra ngoài thôn ta tình cờ nghe thấy giang hồ đồn rằng, Tố Ảnh chân nhân đã tìm được chuyển thế của người cô ta yêu."

Nhạn Hồi biết mình không nên nghe Thiên Diệu phí lời nữa, nhưng vẫn không nhịn được mà dỏng tai lên.

https://thuviensach.vn

Nàng nhớ lại tiên tử mặt lạnh mình nhìn thấy hôm đại hội ở núi Thần Tinh mấy tháng trước, đích thực bên cạnh bà ta có một thư sinh người phàm, Tố Ảnh trông coi thư sinh đó rất kĩ, cũng chỉ lúc nói chuyện với thư sinh đó, gương mặt vô cảm mới dịu dàng thêm mấy phần.

Chuyện chuyển thế tuy rất huyền diệu, nhưng vứt hết tiền nhân hậu quả, đúng là hiện giờ Tố Ảnh chân nhân yêu người phàm đó.

"Cô ta tìm rất nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được người đó, thiết nghĩ sẽ không dễ dàng để mặc người mình yêu chết đi đâu." Giọng Thiên Diệu lạnh lẽo, "Nếu ta không đoán sai, giờ cô ta cũng đi khắp thiên hạ tìm chiếc vảy hộ tâm thất lạc năm xưa."

Bước chân Nhạn Hồi lại khựng lại. Không cần Thiên Diệu nói thêm, nàng bỗng hiểu ngay ý hắn. Vậy là Nhạn Hồi trừng mắt quay đầu nhìn hắn, không dám tin hỏi: "Ngươi muốn bán đứng ta!"

"Nói gì đến việc bán đứng." Thiên Diệu lại gần nàng, "Chúng ta vốn là châu chấu trên cùng một sợi dây. Có bán ta cũng chỉ bán mình thôi."

Dù sao tình trạng hắn cũng không thể xấu hơn được nữa.

Thiên Diệu cong khóe môi: "Kéo cô lót chân cũng không tệ."

Nhạn Hồi hận đến ngứa răng. Năm ngón nắm thành quyền buông ra rồi lại siết, siết rồi lại buông ra. Một lúc sau, nàng quyết lòng: "Ta cứ không giúp ngươi đó! Ngươi đi tìm tình nhân cũ tố giác ta đi, sau đó chúng ta cùng chết!"

Nói xong, Nhạn Hồi tiện tay bẻ một khúc cây, ném lên không trung, tay kết ấn, coi như khúc cây đó là kiếm, ngự kiếm bay về phía chân trời.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu đi mấy bước, nhìn theo hướng Nhạn Hồi bay xa, ánh mắt khẽ động.

Hắn biết cô nương này hành sự dễ kích động, đầu óc cũng không suy nghĩ như người thường, bởi vậy kết quả này cũng nằm trong dự đoán của hắn. Hắn không vội, chỉ nhìn dấu vết Nhạn Hồi để lại trong không trung rồi chầm chậm đi theo.

Chú thuật truy tìm dấu vết hắn để trên người nàng tuy nhỏ, nhưng không dễ trừ đâu…

Muốn vứt bỏ hắn cũng không phải là chuyện dễ.

https://thuviensach.vn

21

Sau khi Nhạn Hồi hồi phục pháp thuật ngự kiếm bay đi, chẳng mấy chốc đã rời khỏi sơn thôn nhỏ ở núi Đồng La.

Nhưng dù sao cơ thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, bay một lúc nàng đã mệt, bèn tìm một chỗ bên con sông nhỏ dưới chân núi Đồng La ngồi xuống.

Vừa rồi tuy nói vậy với Thiên Diệu, nhưng Nhạn Hồi nghĩ một lúc, lòng vẫn thấy mang máng bất an, lỡ như Yêu long này thật sự nghĩ quẩn đi tố giác với Tố Ảnh chân nhân thì sao…

Với tác phong của Tố Ảnh chân nhân mà Yêu long kia nói, chẳng phải sẽ móc tim nàng lấy vảy hộ tâm luôn sao!

Nhạn Hồi nuốt nước bọt, xoa xoa vùng ngực lành lạnh.

Hay là thương lượng với Yêu long kia thử xem…

Nhạn Hồi nghĩ vậy, nhưng vẫn chưa quyết định, nghĩ đi nghĩ lại, trời cũng tối dần, Nhạn Hồi tiện tay bắt hai con cá, nhặt củi nhóm lửa nướng cá bên sông, vừa nướng vừa suy nghĩ.

Nhưng khi nàng nướng xong hai con cá trong tay, bên cạnh bỗng có một người ngồi xuống.

Chẳng nói một lời mà lấy cá nướng trong tay nàng ăn không hề khách sáo.

Nhạn Hồi ngây người, quay đầu lại: “Làm thế nào ngươi theo đến đây được?”

https://thuviensach.vn

Người đến không phải Thiên Diệu thì còn ai.

Hắn rõ ràng rất đói, không buồn để ý tới nàng, ngồi ăn mãi đến khi Nhạn Hồi ra tay giật lại cá hắn mới nghiêng người tránh đi, liếc nàng đáp: "Đi theo."

Lúc này Nhạn Hồi mới nhớ lại, chú thuật theo dõi hắn bỏ trên người nàng vẫn chưa được giải.

Nhưng nghĩ lại, nàng kinh ngạc đờ người.

Tuy hôm nay thời gian nàng ngự kiếm không dài, tốc độ không nhanh, nhưng dù sao cũng là bay, tên này đi bộ mà cũng theo nàng được sao… Đúng là kiên trì… Nhạn Hồi xoa xoa mi tâm: "Ta không giúp ngươi đâu, lẽ nào ta còn chưa nói rõ tình hình hiện giờ với ngươi sao?"

"Nói rõ rồi." Thiên Diệu vừa ăn cá vừa nói, "Nhưng mà…" Cuối cùng hắn cũng rảnh rỗi nhìn nàng, ánh lửa thoạt sáng thoạt tối trên gương mặt hắn, giọng điệu hắn lạnh lùng nhưng có chút mỉa mai bất cần: "Ngoài theo cô ta còn đi đâu được nữa?"

Thật ra câu này vừa lưu manh vừa vô lại, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, Nhạn Hồi nhất thời không nói nên lời.

Im lặng nhìn hắn một hồi, gương mặt xinh đẹp này khiến Nhạn Hồi không kìm được mà thầm cảm thán, thật ra với gương mặt này, nếu là chuyện nàng có thể làm được, có thể giúp được thì nàng sẽ chẳng chần chừ, nhưng khổ nỗi đây là củ khoai nóng bỏng tay…

Nhạn Hồi rầu rĩ bắt đầu gặm cá, gặm một hồi no bụng mới chép miệng mấy cái, thờ ơ nói: "Có bản lĩnh thì ngươi cứ theo đi, dù sao ta cũng không dùng cách kết thúc nửa đời còn lại để giúp ngươi đâu."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu không nói gì, tựa như không hề nghe thấy lời nàng.

Tối đó Nhạn Hồi rửa mặt qua loa bên sông rồi tìm một chỗ đất bằng nằm xuống. Vốn định coi như Thiên Diệu không tồn tại, có điều trước khi ngủ, nàng vẫn không nhịn được, len lén hé một mắt quan sát hắn.

Thiên Diệu vốn đang nhìn ánh trăng bên sông đột nhiên đảo mắt, bắt được ánh mắt nhìn trộm của nàng.

Nhạn Hồi hơi ngượng, ho húng hắng rồi quay người đi, chỉnh lại tư thế, giả vờ như đã ngủ rồi.

Nhưng hôm nay biết quá nhiều chuyện, ánh mắt Thiên Diệu lại chăm chăm nhìn sau lưng khiến nàng không dễ dàng gì ngủ được. Nhạn Hồi giữ yên một tư thế nằm lâu thật lâu, nhưng nào ngờ, nàng nghe thấy hơi thở của Thiên Diệu sau lưng trở nên đều đặn.

Hắn còn có tâm trạng đi ngủ trước nàng sao…

Cảm xúc trong lòng Nhạn Hồi biến đổi.

Nàng xoay người, vốn định nhân lúc Thiên Diệu ngủ mà quang minh chính đại nhìn hắn. Nhưng chẳng dè vừa trở mình lại nhìn thấy hắn bừng mở mắt.

Hai mắt chăm chăm nhìn nàng, tuy vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như thường ngày, nhưng ánh mắt lại không chịu buông tha cho nàng, thâu tóm hết cả mọi hành động của nàng, dù là nhỏ nhất.

Nhạn Hồi nhìn hắn một hồi rồi nằm xuống hỏi: “Ngươi sợ ta chạy sao?”

Hắn cũng chẳng buồn tránh né: “Không sai.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng cho dù ngươi nhìn ta cả đêm, sáng mai ta vẫn phải ngự kiếm đi thôi.”

“Thì ta lại tìm cô tiếp.”

“…”

Nhạn Hồi cảm thấy mình cũng bi thảm lắm, theo lời người kể chuyện, những câu như vậy xưa nay đều là Đế vương bá đạo nói với cô nương mình thương yêu, nhưng đến lượt nàng, từ miệng Thiên Diệu nói ra câu này, Nhạn Hồi chỉ cảm thấy đau đầu như bị ác quỷ đeo bám.

Nàng nghiến răng, dứt khoát ngồi dậy muốn bàn bạc chuyện đời với hắn, “Ta cảm thấy ngươi đeo bám ta như vậy rất vô lý.”

Thiên Diệu khoanh tay nghe lời nàng nói.

“Ngươi xem đi, hiện giờ pháp lực ta hồi phục rồi, còn ngươi chỉ tìm được xương rồng, không có pháp lực, nói đến cùng thì ngươi đánh không lại ta, nếu ta không giúp ngươi thì ngươi cũng không cưỡng ép ta được.”

“Hơn nữa, chúng ta nói lui lại một vạn bước đi, cho dù ngươi cưỡng ép được ta như lần lấy xương rồng, vậy thì làm sao, ngươi nhớ kĩ lại đi, nhớ lại dáng vẻ thảm hại của chúng ta hôm lấy xương rồng đi, có phải vì ngươi không nói rõ sự tình với ta, rồi ta lại không phối hợp mới gây ra không? Bởi vậy ngươi phải hiểu, nếu ta không thành tâm giúp ngươi thì sẽ trở thành gánh nặng của ngươi, liên lụy đến ngươi, thậm chí chọc gậy bánh xe. Chi bằng ngươi tự làm đi cho thoải mái.”

Hắn nghe xong thì hỏi lại: “Nói hết rồi à?”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi gật đầu, tràn đầy kỳ vọng nhìn hắn, “Có phải cảm thấy ta nói rất có lý, nên đã giác ngộ được gì đó…”

Hắn cũng gật đầu, nhưng nhanh chóng đưa ra một đáp án gọn gàng: “Thừa lời vô ích.”

“…”

“Đừng hòng có ý vứt bỏ ta, ta không để cô rời bỏ ta đâu.” Hắn nói, “Ngủ đi.”

Nhạn Hồi vừa bóp cổ tay, vừa vận chuyển nội tức trong người, định cố phá chú thuật theo dõi của Thiên Diệu. Nhưng phá một hồi, nàng chỉ hận trước đây mình tham lam ăn quá nhiều bánh bao, tuy là một chú thuật nhỏ, nhưng đã cắm quá nhiều quá sâu, nhất thời nàng thật sự không làm gì được…

Lúc này từ rừng cây xa xa bỗng truyền đến tiếng chim vỗ cánh bay, âm thanh vang thật xa trong đêm tối.

Tai Nhạn Hồi khẽ động, nhìn theo hướng chim bay rồi lại quay đầu nhìn Thiên Diệu, ánh mắt hai người đều chăm chú.

Nhạn Hồi nói, “Lần này thật sự không ngủ được rồi.” Ánh mắt nàng trầm xuống, “Yêu khí bốc lên, phiền phức đến rồi.”

Thiên Diệu đứng dậy, phủi phủi áo, “Là nhằm vào ta đó.”

Nhạn Hồi nhướng mày, “Đến đón ngươi à?”

Hắn phì cười, “Ai mà đón ta chứ. Chẳng qua là một bầy yêu quái bị dụ tới thôi.”

https://thuviensach.vn

“Bị dụ?”

“Hiện giờ ta là người phàm, nhưng lại mang xương rồng, đối với các yêu quái lén vào Trung nguyên, ta là bữa ngon để chúng nâng cao tu vi.” Hắn nói nhưng thần sắc không hề hoảng loạn.

“Ngươi cũng tội nghiệp thật… Người tu tiên muốn giết ngươi, ngay cả yêu quái cũng muốn ăn ngươi.” Nhạn Hồi bên cạnh vừa bắt đầu lấp đất lên lửa, vừa nói: “Trước khi ngươi tìm được các bộ phận cơ thể khác, phải tìm một vật che giấu khí tức toàn thân đã, không dễ gì mới tìm được xương rồng lại dễ dàng đem cho đồng loại ăn.” Nàng đạp lên đất thật mạnh, đến khi không còn khói mới khom lưng đi về phía con sông nhỏ, “Chắc tới nhiều lắm nên chim mới sợ bay đi, vết thương của ta vẫn chưa khỏi, ta rút trước đây. Ngươi bảo trọng nhé.”

Nhạn Hồi xuống sông, người bên cạnh cũng theo nàng xuống sông, trong tiếng nước xào xạc, nàng nhìn người bên cạnh: “Ngươi đừng theo ta.”

Thiên Diệu như vốn không nghe thấy lời nàng, hắn bắt chước nàng đi ngược dòng nước mấy bước, sau đó mới gật đầu: “Nước có thể che đi khí tức, ngược dòng tuy đi hơi chậm, nhưng có thể dụ kẻ theo dõi bơi xuôi dòng.” Hắn khen, “Đúng là có chút bản lĩnh trốn chạy.”

Nhạn Hồi vừa ngược dòng vừa tức tối đáp trả, “Đã nói đừng theo ta mà. Xa như vậy chúng cũng tìm được tới đây, lẽ nào nước che được khí tức của ngươi sao? Không ai cho ngươi biết đừng tùy tiện liên lụy người khác à? Tránh xa ta một chút đi.”

Thiên Diệu nhìn về phía xa xa, quay đầu hỏi nàng: “Bế khí được bao lâu?”

Nhạn Hồi vô thức đáp: “Điều tức thì bế khí được một canh giờ.”

https://thuviensach.vn

“Vậy cô điều tức trước đi.”

Nàng chau mày, nhìn phía đằng xa: “Tới nhanh vậy sao? Vừa rồi ta thấy chim bay còn xa lắm mà.”

“Điều tức xong chưa?”

“…Ngươi đừng phớt lờ lời ta một cách chọn lọc như vậy được không?

“Không được.”

Thiên Diệu vừa dứt lời, mặc kệ Nhạn Hồi có chuẩn bị xong chưa, hắn đưa tay ấn đầu nàng vào trong nước, chỗ này nước khá sâu, ở một nơi gần bờ dưới đáy sông, có lẽ có một hòn đá to bị cuốn trôi, ở đó có một cái hố, trong hố có một ít đá kiên cố, Thiên Diệu chộp lấy một hòn đá, ổn định thân hình, bảo đảm họ không bị nước sông cuốn trôi.

Đêm khuya, từ trên bờ nhìn xuống sông chỉ thấy mặt nước đen sì, nhưng từ dưới nước nhìn lên lại thấy rất rõ. Trăng sao lấp lánh, ngoài việc bị sóng nước kéo nhăn nhúm thì mọi thứ đều rõ ràng.

Thiên Diệu chộp lấy Nhạn Hồi, kẹp nàng trong ngực mình, dùng tư thế bảo vệ nhưng lại chẳng có lòng thật sự, hắn chỉ sợ nàng không yên phận, quẫy đạp tay chân gây ra động tĩnh.

Nàng cũng hiểu được ý hắn, vì… thật sự hắn kẹp tay chân nàng quá chặt.

Nhạn Hồi muốn cử động cánh tay để hắn buông lỏng một chút, nhưng vào lúc này, một cái bóng khổng lồ lại gần bờ sông, từ trong nước Nhạn Hồi nhìn thấy rất rõ, đó là một yêu quái có sừng trâu.

Nó thò đầu xuống, Nhạn Hồi tưởng nó nhìn thấy họ, trong người ngưng tụ pháp lực đề phòng, Thiên Diệu tựa như hiểu ý nàng, ôm chặt nàng thêm

https://thuviensach.vn

một chút nữa, khẽ xoay nàng trong nước, dùng cơ thể mình chặn lại tầm nhìn của nàng.

Nhạn Hồi bỗng hiểu ra, Thiên Diệu đang nói với nàng, ở yên đó.

Cơ thể hắn vẫn là một thiếu niên, vai khó tránh hơi mỏng manh, nhưng trong lúc yêu quái đầu trâu vẫn không ngừng thăm dò trên mặt nước, Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng cảm giác của yêu quái.

Nàng thu lại pháp lực trong tay, cùng Thiên Diệu trốn dưới đáy sông.

Đầu trâu áp xuống mặt nước, nếu nó thò đầu xuống nước sẽ dễ dàng nhìn thấy họ, nhưng cái miệng dài của nó chỉ chạm xuống mặt nước ùng ục uống một hồi, sau đó ngẩng đầu lên đi mất.

Sau lưng yêu quái đầu trâu đó có bóng bốn năm yêu quái khác ngang qua bờ sông.

Nhưng rất lâu sau đó không có bóng đen nào lại gần.

Nhạn Hồi thầm thở phào một hồi.

Theo hình dáng đầu trâu, chắc đây là một yêu quái thân hình khổng lồ, sau lưng còn có bốn năm tiểu yêu đi theo, cho thấy nó là một thủ lĩnh yêu quái lén vượt biên, bây giờ nàng bị thương, đừng nói kiếm sắt, ngay cả một vũ khí bằng sắt cũng không có trên người, nếu thật sự đối đầu với bọn chúng thì sẽ gặp phiền phức.

Nàng chống đầu lên cằm Thiên Diệu, ra hiệu cho hắn tính toán thời gian để lên bờ.

Nhưng Thiên Diệu lại bất động.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, mặt nước bỗng nhiên lại tối đen, lần này không phải một yêu quái cúi đầu bên sông uống nước mà cả bờ sông bằng phẳng đều tối đen!

Bóng tối này khiến Nhạn Hồi kinh ngạc đờ người.

Đây là…

Thiên Diệu dụ hết yêu quái lẻn vào Trung nguyên tới đây rồi!

Mùi của chiếc bánh bao thơm này đúng là bay xa ngàn dặm.

https://thuviensach.vn

22

Nhất thời Nhạn Hồi rất cảm tạ mình vì hôm nay đã rời khỏi sơn thôn nhỏ ở núi Đồng La.

Nếu không, một bầy yêu quái bắt không xuể này mà xông vào trong thôn, không biết sẽ khiến bao nhiêu thôn dân chết khiếp nữa.

Nhạn Hồi vô thức co mình vào ngực Thiên Diệu, để hắn chắn cho mình kín kẽ thêm chút nữa. Thiên Diệu nhìn người đang rụt đầu trong ngực mình, khóe miệng động đậy, nhưng không có hành động nào khác.

Đám yêu quái trên bờ tìm một lúc không thấy bóng người bèn nối đuôi nhau đi mất, chẳng mấy chốc gần như đã bỏ đi hết.

Bóng đen trên bờ trở nên thưa thớt, chỗ gần Nhạn Hồi nhất cũng chỉ còn lại một con yêu quái vẫn đang ở trên thò đầu tìm mùi. Ánh mắt hai người dưới sông chăm chăm nhìn nó.

Nhưng vào lúc yêu quái đó định bỏ đi theo đồng bọn, bỗng nhiên hòn đá Thiên Diệu chộp lấy dưới đáy sông bất ngờ lung lay, một chuỗi bọt khí ùng ục nổi lên trên.

Thiên Diệu tức tốc tìm một điểm tựa khác để ổn định thân hình, nhưng đã không kịp ngăn bọt khí nổi lên.

Theo hai tiếng "tóc tóc" khe khẽ, bọt khí biến mất trên mặt nước.

Nhẹ vô cùng, vốn không thể nhìn ra dưới sự che lấp của sắc đêm, nhưng yêu quái kia động đậy lỗ tai, nó nhìn về phía mặt nước nổi lên bọt khí, mắt nhíu lại, sau đó thò đầu xuống, cách mặt nước ngày càng gần.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu chộp tay Nhạn Hồi, nhẹ viết vào lòng bàn tay nàng bốn chữ "Một đòn đánh chết".

Nói thì đơn giản lắm. Lòng bàn tay Nhạn Hồi lạnh toát. Trong tình huống thế này, động tác của nàng không thể quá mạnh, không thể dùng pháp lực quá nhiều, cũng không thể để cái chết của yêu quái kinh động cả đám phía trước, lại còn phải hoàn thành chuyện này trong tình trạng bế khí dưới nước…

Nhạn Hồi suy nghĩ rồi vẽ một đạo bùa truyền âm nhập mật lên bàn tay Thiên Diệu, nói với hắn: "Chuyện này hơi khó, nếu làm hỏng thì ta sẽ quay lại đánh ngất ngươi sau đó giao ngươi ra lập công giữ mạng, giờ ta nói trước với ngươi một tiếng, để sau này ngươi khỏi nói ta nham hiểm không giữ đạo nghĩa."

"…" Thiên Diệu khẽ đáp, "Cho ta biết coi như đã giữ đạo nghĩa à?"

"Ít ra cũng nói với ngươi rồi."

Nhạn Hồi thầm ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay, hơi nóng dần dần bao trùm cả người nàng.

Thiên Diệu chỉ cảm thấy người trong lòng ngày càng nóng, ngày càng bỏng rát, nhưng hắn không buông tay, ngược lại càng ôm Nhạn Hồi chặt hơn. Hắn thích cảm giác nóng bỏng thế này.

Hắn vốn là một con rồng Ngũ hành thuộc Hỏa, cơ thể hắn vốn có độ ấm nóng bỏng tay như cô nương này, nhưng hiện giờ, ngày ngày hắn phải sống thảm hại như trong hầm băng.

Có điều lúc ôm cô nương này, lúc uống máu của nàng hắn mới thoải mái đôi chốc, mới có thể cảm giác được thì ra sống không phải đau khổ đến vậy.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Thiên Diệu rất rõ, đối với hắn hiện giờ, Nhạn Hồi là thuốc chữa duy nhất của hắn, cũng là một loại độc khiến hắn nghiện.

Nhưng cho dù tốt hay xấu, hắn đều không rời xa nàng được.

Trong lúc Thiên Diệu suy nghĩ miên man, hơi nóng trong tay Nhạn Hồi hóa thành một mũi tên nhọn, phóng thẳng về phía mi tâm của yêu quái thò đầu xuống nước, pháp lực ghim vào mi tâm yêu quái, lực đạo khống chế vừa phải, bắn xuyên qua mi tâm yêu quái nhưng không chọc thủng gáy nó.

Yêu quái trợn mắt, thân hình cứng đờ, "tõm" một tiếng rơi xuống sông.

Không một động tĩnh.

Cơ thể yêu quái bị dòng nước chầm chậm cuốn đi.

Nhạn Hồi thu tay, chùi tay lên y phục. Nếu không phải tình huống bắt buộc, thật ra nàng cũng không muốn tung đòn hạ sát.

"Pháp thuật tiêu hao quá nhiều khí tức." Nhạn Hồi truyền âm cho Thiên Diệu, "Ta không nín thở được bao lâu nữa."

"Nhịn chút nữa đi."

Sắc mặt Nhạn Hồi dần đỏ lên, "Đau thì có thể nhịn, nhưng không phải ta nói nhịn là nhịn được, ngươi buông ta ra để ta lên trên hít thở, ta sẽ cẩn thận, không để yêu quái đi trước phát hiện."

"Cô vừa tung đòn hạ sát, không thể lên."

Nhạn Hồi thật sự không nín thở được nữa, đầu bắt đầu căng lên, cả mặt đỏ bừng, tứ chi cũng dần dần trở nên đuối sức. Cứ tiếp tục như vậy thì nàng

https://thuviensach.vn

tránh được yêu quái, nhưng e là sẽ chết ngộp mất.

Nhạn Hồi vỗ lên tay Thiên Diệu, ý bảo buông tay. Thiên Diệu không hề lay động, nàng bèn gỡ từng ngón tay hắn ra.

Nhưng còn chưa gỡ được mấy ngón, Thiên Diệu bỗng buông eo Nhạn Hồi, đỡ lấy gáy nàng, đầu Nhạn Hồi bị hắn ôm chặt, sau đó môi nàng tiếp xúc với đôi môi mềm mại của Thiên Diệu.

Quá đỗi bất ngờ.

Nhạn Hồi giật mình, trợn to mắt trong nước.

Thiên Diệu không chút khách sáo, bịt chặt miệng nàng, dùng lưỡi tách răng môi nàng ra, thổi một hơi vào trong.

Tựa như sợ không đủ, hắn lại thổi thêm một hơi dài.

Chuyện này…

Đây là lần thứ hai đấy!

Nhạn Hồi đẩy đầu Thiên Diệu ra, hắn nhìn nàng, mượn thuật truyền âm nhập mật vừa rồi nàng còn chưa rút về nói với nàng, “Ráng thêm chút nữa.”

Lạnh lùng vô tình cứ như vừa rồi không phải hắn sàm sỡ nàng vậy…

Thôi được rồi, tuy đối với hắn thì hành động đó không phải là sàm sỡ…

Nhưng mà!

Nhạn Hồi nắm cổ tay, nếu nói lần trước trong đêm trăng tròn, Thiên Diệu thần trí không tỉnh táo, tiếp xúc môi nàng… gọi là “cắn”, vậy thì lần này

https://thuviensach.vn

chắc là… va chạm…

Yêu long này nói ghét bị người khác đụng vào, ghét gần gũi người khác, nhưng tất cả mọi hành động của hắn rõ ràng ngược lại!

Bờ môi mềm mại này, còn có lưỡi nữa…

Mẹ nó, nàng lại bị lợi dụng rồi!

Vở tuồng trong lòng Nhạn Hồi đang đến hồi đặc sắc, yêu quái trên bờ bỗng nhiên có hành động khác thường.

Đám yêu quái đã rời khỏi không biết tại sao lại dần dần quay về phía này, Thiên Diệu vốn không có ý suy đoán tâm tư Nhạn Hồi, lạnh lùng nhìn lên mặt sông, sau đó chau mày. Ánh mắt hắn lẳng lặng tìm kiếm trong nước sông một hồi…

Rồi sa sầm sắc mặt.

Là mùi máu tanh…

Mùi máu tanh của yêu quái bị giết đã khuấy nhiễu khứu giác nhạy bén của đám yêu quái kia.

Thiên Diệu lay Nhạn Hồi khiến nàng tỉnh lại, “Cô có thể lên trên hít thở rồi.”

Câu nói này cắt đứt suy nghĩ lan man trong đầu Nhạn Hồi, nàng ngẩng đầu nhìn lên, sau đó nghiêm mặt.

Đại sự không hay rồi…

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thăm dò nội tức trong cơ thể mình, áng chừng tất cả sức lực mình có thể ngưng tụ được, sau đó đưa tay ôm ngược lại, Thiên Diệu nhướng mày, nhớ lại vừa rồi Nhạn Hồi nói muốn đánh ngất mình lập công giữ mạng.

Hắn chưa kịp lên tiếng, Nhạn Hồi đã nói: "Sợ thì nhắm mắt lại đi."

Thiên Diệu cảm thấy buồn cười, "Cô đang nói với ta đó à?"

Nhạn Hồi nhếch môi cười, lộ ra răng khểnh, "Bình thường thì không sao, nhưng khi bị ép vào đường cùng, ta ra tay cũng đáng sợ lắm đó."

Nhạn Hồi thầm tính toán, đám yêu quái theo đến đây đều chưa hoàn toàn hóa thành hình người, pháp lực không mạnh lắm. Nhưng hơn nàng ở chỗ bọn chúng quá nhiều, còn nàng lại đang yếu sức, không thể chiến đấu lâu, cũng không thể thi triển pháp thuật mạnh mẽ. Tuy nhiên nàng lại ở trong tối, còn bọn chúng thì ở ngoài sáng, chỉ cần tìm được cơ hội ra tay bất ngờ, liều một phen thì vẫn có thể thuận lợi trốn thoát.

"Chuẩn bị đi, ta sắp ra khỏi mặt nước đấy."

Nhạn Hồi ôm chặt Thiên Diệu.

Đôi tay Thiên Diệu rảnh rỗi buông thõng trong nước một hồi, sau đó tự nhiên ôm lấy lưng Nhạn Hồi.

Lần trước, hắn ôm một ai đó như vậy là lúc nào nhỉ?

Trong ký ức của Thiên Diệu, Tố Ảnh hầu như không cho phép hắn đụng vào nàng ta, lúc đó hắn chỉ tưởng Tố Ảnh không thích tiếp xúc với người khác, nàng ta là mặt trăng ở chân trời, không nên bị ai đụng chạm.

https://thuviensach.vn

Lần duy nhất ôm nhau là trước lúc Tố Ảnh rời khỏi hắn trở về Quảng Hàn môn, dặn đi dặn lại rằng: "Mười ngày sau chàng hãy đến Quảng Hàn môn cưới ta." Lúc đó lòng hắn tràn ngập tình yêu, không nén được nên đã ôm nàng ta một cái, Tố Ảnh cũng không cự tuyệt.

Đó chính là lần gần nhất hắn ôm một ai đó như vậy.

Tựa như ôm sương lạnh đầy tay, hàn khí thấu xương, hắn tưởng sau này hắn có thể dùng thời gian cả đời dần dần sưởi ấm cho nàng ta, nhưng không ngờ toàn bộ bầu nhiệt huyết của hắn đã bị chan rải trong băng tuyết khắp trời. Cảm xúc nóng bỏng của hắn, từ đầu đến cuối chỉ thiêu đốt mỗi mình hắn mà thôi.

"Lên trên nhé."

Giọng Nhạn Hồi trong đầu đánh thức hắn.

Thiên Diệu bất giác siết chặt đôi tay - Ấm quá.

Cơ thể này ấm áp đến tận tim.

Nhạn Hồi tụ sức dưới chân, bắn lên khỏi đáy sông như một mũi tên rời cung, phá vỡ mặt nước, tụ khí trong lòng bàn tay, "soạt" một tiếng xoay vòng trong không trung, pháp lực trong tay lan tỏa, đánh ngã một bầy yêu quái còn chưa kịp phản ứng xung quanh.

Các yêu quái gào khóc thảm thương. Nhạn Hồi xoay ngược tay, hút một thanh kiếm của yêu quái rơi trên mặt đất, tiếp đó múa trong không trung, ngự kiếm bay lên. Nhưng trong lúc nàng sắp bay đi, một sợi móc sắt bỗng tung lên trời, móc lấy chân Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi bị kéo xuống, ngự kiếm cũng không bay nổi.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong khoảnh khắc chậm trễ này, có yêu quái bên dưới đã muốn bò lên sợi xích sắt.

Thiên Diệu nói gọn gàng dứt khoát: "Chặt chân đi."

Nhạn Hồi sợ đến mức mắt sắp lồi ra, "Ngươi còn ra vẻ phóng khoáng nữa à! Cách gì mà tệ hại quá vậy!" Nàng vừa nói vừa huơ tay, chặt đứt sợi xích sắt trên chân, nhưng móc sắt đã cắm vào bắp chân nàng, nhất thời không rút ra được.

Nhạn Hồi không còn sức kêu đau, lấy thế định bỏ chạy, nhưng đám yêu quái nào dễ dàng thả họ.

Bên dưới lại có một móc sắt ném lên, lần này nhằm vào đầu Nhạn Hồi, ánh mắt Thiên Diệu ngưng đọng, trong tay hắn không có vật gì, nhưng liếc mắt thấy mảnh hàn ngọc đeo trước cổ Nhạn Hồi đang đong đưa, hắn lập tức không hề do dự, đưa tay giật lấy mảnh ngọc trên cổ nàng. Trong lúc Nhạn Hồi vẫn chưa phản ứng, Thiên Diệu ném nó đi như một ám khí, trúng vào mặt yêu quái đang huơ móc sắt kia.

Yêu quái này kêu thảm một tiếng, đau đớn lăn lộn dưới đất. Móc sắt cản trở họ cuối cùng cũng biến mất.

Thiên Diệu giục: "Đi."

Nhạn Hồi ngạc nhiên không dám tin, "Ngươi làm gì vậy?" Ngự kiếm lệch đi, nàng định xuống nhặt mảnh ngọc vỡ.

Thiên Diệu nhíu chặt mày, quát: "Muốn chết sao?"

Yêu quái bên dưới không ngừng gào rú, có điều yêu vừa rồi bị Nhạn Hồi đánh trúng đã tung cánh.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn mảnh ngọc vỡ, cuối cùng chỉ đành nghiến răng, tức tốc bay đi.

Gió đêm thổi tung mái tóc nàng, Nhạn Hồi rất giận Thiên Diệu, nhưng sau cơn phẫn nộ, một nỗi bất lực bất chợt ùa vào lòng.

Nàng tưởng mình có thể len lén giữ lại chút gì đó coi như một kỷ niệm nhỏ nhoi, nhưng người tính rốt cuộc vẫn không bằng trời tính.

Thì ra trên thế gian này, vật không thuộc về nàng cuối cùng cũng không phải là của nàng, những thứ trộm về, nhặt về, cuối cùng cũng sẽ biến mất khỏi cuộc đời nàng ở một nơi thần kỳ nào đó…

Đây chắc là…

Số trời đã định.

https://thuviensach.vn

23

Dọc đường đi vội nên không phân biệt phương hướng, đi mãi đến khi Nhạn Hồi cảm thấy trong người trống rỗng, ngay cả ngự kiếm cũng bắt đầu chao đảo nàng mới buộc phải dừng lại.

Nhưng nàng không còn hơi sức nào để vững vàng đáp xuống, "Bảo vệ đầu mình!" Nàng hét lên, rồi không hề giảm tốc mà đâm vào bụi cây.

Sau khi không biết đâm gãy bao nhiêu cành cây thì mới bị một gốc cây lớn cản lại, cả hai lăn từ trên cây xuống.

Thiên Diệu nặng hơn một chút, ngã "bịch" xuống đất, hắn còn chưa kịp bò dậy, Nhạn Hồi lại rơi "bịch" lên bụng hắn, đè hắn xuống lại.

Thanh kiếm cướp của yêu quái cũng cắm "soạt" xuống khoảng đất bên cạnh hai người.

Chim trong rừng bị kinh động bay về phía chân trời, muông thú trong rừng cũng nối đuôi nhau kêu lên ầm ĩ, liên miên không dứt bên tai.

Trong tiếng kêu hoảng loạn của muông thú, Nhạn Hồi nằm bò trên người Thiên Diệu bật cười. Nàng cười như rất vui vẻ, lăn khỏi người hắn, nằm dưới đất còn cười.

Lúc này trời đã gần sáng, ánh sáng he hé nhô lên từ nơi chân trời xua tan màn đêm.

Trời hửng sáng, tiếng muôn thú trong rừng dần dần lắng xuống, tiếng cười của Nhạn Hồi cũng chầm chậm tắt đi.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn trời, một hồi lâu không lên tiếng.

Cuối cùng Thiên Diệu chủ động phá vỡ yên lặng, "Chẳng phải cô muốn đánh ngất ta giao nộp yêu quái để lập công giữ mạng sao?"

"Lẽ ra ta nên giao nộp ngươi." Câu này của Nhạn Hồi vừa lạnh lùng vừa trầm thấp, không giống như đang nói đùa.

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng. Nhạn Hồi mặc kệ hắn, nàng ngồi dậy, ôm gối, bóp bắp chân vẫn còn dính móc sắt, nàng nghiến răng, chuẩn bị rút móc sắt ra.

Nhìn thấy nàng làm vậy, Thiên Diệu chau mày trở mình, ngồi dậy: "Không được." Hắn gỡ bàn tay đang nắm móc sắt của Nhạn Hồi, "Móc này có gai, cô muốn kéo cả mảng thịt ra luôn sao?"

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn hắn, "Người phóng khoáng mà lại câu nệ những tiểu tiết này à, vừa rồi chẳng phải ngươi kêu ta chặt chân sao?"

"Biết chắc là cô sẽ không chặt đâu." Thiên Diệu liếc nàng, đứng dậy, nhặt thanh kiếm rơi bên cạnh, "Nằm xuống, ta lấy nó ra giúp cô."

Trong những chuyện này, Nhạn Hồi rất dứt khoát, nàng nằm bò xuống đất, không nhìn Thiên Diệu lấy một lần, để mặc hắn dùng kiếm rạch lên bắp chân mình.

Hắn xé ống quần Nhạn Hồi ra, thấy nơi móc sắt cắm vào đã lẫn lộn máu thịt liền đảo mắt, nhìn dáng vẻ Nhạn Hồi đang nằm bò dưới đất, không hề quay đầu, để mặc hắn muốn gì làm nấy, hắn cụp mắt, nhẹ nhàng ra tay.

Thật ra hắn cũng có áy náy.

https://thuviensach.vn

Cô nương này không hề nợ hắn điều gì, chuyện hai mươi năm trước vốn không liên quan đến nàng. Nhưng chỉ vì nàng xuất hiện nên hắn liền bám lấy nàng, mấy lần kéo nàng vào hiểm cảnh. Khi làm những chuyện này hắn cũng áy náy lắm.

Có điều hiện giờ sự áy náy này không đủ lung lay quyết tâm của hắn, không đủ để hắn buông bỏ "ích kỷ" của mình, hắn cũng muốn thoát khỏi cảnh sống tạm bợ thảm hại này.

Bởi vậy cho dù Nhạn Hồi đau, hắn cũng chỉ lạnh lùng đứng nhìn bên cạnh, cho dù Nhạn Hồi bị thương, hắn cũng không thể buông tay thả nàng đi.

Vì hắn cũng chỉ là…

Một kẻ hèn mọn đang giãy giụa sống tạm bợ trong cõi đời chìm nổi này.

Kiếm nhẹ đâm xuống, khéo léo gỡ móc sắt lên, Nhạn Hồi nhịn đau hự một tiếng, móc sắt kia đã được Thiên Diệu gỡ ra.

Nhạn Hồi quay đầu nhìn, Thiên Diệu ném móc sắt còn dính máu sang bên cạnh, nói: "Vết thương không sâu, cũng không đụng đến gân cốt, không có gì trở ngại." Hắn lui sang bên cạnh, định bứt lá cây chùi tay.

Nhưng Nhạn Hồi lại hét lên: "Đứng lại."

Thiên Diệu đứng lại quay đầu nhìn, Nhạn Hồi nhích mấy cái đến ngồi bên cạnh hắn, sau đó xé tà áo hắn, bứt ra một sợi vải băng bắp chân mình lại.

Đôi mày Thiên Diệu khẽ động, "Cô không nói tiếng nào đã xé áo người ta vậy à?"

https://thuviensach.vn

“Những chuyện ngươi không nói đã làm với ta nhiều hơn đấy.” Nhạn Hồi ngẩng đầu khinh ghét liếc hắn, “Nhưng ta đâu có dạy dỗ ngươi.”

Đích thực là vậy.

Thiên Diệu không lên tiếng nữa, quay người hái mấy phiến lá cây, lại bứt thêm mấy quả rừng rồi quay lại đưa cho Nhạn Hồi, “Phải đi thêm một đoạn, đến gần thành trấn thì đám yêu quái kia sẽ không ngông cuồng như vậy nữa.”

Nhạn Hồi đón lấy quả rừng, nhanh chóng ăn hết một quả, “Ừ, đi thôi.”

Nàng chống người dậy, khập khiễng đi mấy bước. Nhưng thấy bên cạnh không có ai đi theo thì quay đầu lại, Thiên Diệu đứng sau lưng nhìn nàng, “Thuật ngự kiếm đâu?”

Nhạn Hồi liếc xéo hắn, “Nếu còn ngự kiếm được thì sao chúng ta lại té xuống đây, ngươi tưởng ta không muốn đến thẳng trấn thành luôn sao.” Nàng vừa đi vừa nói, “Nội tức tiêu hao hết rồi, phải tìm một nơi gần thành trấn nghỉ ngơi, điều dưỡng nội tức trước đã.”

Thiên Diệu sải bước theo, Nhạn Hồi cũng không để tâm, nhưng hắn đi lên phía trước, chắn người nàng, sau đó xoay lưng về phía nàng khom xuống, “Lên đi.”

Nhạn Hồi khẽ ngây người.

Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn nàng, “Cô lê chân khập khiễng kiểu này, đến sáng mai cũng không đi được mấy dặm đường đâu. Lên đi.”

Nhạn Hồi suy nghĩ, cảm thấy hắn nói cũng có lý lắm, hơn nữa là hắn chủ động đòi cõng nàng, có lợi tại sao không lấy. Nhạn Hồi lập tức nhún mình

https://thuviensach.vn

nhảy lên lưng Thiên Diệu, "Nếu ngươi dám làm ta ngã thì ta sẽ nổi giận đó."

Thiên Diệu chẳng buồn nghe lời nàng nói, cõng nàng đi về phía trước.

Vai Thiên Diệu không dày không rộng, nhưng không biết tại sao nằm tựa lên trên Nhạn Hồi vẫn cảm thấy chắc chắn lắm, có lẽ hắn đi đường vững vàng, mỗi bước đều ngay ngắn, không thiên không lệch. Nếu hắn chỉ là một thiếu niên bình thường, nếu hắn lớn thêm vài tuổi nữa, chắc sẽ là một nam nhân đáng tin cậy…

Nhạn Hồi gác đầu lên vai Thiên Diệu, theo nhịp bước chân hắn, mắt bắt đầu chớp chớp rồi nhắm lại.

Lúc này Thiên Diệu vừa lên một ngọn núi, nắng sớm vừa hửng, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Nhạn Hồi tựa như nhìn thấy dáng vẻ Lăng Tiêu đưa mình lên núi Thần Tinh nhiều năm về trước.

Nàng cũng đi suốt một đêm thế này, buồn ngủ đến mức bước đi cũng xiêu vẹo, nhưng nàng sợ làm lỡ hành trình của sư phụ, không dám nói mệt, không dám nói buồn ngủ, cố gắng mở mắt theo sau Lăng Tiêu, đi đến khi xung quanh tối sầm xuống.

Khi tỉnh lại thì nàng cũng nằm tựa trên lưng Lăng Tiêu như thế này, nhìn thấy cửa lớn của núi Thần Tinh mở ra trước mắt mình, mặt trời chênh chếch sau cửa núi, ánh sáng chói mắt, chiếu rọi tất cả đình đài lầu gác của núi Thần Tinh như tiên cảnh trong tranh.

Nàng bất giác kinh ngạc kêu lên, tiếng kêu truyền đến tai sư phụ nàng, Lăng Tiêu khẽ nghiêng đầu, giọng mang ý cười nói bên tai nàng: "Nhạn Hồi, từ nay về sau đây sẽ là nhà con."

https://thuviensach.vn

Cả đời nàng sẽ không bao giờ quên giọng nói ấm áp của Lăng Tiêu lúc đó.

Khi ấy Nhạn Hồi cảm thấy nàng thật sự là đứa trẻ may mắn nhất thế gian này…

Nhưng hiện giờ, Nhạn Hồi bất giác sờ cổ mình, chẳng còn gì cả, ngoài hồi ức, ngọn núi kia chẳng để lại gì cho nàng nữa.

Thiên Diệu đi mãi không ngừng không nghỉ đến trưa, cuối cùng nhìn thấy một con đường lớn, tuy không có người, nhưng trên đường còn để lại vết bánh xe, xem ra nơi đây cách thành trấn không còn xa nữa.

Hắn vốn định đánh thức Nhạn Hồi, nhưng nghe tiếng nàng hít thở đều đặn bèn thoáng im lặng rồi tiếp tục âm thầm lên đường, chẳng bao lâu thì thấy một ngôi miếu hoang bên đường. Thiên Diệu đưa Nhạn Hồi vào miếu hoang, đặt nàng xuống, sau đó quay người đi về phía khu rừng ngoài miếu hái ít quả cây chống đói.

Đến khi hắn quay lại, Nhạn Hồi vẫn nằm đó chưa tỉnh, Thiên Diệu vốn nghĩ đêm qua nàng quá mệt nên ngủ chưa dậy, thế nhưng ngồi bên cạnh nàng một lúc, lòng hắn cảm thấy có điều gì không ổn.

Hơi thở Nhạn Hồi rất nhanh, trán toát mồ hôi lạnh, tuy mắt nhắm nghiền, nhưng có thể nhìn thấy đồng tử nàng đang xoay chuyển mồng mồng.

Thiên Diệu chau mày, “Nhạn Hồi?”

Nhạn Hồi không tỉnh, đồng tử trong mắt nàng càng xoay nhanh hơn nữa.

Thiên Diệu suy nghĩ rồi đưa tay lay nàng, “Tỉnh lại đi.”

https://thuviensach.vn

Động tác này như một đao đâm vào Nhạn Hồi, nàng bừng mở mắt, dịch người ngồi dậy há miệng thở dốc, mồ hôi lạnh đầy đầu ào ào chảy xuống. Nàng ôm ngực, hoảng hốt bất định chùi mồ hôi.

Thiên Diệu vẫn luôn nhìn nàng, thấy vậy thì nghi hoặc hỏi: "Thấy ác mộng à?"

Nhạn Hồi lắc đầu, lại thở một lúc nữa mới dịu đi đôi chút, "Bị bóng đè thôi."

Nghe thấy ba chữ này, Thiên Diệu cảm thấy rất mới lạ, "Bị bóng đè?"

"Chuyện thường thôi, quen rồi." Tuy nàng nói vậy, nhưng tim vẫn như gióng trống. Từ sau khi Lăng Tiêu ban bùa cho nàng, nàng rất ít khi nhìn thấy ma quỷ, cũng rất ít khi bị bóng đè, hiện giờ là ban ngày ban mặt mà vẫn đè nàng trong giấc mơ, xem ra đây không phải một cô hồn dã quỷ dễ dàng đuổi đi…

Nhạn Hồi giật giật tóc, cảm thấy hơi đau đầu.

Gần đây không biết nàng phạm phải Thái tuế hay bị làm sao, phiền phức cứ nối đuôi nhau tìm đến…

"Cô là người tu đạo, nhưng sao vẫn bị tà ma đeo bám?"

Nhạn Hồi vừa vuốt mồ hôi lạnh vừa nói: "Làm sao ta biết được, từ nhỏ đã có thể nhìn thấy ma quỷ rồi, hơn nữa lại rất dễ bị chúng đeo bám, sau đó tu tiên cũng không chữa được bệnh này…"

Nói xong, Nhạn Hồi bỗng ôm ngực mình, im lặng một hồi nàng mới ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, "Trước đây ngươi nói vảy hộ tâm của ngươi đã khảm vào tim ta nên mới giúp ta sống được đến giờ phải không?"

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu gật đầu.

“Tim ta bẩm sinh có khuyết tật… Không có vảy hộ tâm của ngươi, ta không sống quá mười ngày… Vì ngươi nên ta mới sống được, tức là mạng này của ta vốn phải biến mất từ lâu, ta vốn dĩ là… một người chết…” Nhạn Hồi thất thần lẩm bẩm, “Chả trách, chả trách, chả trách lại như vậy…”

Không phải nàng có thiên bẩm trời ban mà vốn dĩ nàng là đồng loại của chúng!

Vảy hộ tâm này đã biến nàng thành nửa người nửa ma…

https://thuviensach.vn

24

Nhạn Hồi còn nhớ lúc mới vào núi Thần Tinh, quan hệ của nàng và sư tỷ Tử Nguyệt vẫn chưa tệ hại đến vậy.

Tử Nguyệt là một tiểu cô nương kiêu ngạo, nhưng bản tính không xấu.

Lúc mới vào núi Thần Tinh, việc ăn uống của các đệ tử bị quản thúc nghiêm khắc hơn trước khi vào núi, mỗi ngày Nhạn Hồi đều đói đến mức ngực dán vào lưng.

Lúc đó thân là đại sư tỷ, lại cùng phòng với nàng, Tử Nguyệt thường lén giấu thức ăn cho nàng ăn. Lúc cho Nhạn Hồi thức ăn, tuy thái độ của Tử Nguyệt hơi kiêu ngạo, nhưng tâm địa lại rất tốt, trong lòng Nhạn Hồi cũng cảm kích nàng ta.

Nhưng sau đó, vào núi chẳng bao lâu, Nhạn Hồi liền bị tiểu quỷ trên núi đeo bám. Tiểu quỷ cô đơn quá lâu, bám lấy Nhạn Hồi ngày ngày tìm nàng chơi, quấy nhiễu nàng mọi lúc mọi nơi. Nhạn Hồi rất phiền, nhưng lại không biết làm thế nào đuổi nó đi, mọi người đều nhìn thấy cảnh: Nhạn Hồi đang đi bỗng dưng huơ tay múa chân, lắm lúc một mình la hét lẩm bẩm ở chốn không người.

Những hành động cực kỳ quái dị của nàng khiến mọi người không muốn tiếp xúc với nàng.

Lúc đó hàng đêm Tử Nguyệt vẫn lấy thức ăn cho nàng. Có lần Tử Nguyệt để dành một đống thức ăn ngon bưng về, Nhạn Hồi đang nhìn thèm thuồng, nhưng tiểu quỷ kia thình lình xuất hiện, nó làm ầm lên đòi nàng chơi với nó. Nhạn Hồi cố gắng phớt lờ nó, thế là tiểu quỷ kia nổi giận, bò

https://thuviensach.vn

lên chiếc dĩa Tử Nguyệt đang cầm trên tay, huơ tay trên cổ nàng ta, âm khí lạnh lẽo, sát khí thấu xương.

Dáng vẻ như muốn giết chết Tử Nguyệt.

Nhạn Hồi không nhịn được nữa, nàng tung chưởng lật đổ dĩa thức ăn, dùng pháp thuật vừa học bắt tiểu quỷ.

Nhưng Tử Nguyệt tính tình kiêu ngạo, nào chịu để ý tốt của mình bị người ta đối xử như vậy, nên liền nổi nóng kéo Nhạn Hồi lại. Nhạn Hồi tuột tay để tiểu quỷ chạy mất cũng nóng lòng đuổi theo, vô tình đẩy ngã Tử Nguyệt, nàng ta ngã đau không ngừng gào khóc, tuy nhiên Nhạn Hồi cũng không để ý tới nàng ta, chỉ đuổi theo tiểu quỷ.

Cuối cùng Nhạn Hồi vẫn bắt được tiểu quỷ, nhưng cũng kết oán với Tử Nguyệt từ đó.

Sau chuyện đó Lăng Tiêu hỏi nàng tại sao lại đối xử với Tử Nguyệt như vậy, nàng ấp úng một hồi, mãi đến khi Lăng Tiêu nghiêm mặt, nàng mới hoảng hốt kể chuyện mình có thể nhìn thấy ma quỷ.

Từ khi còn rất nhỏ nàng đã biết khả năng dị thường này của mình không được ai ưa thích, thậm chí còn bị người ta coi là yêu quái, nàng sợ sư phụ đuổi nàng đi, nhưng cuối cùng Lăng Tiêu không làm vậy.

Lăng Tiêu lật tìm rất nhiều sách, luyện rất nhiều bùa chú, cuối cùng vẽ cho nàng một đạo bùa đeo trên người, từ đó những ngày tháng sau này nàng mới bớt đi nhiều phiền phức…

Nếu không có Lăng Tiêu thì đến lúc này, nghĩ cũng biết cuộc sống của nàng bi thảm dường nào…

https://thuviensach.vn

Nàng có khả năng dị thường phiền phức này là vì chiếc vảy hộ tâm trong tim nàng.

Nhạn Hồi sờ lên ngực, ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu. Hai người lặng thinh lâu thật lâu, hắn lên tiếng phá vỡ im lặng: "Xin lỗi."

Nhạn Hồi ngây người, sau đó cúi đầu thấp giọng nói: "Ngươi xin lỗi gì chứ."

Thật ra đích thực cũng không trách được Thiên Diệu, chắc không ai hơn hắn hi vọng vảy hộ tâm không bao giờ rời khỏi ngực mình, huống hồ vảy hộ tâm đó tuy khiến nàng có năng lực phiền phức này, nhưng ít ra cũng cho nàng được sống tiếp.

Không có gì quan trọng hơn được sống, Nhạn Hồi biết đạo lý này.

"Nói ra ta vẫn nên cảm ơn ngươi. Nhưng mà…" Nhạn Hồi nói, "Bất kể ngọn nguồn của chúng ta sâu đến đâu, ta cũng không thể tiếp tục giúp ngươi được nữa."

Thiên Diệu lẳng lặng nhìn nàng. Đôi mắt trong suốt phản chiếu bóng dáng Nhạn Hồi, nhưng quá đỗi rõ ràng khiến nàng loáng thoáng ngượng ngùng khi tiếp xúc với ánh mắt hắn.

Nhạn Hồi quay đầu, "Tối qua cứu ngươi coi như báo đáp ân tình ngươi cho ta ăn cho ta ngủ trong thời gian qua, phía trước nhân khí nặng như vậy, chắc là cách thành trấn cũng không xa nữa. Các tiên môn lớn luôn có đệ tử canh giữ ở đó, yêu quái sẽ không dám xấc xược vô lối. Hiện giờ tuy trên người ngươi có long khí, nhưng đa phần các đệ tử tiên môn đều không biết đó là gì. Ngươi mang cơ thể con người đi lại chắc không gặp nhiều khó khăn lắm đâu, chỉ cần cẩn thận đừng để gặp tình nhân cũ xui xẻo của ngươi là được."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nói tiếp: “Chúng ta từ biệt tại đây đi.”

Thiên Diệu há miệng, đang định nói thì Nhạn Hồi thở dài, bất ngờ đưa tay đánh vào gáy hắn.

Thiên Diệu liền nằm đờ trên đất.

“Thật ra nếu nói chuyện thông suốt được thì ta cũng không muốn ra tay đâu, nhưng ngươi bám lấy ta như vậy, thật sự ta cũng không còn cách nào. Vậy nhé! Đừng trách ta.” Nhạn Hồi kéo Thiên Diệu vào một góc trong miếu hoang, dùng cỏ khô che hắn lại.

“Ta đi đây, tạm biệt.”

Nói xong, nàng không chần chừ thêm nữa, khập khiễng lê chân ra khỏi miếu hoang.

Nàng không thể ở bên cạnh Thiên Diệu được, ở bên cạnh người bị bóng đè như nàng, nói không chừng hắn sẽ càng gặp nhiều phiền phức hơn, thế nên ai đi đường nấy sẽ tốt hơn cho cả hai người.

Tối đó, cuối cùng Nhạn Hồi cũng lê chân đến được tiểu trấn gần nhất, Nàng nghe ngóng được trong trấn có một viên ngoại giàu có, suốt ngày hà hiếp thôn dân, hoành hành bá đạo. Sau khi biết sự tồn tại của nhân vật này, Nhạn Hồi rất vừa ý, không hề do dự chạy tới hậu viện nhà ông ta, chọn mấy bộ quần áo đẹp mặc vào, cũng tiện tay lấy một ít ngân lượng.

Nàng tìm một khách điếm, gọi đại phu tới thay thuốc băng bó cho một chân bị thương của mình.

Mãi đến khi trăng lên, cuối cùng cũng làm xong.

Nàng tắm rửa rồi nằm lên giường.

https://thuviensach.vn

Lúc này bóng trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh sáng lung lay đong đưa trên mặt đất.

Nhạn Hồi mãi chẳng thể nào nhắm mắt.

Theo lẽ thường, những đêm như vậy nàng sẽ nghĩ, nếu đêm nay đang ngủ lại bị bóng đè thì phải làm sao, ngày mai không ai gọi thì sao nàng thức dậy được…

Nhưng đêm nay, Nhạn Hồi không lo nghĩ đến những chuyện đó.

Tâm trí của nàng bất giác bay xa. Nàng không kìm được suy nghĩ, hiện giờ chắc là huyệt đạo của Thiên Diệu đã được giải? Chắc là hắn có thể tự do hoạt động? Có yêu quái nào tìm thấy hắn không?

Nếu không có yêu quái tìm thấy hắn, Nhạn Hồi thử tính thời gian, với tốc độ của Thiên Diệu thì phải đến sáng mai mới đi tới nơi này. Sáng sớm mai nội tức của nàng ắt cũng sẽ hồi phục một phần, đến lúc đó nàng lại đi mua một thanh kiếm vừa tay, ngự kiếm bay thật xa là có thể hoàn toàn bỏ rơi hắn.

Tim khẽ nhói đau khiến Nhạn Hồi vô cùng khó chịu. Nàng biết đây là cơn đau do huyết thệ mình lập mang đến. Nàng phản bội lời thề của mình, tuy chỉ là lời thề bừa trong cơn say, nhưng phản bội vẫn là phản bội, chịu trừng phạt cũng đáng thôi.

Có điều chẳng bao lâu nữa, chờ pháp lực của nàng hoàn toàn hồi phục, phá giải huyết thệ này là chuyện dễ như trở bàn tay, đến lúc đó nàng có thể tạm biệt cuộc sống chật vật trong thời gian vừa rồi. Tương lai sẽ là cuộc sống tự do tự tại ngao du giang hồ mà nàng luôn hướng tới…

https://thuviensach.vn

Đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên Nhạn Hồi lại cảm thấy tim đau nhói, lần này còn mạnh mẽ hơn cơn đau âm ỉ dai dẳng ban nãy, khiến cơ thể nàng bất giác run lên.

Nhạn Hồi nghiến răng trấn áp cơn đau.

Nàng nghiêng người, xoa xoa ngực mình, nói với mình là quen rồi sẽ ổn thôi. Nhưng một chốc sau, cơn đau buốt đến tận tim, đau đến mức khiến Nhạn Hồi bất giác co người lại.

Nàng xuýt xoa hít mấy hơi lạnh.

Nhắm mắt cố ép mình ngủ, nhưng kỳ lạ là trong khoảnh khắc nhắm mắt, nàng bỗng nhìn thấy rừng cây đổ bóng lung lay dưới ánh trăng.

Nhạn Hồi mở mắt, tim lại nhói đau. Lần này không cần nhắm mắt, trong đầu nàng cũng nhìn thấy bóng cây chao đảo, trong hình ảnh không ngừng lung lay còn có bóng yêu quái lướt qua.

Thiên Diệu!

Nàng nhìn thấy Thiên Diệu.

Nhạn Hồi ngồi bật dậy.

Là Thiên Diệu đang hoảng hốt trốn chạy, hắn bị yêu quái phát hiện rồi!

Nhạn Hồi nghiến răng, lý trí đang khuyên nàng không nên đi tìm hắn, không nên đi cứu hắn, hôm nay nàng đã bỏ đi thì phải có quyết tâm bỏ mặc sống chết của hắn.

Nhưng cơn đau ở tim ngày càng mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

Nàng nên mặc kệ hắn.

Nàng càng dây dưa với hắn sẽ càng khó thoát thân.

Trong đầu nàng hiển hiện hình ảnh, Thiên Diệu đột ngột ngã sóng xoài dưới đất, một yêu quái theo sau nhanh chóng nhào tới, chộp lấy vai hắn. Thiên Diệu dựa vào sự linh hoạt của cơ thể lăn tròn dưới đất, xoay tay rút đao của yêu quái đâm vào ngực nó.

Máu của yêu quái nhuộm đầy người nhưng hắn không hề do dự, bò dậy tiếp tục đi về phía trước.

Đối với một người chỉ có cơ thể con người và sức mạnh của một thiếu niên, như vậy đã lợi hại lắm rồi. Nhưng lúc này, số yêu quái sau lưng hắn có dùng mười ngón tay đếm cũng không xuể đang tiến đến gần kề…

Cuối cùng Nhạn Hồi nghiến răng, không nhịn được mắng to: "Mẹ nó!"

Nàng trở mình ngồi dậy, lấy kiếm gỗ đào trang trí treo trên tường khách điếm, sau đó kéo cửa sổ ra, ngay cả áo ngoài cũng chưa cột chặt đã ngự kiếm bay thẳng về hướng nàng cảm nhận được nguy hiểm.

Thiên Diệu đang hoảng hốt chạy dưới ánh trăng vằng vặc, hắn chạy rất nhanh không dám ngừng nghỉ, sắc mặt lẽ ra phải đỏ hồng vì vận động lúc này lại tái nhợt, sức lực tiêu hao quá nhiều khiến cả miệng hắn đầy mùi máu tanh.

Dù vậy sắc mặt hắn vẫn không hoảng loạn, trong đầu vẫn đang lý trí phân tích khả năng trốn thoát khỏi nơi này.

Hắn đã giết yêu quái, trên người nhuốm đầy máu, mùi tanh của máu yêu quái quá nặng, cho dù hắn chạy nhanh dường nào cũng không bỏ được đám

https://thuviensach.vn

yêu quái kia, cho dù có nước cũng không thể hoàn toàn che lấp được mùi máu tanh nhức mũi này.

Phải làm sao đây…

Thiên Diệu cố gắng nghĩ cách, nhưng bất kể hắn nghĩ thế nào, cuối cùng cũng cảm thấy chỉ có một con đường chết mà thôi.

Trừ khi ông trời thương xót, nếu không hắn không có chút mảy may cơ hội sống sót nào cả, không còn cách nào khác.

Nhưng ông trời xưa nay luôn bủn xỉn trong việc ban ơn huệ cho hắn…

Gió yêu sau lưng ập đến, Thiên Diệu nghiêng người muốn tránh, nhưng luồng gió yêu này lại vô cùng mạnh mẽ, hất hắn ngã xuống, nhếch nhác lăn mấy vòng dưới đất, mãi đến khi đâm vào một gốc cây to mới dừng lại.

Thiên Diệu há miệng ho, một ngụm máu trong miệng trào ra rơi trên áo hắn.

Hắn cúi đầu, nhìn bóng cây nhẹ lay dưới ánh trăng, đột nhiên tựa như cảm thấy ánh trăng chiếu mặt đất thành một mảng trắng sáng.

Bóng người màu đen từng bước từng bước lại gần hắn, sát khí thấu xương, thời gian như quay ngược về hai mươi năm trước. Lần đầu tiên trong đời hắn thối chí nản lòng, không sức chống cự nhìn người trước mặt giơ kiếm chĩa vào mình.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Thiên Diệu bật cười thành tiếng.

Thì ra vận mệnh của hắn chính là thế này đây.

https://thuviensach.vn

Cho dù có giãy giụa thế nào, cuối cùng hắn cũng sẽ biến thành một cô hồn không sống không chết lang thang trong thế gian mênh mông này.

Nếu giãy giụa cũng vô ích, chi bằng cứ chấp nhận vận mệnh như vậy đi…

Bóng yêu quái nâng đại đao.

Thiên Diệu nhếch khóe môi cười lạnh, nhắm mắt không buồn nhìn vận mệnh của mình lấy một lần. Tựa như hắn đã rơi vào tuyệt vọng còn sâu thẳm hơn bóng tối…

Đao phong mãnh liệt, khoảnh khắc đao chém xuống gần như thổi tung tóc Thiên Diệu. Nhưng cũng trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, thình lình phát ra tiếng "keng" thật to, tựa như sấm dậy giữa đất bằng nổ bên tai hắn.

Ánh trăng lạnh lẽo trước mặt bị một bóng người chắn lại.

Hơi thở quen thuộc tràn vào hốc mũi.

Thiên Diệu bừng mở mắt, trông thấy nữ nhân ốm yếu chắn trước người mình đang thay hắn đỡ đại đao sát khí mãnh liệt kia.

Nơi kiếm gỗ và lưỡi đao tiếp xúc có hào quang của pháp thuật xoay chuyển, hắn nghe thấy nữ nhân trước mặt mình khó nhọc nhưng kiên định nói: "Hôm nay ta sẽ bảo vệ mạng sống của người này."

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn nàng đến thất thần, đồng tử đen phản chiếu ánh sáng.

"Các ngươi thu dọn tìm đường về phủ đi." Nàng khẽ hét lên, hất yêu quái cơ bắp đầy mình văng ra ba trượng.

https://thuviensach.vn

Kiếm gỗ đào múa trong không trung, nữ nhân ấy dùng tư thế bảo vệ chắn trước mặt hắn, bóng lưng thẳng tắp, tựa như cuối cùng ông trời cũng gật đầu…

Bố thí ơn huệ cho hắn…

https://thuviensach.vn

25

Nhạn Hồi nghiêng mặt liếc nhìn Thiên Diệu: “Còn sống không?”

Ánh trăng lấp loáng trên mặt Nhạn Hồi, khiến một bên mặt nàng sáng rõ, Thiên Diệu nhìn đồng tử in bóng trăng của nàng nhất thời thất thần quên đáp.

Nhạn Hồi chau mày, dùng kiếm gỗ đào đánh “bốp” lên trán Thiên Diệu, khiến hắn ngây ra, một giọng nói đầy khinh khi vang lên: “Ngươi chết rồi ta chẳng buồn cứu nữa đâu.”

Thiên Diệu ngây ngốc một lúc rồi mới ôm chỗ trán bị đánh đau, bật cười khe khẽ.

Nhạn Hồi chau mày: “Cười cái gì, bị đánh đến ngốc luôn rồi sao?”

Thiên Diệu ôm trán cười, “Đúng là lần đầu gặp người như cô.”

Rõ ràng đã đi rồi, nhưng lại bất chấp an nguy mà quay lại, cứu hắn trong lúc tuyệt vọng nguy nan…

Rõ ràng nàng đã làm một chuyện khiến hắn chấn động nhưng nàng lại chẳng hề hay biết.

“Phí lời quá.” Nhạn Hồi quay đầu, nhìn yêu quái đầu trâu bị nàng đánh văng ra ba trượng, một đòn vừa rồi nàng không hề tiếc pháp lực, nên yêu quái đầu trâu kia vẫn đang váng vất lắc lư đầu.

Trong rừng rậm tối đen sau lưng yêu quái đầu trâu còn có mấy bóng đen khác đang thò đầu quan sát họ. Có điều sợ sức mạnh đòn vừa rồi của Nhạn

https://thuviensach.vn

Hồi nên không dám tùy tiện tiến lên. Nhưng ở xa hơn, cây cỏ phát ra tiếng sột soạt, rõ ràng còn có yêu quái đang mai phục, chờ thời cơ hành động.

Bốn bề đều là yêu khí mang đậm sát khí, Nhạn Hồi nắm chặt kiếm gỗ đào trong tay, vẻ mặt nghiêm nghị.

Mấy ngày nay bôn ba mệt nhọc, pháp lực của nàng tuy đã hồi phục nhưng thật ra không còn lại bao nhiêu, dùng đối phó với yêu quái cũng được, nhưng nếu bị vây đánh sợ là không chống chọi được bao lâu.

Kế sách duy nhất là giở trò, để đám yêu quái này biết khó mà lui.

Nhạn Hồi ổn định tâm trí, khí tụ đan điền, cất tiếng nói to: "Ta là người của núi Thần Tinh, đám yêu quái các ngươi dám làm xằng làm bậy ở Trung Nguyên đại địa, chán sống rồi sao?"

Danh hiệu của núi Thần Tinh có uy lực nhất định đối với yêu quái, bỗng chốc cây cỏ trong rừng rào rào không dứt bên tai, khiến không khí trong đêm càng thêm căng thẳng kỳ dị.

Nhạn Hồi ngưng tụ pháp lực dưới chân, bước lên một bước, một pháp trận lửa lan tỏa dưới chân nàng, chỉ trong tích tắc đã truyền ra ngoài năm trượng. Một vòng tròn khổng lồ lan tới chân đám yêu quái, pháp trận lửa bừng sáng hơn cả ánh trăng, soi rõ dáng vẻ của chúng.

Đưa mắt nhìn, trong vòng năm trượng quanh Nhạn Hồi có ít nhất hai mươi yêu quái đang đứng, mặt mũi cơ thể muôn hình vạn trạng kỳ quái rất đáng sợ.

Yêu quái bị Nhạn Hồi bó buộc trong pháp trận đều vô cùng hoảng hốt, rần rần muốn chạy trốn, nhưng pháp trận lửa dán chân chúng lại, khiến chúng không thể cử động.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Nhạn Hồi lần lượt lướt qua mặt chúng, nhìn thấy tất cả các yêu quái đều sợ hãi run rẩy, nàng nén khí tức, thấp giọng hét lên: “Cút hết cho ta!”

Cùng lúc này, pháp trận bùng nổ, hất bay tất cả các yêu quái ra xa.

Các yêu quái được thoát thân lập tức bỏ chạy tán loạn, trong rừng sột soạt một hồi. Chỉ trong chốc lát, yêu khí bốn bề trong rừng cây lắng xuống.

Ánh trăng vẫn lặng lẽ chiếu trên mặt đất, nhưng không khí kỳ dị bên cạnh đã không còn nữa.

Nhạn Hồi lại đứng yên mãi đến khi xung quanh không còn động tĩnh mới thở phào một hơi, bất chấp hình tượng ngồi bệt xuống đất.

Nàng xoa ngực, “Tình cảnh này mà xuất hiện thêm mấy lần nữa chắc phải tổn thọ mất thôi, bị bóng đè còn thoải mái hơn nhiều.” Nàng thở dốc, quay đầu nhìn Thiên Diệu, thấy hắn vẫn đề phòng ngồi dựa vào gốc cây, Nhạn Hồi xua tay, “Được rồi, yêu quái tạm thời bị dọa đi hết rồi, chúng ta cũng nhanh lên, tránh để chúng phát hiện có điều không đúng rồi quay lại.”

Nhạn Hồi nói xong định đứng dậy.

Nhưng Thiên Diệu bỗng dưng nói: “Đừng cử động.”

Thân hình nàng khựng lại, đột nhiên nghe một tiếng “soạt” xé không khí từ xa bay đến, một mũi tên bay lướt qua bên tai nàng.

Nhạn Hồi ngây người, thấy chỗ mũi tên lướt qua trong không trung còn sót lại một đạo tiên khí như có như không, nhưng khí tức này không trong sạch như khí tức hàng ngày Nhạn Hồi cảm nhận được ở núi Thần Tinh, mà giống như là…

https://thuviensach.vn

“Tu tà.” Thiên Diệu lạnh lùng lên tiếng, Nhạn Hồi nghe hai chữ này chỉ muốn ngẩng đầu lên trời thở dài.

Trong quá trình tu đạo, người tẩu hỏa nhập ma hoặc tâm địa bất chính sẽ tu luyện bàng môn tà đạo, người tu đạo như vậy bị giới tu tiên gọi là tu tà. Những người này tâm tính bất ổn, thích giết chóc, có khuynh hướng thích cướp đoạt tu vi của người khác hơn là tự mình tu đạo.

So với người tu đạo truyền thống, hành động của họ giống yêu quái hơn, thậm chí cả yêu quái cũng không bằng.

“Đi hết chưa vậy?” Nhạn Hồi thở dài, tất cả pháp lực của nàng vừa rồi đã dùng để hù dọa yêu quái. Lần này gặp một kẻ tu tà, hơn nữa còn là kẻ giỏi che giấu khí tức, địch trong tối nàng ngoài sáng, tình thế thật sự rất rất rất bất lợi...

“Nhạn Hồi.” Thiên Diệu khẽ gọi sau lưng nàng, “Tới đây.”

Nhạn Hồi quay đầu, thấy trên khóe môi tái nhợt của hắn vẫn còn vết máu chưa chùi sạch, nàng chau mày, “Ngươi muốn trăn trối à?” Tuy nói vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn lui lại ngồi xổm bên cạnh hắn.

Nàng ngồi cách một đoạn, Thiên Diệu thoáng im lặng rồi lại nói: “Đưa tai lại gần đây một chút.”

Nhạn Hồi y lời đưa tai gần hắn, nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn rừng cây trước mặt. Mũi tên từ phía trước tới, người đó chắc chắn đang ở phía trước, đáng tiếc hiện giờ nàng không có pháp lực, không vận dụng được năm giác quan, hoàn toàn không phát giác được vị trí của y…

Thiên Diệu nhìn tai Nhạn Hồi vẫn đang cách hắn nửa người, đành phải chồm người tới, áp sát bên tai nàng, lúc biết môi mình sắp chạm vào vành tai nàng, hắn mới dùng thanh âm cực thấp nói: “Hắn thu khí tức lại rồi.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi vốn cũng đang thầm suy nghĩ, hoàn toàn không ngờ Thiên Diệu đã lại gần mình đến vậy, gần đến mức hơi nóng phả ra khiến tai nàng ngứa ngáy, gần như đó chỉ là một phản xạ, nàng cảm thấy tim mình thắt lại, da mặt nóng lên, trong phút chốc, ngay cả gai ốc trên người cũng nổi lên theo hơi thở của hắn.

Nàng lập tức lui ra một chút, ngây người nhìn hắn.

Nhưng lúc này ánh mắt hắn lại sáng ngời, vẻ mặt nghiêm túc, khiến câu "Sao ngươi lại trêu ta" của Nhạn Hồi vòng mấy lần trong miệng mà không thể thốt ra.

Tình này cảnh này, Thiên Diệu đứng đắn như vậy, Nhạn Hồi đành thầm mắng sao trong đầu mình đầy rẫy những suy nghĩ dung tục của thế nhân - Ai bảo ngoài thân phận, giọng nói dáng vẻ của tiểu tử này đều là kiểu nàng thích chứ…

Nàng hắng giọng, cố gắng đặt tâm tư vào chính sự, "Ta nhìn ra được."

Thấy Nhạn Hồi lại lui ra xa một chút, Thiên Diệu chau mày, "Kề tai lại đây."

Đích thực nên kề tai vào, lỡ như bị tên tu tà kia nghe được lời họ, chẳng phải đại sự không hay sao…

Thế là Nhạn Hồi phải khắc phục chướng ngại tâm lý của mình, kề tai mình bên môi Thiên Diệu.

Thiên Diệu nghiêm túc hỏi: "Trong cơ thể còn bao nhiêu nội tức có thể dùng được?"

Nàng hắng giọng đáp: "Cơ bản là không có, có cũng chỉ đủ đốt lửa thôi."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu thoáng trầm ngâm, tiếp tục nói: “Cô nghe ta nói, tên này vẫn luôn trốn trong chỗ tối không dám ra tay, mãi đến hiện giờ cũng chỉ dùng ám tiễn đánh lén chúng ta, có thể thấy y pháp thuật không cao, chỉ cần cô có thể nhìn thấy y, với sức cô có lẽ dựa vào công phu ngoại gia cũng khống chế được y.”

Câu này kéo tâm thần đang bay lơ lửng của Nhạn Hồi trở lại xuống đất, nàng chăm chú nhìn rừng cây ở xa xa, chau mày, “Nhưng hiện giờ nội tức của ta không đủ, không thể nào khiến năm giác quan nhạy bén hơn, không thể nhìn thấy y.”

“Ta dạy cô tâm pháp, cô vận chuyển một vòng trong người.”

Nhạn Hồi ngây người, tích tắc đã nghe tiếng Thiên Diệu đọc tâm pháp bên tai. Nàng lập tức tập trung lắng nghe, làm theo tâm pháp hắn nói, chầm chậm vận chuyển nội tức trong người.

Kẻ tu tà trong chỗ tối tựa như phát giác được có điều không đúng, lại một mũi tên nữa xé không khí bay đến.

Thiên Diệu vừa nói hết chữ cuối cùng, tiện tay nhặt một hòn đá dưới đất, đánh vào mũi tên bay đến trong không trung, mũi tên lập tức lệch hướng, cắm “phập” vào gốc cây to sau lưng y.

Thiên Diệu nhìn hướng của đuôi mũi tên, nói với Nhạn Hồi đã điều tức xong: “Cô tập trung nhìn hướng Tây Bắc.”

Nhạn Hồi chăm chú nhìn, tức thì kinh ngạc đờ người trước cảnh mình nhìn thấy, trước mắt nàng sáng tựa như ban ngày, cây cỏ trong rừng rất rõ ràng, người trốn sau gốc cây càng không thể che thân, “Y trốn trên cây.”

Nàng khe khẽ nói, “Khoảng cách hơi xa… Khoan đã.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn về phía xa hơn, sau đó chau mày, “Bọn yêu quái kia quay lại rồi.”

Thiên Diệu chau mày, “Mấy con?”

“Không nhiều, bốn năm con.” Nhạn Hồi quay đầu, nhìn y phục của Thiên Diệu rồi không hề do dự giơ tay cởi cả áo trong áo ngoài hắn ra, “Mùi trên người ngươi quá nặng.”

Thiên Diệu khẽ ngơ ngác trước hành động lột áo của Nhạn Hồi, nhưng nghe thấy lời này, hắn đành ngây người để mặc Nhạn Hồi cởi, sau đó nàng vứt áo ngoài đang khoác lỏng lẻo trên người mình cho hắn.

“Cách đây ba dặm có một con sông chảy về hướng thành trấn. Chúng ta chạy về phía đó.” Nhạn Hồi quay đầu nhìn, “Kẻ tu tà cũng phát hiện yêu quái quay lại, y chạy về hướng Tây rồi, không cần phí tâm đối phó với y, hành động của y sẽ dẫn dụ sự chú ý của yêu quái. Chúng ta nhân lúc này chạy mau đi.”

Thiên Diệu gật đầu, để mặc Nhạn Hồi dìu mình dậy, hai người khập khiễng đi về phía con sông.

Ánh trăng trên trời vẫn thê lương, hai người đang chạy dưới mặt đất vẫn vô cùng thảm hại.

Tiếng hít thở nặng nề vội vàng xen lẫn hoảng hốt nồng đậm trong đêm, nhưng khi Thiên Diệu quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt kiên nghị của Nhạn Hồi lại không hề cảm thấy tuyệt vọng, tựa như dù trong hoàn cảnh bi thảm hơn bây giờ, nàng vẫn có thể đứng dậy, nói không sao trước hết thảy mọi khổ đau…

Tựa vào cơ thể Nhạn Hồi, Thiên Diệu cảm thấy ấm áp…

https://thuviensach.vn

Ấm áp đến tận tim…

“Nhảy xuống!” Nhạn Hồi vừa hô vừa kéo Thiên Diệu nhảy xuống sông, trong chấn động của dòng nước nàng vẫn không buông tay, cố sức kéo hắn, theo dòng nước chảy bơi phía trước.

Vô cùng liều lĩnh…

Thiên Diệu nhìn gương mặt Nhạn Hồi trong sóng nước dập dềnh, cảm thấy đầu ngày càng nặng, ngày càng nặng, sau đó ngất đi.

Nhạn Hồi đang gắng sức bơi, đột nhiên cảm thấy người mình đang ôm chìm xuống, nàng ngây người, hoảng hốt kéo Thiên Diệu lên, thấy ai đó đã nhắm mắt ngất đi bèn tức tối đánh vào đầu hắn, “Sớm không ngất muộn không ngất, lại thêm phiền phức cho ta ngay lúc này!”

https://thuviensach.vn

26

Lúc Thiên Diệu tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại.

Đã lâu không ngủ trên một chiếc giường vừa mềm vừa ấm thế này, hắn ngây người hồi lâu, đến tận khi giọng Nhạn Hồi bên ngoài truyền vào khiến hắn sực tỉnh.

"Ta muốn ba phần thịt kho trứng, nhất định phải cho nhiều thật nhiều thịt."

"Dạ được."

"Khách quan có muốn gọi thêm canh và rau không?"

"Không cần, có rượu ngon thì đem cho ta một bình đi."

Tiểu nhị đáp lời rồi lộc cộc xuống lầu.

Thiên Diệu cựa quậy muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động, ngực truyền tới một cơn đau kịch liệt, hắn lại bất lực nằm xuống. Nghe thấy động tĩnh của hắn, Nhạn Hồi liền bước tới bên cạnh.

Nàng liếc nhìn Thiên Diệu, "Đừng khoe sức nữa, ta thăm dò thử rồi, ngươi bị va đập dẫn đến nội thương. Ngoan ngoãn nằm mấy ngày đi đã."

Không cần Nhạn Hồi nói Thiên Diệu cũng biết, lúc bị yêu quái lực lưỡng kia đánh ngã vào gốc cây hắn đã phát giác mình bị thương không nhẹ, đến nỗi khiến hắn không còn sức giãy giụa. Có điều hắn đã quen nhẫn nhịn đau

https://thuviensach.vn

đớn, mãi đến khi nhảy xuống sông, đau đớn vượt quá khả năng chịu đựng nên hắn mới ngất đi.

Hắn không đáp mà nói sang chuyện khác: "Người tu tiên tu đạo mà chẳng hề kiêng rượu kiêng thịt, cô không sợ ảnh hưởng đến việc tu hành sao?"

Nhạn Hồi liếc xéo, "Còn dám chê bai nữa." Nàng hậm hực nói, "Nếu không phải bình thường nhờ ta ăn nhiều uống nhiều, ngươi tưởng ta có thể kéo một kẻ như xác chết tới được trấn này à?"

Thiên Diệu cử động đầu, thấy vai mình có cảm giác nhức mỏi như từng bị lôi kéo, hắn nói với nàng: "Đúng là kéo thật." Giọng điệu không hề nghi ngờ mà là khẳng định.

Đúng là nàng đã kéo, mà còn suýt chút kéo rách quần hắn…

Nhạn Hồi hắng giọng, quay đầu ngồi xuống bên bàn uống trà.

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu, cuối cùng Thiên Diệu phá vỡ yên lặng: "Chẳng phải cô nói sẽ mặc kệ ta sao?"

"Ta cũng muốn mặc kệ ngươi lắm." Nàng bĩu môi, "Nhưng khổ nỗi ta là một cô nương vừa xinh đẹp vừa chính nghĩa và lương thiện, làm sao cho phép yêu quái giết người trước mặt ta…"

Thiên Diệu chau mày ngắt lời nàng, "Cô nhìn thấy ta?"

"Vảy hộ tâm của ngươi khiến ta nhìn thấy ngươi."

"Ờ." Thiên Diệu khẽ cụp mắt, đồng tử sâu thẳm không biết đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi cũng không để tâm việc hắn ngắt lời, chỉ lo nói phần mình: "Vì nhìn thấy, nên thân là một người tu tiên bao nhiêu năm nay, ta thật sự không ngăn nổi lương tâm mình, đành phải cứu ngươi thôi."

Nàng nói rất nhẹ nhàng dửng dưng, dáng vẻ cứ như đang đùa, nhưng ai cũng biết, cảnh tượng hôm qua, nếu nàng đến sẽ có khả năng lớn là chết chung với hắn.

Nhưng nàng vẫn đến.

Thiên Diệu nhắm mắt. Ánh trăng kéo dài bóng Nhạn Hồi trên mặt đất.

"Nếu cô đã quay lại cứu ta, vậy sẽ không đi được nữa đâu."

Nhạn Hồi buông ly trà, "Ai nói không đi được, chân ở trên người ta, ta muốn thì đi, đi đâu cũng được, chỉ là hiện giờ thấy ngươi tội nghiệp…" Nàng khựng lại, "Nếu ngươi bị người tu đạo truy sát thì ta mặc kệ, nhưng ngươi rơi vào tay yêu quái thì ta không nhìn nổi nữa. Ngươi nghe rõ đây, lương tâm của ta chỉ giới hạn trong việc bảo vệ ngươi không bị yêu quái bức hiếp thôi."

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng, nghe nửa câu sau của nàng, hắn hỏi: "Cô định bảo vệ ta thế nào?"

"Ta có một hảo bằng hữu, chỗ cô ấy có không ít bảo vật quý hiếm, có khi sẽ có thứ che giấu được khí tức trên người ngươi, để đám yêu quái kia không ngửi được mùi của chiếc bánh thơm này."

Thiên Diệu gật đầu, "Đúng là rất cần thiết. Bằng hữu của cô ở cách đây bao xa?"

"Ở ngay thành Vĩnh Châu cách tiểu trấn này không xa."

https://thuviensach.vn

“Ngày mai vào thành đi.”

Nhạn Hồi liếc hắn, “Thôi đi, với cơ thể thương tật của ngươi thì hãy yên tâm ngoan ngoãn dưỡng thương trong khách điếm này ít ngày trước đã, để khỏi đi đường dằn xóc lại trọng thương thì ta không trị cho ngươi đâu đó.” Nói đến đây, Nhạn Hồi như bỗng nhớ ra điều gì, lấy giấy bút bên cạnh viết hai chữ “Giấy nợ”: “Thân thì thân chứ nợ vẫn phải tính rõ ràng nhé. Từ hôm qua đến bây giờ, chi phí trị bệnh cho ngươi, chi phí phòng trọ, chi phí thuốc thang… phải tính cho ngươi hết…”

“Bây giờ ngươi không có tiền cũng không sao, lỡ như ngày nào đó phát đạt thì sao. Ta không lấy nhiều đâu, trả đủ cho ta là được rồi, à, còn phải tính tiền lời nữa…” Nàng vừa nói vừa chìa ngón tay bắt đầu tính.

Dáng vẻ này còn nghiêm túc chăm chú hơn hôm qua cứu hắn nữa.

Thiên Diệu nhìn nàng mấy lần, sau đó không thể nhìn thẳng nữa mà quay đầu đi, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tối đó Nhạn Hồi trải chăn trong góc phòng, nguyên nhân không có gì khác, đương nhiên là để tiết kiệm tiền.

Nàng không làm ầm ĩ, Thiên Diệu cũng để mặc nàng.

Nhưng ngủ đến nửa đêm, Thiên Diệu khát nước thức giấc, hắn nhịn một hồi, cuối cùng vẫn phải lên tiếng: “Nhạn Hồi.”

Không nghe thấy tiếng trả lời. Hắn tưởng Nhạn Hồi ngủ say nên ho húng hắng, nhưng Nhạn Hồi vẫn không tỉnh, Thiên Diệu bất giác nhớ lại cảnh hôm nàng bị bóng đè trong miếu hoang. Hắn khẽ chau mày, sau đó nhịn cơn đau ở ngực, đứng dậy chậm rãi dịch về góc Nhạn Hồi đang ngủ.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Nhạn Hồi, quả nhiên đầu nàng đầy mồ hôi, đồng tử xoay chuyển trong đôi mắt nhắm nghiền. Hắn bèn lay nàng.

Nhạn Hồi mở bừng mắt, so với lần trước, lần này trấn tĩnh hơn nhiều, nàng không ngồi bật dậy, chỉ nằm thở dốc một đoạn, sau đó đập xuống đất tức tối nói: "Ngày nào cũng tới vậy! Có thôi đi không!"

Ánh mắt Nhạn Hồi rơi trên người Thiên Diệu, "Ngươi có tâm pháp trừ ma gì không, dạy ta đi, tâm pháp hôm đó ngươi dạy ta cũng có ích lắm đó."

"Cô có vảy hộ tâm của ta, ta dạy cô tâm pháp của ta đương nhiên rất có ích." Thiên Diệu nói, "Có điều ta không biết tâm pháp trừ ma, chưa bao giờ xuất hiện phiền phức này."

Nhạn Hồi bất lực thở dài, "Thôi, ngươi về ngủ đi."

Suốt nửa đêm còn lại, Nhạn Hồi trơ mắt ngồi đến khi trời sáng.

Hôm sau nàng buồn ngủ rũ rượi, miễn cưỡng tới trưa thì ngủ một lúc, cũng không dám ngủ quá say. Nhưng đến tối, thật sự nàng buồn ngủ không chịu được, đành ngồi dựa vào tường ngủ.

Không hề nghi ngờ, cũng như tối qua, Nhạn Hồi lại bị bóng đè.

Lúc bị Thiên Diệu lay tỉnh lần nữa, nàng nổi trận lôi đình, lớn tiếng mắng: "Chuyện của cô ta đâu quyết định được, ngày nào cũng tới đè ta làm gì!"

Thiên Diệu nghe vậy khẽ nhướng mày, "Con ma này là người quen cũ của cô sao?"

Sắc mặt Nhạn Hồi thoáng khó coi, nàng quệt mồ hôi trên trán, sau đó im lặng một hồi mới nói: "Trước đây không biết, tối nay cô ta cứ ầm ĩ bên tai

https://thuviensach.vn

ta nên cũng biết rồi…”

Thiên Diệu nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Nhạn Hồi liếc hắn, lòng cảm thấy chuyện này rất dài, vốn không định kể cho hắn nghe, nhưng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nghĩ rằng nếu không có ai trò chuyện thì chẳng mấy chốc nàng sẽ ngủ mất.

Nàng thở dài, “Thật ra trước đây cô ta cũng từng đè ta…”

Thật ra nữ quỷ này đúng là người quen cũ của Nhạn Hồi. Chuyện nàng bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh cũng có chút liên quan tới nữ quỷ này.

Hai tháng trước, lúc đó đại hội tu tiên của núi Thần Tinh vừa kết thúc chưa bao lâu, các đệ tử trở lại công việc thường ngày. Nhạn Hồi cũng như trước, lên lớp mỗi sáng, luyện công, tĩnh tọa, thỉnh thoảng cãi vã với các sư tỷ rồi chọc giận nhau. Ngày tháng cũng cứ vậy mà bình lặng trôi qua.

Mãi đến một buổi tối nào đó, Nhạn Hồi bỗng nhiên bị bóng đè.

Thật ra về mặt ý nghĩa thật sự, đó cũng không phải là bóng đè, nữ quỷ kia không đè nàng đến mức không cử động được như lần này, nàng ta chỉ xuất hiện trong mơ của Nhạn Hồi, sau đó lải nhải nói với nàng rằng: “Cứu con gái ta, cứu con gái ta, cứu con gái ta đi.”

Nhạn Hồi phớt lờ nàng ta suốt hai ngày.

Nhưng nguyên tắc xử sự của nàng xưa nay là sự bất quá tam, đến ngày thứ ba nàng bèn nổi giận.

Sau khi bị đánh thức, nàng nén giận ra khỏi phòng, tới một nơi không người, vẽ một trận pháp gọi nữ quỷ đó ra.

https://thuviensach.vn

Nàng nói với nữ quỷ: “Ta không biết cô là ai, cũng không biết con gái cô là ai, cô không thể vì ta có thể nhìn thấy ma quỷ mà tùy tiện chạy vào trong mơ của ta, quấy nhiễu cuộc sống của ta, làm vậy là không đúng.”

Nữ quỷ mặc áo trắng, chiếc đuôi hồ ly màu trắng phe phẩy phía sau, nhìn khí tức chắc là Hồ yêu ba đuôi vừa chết không lâu.

Hồ yêu càng nhiều đuôi sẽ càng lợi hại, hiện giờ ở Thanh Khâu, Yêu tộc cầm đầu các yêu quái hùng cứ một phương là tộc Cửu vỹ hồ. Nghe nói thủ lĩnh là một đại Cửu vỹ hồ sắp thành tiên, Nhạn Hồi chưa từng gặp, cũng không có hứng thú với họ. Nàng nói với Hồ yêu: “Cô là một yêu quái, tuy là một yêu quái đã chết, nhưng cả gan đến núi Thần Tinh làm càn coi như cũng có chút cá tính, ta không thu cô đâu, cô mau đi đầu thai đi.”

Hồ yêu ba đuôi không đi, vẻ mặt ai oán nhìn nàng, bắt đầu kể chuyện của mình: “Con gái ta bị người của núi Thần Tinh các người bắt mất, nhốt trên đỉnh Tâm Túc, cô giúp ta cứu nó được không, cứu nó đi, nó còn nhỏ lắm.”

“Nghe cũng tội nghiệp lắm.” Thiên Diệu chen lời, “Nhưng theo luận điệu cứu là phẩm đức cao thượng, không cứu là chuyện đương nhiên của cô, chắc cô không có cảm xúc gì đâu nhỉ.”

Nhạn Hồi liếc xéo hắn: “Ngươi có biết ta nhận được bao nhiêu cầu xin vô lý từ những u hồn này không? Có kẻ nói nghe tội nghiệp nhưng thực chất là lừa đảo, có kẻ thậm chí còn bịa ra một câu chuyện để ngươi giúp, khi ngươi giúp rồi thì sẽ phát hiện mục đích thật sự của nó là giết ngươi, sau đó mượn xác hoàn hồn.”

“…”

“Bởi vậy, mỗi lần nghe những chuyện này, đương nhiên ta sẽ nảy sinh nghi ngờ.” Nhạn Hồi bĩu môi, “Hơn nữa lúc đó ta không giúp cô ta còn có nguyên nhân…”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nhìn nàng. Nhạn Hồi ngồi xếp bằng nói chuyện với hắn y như lúc trước cùng các sư tỷ tụ lại tám chuyện với nhau, "Ngươi biết núi Thần Tinh có hai mươi tám đỉnh phải không?"

"Ờ, đặt theo tên Nhị thập bát tú trên trời, hợp thành một trận pháp thiên nhiên, khiến núi Thần Tinh dồi dào linh khí hơn những vùng đất lành khác."

Nhạn Hồi gật đầu, "Không sai, mỗi đỉnh của núi Thần Tinh do một sư thúc phụ trách trông coi, còn đỉnh Tâm Túc Hồ yêu ba đuôi kia nói là do Lăng Phi…" Nhạn Hồi khựng lại, vẻ mặt có chút khinh bỉ, "Lăng Phi là đại mỹ nhân mặt lạnh nổi tiếng của núi Thần Tinh ta, chuyện cô ta yêu sư phụ ta cả núi Thần Tinh đều biết." Nhạn Hồi nói, "Bởi vậy ta không thích cô ta."

Thiên Diệu nhìn nàng, nghe thấy giọng nói đầy vẻ bất cần, "Nguyên nhân rất đơn giản, vì ta ghen ghét."

Hắn im lặng.

Nhạn Hồi yêu sư phụ nàng, chuyện này Thiên Diệu cũng đoán ra được đại khái trong những lúc hai người tiếp xúc với nhau, nhưng nghe nàng nói thẳng thắn như vậy, hắn cũng bất giác kinh ngạc.

Nhưng cùng với kinh ngạc, hắn chợt phát hiện, hình như hắn cũng có chút ý nghĩ chống đối chuyện này, mà kỳ quái là hắn không biết tại sao mình lại có ý nghĩ chống đối như vậy.

Có lẽ vì… giữa sư đồ, đừng nói là trong mắt người tu tiên đây là một tội ác, mà ngay cả trong một số Yêu tộc cũng không cho phép chuyện này xảy ra. Họ cho rằng đây là một phần của luân thường đạo lý, bất khả xâm phạm.

Thiên Diệu im lặng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi tiếp tục nói: “Nhưng cô ta cũng không thích ta, chắc là… cũng vì ghen ghét. Đúng rồi, nói ra thì có khi ngươi biết Lăng Phi cũng không chừng.” Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, “Trước khi cô ta vào núi Thần Tinh còn có tên là Tố Nga. Cô ta là muội muội ruột của Tố Ảnh chân nhân Quảng Hàn môn.”

Thiên Diệu ngây người, im lặng thật lâu, giọng se lạnh, “Ta không biết.”

Vì Tố Ảnh chưa bao giờ cho hắn biết, bên cạnh nàng ta có những ai thân thiết.

https://thuviensach.vn

27

"Nghe nói Quảng Hàn môn tu hành rất cực khổ. Phụ mẫu của tỷ muội họ đều không còn, Tố Ảnh phải quản lý sự vụ trong môn phái, không thể lo cho muội muội nên đã đưa Tố Nga tới núi Thần Tinh, bái làm môn hạ của Thanh Quảng chân nhân…" Nhạn Hồi tiếp tục kể chuyện Lăng Phi, Thiên Diệu bên cạnh vẻ mặt vô cảm nghe đến đây bèn ngắt lời nàng: "Vậy Hồ yêu kia thì sao?"

Nhạn Hồi biết hắn không muốn nghe chuyện này nên không nói nữa, nàng tiếp tục kể chuyện Hồ yêu.

"Vừa nãy đích thực ngươi cũng nói đúng, tối đó ta thật sự từ chối thỉnh cầu của Hồ yêu. Nhưng cô ta không đi, mấy ngày tiếp theo đêm nào cũng xuất hiện trong mơ của ta, lúc thì khóc lóc, lúc lại cầu xin ta, cuối cùng rốt cuộc ta cũng không chịu nổi sự giày vò của cô ta…"

Thiên Diệu nhướng mày, "Cô giúp cô ta đi đòi người sao?"

Nhạn Hồi liếc hắn, "Ta đi được sao?" Nàng nói tiếp, "Không nói quan hệ giữa ta và Lăng Phi vốn không tốt, chỉ nói thân phận của con gái Hồ yêu thôi. Sở dĩ con gái cô ta ở núi Thần Tinh, chỉ có thể là do đệ tử núi Thần Tinh coi như yêu quái bắt về. Nó bị nhốt trong nhà lao giam giữ yêu quái, một đệ tử tu tiên như ta mà lại đi đòi Lăng Phi thả yêu quái sao? Họ sẽ tưởng ta bị điên đó."

Thiên Diệu gật đầu, "Thì ra cô hành sự cũng có lúc nhớ đem theo đầu óc."

"…"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đương nhiên không ngốc như Thiên Diệu chê bai.

Hồ yêu ba đuôi kia muốn Nhạn Hồi thả con gái mình, lúc nàng chưa đồng ý thì đã bắt đầu để ý thời gian nghỉ ngơi, thay ca của các đệ tử trên đỉnh Tâm Túc từ lúc nào rồi, đến khi bị Hồ yêu giày vò buộc phải nhận lời, nàng đã nắm rõ trình tự và thời gian thay ca của các đệ tử trông coi nhà lao giam yêu quái của Lăng Phi.

Tuy Nhạn Hồi nhập môn trễ, nhưng lại học rất nhanh, nàng vốn là người xuất sắc nhất trong các đệ tử đời này.

Sau khi hết thời gian thay ca, chỉ cần dịch dung một chút, Nhạn Hồi đã dễ dàng trà trộn vào nhà lao của đỉnh Tâm Túc trong khoảng thời gian ấy.

Thế nhưng, lúc thả yêu quái lại xảy ra sơ sót.

Lăng Tiêu cũng từng bắt yêu quái về giam, Nhạn Hồi cũng từng trông coi nhà lao giam yêu quái. Nàng vốn tưởng nhà lao của đỉnh Tâm Túc không khác gì với nhà lao nàng từng trông coi, mỗi yêu quái một động, khóa bằng song sắt, treo một ổ khóa sắt to, bên trên dán mấy phong ấn.

Nhưng lúc Nhạn Hồi bước vào nhà lao của đỉnh Tâm Túc liền kinh ngạc đờ người, không khí bên trong đục ngầu, vừa nóng bức, vừa ngột ngạt, nàng vốn tưởng nơi này là vậy, nhưng lúc nhìn thấy một nhà lao nhỏ hẹp nhốt gần hai mươi yêu quái, Nhạn Hồi lập tức hiểu ra tại sao nơi này lại bức bối đến vậy.

Vì nơi này quá đỗi chật chội, lại nhốt đến một đống yêu quái, mặt chúng đều đỏ bừng đến bất thường, tựa như không khí không đủ thở.

Lúc Nhạn Hồi mặc y phục của đệ tử núi Thần Tinh bước vào, các yêu quái đều sợ hãi nhìn nàng, gắng sức rụt vào góc nhà giam. Những đôi mắt đủ các màu sắc kỳ lạ nhìn nàng, vẻ mặt không biết làm sao.

https://thuviensach.vn

Tất cả các yêu quái trông đều rất nhỏ tuổi, đoán chừng chúng chỉ chừng mười bốn mười lăm tuổi của yêu quái thôi. Nhạn Hồi nghe nói chúng do Lăng Phi và mấy sư thúc các núi khác chia nhau đi bắt.

Xem ra sau khi bắt về, họ đã chia các yêu quái lớn nhỏ giam riêng.

Nhưng kỳ quái là… yêu quái bị bắt ở đây toàn là Hồ yêu.

Nhạn Hồi chau mày đứng trước cửa nhà lao một hồi, chỉ trong một lúc ấy thôi, có một tiểu nữ yêu sợ hãi bật khóc.

Ánh mắt nàng dừng trên người nó, bên cạnh có một thiếu niên yêu quái mặc áo vải thô lập tức đứng ra chắn cho tiểu nữ yêu, thiếu niên nhìn Nhạn Hồi, ánh mắt thù hận: "Các ngươi lại muốn làm gì nữa?"

Nhạn Hồi nhướng mày, không giải thích mà hỏi thẳng: "Ai là Bạch Hiểu Lộ?"

Không ai đáp. Ngoài thiếu niên thù hận kia, tất cả đều sợ hãi run cầm cập.

Nhạn Hồi thở dài, lần này phiền phức rồi. Nếu nàng thả con gái Hồ yêu đi, chắc chắn phải mở cửa nhà lao, trong đây lại có một đám yêu quái bị giam thế này, nàng không thể mở cửa nhà lao mà chỉ thả một con, các yêu quái khác đâu có ngốc, nhất định cũng sẽ thừa cơ trốn chạy.

Nàng không thể nói mình đến cứu người, nhưng nếu chỉ kêu lên như vậy, bọn chúng đương nhiên sẽ tưởng nàng muốn bất lợi với chúng, trừ khi Bạch Hiểu Lộ là kẻ ngốc, nếu không sao lại tự mình đứng ra.

Suy nghĩ một lúc, Nhạn Hồi gãi đầu, đành phải uy hiếp, "Không tự mình đứng ra thì ta sẽ bắt bừa vài con ma thế mạng đó nhé." Không ai muốn chết,

https://thuviensach.vn

nhất định sẽ có người chỉ ra Bạch Hiểu Lộ, Nhạn Hồi nghĩ vậy.

Nhưng nàng không ngờ, chưa dứt câu nói thì thiếu niên yêu quái kia đã lên tiếng: "Ngươi đừng ở đây hù dọa, ta đi theo ngươi là được rồi."

Nhạn Hồi lườm nó, hít một hơi, tiểu tử thối cướp lời làm gì, tỏ vẻ anh hùng làm gì, đúng là rách việc.

"Ngươi mở cửa đi, ta đi theo ngươi, muốn chém muốn giết tùy ngươi."

"Ai cần ngươi đi theo ta chứ." Nhạn Hồi vứt cho nó ánh mắt khinh bỉ, lòng nàng thầm nghĩ, đám yêu quái này đều còn nhỏ, trên người không có sát khí, cũng không nguy hiểm bao nhiêu, hơn nữa thả đám tiểu yêu quái này ra làm rối loạn tầm mắt của đệ tử đỉnh Tâm Túc cũng tiện cho nàng chút nữa đưa Bạch Hiểu Lộ đi…

Nghĩ đến đây, Nhạn Hồi bèn thở dài lẩm bẩm: "Được rồi, được rồi, dù sao cũng làm chuyện này rồi, không ngại ầm ĩ thêm chút nữa."

Nàng nhìn đám yêu quái trong nhà lao, "Không phải ta đến hại các ngươi đâu." Nói xong nàng đưa tay xé phong ấn dán trên nhà lao xuống, sau đó vung chưởng đập nát khóa sắt trên cửa, đứng chặn ở cửa nói: "Ai là Bạch Hiểu Lộ, nói ra thì ta sẽ thả hết các ngươi đi."

Đến nước này, cho dù thiếu niên kia có tỏ vẻ anh hùng chăng nữa cũng vô ích, vì ánh mắt các yêu quái tự nhiên đều tập trung trên người Bạch Hiểu Lộ.

Nhìn cô bé toàn thân run lẩy bẩy, Nhạn Hồi thở phào, tránh khỏi cửa nhà lao: "Đi hết đi."

Nghe thấy ba chữ này, tất cả yêu quái vẫn còn hơi do dự. Có một tiểu nữ yêu nóng lòng chạy trốn vừa bước về phía cửa mấy bước, thiếu niên áo vải

https://thuviensach.vn

kia lập tức nói: “Đừng tin cô ta, có gian trá.”

Nhạn Hồi liếc nó, cũng không giải thích, nhưng tiểu nữ yêu dù sao cũng rất muốn rời khỏi nơi này, nghiến răng quyết định chui đầu ra khỏi cửa, Nhạn Hồi không cản, để mặc nó chạy ra.

Nàng khoanh tay dựa vào tường, dáng vẻ bỡn cợt, “Các ngươi không đi à?”

Vừa dứt lời, các yêu quái ùn ùn chui ra khỏi cửa nhà lao, chẳng mấy chốc đã có đệ tử đỉnh Tâm Túc bên ngoài phát hiện yêu quái trốn thoát, thế là chó sủa gà kêu ầm ĩ.

Rất nhanh, nhà lao chỉ còn lại thiếu niên và Bạch Hiểu Lộ đang ngơ ngác.

Nhạn Hồi bước vào nhà lao, không buồn nhìn thiếu niên, ngồi xổm trước mặt Bạch Hiểu Lộ, nhìn cô bé còn đang run rẩy, xoa xoa đầu nó.

Nghĩ lại cô bé đáng yêu thế này nhưng đã mất mẹ, tuy là một yêu quái, nhưng Nhạn Hồi vẫn có chút bùi ngùi: “Mẹ ngươi báo mộng nhờ ta cứu ngươi, theo ta đi.”

Bạch Hiểu Lộ ngẩng đầu nhìn nàng: “Mẹ? Nhưng mẹ đã… không còn nữa mà.”

Nhạn Hồi thấy bên cạnh mình có khí đen tụ lại, nàng biết là Hồ yêu ba đuôi đã đến bèn ngó sang bên cạnh, nhìn Hồ yêu ba đuôi vẫn luôn kể lể chuyện của mình lúc này đang ngắm con gái, mắt ướt đẫm, môi nhẹ run, vẻ mặt buồn bã phức tạp không nói nên lời.

Nàng thở dài, kéo Bạch Hiểu Lộ dậy: “Không còn thời gian nữa, ta đưa ngươi rời khỏi núi Thần Tinh rồi tính.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đưa Bạch Hiểu Lộ ra khỏi nhà lao, nhưng thiếu niên áo vải vẫn còn đứng bên trong, lúc nàng sắp ra ngoài, nó bỗng chắn trước mặt nàng, chăm chăm nhìn nàng nghiêm túc hỏi: "Ngươi là người tu đạo, tại sao lại giúp yêu quái?"

Thiếu niên kia thấp hơn nàng một cái đầu, Nhạn Hồi nghe câu hỏi này bèn cười cười, dáng vẻ bỡn cợt véo má nó, véo xong lại nhìn vào mắt nó nói: "Đó là vì ngươi vẫn chưa hiểu thế nào gọi là nữ nhân dịu dàng như nước."

Nàng buông tay ra đẩy nó sang bên cạnh: "Đừng cản đường, tỷ tỷ còn đang bận."

Thiếu niên kinh ngạc sờ mặt mình rồi nhìn nàng, sau đó tai dần dần đỏ bừng, không nói tiếng nào nhìn Nhạn Hồi đưa Bạch Hiểu Lộ đi xa.

Thiên Diệu nghe đến đây, liếc nhìn Nhạn Hồi vẫn đang dương dương tự đắc, âm thầm uống một hớp trà.

"Sức quyến rũ của ta cũng lớn thật, chỉ véo mặt vậy thôi đã bắt được trái tim của một thiếu niên yêu quái." Nhạn Hồi cảm thấy rất kiêu ngạo.

Giọng Thiên Diệu bình thản, "Người ta chỉ thay cô đỏ mặt vì hành động không biết xấu hổ kia thôi."

Nhạn Hồi im lặng, liếc nhìn hắn: "Miệng ngươi sao ngày càng chua cay vậy? Ban đêm lén uống nước ớt à?"

Thiên Diệu lại uống một ngụm trà, "Sau đó thì sao, cô đưa con gái Hồ yêu trốn khỏi núi Thần Tinh?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi bĩu môi: “Trên đường bị mấy đệ tử của đỉnh Tâm Túc phát hiện, nhưng dựa vào cơ trí của ta thì vẫn gạt được họ, ta bày trò để họ đi hướng khác tìm yêu quái, sau đó đưa Bạch Hiểu Lộ đi.”

Hắn bất ngờ nhướng mày, “Nói vậy cô đã thành công cứu con gái Hồ yêu kia ra, nhưng tại sao hiện giờ Hồ yêu này lại tìm cô?”

“Không có…” Nhạn Hồi thở dài, nghi ngờ xen lẫn khổ não nói tiếp, “Lúc đó tuy ta đưa Bạch Hiểu Lộ ra khỏi núi Thần Tinh, nhưng sau đó… nó chạy quá chậm nên lại bị bắt về.”

“Bởi vậy mà Hồ yêu muốn cô đi cứu con gái cô ta lần nữa sao?”

“Chắc là vậy đó, nhưng bây giờ ta không thể quay về núi Thần Tinh được nữa, thêm vào đó Hồ yêu này chỉ gào khóc ầm ĩ trong mơ, ta hoàn toàn không nghe được cô ta đang nói gì.” Nhạn Hồi xoa xoa mi tâm, “Huống hồ, lần này cảm giác lệ khí trên người cô ta còn nặng hơn lần trước, có vẻ như đang dần dần biến thành ác quỷ…”

Thiên Diệu nghe vậy thoáng im lặng.

Nhạn Hồi tiếp tục nói: “Các yêu quái đang bị giam yên ổn trên đỉnh Tâm Túc, bỗng nhiên toàn bộ chạy hết, Lăng Phi chưởng quản đỉnh Tâm Túc đương nhiên phải điều tra rõ ràng chuyện này, sau đó cứ tra, tra mãi rồi tra ra ta. Mấy đệ tử ta gặp lúc đưa Bạch Hiểu Lộ chạy trốn đã chỉ ra hôm đó đích thực ta từng xuất hiện trên đỉnh Tâm Túc, sau đó họ… ép cung Bạch Hiểu Lộ, cuối cùng lộ ra ta.”

“Vậy là cô bị trục xuất à?”

Nhạn Hồi bĩu môi lắc đầu: “Chỉ thả mấy yêu quái thôi thì sư phụ sẽ không đuổi ta đi đâu, từ trước đến giờ ta gây họa còn nhiều hơn vậy nữa.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, vậy thì tại sao?”

Nhạn Hồi tựa đầu vào tường nhớ lại, sau đó cười ngọt ngào nói: “À, chắc vì ta đập Lăng Phi.” Nàng nhếch môi cười lộ ra chiếc răng khểnh, trông có chút tà ác, “Đập đã lắm.”

“…”

https://thuviensach.vn

28

Nói đến chuyện Nhạn Hồi bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh, một nửa là do tình thế ép buộc, nhưng nửa còn lại chắc là vì nàng không kiềm chế được tính tình nóng nảy của mình…

Lăng Phi điều tra chuyện yêu quái đỉnh Tâm Túc chạy thoát chẳng bao lâu thì tra ra Nhạn Hồi, nàng nghiến răng đánh chết cũng không nhận.

Nhưng sau đó Bạch Hiểu Lộ bị bắt về, nghiêm hình bức cung, cuối cùng cô bé cũng khai ra Nhạn Hồi trong lúc mê man.

Lăng Phi lập tức ra lệnh áp giải Nhạn Hồi đến địa lao đối chứng, không quên mời luôn mấy sư thúc thường ngày rất có uy tín đến giám sát.

Lúc nàng bị mấy đệ tử đưa tới địa lao thì nhìn thấy cảnh tượng nghiêm túc như tam đường hội thẩm.

Nhạn Hồi liếc nhìn qua, không thấy Lăng Tiêu, lòng lập tức hiểu ra, lần này Lăng Phi đã tóm được đuôi nàng nên muốn xử lý nàng.

Tiểu hồ ly trong nhà lao đang bị treo lên, cả người đầy vết thương do bị đánh, Nhạn Hồi nhác thấy liền khẽ chau mày, nhưng tất cả các đệ tử và sư thúc đều ra vẻ đương nhiên, nàng đành im lặng không nói một lời.

Sắc mặt Lăng Phi sa sầm đứng trước mặt Nhạn Hồi, vừa cất lời đã thể hiện uy nghiêm: “Nhạn Hồi, ngươi cấu kết yêu quái, lén thả yêu quái bị giam trên đỉnh Tâm Túc, ngươi có nhận không?”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, lòng còn đang thầm sắp xếp lời lẽ. Nào ngờ chỉ trong phút chốc nàng im lặng, ả bèn liếc mắt với đệ tử trong lao, đệ tử

https://thuviensach.vn

trong lao gật đầu nhận lệnh, quất một roi lên người Bạch Hiểu Lộ.

Cô bé bị đánh đau quá kêu thét lên, tỉnh lại trong cơn mê.

Bạch Hiểu Lộ hoảng hốt đưa mắt nhòm quanh, nhìn thấy Nhạn Hồi, ánh mắt nó lập tức sáng lên, nhưng khi thấy các tiên nhân đứng xung quanh, nó liền hiểu chuyện, cắn môi không lên tiếng.

Lăng Phi đương nhiên thấy hết vẻ mặt của nó, ả lạnh lùng hỏi: "Hồ yêu, trước mặt cô ta, ngươi hãy nói lại một lần nữa những lời ngươi đã khai nhận trước đó."

Bạch Hiểu Lộ rụt rè nhìn nàng, nhưng vẫn cắn môi không nói.

Ánh mắt Lăng Phi lạnh lẽo, đệ tử trong nhà lao lại đưa tay lên.

"Đừng đánh nữa." Nhạn Hồi lên tiếng, "Phải, đám Hồ yêu đó đều do ta thả."

Mấy sư thúc nghe vậy liền thì thì thầm thầm với nhau.

"Hay cho Nhạn Hồi." Lăng Phi cười lạnh, "Lăng Tiêu sư huynh thương xót thân thế ngươi tội nghiệp mới đưa về núi Thần Tinh tận tình dạy dỗ, nhưng nay ngươi lại báo đáp sư môn thế này đây sao? Cấu kết yêu quái, lén thả yêu tà, cùng bọn chúng trộm bảo vật…"

Đỉnh Tâm Túc còn mất bảo vật nữa sao?

"Khoan đã." Nhạn Hồi không chờ Lăng Phi nói hết đã ngắt lời, nàng ngẩng đầu, chăm chăm nhìn ả, "Ta đã thả yêu quái, nhưng ta không cấu kết yêu quái, càng không cùng với chúng trộm bảo vật gì hết."

https://thuviensach.vn

“Ồ, nếu không cấu kết yêu quái, vậy ngươi nói xem tại sao ngươi lại lén thả Hồ yêu?”

“…” Nhạn Hồi nhìn trời, mặt không đổi sắc nói, “Chỉ là một đám tiểu yêu quái, lông còn chưa mọc đủ, ta thấy chúng tội nghiệp nên thả đi. Không hề cấu kết với yêu quái khác.”

Lăng Phi hừ lạnh, “Ngươi tưởng bọn ta dễ gạt như trẻ lên ba à?”

Nhạn Hồi bĩu môi, “Thôi được, ta nói thật, mẹ nó báo mộng cho ta nhờ ta cứu con gái cô ta, ta bị đeo bám nên không còn cách nào, đành thả con gái cô ta ra. Nè, mẹ nó hiện giờ đứng ngay sau lưng cô, đang nhìn vào gáy cô đó.”

“Hỗn xược!” Lăng Phi đen mặt mắng nàng, “Còn dám ăn nói bừa bãi nữa!”

Nói dối không tin, nói thật cũng không tin, Nhạn Hồi ngửa đầu nhìn trời, im lặng không nói.

Lăng Phi ổn định cảm xúc lại tiếp tục hỏi: “Yêu quái nào đánh cắp bảo vật của đỉnh Tâm Túc ta, đã đi đâu rồi, nếu ngươi chịu nói thật, coi như lấy công chuộc tội, ta và các sư thúc sẽ nhẹ tay xử lý.”

“Ta không biết.” Nhạn Hồi đáp, “Ngay cả đỉnh Tâm Túc có bảo vật gì ta cũng không biết.”

Ánh mắt Lăng Phi cao ngạo nhìn Nhạn Hồi một lúc, sau đó khẽ nghiêng mắt nhìn Bạch Hiểu Lộ trong nhà lao: “Cô ta không muốn nói tất sẽ có người nói thay.”

Đệ tử trong lao nhận được ánh mắt của Lăng Phi, mấy roi “xoẹt xoẹt” lại gọn gàng dứt khoát rơi trên người nó.

https://thuviensach.vn

Bạch Hiểu Lộ kêu đau. Cả phòng giam, trừ Nhạn Hồi chau mày, không một ai dị nghị với hành động này.

"Nhạn Hồi đã cứu ngươi chắc ngươi cũng biết kế hoạch bên trong, mau khai rõ hành tung của bảo vật đỉnh Tâm Túc." Lăng Phi quay người, mang theo cảm giác tự cao trời sinh đi tới trước nhà lao, ả nhìn Bạch Hiểu Lộ bên trong, "Không nói thật thì ta có cách khiến ngươi đau gấp mười lần hơn."

Bạch Hiểu Lộ khóc đến khản giọng, có lẽ vì quá đau nên thần trí không được tỉnh táo lắm, nó vừa lắc đầu nói "Tôi không biết" vừa hét lên "Tỷ tỷ cứu muội".

Nó vừa nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người đều thoáng dừng trên người Nhạn Hồi.

Lăng Phi nửa khiêu khích nửa khinh bỉ nhìn nàng, Nhạn Hồi hiểu ánh mắt ả đang nói "Đồ sâu kiến hèn hạ như ngươi mà lại ngông cuồng muốn đấu với ta à, lần này ta xem thử ngươi còn giở được trò gì".

Nhạn Hồi không thích bị vu oan, không thích bị khiêu khích, không thích bị uy hiếp. Nhưng tất cả những chuyện nàng không thích lúc này Lăng Phi đều đã làm hết.

"Dừng tay." Giọng nàng khẽ trầm xuống, "Các người ức hiếp con gái người ta như vậy, không sợ mẫu thân đã qua đời của nó ban đêm tới tìm các người sao?"

Lăng Phi cười lạnh, "Người tu tiên tu đạo sợ gì âm tà yêu quái làm loạn, kẻ sống ta không sợ, kẻ chết rồi lại càng chẳng có gì đáng sợ."

Nhạn Hồi nhìn hồn phách Hồ yêu ba đuôi, "Cô nghe thấy rồi đó, sau này ban đêm đừng tới tìm ta nữa, tìm cô ta đi."

https://thuviensach.vn

Lăng Phi khinh bỉ đảo mắt nhìn nàng, ánh mắt lại rơi trên người Bạch Hiểu Lộ, nhưng thấy nó vẫn rên rỉ không biết, ả bực bội chau mày, "Sống chết không khai, để lại cũng vô ích, cắt cổ vứt ra khỏi núi Thần Tinh đi."

Nhạn Hồi cả kinh, lập tức hét lên: "Dừng tay!" Nàng nói, "Ta nói thật các người không tin, nói dối cũng không tin, nói đến cùng cô chỉ cần nghe những lời mình muốn thôi. Được rồi, cô nói đi, cô muốn nghe điều gì, ta sẽ nói cho cô nghe."

Lăng Phi lạnh lùng nhìn nàng, "Thân là đệ tử núi Thần Tinh mà lại che chở cho một yêu quái, Nhạn Hồi, ngươi có nói hay không sự thật cũng đã bày ra trước mắt." Lăng Phi quay đầu nói với mấy sư thúc, "Không cần thẩm vấn nữa, Nhạn Hồi tư thông yêu quái tội danh đã rành rành, nếu không hỏi ra tung tích bảo vật đỉnh Tâm Túc, muội sẽ đích thân đi tìm. Còn yêu quái này thì giết đi rồi vứt khỏi núi Thần Tinh."

"Ai dám giết nó!" Nhạn Hồi bị những lời không phân thị phi trắng đen của Lăng Phi chọc giận, nàng ngẩng đầu, mắt lóe ánh lửa, một ngọn lửa bùng lên từ ngọn roi của đệ tử hành hình, trong phút chốc đã đốt cả sợi roi thành tro bụi.

Nhạn Hồi vì bảo vệ một yêu quái mà dám ra tay trước mặt nhiều sư thúc như vậy…

Khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc đờ người.

Lăng Phi thấy vậy liền nổi giận: "Hỗn xược!" Ả nói hai chữ này rồi phóng ra một đạo pháp lực dạy dỗ Nhạn Hồi, thể hiện uy nghiêm của mình, nhưng không ai ngờ pháp lực ả phóng ra lại bị bức tường lửa Nhạn Hồi dựng lên chặn lại.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn ả từ sau tường lửa, khinh bỉ cong khóe môi: “Lăng Phi sư thúc phải chăm chỉ tu luyện hơn nữa.”

Vừa dứt lời, trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, bức tường lửa của Nhạn Hồi hóa thành một con rồng lửa cuốn lấy pháp lực của Lăng Phi, thế như chẻ tre ập về phía trước, đè Lăng Phi lên song chắn sắt của nhà lao.

Chẳng ai ngờ Nhạn Hồi lại dám chặn pháp thuật của Lăng Phi, cũng chẳng ai ngờ Nhạn Hồi lại có thể chặn được pháp thuật của ả, càng không ai to gan nghĩ rằng Nhạn Hồi không chút do dự mà phản đòn lại, đòi cả vốn lẫn lời…

Mà còn đánh Lăng Phi thảm hại như vậy nữa...

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn con rồng lửa của Nhạn Hồi đốt cháy y phục đầu tóc Lăng Phi. Thái độ cao ngạo của ả liền bị mất hết, chỉ huơ tay múa chân thi pháp dập lửa trên người.

Nhạn Hồi nhìn ả phất tay nhảy nhót như một con khỉ chật vật, lạnh lùng nói: “Lăng Phi sư thúc, tâm tư tu đạo của cô đâu hết rồi? Thế này mà còn dám buông lời nói không sợ yêu tà sao?”

Cuối cùng Lăng Phi nhếch nhác cũng dập được lửa toàn thân, ả là muội muội của Tố Ảnh chân nhân, đến núi Thần Tinh tu tiên, nhưng không phải là tu tiên bình thường, mà gần như đã trở thành biểu tượng cho mối giao hảo giữa hai phái, xưa nay luôn được kính trọng. Nhưng nay lại bị một đệ tử nhỏ hơn mình một đời đốt cháy y phục đầu tóc, đây rõ ràng là sỉ nhục!

Lăng Phi nổi trận lôi đình, ngẩng đầu ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thấy vậy ánh mắt sầm xuống, cũng không khách sáo vận nội tức, trong lúc Lăng Phi ra tay, một đạo pháp lực bỗng dựng lên từ dưới đất, chặn lại pháp thuật của Lăng Phi, còn bàn tay Nhạn Hồi cũng bị tóm lại.

Nhạn Hồi ngây người, khắc sau liền cảm thấy một luồng hàn khí nhức nhối cắm vào xương cốt, nàng ngẩng đầu nhìn lên, người tóm cổ tay nàng không phải sư phụ Lăng Tiêu của nàng thì còn ai.

"Sư phụ."

"Sư huynh!"

Lăng Phi thấy Lăng Tiêu đến, dáng vẻ càng kiêu căng hơn: "Nhạn Hồi thật sự quá hỗn xược."

Lăng Tiêu buông tay Nhạn Hồi ra. Cánh tay Nhạn Hồi nặng nề thõng xuống, trên cổ tay kết một lớp hàn băng, nhưng hơi lạnh không nặng như hàn khí trong mắt Lăng Tiêu.

"Ra tay với sư thúc đồng môn, con đúng là ngày càng coi thường trưởng bối, tùy tiện làm bừa!"

Lửa trong lòng Nhạn Hồi vẫn chưa tắt, nhưng bị Lăng Tiêu mắng, đành âm thầm chịu đựng, nàng chưa từng để bản thân mình chịu thiệt thòi vì bất kì người nào, nhưng Lăng Tiêu thì khác, vì đó… là sư phụ nàng.

"Sư huynh, Nhạn Hồi cấu kết yêu quái, lén thả yêu tà, trộm bảo vật của đỉnh Tâm Túc, kiêu căng không nghe dạy dỗ, các sư huynh có mặt đều chứng kiến, thật sự không thể nuông chiều!"

Lăng Tiêu im lặng nhìn Nhạn Hồi.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh có một sư thúc vuốt râu lên tiếng: “Lăng Tiêu sư đệ, đồ đệ của đệ thật sự quá to gan.”

Lăng Tiêu im lặng một lúc rồi trầm giọng nói: “Con có gì muốn nói không?”

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn sư phụ mình: “Con đã thả yêu quái, nhưng con không cấu kết yêu quái, cũng không cùng chúng trộm đi bảo vật của đỉnh Tâm Túc.”

Lăng Phi hừ lạnh: “Còn xảo biện!”

Nhạn Hồi đảo mắt nhìn Lăng Phi, giọng nói cũng lạnh lùng khinh bỉ: “Còn về Lăng Phi sư thúc… Đúng vậy, con đã đánh cô ta. Con cũng đâu ngờ mình lại đánh thắng cô ta dễ dàng đến vậy.”

Câu nói này khiến tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Phải… Không ai ngờ.

Mọi người nhất thời không phán đoán được rốt cuộc là Nhạn Hồi quá lợi hại hay pháp thuật Lăng Phi không tinh…

“Nhạn Hồi coi thường trưởng bối, tùy tiện làm bừa, đánh hai mươi roi, đưa về đỉnh Liễu Túc giam mười ngày rồi sẽ trừng phạt sau.”

Cuối cùng Lăng Tiêu cũng trách phạt nàng, sau đó Nhạn Hồi bị đưa về đỉnh Liễu Túc, mười ngày sau, nàng nhận được trừng phạt của mình, với tội danh cấu kết yêu quái, nàng bị trục xuất ra khỏi núi Thần Tinh.

Những chuyện khác Nhạn Hồi không hỏi nữa, nàng chỉ biết cuối cùng Lăng Tiêu đã tin lời Lăng Phi định tội nàng.

https://thuviensach.vn

Lăng Tiêu không tin nàng.

Nhạn Hồi kể xong chuyện, vẻ mặt chẳng chút biến đổi, chỉ bĩu môi, "Sau khi xuống núi ta không có tiền, nghe bằng hữu giới thiệu đi xé bảng, định nửa đời sau dựa vào việc bắt ít yêu quái đáng ghét mưu sinh, không ngờ lại gặp ngươi." Nàng than vãn thở dài, "Đúng là năm xui tháng hạn."

Thiên Diệu nghe xong, không để tâm đến lời trách cứ của nàng, chỉ nói: "Còn con gái Hồ yêu thì sao?"

"Ta bị giam, đâu biết tin tức của nó. Nhưng với tình thế lúc đó, sau này ta đoán chắc nó bị giết rồi…" Nhạn Hồi lại than, "Nhưng có khi nó vẫn còn đang giãy giụa sống ở đâu đó. Nếu không mẹ nó cũng không tới tìm ta."

"Đã kêu là đi tìm Lăng Phi đi mà, hiện giờ ta là một người bị trục xuất, giúp gì được nữa đâu…" Nhạn Hồi gãi đầu rồi vỗ tay, "Dù sao cũng trốn không được, thôi thì tìm cô ta nói chuyện thử."

Thiên Diệu ngẩn ra: "Tìm cô ta?"

Nhạn Hồi quay đầu, nhìn Thiên Diệu cười ngọt ngào: "Chắc là ngươi vẫn chưa thấy ma đâu nhỉ?"

"…"

"Ta cho ngươi mở rộng tầm mắt."

"…"

https://thuviensach.vn

29

Nhạn Hồi cảm thấy hồn phách của Hồ yêu ba đuôi hiện tại thật có chút không ổn.

Nàng không dám sơ ý, cố tình chọn lúc chính Ngọ, tìm một rừng liễu vắng người trong trấn bày trận pháp.

Nàng ngồi giữa trận pháp, xoa xoa tay nói: "Ngươi đứng đè lên rìa trận pháp, nếu thấy Hồ yêu kia muốn nhập vào thân ta, ngươi hãy lập tức đá hòn đá bên cạnh ra xa một chút. Động tác phải nhanh nhé, nếu không ta bị Hồ yêu như ác quỷ này nhập thân thì chúng ta đều không yên đâu."

"Ta đâu có đần độn như cô." Thiên Diệu rõ ràng mất kiên nhẫn với những lời dặn đi dặn lại của nàng, "Làm phép phần cô đi."

Nhạn Hồi bĩu môi, nhưng cũng không đấu khẩu với hắn nữa, chỉ nhắm mắt bấm ngón tay niệm quyết, chẳng mấy chốc, bên cạnh Nhạn Hồi bốc lên khí đen, tựa như một ngọn lửa địa ngục phụt cháy lên mặt đất.

Thiên Diệu không nhìn thấy khí đen, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đột ngột hạ xuống.

Nhạn Hồi bị khí đen này dọa đến mức không muốn làm phép nữa. Lệ khí này… e là sắp thành ác quỷ rồi.

Nhưng trước lúc Nhạn Hồi run sợ muốn bỏ trốn, Hồ yêu ba đuôi bỗng xuất hiện trước mặt nàng.

Hồn phách nửa trong suốt của nàng ta lơ lửng trong không trung, toàn thân lờ mờ toát ra sắc đỏ thẫm, tóc tai rũ rượi, dung mạo tái nhợt tàn tạ.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong đồng tử lóe ánh đỏ kia lại tỏa ra sát khí tối tăm, khiến Nhạn Hồi bất giác nuốt nước bọt.

Thiên đạo trên thế gian tự do luân hồi, trăm ngàn hồn phách mới có một hồn phách chứa chấp niệm mạnh mẽ trụ lại trên thế gian, hồn phách có thể biến thành ác quỷ đúng là ngàn vạn mới có một. Nhạn Hồi sống đến từng tuổi này, từng gặp không ít tiểu quỷ lão quỷ, có kẻ suốt ngày khóc lóc thê thảm, có kẻ thích trêu chọc người khác, nhưng chưa bao giờ gặp ác quỷ chưa lên tiếng đã khiến người ta lạnh gáy hoảng sợ từ tận đáy lòng.

Nàng nhìn Thiên Diệu, ra hiệu cho hắn chuẩn bị đá hòn đá mắt trận bất cứ lúc nào.

Thiên Diệu đương nhiên không cần nàng nhắc, kể từ khoảnh khắc Hồ yêu ba đuôi hiện thân, chân hắn đã đặt bên hòn đá kia.

Đừng nói đến ác quỷ, ngay cả quỷ Thiên Diệu cũng chưa từng thấy, khoảnh khắc Hồ yêu ba đuôi hiện thân, hắn chỉ cảm giác có điều không hay, nhận ra khí tức cả người Hồ yêu rất không lành.

Hồ yêu ba đuôi vốn không để tâm tới Thiên Diệu đứng bên cạnh, nàng ta chỉ chăm chăm nhìn Nhạn Hồi, không nói cũng không động đậy.

Nhạn Hồi ho mấy tiếng, dè dặt hỏi dò một câu: “Hay là… cô ngồi xuống trước đi?”

Hồ yêu không có động tĩnh.

Nhạn Hồi cụt hứng, nàng sờ mũi, “À, ừm, hôm nay ta gọi cô ra thật ra là muốn bàn với cô chuyện con…”

Nhạn Hồi chưa dứt lời, bỗng nhiên một luồng gió âm ùa vào mặt, trong phút chốc Hồ yêu kia đã lướt tới trước mặt nàng, trừng đôi mắt đen lóe ánh

https://thuviensach.vn

đỏ vô cùng hung ác nhìn nàng, đôi môi thâm đen thổi ra ba chữ lạnh lẽo: "Đi cứu nó."

"Ối, cha bà ông cố nội ơi!" Nhạn Hồi giật mình ôm ngực lui về phía sau.

Thiên Diệu thấy vậy định đá hòn đá kia, nhưng Nhạn Hồi lại ôm ngực vội vàng đưa tay ngăn cản: "Khoan khoan khoan đã."

Hồ yêu không nhân cơ hội này nhập thân nàng, chắc là cũng muốn nói chuyện tử tế với nàng, Nhạn Hồi cố gắng thử trao đổi.

Nàng dịch mông trên mặt đất mấy lần để mình cách xa Hồ yêu ba đuôi một chút, sau đó mới ổn định cảm xúc nói: "Đại tỷ." Nàng gọi Hồ yêu như vậy, "Tỷ xem, trước đó tỷ kêu ta đi cứu con gái tỷ, ta đã cứu rồi đúng không? Sau đó ta bị Lăng Phi điều tra ra, trong nhà lao đó, tỷ chính mắt nhìn thấy mà, ta cũng cố gắng cứu con gái tỷ rồi, nhưng kết quả tỷ cũng biết đúng không…"

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi nói đạo lý với Hồ yêu như đang trò chuyện thường ngày, dáng vẻ đó chẳng khác gì các ông lão bà lão trong sơn thôn của núi Đồng La tán gẫu…

Xem ra đối phó với ma quỷ lợi hại nàng cũng có cách của riêng mình…

"Bản lĩnh của ta chỉ có chừng đó thôi, chuyện tỷ nhờ cậy thật sự ta rất khó xử, hơn nữa ta đã không còn là người của núi Thần Tinh, không còn cách nào để đi cứu con gái tỷ…"

"Không ở núi Thần Tinh." Giọng Hồ yêu khản đặc, nhưng cảm xúc đã ổn định hơn ban nãy một chút. Khí đen trên người cũng hơi lắng dịu.

Nhạn Hồi ngây ra: "Ở đâu?"

https://thuviensach.vn

“Thành Vĩnh Châu.”

Thành Vĩnh Châu… Đó chẳng phải tòa thành không xa phía trước sao…

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, sờ cằm nói: “Bởi vậy tỷ đi theo con gái đến thành Vĩnh Châu sao?”

Hồ yêu gật đầu.

Chả trách. Nhạn Hồi thầm nói, lúc ở núi Đồng La nàng không bị đè, thì ra Hồ yêu này không tìm thấy nàng, giờ nàng đưa Thiên Diệu đến gần thành Vĩnh Châu này, bởi vậy Hồ yêu ba đuôi mới tìm tới.

Đây cũng là duyên phận…

Nhạn Hồi thầm thở dài, chỉ trách mình gặp năm xui tháng hạn, đúng là năm xui tháng hạn mà…

“Hiểu Lộ… rất không ổn.” Hồ yêu nói, vẻ mặt đau lòng, trong đôi mắt vừa nhìn đã kinh hãi dần dần bắt đầu ẩm ướt, sau đó một giọt nước mắt lăn xuống má nàng ta, “Ta không bảo vệ được nó, cô giúp ta cứu nó lần nữa đi. Nó vẫn còn quá nhỏ…”

Nhạn Hồi thoáng im lặng rồi hỏi: “Sao lại đến thành Vĩnh Châu? Người của núi Thần Tinh thả Bạch Hiểu Lộ sau đó lại bị môn phái tu tiên khác bắt sao?”

“Người của núi Thần Tinh…” Hồ yêu nói đến đây tựa như nhớ đến điều gì đáng sợ, nàng ta ôm mặt, toàn thân run rẩy, như căm hận, như phẫn nộ, “Họ… họ bán Hiểu Lộ cho thương nhân của thành Vĩnh Châu.”

Nhạn Hồi khẽ ngây người, nàng luôn biết để duy trì chi tiêu, tất cả các tiên môn trên thế gian đều có những mối quan hệ buôn bán với bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Có những mối buôn bán quang minh chính đại, nhưng cũng có những mối buôn bán mờ ám. Lúc nàng ở núi Thần Tinh cũng chỉ là một đệ tử nhỏ, chưa từng tiếp xúc với những việc chỉ có sư thúc tiền bối mới biết này, nên nàng cũng không hề biết thì ra núi Thần Tinh lại…

Buôn bán yêu quái.

Thiên Diệu bên cạnh nhíu mày, nói xen vào: "Người bình thường tại sao phải mua yêu quái?"

Nhạn Hồi cũng cảm thấy kỳ lạ, thường thì người không tu tiên trốn yêu quái còn không kịp, tại sao lại làm việc kinh doanh nguy hiểm như vậy.

Hồ yêu toàn thân run rẩy im lặng hồi lâu, bàn tay đen sì khẽ trượt xuống khỏi mặt, nàng ta trừng đôi mắt đáng sợ lộ vẻ kinh hoàng: "Họ lấy máu hồ yêu nấu thành mê hương, bôi mê hương này lên người có thể khiến người khác si mê."

Nhạn Hồi và Thiên Diệu đều ngây người. Nhưng khác ở chỗ Nhạn Hồi vô cùng kinh ngạc, còn Thiên Diệu chìm vào suy tư.

"Khoan đã…" Nhạn Hồi xoa xoa huyệt Thái Dương, không dám tin hỏi lại lần nữa, "Ta chưa hiểu lắm, họ lấy máu Hồ yêu nấu cái gì?"

"Mê hương." Hồ yêu nói, "Nữ nhân bôi lên người có thể khiến nam nhân si mê, nam nhân cũng vậy." Ngón tay của Hồ yêu hầu như muốn vạch rách mặt mình, "Máu của chín Hồ yêu mới có thể nấu thành một bình mê hương nhỏ, thương nhân bán với giá trên trời, nhưng vương tôn quý tộc lại tranh nhau mua hương này."

Nhạn Hồi chớp mắt suy nghĩ một lúc: "Tỷ có lầm không? Trên thế gian làm gì có cách đó, máu yêu hay máu người cũng đều là máu thôi, đun sôi

https://thuviensach.vn

nước, bỏ vào nồi nấu là nổi bọt, ồ… có khi nấu thành tiết canh, mềm mềm ăn cũng ngon lắm…”

“Không lầm đâu.” Hồ yêu lắc đầu, “Ta đã bị rút cạn máu như vậy, rồi chết ở thành Vĩnh Châu. Ta đã chết ở đó…”

Nhạn Hồi im lặng.

“Tất cả Hồ yêu bị tiên môn bắt, trước khi đưa đi sẽ móc nội đan để không còn năng lực phản kháng. Sau khi các thương nhân nhận được sẽ dùng bảo vật bí mật ngày ngày hút linh khí trong cơ thể bọn ta, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày hút cạn linh khí, họ sẽ giết lấy máu, hòa cùng với linh khí để luyện thành hương.” Hồ yêu nói đến đây, cảm xúc lại bắt đầu kích động, toàn thân bộc phát khí đen, mái tóc bồng bềnh, đôi mắt bắt đầu trở nên đỏ rực, nàng ta căm hận nói: “Mỗi một bình hương đều là vật sống, là mạng của Hồ yêu, họ lấy máu bọn ta bôi lên người để hấp dẫn người khác, họ chết mê chết mệt, họ lấy đó làm tự hào, họ huênh hoang tước đoạt sinh mạng của bọn ta, người tu tiên tu đạo các người đều nói yêu quái là ác, nhưng những kẻ này mới là ác, người tu tiên các người là đồng bọn, cũng là ác!”

Móng tay Hồ yêu dài ra, “Các ngươi đều đáng phải xuống địa ngục như ta!” Giọng nàng ta the thé, dáng vẻ như mất khống chế.

Nhạn Hồi lạnh người, lập tức hét lên với Thiên Diệu: “Đá!”

Thiên Diệu cũng không do dự, giơ chân đá hòn đá trên mắt trận.

Thân hình Hồ yêu ba đuôi lập tức biến mất. Nhạn Hồi lăn lê bò toài chạy ra khỏi trận pháp, khoảnh khắc nàng vừa rời khỏi, vùng đất bên trong tựa như bị nổ tung, bụi đất tung tóe, bay lơ lửng một hồi mới chầm chậm lắng xuống.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nhìn nàng đang ngơ ngác bên cạnh, hỏi: “Cô ta đi rồi à?”

Nhạn Hồi thất thần đáp: “Chắc về thành Vĩnh Châu rồi.” Nàng dùng chân xóa trận pháp đi, “Chúng ta về chợ đi. Rừng liễu âm khí nặng quá.”

Nàng nói xong bèn hốt hoảng đi về phía chợ đông người.

Thiên Diệu cũng lặng lẽ theo sau nàng.

Thật ra Nhạn Hồi cũng không dám tin chuyện mình vừa nghe, hay đúng hơn là… không muốn tin.

Không ngờ tiên môn lại kinh doanh kiểu này, không ngờ các Chưởng môn của Tiên môn lại cho phép kiểu kinh doanh này tồn tại, Lăng Tiêu… cũng cho phép…

Nhạn Hồi nhớ lại rất lâu về trước, nàng còn nhỏ, vừa mới gặp Lăng Tiêu, trên đường theo Lăng Tiêu về núi Thần Tinh, Lăng Tiêu chém chết một yêu quái tấn công thôn trang. Nhìn thấy dáng vẻ áo trắng phấp phới như thần tiên của sư phụ lúc đó, Nhạn Hồi thật chỉ muốn khấu bái. Nàng sùng bái sư phụ, ngưỡng mộ sư phụ, nàng muốn có sức mạnh chém yêu quái khắp thiên hạ như sư phụ, nhưng lúc đó Lăng Tiêu nói với nàng: “Có thể có sát tâm, nhưng sát tâm không được nặng. Cho dù yêu quái là ác, nhưng lúc giết yêu quái cũng phải từ bi.”

Cho dù giết chóc cũng phải từ bi, Nhạn Hồi vẫn luôn nhớ lời này.

Nhưng Lăng Tiêu lại cho phép việc buôn bán tàn nhẫn không chút từ bi này diễn ra trước mắt mình.

Thì ra nàng đã lầm lẫn về sư phụ mình bao nhiêu năm nay, hay bao nhiêu năm nay sư phụ nàng đã dần dần thay đổi…

https://thuviensach.vn

Mặt trời lúc chính Ngọ nóng như lửa đốt, bước đi trên con đường ồn ào huyên náo của tiểu trấn, nhưng Nhạn Hồi chỉ cảm thấy lạnh toát cả người.

Im lặng suốt dọc đường về tới khách điếm, nàng lại ngồi bên bàn im lặng thêm một canh giờ, sau đó đập bàn nói: "Ta phải đi cứu Bạch Hiểu Lộ. Ta phải điều tra rốt cuộc là những tiên môn nào buôn bán kiểu này, ta muốn biết…"

Nàng muốn biết có phải Lăng Tiêu gật đầu cho phép chuyện này không.

Thiên Diệu nghe vậy nhìn nàng, "Tốt lắm, ta cũng rất hứng thú với chuyện này."

Nhạn Hồi quay đầu nhìn hắn, thấy Thiên Diệu đã gói ghém hành lý xong, dáng vẻ như định đi ngay lập tức. Nàng hỏi: "Ngươi muốn gánh trách nhiệm của một yêu quái, đi giải cứu đồng loại sao?" Rồi nàng gật đầu, "Ngươi cũng là một yêu quái nhiệt tình."

Thiên Diệu nhìn nàng, "Không, ta chỉ đi tìm đồ của mình thôi."

Nhạn Hồi ngây người: "Đồ gì?"

"Vừa rồi Hồ yêu nói, đám thương nhân có một bảo vật bí mật có thể hút linh khí của Hồ yêu." Ánh mắt Thiên Diệu lóe hàn quang, "Bảy bảy bốn mươi chín ngày là có thể hút sạch linh khí của mấy chục Hồ yêu, ngoài sừng rồng của ta, nhất thời ta không nghĩ ra pháp bảo nào có bản lĩnh này."

Nhạn Hồi đờ người, lúc này mới nhớ ra, trong truyền thuyết, sừng rồng chính là pháp bảo chí cao hút tinh khí của trời đất.

Nếu đám thương nhân kia có sừng của Thiên Diệu…

Vậy chuyện này ngày càng phức tạp rồi.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

30

Đề phòng trên đường tới Vĩnh Châu lại bị yêu quái tập kích, Nhạn Hồi và Thiên Diệu nhân lúc ban ngày cùng lên đường với một đoàn thương nhân. Ban ngày ban mặt vừa đông người vừa có hộ vệ, yêu quái bình thường muốn ra tay cũng không dễ dàng gì.

Cuối cùng Nhạn Hồi và Thiên Diệu cũng tới được thành Vĩnh Châu, trước khi thành đóng cửa.

Vĩnh Châu là một thành lớn của Trung Nguyên, là nơi tập trung hàng hóa để giao thương với Tây Vực và phương Nam, nhân khẩu đông đúc, vàng thau lẫn lộn.

Lúc vào được thành, trời cũng đã sắp hoàng hôn, Nhạn Hồi từ biệt với ông chủ đoàn thương nhân, sau đó đưa Thiên Diệu thành thục đi về phía Tây. Thiên Diệu thấy vậy thì hỏi: "Cô quanh năm tu đạo trên núi, sao lại quen thuộc thành Vĩnh Châu như vậy?"

"Trước đây ta từng theo sư phụ đến thành Vĩnh Châu thu phục yêu quái, quen biết được một bằng hữu tốt, mỗi lần xuống núi là ta đều chạy tới đây, lúc bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh ta cũng chạy đến đây ở ít ngày. Thành Vĩnh Châu rộng lớn, những nơi khác ta không rành, nhưng đường tới chỗ cô ấy thì ta rất quen thuộc." Nàng đang nói, bỗng thấy phía trước có mấy người mặc quan phục đi đến.

Bước chân Nhạn Hồi khựng lại, Thiên Diệu chỉ nghe nàng một mình lẩm bẩm: "Quên mất chuyện này…" Sau đó hắn cảm thấy tay áo bị siết lại, Nhạn Hồi không nói một lời kéo hắn chui vào con hẻm nhỏ bên cạnh, vòng vèo một lúc lại sang một con đường khác.

https://thuviensach.vn

Thấy Nhạn Hồi không định giải thích hành động vừa rồi, hắn nhìn nàng, "Cô còn đắc tội với người của quan phủ nữa sao?"

Nhạn Hồi xua tay, "Ta đâu rảnh rỗi dây vào quan phủ, nhưng trong thành Vĩnh Châu này có chút chuyện không đáng nhắc tới, không cản trở được chúng ta đâu, ngươi cứ đi theo ta là được rồi."

Thiên Diệu không hỏi nữa.

Vòng qua mấy ngã đường nữa, một tòa hoa lâu ba tầng xuất hiện trước mặt họ.

"Bằng hữu ta ở trong này."

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn, giữa tòa lầu treo một tấm biển cực lớn, khắc ba chữ vàng lóng lánh "Vong Ngữ lâu". Tầng hai có một ban công vươn ra ngoài, bên trên có hai cô nương ăn mặc lòe loẹt hở hang đang ngồi.

Bằng hữu ở những nơi thế này đây sao…

Bước chân Thiên Diệu khựng lại, khẽ chau mày.

Nhạn Hồi không buồn nhìn đến hắn, một mình bước tới phía trước, đến dưới lầu, ngước lên vẫy vẫy tay: "Liễu tỷ tỷ, Hạnh tỷ tỷ!"

Thời điểm này ở đây rất ít khách, nên hai cô nương kia đang ngồi trò chuyện kia dễ dàng nghe được tiếng nàng gọi, liền quay đầu nhìn, một trong hai người đứng lên, cười híp mắt nói: "Ta còn tưởng là ai chứ, mới giờ này đã vội tới đây, thì ra là Nhạn công tử tài hoa kinh người của chúng ta trở lại."

Nghe họ nói vậy, Thiên Diệu quay đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn Nhạn Hồi.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đón ánh mắt của hắn, cũng không vội giải thích, cười nói với hai người kia: “Lâu ngày không gặp, hai vị tỷ tỷ có nhớ ta không?”

Cô nương bên cạnh nghe vậy cũng nhoài người ra lan can, biếng nhác nhìn nàng cười: “Ôi, còn dẫn theo người khác nữa, con trai nhà ai lại bị Nhạn công tử mê hoặc trở thành đoạn tụ nữa vậy?”

Ánh mắt của Thiên Diệu càng trở nên phức tạp hơn.

Nhạn Hồi quay đầu nhìn hắn, thuận theo lời người vừa nói: “Phải đó, tiểu ca này đã trao trái tim cho ta rồi, sống chết bám lấy ta không buông, có vùng vẫy thế nào cũng không thoát, phiền chết được đây. Haiz, chỉ trách sức quyến rũ của ta quá lớn.”

Thiên Diệu càng nhíu mày chặt hơn, “Không biết xấu hổ, nói xằng nói bậy.”

Nhạn Hồi liếc hắn, “Hôm trước còn kéo tay người ta nói cho dù thế nào cũng không buông mà, hôm nay lại bảo nói xằng nói bậy. Ngươi thay lòng còn nhanh hơn tiết trời tháng tư nữa.”

“…”

Hai cô nương trên lầu che miệng cười rộ, Nhạn Hồi không trêu chọc Thiên Diệu nữa mà nói với họ: “Hai vị tỷ tỷ, ta có việc tìm Huyền Ca, cô ấy có ở trong không?”

“Đang ngồi trong hậu viện đó. Vào tìm cô ấy đi.”

Nhạn Hồi liền bước vào cửa Vong Ngữ lâu, sau đó đi thẳng đến hậu viện.

Trên đường, nàng nghe Thiên Diệu sau lưng nói: “Cô đúng là cả người đầy nợ đào hoa.”

https://thuviensach.vn

“Mặc kệ ngươi nói đúng hay không…” Nhạn Hồi liếc hắn: “Coi như ngươi nói đúng đi, ta đầy nợ đào hoa thì đã sao, có bắt ngươi trả giúp nợ cho ta đâu?”

Thiên Diệu nghẹn lời, im miệng.

Nhạn Hồi tìm đến hậu viện, cô nương nào gặp nàng cũng cười hi hi chào hỏi. Thật ra nếu không phải thể chất nàng có thể nhìn thấy ma quỷ, khiến lúc trước hành động của nàng quái lạ, cử chỉ dị thường, chắc chắn quan hệ giữa nàng với các sư huynh sư tỷ núi Thần Tinh cũng không tệ đến như vậy.

Trước đây, Nhạn Hồi thường oán trách tại sao mắt mình lại nhìn thấy được yêu ma quỷ quái, đến khi biết tác dụng của vảy hộ tâm, đôi khi nàng cũng oán trách như vậy. Nhưng nghĩ lại, vảy hộ tâm chính là vật giữ lại mạng sống cho nàng…

Vậy là quan hệ với các sư huynh bị vứt sang một bên.

Được sống là điều quý giá nhất trên thế gian.

Nhạn Hồi rảnh rỗi suy nghĩ chuyện này một hồi, chẳng mấy chốc đã đi tới tầng hai của một gác lầu khác ở hậu viện.

Nàng gõ cửa, bên trong có người cất tiếng: “Vào đi.”

Nhạn Hồi đưa Thiên Diệu vào phòng, vừa mở miệng đã vui vẻ gọi: “Huyền Ca đại mỹ nhân.” Giọng nàng kéo rõ dài, dáng vẻ bỡn cợt như khách làng chơi dạo hoa lâu.

Chủ nhân căn phòng mặc áo đỏ ngồi ngay ngắn sau bình phong, nghe thấy giọng nàng vẫn tiếp tục uống trà, chẳng buồn ngẩng đầu hỏi: “Vui vẻ

https://thuviensach.vn

vậy chắc là lấy được tiền thưởng xé bảng rồi nhỉ?" Tiếng nói dịu êm như tiếng suối trong veo chảy róc rách.

Vòng qua bình phong Thiên Diệu nhìn thấy một nữ nhân, dù là hắn cũng bất giác giật mình, người này thật sự đẹp đến mức chỉ nhìn thoáng cũng khiến người ta cảm thấy nghẹt thở. Từ đôi mày, từ cử chỉ, cho dù là nhẹ đảo mắt, khẽ cong ngón tay cũng gợi cảm cuốn hút tột cùng.

Nhạn Hồi xách áo tung tăng chạy đến bên cạnh Huyền Ca, đặt mông ngồi xuống, không khách sáo bưng ly trà trên bàn Huyền Ca uống: "Đừng nói nữa, con đường này vất vả lắm."

"Vậy cô tới tìm ta là thiếu tiền hay thiếu chỗ ở?" Tuy giọng nói có vẻ khinh bỉ, nhưng mắt mày lại hiển hiện sự trêu chọc.

"Làm gì có!" Nhạn Hồi vội nói, "Nói cứ như lần nào ta tới tìm cô cũng đều vì ăn chực uống chực vậy."

"Không phải sao?"

"Phải." Nhạn Hồi chồm tới trước mặt nàng ta, mặt dày ra vẻ tội nghiệp, "Có ăn chực uống chực nữa được không?"

Huyền Ca thấy vậy thì cong môi bật cười, đảo mắt, lấy ngón trỏ chọc lên trán Nhạn Hồi đẩy sang một bên nói: "Không biết học được bản lĩnh trêu chọc cô nương này ở đâu nữa, đứng lên, đừng cản ta rót trà."

Nhạn Hồi vội ân cần: "Để ta rót để ta rót." Nàng bày ra ba chiếc ly trên bàn, sau đó lần lượt châm trà.

Ánh mắt Huyền Ca đảo một vòng quanh mấy chiếc ly rồi mới dừng trên người Thiên Diệu đứng bên cạnh, nhìn qua một lần, bưng ly trà Nhạn Hồi rót, nhấp một ngụm, "Lần đầu tiên thấy cô đưa người tới chỗ ta đó, lại còn

https://thuviensach.vn

vội vàng ra vẻ ân cần như vậy, nói đi, vị tiểu ca này có thân phận gì, cô đem tới cho ta phiền phức gì nữa đây?"

"Không phải một phiền phức." Nhạn Hồi nhếch môi cười, chìa ra hai ngón tay, "Mà là hai."

Đôi mày Huyền Ca khẽ động, đặt ly trà xuống, cũng không vội hỏi mà mời Thiên Diệu ngồi xuống, "Cô nói thử xem rốt cuộc là hai phiền phức gì vậy."

Nhạn Hồi thu lại vẻ mặt cười đùa cợt nhả, "Một là liên quan tới tiểu tử này, thân phận của hắn… ta không thể nói. Chắc cô cũng cảm giác được khí tức trên người hắn không bình thường."

"Ừm, khí tức mê hoặc trên người hắn tựa như có giấu bảo vật bí mật gì đó." Huyền Ca nói, "Đường đến thành Vĩnh Châu chắc cô đi không dễ nhỉ. Chuyện đầu tiên cô phiền ta có phải muốn ta giúp hắn giấu đi khí tức không?"

Thiên Diệu nhíu mắt, đây là một nữ nhân đẹp đến mức nguy hiểm, cũng thông minh đến mức nguy hiểm. Người có thể phát giác được khí tức trên người hắn thì nhất định không phải là người bình thường. Vừa rồi, lúc hắn bước vào có để ý bố cục đường lối ở đây, trong "Vong Ngữ lâu" này nơi nào cũng ẩn giấu trận pháp, không phải là một nơi đơn giản.

"Đúng đúng đúng, chính là muốn nhờ cô giúp ta chuyện này." Nhạn Hồi khen nàng ta, "Tiểu Huyền Ca của ta đúng là Công chúa nhỏ trú ngụ trong lòng ta mà!"

Huyền Ca nghe Nhạn Hồi ca ngợi quá mức như vậy bèn cười mắng: "Giả dối!

"Vậy cô có cách nào giúp ta việc này không."

https://thuviensach.vn

Huyền Ca suy nghĩ, “Ta biết có một bảo bối tên Vô Tức, là một túi thơm không mùi không vị.”

Nhạn Hồi ngẩn ra, “Túi thơm không mùi không vị?”

“Đúng, mùi thơm của nó chính là không mùi không vị, có thể che giấu tất cả khí tức, hay nói đúng hơn là có thể hấp thu tất cả khí tức.”

Mắt Nhạn Hồi và Thiên Diệu đều sáng lên. Lần này Nhạn Hồi còn chưa kịp lên tiếng, Thiên Diệu đã hỏi: “Tìm túi thơm đó ở đâu?”

“Mấy ngày trước vừa khéo ta có làm một cái, nếu ngươi cần thì chút nữa ta cho người đi lấy cho ngươi.”

Thiên Diệu chân thành đáp tạ, “Phiền cô nương.”

“Không cần cảm ơn ta, ngươi cảm ơn Nhạn Hồi là được rồi. Ta hiếm khi thấy cô ấy nhiệt tình giúp người ta như vậy lắm.”

Thiên Diệu liếc Nhạn Hồi nhưng thấy dáng vẻ nàng như đang vểnh đuôi lên trời, hai chữ “cảm ơn” rất dễ dàng nói ra tựa như biến thành cái gai mắc lại trong cổ họng, khiến hắn có làm thế nào cũng không thốt ra được, đành im lặng nhìn nàng rồi đảo mắt quay đầu đi.

Nhạn Hồi: “…”

Huyền Ca nhìn thấy điệu bộ của hai người, khóe môi nhẹ nở nụ cười, hỏi tiếp: “Chuyện thứ hai thì sao?”

Nhạn Hồi nhớ đến chuyện này, sắc mặt nghiêm túc lại, nàng cân nhắc một hồi mới lên tiếng: “Huyền Ca, cô có biết gần đây có người của tiên môn buôn bán yêu quái trong thành Vĩnh Châu không?”

https://thuviensach.vn

Huyền Ca lại nhẹ hớp một ngụm trà, im lặng nghe nhưng không đáp.

“Gần đây ta vô tình biết được trong thành Vĩnh Châu có người của tiên môn buôn bán Hồ yêu, lấy máu Hồ yêu luyện thành mê hương, bán cho vương tôn quý tộc nhằm thu lợi lớn. Huyền Ca, cô có biết hiện giờ trong thành có ai đang kinh doanh kiểu này không?”

Huyền Ca nhẹ gõ ngón tay lên ly trà, phát ra âm thanh giòn giã khe khẽ, một lúc lâu sau mới hỏi lại: “Chuyện thứ hai của cô là muốn ta điều tra xem ai đứng đằng sau việc buôn bán yêu quái à?”

Nhạn Hồi gật đầu.

Huyền Ca im lặng một lúc, “Chuyện này khiến ta hơi khó xử.” Huyền Ca đứng dậy, tà áo đỏ rực phết đất, nàng ta chậm rãi bước tới bên cửa sổ, đưa mắt nhìn thành Vĩnh Châu bên ngoài.

“Theo như cô nói, chuyện này liên quan đến tiên môn và vương tôn quý tộc, vạn sự ở Trung nguyên tất cả đều do hai thế lực này định đoạt. Nếu họ cảm thấy chuyện này có lợi, ngầm cho phép chuyện này, vậy thì Nhạn Hồi…” Huyền Ca quay đầu nhìn nàng, sắc mặt nghiêm túc hơn vừa rồi mấy phần, “Cho dù chuyện này có cùng hung cực ác cũng vẫn làm được. Thế nên dù ta muốn giúp cô, chỉ e…cũng lực bất tòng tâm.”

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt khẽ trầm xuống, lời của Huyền Ca vừa thẳng thắn vừa tàn khốc, nhưng đúng là hiện thực.

Thói đời là vậy, “Chính nghĩa” và “Đạo nghĩa” luôn bị kẻ cầm quyền định đoạt.

Nhạn Hồi im lặng lâu thật lâu, lắc đầu, “Không phải chuyện cùng cực hung ác nào cũng có thể làm được đâu.” Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt sâu

https://thuviensach.vn

thêm, hắn quay đầu nhìn nàng, nhưng Nhạn Hồi lập tức cười nói, “Nhưng mà cô nói cũng có lý.” Vẻ mặt nàng thư thái hơn đôi chút, “Chuyện này đích thực làm khó Huyền Ca, vậy không điều tra nữa, chỉ cần có túi thơm kia là đã giúp ta nhiều lắm rồi.”

Nhạn Hồi uống một ngụm trà đã hơi lạnh trong ly xong liền đứng dậy: “Tối nay ta vẫn phải ở nhờ chỗ cô đó nhé! Khách điếm bên ngoài đắt quá. Ngày nào túi ta cũng đau.” Nhạn Hồi vừa nói vừa đưa Thiên Diệu ra ngoài, “Ta đi nhờ Liễu tỷ tỷ bố trí phòng nhé.”

Huyền Ca nghe vậy, đứng bên cửa sổ im lặng nhìn Nhạn Hồi, trước khi nàng ra khỏi cửa, nàng ta lại nói: “Nhạn Hồi, ta không biết ai cầu xin cô chuyện này, nhưng theo ta thấy, chuyện này sẽ đẩy cô vào nguy hiểm, có lúc con người cũng phải sống ích kỉ một chút.”

Bước chân Nhạn Hồi khựng lại, nàng vịn cửa, quay đầu nhìn Huyền Ca nhếch môi cười: “Huyền Ca không biết sao, ta vốn là một người ích kỉ mà!”

https://thuviensach.vn

31

Tối đến, Vong Ngữ lâu trở nên chộn rộn, tiếng đàn sáo liên miên không dứt bên tai, oanh ca yến múa vô cùng náo nhiệt. Nhưng sự náo nhiệt ở tiền viện không ảnh hưởng gì đến hậu viện, trung viện tựa như một bức bình phong chắn lại mọi âm thanh, khiến hậu viện vẫn duy trì sự yên tĩnh vốn có của buổi đêm.

Nhạn Hồi và Thiên Diệu được sắp xếp ở trên một tiểu lâu trong hậu viện. Xuyên qua cửa sổ, Nhạn Hồi có thể nhìn thấy bóng người qua lại trong Vong Ngữ lâu. Nàng gắp một miếng rau, nhìn về phía đó nói: "Ăn cơm xong chúng ta vào trong đó đi dạo."

Thiên Diệu nhướng mày, ánh mắt trầm lặng phức tạp nhìn nàng.

Nhạn Hồi quay đầu, nhìn thấy ánh mắt hắn bèn buông chén, "Ánh mắt ngươi như vậy là sao hả, ngươi tưởng ta đi làm gì, đó là nơi quan lại quyền quý trong thành Vĩnh Châu tụ tập, vừa có rượu vừa có mỹ nhân, nói không chừng lúc bọn chúng bị tửu sắc mê hoặc đầu óc là có thể thăm dò được tin tức gì đấy."

Cũng đúng, đây vốn là nơi dễ thăm dò tin tức nhất.

Thiên Diệu nhìn nàng, ánh mắt khẽ động. "Chẳng phải cô nói với bằng hữu sẽ không điều tra chuyện này sao?"

"Ta nói lúc nào. Ta chỉ kêu Huyền Ca không cần điều tra chứ đâu nói ta không điều tra…Phải tới đó trước khi bọn người kia uống say." Nhạn Hồi nuốt vội hết cơm, mặc kệ Thiên Diệu có no chưa, nhanh tay vừa lôi vừa kéo đẩy hắn ra khỏi phòng, "Ta thay y phục rồi chúng ta đi."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu đang bưng chén và đũa còn chưa kịp đặt xuống đã bị cửa đập vào mũi.

Bây giờ hắn đã nắm rõ tính tình nói một đằng làm một nẻo của Nhạn Hồi nên trong lòng chẳng hề nổi giận, cúi nhìn cơm trong chén, sau đó đứng sang một bên ăn hết.

Đến khi hắn định đem chén đũa đã dùng xong vào nhà bếp, Nhạn Hồi lại kéo cửa ra: "Tóc nam nhân phải làm kiểu gì, ngươi dạy ta cột đi."

Nhạn Hồi đang mặc một chiếc áo dài màu xanh thẫm của nam nhân, trong có vẻ như đã bó ngực, phía trước phẳng hơn bình thường rất nhiều. Nàng cầm lược chải tóc trên đầu, nhưng làm mãi cũng không xong mái tóc, nóng nảy chau mày, rồi lại làm thêm một lúc mới buông tay: "Không được, ngươi chải giúp ta đi."

Nàng đi vào phòng.

Thiên Diệu ngây ra rồi đành phải theo nàng vào trong.

Nhạn Hồi đang ngồi trước bàn trang điểm, tóc chải ra sau đầu, đưa lược cho Thiên Diệu, giục hắn, "Làm nhanh đi."

Thiên Diệu đặt chén trên bàn đi tới sau lưng nàng, vô thức giơ tay đón lấy chiếc lược trong tay Nhạn Hồi, nhưng thấy hai bóng người trong gương, hắn khựng tay lại, "Chải tóc là chuyện quá đỗi thân mật, chỉ có phu quân phụ mẫu của nữ nhân mới có thể giúp…"

"Ngươi từng cắn ta, cũng từng nằm trên người ta, chỉ chải tóc thôi mà, ngươi nghĩ chúng ta xảy ra chuyện gì được hả?" Nhạn Hồi khinh ghét liếc xéo, ngắt lời hắn, "Giờ ngươi để tâm chuyện chải tóc à? Yên tâm đi, chúng ta không thể nào đâu."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nghĩ lại.

Cũng phải.

Hắn đón lấy chiếc lược trong tay Nhạn Hồi, không khách sáo nắm lấy tóc nàng.

Tuy quan hệ giữa họ không bình thường, nhưng trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng. Đối với Nhạn Hồi, tình yêu không thể nào cảm nhiễm được nàng, đối với Thiên Diệu, hắn lại càng tránh xa. Đúng như Nhạn Hồi nói.

Giữa họ vốn không có khả năng.

Thiên Diệu tạm thời vứt bỏ những nghi ngại nhỏ nhặt kia, tỉ mỉ chải tóc Nhạn Hồi thật suông, sau đó búi gọn rồi dùng dây buộc lại.

Hắn làm rất chuyên tâm, ánh mắt chưa từng rời khỏi tóc Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi nhìn thấy mắt Thiên Diệu trong gương đồng, nàng chưa từng nghĩ người như hắn càng tiếp xúc lại càng phát hiện hắn là một người hành sự tỉ mỉ, tác phong chững chạc, tuân thủ lễ tiết. Bà lão ở núi Đồng La nuôi hắn trưởng thành, lòng hắn thật sự biết ơn, có thể thấy hắn có một trái tim nặng ân tình…Từ đó suy đoán, hai mươi năm trước có lẽ hắn là một yêu quái tính tình dịu dàng.

Còn hiện giờ…hắn lại trở thành một người ngay cả cười cũng không biết. U ám lạnh nhạt.

Tố Ảnh chân nhân thật sự đã hủy đi ngàn năm đạo hạnh của Thiên Diệu, thay đổi vận mệnh cuộc đời hắn.

https://thuviensach.vn

“Xong rồi.” Thiên Diệu ngước mắt, thấy Nhạn Hồi trong gương đang nhìn mặt mình đến ngơ ngác. Hắn chau mày, “Trâm đâu? Tự cài đi.”

Nói xong hắn bèn quay người đi.

Nhạn Hồi lập tức chộp chiếc trâm cài lên đầu, bước theo Thiên Diệu đi ra phía trước Vong Ngữ lâu.

Nàng cầm một chiếc quạt phe phẩy trước ngực, giả vờ ra vẻ một công tử nhà giàu. Các cô nương ở đây đều quen biết nàng, thấy Nhạn Hồi ai nấy cũng vừa cười vừa gọi: “Nhạn công tử, Nhạn công tử.”

Nhạn Hồi cũng đáp rất thản nhiên, rõ ràng nàng đã làm chuyện này không phải một hai lần.

Hai người đi vào Vong Ngữ lâu, Nhạn Hồi đưa Thiên Diệu lên lầu hai, tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó hỏi hắn: “Dạy lại một lần tâm pháp lần trước ngươi dạy ta trong rừng đi, đó là pháp thuật có thể khiến ta nhìn rất xa, để ta thăm dò thử.”

Thiên Diệu liếc nàng: “Những điều ta dạy cô một lần là phải nhớ.”

“Lúc đó khẩn cấp mà, học xong là dùng ngay, làm sao nhớ nổi. Lần này ngươi dạy là ta sẽ nhớ ngay.”

Thiên Diệu dạy lại một lần nữa cho Nhạn Hồi, quả nhiên nàng liền thuộc làu ngay, có điều lần này chỉ mới dùng trong thoáng chốc đã lập tức bịt tai: “Ồn quá.”

“Lần trước ở trên cây, bốn bề yên tĩnh, còn ở đây ồn ào, cô phải khống chế ý niệm, nghe những điều cô muốn nghe, thấy những điều cô muốn thấy.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi bày vẻ mặt khổ sở: “Nói thì dễ lắm.” Tuy nàng lầm bầm vậy, nhưng vẫn chầm chậm buông tay, chịu đựng âm thanh ồn ào và ánh sáng chói mắt xung quanh, chầm chậm thích ứng với hoàn cảnh.

Cuối cùng nàng cũng nhanh chóng làm được, chẳng bao lâu Nhạn Hồi đã có thể điều khiển tai mình chỉ nghe những âm thanh nàng muốn nghe một cách rõ ràng, bỏ qua những tạp âm khác.

Nàng nghiêng đầu thăm dò kĩ lưỡng.

Tiếng cười nhẹ của các cô nương, tiếng ba hoa khoác lác của nam nhân đều lọt hết vào tai, nhưng không có ai thảo luận chuyện liên quan đến việc buôn bán yêu quái. Tựa như cả thành Vĩnh Châu không ai biết chuyện này.

Nhạn Hồi chau mày.

Nhưng đúng lúc này, Nhạn Hồi bỗng nghe một giọng nói khá quen từ ngoài Vong Ngữ lâu truyền vào: “Nhìn thấy thật sao? Cô ấy lại đến đây à?”

Nhạn Hồi nhìn ra cửa, nhác thấy một tên mập mặc cẩm bào tơ lụa, cả người đầy khí chất thư sinh bước vào Vong Ngữ lâu. Tựa như có một cảm ứng thần kỳ nào đó, nam nhân mập mạp đưa mắt nhìn lên lầu hai, vừa khéo tiếp xúc ánh mắt với ánh mắt Nhạn Hồi.

“Haiz, lại thêm một phiền phức…” Nhạn Hồi bất giác lầm bầm.

Thiên Diệu nghe vậy, ngó theo hướng nàng đang nhìn, trông thấy thư sinh mập mạp đó.

Bước chân người này rất nặng nề, mặc kệ ánh mắt người xung quanh, bước lên lầu hai đi thẳng tới bên cạnh Nhạn Hồi. Y nhìn nàng: “Nhạn… Nhạn Hồi.” Tựa như vô cùng kích động, nói năng có hơi không rõ ràng, cũng tựa như hơi dè dặt, “Cô quay lại rồi.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhấp một ngụm trà xong mới quay sang nhìn hắn: “Thì ra là Vương Bằng Viễn công tử, đã lâu không gặp.”

Chỉ một tiếng chào hỏi đã khiến mặt Vương Bằng Viễn đỏ bừng, y nghẹn lời hồi lâu, cuối cùng lắp bắp nói, “Đã…đã lâu không gặp, lúc trước nghe nói cô từng đến đây, nhưng mà…lúc đó ta…ta…ta đang bận rộn nên đã bỏ lỡ, hôm nay…hôm nay…”

“Hôm nay ta phải đi rồi.” Nhạn Hồi đứng dậy cười, nắm tay kéo Thiên Diệu. Thiên Diệu muốn rụt tay lại, nhưng bị Nhạn Hồi tóm chặt. Nàng quay đầu nhìn hắn, cười ngây thơ vô tội như ngầm cảnh cáo, “Đi cùng ta nhé, Thiên Diệu.”

Thiên Diệu: “…”

Vương Bằng Viễn ngây người, nhìn bàn tay đang nắm tay Thiên Diệu của Nhạn Hồi, sau đó quét ánh mắt ngạc nhiên lướt qua mặt Thiên Diệu: “Nhạn Hồi…hắn…hắn là?”

“Ồ.” Nhạn Hồi đáp đơn giản, “Bọn ta đang ở bên nhau đó.”

Miệng Thiên Diệu khẽ động, Nhạn Hồi lại quay đầu nhìn, khẽ nghiến răng cười với hắn: “Có phải không Thiên Diệu?”

“…”

Vương Bằng Viễn như bị sét đánh, “Bên…bên nhau? Các ngươi…”

Nhạn Hồi không buồn để ý tới y, đưa Thiên Diệu lướt qua Vương Bằng Viễn đi mất. Để lại một mình Vương Bằng Viễn trên lầu hai rưng rưng muốn khóc nhưng không ra nước mắt.

https://thuviensach.vn

Đến hậu viện, Nhạn Hồi thở phào: “Lúc sáng rõ ràng đã tránh đi rồi, sao vẫn bị nhìn thấy vậy?”

Thiên Diệu hất tay Nhạn Hồi ra, “Đó là nam nhân bị cô mê hoặc thành đoạn tụ người ta nói đó à?”

“Các tỷ tỷ đùa với ta thôi.” Nhạn Hồi nói, “Bây giờ y biết ta là nữ nhân rồi.”

Thiên Diệu không hứng thú với chuyện này lắm, chỉ trêu chọc Nhạn Hồi một câu rồi dừng, hỏi đến chính sự: “Vừa rồi ở bên trong có nghe được tin liên quan đến chuyện buôn bán yêu quái không?”

Nhạn Hồi lắc đầu: “Người đến Vong Ngữ lâu toàn là kẻ giàu có của thành Vĩnh Châu, đừng nói đến chuyện mua bán yêu quái, ngay cả mê hương cũng không ai nhắc tới, giống như trong thành không ai biết chuyện này vậy.”

Thiên Diệu trầm tư một lúc: “Hay là không ai có thân phận để biết được chuyện này?”

Câu nói này khiến mắt Nhạn Hồi bỗng sáng lên. Theo Hồ yêu nói lúc trước, mê hương kia đều bán cho vương tôn quý tộc, dù sao cũng là máu của Hồ yêu, nhất định mê hương được luyện thành rất ít, có tiền cũng chưa chắc mua được, còn phải có quyền nữa mới được…

“Khoan đã.” Nhạn Hồi bỗng nhiên nói, “Nói không chừng hắn có thể thăm dò được tin tức gì đó!”

“Ai?”

Nhạn Hồi chỉ về hướng ngược lại, “Tên mập vừa rồi đó.” Nàng nói, “Ngươi đừng nhìn vào hình dáng hắn. Thật ra hắn là con trai của Thủ phủ

https://thuviensach.vn

thành Vĩnh Châu, nghe nói hắn còn có một tỷ tỷ được gả vào Hoàng cung làm Hoàng phi. Cha hắn là người đứng đầu thành Vĩnh Châu này, nếu có chuyện gì muốn làm trong thành, nhất định phải được cha hắn cho phép."

Điều này khiến Thiên Diệu càng hiếu kì, "Thân phận như vậy, tuy hơi mập mạp một chút, nhưng muốn nữ nhân nào chẳng được, sao lại thích cô?"

"Trước đây Sư phụ thường tới thành Vĩnh Châu trừ yêu, thỉnh thoảng đưa ta theo. Có một lần, tên mập này ra ngoại thành dâng hương bị yêu quái bám theo, ta đã cứu hắn, sau đó…Haiz, khoan đã, lời ngươi vừa rồi là có ý gì? Thích ta thì đã sao?"

Thiên Diệu nghiêm túc nhìn lên lầu hai, "Cài bẫy moi tin chỗ hắn đi."

Nhạn Hồi liền đáp lại: "Hôm nay không được, bây giờ mà quay lại thì mục đích quá rõ ràng. Ngày mai y sẽ tới tìm ta nữa, chúng ta ôm cây đợi thỏ là được."

Nhạn Hồi nói xong, một lúc lâu sau không nghe Thiên Diệu đáp thì ngẩng đầu, thấy hắn đang nhìn mình.

Nàng lấy làm lại, "Nhìn cái gì?"

"Không có gì." Thiên Diệu quay đầu, khóe môi khẽ cong lên, giọng nói nhỏ nhẹ đến mức ngay cả Nhạn Hồi dù tai mắt nhanh nhạy cũng không nghe rõ, "Nhìn kẻ ngốc thôi."

Thiên Diệu và Nhạn Hồi đi qua hậu viện cùng bước vào tiểu lâu, hai người không hề phát hiện, sau lưng họ, Vương Bằng Viễn đang trốn sau một cây cột, ánh mắt có chút oán hận nhìn hai người, cho dù không còn thấy bóng họ nữa nhưng y vẫn không rời đi.

https://thuviensach.vn

“Công tử…” Nô bộc bên cạnh nhẹ giọng gọi, “Chúng ta phải về thôi, nếu không lão phu nhân sẽ lo lắng đó.”

Vương Bằng Viễn mím chặt môi. “Nhạn Hồi là của ta.”

“Công tử?”

“Ta phải khiến Nhạn Hồi trở thành của ta.” Y nói, đôi mắt đỏ rực vì ghen ghét.

https://thuviensach.vn

32

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi vừa thức dậy đã có cô nương trong lâu tới gõ cửa phòng nàng.

Cô nương nói công tử nhà Vương thủ phủ đã đến được một lúc rồi, đang ở ngôi đình bên bờ hồ trong sân chờ nàng.

Nhạn Hồi nghe vậy gật đầu, hiếm khi không chê bai Vương mập đeo bám phiền phức, sau khi chải đầu tử tế bèn một mình đi gặp y.

Nhạn Hồi cảm thấy Vương mập có suy nghĩ không nên có với nàng, nếu nàng tươi cười gài bẫy moi tin từ tên mập này thì y sẽ khai hết với nàng. Nhưng nếu nàng đưa Thiên Diệu theo, tên mập này mà ghen thì không hay. Vậy nên nàng không gọi Thiên Diệu đi theo cùng.

Khi đi đến bên thủy tạ, tên mập ăn mặc màu mè vừa thấy Nhạn Hồi lập tức đứng dậy, vẫn căng thẳng như mỗi khi gặp nàng, đầu mũi toát mồ hôi, nhẹ giọng gọi: "Nhạn Hồi, cô tới rồi."

"Ờ, ngươi tìm ta có chuyện gì vậy?"

Vương Bằng Viễn nhìn cô nương bên cạnh, người hầu sau lưng y bèn bảo cô nương đó tránh đi. Vương Bằng Viễn có thân phận gì, cô nương của Vong Ngữ lâu đương nhiên không dám trái ý hắn. Vậy là cô nương này nhìn Nhạn Hồi, thấy nàng yên tâm cười thì mới rời đi.

Chờ người không liên quan đi hết, Vương Bằng Viễn mới nói: "Ta…ta chỉ muốn nói chuyện với cô thôi."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghe vậy rất vừa ý, nói chuyện thì tốt rồi, nàng cũng đang muốn nói chuyện với y mà.

Nhạn Hồi rót hai ly trà, mình một ly Vương Bằng Viễn một ly, định tử tế nghe y nói chuyện, sau đó tìm cơ hội xen vào, nghe ngóng những chuyện mình muốn nghe.

"Ngươi nói đi, ta nghe trước đã."

Vương Bằng Viễn căng thẳng chùi mồ hôi trong lòng bàn tay lên y phục, rồi lại sờ tới sờ lui trong túi mình: "Sáng…sáng nay thật ra ta còn chuẩn bị một lễ vật nhỏ muốn tặng cô."

Nhan Hồi ngây người: "Cái này thì thôi đi, chúng ta cứ nói chuyện là được rồi."

"Không không…Ta chuẩn bị lâu lắm rồi…Cô xem thử đi đã."

Nói xong Vương Bằng Viễn lấy đồ trong y phục ra, là một chiếc túi gấm vô cùng tinh xảo. Trong túi gấm bay ra một mùi hương kỳ lạ, khiến nàng phải đưa mắt nhìn túi gấm này, nhưng càng nhìn nàng càng muốn biết bên trong túi gấm chứa thứ gì.

"Đây là cái gì?"

Nhạn Hồi nhìn đến mắt cũng đờ ra.

Vương Bằng Viễn thấy vậy, nuốt nước bọt mở túi gấm, "Cô xem đi." Hắn đưa túi gấm tới trước mặt nàng, Nhạn Hồi chăm chú quan sát, chỉ thấy trong túi là một nhúm bột màu đỏ thẫm, hương thơm vô cùng kì lạ, nàng muốn biết đây là mùi hương gì nhưng chẳng thể nào đoán ra được.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, cứ ngửi, ngửi mãi, nàng bỗng cảm thấy…sự vật trước mắt trở nên mơ hồ.

Vương Bằng Viễn thấy đôi mắt Nhạn Hồi dần dần thất thần, dáng vẻ như mất hồn, y cẩn thận quan sát Nhạn Hồi một lúc, thấy nàng thật sự không có phản ứng, y vui sướng cười, quệt mồ hôi trên trán, thu lại túi gấm trong tay nhét vào miệng.

Nhưng trong lúc bột sắp sửa được nhét vào miệng, một bàn tay thình lình túm lấy cổ tay Vương Bằng Viễn.

"Đây là cái gì?"

Giọng Thiên Diệu trầm tĩnh như nước, nhưng mang mấy phần sát khí kinh người, "Không nói thật thì ta sẽ bẻ gãy cánh tay ngươi."

Cả đời Vương Bằng Viễn luôn được người nhà bảo bọc, ngoài cha dám mắng mỏ vài câu, chưa có ai dùng tư thế và giọng điệu này nói chuyện với y. Y hoảng hốt quay lại nhìn Thiên Diệu cao hơn mình một cái đầu, thấy ánh mắt Thiên Diệu đầy sát khí lạnh lẽo, Vương Bằng Viễn sợ chết khiếp. Y hét lên, tay run rẩy, bột đỏ trong túi gấm bị đổ ra bay dính đầy mặt Thiên Diệu.

Thiên Diệu bất giác nhắm mắt, sau đó dùng tay chùi mắt, Vương Bằng Viễn nhân cơ hội thoát khỏi Thiên Diệu, lăn lê bò toài chạy mất.

Thiên Diệu chùi mắt, lưỡi vô thức liếm môi, khi nếm được mùi của bột kia, hắn lập tức thất thần.

Đây là…

Mùi máu.

https://thuviensach.vn

Nhưng rõ ràng khi ngửi lại ngửi được một mùi thơm mê người. Đây rốt cuộc là…

Đương lúc Thiên Diệu còn suy nghĩ, bỗng nghe "ầm" một tiếng, Nhạn Hồi bên cạnh chúi đầu lên bàn, hắn chau mày, đưa tay lay nàng, "Nhạn Hồi?"

Nhạn Hồi lắc lư mấy cái, sau đó mở mắt, đầu gác lên bàn, nhìn hắn từ xa.

Nhạn Hồi nhíu mắt, không biết tại sao, mắt nàng lúc này tựa như bị thi pháp thuật. Nàng nhìn Thiên Diệu, cảm thấy trên người hắn phát ra hào quang lấp lánh, tựa như ngoài Thiên Diệu ra, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều trở nên mơ hồ.

Trước đây nàng đã thấy tướng mạo Thiên Diệu rất đẹp, nhưng chưa bao giờ có cảm giác như hôm nay, Thiên Diệu thật sự đẹp như thần tiên, đẹp đến mức không thể đẹp hơn nữa…

"Nhạn Hồi?"

Có lẽ cảm thấy ánh mắt nàng quá đỗi mơ màng, Thiên Diệu chau mày gọi nàng mấy tiếng, "Cô có làm sao không?"

Nhạn Hồi chớp mắt sực tỉnh, nàng ngồi thẳng người, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên mặt Thiên Diệu không dời đi được: "Chắc…không sao. Có điều chân đang nhũn ra…"

Thật ra khi nhìn Thiên Diệu, không chỉ chân nhũn ra, toàn thân nàng cũng bất giác mềm nẫu.

Thiên Diệu nhíu chặt mày, chỉ tưởng Nhạn Hồi trúng độc, hắn nhìn quanh quẩn không thấy ai, đành nói: "Cô ngồi đây đi, ta đi tìm bằng hữu cô đến, có vẻ như cô ấy rất am hiểu các loại độc của con người."

https://thuviensach.vn

“Khoan đã.” Nhạn Hồi vội vàng gọi, gần như vô thức kéo tay Thiên Diệu, “Đừng đi, đừng rời xa ta.” Giọng nói dịu dàng hơi khàn vừa thốt ra, không chỉ Thiên Diệu ngây người, ngay cả Nhạn Hồi cũng sửng sốt.

Thiên Diệu nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, nhớ lại mùi vị bất thường kia. Hắn ngẫm nghĩ, bất giác cảm thấy nếu không phải là thuốc độc vậy chắc chắn là thuốc X. Nhưng vẫn cảm thấy kỳ quặc, nếu như là thuốc X, vậy tại sao tên mập không hẹn Nhạn Hồi trong phòng mà lại hẹn trong thủy tạ này…

Thiên Diệu nhớ lại, mùi máu tanh của bột đỏ nếm được ban nãy vẫn còn…Bỗng nhiên hắn nghĩ tới lời của Hồ yêu ba đuôi nói về mê hương, lấy máu Hồ yêu…luyện thành.

Thiên Diệu đang thất thần trầm tư, Nhạn Hồi cũng vậy, nhưng trong đầu nàng đang nghĩ đi nghĩ lại rằng…

Mẹ nó, tay Thiên Diệu thật to thật ấm, thật muốn nắm mãi không buông, thật muốn cho hắn đụng vào…khắp cả người nàng.

Ý nghĩ này xen lẫn cảm giác nhục nhã trong lòng trào dâng, lý trí còn sót lại trong đầu nàng đang gào thét: “Tiểu tử mập, ngươi dám bỏ thuốc X ta ở chỗ này! Lẽ nào muốn biểu diễn cho ai xem sao!”

Nhạn Hồi cố gắng ép bản thân mình buông tay Thiên Diệu ra, nàng nhìn chằm chằm tay mình, thầm buộc mình mau chóng buông tay ra một trăm lần, nếu không sẽ chặt đi. Nhưng đồng thời nàng cũng phát hiện, lòng nàng cũng trào dâng mãnh liệt ham muốn bàn tay ấm áp khô nóng của Thiên Diệu, muốn nắm chặt thêm chút nữa, thêm một chút nữa, sau đó…

Chiếm làm của riêng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi cảm thấy hình như mình điên rồi.

“Nhạn Hồi.”

Mẹ nó…Đừng gọi tên nàng nữa, tim nhột nhạt chết rồi này!

“Ta nghĩ, chắc cô…”

Đừng nói nữa, nàng cũng biết mình bỗng dưng phát điên mà.

“…Trúng mê hương của Hồ yêu rồi.”

Nhạn Hồi ngây người, sau khi câu này truyền vào đại não, nàng ngẩng đầu: “Ngươi nói cái gì?” Sau đó nàng lại nhìn thấy mặt Thiên Diệu…Ông nội nó! Cứ như mang theo thần quang, thật chói mắt!”

“Thứ vừa rồi hắn cho cô ngửi, hình như chính là mê hương dùng máu Hồ yêu luyện thành mà chúng ta đang tìm kiếm.”

“Tên mập chết tiệt…” Nhạn Hồi quyết đưa tay còn lại lên bịt mắt để mình không nhìn thấy Thiên Diệu, thành tâm thành ý giả mù. Nàng im lặng một hồi mới hỏi, “Nhưng tại sao…bây giờ nhìn thấy ngươi ta lại hoa mắt chóng mặt, toàn thân rã rời, như si như mê vậy? Hắn bỏ nhầm thuốc rồi sao?”

Thiên Diệu nghe Nhạn Hồi nói như vậy thì im lặng, thoáng mất tự nhiên ho húng hắng, gỡ bàn tay Nhạn Hồi đang nắm tay hắn ra.

Lòng bàn tay trống rỗng, Nhạn Hồi cơ hồ không nén được hụt hẫng, bật thốt: “Á.”

Thiên Diệu vờ như không nghe thấy, ngồi xuống bên cạnh nàng, nhớ lại cảnh tượng ban nãy rồi nói: “Hắn cho cô ngửi mê hương, sau khi thấy cô

https://thuviensach.vn

thất thần thì định nuốt mê hương vào miệng. Chắc là không phải sử dụng mê hương này là có thể dụ dỗ được bất kì người nào đâu, có lẽ chỉ dụ dỗ được một người nhất định mà thôi. Sau khi người ngửi mê hương bị trúng mê dược này, người bỏ mê hương ăn mê hương đó là có thể khiến người bị trúng mê hương si mê, cách này tương tự như Mẫu tử cổ trong cổ thuật."

"Tức là…vừa rồi y không ăn mê hương đó, mà là ngươi ăn?"

"Vừa rồi y định ăn, nhưng bị ta cản lại, mê hương vô tình dính lên mặt ta, ta liếm môi nên nếm được một chút…"

Nhạn Hồi vô cũng phẫn nộ, lập tức ngắt lời Thiên Diệu, "Không có trưởng bối dạy ngươi đừng tùy tiện ăn bừa bãi sao?" Nàng tức tối đập bàn, "Ngươi nói thử nếu lúc này ta yêu ngươi thì phải làm sao hả!"

Nàng trắng trợn hét lên như vậy, Thiên Diệu quay đầu im lặng rất lâu, "Bây giờ chỉ có cách mau chóng tìm ra nơi nhốt yêu quái và nơi chế tạo mê hương, có lẽ sẽ tìm được cách phá giải."

Nhạn Hồi suy ngẫm một lúc, "Cũng được, ít ra lần này tên mập đó đã hoàn toàn để lộ là y và người buôn bán yêu quái nhất định có liên can. Cứ tìm y là được, coi như cũng có đường."

Thiên Diệu gật đầu, "Y vừa đi không lâu, chúng ta nhanh một chút thì có thể cản y trên đường."

"Cho dù y về nhà cũng không sao, ta vẫn nhớ đường tới nhà Thủ phủ Vĩnh Châu."

"Nếu vậy thì đi ngay thôi." Thiên Diệu đứng lên, nhưng Nhạn Hồi vẫn bất động, hắn quay đầu nhìn, thấy nàng vẫn giơ một tay lên che mắt.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngồi đó, xua xua tay với Thiên Diệu, “Ngươi đi trước đi, đi trước đi, đừng để ta nhìn thấy ngươi, làm ta cứ đỏ mặt tim đập, khó chịu lắm.”

“…” Thiên Diệu quay người đi, “Cô đừng nói ra những lời này có khi sẽ tốt hơn.” Tuy nói vậy nhưng hắn vẫn nghe lời nàng, ngoan ngoãn đi trước.

Đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Thiên Diệu nữa, Nhạn Hồi mới buông bàn tay che mặt, vỗ ngực, “Ngoan nào, cảm giác này thật khổ chết được.”

https://thuviensach.vn

33

Nhạn Hồi rời khỏi thủy tạ, bất chợt nhớ ra hình như Thiên Diệu không biết Thủ phủ thành Vĩnh Châu nằm ở đâu.

Nàng vội vã chạy về Vong Ngữ lâu, nhìn thấy Thiên Diệu quả nhiên đứng ngoài Vong Ngữ lâu chắp tay sau lưng chờ nàng.

Ánh mặt trời chiếu xuống, khiến bóng lưng gầy ốm của hắn trở nên rắn chắc vững chãi, hay đúng hơn là sau khi tìm được xương rồng, đích thực hắn đã cao hơn lúc trước rất nhiều…

Khoảnh khắc này, Nhạn Hồi lại nghe thấy tim mình đập "thình thịch thình thịch" rất đỗi kịch liệt. Nàng lắc đầu, đấm mạnh vào ngực mình: "Đừng phá, kiềm chế đi." Nói xong bèn hít mấy hơi thật sâu, bước tới phía trước, "Nhà Thủ phủ đi bên này, tên mập đó nhát gan, bị ngươi dọa chắc chạy về nhà rồi…"

Nhạn Hồi đi tới trước mặt Thiên Diệu, quay đầu lại, thấy hắn đang đeo một chiếc mặt nạ che nửa mặt, nàng ngây người.

Đôi mắt sau tấm mặt nạ khẽ đảo, nhìn Nhạn Hồi, "Với tình cảnh hiện giờ, thế này chắc tiện nói chuyện với cô hơn." Thiên Diệu giải thích qua loa, "Đi thôi."

Nhạn Hồi lùi lại mấy bước, đưa tay che kín mặt nhưng lại hé ra một khe hở thật lớn, lộ ra đôi mắt, "Mau tháo mặt nạ xuống, tháo xuống tháo xuống!"

"…" Thiên Diệu nhẫn nhịn, "Chẳng phải cô nói nhìn thấy mặt ta sẽ… không ổn sao?"

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi lấy vải đen quấn quanh đầu đi, đeo nửa mặt nạ có che được gì đâu, ngươi có biết tại sao gọi là Tay ôm đàn che nửa mặt hoa(*) không? Rõ ràng là ngươi đang cố ý dụ dỗ ta!” Nhạn Hồi lẽ thẳng khí hùng, “Ta cho ngươi biết, ta là người bị bỏ thuốc, ngươi cứ ăn mặc hở hang như vậy nữa, nếu ta không nhịn được mà làm gì đó với ngươi thì ngươi đừng trách ta.”

(*) *Tỳ bà hành, Bạch Cư Dị, Phan Huy Thục dịch.*

“…” Thiên Diệu khẽ nghiến răng, hắn bỗng phát hiện, đối diện với Nhạn Hồi lưu manh, hắn… không tài nào chống đỡ được.

Thiên Diệu thở dài rồi làm theo lời Nhạn Hồi. Sau khi tháo dây sau gáy, gỡ mặt nạ ra, hắn đảo mắt, mái tóc hơi rối phất phơ trước trán, “Như vậy có ổn chưa?”

Hắn nhìn Nhạn Hồi, Nhạn Hồi cũng nhìn hắn, không hề cảnh báo trước, mũi Nhạn Hồi bỗng chảy ra hai vệt máu đỏ.

Lại còn… chảy máu mũi nữa.

Nhạn Hồi lấy tay áo bịt mũi, “Ta đi trước ngươi là được. Ngươi đi theo ta, cố gắng đừng để ta biết sự tồn tại của ngươi.” Nhạn Hồi một tay bịt mũi, bước tới phía trước Thiên Diệu, bước chân vừa vội vừa nhanh, tựa như đang chạy trốn.

“…” Thiên Diệu nhìn theo bóng dáng vội vàng hoảng hốt của nàng, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Sống bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu hắn biết, khi một nữ nhân yêu ai đó, phản ứng của cơ thể vừa khoa trương lại vừa… thành thật đến vậy.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi bịt mũi, máu mũi chảy rất khoan khoái, chẳng mấy chốc nhuộm đỏ tay áo nàng. Người đi đường nhìn nàng như quan sát một con khỉ lạ, nàng càng đi càng tức tối, trong tình trạng lửa giận đầy bụng, nàng đã đuổi kịp tên Vương mập tròn quay kia.

"Vương Bằng Viễn." Nhạn Hồi trầm giọng hét lên.

Vương Bằng Viễn vừa quay đầu thấy Nhạn Hồi khí thế bừng bừng như ác quỷ từ địa ngục bước về phía mình, y lập tức gọi hai thị vệ bên cạnh mình: "Chặn… chặn lại…" Lời còn chưa dứt, hai thị vệ chưa kịp phản ứng, Nhạn Hồi không nói một lời, bước lên phía trước ra tay như gió, bốp bốp hai tiếng đánh lên cổ hai thị vệ, họ bèn đờ ra như hai người gỗ.

Người đi đường còn chưa kịp xem náo nhiệt, Nhạn Hồi đã giật chéo áo tên mập, kéo y rẽ vào một con hẻm sâu.

Nhạn Hồi chống tay, nhíu mày nhìn Vương Bằng Viễn, y hoảng hốt nhìn nàng: "Nhạn… Nhạn Hồi. Ta…"

"Tên mập kia." Nhạn Hồi cười, nhưng vẻ mặt hung dữ đầy sát khí: "Nói, mê hương ngươi sử dụng với ta từ đâu mà có?"

Vương Bằng Viễn đứng áp sát vào tường, "Ta… mua… hôm qua…"

"Mua ở đâu?"

Ánh mắt Vương Bằng Viễn đảo sang hai bên. Nhạn Hồi nhíu mày, xách tai y, "Không nghe thấy lời ta à? Vậy ngươi có tai cũng vô ích, ta giúp ngươi xé đi nhé?"

"Không không không!"

https://thuviensach.vn

Tuy Vương Bằng Viễn từng đeo bám Nhạn Hồi, nhưng ngại thân phận của y, cũng không muốn bôi nhọ núi Thần Tinh, Nhạn Hồi vẫn luôn nhịn. Mỗi lần đến thành Vĩnh Châu gặp y, đa phần đều tẩu vi thượng sách, nhưng lần này Nhạn Hồi rất tức giận, bây giờ nàng cũng không còn là đệ tử núi Thần Tinh nữa, không còn phải lo nghĩ nhiều, bởi vậy nàng giở hết tất cả các thủ đoạn uy hiếp hù dọa ra.

Vương Bằng Viễn chưa bao giờ thấy Nhạn Hồi như vậy, y sợ đến xanh mặt, chân run như cầy sấy, "Ta nghe thấy lời cô rồi, nghe rồi… Ta nói."

Nhạn Hồi nhíu mắt, "Nói rõ xem. Mua ở đâu, mua của ai?"

"Ở… ở phường thuốc Thiên Hương thành Nam, mua của Phụng Minh đường chủ…"

Phụng Minh.

Nghe thấy tên này, Nhạn Hồi khẽ nhíu mắt.

Thật ra Nhạn Hồi không lạ gì cái tên này, phàm là những người từng đi lại trong giang hồ, chắc ai cũng biết tới cái tên này. Đó là phó đường chủ của Thất Tuyệt đường, mạng lưới tình báo khống chế cả Võ lâm Trung nguyên. Tính tình tàn bạo, lạnh lùng kiêu ngạo, là một nhân vật độc ác mà người người trong giang hồ đều e sợ.

Nếu là người này, Nhạn Hồi cũng có thể lý giải được chuyện giết Hồ yêu lấy máu luyện thành mê hương.

Có điều Thất Tuyệt đường này…

Nhạn Hồi đang sa sầm mặt, sau lưng đột ngột vang lên giọng nói mà đối với nàng lúc này tựa như âm thanh của trời: "Có thuốc giải mê hương không?"

https://thuviensach.vn

Vừa nghe xong, trong tích tắc Nhạn Hồi cảm thấy hai chân đều tê cứng…

Nàng vội lắc lắc đầu, rồi lại hung dữ đập tay lên tường, trừng Vương Bằng Viễn: "Mau đưa thuốc giải ra đây cho ta!" Sống như vậy thêm mấy ngày nữa chắc nàng thật sự điên mất.

Vương Bằng Viễn hoảng sợ nhìn Nhạn Hồi, rồi lại nhìn Thiên Diệu, đôi mắt sợ hãi đến mức trào lệ nóng, "Không… không có thuốc giải."

Lâu thật lâu Nhạn Hồi mới hiểu được ý nghĩa của bốn chữ "Không có thuốc giải", nàng gắng sức khắc chế thôi thúc muốn bóp chết Vương Bằng Viễn, "Độc không có thuốc giải ngươi cũng dám mua? Không có thuốc giải ngươi còn dùng trên người ta?"

"Ta… ta muốn cô yêu ta, làm sao có thể cho cô cơ hội rời xa ta chứ!" Vương Bằng Viễn hét lớn, "Cô là của ta!"

"Của ông nội ngươi ấy!" Nhạn Hồi nghiến răng, lửa giận bùng lên trong lòng, một quyền đập nát vách tường bên tai Vương Bằng Viễn, "Có bản lĩnh thì bỏ thuốc chính xác một chút đi! Ngươi coi thử ngươi bỏ thuốc cho ai rồi kìa, đồ con heo!"

Thiên Diệu là Yêu long, là yêu quái bị một Chân nhân tu tiên lợi hại nhất thiên hạ rút gân lột da. Hắn được định sẵn là phải đi trên con đường báo thù đầy rẫy mưa máu gió tanh, để nàng yêu một người như hắn, chi bằng để nàng yêu một con heo, sống những ngày tháng an nhàn, mỗi ngày ăn thức ăn tinh chế cho heo, ngủ trong cái ổ heo thoải mái…

Gạch đá rơi lộp bộp xuống đất.

https://thuviensach.vn

Vương Bằng Viễn sợ đến đờ người, đôi mắt ứ lệ, "Cô… cô hung dữ quá…"

Nhạn Hồi chẳng buồn nghe lời y, nàng túm cổ áo y kéo đi, "Đi thành Nam, đi hỏi cho ta xem thử có thuốc giải không trước đã."

"Ta… ta không yêu cô nữa."

Nhạn Hồi nào nghe được y nói gì, hung hăng kéo y đi.

Vương Bằng Viễn vừa khóc vừa giải thích: "Đừng đi đừng đi, lúc mua họ đã nói không có thuốc giải." Nhạn Hồi dừng bước, nghe Vương Bằng Viễn khóc nói, "Nhạn Hồi, hôm qua cô nói cô đang ở bên người này, vậy… nếu các ngươi đã ở bên nhau… có bỏ mê hương này không cũng đâu khác gì?"

Nhạn Hồi khựng lại, xoa xoa mi tâm đau nhức.

"Đừng bắt ta đến Thiên Hương phường… họ nói mua mê hương này không thể nói cho những người không được phép biết…"

Câu này khiến Nhạn Hồi và Thiên Diệu đồng thời cau mày.

Thiên Diệu hỏi: "Người được phép là những ai?"

"Quan viên… tam phẩm trở lên, còn có những người được chỉ định…"

Tam phẩm trở lên… Như vậy xem ra đúng là chỉ có quý tộc thật sự mới có thể mua mê hương này. Nhạn Hồi trầm tư một lúc rồi buông tay, thả Vương Bằng Viễn đi, "Được, ta không bắt ngươi đến Thiên Hương phường, chuyện hôm nay ngươi cũng không được nói với ai, chúng ta coi như chuyện này chưa từng xảy ra."

https://thuviensach.vn

Vương Bằng Viễn gật đầu như giã tỏi, có thể thấy y cũng rất sợ người của Thiên Hương phường.

"Từ nay về sau, ngươi cũng đừng tới chọc ta nữa, nếu không…" Nhạn Hồi nhíu mắt, Vương Bằng Viễn vô thức rụt về phía sau, rồi lại lui thêm mấy bước.

"Không chọc không chọc!" Y lại lùi, "Không bao giờ chọc nữa đâu. Ta đi đây!" Vừa dứt lời y đã lăn lê bò toài chạy mất.

Nhạn Hồi phủi phủi tay, nghe Thiên Diệu sau lưng nói: "Bây giờ chúng ta tới Thiên Hương phường thăm dò thử."

"Không vội." Nhạn Hồi không quay đầu, chỉnh sửa y phục mình, "Chúng ta về Vong Ngữ lâu một chuyến. Tìm Huyền Ca ăn một bữa trước đã."

Thiên Diệu không hiểu nguồn cơn, Nhạn Hồi liếc hắn, không định giải thích, vốn định vứt cho hắn một ánh mắt cao thâm khó lường. Nhưng khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt Thiên Diệu, Nhạn Hồi bất giác đỏ mặt, đành quay đầu đi, ôm mặt vội vã hét lên: "Đừng nhìn ta đừng nhìn ta, tim lại bắt đầu đập rồi!"

"…"

Lúc Nhạn Hồi và Thiên Diệu về đến Vong Ngữ lâu, Huyền Ca trông như mới lười nhác thức dậy, nàng ta ngồi bên bàn, mái tóc đen dài vẫn như vấn, mềm mại xõa dưới đất, tư thế biếng nhác khiến nàng ta càng quyến rũ hơn thêm.

Nàng ta nhìn Nhạn Hồi, "Biết ta dậy muộn mà cô còn đưa nam nhân tới phòng ta vậy đó à?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không buồn quay đầu nhìn Thiên Diệu, nói ngay lập tức: “Hắn không yêu nữ nhân.”

Thiên Diệu: “…”

Thật ra Nhạn Hồi nói không sai, sau khi trải qua chuyện như vậy, dù là người hay yêu quái đều rất khó yêu lại lần nữa, cho dù người trước mặt đẹp tựa thiên tiên, trong mắt Thiên Diệu chẳng qua cũng chỉ là một đóa hoa mà thôi.

Nhưng sau khi Huyền Ca nghe thấy lời Nhạn Hồi thì “Ồ” lên một tiếng đầy ý tứ sâu xa, cho dù là Thiên Diệu đã quen nhẫn nhịn cũng có thôi thúc muốn khâu miệng Nhạn Hồi lại.

Huyền Ca vẫy tay, “Ngồi đi đã, nghe nói sáng nay Vương công tử kia lại tới tìm cô, cô lại còn đi theo y nữa, đang làm gì vậy?”

“Vương mập sử dụng mê hương làm từ máu Hồ yêu trên người ta, nhưng lại ngu ngốc để ta yêu tên này.” Nhạn Hồi chỉ Thiên Diệu phía sau, “Sau đó ta đi tìm Vương mập đập y, bắt y đưa ta thuốc giải.”

Huyền Ca vốn chỉ tiện miệng hỏi thăm, nhưng không ngờ nghe được đáp án này, bàn tay bưng trà của nàng ta khẽ khựng lại. Huyền Ca ngước mắt, ánh mắt đảo sang dừng trên mặt Nhạn Hồi, “Ồ…”

“Ta hỏi y mua mê hương ở đâu, y nói mua từ tay Phụng Minh của Thiên Hương phường thành Nam.”

Huyền Ca thổi trà nhấp một ngụm, không đáp tiếng nào.

“Nếu ta nhớ không lầm, Phụng Minh là Phó đường chủ của Thất Tuyệt đường, mà Huyền Ca, Vong Ngữ lâu này của cô cũng thuộc về Thất Tuyệt đường phải không?”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nghe vậy thì giật mình, nhưng hai đương sự Nhạn Hồi và Huyền Ca đều không có phản ứng gì.

Thiên Diệu chau mày, lòng thầm nói Nhạn Hồi bồng bột. Nếu Huyền Ca này và Thất Tuyệt đường cùng một giuộc, vậy chuyện họ thăm dò được manh mối mê hương sao lại nói cho Huyền Ca biết!

Nhưng hắn còn chưa kịp lo nghĩ, Huyền Ca đã đặt ly trà xuống, cười bất lực, "Đã cảnh cáo cô đừng lội nước đục, vậy mà cô cứ phải nhúng chân vào. Sau này lún chân dưới bùn thì ta không kéo cô lên đâu."

Lời này của Huyền Ca có ý trêu chọc, nhưng Nhạn Hồi lại không cười đùa cợt nhả như bình thường mà lại nghiêm túc nói: "Chuyện này liên quan đến danh dự của núi Thần Tinh, liên quan đến sư… Lăng Tiêu. Huyền Ca, cô cũng biết, đừng nói là lội nước đục, cho dù là chảo dầu đang sôi ta cũng nhảy qua."

Huyền Ca than: "Dại dột."

Nhạn Hồi cười: "Như nhau thôi."

Huyền Ca đặt ly trà xuống nhìn Thiên Diệu, "Chẳng phải thuốc bị bỏ lên người hắn sao, cô không quan tâm ý trung nhân của cô mà lại lo chuyện của núi Thần Tinh làm gì, mê hương đó thật sự có tác dụng với cô sao?"

"Có chứ, hiện giờ ta thấy hắn cứ như nhìn thấy mặt trời rực rỡ lấp lánh."

Thiên Diệu day trán như đang đau đầu.

Nhạn Hồi nói tiếp: "Nhưng chuyện này không ảnh hưởng tới chính sự."

https://thuviensach.vn

Vì đối với nàng, núi Thần Tinh và Lăng Tiêu không chỉ đơn giản là ngưỡng mộ và gắn bó, mà là…

Tâm kết xen lẫn vô số tình cảm của nàng, vĩnh viễn không thể nào buông bỏ.

https://thuviensach.vn

34

“Bàn chính sự đi.” Nhạn Hồi nói, “Xưa nay ta biết Thất Tuyệt đường tuy nửa chính nửa tà, nhận tiền hành sự, nhưng vẫn chưa tới mức mất hết đại nghĩa và nhân tính. Chuyện buôn bán mê hương Hồ yêu này có nhìn thế nào cũng không giống tác phong xưa nay của họ.”

Thất Tuyệt đường vốn là một tổ chức thần bí trong giang hồ, mười mấy năm trước vẫn chưa nổi danh, nhưng mười năm gần đây dần dần phát triển hùng mạnh, trở thành một tổ chức ám sát và tình báo có tiếng tăm.

Tổ chức này không chỉ có danh tiếng lẫy lừng và thế lực hùng mạnh trong giang hồ, ngay cả trong môn phái tiên gia cũng có thám tử của họ. Đồn rằng, chỉ cần trả đủ tiền, cho dù muốn biết tối qua Hoàng đế hôn lên mặt Phi tử mấy cái cũng biết được. Còn người cần ám sát, từ triều đình cho tới giang hồ, ngoài người trong Hoàng thất và người của tiên môn, những mối làm ăn khác không có mối nào Thất Tuyệt đường không nhận.

Mười mấy năm nay Thiên Diệu ở núi Đồng La hẻo lánh, rất ít tìm hiểu tin tức bên ngoài, cho dù có, tâm tư hắn cũng đặt ở các đại tiên môn, nào chú ý đến tin tức của những môn phái giang hồ này.

Bởi vậy có thể nói hắn hoàn toàn không biết gì về Thất Tuyệt đường.

Còn Nhạn Hồi, kể từ lúc quen Huyền Ca năm xưa, nàng đã biết đại khái về những chuyện này.

Vong Ngữ lâu này là do Thất Tuyệt đường thành lập ở thành Vĩnh Châu, vì ưu thế địa lý của thành Vĩnh Châu, người khắp Đại giang Nam Bắc đều tập trung ở đây, tin tức khắp nơi đương nhiên cũng đổ về đây. Các cô

https://thuviensach.vn

nương, người hầu, bao gồm cả đầu bếp ở hậu viện và đại nương quét dọn, không ai không phải là tai mắt của Thất Tuyệt đường.

Huyền Ca bưng ly trà lẳng lặng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hay là cô kể ta nghe, tại sao cô biết chuyện này trước đi?"

"Có một Hồ yêu bị giết báo mộng cho ta, bảo ta tới đây cứu con gái cô ta đã bị bọn người kia bắt để giết lấy máu, cũng giống như trước đây cô ta đã bị họ bắt để giết lấy máu vậy đó." Nói đến đây, Nhạn Hồi luôn tiện nhắc lại, "Nếu như chuyện này là Thất Tuyệt đường các cô làm, những chuyện khác cô không lo cũng được, nhưng hãy giúp ta chuyện này đi nhé, giúp ta cứu tiểu Hồ yêu tên Bạch Hiểu Lộ kia ra trước, để mẹ nó yên tâm. Ta thấy mẹ nó sắp biến thành ác quỷ rồi, mấy hôm nay tuy không biết đã chạy đi đâu không tới tìm ta, nhưng một thời gian nữa…"

"Chuyện này sợ là không được đâu." Huyền Ca buông ly trà, gõ gõ mép ly, "Ta nói thật với cô luôn nhé, mê hương kia đúng là do Thất Tuyệt đường làm, nhưng không qua tay ta, ta biết chuyện này nhưng phải giả vờ không biết."

Nhạn Hồi nhíu mày: "Tại sao?"

Huyền Ca nhìn Thiên Diệu.

Nhạn Hồi nói với Huyền Ca: "Cô cứ làm như ta bây giờ, coi hắn là người chết đi. Hắn không còn quan hệ gì với ai trên thế gian này nữa, cho dù nghe được tin tức gì muốn nói ra cũng không tìm được người nói đâu." Nhạn Hồi kết luận, "Hắn sống cô độc vậy đó."

"…"

Thiên Diệu phát hiện, đối với những lời Nhạn Hồi nói về mình, hắn lại một lần nữa… không thể phản bác.

https://thuviensach.vn

Huyền Ca nghe Nhạn Hồi nói vậy bèn mỉm cười, lát sau nghiêm túc nói: "Nhạn Hồi, dù sao cô cũng không phải người của Thất Tuyệt đường nên không biết nội tình của bọn ta. Lúc lão Đường chủ qua đời, Thiếu chủ ta tuổi còn nhỏ, thúc phụ Phụng Minh của Thiếu chủ lấy danh nghĩa phò trợ Thiếu chủ, nắm giữ hầu như toàn bộ quyền lực của Thất Tuyệt đường."

"Ta hiểu, tranh quyền đoạt lợi mà, nếu ta là Phụng Minh, nhất định ta sẽ diệt trừ Thiếu chủ nhà cô khi hắn còn nhỏ." Nhạn Hồi nghiêng đầu suy nghĩ: "Nhưng hiện giờ Thiếu chủ Phụng Thiên Sóc nhà cô vẫn còn sống yên lành mà, cờ bạc trai gái không thiếu món nào, còn nạp một trăm tiểu thiếp, hơn cả Hậu cung của Hoàng đế gì đó nữa. Trước đây, ta ở trên núi cũng nghe được không ít những tin đồn kinh thế hãi tục về hắn."

Ánh mắt Huyền Ca khẽ tối lại, rồi cười cười như để làm dịu bớt không khí nghiêm trang trong phòng, nói tránh sang chuyện khác.

"Mấy năm gần đây Thiếu chủ được mấy vị trưởng lão phò trợ, dần dần thu lại quyền lực chủ quản tình báo của Thất Tuyệt đường, nhưng thực lực thật sự của Thất Tuyệt đường vẫn nằm trong tay Phụng Minh. Còn chuyện buôn bán Hồ yêu chế tạo mê hương, đây đích thực là nguồn tài phú dồi dào cho Thất Tuyệt đường."

"Nhưng cho dù tiền tài như nước, Thiếu chủ vẫn nhìn xa trông rộng, nếu chuyện bắt giết Hồ yêu lấy máu luyện đan bị Yêu tộc của Thanh Khâu biết được, e là họ sẽ không chịu để yên. Lúc đó Yêu tộc không thể nào trút giận lên người của tiên môn, vương tôn quý tộc mua mê hương cũng sẽ đẩy người chế tạo mê hương ra chịu tội, Thất Tuyệt đường của ta tuy có chỗ đứng trong giang hồ, nhưng nếu bị Yêu tộc chú ý, sợ rằng… sẽ gặp họa diệt môn."

Nhạn Hồi trầm tư một lúc, "Bởi vậy Phụng Thiên Sóc muốn Phụng Minh dừng chuyện này lại, nhưng không cách nào ra lệnh cho hắn à?"

https://thuviensach.vn

Huyền Ca gật đầu, “Tuy lúc bắt đầu Thiếu chủ và mấy vị Trưởng lão, còn có ta nữa cũng biết chuyện này, nhưng vì quyền lực vẫn nằm trong tay Phụng Minh nên bọn ta đành phải giả vờ không biết. Vì Thiếu chủ không đồng ý chuyện này, để tránh tương lai lỡ như bị Thanh Khâu biết được, tìm không ra cớ đẩy trách nhiệm cho Phụng Minh, ngài ấy cũng không thể công khai ra lệnh dừng chuyện này lại, nếu Phụng Minh tạo phản, Thất Tuyệt đường nhất định đại loạn. Bởi vậy với tình cảnh hiện giờ, bọn ta đành phải mắt nhắm mắt mở coi như không biết chuyện này thôi.”

Nhạn Hồi gật đầu, tuy nàng hiểu hết những âm mưu thâm trầm và đấu đá tranh giành quyền lực này, nhưng tâm tư lại không chút mảy may muốn tham dự vào.

“Bởi vậy ta không thể giúp cô đi đòi người, chỉ có cách giả vờ không biết những chuyện Phụng Minh làm mà thôi.”

Thiên Diệu sau lưng hai người đang trầm tư, Nhạn Hồi đứng dậy nói: “Không phải tin tốt nhưng cũng không phải là tin xấu, ít ra lúc này ta biết được, cho dù ta tới chỗ Phụng Minh cướp người cũng sẽ không xung đột với cô.”

Huyền Ca nghe vậy chau mày, “Cô định xông vào Thiên Hương phường của Phụng Minh à?”

“Đương nhiên ta không ngu xuẩn vậy đâu.” Nhạn Hồi xua tay, “Cô đừng lo, chuyện còn lại ta sẽ tự nghĩ cách, cô giả vờ không biết gì hết là được rồi.”

Nhạn Hồi quay người nhắm mắt nói với Thiên Diệu: “Chúng ta đi thôi.”

“Khoan đã.” Huyền Ca khẽ gọi.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi than: “Cô đừng lo, cũng đừng ngăn cản, tóm lại ta phải tiếp tục điều tra chuyện này.”

“Cứng đầu.” Huyền Ca khẽ mắng, đứng dậy đi tới bên tủ trang điểm của mình, lấy ra một chiếc túi thơm màu gạo, “Biết không cản nổi cô mà, chẳng phải hôm qua cô tìm ta vì vật này sao, ta đã cho người lấy rồi, nè, cầm đi.”

Nhạn Hồi quay lại nhìn, đó là một chiếc túi thơm nhỏ cực kì bình thường, thậm chí màu sắc cũng không đẹp hơn những túi thơm khác, nàng đón lấy, nhìn thoáng qua rồi quay người đưa cho Thiên Diệu: “Ngươi đeo thử xem.”

Thiên Diệu đón lấy túi thơm, ngón tay vô ý tiếp xúc với Nhạn Hồi. Hắn không có cảm giác gì, ấy thế nhưng Nhạn Hồi lại như bị sét đánh, rùng mình vội vàng thu tay lại.

Mấy hôm nay Thiên Diệu chẳng khác nào một cấm kỵ của Nhạn Hồi, không thể nhìn không thể chạm, ngay cả giọng nói cũng không muốn nghe, vì chỉ cần nghe thấy nhìn thấy chạm vào, bảo đảm chân nàng sẽ nhũn ra…

Thiên Diệu đeo túi thơm Vô tức lên người, chẳng mấy chốc, tựa như có gió mát thổi qua, khí tức kỳ quái trên người hắn lập tức biến mất.

Nhạn Hồi gật đầu: “Đúng là có ích.”

Thiên Diệu quay sang nhìn nàng: “Cô thì sao?”

Nghe Thiên Diệu hỏi mình, Nhạn Hồi bất giác nhìn sang, khi chạm phải ánh mắt hắn, nàng lại đỏ mặt không thể kìm chế: “… Cô cô cô, cô cái gì mà cô. Ngươi quay đi mau! Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó!”

Thiên Diệu y lời nàng quay đầu đi, nghiêm túc nói: “Xem ra mê hương không phải là một loại hương đơn giản, nó giống như gieo cổ thuật vào cơ

https://thuviensach.vn

thể.”

“Nếu mê hương này thật sự dễ hóa giải, vậy những người đó sẽ không dại gì bỏ ra giá tiền trên trời để cầu được hương này.” Huyền Ca nói, “Phụng Minh mời rất nhiều đệ tử tiên gia canh giữ Hồ yêu, nếu các người đến Thiên Hương phường cứu người, nhất định phải vạn lần cẩn thận. Chút nữa ta sẽ cho người vẽ bản đồ bố trí trong Thiên Hương phường cho các người xem, chờ lúc đêm khuya hẵng đi.”

“Biết rồi.” Nhạn Hồi quay người vòng tay với Huyền Ca, “Đa tạ tiểu nương tử nhé.”

“Nghịch ngợm.” Huyền Ca cười, “Ở chỗ ta ăn trưa nhé.”

“Thôi. Hiện giờ ta phải đi tìm một người. Chút nữa vẽ xong bản đồ cô cho người đem tới phòng ta là được.” Nhạn Hồi vừa nói vừa từ biệt Huyền Ca, sau đó bước ra khỏi tiểu lâu.

Về tới phòng, Thiên Diệu theo Nhạn Hồi vào trong, hỏi nàng: “Vừa rồi cô nói muốn tìm ai?”

Nhạn Hồi vừa bước vào phòng bèn vội vàng đóng chặt cửa cổ, ánh sáng trong phòng trở nên tối đi, Thiên Diệu nhướng mày: “Cô làm gì vậy?”

“Làm chính sự.” Nhạn Hồi nói: “Nhưng nếu ngươi còn nói nữa thì ta sẽ làm chính sự với ngươi đó.”

“…” Vậy là cho dù Thiên Diệu có muôn ngàn vạn lời, đều bị nghẹn lại trong họng.

Nhạn Hồi rót một chút trà ra bàn, sau đó vẽ một trận pháp dưới đất, giống hệt trận pháp hôm đó Nhạn Hồi vẽ trong rừng liễu, Thiên Diệu cũng lờ mờ hiểu, nàng muốn gọi hồn Hồ yêu ba đuôi ra.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi dùng ly trà đè lên mắt trận nên Thiên Diệu cũng tự giác đứng bên ly trà, nàng liếc nhìn hắn, hai người đều không nói gì nhưng đã hiểu ý nhau.

Nhạn Hồi yên tâm ngồi vào pháp trận, niệm quyết.

Hồ yêu hình như thật sự không ở bên cạnh Nhạn Hồi, nàng gọi tới rất nhiều cô hồn dã quỷ, nhưng không thấy hồn phách của Hồ yêu đâu. Cuối cùng một tiểu quỷ cho Nhạn Hồi biết, hôm kia có một ác quỷ giống như Nhạn Hồi miêu tả đã xông vào Thiên Hương phường ở thành Nam, sau khi làm ầm ĩ một hồi thì bị một đạo cô rất lợi hại bắt đi.

Chả trách mấy hôm nay không đeo bám nàng. Nhạn Hồi hỏi thêm: "Ác quỷ đó bị bắt đi đâu vậy?"

"Chuyện này thì tôi không biết." Tiểu quỷ đảo mấy vòng trong không trung, "Tỷ tìm ác quỷ làm gì, bọn họ ai cũng hung dữ hết."

"Người xấu trong Thiên Hương phường ở thành Nam đang làm chuyện xấu. Ta tìm ác quỷ tới phá họ."

Tiểu quỷ gật đầu: "Hồ yêu trong Thiên Hương phường đều chết rất thảm, hồn ma trong thành Vĩnh Châu không nhiều, nhưng hiện tại đã có thêm rất nhiều yêu hồn. Tối nào bọn họ cũng khóc lóc, lệ khí trên người cũng ngày một nặng, khiến đám ma quỷ bọn tôi ai cũng lo lắng hoảng sợ."

Nhạn Hồi nghe vậy mắt sáng lên: "Ngươi nói có thêm rất nhiều hồn Hồ yêu à?"

"Phải đó."

"Ngươi giúp ta tìm mấy con tới đây được không?"

https://thuviensach.vn

Tiểu quỷ gật đầu: “Tôi có quen một Hồ yêu tỷ tỷ, tôi đi tìm tỷ ấy.”

Nói xong tiểu quỷ liền rời đi.

Nhạn Hồi ngồi trong trận pháp thầm mưu tính, Thiên Diệu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, thấy nàng dồn hết tâm trí tính toán mưu kế, hắn dường như lại nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của Nhạn Hồi cùng ánh trăng thê lương đêm đó, và vẻ mặt khi nàng khẽ nghiêng đầu quay lại nhìn hắn.

Cô nương này thường ngày tùy tiện cẩu thả thích giở thói lưu manh, nhưng một khi nghiêm túc bỗng dưng lại khiến hắn cảm vừa đáng tin vừa yên lòng.

Chẳng mấy chốc, tiểu quỷ quay lại, “Tỷ tỷ, tôi nói với Hồ yêu tỷ tỷ là tỷ muốn tới phá Thiên Hương phường, bọn họ tới đây hết rồi.”

Nhạn Hồi ngây ra, tới đây hết rồi… là sao?

Nàng còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên trong pháp trận nổi lên sương trắng, bóng tiểu quỷ lập tức bị chìm bên trong. Một khắc sau, trong pháp trận của Nhạn Hồi chen chúc đầy hồn Hồ yêu, nửa thân trong suốt.

Bọn chúng xếp thành một vòng tròn vây Nhạn Hồi ở giữa.

Nhạn Hồi nhìn các Hồ yêu toát ra âm khí và oán khí, thầm nuốt nước bọt nói: “Xin… xin chào, đông quá nhỉ…”

Giọng tiểu quỷ truyền từ trong đám Hồ yêu, “Tỷ tỷ từ từ bàn nhé, tôi đi đây.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi dở khóc dở cười, nàng đảo mắt nhìn các hồn yêu xung quanh, đếm sơ thì ở đây có chừng hai ba chục hồn yêu đang đứng, Hồ yêu biến thành ma nhiều thế này rồi, vậy Thiên Hương phường… thật sự đã giết không ít Hồ yêu.

"Cô muốn đối phó với Thiên Hương phường à?" Một Hồ yêu trong số đó lên tiếng.

Nhạn Hồi ho khan, "Ta muốn đi cứu người, sau đó trộm một vật quan trọng dùng để chế tạo mê hương."

Thiên Diệu ngoài trận pháp khẽ ngây người, xuyên qua cơ thể những hồn yêu trong suốt, hắn nhìn thấy Nhạn Hồi ngồi ở giữa. Nàng xưa nay chỉ nói muốn cứu người, muốn điều tra chuyện này, muốn chứng minh sự ngay thẳng và trong sạch của Lăng Tiêu, nàng chưa bao giờ nói dù chỉ một câu về chuyện giúp hắn lấy lại sừng rồng.

Nhưng nàng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng…

Thiên Diệu khẽ cụp mắt.

Trái tim lạnh lẽo cô đơn nhiều năm của hắn khẽ ấm lên, vì một câu dường như không hề liên quan đến hắn…

https://thuviensach.vn

35

Nhạn Hồi không biết khi nghe nàng nói chuyện với những hồn yêu, tâm trạng Thiên Diệu bên kia thế nào, nàng chỉ nhìn nữ Hồ yêu cầm đầu nói: "Ta muốn các ngươi giúp ta một việc, các ngươi có bằng lòng không?"

Hồ yêu không hề do dự, chăm chăm nhìn Nhạn Hồi: "Cô muốn bọn ta làm gì?"

Trong mắt chúng đều là ngọn lửa thù hận, cơ hồ có thể đốt cháy hồn phách.

Nhạn Hồi chỉ Thiên Diệu bên ngoài trận, "Ta muốn các ngươi yểm hộ cho ta và hắn."

Nửa đêm.

Thành Vĩnh Châu náo nhiệt suốt một ngày chìm vào tĩnh mịch.

Trong Thiên Hương phường ở thành Nam, công việc vẫn không ngừng không nghỉ, trong phường lóng lánh ánh đèn, ánh sáng vàng vọt lấp loáng trong màn đêm. Nơi nhốt Hồ yêu là một khoảng đất bằng, mỗi Hồ yêu bị nhốt trong một chiếc lồng sắt, xung quanh không có bất kỳ vật gì che chắn. Nếu Hồ yêu nào thò chân ra ngoài liền bị đệ tử tiên môn tuần tra bên ngoài trông thấy.

Đệ tử tiên môn sẽ hung dữ gõ lên lồng sắt, "Động đậy cái gì, nóng lòng đi đầu thai à?"

Hồ yêu đành thu chân lại, cuộn tròn dưới đất chờ đến ngày chết.

https://thuviensach.vn

Cả khoảng đất trống miên man nỗi sợ hãi bị đè nén đến cực độ.

Bỗng nhiên một người mặc áo khác với đệ tử tiên gia ở đây đi tới, Hồ yêu trong lồng lập tức trở nên căng thẳng hơn, chúng đều biết, lúc người này tới có nghĩa là đêm nay lại có Hồ yêu bị đưa đi.

Bạch Hiểu Lộ cuộn mình trong góc lồng, hoảng sợ cực độ nhìn ba người đi về phía mình, sau đó đứng bên cạnh lồng mình.

"Mở khóa." Người cầm đầu ra lệnh, một người khác lập tức tìm ra chiếc chìa tương ứng trong xâu chìa khóa cồng kềnh, tra chìa vào ổ khóa. Bạch Hiểu Lộ nhìn thấy Hồ yêu bên cạnh trợn tròn đôi mắt, sắc môi tái nhợt, nó không nói được câu nào, sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy.

Bạch Hiểu Lộ cúi đầu xuống không nỡ nhìn cảnh nó bị người ta đem đi.

"Mẹ, mẹ ơi…" Không biết nó đã thầm gọi trong lòng bao nhiêu lần như vậy, nhưng không có tiếng đáp lại.

Bỗng nhiên mặt đất nổi gió, mang theo một luồng khí lạnh bất thường quét qua khu vực giam giữ. Bạch Hiểu Lộ đang cúi đầu bỗng nghe chiếc lồng phát ra tiếng "leng keng", cửa lồng bị chấn động bởi một cơn gió không mạnh lắm.

Tất cả lồng nhốt Hồ yêu đều phát ra tiếng va đập tương tự, nhất thời khoảng đất trống trở nên ồn ào.

Các đệ tử tiên gia chỉ cảm thấy kỳ lạ, đi tới đi lui nhìn nhưng không phát hiện ra điều gì không ổn. Toàn bộ Hồ yêu ở đây đã bị móc hết nội đan, họ không phát hiện ra bất kỳ luồng yêu khí mỏng manh nào.

Nhưng cửa lồng vẫn chấn động, âm thanh ngày càng lớn, ngày càng vang, tựa như có thứ gì đó họ không nhìn thấy đang liều mình kéo cửa lồng,

https://thuviensach.vn

truyền đạt sự phẫn nộ đến từ một thế giới khác…

Các đệ tử tiên gia đều thầm run sợ, bước chân hỗn loạn, mọi người hoảng hốt nhìn tới nhìn lui, không biết là cái gì đang tác quái.

Trong lúc mọi người đang hoảng sợ cực độ, vốn không có ai chú ý tới, trong một góc tối, hai đệ tử tiên gia đã bị đánh ngất, lột sạch y phục, sau đó nhét vào bao tải ném trong góc.

Nhạn Hồi và Thiên Diệu mặc y phục đệ tử tiên gia, trà trộn vào đám đệ tử tiên gia đó, giả vờ hoảng hốt, tới lui giữa những chiếc lồng. Nàng nhìn quanh quẩn khắp nơi để tìm kiếm Bạch Hiểu Lộ.

Thiên Diệu cũng cố gắng cảm ứng khí tức của sừng rồng.

“Ta nhìn thấy Bạch Hiểu Lộ rồi.” Nhạn Hồi nhẹ giọng nói, “Sừng rồng của ngươi thì sao, đang ở đâu?”

Thiên Diệu lắc đầu, hắn khẽ nhắm mắt, trong đầu tựa như có một bức vẽ, “Từ nơi này đi vào trong phường, xuyên qua ba sân viện, sừng rồng của ta được đặt trong phòng.”

Nhạn Hồi khẽ kinh ngạc: “Sao cứ như ngươi từng tới đây vậy?”

“Ta cảm giác được nó.”Thiên Diệu bình thản nói, “Nó là một phần cơ thể ta.”

Vảy hộ tâm trong tim nàng cũng là một phần của cơ thể hắn mà. Nhạn Hồi bĩu môi, xoay đầu bảo hắn, “Chút nữa ta phụ trách quấy rối bọn đệ tử tiên gia này, ngươi giả vờ hoảng hốt gặp đâu đi đó kêu ầm lên là có hồn yêu đi theo ngươi. Chờ ngươi tới được chỗ cất giữ sừng rồng, chúng sẽ yểm hộ cho ngươi, ngươi cứ việc lấy sừng rồng là xong, sau đó cầm sừng rồng đi

https://thuviensach.vn

đi, đừng lo cho ta. Ta muốn thả hết Hồ yêu ở đây ra, đưa chúng theo sẽ bị vướng chân."

Thiên Diệu nhướng mày, "Cô muốn thả hết bọn chúng à?"

"Tiện tay thôi."

Nói xong, nàng đi về phía Bạch Hiểu Lộ mấy bước, hét lớn: "Là… là ma kìa!" Tiếng hét này khiến mọi người vốn đang hoảng hốt lại càng thêm lạnh người.

Có người hét theo, "Hồn ma Hồ yêu tìm về rồi!"

Nhạn Hồi tát nước theo mưa, "Về đòi mạng chúng ta đó!"

Nhất thời mọi người đại loạn, có người cong chân chạy quáng quàng ra ngoài.

Nhạn Hồi liếc nhìn Thiên Diệu, nhưng khi nhìn vào đôi mắt đang chăm chăm nhìn nàng của hắn, cái liếc mắt của Nhạn Hồi liền trở thành liếc mắt đưa tình.

Thiên Diệu: "…"

Nhạn Hồi sực tỉnh: "…" Nàng ôm mặt, "Đi nhanh đi."

Bỗng vào lúc này, một luồng gió mát mang theo hơi lạnh thổi tới.

Thiên Diệu đột nhiên biến sắc, thân hình lập tức cứng đờ, chằm chằm nhìn về phía chân trời. Nhạn Hồi quay đầu nhìn hắn, vẫn chưa biết tại sao lúc này hắn lại có vẻ mặt ngây ngốc như bị sét đánh, đang định hỏi, bỗng thấy một pháp trận do thanh quang ngưng tụ từ trên trời giáng xuống.

https://thuviensach.vn

Tựa như ánh trăng vén mây đen trải khắp mặt đất, xua tan bóng đêm vẩn đục.

Âm thanh ồn ào từ những chiếc lồng bị gõ lập tức biến mất, còn trong tai Nhạn Hồi lại nghe thấy tiếng kêu thét hoảng hốt như bị giáng một đòn thật mạnh của những hồn yêu.

Chỉ trong phút chốc, trong khoảng đất không còn một hồn yêu nào.

Nhạn Hồi kinh hãi, đây rốt cuộc là nhân vật tầm cỡ nào…

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nữ nhân áo sa trắng như bước ra từ trong ánh trăng, gió lùa tay áo, tóc đen lượn lờ, đôi mắt như thu thủy cất chứa vẻ lạnh lùng lãnh đạm bẩm sinh. Mũi chân nhẹ đáp xuống đất, không nhuốm chút bụi trần.

Tố… Tố Ảnh chân nhân!

Nhạn Hồi càng kinh ngạc hơn, bà ta… sao bà ta lại tới nơi này!

Sau cơn kinh ngạc, Nhạn Hồi vô thức nhìn sang bên cạnh, thấy Thiên Diệu chăm chăm nhìn Tố Ảnh chân nhân, đôi mắt dán chặt vào bà ta, ánh mắt đục ngầu, cảm xúc hỗn tạp bên trong không rõ là phẫn nộ, kinh ngạc, hay thù hận.

Nhạn Hồi hoàn toàn không thể lĩnh hội được việc lúc này đây lại gặp phải Tố Ảnh chân nhân trong tình trạng chẳng hề phòng bị thì Thiên Diệu có tâm trạng gì. Phản ứng đầu tiên của nàng là, tóm lại không thể để Tố Ảnh chân nhân nhìn thấy Thiên Diệu.

Thiên Diệu tựa như bị ma đưa lối, chăm chăm nhìn Tố Ảnh, đôi mắt dần dần đỏ ngầu. Hắn cứ như hận không thể xông lên xé xác bà ta ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thầm kêu khổ trong lòng, hiện thực quả nhiên tàn khốc! Nếu Thiên Diệu xông tới, người bị xé xác chắc sẽ là hắn!

Nói không chừng còn là hai người bọn họ.

Trong lúc Nhạn Hồi đang hoảng sợ, Thiên Diệu lại cất bước, cứ như một mũi tên rời cung, sắp sửa giết chết người nào đó.

Nhạn Hồi kéo tay hắn lại, mê hương Hồ yêu gì đó đều bị Nhạn Hồi vứt ra sau đầu, lúc sinh tử ngay trước mắt, thần quang trên đầu Thiên Diệu hoàn toàn biến mất, nàng nhìn hắn, trợn mắt lắc đầu, trong mắt chỉ có bốn chữ: "Ngươi muốn chết à?"

Ngươi muốn chết à? Ngươi muốn chết à? Xông lên như vậy, ngươi muốn chết thảm sao?

Thiên Diệu không có pháp lực, hắn không thể hất Nhạn Hồi ra. Vậy là cuối cùng ánh mắt hắn đành phải rời khỏi Tố Ảnh, nhìn sang Nhạn Hồi.

Bốn mắt giao nhau, Nhạn Hồi nhìn rõ mắt Thiên Diệu, nhiệt độ trong mắt hắn lạnh lẽo tựa băng, giống như kim băng cắm vào da nàng, càng cắm càng sâu, như thể đâm vào tận xương tủy.

Nàng không thể không thừa nhận, cho dù là người xưa nay bướng bỉnh to gan như nàng cũng sợ hãi trước ánh mắt này.

Đây thực sự là Yêu long ngàn năm, không phải hàng giả.

Đến khoảnh khắc vừa rồi Nhạn Hồi mới hiểu ra, trước đây hắn chưa hề thật sự nổi giận với nàng.

Còn hiện giờ chẳng qua là chưa kịp thu lại cơn hận đối với Tố Ảnh nên để nàng nhìn thấy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nhưng cho dù là vậy, dù ánh sáng trong mắt hắn có ghê người đến đâu, có khiến nàng chấn động đến mức nào, nàng cũng không thể để hắn xông tới.

Thế nên Nhạn Hồi đảo mắt thôi không nhìn hắn nữa, nhưng vẫn kiên định nắm chặt tay hắn không chịu buông lơi.

Nàng không biết Thiên Diệu ở bên cạnh mình đang có phản ứng gì, nhưng dần dần nàng không còn cảm giác lạnh lẽo nữa…

Thiết nghĩ hắn cũng bình tĩnh lại đôi chút rồi.

Tố Ảnh vẫn cách bọn họ rất xa, nhờ màn đêm che chắn, họ mặc áo đệ tử tiên môn nên vẫn chưa bị phát hiện.

Bà ta đi qua mấy chiếc lồng, đứng ở trung tâm khoảng đất, thoáng liếc mắt nhìn đám đệ tử tiên môn đang có mặt, cất tiếng với giọng lạnh lẽo như băng: “Chỉ là tà vật giở trò lừa bịp mà cũng khiến các đệ tử tiên môn rối loạn trận tuyến, còn ra thể thống gì nữa.”

Tố Ảnh vừa lên tiếng, Nhạn Hồi cảm thấy tay mình liền đau nhói, nàng cúi đầu nhìn xuống, bàn tay nàng đang bị Thiên Diệu bóp chặt, khớp tay hắn dùng lực đến trắng bệt.

Thôi được… Bóp tay nàng còn hơn xông ra liều mạng.

Nhạn Hồi chỉ còn nước nghiến răng nín nhịn.

“Chân… Chân nhân dạy phải.”

Có vài đệ tử tiên môn đáp lời Tố Ảnh, mọi người lũ lượt cúi người chắp tay thi lễ.

https://thuviensach.vn

Nhìn mọi người lần lượt chắp tay, Nhạn Hồi vô cùng rầu rĩ, khi ai cũng cong lưng, nếu Thiên Diệu mà đứng thẳng chăm chăm nhìn bà ta, vậy chắc chắn sẽ…

Thiên Diệu buông tay Nhạn Hồi khiến nàng ngây người, nhất thời quên không chộp tay hắn lại, tim nàng vừa nhảy "bùm" thì bỗng cảm giác được hắn ở bên cạnh đang học theo các đệ tử tiên môn khác, cong người chắp tay, cúi đầu với Tố Ảnh.

Nhạn Hồi liếc thấy hắn cong lưng, nghĩ tới những lời hắn nói với mình trước đó, hắn yêu một người nhưng lại bị rút gân róc xương, nàng bỗng cảm thấy tim mình nhói đau, tựa như là mê hương thúc đẩy, nhưng cũng giống như vảy hộ tâm khảm trong tim nàng sai khiến, trong khoảnh khắc này, nàng cơ hồ có thể cảm nhận được nỗi không cam, nỗi oán hận, còn có nhẫn nhịn không thể bộc bạch cùng ai trong hai mươi năm qua của Thiên Diệu…

Mãi đến bây giờ, tình thế bức bách, hắn vẫn phải cúi đầu chắp tay với người hắn từng yêu sâu sắc, nhưng lại khiến hắn căm hận tột cùng.

Nhạn Hồi cảm thấy tim mình vừa đau đớn vừa chua xót.

Hiện thực có lúc thật sự rất tàn nhẫn.

Nàng cũng đưa tay, khom người hành lễ với Tố Ảnh, học theo các đệ tử tiên môn nói: "Chân nhân dạy phải."

https://thuviensach.vn

36

Các đệ tử tiên môn trong sân viện vừa hành lễ với Tố Ảnh xong, bên ngoài liền có một đoàn người vội vã bước vào.

Nam nhân đi đầu mặc áo bào màu tím, trước ngực và vạt áo đều dùng chỉ vàng thêu hình hổ, chỉ vàng sáng lấp lánh trong ánh lửa đêm, tôn lên vẻ phú quý của người đến.

"Đang làm trò gì ở đây?" Ông ta vừa bước vào sân viện đã bắt đầu nghiêm giọng tra hỏi, giọng trầm thấp như sấm, "Có chuyện gì mà nửa đêm canh ba lại ồn ào đến mức này?"

Nghe thấy giọng nói của ông ta, các đệ tử tiên môn trong viện lại đồng loạt hành lễ, "Phụng đường chủ."

Thì ra người đến chính là chủ nhân của Thiên Hương phường, phó đường chủ Phụng Minh nắm thực quyền của Thất Tuyệt đường. "Tố Ảnh chân nhân?" Thấy nữ nhân đứng giữa viện, Phụng Minh cũng thoáng sửng sốt, "Sao cô lại tới đây?"

Tố Ảnh gật đầu, "Phụng đường chủ." Giọng nói vẫn cất chứa sự lãnh đạm vốn có, "Ta đang nghỉ ngơi trong phường, nhưng phát giác được nơi này có khí tức dị thường nên tự ý tới đây, mong Phụng đường chủ đừng trách." Nói lời xin lỗi nhưng lại chẳng có ý xin lỗi.

Tố Ảnh có thân phận gì, cho dù là người ngồi trên long ỷ cũng phải nói chuyện khách sáo với bà ta. Phụng Minh lập tức nở nụ cười, "Chân nhân nói đi đâu vậy, chân nhân để tâm đến chuyện trong phường đã là giúp ích cho ta nhiều lắm rồi, làm sao có thể trách tội." Phụng Minh đảo mắt xung quanh quan sát tình hình.

https://thuviensach.vn

Lúc ánh mắt ông ta lướt đến chỗ Nhạn Hồi và Thiên Diệu, Nhạn Hồi cơ hồ vô thức nhích đến gần hơn để che chắn cho Thiên Diệu.

Nàng vẫn sợ những người này quá nhạy bén, lỡ như túi thơm Vô Tức của Huyền Ca không thật sự có tác dụng thì sao…

Nhưng cũng may ánh mắt của Phụng Minh chỉ lướt qua. Tố Ảnh cũng chưa từng nhìn về phía họ, đối với những người đã quen đứng trên cao, đâu ai nghiêm túc để tâm đến tình hình của người bên dưới.

"Có Hồ yêu trốn thoát không, có tổn thất gì khác không?"

Một người bên cạnh Phụng Minh lên tiếng hỏi, có người vội đáp không có, Tố Ảnh chân nhân chen lời: "Chẳng qua nơi này giết chóc quá nhiều nên có yêu quái chết không nhắm mắt tới làm loạn thôi."

Nghe được thật sự có hồn ma làm loạn, một số đệ tử lập tức biến sắc, rất nhiều người trong họ cùng lắm chỉ từng bắt vài tiểu yêu trong địa bàn của tiên gia Trung Nguyên mà thôi, vẫn còn rất kính sợ những truyền thuyết quỷ thần huyễn hoặc này, cũng giống như họ mù quáng sùng bái Tố Ảnh chân nhân kia.

Cũng có rất nhiều người cho dù tu tiên, nhưng cả đời cũng không có thành tựu gì.

Thấy ai nấy đều sợ hãi, Tố Ảnh thờ ơ nói: "Đám yêu quái này lúc sống không làm nên trò trống gì, chết rồi càng không đáng sợ. Ta đã bày trận pháp khử tà ở đây rồi, yêu ma quỷ quái sẽ không thể lại gần nữa. Các vị chỉ cần phụ trách trông coi Hồ yêu trong lồng là được."

Phụng Minh bên cạnh lập tức lên tiếng: "Nếu Tố Ảnh chân nhân đã có lời, mọi người cũng có thể yên tâm làm việc cho tốt, mấy hồn ma nhỏ nhoi

https://thuviensach.vn

không làm nên trò trống gì đâu."

Các đệ tử tiên gia đều gật đầu hô phải.

Phụng Minh bước tới bên cạnh Tố Ảnh, "Chân nhân, vừa khéo ta cũng muốn đi tìm cô."

"Có chuyện gì?"

Phụng Minh thấp giọng: "Về mê hương đó…"

Ánh mắt Tố Ảnh khẽ động, lộ ra chút nhân khí trong thoáng chốc.

"Sang bên này nói đi." Phụng Minh cung kính dẫn đường phía trước. Tố Ảnh cất bước đi theo.

Hai người đi xa, tiếng trò chuyện dần dần không nghe thấy nữa, sau khi rẽ vào sân viện, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Nhạn Hồi thầm suy nghĩ, Tố Ảnh chân nhân đang ở đây, hơn nữa theo những lời vừa rồi thì đã ở đây mấy ngày, Phụng Minh lại chủ động bàn luận chuyện mê hương với bà ta, cũng tức là bà ta có quan hệ mật thiết với hương này. Nhạn Hồi muốn điều tra người cầm đầu chuyện này, đương nhiên không thể dễ dàng nhìn manh mối biến mất ngay trước mắt mình.

Nàng thầm niệm tâm pháp Thiên Diệu dạy mình mấy hôm trước, lập tức ngay cả tiếng cây cỏ xung quanh lay động cũng truyền hết vào tai nàng. Lúc bắt đầu có hơi ồn ào, nhưng rất nhanh nàng đã tập trung tinh thần, tìm được hướng của Tố Ảnh, tuy vậy nàng chỉ vừa kịp nghe Phụng Minh nói rõ một câu: "… Máu của Hồ yêu đó quá khó luyện, có lẽ phải chờ chín chín tám mươi mốt ngày mới…"

https://thuviensach.vn

Phụng Minh còn chưa dứt lời, bước chân đi về phía trước của Tố Ảnh bỗng khựng lại, "Kẻ nào đang sử dụng yêu pháp?"

Tiếng quát nhẹ này khiến Nhạn Hồi vội vàng thu khí nín thở, cuống quýt ngừng niệm tâm pháp lập tức, tim Nhạn Hồi đập mạnh, nàng hoàn toàn không ngờ Tố Ảnh chân nhân lại nhạy bén đến mức này, ngay cả việc nàng dùng tâm pháp Thiên Diệu dạy ở xa như vậy mà cũng cảm giác được…

Thật không hổ được xưng tụng là chân nhân.

Tim nàng đang đánh trống, Tố Ảnh đứng trước cửa viện, quét ánh mắt quan sát kĩ càng Hồ yêu trong lồng, bà ta hỏi Phụng Minh: "Hồ yêu ở đây có bị lấy nội đan chưa?"

Phụng Minh sửng sốt, "Đương nhiên là được các tiên gia lấy rồi mới đưa đến đây."

Tố Ảnh gật đầu, Nhạn Hồi thấy ánh mắt bà ta lóe sáng, lòng than thầm, nhất định bà ta đang tra xét khí tức của từng người, Nhạn Hồi vốn dĩ tu tiên pháp, không sợ bà ta nhìn, nhưng Thiên Diệu…

Nếu túi thơm Vô Tức đích thực có thể khiến Đại La kim tiên cũng không nhìn ra được khí tức của hắn, vậy lúc này đây hắn là người bình thường, một người bình thường mặc áo đệ tử tiên môn cũng vẫn dẫn tới nghi ngờ!

Nhạn Hồi căng thẳng đến mức tim đập như gióng trống. Tố Ảnh chân nhân năm xưa có thể đối xử với Thiên Diệu như vậy, chắc chắn không phải kẻ từ bi…

Đang lúc rối bời, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy lòng bàn tay ngưa ngứa, Thiên Diệu đang tức tốc viết vào lòng bàn tay nàng: "Độ khí cho ta."

https://thuviensach.vn

Hắn viết rất nhanh, nếu đổi là người khác, Nhạn Hồi chưa chắc đã hiểu ra hắn viết gì, nhưng đối với Thiên Diệu, dường như nàng và hắn có tâm ý tương thông.

Độ tiên khí cho Thiên Diệu đúng là có thể giải mối nguy lúc này, nhưng nếu đối với Thiên Diệu trước khi tìm được xương rồng, cách đó có lẽ sẽ không sao, dù gì hắn cũng chỉ có cơ thể của người phàm. Tuy nhiên hắn đã tìm được xương rồng, cơ thể đang dần dần thích ứng với khí của Yêu long, nếu cố truyền tiên khí, nhẹ sẽ khiến khí tức rối loạn, nặng sẽ khiến kinh mạch nghịch hành, không phải là cách tốt.

Dù vậy còn hơn là chết.

Nhạn Hồi nghiến răng, nắm tay Thiên Diệu, truyền tiên khí từ lòng bàn tay nàng qua Thiên Diệu.

Toàn thân Thiên Diệu run rẩy, chắc chắn là vô cùng khó chịu.

Nhưng hắn chỉ mím môi, cúi đầu, trong mắt không có bất kỳ chút đau đớn gì, ắt hẳn hắn đã quen rồi, chút đau đớn khó chịu này có là gì, vì hắn đã từng trải qua những cơn đau còn hơn vậy nữa.

Nhạn Hồi buông lỏng tay, tiên khí chảy quanh người hắn, túi thơm Vô Tức vẫn chưa kịp hút đi khí tức của hắn, ánh mắt của Tố Ảnh đã lướt qua chỗ bọn họ.

Tránh được một kiếp, tạm thời không có gì đáng ngại.

Tố Ảnh bước lên một bước, ánh mắt như đang suy tư.

Không chống chọi được bao lâu, Nhạn Hồi thầm biết, tiên khí độ sang cho Thiên Diệu không thể chống lại tra xét kĩ càng. Nhưng trong tình cảnh này, họ phải làm sao thoát thân…

https://thuviensach.vn

“Môn chủ.”

Đúng vào lúc này, trong không trung bỗng truyền tới một tiếng gọi, một nữ nhân mặc áo của Quảng Hàn môn lướt tới, nàng ta vội vã hoảng hốt đi tới bên cạnh Tố Ảnh, nói bên tai Tố Ảnh mấy câu. Gương mặt lạnh lùng của Tố Ảnh tựa như mặt băng bị tan chảy.

Bà ta ngây người hồi lâu, không nói lấy một lời, khí tức quanh người chuyển động, bỗng chốc biến mất ngay tại chỗ, không ai kịp nhìn rõ bà ta đi hướng nào.

Mọi người trong khu đất lập tức thì thầm to nhỏ, bàn luận về Tố Ảnh chân nhân, Nhạn Hồi dỏng tai lắng nghe, ai cũng nhắc tới hai chữ “thư sinh.”

Là chuyển thế của người mà Tố Ảnh chân nhân yêu đó sao?

Nhạn Hồi còn đang thầm suy nghĩ, Thiên Diệu bên cạnh đột ngột như nhũn chân, lui về phía sau một bước, Nhạn Hồi quay đầu nhìn, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, dáng vẻ như nội tức hết sức hỗn loạn.

Nàng lại nhìn các đệ tử tiên môn trong sân viện, Phụng Minh ở cửa xua tay nói: “Được rồi được rồi, tất cả yên lặng đi, vừa rồi Tố Ảnh chân nhân nói ở đây có người dùng yêu pháp, các vị tra xét lại xem có phải ở góc nào đó có yêu vật không, tin rằng với năng lực của các vị, yêu tà sẽ không thể nào tác oai tác quái ở đây.”

Theo lời Phụng Minh, mọi người bắt đầu tìm kiếm trong sân viện.

“Hôm nay không thể cứu người, chúng ta đi thôi.”

Thiên Diệu gật đầu.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đi sau lưng Thiên Diệu đỡ người hắn, cùng mọi người đi vào trong, đến khi trốn vào được một góc chết, nàng ôm eo Thiên Diệu, sử dụng thuật Độn Thổ, lập tức độn thổ ra khỏi sân viện. Lúc xuất hiện, xung quanh đã biến thành phòng của Nhạn Hồi trong Vong Ngữ lâu.

Nhạn Hồi vừa đứng vững trong phòng, Thiên Diệu đã ói ra một ngụm máu.

Nàng giật mình, "Không phải kinh mạch ngươi nghịch hành, sắp chết rồi đó chứ?"

Thiên Diệu không đáp, tự mình tới ngồi bên giường, xếp bằng điều tức, một lúc sau sắc mặt mới dần dần khá lên.

Nhạn Hồi vẫn luôn ở bên cạnh nhìn, càng nhìn càng cảm thấy Yêu long này sống đến hôm nay thật sự không dễ dàng gì, đến khi Thiên Diệu mở mắt, bốn mắt chạm nhau, Nhạn Hồi vô thức hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Thiên Diệu lắc đầu, "Khí tức hơi loạn, không sao."

Thật ra điều nàng muốn hỏi là hôm nay gặp phải người đó, tâm trạng hắn vẫn ổn chứ. Nhưng thấy dáng vẻ hắn như không muốn nhắc tới, câu quan tâm hiếm có của Nhạn Hồi cũng không nói ra được, nàng thoáng im lặng, đưa tay xoa đầu Thiên Diệu, than vắn thở dài: "Thương quá."

Nàng vừa thốt ra hai chữ này, Thiên Diệu liền sửng sốt, nàng cũng ngây người.

Ánh đèn trong phòng đong đưa, Nhạn Hồi nhìn thấy sắc mặt mình trong mắt Thiên Diệu đang dần dần đỏ.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đưa tay đặt lên má hắn, đẩy mặt hắn sang một bên, để hắn không dùng đôi mắt quá đỗi xinh đẹp kia nhìn nàng nữa, "Thông cảm nha, ta là người bị bỏ thuốc mà."

Nếu là bình thường, cho dù đánh chết Nhạn Hồi nàng cũng không tài nào xoa đầu một nam nhân, mở miệng nói với người ta hai chữ "Thương quá!"

Thiên Diệu cũng để mặc Nhạn Hồi đẩy đầu mình ra, lòng bàn tay nàng hơi nóng, áp lên gương mặt lạnh lẽo vì khí tức hỗn loạn khiến hắn cảm thấy ấm áp. Bỗng nhiên lòng hắn nảy sinh thôi thúc muốn cọ mặt vào lòng bàn tay nàng.

Biết có người thương xót mình, biết có người đang an ủi mình, cho dù là do tác dụng của thuốc… cũng khiến hắn đang cuộn mình trong bóng tối lạnh lẽo bấy lâu, cảm thấy ấm áp không tả nổi.

Thật ra thời gian hắn tiếp xúc với Nhạn Hồi không dài, nhưng dường như hắn đã rất nhiều lần cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ đôi tay nàng và thân thể nàng.

Hắn khẽ cụp mắt, "Cảm ơn cô."

"Cái gì?"

Thiên Diệu im lặng, thật ra hắn muốn cảm ơn Nhạn Hồi rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ nói: "Cảm ơn cô hôm nay đã kéo ta lại."

"Có gì đâu mà cảm ơn." Nhạn Hồi rút tay lại, vì nàng cảm thấy nếu tiếp tục áp tay lên mặt hắn, chắc tay nàng sẽ nóng đến bỏng mất, "Lẽ nào ta nhìn ngươi xông ra tìm cái chết, sau đó liên lụy đến ta sao?"

Nhạn Hồi chùi tay lên vạt áo như muốn dập tắt lửa trong tay mình.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà Tố Ảnh chân nhân kia thật sự bị chúng ta qua mặt sao?” Nhạn Hồi có chút khó hiểu, “Đổi lại là ta, nếu ta đối xử với người khác như vậy, đừng nói là đêm đêm ngủ trong sợ hãi, e là ban ngày lương tâm cũng không được yên ổn, chỉ cần chút biến động liên quan đến người đó, chắc ta cũng thấp thỏm như chim sợ cành cong thôi. Bà ta đúng là vô tâm.”

Thiên Diệu thoáng im lặng, phải, Tố Ảnh đúng là vô tâm.

Hai mươi năm sau gặp lại, nàng ta đã không nhận ra hắn.

Nhưng nếu là Tố Ảnh, nếu nàng ta đổi cơ thể, che giấu khí tức, thay đổi thân phận, cho dù cách một trăm năm Thiên Diệu cũng không nhận lầm đôi mắt nàng ta.

“Dù sao cũng khác rồi.” Thiên Diệu nói, vẻ mặt nửa thê lương, nửa mỉa mai, “Đối với Tố Ảnh, ta là yêu quái, là ván qua cầu, là công cụ lợi dụng. Đâu ai nhớ hình dạng đôi đũa mình từng dùng hai mươi năm trước chứ?”

Hắn thù hận một người, nhưng trên thế gian này, sợ hãi tột cùng nhất chính là lúc hắn dùng tất cả tâm sức để thù hận người đó, mà người đó lại lựa chọn lãng quên hắn.

Khiến hắn bất lực, bơ vơ, nhưng lại không biết phải làm sao.

“Vậy thì khiến bà ta nhớ lại.” Nhạn Hồi nói, “Cho bà ta biết, ngươi không phải là đôi đũa mà là một con người biết cười, biết đau, biết tổn thương như bà ta.”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi, nhìn rất lâu, lâu đến mức ánh trăng ngoài cửa sổ dường như cũng đổi hướng chiếu lên mặt nàng. Trong khoảnh khắc ấy, hắn bỗng hiểu được trước đó Nhạn Hồi nói mình có thần quang là như thế nào.

https://thuviensach.vn

Thật sự chói mắt.

Hắn nhìn Nhạn Hồi, thấy sắc mặt nàng lại từ từ đỏ ửng, miệng Thiên Diệu khẽ động, nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình đang nói gì, "Cô nói vậy là định giúp ta tìm hết những phần còn lại của cơ thể à?"

Nhạn Hồi ngây người, sau đó thần sắc nghiêm lại: "Vừa rồi ta nói gì?" Nàng đảo mắt, "Hôm nay không thành công, ngày mai chúng ta vẫn phải thương nghị mưu kế, tối nay ngươi ngủ ở đây đi, ta đói rồi, đi tìm đồ ăn đã. Cáo từ."

Nhạn Hồi vừa nói vừa bước ra khỏi cửa phòng.

Nghe tiếng bước chân Nhạn Hồi vội vã xuống lầu, Thiên Diệu bỗng bật cười.

Đến khi tiếng cười tắt đi, hắn ngẩng đầu nhìn căn phòng trơ trọi, vừa rồi không cảm thấy lạnh, nhưng sao Nhạn Hồi vừa đi, hắn liền cảm thấy cô đơn vô tận, và…

…Lạnh lẽo thấu xương khó lòng đè nén.

https://thuviensach.vn

37

Hôm qua không cứu được Hồ yêu, sừng rồng cũng không lấy được, Nhạn Hồi và Thiên Diệu công cốc trở về.

Nhạn Hồi ngẫm nghĩ, cảm thấy vẫn phải đi một lần nữa, có điều hiện giờ biết Tố Ảnh chân nhân đang đóng giữ ở Thiên Hương phường, bất luận thế nào nàng cũng không dám tùy tiện tìm mấy hồn ma yểm hộ để chạy vào.

Nếu lại bị bắt gặp như hôm đó, e là không may mắn thoát thân được nữa.

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi một mình đi tìm Huyền Ca.

Hôm nay Huyền Ca dậy sớm, tay bưng ly trà, tay cầm một mảnh giấy đọc cẩn thận.

Lúc Nhạn Hồi đẩy cửa bước vào, thấy Huyền Ca đang đặt ly trà bên môi nhẹ vân vê chứ không uống, vẻ mặt chăm chú nhìn tờ giấy, vô tình để lộ vẻ mê hoặc quyến rũ.

"Huyền Ca." Nàng cất tiếng gọi, đôi mắt cất chứa làn sương trời sinh của Huyền Ca ngước lên nhìn nàng, Nhạn Hồi nhảy tới mấy bước, ngồi bên cạnh Huyền Ca, hi ha cười đùa, "Này, cô nói đám nam nhân kia nếu gặp được mỹ nhân như cô rồi có còn thích được cô nương nào khác nữa không, nếu ta là nam nhân thì cô không cần dùng mê hương gì đó với ta đâu, chỉ cần liếc nhìn ta một cái thì ta đã yêu cô rồi."

Huyền Ca cười: "Miệng cô lúc nào cũng ngọt, cô mà là nam nhân chẳng phải đã lừa hết cô nương trong thiên hạ ăn sạch rồi sao?" Huyền Ca liếc nhìn sau lưng Nhạn Hồi, "Lâu la của cô sao hôm nay không cùng tới?"

https://thuviensach.vn

“Lâu la? Hắn là kẹo kéo thì có. Hắn đang bị thương nằm trong phòng nên ta không gọi hắn tới.”

“Bị thương à?”

Nhạn Hồi thở dài, “Hôm qua ta tới Thiên Hương phường điều tra, kết quả gặp phải Tố Ảnh chân nhân, chưa làm được gì hết, Thiên Diệu còn bị thương nữa.”

“Vậy thì phải tịnh dưỡng.” Huyền Ca vừa nói vừa huơ huơ mảnh giấy trong tay, “Nhưng cũng không phải không làm được gì, ít ra tai mắt của ta đã được cài vào đó hết rồi.”

Nhìn mảnh giấy nhỏ trong tay Huyền Ca, Nhạn Hồi ngẩn ra.

Huyền Ca tiếp tục nói: “Hôm qua cô làm ầm ĩ ở hậu viện của họ mới tạo cơ hội cho ta.”

“Được lắm…” Nhạn Hồi nhớ lại chuyện trước đó, lập tức hiểu ra ngay, “Ngay từ đầu cô đã biết Tố Ảnh chân nhân có ở Thiên Hương phường, cố ý không nói cho ta biết vì muốn ta làm ầm ĩ lên để ta thu hút sự chú ý của họ, sau đó tiện cho cô cài người vào Thiên Hương phường chứ gì!”

Huyền Ca cũng không giấu mà gật đầu thừa nhận, “Nói với cô thì quá phiền phức, vậy nên ta quyết định giấu cô kế hoạch này, dù sao Tố Ảnh chân nhân cũng là người trong tiên môn, nếu biết thân phận của cô, ta nghĩ bà ta không làm khó cô đâu.”

Phải… Nếu chỉ có một mình nàng, nói không chừng Tố Ảnh chân nhân thật sự sẽ không làm khó nàng, nhưng nàng đi cùng Thiên Diệu….

Mà nghĩ cũng đúng.

https://thuviensach.vn

Huyền Ca không biết ân oán giữa Thiên Diệu và Tố Ảnh, hơn nữa trước đó cũng đưa cho Thiên Diệu túi thơm Vô Tức, trong mắt Huyền Ca, Tố Ảnh là chưởng môn tiên môn, bà ta sẽ không làm gì quá đáng với một đệ tử tiên môn dẫn theo một người bình thường, bởi vậy theo lý giải của Huyền Ca, sắp xếp này không… thất đức lắm…

Nhưng mà…

"Cô lợi dụng ta vậy đó à?" Nhạn Hồi bĩu môi, thoáng không vui, "Cô cho ta biết tính toán của cô, làm sao cô biết ta không phối hợp chứ, làm vậy lỡ như xảy ra sai sót, cô không nghĩ thử xem, nếu Tố Ảnh chân nhân thấy ta đi cứu yêu quái, coi ta là phản đồ của tiên môn, thật sự giết ta thì sao? Cho dù Tố Ảnh không giết ta, Phụng Minh phát hiện ra giết ta thì sao?"

Cho dù không giết nàng mà giết Thiên Diệu…

Vậy thiệt thòi biết mấy. Người ta giãy dụa liều mình thoi thóp hơi tàn sống hai mươi năm, suýt chút thì bị chơi đến mất mạng…

Huyền Ca thoáng suy nghĩ:" Ta tin cô."

"…" Nhạn Hồi nhìn Huyền Ca hồi lâu, "Nể tình cô xinh đẹp nên ta mới nhịn không đánh cô đó."

Huyền Ca bật cười, "Đừng giận nữa, hôm qua cho dù không có Tố Ảnh chân nhân ở đó, các ngươi cũng chưa chắc cứu được người từ tay Phụng Minh đâu." Huyền Ca huơ huơ mảnh giấy trong tay, "Chẳng phải cô muốn điều tra ngọn nguồn chuyện này sao? Xông vào như cô hôm qua không điều tra được gì cả." Nàng ta cong môi cười, "Nè, người của ta đã giúp cô điều tra ra rồi. Nhờ hôm qua cô làm loạn đó."

Nhạn Hồi vội đón lấy tờ giấy xem rồi cảm thán: "Quả nhiên là vì chuyển thế gì đó của người bà ta yêu."

https://thuviensach.vn

Thì ra chuyển thế của người Tố Ảnh yêu mà bà ta tốn rất nhiều công sức tìm về lại không yêu bà ta, Tố Ảnh tức tối nên mới tìm ra bí phương thất đức này, giao cho Phụng Minh luyện thuốc.

Nhạn Hồi đập tờ giấy lên bàn, căm phẫn nói: "Rốt cuộc bà ta có ý gì? Vì ép một người không yêu mình phải yêu mình mà giết bao nhiêu Hồ yêu như vậy?"

Huyền Ca hớp một ngụm trà, nhấm nháp một chút mới chậm rãi nói: "Ta cũng từng thăm dò chuyện của Tố Ảnh chân nhân. Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn liên quan tới bà ta, có người nói bà ta yêu yêu quái, có người nói bà ta có tình với Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh cô, nhưng đa số lời đồn đều không có thật, chỉ có tin chỗ ta là thật nhất."

Nhạn Hồi gõ tay lên bàn: "Nói ra nghe thử."

"Chừng hai mươi ba năm trước, Tố Ảnh chân nhân từng luyện công tẩu hỏa nhập ma, khiến kinh mạch nghịch hành, tiên pháp toàn thân mất hết, được một tướng quân người phàm cứu trong chốn núi sâu, bà ta mê đắm người đó, hai người tình đầu ý hợp, ân ái vô cùng. Nhưng lúc đó Trung Nguyên khai chiến với Bắc Nhung, tướng quân ra trận giết địch bị trọng thương, Tố Ảnh chân nhân vì cứu người đó mà dùng đủ mọi cách, nhưng cuối cùng tướng quân kia vẫn xuôi tay xuống suối vàng."

Nhạn Hồi sờ cằm suy nghĩ, tính ra thì cũng khớp với thời gian Thiên Diệu nói, hai mươi năm trước lúc hắn gặp Tố Ảnh chân nhân chắc hẳn cũng chính là lúc Tố Ảnh chân nhân đi khắp thiên hạ tìm cách tục mệnh cho tướng quân, bởi vậy bà ta mới có ý định chế tạo khải giáp vảy rồng, rồi ra tay với Thiên Diệu…

Nhưng cuối cùng khải giáp vảy rồng vì thiếu chiếc vảy Hộ Tâm trong ngực nàng mà không thành hình, bởi vậy tướng quân kia mới chết.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi xoa ngực mình, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ bên trong, nhất thời tâm trạng hơi phức tạp.

"Chắc khoảng chừng nửa năm trước, Tố Ảnh chân nhân đã tìm được chuyển thế của tướng quân."

Nhạn Hồi lắc đầu, "Chuyện chuyển thế rất huyễn hoặc, đâu ai biết người nào chuyển thế thành ai, nhìn mắt nhìn mũi là nhận ra sao? Đó là nhận con thôi." Nhạn Hồi bĩu môi, "Chuyện của Tố Ảnh chân nhân không đáng tin."

"Không đáng tin thì đã sao, Tố Ảnh chân nhân thật sự tin rằng người bà ta tìm được chính là chuyển thế của tướng quân." Huyền Ca tiếp tục nói, "Kiếp này tướng quân trở thành một thư sinh, tên Lục Mộ Sinh, là một người tính tình ôn hòa. Trước khi gặp Tố Ảnh chân nhân, Lục Mộ Sinh đã có ý trung nhân. Nhưng Tố Ảnh chân nhân là ai chứ? Bà ta cưỡng ép đưa Lục Mộ Sinh về Quảng Hàn môn, ngày đêm hình bóng không rời, không để hắn có cơ hội tiếp xúc với cuộc sống trước kia nữa."

Nhạn Hồi không kìm được nói: "Nuôi chó à…"

"Chắc Lục Mộ Sinh cũng nghĩ như cô đó." Huyền Ca uống một ngụm trà, "Bởi vậy đã mấy tháng rồi mà vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào, nói Lục Mộ Sinh cảm động trước chân tình của Tố Ảnh chân nhân nên đón nhận bà ta."

"Đâu ai đón nhận tình yêu kiểu đó…"

"Đúng vậy, đâu ai đón nhận tình yêu kiểu đó." Huyền Ca cụp mắt, "Nhưng vì tính tình quá cứng rắn, không nghĩ ra cách nào khác, bởi vậy Tố Ảnh chân nhân liền nghĩ tới việc chế tạo thuốc này. Trước khi chế thuốc phải thử nghiệm, cần một lượng lớn máu Hồ yêu. Rất nhiều tiên môn muốn giao hảo với Quảng Hàn môn nên tham gia tăng cường săn giết yêu vật,

https://thuviensach.vn

nhưng có lẽ phần lớn đều không biết mục đích của Quảng Hàn môn bắt Hồ yêu là để làm gì.”

“Thử nghiệm?” Nhạn Hồi nhíu mày, “Cô nói những mê hương đã chế tạo xong hiện giờ, cho dù bán giá trên trời cũng vẫn chỉ là vật thử nghiệm thôi à?”

Huyền Ca gật đầu, đón lấy mảnh giấy trong tay Nhạn Hồi, vẩy một ít nước trà lên trên, liền thấy trên tờ giấy hiện lên một hàng chữ khác.

“Mê hương thật sự phải dùng máu với Cửu Vĩ Hồ mới luyện thành.”

Nhạn Hồi nghe vậy im lặng.

Giết Hồ yêu là một chuyện, nhưng giết Cửu Vĩ Hồ là một chuyện khác, đó là vương thất chính thống của Yêu tộc, Yêu tộc rất coi trọng huyết thống, nếu mạo phạm đến tộc Cửu Vĩ Hồ, nói không chừng sẽ dẫn đến đại chiến tiên yêu.

“Tố Ảnh…” Nhạn Hồi bất giác nghiêm mặt, “Bà ta không điên đến mức đó chứ?”

“Không biết.” Huyền Ca vò tờ giấy trong ly trà, khiến nó hoàn toàn ướt đẫm, để chữ bên trên chìm vào trong nước, “Nhưng cũng may là xem ra hiện tại họ vẫn chưa có được mê hương thật sự.”

“Đối với cô cũng là một tin tốt.” Huyền Ca cười cười, “Đối với mê hương hiện giờ, liều lượng bao nhiêu thì người bị bỏ thuốc sẽ yêu người bỏ thuốc bấy nhiên. Ta thấy mức độ của cô cũng chỉ là yêu vẻ ngoài của thanh kẹo kéo kia thôi. Không cần tìm thuốc giải, mấy ngày nữa chắc là sẽ hết công hiệu.”

https://thuviensach.vn

Đây đúng là một tin tốt, Nhạn Hồi phải chịu đựng việc cứ nhìn thấy Thiên Diệu là đỏ mặt đã đủ lắm rồi.

Thật sự rất mất mặt.

"Được rồi, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi." Nhạn Hồi nói tiếp, "Cho dù đã biết được tiền nhân hậu quả của chuyện này, nhưng ta vẫn phải cứu đám Hồ yêu đó, Huyền Ca, cô có giúp ta không?"

Sừng rồng của Thiên Diệu cũng phải lấy lại, nếu không hôm nay nàng cứu được đám Hồ yêu này, ngày mai họ sẽ bắt Hồ yêu khác thế vào, trị ngọn không trị gốc thì cũng như lúc trước nàng cứu Bạch Hiểu Lộ ở núi Thần Tinh, sẽ phí công vô ích.

Huyền Ca chậm rãi uống trà, sau đó khẽ ngước lên, ánh mắt quyến rũ: "Không giúp cô thì ta cài tai mắt vào Thiên Hương phường làm gì?" Huyền Ca buông ly trà, "Nhưng mà chuyện này phải chờ vết thương của tiểu ca kẹo kéo nhà cô lành lại rồi mới bàn được, mấy ngày nay ta thấy bản thân Tố Ảnh chân nhân cũng có phiền phức."

Nhớ lại tình cảnh cuối cùng tối qua, Tố Ảnh chân nhân vội vàng theo người tìm tới chạy đi, Nhạn Hồi gật đầu đứng dậy: "Nếu cô đã cài tai mắt vào, vậy chắc mấy hôm nay sẽ không mất tin. Hôm qua ta đã đánh rắn động cỏ, nghỉ mấy ngày cũng tốt, vậy bây giờ ta về trước đây."

"Đi đi."

Huyền Ca vừa nói xong, ngoài cửa có một tiểu nha hoàn bước vào, mang theo một lá thư: "Lâu chủ, đường chủ có thư."

Nhạn Hồi đảo mắt qua lá thư, mấy chữ "Gởi Huyền Ca" rồng bay phượng múa hiển hiện rõ ràng tính cách phô trương của người đó. Nhạn Hồi liếc nhìn, thấy Huyền Ca đón lấy lá thư từ nha hoàn, cho dù đã cố gắng

https://thuviensach.vn

che giấu nhưng vẫn lộ ra chút nóng lòng khác với vẻ điềm nhiên thường ngày.

Huyền Ca đọc thư, giống như hòa mình vào một thế giới khác, không màng tất cả mọi thứ xung quanh.

Nhạn Hồi âm thầm rời đi, trước khi đóng cửa phòng, bỗng nhiên nghe Huyền Ca dùng giọng điệu hân hoan như một tiểu cô nương nói: "Mấy ngày nữa đường chủ sẽ đích thân tới Vong Ngữ lâu, từ hôm nay phải chuẩn bị nghênh đón cho tốt."

"Dạ."

Nhạn Hồi đóng cửa thở dài, Huyền Ca à Huyền Ca, đường chủ Thất Tuyệt đường Phụng Thiên Sóc đã có cả trăm tiểu thiếp rồi, có thể nói là một kẻ háo sắc nổi danh khắp thiên hạ…

Rốt cuộc cô thích hắn chỗ nào chứ…

Nàng thở dài, bất ngờ bên cạnh có một ánh mắt đang nhìn nàng, Nhạn Hồi nhìn lại, người đang đứng dựa vào tường kia chính là Thiên Diệu.

Nhạn Hồi chỉ thoáng nhìn hắn một cái đã cảm thấy tim đập nhanh hơn, nàng vội dời mắt, vừa đi xuống dưới vừa nói: "Xem ra túi thơm Vô Tức thật sự có tác dụng nhỉ, ngươi đứng ngoài cửa nghe lén bao lâu rồi mà ta chẳng hề cảm giác được sự tồn tại của ngươi. Đúng rồi, ngươi tới làm gì?"

Thiên Diệu mấp máy môi, hắn muốn nói sáng nay tỉnh dậy không thấy Nhạn Hồi nên hắn đi tìm nàng khắp nơi, nghe các cô nương ở đây nói nàng đến chỗ này, hắn bèn tìm tới ngay không suy nghĩ.

Nhưng câu này xoay tới xoay lui trong cổ họng, nhớ lại vừa nãy nghe thấy Huyền Ca gọi mình là "kẹo kéo", Thiên Diệu thoáng suy nghĩ… rồi

https://thuviensach.vn

nuốt những lời này xuống.

Cũng may Nhạn Hồi không bắt buộc hắn trả lời, hắn không đáp nàng cũng liền bỏ qua, bước mấy bước tới trước mặt hắn, nghiêm mặt bàn chính sự: "Lời ta và Huyền Ca nói ban nãy ngươi nghe được bao nhiêu?"

"Nghe hết rồi."

"Ồ." Nhạn Hồi suy nghĩ, "Vậy thì không có gì để nói với ngươi nữa, tiếp theo ngươi hãy nghĩ thử xem mấy ngày rảnh rỗi này muốn làm gì đi."

https://thuviensach.vn

38

Hôm sau Nhạn Hồi ngủ một giấc đến khi trời sáng, còn chưa kịp nghĩ ra hôm nay muốn làm gì thì nha hoàn của Vong Ngữ lâu đã đến gõ cửa phòng nàng, đưa nàng đi gặp Huyền Ca.

Nhạn Hồi vừa theo tiểu nha hoàn ra khỏi cửa, cửa phòng bên cạnh bỗng "két" một tiếng mở ra, vừa khéo Thiên Diệu cũng từ trong bước ra ngoài.

Chiếc áo Vong Ngữ lâu cho hắn đẹp hơn y phục rách rưới hắn mặc lúc ở sơn thôn trước kia rất nhiều, sau khi tìm được xương rồng, thân hình Thiên Diệu cũng dần dần phát triển từng ngày, tuy vẫn chưa đến mức cường tráng, nhưng đã không còn cảm giác mỏng manh nữa.

Nhìn chính diện hệt như một công tử ngời ngời phong độ.

Nhạn Hồi vừa nhìn xong lập tức xoay mặt thở dài, tay xoa xoa ngực: "Thứ thuốc quỷ này sao vẫn chưa tan…"

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt chỉ thoáng dừng trên mặt nàng, nhưng cũng không có phản ứng gì khác, chỉ hỏi: "Đi đâu vậy?"

Nhạn Hồi ngoẹo đầu không nhìn hắn, "Vẫn lo ta vứt ngươi lại chạy mất à." Nàng khựng lại rồi nói tiếp: "Nhưng cũng vừa khéo, Huyền Ca gọi ta tới chắc có chuyện muốn nói với ta, cùng đi đi, để sau này khỏi phải nói lại với ngươi lần nữa."

Thiên Diệu gật đầu. Hai người cùng đi về lầu gác của Huyền Ca.

Vừa bước vào, vòng qua bình phong, Huyền Ca thấy Thiên Diệu và Nhạn Hồi cùng vào cũng không có ý kiến gì, chỉ huơ huơ mảnh giấy trong tay với Nhạn Hồi: "Hôm qua ta đoán mấy ngày nay Tố Ảnh chân nhân có

https://thuviensach.vn

phiền phức, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, phiền phức của bà ta đã tìm tới rồi."

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, thấy vẻ mặt hắn vẫn bình thản bèn hỏi: "Phiền phức gì vậy?"

"Vào đêm các người tới Thiên Hương phường làm loạn, thư sinh Lục Mộ Sinh mà Tố Ảnh chân nhân yêu đã tự cắt cổ mình chết ở trong gác lầu."

Nhạn Hồi nghe vậy giật mình: "Thư sinh đó chết rồi à?"

"Vậy thì chưa, cũng may Tố Ảnh chân nhân về nhanh, dùng tiên khí giữ mạng cho Lục Mộ Sinh. Nhưng khổ nỗi hắn ra tay với bản thân quá tàn nhẫn, cho dù là Tố Ảnh chân nhân muốn cứu sống hắn cũng không dễ dàng. Thành Vĩnh Châu chẳng có mấy tiên thảo, hôm qua đều bị điều tới Thiên Hương phường hết, nhưng hình như Lục Mộ Sinh kia cũng không mấy khởi sắc, bởi vậy tối qua Tố Ảnh chân nhân đưa thư sinh sống dở chết dở kia về Quảng Hàn môn trị liệu trong đêm rồi."

Nghe thấy tin tức này, mắt Nhạn Hồi bất giác sáng lên, "Nếu thư sinh kia bị thương nặng đến vậy, nhất thời bà ta không quay lại thành Vĩnh Châu nữa đâu nhỉ?"

Huyền Ca cười nhẹ, "Đương nhiên rồi."

Nhạn Hồi vẫn còn đang suy nghĩ, Thiên Diệu sau lưng đột nhiên hỏi: "Mê hương đó còn điều chế không?"

"Đương nhiên không thể ngừng, rất nhiều vương tôn quý tộc đã đặt mua với Thiên Hương phường, Phụng Minh vẫn phải tranh thủ thời gian chế tạo để giao hàng."

https://thuviensach.vn

Nếu nói vậy, sừng rồng của Thiên Diệu chắc chắn vẫn còn ở Thiên Hương phường.

Nhạn Hồi đoán Tố Ảnh chân nhân đích thân tới Thiên Hương phường một là muốn nhanh chóng lấy được mê hương, còn một nguyên nhân nữa chắc là tới canh giữ sừng rồng. Vì lúc Thiên Diệu lấy được xương rồng, hắn có nói Tố Ảnh không thể không hay biết gì về chuyện hắn tìm được xương rồng, Tố Ảnh chân nhân vẫn đang đề phòng Thiên Diệu.

Nhưng vì bà ta lo cho thư sinh đó nên vội vàng bỏ đi, so với bình thường, lớp bảo vệ sừng rồng chắc chắn đang ở mức yếu nhất.

Lần trước Nhạn Hồi cùng Thiên Diệu tới Thiên Hương phường, Thiên Diệu đã thăm dò được vị trí cụ thể của sừng rồng, nếu lần này có thể vào được, họ sẽ chạy thẳng tới chỗ sừng rồng.

Đến lúc họ trộm được sừng rồng rồi, mê hương kia sẽ không cách nào tiếp tục chế tạo được nữa, đám Hồ yêu Phụng Minh bắt đương nhiên cũng không còn tác dụng, có khi không cần họ đi cứu, Phụng Minh cũng sẽ tự thả đám Hồ yêu đó đi.

Nhạn Hồi tính toán như vậy, nhìn sang Thiên Diệu, bốn mắt chạm nhau, cơ hồ là tâm linh tương thông, nàng hiểu ngay cách nghĩ của Thiên Diệu cũng giống hệt nàng.

Vậy là Nhạn Hồi lập tức nói: “Đám hồn ma Hồ yêu lần trước ta triệu tập đi làm loạn chắc bị Tố Ảnh chân nhân đánh tứ tán rồi, mấy ngày nay không thấy bóng dáng chúng đâu, lần này chắc không dùng được, Huyền Ca, tối nay tai mắt cô gài trong Thiên Hương phường có cách nào…”

Nhạn Hồi còn chưa nói hết, Huyền Ca đã cười cười: “Không cần cô nói, chẳng phải đã sắp xếp cho cô hết rồi sao, đây nè.” Huyền Ca vừa nói vừa lấy trong tay áo ra hai lệnh bài.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi sùng bái nhìn Huyền Ca như nhìn Bồ Tát, “Huyền Ca, cô thật thần thông quảng đại!”

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của Nhạn Hồi, Huyền Ca cười tươi tắn, “Cô tưởng ta gọi cô tới đây làm gì, chỉ thông báo tin tức này cho các ngươi thôi à? Cầm lệnh bài đeo trên người đi, mỗi người một tấm, ban ngày ban mặt cũng có thể quang minh chính đại bước từ cửa chính vào. Đừng làm như trộm cướp nữa.”

Nhạn Hồi cầm lấy hai tấm lệnh bài, “Huyền Ca, cô chờ đó, sau này khi nào ta biến thành nam nhân ta sẽ đạp mây bảy màu tới cưới cô!”

Nghe thấy lời nịnh bợ của Nhạn Hồi, Thiên Diệu thật sự không thể không ngoái đầu nhìn nàng, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Nhạn Hồi cầm lệnh bài trong tay tươi cười vui vẻ như trẻ con.

Sau đó nàng nhét cho hắn một tấm, nghiêm túc dặn dò: “Cầm cho kĩ, không được làm mất.”

Đúng là… tưởng hắn cũng trẻ con như nàng sao…

Huyền Ca nhấp một hớp trà, “Nè, lần trước ai nói nếu không nể tình ta xinh đẹp thì sẽ đánh ta?”

“Ta nói đùa thôi mà. Ta đi ngay đây. Cáo từ!” Để khỏi kéo dài thời gian, Tố Ảnh lại phái người tới gia cố phong ấn gì đó cho sừng rồng, lúc đó mới phiền phức. Nhạn Hồi nghĩ vậy nên vội vàng ra ngoài, vẫn là tác phong hùng hùng hổ hổ thường ngày của nàng.

Thiên Diệu đang định đi theo, Huyền Ca sau lưng đột ngột lên tiếng: “Vị tiểu ca này.” Thiên Diệu xoay người lại, thấy Huyền Ca uống một hớp trà rồi nói với hắn: “Nhớ phải bảo vệ cô ấy nhé.”

https://thuviensach.vn

Bảo vệ Nhạn Hồi?

Đây là chuyện Thiên Diệu chưa bao giờ nghĩ tới, từ sau khi quen Nhạn Hồi, lúc bắt đầu hắn luôn nghĩ tới chuyện lợi dụng Nhạn Hồi thế nào, tính kế Nhạn Hồi ra sao, bắt nàng làm chuyện hắn muốn. Sau này, hắn khiến nàng thương hại hắn, sau đó bảo vệ hắn, cùng hắn đi làm những chuyện khác.

Thời gian qua, Nhạn Hồi vẫn luôn bên cạnh bảo vệ và giúp hắn thoát khỏi tuyệt vọng, cứu hắn trong nguy nan.

Dường như chưa có thời khắc nào Nhạn Hồi để hắn bảo vệ nàng.

Vậy nên Thiên Diệu nghe thấy câu này bèn ngây ra không đáp, Nhạn Hồi phía dưới đã kêu ầm lên: "Thiên Diệu, ngươi còn lề mề gì đó, đi theo ta."

Thiên Diệu nhã nhặn gật đầu đáp lại: "Cáo từ."

Để lại một mình Huyền Ca uống trà trong phòng.

Nhạn Hồi đưa Thiên Diệu đi, vừa đi vừa nói bố trí của mình: "Sau khi chúng ta cầm lệnh bài vào được Thiên Hương phường rồi thì đừng làm gì hết, cứ đi tìm sừng rồng của ngươi. Lần trước ngươi nói cảm nhận được vị trí cụ thể của sừng rồng rồi phải không, ngươi có nhớ bố cục bên trong Thiên Hương phường không? Sau khi vào trong phải nhờ ngươi dẫn đường đó."

Thiên Diệu gật đầu đồng ý.

Nhạn Hồi lại suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên bước chân khựng lại, nàng thình lình xoay người, Thiên Diệu vẫn đang theo sau Nhạn Hồi không kịp

https://thuviensach.vn

dừng lại, thoáng chốc đâm sầm vào nàng, Nhạn Hồi liền ngã về phía sau, Thiên Diệu cũng lập tức đưa tay kéo nàng lại…

Vừa khéo ôm nàng vào lòng.

Cơ thể của Nhạn Hồi ấm nóng hệt như lòng bàn tay nàng.

Nhạn Hồi không động đậy, cơ thể ngày càng nóng hơn. Thiên Diệu biết nàng lại sắp nói nàng là người bị bỏ thuốc. Vậy là trước khi nàng lên tiếng, Thiên Diệu lý trí lui ra sau một bước, phủi phủi ngực như để phủi hết cảm giác mềm mại Nhạn Hồi để lại trước ngực mình.

Thiên Diệu ngước mắt, trên mặt không có vẻ gì bất thường, hắn nhìn Nhạn Hồi như không hề xảy ra chuyện gì, hờ hững nói: "Lại sao nữa?"

Nhạn Hồi đỏ mặt một lúc rồi hít sâu mấy lần mới cúi đầu nhìn xuống đất, rõ ràng có hơi xấu hổ, "Lần này lấy sừng rồng ngươi không đâm ta thêm mấy đao nữa đó chứ?"

Thiên Diệu: "…" Dùng thái độ như vậy để hỏi câu này, thật sự có nghe thế nào cũng thấy không hài hòa.

Một lúc sau không thấy Thiên Diệu đáp, nghĩ rằng hắn ngầm thừa nhận, Nhạn Hồi giật mình ngẩng đầu nhìn hắn, "Ngươi thật sự muốn lấy máu tim ta nữa sao?"

Thiên Diệu bước đi, hắn nói: "Lần trước lấy máu tim cô để phá phong ấn ngũ hành, lần này Tố Ảnh lấy sừng rồng của ta để hút linh khí Hồ yêu, chắc chắn đã tự giải phong ấn, không cần dùng máu tim cô thì ta cũng có thể lấy sừng rồng."

Nhạn Hồi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại, nàng bùi ngùi nói: "Tố Ảnh chân nhân thật sự liều mình vì thư sinh này, ngay cả sừng

https://thuviensach.vn

rồng của ngươi cũng dám lấy ra dùng, có thể thấy bà ta thật sự nặng tình với thư sinh đó."

Thiên Diệu nghe vậy chỉ cười lạnh, "Nhưng cô ta chẳng hề nghĩ đến cảm nhận của người khác." Giọng Thiên Diệu trầm thấp lạnh lẽo, "So với hai mươi năm trước chẳng thay đổi gì cả."

Nhạn Hồi thoáng im lặng, không nhắc tới Tố Ảnh nữa, "Đi thôi, bây giờ chuyện quan trọng trước mắt là phải tới Thiên Hương phường lấy sừng rồng của ngươi."

Nhạn Hồi và Thiên Diệu đeo lệnh bài lên người, đi đến trước cửa Thiên Hương phường, thủ vệ hung ác hai bên chỉ liếc nhìn lệnh bài trên người họ liền để mặc họ đi vào trong.

Nhạn Hồi bên cạnh Thiên Diệu cười, "Tiểu Huyền Ca nhà ta lợi hại nhỉ?"

Thiên Diệu không buồn nghe, chỉ xoay bước chân, "Đi bên này."

Nhạn Hồi bĩu môi, khen cũng keo kiệt, thật chẳng đáng yêu chút nào.

Có lệnh bài bên người, con đường phía trước của hai người rất thoải mái, người hầu ở đây đều được huấn luyện nghiêm ngặt, cơ bản đều không nhìn thẳng vào mặt họ. Nhưng khi đi đến trung viện, sắp tới gần sân viện nhốt Hồ yêu, Nhạn Hồi cảm giác rõ ràng ánh mắt của người xung quanh đều quan sát nàng và Thiên Diệu từ trên xuống dưới.

Thiết nghĩ muốn đi tiếp sẽ càng khó hơn.

Nàng kéo Thiên Diệu lui vào một chỗ kín đáo, "Ta thấy tuy chúng ta đã vào được, nhưng vẫn phải thay y phục của người ở đây. Ít ra nhìn vào sẽ không thấy kỳ quái."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu gật đầu, xuyên qua cây cỏ trong viện, hắn thăm dò phía trước rồi chỉ hai người vừa bước vào, “Hai thị vệ này đi. Thân hình không khác chúng ta lắm.”

Nhạn Hồi lập tức xắn tay áo, “Để ta.” Nàng vừa nói vừa vù vù xông ra ngoài.

Thiên Diệu mấp máy môi, ngay cả thời gian nói thêm một câu cũng không có, lại nhớ đến lời Huyền Ca kêu mình bảo vệ Nhạn Hồi… Nhưng hắn cũng phải đuổi kịp nàng mới được chứ…

Nhạn Hồi vừa đánh ngất hai thị vệ, vừa kéo hai người vào góc kín, đột nhiên ngoài viện truyền đến giọng nói hùng hồn của Phụng Minh: “Khách quý ta mời? Hôm nay ta mời hai khách quý tới đây lúc nào?”

Một người khác vội cúi đầu thấp giọng đáp: “Nhưng mà… hai người đó đích thực đeo lệnh bài khách quý, bọn họ đi vào ngang nhiên, thị vệ ở cửa thấy họ như vậy… nên không dám cản.”

Vừa dứt lời, bên ngoài có người bước vào sân viện.

“Khốn kiếp.” Phụng Minh tát lên mặt người hầu, “Tại sao không thông báo trước cho ta một tiếng?”

Người đó bị đánh cũng không dám phản kháng, “Tiểu nhân… tiểu nhân đến thông báo cho ngài rồi đây, có thị vệ nói nhìn thấy hai người họ bước vào viện này.”

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu rồi lập tức ngồi xổm sau bụi cỏ, thu lại khí tức lẳng lặng quan sát.

https://thuviensach.vn

39

Đôi mắt sắc bén của Phụng Minh lướt qua sân viện, quay sang hỏi người hầu: "Người đâu rồi?"

Người hầu nhìn trái nhìn phải, "Kỳ lạ… tiểu nhân rõ ràng vừa bảo hai thị vệ tới đây trước để xem xét tình hình mà, sao ngay cả hai thị vệ kia cũng biến mất rồi?"

Phụng Minh nghe vậy khẽ nhíu mắt, ông ta rảo một vòng quanh sân viện, sau đó vẫy tay gọi một thị vệ khác: "Bao vây sân viện này lại cho ta."

Nhạn Hồi lập tức dùng khuỷu tay nhẹ huých Thiên Diệu, nhỏ giọng thì thầm: "Chút nữa ta sẽ thu hút sự chú ý của họ, ngươi nhân lúc sân viện này còn chưa bị bao vây hoàn toàn, mau đi tìm sừng rồng của ngươi đi."

Nhạn Hồi nói rất tự nhiên, thật ra Thiên Diệu cũng sắp lấy làm quen với an bài kiểu này, vì hiện giờ Nhạn Hồi có pháp lực, nàng mạnh mẽ hơn hắn một chút, dễ ứng phó với tình huống phiền phức hơn, bởi vậy chuyện nguy hiểm hơn đương nhiên phải giao cho nàng.

Nhưng nghĩ kỹ, thật ra chuyện này chẳng phải lẽ đương nhiên, kẻ mạnh vốn không cần phải dấn thân vào hiểm nguy vì kẻ yếu, Nhạn Hồi làm vậy vì nàng muốn làm, nàng muốn… bảo vệ người khác.

Hay đúng hơn là bảo vệ hắn.

Thiên Diệu cụp mắt.

Tuy nhiên Nhạn Hồi đã độn thổ ra ngoài, thoáng chốc đã đáp xuống góc Đông Nam của sân viện, vừa khéo ngược với hướng của nơi này, nàng cười

https://thuviensach.vn

to: “Tìm ai vậy, tìm ta hả?”

Nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều bị nàng thu hút, Thiên Diệu không hề do dự, xoay người nhảy lên bức tường phía sau.

Nhạn Hồi không nhìn hắn mà bắt chuyện với Phụng Minh ngay: “Phụng đường chủ, nghe danh đã lâu.”

Ánh mắt Phụng Minh lạnh lẽo nhìn Nhạn Hồi, bỗng khóe môi cong lên một nụ cười lạnh, chiếc mũi ưng khoằm quá mức khiến nụ cười lạnh của ông ta trở nên nham hiểm xảo trá khác thường: “Bút cùn tài mọn mà dám vọng tưởng gạt được ta?”

Còn chưa dứt lời ông ta đã đưa cánh tay lên, chỉ nghe “ầm” một tiếng, một luồng khí đánh thẳng vào bức tường Thiên Diệu nhảy qua, bức tường lập tức đổ sụp.

Nhạn Hồi cả kinh, lập tức lắc mình nhảy tới phía trước, xông vào trong đám bụi.

Đến khi bụi rơi xuống hết, Nhạn Hồi kéo Thiên Diệu lui về phía sau ba bước, vừa khéo lui ra bên ngoài bức tường gạch đổ, nàng chắn trước mặt hắn, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Phụng Minh.

Dù sao cũng là phó đường chủ của Thất Tuyệt đường, lăn lộn trong giang hồ đã nhiều năm, tuy không tu tiên nhưng công phu của phàm nhân lại cực cao, nội lực hùng hậu, khí thế này đừng nói là đệ tử tiên gia mới nhập môn, cho dù là mấy sư thúc của Nhạn Hồi e cũng chỉ có thể thủ hòa.

Tình hình không hay rồi.

“Nha đầu nhãi nhép cũng có chút bản lĩnh nhỉ.” Phụng Minh cười lạnh mấy tiếng, “Công pháp nội tức của ngươi hẳn là người của Tiên gia, nói thử

https://thuviensach.vn

xem rốt cuộc là đệ tử của Tiên gia nào mà lại dám tới địa bàn của ta làm loạn.”

Nhạn Hồi híp mắt cười, vẻ mặt thản nhiên nhưng sống lưng lạnh toát mồ hôi, chỉ là chút công phu đơn giản mà ông ta đã nhìn ra nàng là người của Tiên môn chứ không phải nhân sĩ võ lâm, cũng may vẫn chưa ra tay quá nhiều, nếu không bị ông ta nhìn ra tâm pháp của núi Thần Tinh thì mới thật sự phiền phức.

Vì những chuyện nàng làm không thể để người của núi Thần Tinh biết.

Nhạn Hồi thoáng im lặng, sau đó mặt không đổi sắc nói dối: “Ta là đệ tử của Tê Vân chân nhân, phụng lệnh sư phụ đến điều tra chuyện một số lượng lớn Hồ yêu mất tích.”

Phụng Minh nghe vậy quả nhiên thoáng ngập ngừng.

Chuyện nói dối không thể dùng bừa, nếu không chắc chắn mười phần là sẽ không bị vạch trần, vậy chi bằng nói thật. Nhạn Hồi chọn nói mình là đệ tử của Tê Vân chân nhân vì trước đó ở núi Đồng La, nàng đã từng tiếp xúc với Tê Vân chân nhân, nàng biết Tê Vân chân nhân từng thả Xà yêu, từng đưa tiểu Xà yêu về biên giới Thanh Khâu. Bà ấy không tham gia vào những đợt Tiên môn tổ chức truy giết yêu quái, thậm chí bà ấy còn dùng mạng sống cuối cùng để nói lời cảm tạ với Xà yêu.

Có thể thấy trong lòng Tê Vân chân nhân không chấp nhận cách nói Yêu là kẻ ác, nếu bà ấy là người như vậy, chắc chắn bà ấy cũng không cho phép đệ tử môn hạ mình tham dự vào chuyện bức hại Hồ yêu này.

Trong Tiên môn cũng có nhân sĩ giang hồ thông thạo tin tức, trong tình huống chưa rõ tính tình người khác hẳn sẽ không đường đột tìm ai giúp đỡ. Mọi người đều nhìn ra được tính cách của Tê Vân chân nhân, vậy chuyện

https://thuviensach.vn

Hồ yêu có khả năng lớn là những người này vốn không hề cho Tê Vân chân nhân biết.

Thế nên hà tất kiếm chuyện không vui, nói không chừng Tê Vân chân nhân còn trợ lực cho họ.

Suy đoán như vậy, nhìn lại tình cảnh trước mắt, Nhạn Hồi nói nàng là đệ tử của Tê Vân chân nhân là quyết định sáng suốt vô cùng.

Một là, Tê Vân chân nhân đã biến mất mấy tháng nay, tuy có lời đồn nói bà ấy đã tiên du, nhưng trong giang hồ không ai dám chắc chắn. Người biết Tê Vân chân nhân tiên du chỉ có Nhạn Hồi, Thiên Diệu, và Xà yêu không biết đã đi đâu.

Những người khác đều không biết Tê Vân chân nhân đang ở đâu, bà ấy đang bế quan hay đang vân du? Không ai có thể nói rõ ràng.

Hai là, Tê Vân chân nhân xưa nay luôn phản cảm với việc vô cớ truy giết yêu quái. Vậy thì bà ấy lệnh cho người điều tra chuyện này chắc chắn cũng là đương nhiên.

Phụng Minh không có lý do nghi ngờ.

“Nhìn không ra nhỉ.” Phụng Minh cười, “Thì ra là cao đồ của Tê Vân chân nhân.”

“Không dám. Tại hạ chẳng qua chỉ là một đệ tử nho nhỏ mà thôi, trong Tiên môn cũng không có địa vị gì. Chân nhân tin tưởng nên giao cho ta điều tra chuyện này, thời gian qua ta điều tra ngày đêm, vô tình tra đến chỗ Phụng đường chủ.” Nhạn Hồi khựng lại cười cười, “Chân nhân ngờ rằng có tu tà giết một số lượng lớn Hồ yêu, lấy nội đan để tu luyện…”

https://thuviensach.vn

Có quan hệ với giới tu tà không phải là chuyện tốt lành gì, Phụng Minh lập tức xua tay, "Tiểu đạo hữu vu oan cho lão phu rồi, Hồ yêu ở đây là do các Tiên môn bắt, để tránh yêu quái làm loạn nên các Tiên môn mới lấy nội đan Hồ yêu đi, hơn nữa tất cả nội đan đã giao cho núi Thần Tinh tiêu hủy, không hề có ai liên quan đến tu tà. Còn bọn ta chỉ dùng máu Hồ yêu luyện chút hương cung cấp cho vương tôn quý tộc tìm thú vui thôi."

Nội đan đều giao cho núi Thần Tinh hết…

Nhạn Hồi chau mày, nếu hai tháng trước, mẫu thân của Bạch Hiểu Lộ đã chết ở Thiên Hương phường, vậy cũng tức là hai tháng trước, mẫu thân của Bạch Hiểu Lộ đi tìm Nhạn Hồi cứu Bạch Hiểu Lộ đang bị giam ở đỉnh Tâm Túc núi Thần Tinh, Thiên Hương phường đã bắt đầu chế tạo mê hương này rồi.

Lúc đó chắc cũng có rất nhiều nội đan Hồ yêu được chuyển tới núi Thần Tinh. Tiêu hủy nội đan không phải là chuyện đơn giản, nội đan biến mất chắc chắn sẽ phát tán yêu khí.

Nhưng Nhạn Hồi chưa từng thấy núi Thần Tinh tiêu hủy nội đan, cũng không cảm nhận được ở xó xỉnh nào phát ra yêu khí khi tiêu hủy nội đan.

Đều do… các sư thúc thực hiện sao?

Làm chuyện này nhất định phải thông qua sự đồng ý của Lăng Tiêu, cũng không ai có tư cách giấu Lăng Tiêu.

Tức là những chuyện này đều đã được Lăng Tiêu gật đầu rồi sao, bắt Hồ yêu, lấy nội đan, bán chúng cho Phụng Minh…

Nhạn Hồi bỗng khẽ thất thần.

https://thuviensach.vn

Mãi đến khi Thiên Diệu sau lưng huých nàng, Nhạn Hồi mới sực tỉnh, nghe thấy Phụng Minh đang hỏi từ xa: "Nếu muốn biết tác dụng của Hồ yêu, tiểu đạo hữu có thể đường đường đến hỏi lão phu, tại sao lại có hành động thế này?" Phụng Minh nhíu mày, "Hiện giờ ngươi đã điều tra được chuyện ngươi muốn biết, thứ cho lão phu hỏi một câu, lệnh bài trên người ngươi từ đâu mà có?"

Vừa dứt lời, sát khí nổi lên bốn phía.

Nhạn Hồi thầm đề phòng, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên. "Chuyện này không quan trọng." Nàng nói tiếp, "Phụng đường chủ, có điều chuyện ông giết Hồ yêu lấy máu luyện mê hương, nay Tiên môn không có ý kiến gì, nhưng nếu để người của Yêu tộc biết được…"

Phụng Minh cười ha ha: "Chuyện này không đến lượt ngươi lo." Ông ta bước lên một bước, sát khí mãnh liệt xộc thẳng vào Nhạn Hồi, "Tiểu đạo hữu, nhưng nếu hôm nay ngươi không nói ra lai lịch của lệnh bài, ta sẽ coi như ngươi trộm đồ trong Thiên Hương phường. Sư phụ ngươi Tê Vân chân nhân không dạy dỗ ngươi tử tế, ra giang hồ tất sẽ có người giúp bà ta dạy dỗ ngươi."

Khí thế này chắc không ra tay không được rồi.

Lòng Nhạn Hồi trùng xuống, nàng nói với Thiên Diệu: "Tìm một chỗ trốn đi, tự bảo vệ mình."

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt thoáng dừng trên gò má sáng bóng của nàng, còn chưa kịp nói gì thì bên kia sân viện bỗng truyền tới tiếng cười sang sảng: "Phụng Minh thúc thúc có chuyện gì vậy? Tại sao trong sân viện này lại sát khí kinh người, thật khiến tiểu điệt giật mình."

Chỉ nghe câu này thôi Nhạn Hồi đã biết thân phận người đến. Người có thể gọi Phụng Minh là thúc thúc, còn tự xưng là tiểu điệt, ngoài đường chủ

https://thuviensach.vn

Thất Tuyệt đường Phụng Thiên Sóc thì còn ai.

Nhạn Hồi từng nghe Huyền Ca nhắc đến Phụng Thiên Sóc rất nhiều lần nhưng chưa một lần gặp mặt, nay chỉ vừa nghe giọng nói Nhạn Hồi lập tức hiểu ngay tại sao người này có thể dễ dàng lấy được trăm tiểu thiếp.

Đến khi Nhạn Hồi ngoảnh đầu, kinh ngạc nhìn gương mặt và khí độ của Phụng Thiên Sóc, càng hiểu hơn lý do tại sao mỹ nhân tuyệt thế như Huyền Ca lại si mê người này.

Đây là một nam nhân khiến người ta vừa nhìn đã thảng thốt.

Hắn mặc trường bào màu ánh trăng, tay cầm quạt giấy, eo đeo ngọc bội, đôi mắt đan phụng dường như nhìn đến đâu là hoa đào nở đến đó.

Khác với sự thảng thốt của Nhạn Hồi khi nhìn thấy người này, Phụng Minh chỉ cười lạnh mấy tiếng, "Kỳ lạ thật, hôm nay rốt cuộc ngọn gió nào mà trước đó thổi đến đạo hữu Tiên môn, giờ lại thổi tiểu điệt nhi của ta đến đây. Thật khiến lão phu không tài nào tiếp đón."

Phụng Thiên Sóc phẩy quạt, chậm rãi đi vào trong đình, nhìn thấy Nhạn Hồi hắn cười sang sảng: "Không ngờ ở đây lại có một mỹ nhân." Nói xong hắn đi tới trước mặt Nhạn Hồi, nhìn trái nhìn phải ra vẻ hiếu kỳ, sau đó xoay người đối diện với Phụng Minh nói: "Tiểu điệt vốn không nên đến đây."

Hắn đứng trước mặt Nhạn Hồi, tựa như vô tình chắn giữa Nhạn Hồi và Phụng Minh, sát khí trên người Phụng Minh cũng không tiện phô ra trước vị "đường chủ" trên danh nghĩa này.

"Có điều, trong Đường truyền đến mấy tin, các trưởng lão nghe được rất lo lắng nên cứ nhắc đi nhắc lại mãi, do đó tiểu điệt mới phải đến chỗ thúc thúc đây."

https://thuviensach.vn

Phụng Minh híp mắt: “Tin tức gì mà lại kinh động đến các trưởng lão và Thiên Sóc vậy?”

“Tin thứ nhất là nước Thanh Khâu hình như mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ.” Phụng Thiên Sóc cười híp mắt nói, “Thúc thúc cũng biết tộc Cửu Vĩ Hồ của nước Thanh Khâu rồi, họ rất coi trọng huyết thống, ầm ĩ ở biên cảnh không dứt, đã phái mấy đợt người xâm nhập vào Trung Nguyên để điều tra tin tức công chúa của họ.”

Nụ cười trên mặt Phụng Minh khẽ thu lại.

“Còn tin thứ hai, tiểu điệt nghe nói hình như thúc thúc đang có một mối làm ăn nguy hiểm.” Phụng Thiên Sóc thu lại chiếc quạt, “bộp” một tiếng rất nhẹ nhưng lại khiến người ta giật mình, “Những thám tử của nước Thanh Khâu hình như đã xâm nhập vào thành Vĩnh Châu rồi. Mê hương, mê hương gì đó, không biết họ có thăm dò được tin tức này chưa.”

Phụng Thiên Sóc nhìn thấy nụ cười trên mặt Phụng Minh đã hoàn toàn tắt ngóm, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện làm ăn của thúc thúc không khiến Thất Tuyệt đường của chúng ta gặp họa diệt môn đó chứ?”

https://thuviensach.vn

40

Phụng Minh im lặng nhìn Phụng Thiên Sóc một lúc, bỗng nhiên lại bật cười: "Được, được, được." Ông ta nói, "Nếu các trưởng lão và đường chủ đều lo lắng, vậy bất luận thế nào Phụng Minh cũng không nên làm chuyện này nữa."

Phụng Minh ra lệnh cho người bên cạnh: "Giết hết Hồ yêu nhốt trong viện đi."

Nhạn Hồi nghe vậy cả kinh, còn chưa lên tiếng, Phụng Thiên Sóc đã thản nhiên cướp lời: "Giết hết e là không thỏa."

"Ồ?" Phụng Minh nhíu mắt, "Ở Trung Nguyên đại địa này, ta giết vài con yêu quái cũng có điều không thỏa sao? E là đường chủ quá lo rồi."

"Bình thường giết vài con yêu quái đương nhiên không sao, nhưng thúc thúc à…" Phụng Thiên Sóc bước tới mấy bước, vẻ mặt như vô cùng khó xử, "Yêu quái của nước Thanh Khâu thật sự không dễ dây vào, thúc lo chuyện trong thành Vĩnh Châu nên chưa kịp thám thính tin tức ở biên giới Thanh Khâu. Ta nghe thám tử hồi báo, rất nhiều Tiên môn nhỏ ở biên cảnh đều gặp tai ương vì chuyện công chúa Cửu Vĩ Hồ kia mất tích. Lúc này thúc còn muốn giết nhiều Hồ yêu như vậy, nếu có thể giấu được thám tử của Thanh Khâu thì không sao, nếu không may để họ biết được…" Phụng Thiên Sóc lắc lắc đầu, vẻ mặt nặng nề, thở dài, "E là sẽ vô cùng không thỏa."

Phụng Minh nghe xong thì cười cười, động đậy vai, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng lạnh lùng: "Vậy theo điệt nhi thì phải làm sao?"

https://thuviensach.vn

“Chi bằng để ta áp giải ra khỏi thành, vứt chúng ngoài thành Vĩnh Châu. Đám yêu quái mất nội đan này không hề có sức phản kháng, tự nhiên sẽ có đệ tử Tiên môn giải quyết chúng, lúc đó là đệ tử Tiên môn giết chúng thế nào cũng không hề liên quan đến Thất Tuyệt đường ta, cho dù Yêu tộc hay biết, muốn tính sổ cũng không tính tới Thất Tuyệt đường ta được.” Phụng Thiên Sóc đập chiếc quạt trong tay, nói chậm rãi cứ như đang đùa.

Phụng Minh thoáng trầm ngâm, “Nếu vậy phiền điệt nhi giúp thúc thúc đưa đám yêu quái này đi.”

Phụng Thiên Sóc cười cười, “Thúc thúc và ta vốn là thúc điệt, lại là đồng môn, tiểu điệt làm chút chuyện cho thúc thúc nào có phiền gì.” Hắn tự nhiên ra lệnh cho người sau lưng Phụng Minh, “Đi đếm số lượng Hồ yêu trong viện, chút nữa lúc ta rời đi thì đem theo.”

Người hầu bên cạnh nhìn Phụng Minh, ông ta gật đầu, xua tay nói: “Đi đi.” Người đó mới gật đầu khom lưng đi.

“Ta đã đồng ý với yêu cầu của Thiên Sóc rồi, sau này con trở về hãy nói với các trưởng lão, để họ khỏi lo lắng sự vụ trong đường nữa, ta sẽ dốc lòng phò trợ cho con.”

Nụ cười giả tạo đến mức tê mỏi cả má lại còn phối hợp những lời giả tạo hơn cả nụ cười, Nhạn Hồi nghe mà cảm thấy gai óc đều rơi hết xuống đất, vậy mà Phụng Thiên Sóc vẫn cùng Phụng Minh duy trì vẻ mặt khách sáo nói: “Điệt nhi đương nhiên hiểu tâm ý của thúc thúc, vậy điệt nhi xin cáo từ trước.”

Hắn nói xong bèn vòng tay, nhấc chân bước đi.

Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ, nàng và Thiên Diệu đều đã lộ mặt ở đây, hơn nữa lại còn bị Phụng Minh nhìn thấy, hôm nay chỉ e không dễ gì lấy được sừng rồng, chi bằng dứt khoát cùng Phụng Thiên Sóc bỏ đi trước, thiếu

https://thuviensach.vn

đường chủ này vừa nhìn đã biết trong bụng toàn ý đồ xấu xa, thương lượng với hắn một chút có khi sẽ có mưu kế cao thâm hơn.

Nào ngờ Nhạn Hồi vừa bước đi, Phụng Minh đã trầm giọng nói: "Khoan đã."

Phụng Thiên Sóc ngoan ngoãn xoay người lại, "Thúc thúc còn có chuyện gì vậy?"

"Chuyện này không liên quan tới điệt nhi." Phụng Minh chỉ Nhạn Hồi, "Không biết tại sao trên người vị tiểu đạo hữu này lại có lệnh bài khách quý của Thiên Hương phường ta, ta phải giữ họ lại để hỏi ra lẽ. Xem thử Thiên Hương phường ta quản lý không nghiêm hay là có người nào đó trộm đồ của Thiên Hương phường, mưu đồ bất chính."

Phụng Thiên Sóc liếc vật trên người Nhạn Hồi, giả vờ kinh ngạc hỏi: "Cô nương xinh đẹp thế này sao có thể trộm đồ được?"

Nhạn Hồi nhìn Phụng Thiên Sóc, "Không sai, ta không trộm, lệnh bài này ta nhặt được đó."

Phụng Thiên Sóc liền nói với Phụng Minh: "Thúc thúc, mỹ nhân nói cô ấy không trộm, lệnh bài này là nhặt được."

Phụng Minh hừ lạnh: "Ăn nói bừa bãi!"

"Nhưng cô nương xinh đẹp thế này sao có thể giương mắt nói bừa được chứ." Phụng Thiên Sóc giật lệnh bài trên người Nhạn Hồi xuống, tiện tay giật luôn cái của Thiên Diệu, hắn nhìn Phụng Minh mặt hơi tím xanh, nói: "Thúc thúc xem đi, cũng chỉ là hai tấm lệnh bài thôi, ta đã lấy trả lại cho thúc rồi. Nể tình tiểu điệt, thúc thúc tha cho họ nhé."

https://thuviensach.vn

Phụng Minh cất giọng điệu quái gở hỏi Phụng Thiên Sóc: "Điệt nhi thích lo chuyện bao đồng từ bao giờ vậy, đã quen biết hai vị này từ trước rồi sao?"

"Sao lại là lo chuyện bao đồng chứ?" Phụng Thiên Sóc vừa nói vừa sờ lên mặt Nhạn Hồi trêu chọc, "Tiểu tiên cô yêu kiều thế này thì phải thương yêu, sao ta có thể để cô ấy chịu khổ trước mặt ta được."

Nhạn Hồi im lặng, thầm mắng trong lòng, mẹ nó, chả trách cưới được trăm tiểu thiếp!

Nếu không phải thuốc trên người nàng vẫn còn công hiệu đối với Thiên Diệu, e là lúc nhìn thấy chủ nhân của giọng nói này, gương mặt này nói với mình câu đó, chắc chắn nàng cũng đi theo hắn ngay không suy nghĩ…

Không ai chú ý đến Thiên Diệu vẫn im lặng bên cạnh lúc này lại đảo mắt, nhìn chăm chăm vào tay Phụng Thiên Sóc, một hồi lâu sau không nói lời nào mà bỏ đi.

Phụng Thiên Sóc từ lâu đã nổi danh phong lưu bên ngoài, hắn nói vậy nên Phụng Minh thật sự không tiện "giành mỹ nhân" với hắn nữa. Để ông khỏi phải mang tiếng đường đường là người nắm quyền mà lại dung tục háo sắc.

Bởi vậy cho dù có bất mãn đến đâu ông ta cũng phải nhẫn nhịn, xua tay để Phụng Thiên Sóc đưa Nhạn Hồi cùng đi.

Sau khi đám người đó đi hết, Phụng Minh nhìn sân viện bị hủy một bức tường, siết chặt nắm tay.

Người hầu đi đếm Hồ yêu trở lại, nhưng thấy những người đến đều đã đi, hắn không khỏi rầu rĩ: "Đường chủ, chúng ta thả họ đi như vậy sao? Đám Hồ yêu này cũng thả đi sao?"

https://thuviensach.vn

“Không cần lo về Hồ yêu.” Phụng Minh vân vê chiếc nhẫn trên ngón tay cái, “Chỉ cần báu vật vẫn còn nằm trong tay chúng ta, cứ để chúng đưa Hồ yêu đi, các môn phái Tu tiên sẽ nghĩ cách bù lại chỗ thiếu cho chúng ta. Còn mấy người này…”

Phụng Minh suy nghĩ: “Ta trông coi Phụng Thiên Sóc từ nhỏ tới lớn, không có gì đáng sợ. Hai người còn lại, đặc biệt là nha đầu mồm mép kia, ngươi hãy điều tra kĩ cho ta ả có phải là đệ tử của Tê Vân chân nhân không, nếu phải thì hãy điều tra xem rốt cuộc Tê Vân chân nhân đang ở đâu, nếu không phải thì moi thân phận thật sự của ả ra cho ta.”

Người hầu nhận lệnh: “Dạ”.

Nhạn Hồi theo Phụng Thiên Sóc rời khỏi Thiên Hương phường, vừa đi tới phố chợ, người xung quanh đang ồn ào huyên náo, nàng nhịn không được hỏi: “Phụng đường chủ.”

Phụng Thiên Sóc nhìn Nhạn Hồi: “Hở? Thấy thích thứ gì à? Ta mua cho cô nhé.”

Mẹ nó… Đúng là biết làm người! Lời nói êm tai thật!

Nhạn Hồi thầm nghiến răng, nén nhịn thôi thúc muốn ca ngợi, sau đó hắng giọng mấy tiếng, nghiêm túc nói: “Tại sao hôm nay ngài lại giải vây giúp ta và Thiên Diệu?” Lại còn tìm đủ cách giúp nàng.

Phụng Thiên Sóc suy nghĩ chốc lát: “Cô là cô nương mà, đương nhiên ta phải bảo vệ cô.” Hắn ngẩng đầu, nhìn Thiên Diệu phía sau Nhạn Hồi, “Còn hắn ấy à, tiện tay thôi.”

Thiên Diệu: “…”

https://thuviensach.vn

Thấy Thiên Diệu sa sầm mặt, Phụng Thiên Sóc cười cười, nụ cười ấm áp trong sáng, "Đùa thôi, cô là bằng hữu của Huyền Ca, đương nhiên phải giúp các người rồi."

Thì ra là vì Huyền Ca. Nhạn Hồi gật đầu, thầm nghĩ, có lẽ hắn không như nàng vẫn tưởng, đường chủ Thất Tuyệt đường này phải chăng cũng không đa tình bạc nghĩa như vẻ bề ngoài, thật ra hắn cũng yêu Huyền Ca?

Nếu không tại sao ngay cả bằng hữu của Huyền Ca cũng bao che.

Nhạn Hồi vừa nghĩ xong, Phụng Thiên Sóc lại nói, "Nhưng mà cho dù vì nguyên nhân gì thì ta cũng đã giúp cô rồi." Phụng Thiên Sóc nhìn Nhạn Hồi cười rạng rỡ, "Nhạn cô nương này, cô có từng nghĩ phải báo đáp tại hạ thế nào không?"

"…" Nhạn Hồi ngẫm nghĩ ý trong lời này, "Lẽ nào… ngài muốn ta lấy thân báo đáp sao?"

"Nhạn cô nương bằng lòng không?"

"Không bằng lòng." Nhạn Hồi chỉ Thiên Diệu, "Ta đang yêu hắn."

Thiên Diệu sửng sốt, hắn vẫn chưa thích ứng kịp với hành động nói bày tỏ là bày tỏ ngay này của Nhạn Hồi.

Phụng Thiên Sóc nghe vậy thở dài: "Đáng tiếc quá, vị công tử này trông có vẻ như không trân trọng cô lắm, chi bằng cô thay đổi sở thích được không?"

Có những người đã thật sự dung hòa việc trêu chọc cô nương vào tất cả mọi việc trong cuộc sống, đối với họ, biểu hiện này thật sự đơn giản tự nhiên, cứ như ăn với ngủ vậy.

https://thuviensach.vn

Vậy là Nhạn Hồi cũng tự nhiên đáp như ăn cơm, không hề do dự dứt khoát từ chối: “Không được. Tuy ngài rất đẹp, nhưng trong mắt ta hắn vẫn là người đẹp nhất, không ai có thể so bì.”

“Thẩm mĩ thật ra là một thói quen, cô cảm thấy hắn đẹp có lẽ là vì nhìn quen, chi bằng cô nhìn ta thêm đi. Lỡ như sau này nhìn lâu rồi cô lại thay đổi thẩm mĩ thì sao?”

Nhạn Hồi nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu: “Có lý!”

Cuối cùng Thiên Diệu cũng không nhịn được nữa, trầm giọng nói: “Không phải mang Hồ yêu ra khỏi thành sao?” Hắn cắt ngang đối thoại của hai người, “Vòng tới phố chợ làm gì?”

“Chút nữa sẽ có người đưa Hồ yêu tới Vong Ngữ lâu.” Phụng Thiên Sóc nghe thấy Thiên Diệu nói vậy cũng nghiêm túc hơn đôi chút, “Cho chúng nghỉ chân ở Vong Ngữ lâu, còn hơn vừa thả ra khỏi thành đã bị đám người tu tiên bắt nhốt trở lại.”

Nhạn Hồi thoáng im lặng: “Ngài biết sẽ bị bắt lại sao vẫn cứu?”

“Có lúc cứu hay không chẳng qua chỉ cần tỏ thái độ thôi. Nhạn cô nương không cần biết đến những tính toán này.”

Nhạn Hồi gật đầu, nàng cũng không thật sự muốn biết, “Chút nữa sau khi đưa Hồ yêu đến Vong Ngữ lâu, ta muốn gặp một con trong số đó. Nó tên Bạch Hiểu Lộ.”

“Hồ yêu đưa đến Vong Ngữ lâu, Nhạn cô nương muốn sắp xếp thế nào cũng được.”

Chuyển chuyển vần vần lâu như vậy, cuối cùng coi như nàng cũng đã cứu được nha đầu này, dù sao cũng phải gặp một lần.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

41

Đi đến cửa Vong Ngữ lâu, từ xa xa Nhạn Hồi đã nhìn thấy có một bóng người áo đỏ đứng ở cổng lớn Vong Ngữ lâu, nhướn cổ nhìn về phía họ.

Nhạn Hồi chỉ thoáng nhìn tư thế đó đã nói: "Đường chủ Thất Tuyệt đường dù sao cũng khác, bình thường ta chẳng bao giờ thấy đại mỹ nhân Huyền Ca xuống gác bao giờ, vậy mà hôm nay lại ra cổng nghênh đón ngài."

Phụng Thiên Sóc chỉ phẩy phẩy chiếc quạt trong tay cười cười, sau đó bước tới phía trước gọi: "Huyền Ca."

Huyền Ca nghe tiếng gọi, cảm xúc xao động trong mắt ngay cả Nhạn Hồi bên cạnh cũng nhìn thấy rõ ràng, nhưng cuối cùng nàng ta vẫn chọn im lặng cúi đầu, lễ phép nhún người, "Huyền Ca cung nghênh đường chủ."

"Lâu quá không gặp nàng cũng xa lạ với ta rồi." Phụng Thiên Sóc cười giòn giã, "Đừng đứng ở cửa nữa, vào trong đi." Nói xong hắn tự mình vào trước.

Khi Phụng Thiên Sóc lướt qua vai Huyền Ca, nàng ta khẽ cụp mắt, Nhạn Hồi cảm giác được vẻ mặt nàng ta tối đi mấy phần một cách hiếm thấy.

Nhưng Phụng Thiên Sóc lại dừng trước Huyền Ca một bước, hắn xoay người nhìn Huyền Ca đưa tay về phía nàng, "Quá lâu ta không đến nên nàng không muốn nắm tay ta nữa sao?"

Huyền Ca ngây người, đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn ta, Phụng Thiên Sóc nhẹ nhàng nắm lại, dắt Huyền Ca đi, nụ cười và ánh mắt đong đầy nét dịu dàng khiến mấy vị cô nương bên cạnh ngưỡng mộ đến đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

Nhưng chắc là chẳng ai đố kị đâu, nhìn theo bóng họ dắt tay nhau bước vào Vong Ngữ lâu, Nhạn Hồi bất giác nghĩ rằng, xứng đôi vừa lứa chính là như họ đây.

Tuy nhiên Nhạn Hồi bỗng dưng nghĩ lại, nam nhân này còn có một trăm tiểu thiếp chờ hắn ở khắp trời Nam đất Bắc nữa… Nàng không khỏi thở dài, cảm thấy thương tiếc cho Huyền Ca.

Thiên Diệu bên cạnh theo hai người phía trước đi vào Vong Ngữ lâu, Nhạn Hồi kéo hắn lại, sau đó vội vàng buông ra, xoa xoa tay, như thể xoa đi cảm giác tê dại trong lòng bàn tay mình.

Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn nàng lấy làm khó hiểu: "Sao vậy hả?"

"Ngươi bám theo làm gì?" Nhạn Hồi nói, "Không thấy người ta đi như một bức tranh sao?"

Thiên Diệu cố gắng nén nhịn vẻ mặt chế giễu, mấp máy khóe môi: "Không thấy."

Nhạn Hồi liếc nhìn hắn, "Ta thấy gương mặt này của ngươi nói không chừng sau này còn mê người hơn đường chủ kia nữa, nhưng tính cách của ngươi so với người ta… Ngoài ta bị bỏ thuốc ra, chắc không có cô nương nào bằng lòng đi theo ngươi đâu."

Thiên Diệu nghe vậy thì lạnh lùng cong môi, vẻ mặt loáng thoáng mỉa mai: "Như vậy càng tốt, ta chỉ mong đời này không bao giờ dây vào tình yêu nữa."

Nhạn Hồi nhìn bóng hắn, âm thầm bĩu môi rồi cũng đi theo sau.

https://thuviensach.vn

Vào Vong Ngữ lâu, Huyền Ca và Phụng Thiên Sóc lên gác lầu thương lượng chuyện của họ. Nhạn Hồi và Thiên Diệu chờ một lúc, nghe người hầu tới báo, Hồ yêu của Thiên Hương phường đều được bí mật đưa tới hậu viện của Vong Ngữ lâu.

Nhạn Hồi tìm tới hậu viện.

Hồ yêu vẫn bị nhốt trong lồng sắt, bên ngoài trùm một lớp vải đen, không cho người ngoài nhìn rõ bên trong vận chuyển thứ gì.

Nhạn Hồi lật giở vải đen từng chiếc lồng ra, nhìn thấy Hồ yêu bên trong không con nào không nhếch nhác, dáng vẻ tuyệt vọng chờ chết. Có lẽ trong suy nghĩ của chúng, chúng vốn không phải được cứu, mà là hàng hóa được tạm thời chuyển đến một sân viện khác, có lẽ chỉ ở đây mấy ngày thôi, cuối cùng vẫn không thoát khỏi số mạng bị giết.

Lúc Nhạn Hồi giở tấm vải, Hồ yêu nào cũng giật mình, sau đó vội run cầm cập rụt về góc lồng xa nàng nhất, hoảng hốt bất an nhìn nàng.

“Muốn đưa ta đi sao? Mạng của ta sắp hết rồi sao? Chết cũng tốt, còn hơn sống thế này.”

Ý nghĩ trong lòng chúng đều được viết hết lên mặt.

Nhạn Hồi buông tấm màn, cảm thấy lòng nặng nề đến mức sắp khiến nàng không gượng nổi. Không chỉ có hoàn cảnh của Hồ yêu khiến nàng cảm thấy buồn bã nặng nề, mà vì do lòng nàng còn có một suy đoán đáng sợ nữa, đáng sợ đến mức khiến nàng không muốn nghĩ đến lần thứ hai…

Khi lật tấm vải đen của chiếc lồng cuối cùng, Nhạn Hồi nhìn thấy Bạch Hiểu Lộ đang co rúm bên trong, giống như không còn sống được bao lâu nữa. Ngay cả khi Nhạn Hồi giở tấm vải lên cũng không có phản ứng.

https://thuviensach.vn

“Bạch Hiểu Lộ?” Nhạn Hồi gọi nó.

Bạch Hiểu Lộ khẽ cử động, nó nhìn Nhạn Hồi, tựa như một lúc lâu thật lâu mới nhận ra dáng vẻ nàng: “Nhạn… tỷ tỷ?”

Nhạn Hồi gật đầu: “Là ta đây.”

Nó ngây ra hồi lâu rồi bật dậy, ánh mắt u ám như được thắp sáng, nó không dám tin nhào tới bên chiếc lồng, túm lấy song sắt: “Tỷ lại đến cứu muội à? Là mẹ kêu tỷ tới cứu muội nữa sao?”

Nhạn Hồi ngây người, bất chợt nhớ tới chuyện nghe nói mẹ Bạch Hiểu Lộ đã bị một đạo cô lợi hại bắt đi, nghĩ lại thì đạo cô lợi hại kia chắc là Tố Ảnh rồi.

Cũng không biết khi Tố Ảnh đi có luôn tiện đưa theo Hồ yêu ba đuôi kia đi luôn không.

Nhạn Hồi không đáp, mở cửa lồng nói: “Muội ra đây đi, nghỉ ngơi một lúc trước đã.”

Trải qua kiếp số này, Bạch Hiểu Lộ cũng không còn tâm trạng hỏi nhiều, nó nắm tay Nhạn Hồi ra khỏi lồng, nó không biết đã qua bao lâu mình chưa đứng bên ngoài lồng như thế này.

Nắm bàn tay run rẩy của Bạch Hiểu Lộ, Nhạn Hồi chỉ im lặng cụp mắt.

Nhiều Hồ yêu như vậy, Nhạn Hồi không thể thả hết toàn bộ. Vì cho dù Vong Ngữ lâu là địa bàn của Huyền Ca, nhưng đây vẫn là nơi người phàm ở, đến tối sẽ càng có nhiều người phàm đến Vong Ngữ lâu mua vui.

Hồ yêu mất đi nội đan tuy không nguy hại gì, nhưng không chắc trong số đó vẫn còn có yêu quái tâm tư xảo trá, muốn hút tinh khí người phàm để tái

https://thuviensach.vn

tạo nội đan. Bởi vậy ngoài Bạch Hiểu Lộ, Nhạn Hồi vẫn cho người trông coi những Hồ yêu khác, để chúng ở yên trong lồng.

Nhạn Hồi đưa Bạch Hiểu Lộ về phòng mình, hỏi han đại khái mấy câu về những chuyện nó từng trải trong thời gian qua, cũng không khác mấy so với dự đoán của nàng.

Lần trước Nhạn Hồi nhìn thấy Bạch Hiểu Lộ trong nhà lao, rồi bị Lăng Tiêu ra lệnh đưa về giam giữ, Bạch Hiểu Lộ không bị giết như Lăng Phi nói. Sau khi mấy sư thúc khác thương lượng xong, tất cả đều bị bán tới Thiên Hương phường.

Nhạn Hồi nghe vậy cũng không hỏi thêm nữa, dỗ nó ngủ xong, vẻ mặt nàng nặng nề ngồi bên giường rất lâu.

Thiên Diệu vẫn ở bên cạnh nhìn nàng, thấy Nhạn Hồi như vậy, hắn chợt hỏi: “Cô đang nghĩ gì vậy?”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, cố ra vẻ nhẹ nhàng cười nói: “Ta đang nghĩ đây là lần thứ hai chúng ta tới đó rồi, nhưng vẫn chưa trộm được sừng rồng của ngươi. Phụng Minh nhất định sẽ canh phòng Thiên Hương phường nghiêm ngặt hơn, lần tới chúng ta phải làm sao mới lấy được sừng của ngươi, để bọn chúng không dùng cách này làm ăn được nữa.”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi: “Còn gì nữa?”

“Còn gì nữa?” Nhạn Hồi nhìn hắn, “Còn điều gì quan trọng hơn chuyện này sao?”

Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo: “Còn sư phụ cô, còn mối liên quan giữa núi Thần Tinh với chuyện này.”

https://thuviensach.vn

Bị chọc trúng tâm sự, nụ cười Nhạn Hồi nặn trên môi lập tức cứng đờ, có lẽ là vì tấm vảy Hộ Tâm trong tim nàng, Thiên Diệu luôn nhìn thấu cảm xúc trong lòng nàng một cách rõ ràng…

Kể từ lúc ở Thiên Hương phường, nghe Phụng Minh nói tất cả Tiên môn đều lấy nội đan của Hồ yêu giao cho núi Thần Tinh, trong lòng Nhạn Hồi không khỏi dấy lên một suy đoán đáng sợ.

Xem ra chuyện mua bán Hồ yêu chế tạo mê hương này, nếu nói không hề liên quan đến núi Thần Tinh chắc chắn là chuyện không thể. Tố Ảnh muốn làm chuyện này, cho dù bà ta có thể che giấu tất cả các Tiên môn trong thiên hạ, cũng không thể giấu được núi Thần Tinh.

Các Tiên môn khác không biết mua bán Hồ yêu dùng để làm gì, nhưng núi Thần Tinh và Quảng Hàn môn là một trong các thống soái của môn phái tu đạo, làm sao có thể không biết.

Cũng tức là chuyện này đã được nội bộ núi Thần Tinh thảo luận và đồng ý. Thanh Quảng chân nhân đã ẩn dật từ lâu, sự vụ lớn nhỏ của núi Thần Tinh đều do Lăng Tiêu quyết định, vậy chuyện chế tạo mê hương nhất định cũng phải được Lăng Tiêu gật đầu…

Nhạn Hồi đã có thái độ khẳng định với chuyện này, nếu nói không thất vọng về Lăng Tiêu thì là giả. Nhưng chuyện này không đủ khiến Nhạn Hồi cảm thấy sợ hãi, điều thật sự khiến nàng sợ hãi là những lời Phụng Minh nói hôm nay và suy đoán của bản thân nàng…

Tất cả nội đan của Hồ yêu đều được đưa tới núi Thần Tinh, nhưng núi Thần Tinh lại không hề có bất kỳ dấu vết tiêu hủy nội đan yêu quái nào, vậy nội đan để lại đã đi đâu? Nếu bị cất giữ lại, nếu bị người ta dùng để nâng cao tu vi thì sao?

Người tu đạo kiểu này, giang hồ gọi là tu tà.

https://thuviensach.vn

Núi Thần Tinh…

"Có lẽ núi Thần Tinh có người đang dùng nội đan yêu quái để tu luyện." Thiên Diệu vạch trần suy đoán trong lòng Nhạn Hồi, nàng nghe mà không khỏi lạnh lòng, "Nếu Lăng Tiêu biết chuyện này nhưng không ngăn cản, vậy có lẽ Lăng Tiêu cũng đang tu luyện kiểu này."

"Không thể nào." Nhạn Hồi vô thức lắc đầu, "Không thể nào…"

"Còn hơn vậy nữa, cái chết của Tê Vân chân nhân…"

Nhạn Hồi đứng bật dậy trừng Thiên Diệu, ánh mắt lạnh lẽo: "Im miệng."

Bốn mắt nhìn nhau, Thiên Diệu không hề nhân nhượng: "Tự cô cũng biết mà Nhạn Hồi." Hắn nói, "Nếu đây là sự thật, cô đành phải tiếp nhận mà thôi."

Nhạn Hồi siết chặt nắm đấm.

Không phải tận đáy lòng nàng không có suy đoán này. Hai tháng trước Tê Vân chân nhân mất tích, khớp với thời gian sau khi bà ấy đến núi Thần Tinh thì mất tích. Lúc đó núi Thần Tinh đang mở đại hội tu đạo, cũng chính là lúc nội đan của Hồ yêu được chuyển về núi Thần Tinh, với địa vị của Tê Vân chân nhân, rất có khả năng bà ấy được thông báo chuyện này. Thế nhưng với tính cách của Tê Vân chân nhân, cũng rất có khả năng bà ấy kiên quyết phản đối.

Bởi vậy…

Khi Nhạn Hồi gặp lại, toàn thân bà ấy lạnh lẽo vì trúng Sương Hoa thuật…

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi lắc lắc đầu, không dám nghĩ tiếp.

“Ngươi ra ngoài đi. Chuyện tìm sừng rồng mai hẵng tính.” Giọng nàng hơi khàn.

Thiên Diệu nhìn thân hình mỏng manh của Nhạn Hồi trong sắc đêm, đột nhiên hắn không còn muốn tiếp tục tranh luận với nàng nữa. Cô nương này rất thông minh, chuyện hắn có thể nghĩ tới chắc chắn nàng cũng có thể nghĩ tới được.

Thiên Diệu rõ hơn ai hết, phải đập tan ảo tưởng trong lòng mình là một chuyện tàn khốc dường nào, nhưng có lúc hiện thực thật sự tàn khốc như vậy.

Người mình yêu thực tế và hình tượng người mình yêu trong lòng hoàn toàn khác nhau.

Ngoài việc cam phận đón nhận thì không còn cách nào khác. Vì có lẽ, bất kỳ chuyện gì trên thế gian này đều có thể thay đổi vì nỗ lực của bản thân, nhưng thay đổi trái tim người khác là điều khó thực hiện nhất trên thế gian này.

https://thuviensach.vn

42

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi dậy từ sớm, ăn một bữa sáng đầy bụng xong đã tự điều chỉnh tâm trạng của mình, sau đó tới gõ cửa phòng Thiên Diệu gọi hắn, hai người cùng tới tìm Huyền Ca.

Khi đi cùng nhau, Thiên Diệu cơ hồ đã quen đi sau Nhạn Hồi nửa bước, như vậy có thể tránh cho nàng nhìn thấy hắn lại nói năng lưu manh không suy nghĩ, khiến hắn không chống đỡ nổi.

Nhìn bóng Nhạn Hồi, lưng nàng vẫn thẳng như cán bút, bước đi toát ra anh khí mà nữ nhân bình thường hiếm có. Cứ như những lời hôm qua vốn không lọt vào lòng nàng, tổn thương đến nàng.

Xem ra trong một số chuyện, Nhạn Hồi cũng rất giỏi che giấu.

Lúc Huyền Ca mở cửa cho Nhạn Hồi, vừa khéo Phụng Thiên Sóc cũng ở trong phòng, hắn phe phẩy quạt ngồi trên ghế giữa phòng, cười híp mắt nhìn nàng: "Mới sáng sớm đã đến tìm Huyền Ca, Nhạn Hồi cô nương, cô ưng Huyền Ca nhà ta rồi sao?"

"Đúng vậy." Nhạn Hồi phóng khoáng đáp, "Phụng đường chủ có bằng lòng từ bỏ sở thích không?"

Phụng Thiên Sóc thu quạt, đánh "phạch" một tiếng, "Vậy thì không được."

Nhạn Hồi bĩu môi, "Dù sao ngài cũng có cả trăm tiểu thiếp rồi mà, giao Huyền Ca cho ta có bớt miếng thịt nào đâu." Nhạn Hồi cười hi hi nhìn Huyền Ca, "Phải không Huyền Ca, cô bằng lòng theo ta chứ?"

https://thuviensach.vn

Huyền Ca thò tay chọc vào mi tâm Nhạn Hồi, đang định dạy dỗ nàng thì nghe Phụng Thiên Sóc nói: "Thịt thì không thiếu, nhưng tâm hồn ta hoàn toàn bị cô ấy lấy mất rồi." Phụng Thiên Sóc vẫy tay với Huyền Ca, nàng ta ngây người, ngoan ngoãn bước sang, bị Phụng Thiên Sóc kéo vào lòng. Hắn ôm Huyền Ca như một bảo vật, "Cho dù cô là cô nương cũng không thể giành với ta."

Nhạn Hồi nhìn gò má đỏ ửng của Huyền Ca, lòng không khỏi bất lực thở dài, Huyền Ca ơi Huyền Ca, cô thông minh như vậy, sao lại không biết hắn gặp dịp vui thì nói những lời êm tai này cho cô nghe, vậy mà cô lại…

Cam lòng chấp nhận.

Nhạn Hồi đảo mắt, Thiên Diệu bên cạnh bước lên một bước, ngồi ở bên kia bàn, hắn không hứng thú với những lời vừa rồi mà đi thẳng vào vấn đề: "Thiên Hương phường chế tạo mê hương nhất định phải có một bảo vật bí mật mới thành, ta muốn lấy bảo vật đó, Phụng đường chủ có bằng lòng giúp đỡ không?"

Hắn vừa lên tiếng, không khí lập tức trở nên nghiêm túc.

Phụng Thiên Sóc dời mắt sang nhìn Thiên Diệu, "Hôm qua quên hỏi, vị này là…"

Thiên Diệu không đáp, nhìn sang Nhạn Hồi, dáng vẻ như chờ Nhạn Hồi giới thiệu về mình.

Đúng là… muốn gạt người ta mà không muốn động não, bắt nàng làm thay nữa chứ…

Nhạn Hồi tức tối nói: "Hắn tên Thiên Diệu, là một thiếu niên tới từ một ngọn núi nghèo hẻo lánh, mang theo rất nhiều phiền phức, nhưng tạm thời coi như là một người tốt."

https://thuviensach.vn

Phụng Thiên Sóc nhìn Huyền Ca, thấy Huyền Ca nhẹ gật đầu, hắn nói: "Nếu Nhạn cô nương nói là người tốt, vậy ta tin cũng không sao. Có điều, vị Thiên Diệu công tử này, huynh nói muốn ta giúp đỡ, nhưng không biết là muốn ta giúp cách nào?" Phụng Thiên Sóc vuốt tóc Huyền Ca, nói đùa như chẳng mảy may để tâm: "Trong giang hồ chắc là không ai không biết hoàn cảnh của ta. Hôm qua Phụng Minh nể mặt ta và trưởng lão trong đường mới thả Hồ yêu cho ta, vì việc này không tổn hại đến căn nguyên của hắn, nhưng nếu như Thiên Diệu công tử nói… Muốn lấy đi bảo vật bí mật cần thiết để chế tạo mê hương, e là ta lực bất tòng tâm."

Thiên Diệu trầm giọng: "Không cần phiền Phụng đường chủ bắt Phụng Minh trực tiếp giao ra bảo vật bí mật đó. Ngài chỉ cần chọn một thời gian, mượn cớ dụ Phụng Minh ra khỏi Thiên Hương phường, bọn ta tự sẽ có cách lấy được bảo vật."

Phụng Thiên Sóc đắn đo một hồi, "Chuyện huynh nói không khó, chỉ là, nếu ta dụ Phụng Minh ra, khi ông ta trở về, bảo vật biến mất, há chẳng phải ông ta sẽ tính nợ lên đầu ta sao? Thiên Diệu công tử, thỉnh cầu này của huynh thật sự làm ta khó xử."

Thiên Diệu gõ nhẹ ngón trỏ lên bàn mấy cái, nhịp điệu chậm rãi nhẹ nhàng hiển hiện cảm xúc trầm tư của hắn, nhưng đến tiếng gõ thứ ba, Thiên Diệu ngước mắt nhìn Phụng Thiên Sóc, giọng nói trầm ổn: "Phụng đường chủ chỉ cần kéo Phụng Minh ra ngoài là được, chờ bọn ta lấy được bảo vật rồi, cho dù Phụng Minh trở về phát hiện bọn ta cũng không sao, ta tự sẽ có cách bắt hắn sau này không thể làm khó Phụng đường chủ nữa."

Đôi mày Phụng Thiên Sóc khẽ động, "Thiên Diệu công tử lớn giọng thật."

Còn phải nói nữa sao!

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi bên cạnh nghe cũng giật mình, nếu muốn Phụng Minh sau này không thể làm khó Phụng Thiên Sóc nữa, một là cướp đi quyền lợi của Phụng Minh, không thì…

Giết Phụng Minh đi.

"Chuyện này đối với ta không hề khó."

Không khó cái đầu ngươi ấy!

Nhạn Hồi bên cạnh lườm Thiên Diệu, tấm thân tàn này của hắn, chỉ tìm lại được xương rồng thôi thì chắc chắn trong người vẫn chưa hồi phục pháp lực. Tuy hình như hắn biết rất nhiều trận pháp, có thể mượn sức trận pháp làm chút chuyện, nhưng làm sao có thời gian cho hắn vẽ trận pháp bên cạnh Phụng Minh chứ, người ta có ngốc đâu!

Nhạn Hồi từng giao thủ với Phụng Minh, nàng biết sự lợi hại của ông ta. Nếu để Thiên Diệu đấu với ông ta, kết quả chỉ có chết tan xác ngay lập tức mà thôi!

"Thúc phụ Phụng Minh của ta lúc còn trẻ cũng từng được đưa tới Tiên môn tu đạo một thời gian, muốn đối phó ông ta không dễ dàng vậy đâu." Hiển nhiên Phụng Thiên Sóc cũng kiêng dè như Nhạn Hồi.

"Ta dám nói lời này, bằng lòng mạo hiểm tới Thiên Hương phường, vậy mà Phụng đường chủ lại không dám tin ta sao?"

Hừm, kế khích tướng.

Nhạn Hồi liếc nhìn Thiên Diệu.

Phụng Thiên Sóc nghe vậy dường như bị pha trò, cười ha ha mấy tiếng: "Nếu ta không nhận lời huynh, rõ ràng đường chủ này chẳng hề có khí

https://thuviensach.vn

phách gì.” Hắn thoáng im lặng, “Huynh và Nhạn cô nương về nghỉ trước đi, chờ ta cân nhắc đôi chốc.”

Haiz, ra lệnh đuổi khách rồi sao? Nhạn Hồi ngơ ngác, dường như nàng… không hề có tác dụng gì trong cuộc thảo luận này. Vì dường như Thiên Diệu đã tự có kế hoạch sẵn rồi.

Đến khi ra khỏi gác lầu của Huyền Ca, Nhạn Hồi không nhịn được, hiếu kỳ hỏi Thiên Diệu ngay: “Ngươi có thể đối phó với Phụng Minh à? Vậy sao lần trước ở Thiên Hương phường không thấy ngươi nhẹ nhàng điềm tĩnh như vậy?”

“Ta không thể.” Thiên Diệu thờ ơ nói, “Sừng rồng không có trên người ta, ta không thể hấp thu linh khí trời đất để sử dụng, trong cơ thể không có nội tức.”

Nhạn Hồi sửng sốt: “Vậy vừa rồi ngươi ăn nói hùng hồn…”

Bước chân Thiên Diệu khẽ khựng lại, hắn ngoái đầu nhìn Nhạn Hồi: “Nhạn Hồi.”

Hắn gọi tên Nhạn Hồi một cách nghiêm túc, giọng nói êm tai đến mức khiến lòng nàng chấn động, chăm chăm nhìn hắn, sau đó âm thầm đỏ mặt trước ánh mắt của hắn. Nàng hắng giọng, gượng gạo dời mắt đi: “Có gì ngươi nói thẳng đi.”

“Ta không đối phó được Phụng Minh, nhưng cô thì được.”

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc, sau đó bỗng hiểu ra.

Ồ! Thì ra nói cả buổi, hắn nói chuyện này đối với hắn không khó, không phải vì hắn rất lợi hại mà hắn vốn không hề định ra tay! Hắn muốn nàng làm thay! Để nàng đi đánh với Phụng Minh!

https://thuviensach.vn

Vậy thì đối với hắn, đối phó với Phụng Minh đích thực không khó! Vì vốn dĩ hắn đâu cần ra tay!

Khó là nàng! Là nàng thôi!

Nhạn Hồi lập tức cảm thấy hình như mê hương trên người mình đã mất đi hiệu quả, vì nàng đột nhiên rất muốn bóp chết Yêu long này…

Nhạn Hồi nghiến răng liên hồi, nén nhịn thôi thúc trong lòng, cố gắng nở nụ cười ôn hòa, định nhẫn nại bàn bạc tử tế với Thiên Diệu, "Sao ngươi biết ta bằng lòng lấy đá chọi đá đánh với Phụng Minh chứ?"

"Cô sẽ bằng lòng."

"Ta!" Nhạn Hồi vốn định giằng co, nhưng nghĩ một hồi…

Mẹ nó, vậy mà nàng lại thật sự bằng lòng!

Cuối cùng Nhạn Hồi chỉ im lặng nhìn Thiên Diệu: "…"

Nếu nghĩ cách khác quá khó khăn, thôi chi bằng dứt khoát trực tiếp cho đỡ đau đầu, lấy đá chọi đá cho xong. Đơn giản thô bạo, dứt khoát gọn gàng, giải quyết bằng thực lực, đây là tác phong xưa nay của Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi bực bội lầm bầm mấy câu, nhưng nghĩ kĩ, nàng lại nhíu mày: "Nếu ta sử dụng toàn lực chiến đấu với Phụng Minh cũng chưa chắc sẽ thua đâu." Nhạn Hồi nói, "Thế nhưng, ta sử dụng tâm pháp của núi Thần Tinh, vừa ra tay sẽ bị nhận ra ngay lập tức…" Nàng khựng lại, "Huyền Ca và Phụng Thiên Sóc thì không có gì, vì họ biết ta rành rành rồi, nhưng tạm thời ta vẫn chưa muốn người khác biết ta là người của núi Thần Tinh."

https://thuviensach.vn

Chống đối với Phụng Minh, thả Hồ yêu, trộm bảo vật, sử dụng tâm pháp của núi Thần Tinh, nếu người ngoài biết những tin này, thì chỉ cần là người khá thông thạo nội vụ của núi Thần Tinh đều sẽ biết, người làm những chuyện này chắc chắn chỉ có Nhạn Hồi mới vừa bị đá ra khỏi cửa thôi.

Đến lúc đó Tử Nguyệt sẽ biết, Lăng Phi sẽ biết, Lăng Tiêu… cũng sẽ biết.

Nàng không muốn để Lăng Tiêu biết, sau khi rời khỏi núi Thần Tinh nàng thật sự ở chung với yêu quái, làm việc giúp yêu quái.

Cho dù… việc này đối với Lăng Tiêu hình như không hề quan trọng.

Thiên Diệu khẽ trầm ngâm, hắn không hề nghĩ tới chuyện núi Thần Tinh. Tuy nhiên, đúng là thân phận của Nhạn Hồi không thể bị lộ vào lúc này, không nói chuyện khác, nếu để Tố Ảnh biết người trộm sừng rồng là Nhạn Hồi… Chỉ nghĩ thôi cũng đủ biết tệ hại dường nào.

Bởi vậy không thể để người khác biết thân phận thật sự của nàng.

“Nếu không dùng tâm pháp của núi Thần Tinh, ta hoàn toàn không có khả năng thắng Phụng Minh.” Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, “Vừa rồi ngươi khoác lác với Phụng Thiên Sóc, nhân lúc này mà mau thu đi.”

Thiên Diệu thoáng im lặng, không tiếp lời Nhạn Hồi mà chỉ nói: “Trước đó cô nói với ta cô học rất nhanh đúng không?”

Nhạn Hồi chớp mắt mấy cái, “Đúng vậy.”

“Vậy không cần dùng tâm pháp của núi Thần Tinh, để ta dạy cô, học pháp thuật mới bây giờ luôn đi.”

https://thuviensach.vn

“Bây giờ?” Nhạn Hồi sửng sốt, “Được thì được… Nhưng mà… học cái gì, nhờ tấm vảy Hộ Tâm này học pháp thuật của Yêu long ngươi sao?”

“Không.” Thiên Diệu khẽ nhíu mắt, biểu hiện ra vẻ tính toán tinh minh, “Cô hãy mạo nhận là người của Thanh Khâu, ta sẽ dạy cô pháp thuật của Cửu Vĩ Hồ.”

Trong một khoảnh khắc Nhạn Hồi nghi ngờ mình đang nghe nhầm chuyện gì đó, “Ngươi nói muốn dạy ta cái gì?”

“Tâm pháp của tộc Cửu Vĩ Hồ.”

https://thuviensach.vn

43

Nhạn Hồi không khỏi lấy làm lạ, "Không phải ngươi là Yêu long à? Sao lại biết pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ?"

Thiên Diệu thờ ơ nói: "Năm mươi năm trước, vùng đất dồi dào linh khí bị người tu tiên tu đạo chiếm cứ, Yêu tộc bị đẩy về phía Tây Nam, hai bên lấy Thanh Khâu làm ranh giới, thế cục thiên hạ chia đôi, nhưng ước định của Yêu tộc và người tu đạo không hề liên quan gì tới ta."

Nhạn Hồi chớp mắt hỏi hắn: "Ngươi không tới Tây Nam sao?"

"Không đi." Thiên Diệu đáp, "Ta đã tu hành trong cốc ngàn năm, không muốn đổi nơi khác."

Cũng đúng, hắn là Yêu long ngàn năm to lớn mà. Lúc đó người tu đạo đại chiến với Yêu tộc, tuy thắng được Trung Nguyên đại địa, nhưng bản thân cũng tổn thất nghiêm trọng, nào ai còn tâm trạng chọc vào con rồng lớn này chứ.

Thiên hạ này luôn dựa vào thực lực.

"Ngàn năm nay ta độc hành trong thế gian, nhưng thời gian đó có không ít yêu quái không cam tâm rời Trung Nguyên tới tìm ta. Ta không đuổi chúng đi, chúng coi như được ta bảo vệ nên vẫn tu hành ở Trung Nguyên đại địa."

"Vậy thì sao…"

Thiên Diệu liếc nhìn Nhạn Hồi, "Trong số yêu quái được ta bảo vệ vừa khéo có người của tộc Cửu Vĩ Hồ. Đôi bên ngoài việc tu hành, người đó còn thường tìm ta trao đổi, cứ vậy nên ta cũng tập được tâm pháp của họ."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu còn có đoạn quá khứ này nữa sao?

Nhạn Hồi nghe vậy gật đầu hiểu ra.

Nghĩ lại năm xưa hắn cũng là một đại yêu quái hô mưa gọi gió, chỉ dựa vào sức một mình mà bảo vệ một đám yêu quái ở Trung Nguyên. Còn bây giờ…

Nhạn Hồi rũ sạch suy nghĩ trong đầu, nhìn Thiên Diệu, "Bởi vậy kế hoạch của ngươi là để Phụng Thiên Sóc dụ Phụng Minh đi trước, sau đó chúng ta xông vào Thiên Hương phường cướp sừng rồng, đến khi Phụng Minh hay tin quay về thì đánh với hắn một trận à?"

Thiên Diệu gật đầu.

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc, "Có mấy vấn đề ta phải bàn với ngươi. Đầu tiên, ngươi chắc chắn là trong thời gian ngắn như vậy ta có thể học được bao nhiêu pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ? Thứ hai là, dùng nó đối phó với Phụng Minh thật sự không thành vấn đề chứ?"

"Ta sẽ dạy cô, không thành vấn đề. Hơn nữa đến lúc đó nếu ta lấy lại được sừng rồng thì cũng có thể giúp cô một tay."

Tự tin vậy kia à… Nhạn Hồi thoáng im lặng, trong chuyện tu đạo đánh nhau, nàng tạm thời tin tưởng Yêu long ít nhiều gì cũng sống hơn nàng một ngàn năm này, "Nhưng nếu cuối cùng Phụng Thiên Sóc không đồng ý đề nghị của ngươi thì sao?"

"Hắn sẽ đồng ý." Thiên Diệu lắc đầu nhìn về phía gác lầu của Huyền Ca, khẳng định, "Vì bản tính của con người luôn tham lam."

https://thuviensach.vn

Quan hệ giữa Phụng Thiên Sóc và Phụng Minh từ lâu chỉ là duy trì vẻ ngoài, trở mặt là chuyện sớm muộn, mà lần này Phụng Thiên Sóc lại có cơ hội trừ đi đại họa trong lòng…

Cho dù phải mạo hiểm hắn cũng sẽ bằng lòng.

Quả nhiên, đúng như Thiên Diệu dự đoán, sáng sớm hôm sau, Phụng Thiên Sóc cho người tới truyền tin cho Thiên Diệu.

Phụng Thiên Sóc mời Phụng Minh mười ngày sau tới Vong Ngữ lâu dự tiệc bình phẩm rượu. Phụng Minh vui vẻ nhận lời.

Chắc là Phụng Minh nghĩ, điệt nhi này của ông ta không có năng lực hại được ông ta.

Chuyện muốn Phụng Thiên Sóc làm thì hắn đã làm được. Thiên Diệu dạy Nhạn Hồi pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ cũng nhanh. Pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ đúng là cao thâm khó học, nếu bảo Nhạn Hồi cầm sách đọc, nói không chừng một pháp thuật nhỏ cũng khiến nàng học mười mấy ngày. Nhưng Thiên Diệu dường như luôn tìm được cách thích đáng để Nhạn Hồi học được pháp thuật này một cách dễ dàng hơn, có lúc chỉ trong một ngày, Nhạn Hồi đã có thể thành thạo nắm bắt được hai pháp thuật cơ bản.

Nhưng điều khiến Nhạn Hồi phiền não là mỗi ngày nhìn Thiên Diệu dạy nàng, nhìn gương mặt đó, thân hình đó, nhìn ngón tay thon dài đó, đối với Nhạn Hồi đúng là một loại dày vò khôn tả.

Trong lúc Thiên Diệu nghiêm túc chỉ giảng cho nàng điểm trọng yếu của pháp thuật, nàng rất muốn ôm lấy hắn. Trong lúc bàn tay Thiên Diệu đang giúp nàng sửa cách kết ấn, nàng rất muốn tóm lấy tay hắn, mười ngón đan chặt vào nhau mãi không buông.

https://thuviensach.vn

Nàng không dưới một vạn lần muốn đi hỏi Huyền Ca, chẳng phải mê hương hiện giờ chỉ là bán thành phẩm thôi sao? Chẳng phải chỉ sau một thời gian là dược tính sẽ tự biến mất sao? Tại sao đến hôm nay nàng vẫn cảm thấy dược tính của mê hương này mạnh đến kinh người.

Hơn nữa, điều đáng sợ nhất là…

Trong lúc dạy nàng pháp thuật, thỉnh thoảng Thiên Diệu rảnh rỗi, Nhạn Hồi thấy hắn ngồi ở một nơi không ai chú ý, nhìn tay mình ngơ ngác. Lòng bàn tay siết chặt thành quyền, sau đó vô lực buông ra…

Lúc nhìn thấy cảnh ấy, Nhạn Hồi phát hiện mình bất chấp tất cả liên tưởng tới quá khứ của hắn, hình dung sự bất lực của hắn, sau đó cảm thấy thương xót hắn một cách quái lạ…

Quái lạ nhất là nàng cơ hồ không thể phân rõ, nàng thương xót Thiên Diệu do tác dụng của thuốc, hay đồng cảm với hắn xuất phát từ nội tâm.

Thế nhưng cho dù cảm xúc trong nội tâm Nhạn Hồi có giằng co thế nào, thời gian luyện tập pháp thuật cũng trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt đã tới ngày thứ chín, Nhạn Hồi đã tu luyện được pháp thuật cơ bản của tộc Cửu Vĩ Hồ, tuy vẫn chưa sử dụng tinh thông, có điều, ở Trung Nguyên đâu có mấy ai từng giao thủ với tộc Cửu Vĩ Hồ. Nàng bịp bợm gạt người chắc không thành vấn đề.

Điều duy nhất khiến nàng bất an, hỏi lại Thiên Diệu, “Ta thật sự đánh lại Phụng Minh sao?”

Thiên Diệu thoáng suy nghĩ, “Dựa theo tình hình lần trước cho thấy, cô dùng pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ đánh với Phụng Minh, có lẽ có năm phần thắng.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thoáng im lặng, “Vậy nếu ta đánh thua thì sao?”

“Vậy thì xem thử ý trời sắp đặt thế nào thôi.”

“…” Nhạn Hồi giơ thanh kiếm trong tay lên, “Vậy tối nay chúng ta phải luyện tập thêm cho tốt, lỡ như ngày mai có sáu phần thắng thì sao!”

Thiên Diệu nghe vậy ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy trời đã chập tối, hắn cau mày, “Cô luyện đi, ta về trước đây.” Nói xong hắn bỏ đi mất, không cho Nhạn Hồi thời gian để phản ứng lại.

Nhạn Hồi ngây người tại chỗ hồi lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, tính toán ngày tháng, nàng bỗng dưng nhớ ra, đúng rồi, hôm nay lại là đêm trăng tròn.

Trong đêm trăng tròn lần trước, Thiên Diệu vẫn còn trên núi Đồng La, trong đêm đó, hắn đã nhào lên người nàng, cắn lên miệng nàng một cái thật đau…

Đêm nay lại là kiếp số của Thiên Diệu.

Nhạn Hồi nén nhịn cảm xúc trong lòng, không theo hắn về, mãi đến khi trăng treo giữa trời nàng mới về phòng. Lúc ngang qua phòng Thiên Diệu, Nhạn Hồi bất giác dừng bước chân, nàng nghiêng tai lắng nghe, nhưng không nghe thấy trong phòng hắn phát ra bất kỳ động tĩnh gì.

Biết Thiên Diệu là một người giỏi nhẫn nhịn, Nhạn Hồi thầm thở dài trong lòng, cất bước về phòng mình, vừa bước vào phòng nàng liền ngây người.

Nàng thấy Thiên Diệu đang cuộn mình trên giường nàng, trùm chăn của nàng, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, hơi thở gấp gáp, mỗi một lần hít thở hắn đều thở ra khói trắng vấn vít.

https://thuviensach.vn

Hắn giống như một đứa trẻ bị bệnh, không nơi nương tựa, chỉ có thể nương nhờ nệm chăn lấy chút hơi ấm.

Vậy mà lại chạy đến phòng nàng…

"Thiên Diệu?" Nàng gọi, không nghe hắn đáp, nàng thấy trên mi tâm hắn tựa như ngưng tụ hàn băng, tim nàng thắt lại, Nhạn Hồi bất giác đưa tay ra chạm vào má hắn.

Từ đầu ngón tay truyền đến khí lạnh thấu xương, còn hơn cả hàn băng.

Rốt cuộc trong người hắn lạnh đến mức nào…

Trong lòng Nhạn Hồi không ngừng cảnh cáo mình, không thể như vậy, không thể tội nghiệp hắn thêm nữa, chỉ là, lòng bàn tay nàng đã bất giác áp lên mặt hắn từ lúc nào rồi, như muốn truyền cho hắn một chút hơi ấm chẳng thấm vào đâu của mình…

https://thuviensach.vn

44

Nhìn bàn tay mình đang áp lên mặt Thiên Diệu, lòng Nhạn Hồi đang âm thầm đấu tranh phải để như vậy bao lâu nữa, Thiên Diệu như tựa theo bản năng, đưa tay ra tóm lấy tay nàng.

Bàn tay hắn cũng lạnh cóng như một khối băng, Nhạn Hồi tự nói với mình phải rút tay lại, nếu không chút nữa hắn sẽ kéo nàng lên giường…

Khi ý nghĩ này của nàng vẫn còn đang ở trong đầu, Thiên Diệu đã đưa tay lên kéo Nhạn Hồi xuống.

Đôi tay như đứa trẻ tìm mẹ, tự nhiên ôm Nhạn Hồi vào lòng siết mạnh, mạnh đến mức khiến Nhạn Hồi gần như nghe thấy xương mình phát ra tiếng kêu.

Lần trước Thiên Diệu phát bệnh, Nhạn Hồi chưa hồi phục pháp lực, nàng không giãy giụa được, cũng không thoát ra được, nhưng với tu vi pháp lực hiện giờ của nàng, muốn đẩy Thiên Diệu ra là chuyện đơn giản nhất, chỉ là…

Nàng lại không muốn làm như vậy.

Vòng tay này tựa như hầm băng, siết chặt khiến toàn thân nàng khó chịu, Nhạn Hồi vốn không thể nào ngủ được, song nghĩ lại, người ôm nàng đây còn khó chịu hơn nàng gấp mười lần. Nghĩ tới quá khứ của hắn, hai mươi năm sống một mình cô độc, Nhạn Hồi chỉ có thể thở dài.

Nàng đưa tay vòng qua ôm lấy hắn, nhẹ vỗ lên lưng hắn, “Ngủ đi ngủ đi, không đau không đau.”

Giống như đang dỗ một đứa trẻ.

https://thuviensach.vn

Chắc là do tác dụng của mê hương thôi, Nhạn Hồi nghĩ, nhất định là tác dụng của mê hương thôi mà.

Nếu không thì một người vô tâm vô tính như nàng, sao đột nhiên lại… thương xót một người chứ.

Sáng hôm sau.

Thiên Diệu mở mắt, nhìn thấy Nhạn Hồi đang trợn trắng mắt, miệng vẫn còn lẩm bẩm: "Ngủ đi ngủ đi, không đau không đau."

Có một khắc, hắn thật sự muốn đạp Nhạn Hồi xấu như ma này xuống giường.

Nhưng hắn nhanh chóng nhẫn nhịn.

Vì hắn cảm giác được, tay Nhạn Hồi vẫn đang vô thức vỗ lên lưng hắn.

Vừa vỗ vừa xoa, giống như đang an ủi một con thú nhỏ, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng.

Nàng đã chống chọi lại cơn buồn ngủ, vỗ về hắn suốt một đêm như vậy.

Khóe miệng Thiên Diệu khẽ động, hắn lui về phía sau một chút, bấy giờ mới phát hiện tay mình vẫn tóm chặt cổ tay kia của Nhạn Hồi, đến khi hắn buông tay, da thịt trên cổ tay nàng đã tái nhợt.

Động tác này của hắn khiến Nhạn Hồi nửa tỉnh nửa mê toàn thân chấn động, sau đó lập tức mở to mắt: "Sao vậy? Hửm? Lại sao nữa hả?"

Thiên Diệu ho nhẹ, "Cô đè lên áo ta."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi xanh mắt nhìn Thiên Diệu một hồi lâu, sau đó lên tiếng: "Đúng là phí lời, giường này chật như vậy, ta ngủ chung với ngươi nhất định phải đè lên áo ngươi chứ." Nàng bất mãn bò xuống giường, miệng căm phẫn càu nhàu, "Đúng là… Đã hầu ngủ rồi mà còn bị chê, chẳng biết lý lẽ gì hết, đêm trăng tròn lần sau, cho dù ngươi khóc lóc bò tới cầu xin ta, ta cũng không cho ngươi ôm ngủ đâu…"

"…"

Thiên Diệu quay lưng ho thêm mấy tiếng, vành tai hôm qua lạnh cóng giờ đây lại có cảm giác hơi nong nóng.

Nhạn Hồi bực bội nói: "Ta đã nhường ngươi rồi mà ngươi còn không xuống giường đi, ta định nhân lúc còn sớm ngủ bù thêm một hai canh giờ nữa, tối nay chúng ta phải đi trộm sừng rồng, nếu ta không đánh nổi thì ngươi có đánh thay được không? Đi đi, đi đi."

Thiên Diệu vội vàng dứt khoát xuống giường, cứ như có đao kề trên mông vậy.

Nhạn Hồi chẳng chút e dè, Thiên Diệu còn chưa đứng vững nàng đã nằm ngay ra trên giường, cuộn chăn, vặn mình mấy cái, tìm một tư thế thoải mái, rồi cứ vậy mà đi ngủ dưới ánh nhìn đăm đăm của ai đó.

Thiên Diệu im lặng nhìn Nhạn Hồi một lúc thật lâu, nhất thời không dám tin vừa rồi mình bị chế nhạo mà lại chẳng nói được câu nào…

Bị chế nhạo một cách trắng trợn trần trụi…

Hắn lắc đầu cười cười, định về phòng tắm, còn chưa cất bước đã có một đôi bàn tay ấm nóng đột nhiên nắm ngón tay hắn.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu ngây người, không biết từ lúc nào hắn đã cảm thấy quen thuộc với độ ấm này, thế nên hắn không hất tay nàng ra.

Tay Nhạn Hồi lần theo ngón tay Thiên Diệu tìm đến lòng bàn tay hắn, nắm chặt rồi thăm dò, kế đó không hề do dự rút tay lại: "Bình thường rồi." Trong chăn truyền ra giọng nói lười nhác khàn khàn của nàng, "Đi đi, đi đi."

Thiên Diệu lại cảm thấy như có một mồi lửa còn lưu lại trong lòng bàn tay, cứ cháy, cháy mãi, cháy đến tận sau khi hắn tắm xong điều chỉnh nội tức, cảm giác nóng bỏng đó cũng không biến mất.

Đây chắc là khoảnh khắc dịu dàng hiếm có của cô nương Nhạn Hồi này.

Nhưng cũng chính vì thường ngày nàng không biết dịu dàng, bởi vậy một khi trở nên chu đáo liền khiến người ta cảm thấy… khó lòng chống đỡ.

Thiên Diệu nắm chặt bàn tay, cụp đôi mắt đen.

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại đã là buổi chiều. Nàng thu dọn phần mình rồi tới cân nhắc thời gian với Huyền Ca và Phụng Thiên Sóc, sau đó gọi Thiên Diệu cùng xuất phát tới Thiên Hương phường.

Nhạn Hồi đã tính kĩ thời gian, bắt đầu từ lúc Phụng Thiên Sóc mở tiệc bình phẩm rượu, nàng và Thiên Diệu sẽ xông vào Thiên Hương phường từ cửa sau.

Thiên Hương phường không có Phụng Minh, chỉ có ít đệ tử Tiên môn canh giữ mà thôi, Nhạn Hồi nghĩ đối phó với họ sẽ rất dễ dàng.

Đúng như Thiên Diệu và Nhạn Hồi dự tính, lúc họ xông vào Thiên Hương phường, tất cả đệ tử Tiên môn đều ra ngăn chặn, không ai chặn được

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi. Người thật sự tu tiên trên thế gian vốn đã hiếm, muốn những người "hiếm có" này đến cửa, cũng đâu dễ dàng gì.

Đệ tử Tiên môn đều bị pháp thuật Thanh Khâu của Nhạn Hồi đánh lui.

Nhạn Hồi vốn dĩ còn cảm thấy chột dạ, sợ bị nhìn ra chân tướng, nhưng rất nhanh đã có đệ tử Tiên môn hét lên.

"Cô ta sử dụng pháp thuật của Hồ yêu!"

"Đâu chỉ là của Hồ yêu… Đó là… pháp thuật của Cửu Vĩ Hồ! Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu!"

Tiếng kêu này khiến tất cả mọi người đều ớn lạnh, có ai chưa từng nghe tới uy danh của Cửu Vĩ Hồ, đó là đại yêu quái ăn thịt không nhả xương trong truyền thuyết. Quả nhiên chẳng mấy chốc, những đệ tử Tiên môn kia đều chạy trốn hết, không ai dám giao thủ chính diện với Nhạn Hồi.

Sau khi tất cả mọi người chạy mất không còn manh giáp trước mắt nàng, Nhạn Hồi thân từng là đồng đạo, thấy bọn họ như vậy lòng cũng nổi giận: "Tu tiên gì mà vô dụng quá vậy, ta mà là sư phụ các ngươi thì ta sẽ giải quyết đám phế vật các ngươi trước, đỡ phải thả ra ngoài mất mặt!"

Thiên Diệu thờ ơ liếc nàng: "Toàn là người trần mắt thịt, cô tưởng ai cũng không sợ bị thương, không sợ chết như cô sao?"

"Như ta đây gọi là có trách nhiệm, có cốt khí." Nhạn Hồi nói xong bèn khựng lại, "Sau này có cơ hội ta sẽ cho ngươi gặp đại sư huynh của ta, lúc đó ngươi sẽ biết cái gì gọi là ngoan cố bảo thủ không sợ chết."

Hai người vừa nói vừa tìm vào sân viện có sừng rồng mà Thiên Diệu cảm ứng được.

https://thuviensach.vn

Họ đã đến đây ba lần, cuối cùng cũng bước vào được sân viện này.

Cả hai cùng nghĩ, Phụng Minh đang ở Vong Ngữ lâu chắc đã nghe được tin tức Thiên Hương phường xảy ra chuyện, ông ta sẽ vội vã trở về, chỉ cần Thiên Diệu vào được sân viện, lấy sừng rồng ra, đặt nó vào lại trong cơ thể, chờ khi Phụng Minh trở về giải quyết hắn là được.

Khi vừa đẩy cửa phòng trong sân viện, bước chân Thiên Diệu khựng lại, Nhạn Hồi cũng lập tức lui về phía sau ba bước: "Hỏng rồi."

Trong phòng bỗng bừng sáng, một tiếng gáy giòn giã vang đến tận chân trời, Nhạn Hồi bày ra một kết giới chắn lại lực đạo của âm thanh trước mặt.

Sau ánh hào quang, Nhạn Hồi trấn tĩnh nhìn lại, trước mặt có một con chim cao bằng người đang đứng ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Thanh Loan." Ánh mắt Thiên Diệu sầm xuống.

Nhạn Hồi nghe thấy hai chữ này liền ngẩn ra: "Cái gì?"

"Thần điểu Thanh Loan, tọa kỵ của Tố Ảnh."

Không ngờ Tố Ảnh lại để tọa kỵ của mình ở đây để canh giữ sừng rồng, chả trách bà ta yên tâm rời khỏi Thiên Hương phường, thì ra còn để lại một chiêu.

Nhạn Hồi tính toán thời gian: "Không được, chút nữa Phụng Minh quay về, bọn họ hợp lại càng không thể đối phó, ta dụ con chim này đi trước, ngươi vào lấy sừng rồng, nếu còn cơ quan ám khí gì nữa thì… ngươi xem ý trời thế nào đi."

Chia ra hành động đúng là cách tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu gật đầu, “Thanh Loan không dễ đối phó đâu, cẩn thận.”

Nhạn Hồi không phí lời nữa, ngưng tụ pháp thuật Cửu Vĩ Hồ thành một ngọn lửa, ném thẳng về phía Thanh Loan, “Đại điểu, nhìn ta này!”

Thanh Loan là thần điểu, trời sinh đã là thiên địch của yêu vật, Nhạn Hồi dùng pháp thuật của Yêu tộc đánh nó, đương nhiên khiến toàn bộ sự chú ý của nó đặt lên người nàng.

Nhạn Hồi dụ được Thanh Loan, tức tốc chạy ra bên ngoài. Còn Thiên Diệu xông vào trong phòng.

Trong phòng tối om, đối với Thiên Diệu, bóng tối cũng không ngăn được cảm giác của hắn, đi đến đây, mỗi khi gần sừng rồng của hắn thêm một bước, hắn có thể cảm nhận được trái tim trống rỗng mười mấy năm bắt đầu nhảy nhót.

Từng hồi từng hồi, dồn máu hắn chảy khắp toàn thân.

Đôi sừng rồng của hắn đang được thờ phía sau bức màn, không có vật gì nâng đỡ, nhưng tự nó có thể lơ lửng trong không trung. Vì đó là vật chí linh của thế gian, có thể tự hấp thu linh khí xung quanh, vĩnh viễn oai phong hào quang chói mắt.

Sừng rồng, sừng rồng đã thất lạc hai mươi năm của hắn, năm đó bị người ta chặt trên đầu xuống ngay trước mắt hắn.

Hắn đưa tay, trước khi chạm vào được đôi sừng rồng chỉ cách hắn một bức màn, toàn thân Thiên Diệu bỗng cứng đờ.

Phía sau bức màn, hình bóng của Tố Ảnh đột nhiên xuất hiện!

https://thuviensach.vn

Là ảo giác! Thiên Diệu nhắc nhở mình. Nơi này vẫn bị Tố Ảnh bày pháp trận ảo giác. Hắn phải phá trận…

Ảnh ảo của Tố Ảnh sau bức màn đưa tay ra, làm tư thế y hệt Thiên Diệu, sau đó dùng ngón tay áp vào ngón tay Thiên Diệu, cách một bức màn nhưng hắn có thể cảm nhận được nhiệt độ lạnh lẽo từ nơi đó truyền tới.

“Thiên Diệu.” Tố Ảnh lên tiếng, “Cuối cùng ngươi vẫn tìm đến.”

Thiên Diệu quắc mắt, nhìn vào Tố Ảnh phía sau bức màn, thấy vẻ mặt nàng ta lãnh đạm như đang nhìn con sâu cái kiến thấp hèn.

“Hai mươi năm rồi, ngươi lại xuất hiện.” Tố Ảnh nói, “Làm sao ngươi trở lại được?” Tố Ảnh ngẩng đầu, đôi mắt chứa sương lạnh trời sinh nhìn Thiên Diệu, “Không, điều này không quan trọng. Hiện giờ ngươi cho rằng ta nên sợ ngươi phải không? Tuy nhiên ta lại muốn cảm tạ ngươi.”

Không phải ảo giác.

Đôi mắt Thiên Diệu càng lạnh hơn, đây là lời Tố Ảnh để lại cho hắn.

“Hồn phách của ngươi thoát ra, ngươi đã tìm lại được xương rồng, bây giờ ta sẽ trả sừng rồng lại cho ngươi. Có được sừng rồng, ngươi hãy cố gắng hơn nữa, nhanh chóng tìm ra những bộ phận khác của cơ thể ngươi. Sau đó…” Tay Tố Ảnh bỗng cử động, xuyên qua bức màn, ngón tay chạm vào tim Thiên Diệu: “Tìm được vảy Hộ Tâm của ngươi.”

Tố Ảnh ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt trở nên cố chấp, “Ta sẽ không để mất nó nữa đâu.”

Thiên Diệu đưa tay phất lên, giật bức màn xuống, đánh nát hình bóng Tố Ảnh.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, “Cô cũng sẽ không có được gì đâu.”

https://thuviensach.vn

45

Tấm màn rơi tung tóe trên đất, Thiên Diệu đứng trước sừng rồng, chỉ cách một bước nhưng hắn lại không bước tới được. Trong đầu vẫn không ngừng xoay vần câu nói của Tố Ảnh, "Đi tìm đi, tìm những bộ phận khác của cơ thể ngươi đi. Sau đó..."

Vảy Hộ Tâm, cô ta vẫn muốn vảy Hộ Tâm của hắn, cô ta vẫn chưa bỏ cuộc... Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo như băng giá, lòng bàn tay siết chặt thành quyền.

Đúng vào lúc này, bên ngoài bỗng vang lên một tiếng động lớn, cơ thể Nhạn Hồi như một quả cầu bị ném vào trong phòng, va thẳng vào lưng Thiên Diệu khiến hắn loạng choạng. Sau đó Nhạn Hồi lăn sang một bên, còn chưa kịp kêu đau tiếng nào đã lăn tròn dưới đất, chân đạp xuống đất xông lại ra ngoài.

Tay nàng kết ấn nhảy lên lưng Thanh Loan vừa theo nàng xông vào phòng, tóm lấy phần dưới của hai cánh nó, khiến nó có vùng vẫy nhảy nhót thế nào cũng không hất được nàng xuống.

Sau khi ổn định thân hình, Nhạn Hồi phân tâm nhìn Thiên Diệu đang lề mề bò dậy, nàng lập tức nổi nóng: "Ngươi lại nổi máu sến sẩm nhớ chuyện xưa gì nữa vậy! Sừng rồng đó kìa, ngươi đi lấy cho ta mau! Cài lên đầu ngay! Ngẩn ra đó chờ hoa nở à?"

Vừa nãy Thiên Diệu bị Nhạn Hồi va vào rất mạnh, hắn ho mấy tiếng, quả là bị Nhạn Hồi mắng nên mới sực tỉnh.

Cho dù sừng rồng có phải do Tố Ảnh cố ý để lại cho hắn không, cho dù sau này Tố Ảnh còn có bao nhiêu âm mưu toan tính, hắn cũng buộc phải lấy

https://thuviensach.vn

sừng rồng này.

Đây vốn là một phần cơ thể hắn, là thứ thuộc về hắn. Nếu sau này muốn đối phó với âm mưu quỷ kế của Tố Ảnh hắn cũng nhất thiết phải nhờ vào sừng rồng của mình. Những thứ bị phong ấn hắn đều phải lấy lại hết, không thiếu phần nào.

Thiên Diệu đưa tay ra, ngón tay chạm vào đỉnh sừng rồng lơ lửng trong không trung.

Lập tức một luồng hơi ấm từ ngón tay theo huyết mạch chui vào tim hắn.

Sừng rồng cũng đang run rẩy.

Cuối cùng cũng quay về. Đây là một phần cơ thể của hắn.

Thiên Diệu đưa hai tay ra, một tay chạm vào một chiếc sừng rồng, lòng bàn tay tuy không có pháp lực, nhưng tự động dấy lên kim quang, lập tức linh khí tràn ngập căn phòng khiến Thanh Loan đang giao tranh kịch liệt với Nhạn Hồi cũng phát giác.

Ngoài việc linh khí trở nên dày đặc, Nhạn Hồi còn cảm giác có một luồng hơi ấm, giống như một đốm lửa thật to bùng cháy trong ngực nàng.

Nhạn Hồi lập tức cảm thấy có một sức mạnh đang tràn ngập cơ thể. Thanh Loan bên dưới vẫn đang không ngừng giãy giụa, nàng nghiến răng, dồn hết sức lực lên cánh tay xé rách hai cánh Thanh Loan, hét lên một tiếng gần như khản giọng.

“Phựt”, hai cánh Thanh Loan bị Nhạn Hồi xé ra.

Song, không hề có máu nhỏ ra, hai chiếc cánh bị xé liền hóa thành linh khí sặc sỡ mà mắt thường nhìn thấy được, lơ lửng bay đến bên cạnh Thiên

https://thuviensach.vn

Diệu.

Nhạn Hồi xé đứt hai cánh Thanh Loan, bản thân cũng mất đi chỗ để tóm lấy nó, bèn nhảy từ trên lưng Thanh Loan xuống lăn sang bên cạnh.

Không còn cần thiết phải đánh tiếp nữa, Thanh Loan mất đi đôi cánh, sức mạnh linh lực tổn thất, nó vươn cổ giãy giụa gáy lên mấy tiếng thật cao trước khi chết, sau đó ngã xuống đất bất động.

Chẳng mấy chốc, thi thể Thanh Loan cũng dần dần hóa thành linh khí sặc sỡ, tự nhiên trôi về phía Thiên Diệu.

Linh khí vây quanh như mây lành bảy màu bên cạnh hắn, tôn hắn như một tiên nhân sắp phi thăng, đang nhận lễ rửa tội trời ban.

Nhạn Hồi bên cạnh nhìn cảm thấy cảnh tượng đẹp đến kinh người, chỉ là, vì biết những chuyện Thiên Diệu đã từng trải qua, nàng cảm thấy vẻ đẹp này chi bằng đừng nhìn thấy thì hơn.

Lúc Nhạn Hồi đang nghĩ như vậy, bên ngoài bỗng truyền vào một tiếng quát trầm thấp: “Tiểu yêu phương nào dám xông vào Thiên Hương phường của ta?”

Nghe giọng nói hùng hồn này... Phụng Minh đã quay về rồi!

Nhạn Hồi giật mình, nhìn Thiên Diệu, tuy không biết cụ thể Thiên Diệu đang làm gì, chỉ nhìn dáng vẻ của hắn thì rõ ràng sừng rồng vẫn chưa hoàn toàn hòa nhập vào cơ thể, khí tức xung quanh vẫn xoay chuyển quanh hắn. Thiết nghĩ đây là thời khắc then chốt để vận công và cơ thể đang dần dần hấp thu năng lượng.

Lúc vận công nếu bị gián đoạn, nhẹ thì kinh mạch nghịch hành, nặng thì cơ thể nổ tung mà chết, dù không phải Thiên Diệu đang vận công, nhưng

https://thuviensach.vn

nếu bị gián đoạn, ắt là kết cuộc không thể nào tốt được.

Không thể để Phụng Minh vào.

Nhạn Hồi nghiến răng, trong đầu nhớ lại thuật kết giới của Cửu Vĩ Hồ mà Thiên Diệu dạy cho mình, trong lúc nàng còn đang vội vàng bày kết giới, chỉ gần nặn thành hình thì Phụng Minh đã lấy pháp khí ra, một quả cầu sắt lớn mang theo lửa đập thẳng vào kết giới còn chưa thành hình của Nhạn Hồi.

Cầu lửa bị bật trở lại, kết giới Cửu Vĩ Hồ còn dang dở của Nhạn Hồi cũng theo đó vỡ tan.

Bây giờ Phụng Minh đã xuất hiện ở cửa, "Không ngờ là pháp thuật của tộc Cửu Vĩ Hồ!" Ông ta giận dữ nhìn Nhạn Hồi, "Ta còn đang nghĩ tại sao lần trước các ngươi lén lén lút lút, thân là Yêu hồ mà còn dám mạo xưng đệ tử của Tê Vân chân nhân hòng trộm bảo vật của ta..."

Vừa dứt lời, Phụng Minh nhìn ra phía sau Nhạn Hồi, thấy ông ta chau mày, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Nhạn Hồi than thầm, ông ta đã nhìn thấy dáng vẻ Thiên Diệu dung hợp sừng rồng, lần này tuyệt đối không thể để ông ta sống nữa!

Nhạn Hồi nghiến răng hét lên: "Lão già ngươi nham hiểm độc ác giết hại quá nhiều Hồ yêu, hôm nay ta phải tỉ thí với ngươi, xem thử rốt cuộc ngươi có bao nhiêu bản lĩnh." Nói thì lớn tiếng, thật ra trong lòng Nhạn Hồi không hề nắm chắc, mà dù có không nắm chắc cũng phải mặt dày mày dạn xông lên.

Nàng không chờ Phụng Minh đáp đã ra tay trước chiếm thế thượng phong, xông thẳng lên phía trước mà giao chiến với ông ta.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng vừa rồi nàng đấu với Thanh Loan nên nguyên khí chưa hồi phục bao nhiêu, lại phải dùng pháp thuật Cửu Vĩ Hồ mình chưa quen thuộc, bởi vậy không bao lâu Nhạn Hồi đã rơi vào thế hạ phong.

Song, khi ở núi Thần Tinh cũng trau dồi với các sư huynh đệ nhiều năm, cơ bản nàng vẫn có thể dùng cơ trí hóa giải hết các chiêu thức của Phụng Minh.

Dần dà Phụng Minh cũng mất kiên nhẫn, ông ta đảo mắt nhìn sang Thiên Diệu: "Tiểu tử, xem ngươi còn kiêu căng nữa không!"

Ông ta vừa hét lên vừa một tay tiếp chiêu của Nhạn Hồi, tay kia ném pháp khí về phía trước. Thiên Diệu vẫn nhắm nghiền đôi mắt trong linh khí, ngưng thần tụ khí không chút phân tâm.

Thấy quả cầu lửa kia sắp va vào mặt hắn, Nhạn Hồi lập tức hốt hoảng không màng gì nữa, lắc người đáp xuống trước mặt Thiên Diệu, vận động tiên pháp trong người, khống chế pháp khí chế yêu này, sau đó đập mạnh nó xuống đất, xuyên qua mặt đất cắm vào trong đất.

Nhạn Hồi quỳ một gối, một tay ấn lên quả cầu lửa, một tay bảo vệ phía sau chắn cho Thiên Diệu.

"Thuấn Ảnh thuật của núi Thần Tinh." Phụng Minh lẩm bẩm, "Quanh co một hồi thì ra thật sự là đạo hữu."

Nhạn Hồi đứng dậy, vừa rồi giao đấu nên đầu tóc hơi rối, nhưng như vậy lại tăng thêm cho nàng mấy phần khí khái, nàng nhếch miệng cười lộ ra chiếc răng khểnh bén nhọn: "Người biết nhiều quá thường chết rất sớm."

"Ngông cuồng, uổng cho ngươi phí hết tâm cơ che giấu." Phụng Minh cười lạnh, "Trước mặt ta..."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi động thân hình, không tiếc pháp lực của mình nữa, tức tốc tấn công Phụng Minh.

Dù sao ông cũng đã biết môn phái của nàng, không cần che giấu nữa. Hơn nữa những kẻ tu tiên bên ngoài đã chạy gần hết, nàng dùng pháp thuật của núi Thần Tinh đánh với Phụng Minh cũng không ai thấy, thế nên Nhạn Hồi không kiêng dè nữa.

Lòng nàng chỉ có duy nhất một ý nghĩ, muốn bảo vệ bản thân, bảo vệ Thiên Diệu, chỉ có cách giết lão già nham hiểm này. Cho dù...

Phải lưỡng bại câu thương.

Mắt nàng rực lửa, lòng bàn tay ngưng tụ pháp lực, dùng tư thế chỉ công không thủ xông về phía Phụng Minh. Ông ta giật mình, nhất thời không chống đỡ được, càng lui càng bị Nhạn Hồi ép đến cùng. Phụng Minh nghiến răng: "Nhãi ranh, hôm nay ta bắt ngươi phải bò ra ngoài!"

Vừa dứt lời, ông ta không tránh nữa, mạo hiểm để Nhạn Hồi tung chưởng trúng ngực mình để thừa cơ vung quyền vào bụng Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi trúng quyền đau bật kêu "hự", dù vậy lực đạo trong tay vẫn không giảm, đánh lên ngực Phụng Minh.

Phụng Minh liên tiếp thoái lui ba bước, cảm thấy một cơn đau rát lan tỏa khắp lục phủ ngũ tạng.

Nhạn Hồi cũng không dễ chịu, nàng cảm thấy bụng quặn đau, nhưng lúc này là thời cơ tốt nhất để giết Phụng Minh. Nàng nghiến răng, cố gắng phớt lờ cơn đau, đang định xông lên phía trước thì phía sau bỗng bùng lên kim quang.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi cảm thấy có hơi ấm từ tim trào ra, tràn ngập khắp mỗi một tấc máu xương trong cơ thể. Bước chân nàng khựng lại, không bước tiếp nữa.

Phụng Minh đang đau đớn tột cùng thấy vậy thầm nói không hay, hôm nay ông ta không còn sức giao đấu nữa. Tiểu tử kia tuy không biết đang làm gì, lại khiến ông ta bất giác cảm thấy nguy hiểm.

Ông ta không thể lấy một địch hai, nhân lúc Nhạn Hồi ngập ngừng liền bỏ chạy ra khỏi phòng.

Ông ta vẫn còn chỗ dựa, ông ta làm việc cho Tố Ảnh, Tố Ảnh sẽ không bỏ mặc ông ta...

Phụng Minh khập khiễng khó nhọc chạy ra khỏi sân viện, vừa sang một ngã rẽ, định lớn tiếng gọi đám người tu tiên trong viện tới, đưa mắt nhìn quanh, bốn bề đã thanh vắng đến lức ruồi muỗi cũng không còn.

“Một đám... phế vật vô dụng.”

“Thúc thúc đang nói ai vậy?”

Ngoài viện truyền vào tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi.

Phụng Thiên Sóc cười híp mắt phẩy quạt, đưa một đoàn người bước vào, chắn trước mặt Phụng Minh.

Phụng Minh nhìn Phụng Thiên Sóc đang cười híp mắt, khóe miệng giật giật: “Điệt nhi à, có hai kẻ tới đây, một là yêu quái trộm bảo vật của Tiên tộc, kẻ còn lại là một người tu tiên phản bội Tiên tộc giúp yêu quái! Chúng đã bị thương nặng, chi bằng con hãy lập công cho Tiên tộc để bảo vệ địa vị giang hồ của Thất Tuyệt đường ta.”

https://thuviensach.vn

“Thúc thúc nói có lý.” Phụng Thiên Sóc gật đầu, đi lướt qua vai Phụng Minh, “Để điệt nhi đi gặp bọn họ thử. Nếu vậy...”

Phụng Thiên Sóc khẽ quay đầu, nụ cười ôn hòa bỗng mang sát khí, “Phiền thúc thúc tới Diêm Vương điện chờ trong giây lát.”

Phụng Minh trợn mắt, ngực đã bị một thanh đại đao xuyên qua. Đại đao được rút ra không hề do dự, hai gối Phụng Minh khuỵu xuống đất, đổ ập xuống: “Hay lắm...” Phụng Minh nói, “Hay lắm... tàn nhẫn hơn cả phụ thân ngươi.”

Phụng Thiên Sóc xòe quạt, quạt đi mùi máu tanh trong không khí, “Đời này của ông, ngoài gương mặt ra cũng còn khen ta được một câu. Thật hiếm có!” Hắn vừa than vừa thở phào nhẹ nhõm.

Thúc thúc của hắn, cuối cũng cũng chết.

https://thuviensach.vn

46

Nhạn Hồi vẫn chưa biết tình hình bên ngoài, ý nghĩ duy nhất trong lòng nàng là giết Phụng Minh để trừ hậu họa. Khổ nỗi trong tim lại có một luồng hơi ấm cứ dâng lên hết hồi này đến hồi khác. Không biết qua bao lâu, luồng khí ấy dần dần hòa vào cơ thể, lan khắp tứ chi, Nhạn Hồi thở nhẹ, cuối cùng cũng cất bước được.

Nàng nhìn về phía sau, Thiên Diệu vẫn đang nhắm mắt đứng yên ở đó, thật ra kể từ sau đêm trăng tròn hôm qua, trên mặt Thiên Diệu vẫn nổi sắc xanh đen không khỏe mạnh, giống như bị lạnh, nhưng giờ đây đã hồng hào hơn mấy phần.

Hắn đứng vững vàng, không biết là đang cảm nhận luồng khí trong cơ thể hay suy nghĩ về cuộc đời. Nhạn Hồi chỉ cần biết hắn không sao, sau đó xoay người phóng ra ngoài.

Nếu để Phụng Minh chạy tới nơi đông người, nàng sẽ không tiện dùng pháp thuật núi Thần Tinh nữa...

Nhạn Hồi nghĩ vậy, lại không ngờ lúc xông ra khỏi phòng, nàng va vào người ở cửa, khiến người đó loạng choạng thoái lui liên tiếp mấy bước.

Ai đó lên tiếng: “Sao lại hốt hoảng quá vậy?” Nhạn Hồi định thần nhìn lại, là Phụng Thiên Sóc, nàng lập tức thở phào. Phụng Minh bị thương gặp phải Phụng Thiên Sóc, chắc chắn là chẳng còn đường sống.

Ân oán giữa đôi thúc điệt này, cho dù Nhạn Hồi chưa từng tận mắt chứng kiến, chỉ dựa vào suy đoán từ những tin đồn, nàng cũng biết Phụng Thiên Sóc nhất định hận không thể xé xác Phụng Minh từ lâu.

Tất cả tranh quyền đoạt lợi đều là không chết không thôi như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa yên tâm, Nhạn Hồi liền giật mình nhìn về phía sau Phụng Thiên Sóc, ấy thế mà hắn lại bật cười: “Nhạn cô nương, đừng nhìn nữa, lẽ nào ta không hiểu chuyện đến mức ấy, để thủ hạ vào phòng trông thấy cô sao?” Hắn phe phẩy quạt, “Chẳng qua ta chỉ đến cho cô biết thúc phụ của ta đã về trời rồi, cô không cần lo lắng nữa.”

Nhạn Hồi thật sự yên tâm.

Chẳng ngờ ngay sau đó nàng lập tức cảm thấy tất cả sức lực đều tan biến, bụng quặn đau, toàn thân rã rời, trán toát mồ hôi, nàng ôm bụng khuỵu xuống: “Mẹ nó... Ngài cứu giá thì đến sớm một chút chứ!”

Phụng Thiên Sóc vẫn tươi cười, “Chẳng phải ta tin vào bản lĩnh của Nhạn cô nương đó sao?” Nói xong, thấy Nhạn Hồi thật lâu vẫn chưa ngẩng đầu lên, thầm biết nàng thật sự bị thương rất nặng, hắn thu lại thần sắc, cúi xuống quan sát nàng, “Nhạn cô nương còn tự đi được không?”

Phụng Thiên Sóc không thể cho thuộc hạ đưa Nhạn Hồi đi, tuy bọn họ đều là thân tín của hắn, nhưng việc nàng xuất hiện ở đây ít người nhìn thấy thì hơn.

Nhạn Hồi thế mà xua tay, “Ngài đưa người của mình đi đi, coi như không hề nhìn thấy ta. Ta còn có việc.”

Phụng Thiên Sóc hơi nghi hoặc, đúng lúc này, sau lưng Nhạn Hồi bỗng truyền tới giọng nói của một người khác: “Cô còn có việc gì nữa?”

Là Thiên Diệu cuối cùng cũng hấp thu toàn bộ sừng rồng vào cơ thể bước ra, hắn nhìn Nhạn Hồi đang ngồi dưới đất không đứng dậy được, mày khẽ chau, sau đó bước tới nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh nàng.

https://thuviensach.vn

Thấy Thiên Diệu căng thẳng như vậy, Phụng Thiên Sóc bèn cười cười đứng lên: "Thiên Diệu công tử có thể dìu cô về được, nếu vậy ta cũng không cần nhọc lòng nữa. Ta đi trước, hai vị đi đường bảo trọng." Nói xong hắn thật sự không chút lưu luyến, dứt khoát đi ngay, bên ngoài truyền hắn cao giọng ra lệnh: "Đem hết những mê hương đã điều chế đi."

Thiết nghĩ là, Phụng Thiên Sóc cũng không muốn lãng phí mê hương đã điều chế kia.

Thiên Diệu và Nhạn Hồi cũng không có tâm trạng quan tâm mục đích của mê hương còn sót lại kia. Dù gì đã không còn sừng rồng nữa, Phụng Thiên Sóc có muốn chế tạo mê hương cũng không được, cùng lắm hắn chỉ có thể bán lượng mê hương còn lại mà thôi.

Nhạn Hồi chỉ quan tâm đến bụng mình, ruột và dạ dày nàng có phải đã bị đòn vừa nãy đánh nát rồi không? Sao lại đau quá vậy...

Thiên Diệu thấy trán Nhạn Hồi toát mồ hôi, hắn khẽ siết chặt quyền, "Bị thương nặng không?"

"Thì ra ngươi cũng biết ta bị thương à?" Hắn hỏi đến chuyện này lại khiến Nhạn Hồi nổi cáu, "Hôm nay rốt cuộc ngươi lề mề cái quái gì vậy?"

Trong đầu lướt qua những lời của Tố Ảnh về vảy Hộ Tâm, Thiên Diệu khẽ cụp mắt, khi lên tiếng lại nói: "Sừng rồng là vật chí linh, cũng như xương rồng, phải mất một thời gian mới có thể hòa nhập vào cơ thể."

Đúng rồi, lần trước Thiên Diệu rơi xuống hồ băng một thời gian lâu không ra, Nhạn Hồi suýt chút tưởng hắn chết mất rồi.

"Ta chỉ tạm thời không thể cử động được thôi, nhưng thần thức vẫn còn."

https://thuviensach.vn

Giống với lúc nãy, Nhạn Hồi bỗng nhiên cảm thấy tim ấm lên, sau đó như bị định thân, không thể cử động.

Nàng thoáng suy nghĩ, cũng không tiện trách hắn nữa, có lẽ do nàng đau quá nên mới cáu giận, "Chúng ta khoan đi đã, ta phải tìm một thứ."

Thiên Diệu dường như rất bất mãn, "Cô bị thương nặng, lo cho bản thân trước đã, muốn tìm gì thì để sau đi."

"Không được, phải tìm mẹ của Bạch Hiểu Lộ, nếu sau này chúng ta giải quyết xong mọi việc, cô ta đã trở thành ác quỷ mất rồi thì oan lắm."

Nhạn Hồi chộp tay vào không trung mấy cái, khiến cho Thiên Diệu vô thức đón lấy rồi dìu nàng đứng lên. Thân hình nàng loạng choạng, ngã nhào vào lòng hắn.

Nhạn Hồi đau đến mức mất cảm giác nên không kêu oai oái cũng không xấu hổ bắt Thiên Diệu buông ra. Nàng chạm vào cơ thể hắn nhưng không có những phản ứng như vậy, khiến hắn không quen.

Hắn ngây người, đến khi tỉnh táo thì phát giác Nhạn Hồi đã bước đi bèn vội vã theo sau, sợ nếu không dìu thì nàng sẽ ngã mất.

"Lúc đó Tố Ảnh đi vội, để Thanh Loan ở lại, đối với bà ta, hồn phách của Hồ yêu ba đuôi chỉ là chuyện nhỏ. Bà ta không nhớ đến việc đưa theo hồn phách của nó đâu, bởi vậy Hồ yêu ba đuôi nhất định còn bị phong ấn ở một góc nào đó trong Thiên Hương phường." Nhạn Hồi lẩm bẩm một mình, nói xong lại đau đến mức xuýt xoa hít mấy hơi, "Có điều Thiên Hương phường quá lớn, lại không biết lúc đó Tố Ảnh dùng pháp khí gì, làm sao tìm đây?"

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi hỏi: "Quỷ khí đều có màu đen ô trọc như lúc cô gọi Hồ yêu ba đuôi trong rừng liễu sao?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đưa mắt nhìn quanh, lơ đãng đáp: “Đúng vậy.”

Bên cạnh lại im lặng, đến khi Thiên Diệu lên tiếng, Nhạn Hồi nghe thấy hắn nói: “Ở bên kia. Theo ta.”

Nàng sửng sốt, theo bước chân kiên định của hắn đi về hướng đó: “Làm sao ngươi biết?”

“Sừng rồng là vật tối cao để hấp thu linh khí trong trời đất, vô cùng nhạy bén đối với tất cả các loại khí tức trên thế gian, sừng rồng đã trở về với ta, tuy có hơi chậm chạp, nhưng muốn thăm dò những thứ khác với dương khí chỉ là chuyện nhỏ.”

Nhạn Hồi nghe Thiên Diệu nói đơn giản ngắn gọn, mắt lập tức sáng lên: “Vậy dùng sừng ngươi đi đào mộ, đào cái nào trúng cái đó, những vật phẩm chôn theo há chẳng phải là của chúng ta hết sao?”

“...” Đúng là không sửa được bản tính lời lẽ kinh người không chết không thôi... Thiên Diệu liếc Nhạn Hồi: “Lo tìm hồn yêu đi!”

Hai người đến một căn phòng có chuông gió, Nhạn Hồi quả nhiên cảm giác được từng hồi âm khí vô cùng mạnh mẽ.

Chuông gió không gió vẫn rung, phát ra tiếng leng keng khiến sân viện không một bóng người càng trở nên đáng sợ hơn.

Xem ra hồn phách bị phong ấn bên trong đã cách ngày trở thành ác quỷ không còn xa nữa. Nhạn Hồi không chậm trễ, bước tới một bước ngưng tụ pháp lực, phá phong ấn chuông gió. Chuông gió lập tức rơi xuống đất, đồng thời một tiếng rít chói tai vang lên.

https://thuviensach.vn

“Ồn chết được!” Nàng bịt tai và gần như phải hét lên với Hồ yêu ba đuôi, nhưng khi vừa dùng lực ở bụng để cất giọng, nàng lại cảm thấy có một cơn đau kịch liệt lan tỏa khắp người, “Đừng kêu nữa, con gái cô được cứu rồi.”

Chỉ một câu này đã khiến lệ khí trong sân viện tản mát đi không ít, Nhạn Hồi ôm bụng cong người than thở: “Thật sự được cứu rồi, ở Vong Ngữ lâu, còn sắp xếp phòng ở trong gác lầu nữa, sung sướng hơn những Hồ yêu khác, cô có thể đi thăm con gái bất cứ lúc nào.”

Bấy giờ Hồ yêu ba đuôi mới yên lặng, nàng ta cách ngày trở thành ác quỷ đã không còn xa, xiêm y rách nát, mái tóc dài rũ rượi phết đất, còn gương mặt xanh mét và hai vệt nước mắt máu như khắc sâu trên gò má.

Nàng ta không làm gì cả, chỉ đứng yên nhìn Nhạn Hồi, khiến bụng nàng càng đau đớn khó chịu hơn.

“Theo ta, nếu ta gạt cô thì cứ việc kéo ta đi cùng.”

Nàng không thể dùng thuật Độn Thổ nữa, Thiên Diệu bèn dìu nàng, dưới quan sát của Hồ yêu ba đuôi, từng bước từng bước âm thầm ra khỏi Thiên Hương phường từ cửa sau, trở về Vong Ngữ lâu.

Nhạn Hồi chỉ cho Hồ yêu ba đuôi một gian phòng nhỏ bên cạnh phòng mình: “Chắc là vẫn ở trong đó đó.” Nàng còn chưa dứt lời, của phòng đã được mở ra, Bạch Hiểu Lộ nhìn Nhạn Hồi hốt hoảng: “Nhạn tỷ tỷ, tỷ... bị thương rồi sao?”

Tiểu cô nương này đang lo lắng cho nàng.

Lòng Nhạn Hồi dịu lại, nàng nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy Hồ yêu ba đuôi ban nãy còn như ác quỷ, thời khắc này đã dần khôi phục dáng vẻ bình thường. Nàng ta nhìn Bạch Hiểu lộ, ánh mắt trìu

https://thuviensach.vn

mến khó nói nên lời. Bao nhiêu vẫy vùng chua xót đắng cay lúc này đều không còn nữa, chỉ còn lại an ủi ngập tràn và xót thương không che giấu nổi.

Phải rồi, làm sao có thể không xót thương, đây chắc là lần cuối cùng nàng ta gặp lại con gái, không còn ý nghĩ cố chấp lưu lại trên thế gian, nàng ta phải đi đầu thai. Còn con của nàng ta, bão táp mưa sa sau này đều phải một mình đối diện, mẹ nó...

Đi mất rồi!

Khí đen quanh người Hồ yêu ba đuôi bắt đầu trở nên trong sạch, nàng ta đã trở lại dáng vẻ mà lần đầu tiên Nhạn Hồi nhìn thấy.

Nếu nàng ta còn sống, chắc chắn là một Hồ yêu rất xinh đẹp.

“Hiểu Lộ!” Giọng Nhạn Hồi rất nhẹ, “Ta không sao, tỷ tỷ muốn muội làm một việc, muội phối hợp với ta được không?”

Bạch Hiểu Lộ nhìn nàng nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu, Nhạn Hồi nắm tay thành quyền, đặt trước mắt Bạch Hiểu Lộ: “Muội nhìn tay ta, đừng dời mắt.”

Bạch Hiểu Lộ y lời làm theo.

Sau đó nắm tay Nhạn Hồi dần dần chuyển động, đến khi dịch lên đầu Hồ yêu ba đuôi.

Bạch Hiểu Lộ vốn nhìn chăm chú vào tay Nhạn Hồi, lại giống như đang nhìn mẹ mình. Bọn họ từ hồ đang nhìn nhau qua vách ngăn sinh tử.

Khóe mắt Hồ yêu ba đuôi dâng trào hai hàng lệ nóng. Ngoài Nhạn Hồi, không ai có thể nghe thấy lời nàng ta, tuy vậy nàng ta vẫn bịt miệng, sợ

https://thuviensach.vn

mình sẽ làm con gái hốt hoảng: “Cảm ơn cô.” Nàng ta cơ hồ khóc không thành tiếng, chỉ lặp đi lặp lại: “Cảm ơn cô, cảm ơn cô!”

Nghe thấy nàng ta liên tiếp cảm ơn, nắm tay Nhạn Hồi hơi run rẩy.

Sau đó nàng buông tay, lòng bàn tay đốt lên một đốm lửa hóa thành hình một tiểu Hồ yêu: “Muội xem, tỷ làm xiếc cho muội xem này.” Nàng giải thích với Bạch Hiểu Lộ như vậy.

Chia xa một lần đã đau khổ lắm rồi, Nhạn Hồi không muốn con bé và mẹ phải nếm trải biệt ly lần nữa. Vậy nên đành lựa chọn lừa gạt, đối với Bạch Hiểu Lộ, nàng không biết như thế nào mới là tốt nhất.

Quả nhiên Bạch Hiểu Lộ nở nụ cười, “Nhạn tỷ tỷ thật tốt.”

Nhạn Hồi gật đầu, “Ta về phòng trước đây.”

Thiên Diệu ở bên cạnh trầm ngâm, hôm nay không bày pháp trận nên không nhìn thấy Hồ yêu ba đuôi, nhưng hắn có thể đoán được Nhạn Hồi đã làm chuyện gì. Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn bất giác rơi trên mặt nàng.

Vào phòng, Nhạn Hồi đứng tựa cửa thất thần một lúc rồi chợt hỏi: “Thiên Diệu, ngươi có mẹ không?”

Thiên Diệu lắc đầu: “Có, song chưa từng gặp.”

“Trời sinh trời nuôi cũng tốt.” Nhạn Hồi lẩm bẩm, “Ta bỗng nhớ mẹ quá...”

https://thuviensach.vn

47

Nhạn Hồi nằm trên giường một đêm, đau đớn trong bụng đã dịu đi nhiều. Nhưng sáng hôm sau ăn sáng, vừa xong một cái bánh bao, lúc đang định lấy cái thứ hai, nàng bỗng bịt miệng, vội vã tìm một cái chậu lớn nôn ra.

Khó chịu như muốn nôn luôn cả dạ dày.

Cửa phòng bên cạnh kêu két, là Thiên Diệu nghe thấy động tĩnh. Vừa đi vào đã thấy Nhạn Hồi đang quặn bụng nôn, hắn nhíu mày; "Sao thế hả?"

"Đừng... đừng bắt ta nói chuyện." Nhạn Hồi nói xong, ôm bụng ngồi bệt xuống đất không màng hình tượng, "Đau bụng..."

Thiên Diệu bước tới, chộp lấy cổ tay nàng, kiểm tra xong càng nhíu chặt mày hơn, "Vết thương của cô có pháp lực."

"Phí lời." Nhạn Hồi vung tay mấy cái, hất Thiên Diệu ra, tự mình nhổm dậy ngồi bên bàn, "Không có pháp lực mà ta điều tức cả đêm không khỏi sao?" Nói xong nàng tiện tay bưng trà lạnh trên bàn định uống.

Thiên Diệu thấy vậy giật lấy chiếc cốc trên tay nàng, "Trà lạnh hại bụng, cô còn dám uống nữa?"

Nhạn Hồi trợn mắt nhìn hắn, đoạt lại chén trà, vừa vô tội vừa ngạc nhiên, "Nhưng ta khát mà."

Thiên Diệu mặc kệ nàng, không nói một lời lại giật chiếc cốc, bưng luôn chỗ bánh bao kia đi. Nhạn Hồi thoáng ngây người, sau đó đập bàn, "Trả đồ ăn cho ta, ngươi lấy đi làm gì?"

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu cũng chẳng quay đầu, thản nhiên đẩy cửa bước ra, mãi đến trước khi đóng cửa hắn mới liếc nhìn Nhạn Hồi, bỏ lại hai chữ: "Chờ đó!"

Thức ăn bị đoạt mất, nếu chỉ an tĩnh ngồi đó chờ thì không phải là Nhạn Hồi nữa. Nàng ôm bụng vội vã đi theo.

Đến cầu thang, Thiên Diệu lần nữa ngoảnh nhìn Nhạn Hồi, có lẽ cảm thấy nàng đi lại cũng không thành vấn đề nên hắn mặc kệ, tiếp tục mang đồ đi một mạch tới hậu viện, vào nhà bếp.

Vừa ăn sáng xong, người trong bếp Vong Ngữ lâu đều đang chuẩn bị bữa ăn trưa, vẫn chưa có ai đốt lửa, Thiên Diệu tự mình thành thạo sử dụng nồi niêu chén bát.

Nhạn Hồi đứng ngoài cửa quan sát, thấy hắn đổ trà, đặt bánh bao xuống, tìm gạo vo sạch, nhóm lửa đặt nồi lên, tay chân nhanh nhẹn mổ một con cá, mỗi đao một miếng, gọn gàng róc hết xương, rồi lại vỗ vỗ sống dao, lấy hết xương dăm dọc theo xương sống cá ra.

Cuối cùng trộn thịt cá đã xử lý với mấy sợi gừng rồi băm nhuyễn, đổ nước vào một nồi khác khử mùi tanh rồi mới bỏ vào nồi cháo, thêm vào ba khúc hành, chậm rãi khuấy.

Thủ pháp của hắn thành thạo nhanh nhẹn, hẳn là mười năm nay Thiên Diệu phải sống trong sơn thôn nhỏ trên núi Đồng La, trên người lại không có pháp thuật, chuyện nấu nướng giặt giũ, ngoài việc phải tự làm thì còn ai giúp nữa, đương nhiên lâu ngày sẽ trở nên tháo vát.

Bóng dáng bận rộn của Thiên Diệu không biết vì sao lại khiến Nhạn Hồi nhìn đến thất thần. Nàng từng ăn bánh bao hắn làm, mùi vị khá ngon, đáng tiếc lúc đó ở chốn thôn dã hẻo lánh không có nguyên liệu tốt, nếu không những món hắn nấu có lẽ còn hấp dẫn hơn Trương mập của núi Thần Tinh nữa.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa tư thế hành động cử chỉ này, cho dù khuấy cháo cũng phóng khoáng tự nhiên, tuấn tú bắt mắt, Trương mập có đi ngựa cũng không đuổi kịp...

"Nếu ngươi là nữ nhân thì ta sẽ cưới ngươi về."

Câu này không biết thần xui quỷ khiến thế nào mà thốt ra từ miệng Nhạn Hồi.

Chiếc muôi của Thiên Diệu quét qua đáy nồi đánh "xoẹt" một tiếng, cho dù là có cháo cũng không giấu nổi âm thanh này.

Hắn lại liếc nàng, "Cô phải là nam nhân thì mới có tư cách nói lời đó."

Nhạn Hồi đáp ngay không suy nghĩ, "Có nam nhân nào đối xử với ngươi tốt hơn ta đâu chứ?"

"..."

Hình như rất có lý, nhưng sao cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng!

Thiên Diệu hết nói nổi, không nhìn nàng nữa, tập trung nấu cháo, đến khi cháo dấy mùi thơm, bên cạnh bỗng truyền tới tiếng Nhạn Hồi hít hà: "Thơm quá." Nàng thò đầu từ bên cạnh Thiên Diệu, nhìn cháo trong nồi không chớp mắt.

"Ngươi không bỏ thứ gì khác mà sao lại thơm quá vậy?"

Trương mập trong lòng Nhạn Hồi lại tụt thêm một hạng nữa.

Thiên Diệu cúi đầu, thấy Nhạn Hồi hoàn toàn bị nồi cháo thu hút, mặt áp lên cánh tay hắn cũng không hề phát giác. Hắn bèn đứng dịch sang một

https://thuviensach.vn

chút, lần này thù hay hơn nữa, Nhạn Hồi cho rằng hắn nhường chỗ nên lại chen lên phía trước, vẫn áp sát vào hắn.

Sao không nói hắn là người bị bỏ thuốc, không bắt hắn tránh ra đừng chạm vào nàng khiến nàng mặt đỏ tim loạn nữa?

Mê hương gì đó đối với Nhạn Hồi chỉ là phù du so với nồi cháo cá này...

Đứng sát như vậy cũng không nhìn hắn lấy một lần...

Thiên Diệu lại khuấy nồi, thật ra thì cháo phải để lửa nhỏ thêm một lúc mới ngon, nhưng không biết vì sao, Thiên Diệu múc ngay mấy muỗng lớn ra chén: "Ăn đi." Hắn để cháo sang một bên, âm thanh đặt lên bệ bếp hơi vang.

Nhạn hồi như một con cún chăm chú vào thức ăn, đầu di chuyển theo hướng chén cháo, tức thì rời khỏi Thiên Diệu, tự mình bưng chén cháo ăn ngay trong bếp.

Thiên Diệu bên cạnh nghiêng đầu nhìn nàng. Thấy Nhạn Hồi thổi mấy cái, ăn một muỗng, sau đó ngây ra hồi lâu, lúc nhìn sang hắn, ánh mắt rơm rớm: "Thì ra ngươi nấu ăn ngon đến vậy sao?"

Biểu hiện của nàng giống như cảm động lắm, "Ấm hết cả bụng ta rồi, ta bắt đầu sùng bái ngươi rồi đó."

Thiên Diệu ho khẽ rồi nhìn phong cảnh ngoài cửa, một lúc sau mới nói: "Vốn dĩ còn ngon hơn nữa, có điều, thấy cô thèm quá nên múc cho cô đó."

Nhạn Hồi đâu có nghe được gì, vội vã gật đầu mấy cái rồi lại tiếp tục ăn.

Thiên Diệu không nghe thấy tiếng nàng đáp, quay đầu nhìn lại, Nhạn Hồi đã ăn chén thứ hai, hắn bất lực nhưng khóe miệng vẫn cong lên, nở nụ cười

https://thuviensach.vn

nhàn nhạt không ai nhìn thấy.

"Ăn ít thôi, coi chừng lại đau bụng."

Lúc này lời mới lọt vào tai, Nhạn Hồi không có cảm giác, tuy nhiên đến khi có phản ứng, nàng vừa ăn cháo vừa ngẫm nghĩ, sao lại thấy có ý cưng chiều vậy nhỉ...

Nàng liền ngẩng đầu lên... trong nhà bếp không còn ai nữa.

Chỉ có cháo nóng bốc hơi vấn vít, ấm cả không khí.

Buổi chiều Nhạn Hồi cảm thấy bụng khá hơn đôi chút nên không rảnh rỗi nữa, một mình chạy đi tìm Phụng Thiên Sóc.

Phụng Thiên Sóc đang ở trong phòng, lúc Nhạn Hồi tới vừa khéo có một nữ nhân đứng bên cạnh hắn ta, dung nhan tuyệt sắc, nhưng so với Huyền Ca không biết còn kém bao nhiêu.

Nàng liếc nhìn mỹ nhân kia rồi lại nhìn Phụng Thiên Sóc.

Hắn ta cũng quan sát Nhạn Hồi từ trên xuống dưới rồi cười nói: "Người tu tiên đạo đúng là khác, hôm qua bị thương nặng vậy mà mới chỉ một đêm lại bắt đầu nhảy nhót được rồi. Năng lực hồi phục của Nhạn cô nương thật khiến ta mở rộng tầm mắt."

"Phụng đường chủ thật sự coi ta là thần tiên sao, vết thương đó đâu khỏi nhanh như vậy được, bụng ta vẫn còn đau đây này."

Phụng Thiên Sóc phẩy quạt cười cười, "Ồ, vậy Nhạn cô nương sao không ở yên trong phòng dưỡng thương, đến đây tìm ta làm gì?"

https://thuviensach.vn

“Trước khi vào phòng ngài, ta vốn chỉ có hai chuyện muốn nói, sau khi vào rồi ta bỗng có ba chuyện muốn nói.”

Phụng Thiên Sóc bật cười, “Nhạn cô nương cứ nói thử xem.”

“Chuyện thứ nhất, Phụng Minh đã chết, Thiên Hương phường không còn cách chế tạo mê hương nữa, chắc cũng không có ai bắt đám Hồ yêu đâu. Phụng đường chủ hãy tìm một ngày cho người nhốt chúng lại đưa đến biên giới đi. Ta sợ cứ thả ở ngoài thành, lỡ như đám Hồ yêu mất nội đan nhất thời nghĩ quẩn, bày trò hại người thì không hay.”

Hắn ta gật đầu, “Chuyện này đương nhiên rồi. Chuyện thứ hai là gì?”

“Chuyện thứ hai chính là muốn thương lượng với Phụng đường chủ, ta mới vừa rời khỏi môn phái, chuyện này chắc ngài cũng biết. Ta một mình xuống núi, không một xu dính túi, đương nhiên cuộc sống rất vất vả. Tuy không phải ta cố ý đến giúp ngài, nhưng dù sao cũng đã giúp Phụng đường chủ giải quyết một phiền phức lớn, ngài xem thử...”

Phụng Thiên Sóc tất nhiên nghe hiểu, ha ha cười lớn, “Được được, không cần nói đến việc Nhạn cô nương thật sự giúp được tại hạ, cô còn đang bị thương, mỹ nhân gặp nạn ta nhất định tương trợ không nói một lời.” Hắn khép chiếc quạt trong tay lại chỉ về phía Nam: “Trong tiểu trấn nhỏ ở ngoài thành Nam năm mươi dặm ta có một ngân lâu nhỏ. Mấy năm nay việc buôn bán ở đó cũng khá, nếu Nhạn cô nương đã lên tiếng, vậy ngân lâu đó tặng cho cô.”

Mắt Nhạn Hồi lập tức sáng rực, hệt như được nhóm lửa, “Ngân lâu?”

“Đúng!” Phụng Thiên Sóc gật đầu khẳng định, “Nhạn cô nương có vừa ý không?”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi vốn chỉ định tới kiếm chút bạc rồi xoay xở lộ phí để tiện sau này hành tẩu giang hồ thôi, nào ngờ tên này lại biết cách cảm tạ người ta như vậy!

Không hổ là bậc thầy dụ dỗ các cô nương. Thủ pháp này cho dù là nữ nhi nhà lành cũng chạy theo hắn thôi, phẩy tay một cái là có một cái ngân lâu nhỏ rồi. Không theo cũng không còn cách nào!

"Vừa ý!"

Rất vừa ý!

Phụng Thiên Sóc vẫn cười ôn hòa, "Vậy còn chuyện thứ ba sau khi vào phòng mới có là gì?"

Hắn ta vừa hỏi, vẻ mặt Nhạn Hồi liền cứng lại, suy ngẫm một hồi mới nói: "Tuy ngài giàu có lại rộng rãi, vẻ ngoài cũng ưa nhìn, tuy ngài đã có cả trăm tiểu thiếp, cứ tiếp tục thế này ngài sẽ còn có hai trăm tiểu thiếp nữa, ta nghĩ rồi, ta muốn Huyền Ca."

Nụ cười trên mặt Phụng Thiên Sóc vẫn còn, nhưng giọng điệu đã trở nên cứng rắn: "Không được."

Nhạn Hồi bĩu môi: "Ta cũng không phải người thích lo chuyện bao đồng. Ta biết Huyền Ca thật lòng yêu ngài, một trăm tiểu thiếp của ngài sau này nói không chừng còn tiếp tục gia tăng. Ta cảm thấy như vậy quá thiệt thòi cho Huyền Ca. Cô nương như cô ấy, không thể nói xứng đáng có người tốt hơn, mà phải nói xứng đáng có người một lòng một dạ. Ta biết Huyền Ca ở chỗ ngài còn có khế ước bán thân. Không phải ta muốn Huyền Ca theo ta đi ngay bây giờ. Dù sao đi hay ở hay theo ai khác đều không do người ngoài như ta quyết định, cô ấy muốn làm gì là lựa chọn của cô ấy. Chỉ là, ta hi vọng nếu có ngày Huyền Ca muốn đi, không có bất kì vật gì ngoài thân có thể cản chân cô ấy."

https://thuviensach.vn

Phụng Thiên Sóc im lặng thật lâu, chiếc quạt trong tay khép lại, không mở ra cũng không gõ trong tay, hắn chỉ cầm như vậy mà nói: "Nếu ta không cho thì Nhạn cô nương có cướp không?"

"Chúng ta là quan hệ hảo hữu. Phụng đường chủ, làm sao ta có thể cướp của ngài được?" Nhạn Hồi cười, "Nhưng quan hệ hảo hữu của chúng ta được xây dựng vì ta là bằng hữu của Huyền Ca, hơn nữa lại trong tình trạng quan hệ giữa ngài và Huyền Ca rất tốt. Nếu có một ngày Huyền Ca không muốn qua lại với ngài nữa, vậy ta sẽ cướp thôi."

Phụng Thiên Sóc bật cười, "Nhạn cô nương muốn cho Huyền Ca chỗ dựa, luôn tiện cảnh cáo ta sao?"

"Không dám!" Nhạn Hồi nói, "Vậy nếu chuyện cuối cùng Phụng đường chủ không đồng ý, ta cũng không còn cách nào khác, đành cáo từ trước thôi."

Phụng Thiên Sóc vẫn cười, "Không tiễn."

Nhạn Hồi đi rồi, hắn ta mới tới đứng bên cửa, nhìn nàng ra khỏi tiểu lâu, xuyên qua đình viện, trở về tiểu lâu của mình. Ở đó, bên cửa sổ lầu hai, Thiên Diệu đang tựa vào khung của sổ, chăm chú nhìn Nhạn Hồi phía dưới không dời mắt.

Phụng Thiên Sóc lúc này mới lạnh lùng nói một câu không đầu không đuôi: "Nói tiếp đi."

Nữ nhân tuyệt sắc bên cạnh hành lễ đáp: "Lăng Tiêu đạo trưởng nhờ thuộc hạ chuyển lời cho Đường chủ, nhất định phải trông coi đệ tử bị trục xuất Nhạn Hồi này, đừng để cô ấy rời khỏi tầm mắt ngài."

https://thuviensach.vn

Hắn nhíu đôi mắt phụng: “Vậy cô cũng chuyển lời ta cho Lăng Tiêu, đồ đệ của ngài ấy hình như dây vào nhân vật phiền phức ghê gớm nào đó rồi.”

https://thuviensach.vn

48

Nhạn Hồi đau bụng hết ba ngày. Trong ba ngày này nàng cơ bản không ăn thứ gì khác, mỗi lần nghe tiếng cửa phòng bên cạnh vang lên, nàng bèn đẩy cửa xông ra, chặn Thiên Diệu lại, giương mắt nhìn hắn: "Xuống bếp à?"

Thiên Diệu liếc nhìn nàng không nói lời nào, nhưng cũng thật sự đi vào bếp.

Nhạn Hồi tự nguyện theo sau. Ngày nào cũng có món ngon dâng tới miệng là sung sướng nhất.

Nàng chưa khỏe hẳn, ở Vong Ngữ lâu lại có ăn có uống nên đương nhiên không muốn đi. Còn Thiên Diệu hình như cũng không vội đi tìm những bộ phận khác của cơ thể, hắn không nhắc tới chuyện này với Nhạn Hồi. Nàng cũng vờ như không biết, coi như nghỉ ngơi một thời gian.

Bám theo Thiên Diệu ăn chực ba ngày, đột nhiên có một tin tức truyền ra.

Cái chết của Phụng Minh đã lan truyền rộng rãi, tin tức Thất Tuyệt đường được công khai là Phụng Minh bệnh chết. Song, bất kỳ ai có đầu óc cũng đều không tin, nhất thời trong giang hồ bàn tán xôn xao về cái chết của ông ta, đa phần đều nói ông ta bị điệt nhi của mình mưu quyền sát hại. Cách nói này hợp tình hợp lý không chê vào đâu được, dù vậy vẫn còn hai cách nói khác.

Một là, Phụng Minh chết dưới tay Hồ yêu Thanh Khâu, hai là Phụng Minh chết dưới tay người tu tiên.

https://thuviensach.vn

Có điều, người tu tiên nào lại giết Phụng Minh, có người đoán là tu tà, cũng có người chĩa mũi dùi về phía Nhạn Hồi.

Thế nhưng đây chỉ là suy đoán, không ai có thể làm được gì.

Lúc nghe được tin này từ Huyền Ca, Nhạn Hồi đang uống canh gà Thiên Diệu hầm, một hơi uống cạn chén canh lớn. Xong xuôi nàng mới ngẩng đầu đáp lời Huyền Ca: "Chỉ là suy đoán thôi mà. Không sao, cứ để họ đoán đi, thích thế nào thì đoán thế ấy, không tiết lộ tin tức gì thì thôi, nhưng nếu tin này đã lộ rồi, tốt nhất cứ như hiện giờ, mấy phần thật mấy phần giả, để người ta không phân biệt được rốt cuộc phần nào là giả phần nào là thật. Dù sao nếu là ta thì cuối cùng ta cũng sẽ chĩa mũi dùi về phía Phụng Thiên Sóc..."

"... Huyền Ca, cô lo cho Phụng Thiên Sóc đi còn hơn. Ta cũng chỉ là một trong các suy đoán thôi, không sao không sao." Nhạn Hồi liếm thìa, còn chưa đã thèm, nàng nhìn sang Thiên Diệu, giống như không hề nghe thấy đoạn đối thoại này, "Canh gà hôm nay hết rồi sao?"

Thiên Diệu đang tự đánh cờ trên bàn, không buồn để ý tới nàng.

Nàng bĩu môi: "Nhỏ nhen!"

"Cô đã uống nhiều lắm rồi, uống nữa sẽ đau bụng đó." Huyền Ca thấy nàng thèm thuồng như một con cún, không khỏi khuyên can, "Cho cô ăn ít là tốt cho cô thôi. Ta cho cô biết tin đó, cô đừng lo lắng quá." Nàng ta gõ lên đầu Nhạn Hồi, "Cô đó, đúng là thích gây họa, sau này nếu muốn đi lại trên giang hồ thì phải chú ý nhiều hơn mới được. Nếu không để người ta nắm được thóp thì không ai bảo vệ cô nổi đâu."

Nhạn Hồi cũng không quan tâm, gật đầu lấy lệ: "Biết rồi biết rồi." Nàng áp mặt lên cánh tay Huyền Ca, "Huyền Ca thương ta mà."

https://thuviensach.vn

Huyền Ca bật cười, vô tình đảo mắt, vừa khéo bắt gặp Thiên Diệu đang nghiêng mắt quan sát bọn họ.

Bốn mắt nhìn nhau, Thiên Diệu giống như bị bắt quả tang, ho một tiếng rồi quay đầu đi, có điều quân cờ trong tay cầm một hồi cũng không đặt xuống.

Huyền Ca cảm thấy vừa thú vị vừa buồn cười, nàng vỗ vỗ đầu Nhạn Hồi.

Sau này người thương Nhạn Hồi e là không chỉ mình nàng nữa.

Nhạn Hồi không quan tâm tin tức Huyền Ca mang đến, chẳng ngờ, còn chưa được mấy ngày, báo ứng vì không nghe lời đã đến.

Nhạn Hồi cảm thấy mấy hôm nay vết thương của nàng đã đỡ nhiều, đến lúc phải thu dọn hành lý, tìm thời gian thích hợp rời khỏi Vong Ngữ lâu. Bây giờ nàng là người đã có ngân lâu, nàng phải đi trông coi "chuyện làm ăn" của mình trước. Sau đó...

Nàng muốn về quê một chuyến, dâng hương cho mẹ.

Vừa khéo tiểu trấn Phụng Thiên Sóc nói cũng gần thôn trang của nàng, trên đường tới ngân lâu có thể ngang qua thôn trang, luôn tiện về thăm mẹ.

Nhạn Hồi vừa đi dạo phố chợ vừa suy nghĩ nên mua gì, thình lình phía trước có một bóng đen chắn đường nàng, ánh mắt Nhạn Hồi vẫn rơi trên những món hàng được bày bán ven đường. Lúc suýt chút va phải bóng người kia mới giật mình, người kia lại đột ngột đưa tay muốn tóm lấy nàng.

Nhạn Hồi vô thức lui về phía sau, vung tay định đánh người đó, lại không ngờ người này lại có nghề, sau mấy đòn vẫn không để nàng chiếm tiên cơ.

https://thuviensach.vn

“Nhạn Hồi!”

Tiếng hét này khiến Nhạn Hồi giật mình, động tác trên tay lập tức dừng lại, bấy giờ mới nhìn thẳng người kia.

Người đến thân mặc trường bào trắng xanh, là cách ăn mặc tiêu chuẩn của người núi Thần Tinh. Tóc y chải hết lên đỉnh đầu, thẳng tắp không rơi một sợi, áo mũ ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, eo đeo bạch ngọc, tay cầm trường kiếm Thất tinh, toàn thân chính khí lẫm liệt.

“Đại... đại sư huynh?”

Người đến chính là Tử Thần đại đệ tử của Lăng Tiêu. Y nghiêm túc nhìn Nhạn Hồi một lúc, quan sát nàng từ trên xuống dưới: “Khí tức trên người muội sao lại phức tạp như vậy?”

Nhạn Hồi ngây người nhìn y thật lâu mới phản ứng lại, không đợi y nói xong, nàng đã quay người chạy mất.

Tử Thần ngây người, nhanh tay tóm lấy vạt áo Nhạn Hồi, “Chạy cái...” Còn chưa dứt lời, bên cạnh đột ngột có một bàn tay giữ chặt cổ tay y, động tác nhanh đến mức Tử Thần không kịp phản ứng.

Tử Thần quay đầu, nhìn thấy trước mặt có một thanh niên tuấn tú đang lạnh lùng nhìn hắn, tuy thân hình người đó hơi gầy ốm nhưng ánh mắt rất kinh người.

Tử Thần chau mày, Nhạn Hồi đang chạy bên kia bỗng dừng bước: “Thiên Diệu! Sao ngươi không theo ta, thôi đi thôi đi, không hỏi ngươi chuyện này...” Nàng kéo tay Thiên Diệu, “Đi đi đi.”

Nghe Nhạn Hồi hét phải đi, Tử Thần đâu chịu tha cho nàng: “Đứng lại!” Tay kia của y vung lên, tóm lấy bàn tay đang trống không của nàng, Thiên

https://thuviensach.vn

Diệu muốn ngăn, khổ nỗi một tay đang kéo Tử Thần, một tay bị Nhạn Hồi kéo...

Vậy là ba người kéo nhau thành một vòng tròn, giằng co tại chỗ hồi lâu...

Người qua lại trên phố chợ đều liếc nhìn họ.

Một lúc sau, da mặt Nhạn Hồi cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, nàng thở dài: "Được được, muội không chạy, chúng ta đều buông tay, từ từ nói, được không?"

Tử Thần nghiêm túc nhìn nàng, thấy Nhạn Hồi nói được làm được, nàng buông tay Thiên Diệu, sau đó nhìn y nói: "Đại sư huynh, sao huynh lại tới đây?"

Bàn tay đang nắm cổ tay Nhạn Hồi khẽ lơi lỏng, Thiên Diệu cũng buông tay y ra, Tử Thần mới chịu buông tay: "Ta tới phía Tây Nam chấp hành một nhiệm vụ do Lăng Phi sư thúc dẫn đầu, hai mươi tám núi mỗi núi chọn hai đệ tử cùng đi, ta và Tử Nguyệt..."

Lời y còn chưa nói hết, Nhạn Hồi đã đưa tay tóm lấy Thiên Diệu.

Nhưng động tác của nàng không nhanh bằng Thiên Diệu, lúc cổ tay nàng khẽ cử động, hắn đã cầm tay nàng, mười ngón đan chặt, Nhạn Hồi vốn không chú ý chi tiết này, sử dụng thuật Độn Thổ, lập tức biến mất trước mặt Tử Thần.

Tử Thần im lặng đứng yên tại chỗ, gió thổi tung vạt áo...

Nhạn Hồi độn thổ trở về Vong Ngữ lâu, vừa đến sân viện đã bắt đầu cười: "Ngươi có thấy sắc mặt đại sư huynh vừa nãy không?"

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nhìn bàn tay mười ngón đan nhau của hai người, cảm giác ấm áp kia lại từ nơi tiếp xúc truyền vào tim. Hắn thấy nàng cười vui vẻ, lại âm thầm siết chặt thêm chút nữa.

"Đi thôi, chúng ta về phòng đã." Nhạn Hồi hoàn toàn không biết gì, cứ vậy mà kéo tay hắn đi tới của phòng, lúc sắp đẩy cửa nàng mới phản ứng được tay mình vẫn còn bị Thiên Diệu nắm.

Nhưng Thiên Diệu đã cực kỳ tự nhiên buông tay ra, cũng giống như lúc nắm tay ban nãy.

Nhạn Hồi cũng không để tâm, vừa đẩy cửa vừa nói, "Hôm nay ngươi phản ứng cũng nhanh quá nhỉ, nghĩ kỹ lại, chúng ta phối hợp cũng ăn ý lắm đó."

Đúng vậy, rất ăn ý!

Chỉ cần hắn nhìn nàng là biết ngay trong lòng nàng đang có ý đồ quỷ quái gì, muốn làm chuyện xấu xa gì, lúc nào giở trò vặt vãnh, lúc nào thông minh hơn người.

Giống như... nàng là một phần cơ thể hắn.

Nhưng mà vốn dĩ, nàng cũng coi như là một phần cơ thể hắn.

Nhạn Hồi vào phòng, bắt đầu lật rương mở tủ thu dọn đồ đạc.

Thiên Diệu an tĩnh đứng nhìn. Nhạn Hồi vừa gấp quần áo vừa nhìn hắn, nói: "Ta vốn định chờ bụng hết đau hẳn rồi mới đi, ở đây khá thoải mái, ngươi lại nấu ăn rất ngon, chẳng ngờ đại sư huynh tìm tới. Đại sư huynh của ta chính trực, năng lực cũng mạnh lắm, nếu ta không chạy thì sau này sẽ bị huynh ấy bắt mất."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nhướng mày: “Y bắt cô làm gì?”

Nhạn Hồi bĩu môi: “Với tính cách của huynh ấy... Lúc xưa ta bị đuổi ra khỏi núi không có mặt đại sư huynh. Hiện tại huynh ấy đã quay về, ra ngoài làm nhiệm vụ lại cố ý rời đội vòng vèo tìm ta, nhất định là trên đường nghe thấy lời đồn gì liên quan tới ta nên muốn bắt ta về núi Thần Tinh.”

“Ta biết muội không phải là loại người đó, theo ta về núi Thần Tinh, ta sẽ giúp muội cầu xin sư phụ.” Nhạn Hồi bắt chước vẻ mặt nghiêm nghị của Tử Thần, sau đó lại bĩu môi, “Đại sư huynh tìm ta ngoài nói như vậy nhất định không còn lời nào khác.” Nàng thở dài, khóe miệng cong lên một nụ cười, ba phần mỉa mai bày phần bất lực, “Đầu óc ngoan cố, không cần đoán cũng biết huynh ấy đang nghĩ gì.”

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt lạnh đi: “Đại sư huynh của cô hình như rất tốt với cô.”

“Huynh ấy đối với ai cũng tốt hết.” Nhạn Hồi không để ý đáp, “Trách nhiệm quá nặng, chuyện gì cũng thích ôm về phía mình. Rất nhiều sư thúc nói huynh ấy là đệ tử giống sư phụ ta nhất...”

Chưa nói hết câu này, Nhạn Hồi đã im lặng, động tác trên tay cũng dừng, đôi mắt rũ xuống, không biết nghĩ tới điều gì, nàng lại hít một hơi thật sâu, y phục trên tay nhanh chóng được gấp chỉnh tề: “Không nói với ngươi nữa.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn: “Hay là nói chuyện ta phải đi đi.”

Thiên Diệu nhìn nàng, im lặng chờ nghe.

“Ngay từ đầu ta đã không muốn xen vào ân oán giữa ngươi và Tố Ảnh, ngươi biết mà.” Ngữ điệu của Nhạn Hồi không nhanh không chậm, “Ngươi đã có xương rồng, có sừng rồng có thể hấp thu linh khí trời đất tu luyện trở lại. Những phần tiếp theo ngươi tự đi tìm thôi, ta thật sự phải đi rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nhạn Hồi!” Thiên Diệu hiếm khi nghiêm túc gọi tên nàng như vậy, bởi vì hai chữ này vừa thốt ra, Nhạn Hồi bất giác ngây người, nhanh chóng lấy khí thế nói tiếp: “Ngươi đừng mong thuyết phục ta, ta nghĩ lâu lắm rồi, tuy đúng là ta có vảy Hộ Tâm của ngươi, đúng là ngươi đã cứu mạng ta, cũng đúng là quan hệ rất sâu xa...” Nàng tự nói phần mình, giọng hơi yếu hơn, nàng không thể không ho nhè nhẹ, tìm lại tự tin, “Tuy nhiên thời gian qua coi như ta cũng lấy mạng đổi mạng trả hết tất cả rồi. Dù sao chúng ta cũng không phải là người chung đường, bởi vậy ai đi đường nấy, quay lại vị trí vốn có của mình đi.”

Thiên Diệu im lặng một hồi, cất tiếng: “Trên nhân thế này, ta vốn đã không còn chốn dung thân.” Hắn cụp mắt, nhìn lòng bàn tay mình, ở đó vẫn còn vương hơi ấm, “Nhưng cô...”

Hắn chăm chú nhìn Nhạn Hồi, giọng nhẹ nhàng chậm rãi: “... đã giúp ta lấy lại chỗ đứng.”

Bởi vậy, “vị trí vốn có” đối với Thiên Diệu rốt cuộc là ở đâu...

Nhạn Hồi nghe thấy lời này bất giác lại thất thần.

Có người cần nàng đến vậy, dựa dẫm vào nàng đến vậy, trên thế gian này, đối với một người nào đó, thì nàng có ý nghĩa quan trọng như vậy...

Mẹ nó, sao nàng lại cảm thấy tim mình như một con chim nhỏ đang ca hát vui vẻ vậy nhỉ...

Mẹ nó, sao nàng lại cảm thấy thần quang trên người Thiên Diệu lại bùng lên hơn nữa...

https://thuviensach.vn

49

Nhạn Hồi vẫn luôn cho rằng mình quả đoán không băn khoăn suy nghĩ, thậm chí có lúc vì dứt khoát quá mức nên vô tâm vô tính.

Lúc nàng rời khỏi núi Thần Tinh, bước xuống bậc thang dài trước cửa núi, mỗi một bước đều mang theo ký ức ngày xưa. Khoảng khắc Lăng Tiêu đưa nàng về cửa núi, nói với nàng rằng, "Nhạn Hồi, từ nay về sau đây sẽ là nhà của con!" Giống như mãnh hổ mai phục trong chỗ tối, đột nhiên xông ra cắn xé nàng máu thịt lẫn lộn.

Cho dù hồi ức dâng trào thế nào, cảm xúc buồn bã đến đâu, Nhạn Hồi cũng không hề dừng bước.

Lúc đó nàng cảm thấy, cả đời này có lẽ bất cứ điều gì cũng không thể ngăn cản bước chân nàng khi nàng muốn bỏ đi.

Thế gian này luôn có những chuyện kỳ quái lạ lùng khiến người ta khó lòng dự liệu. Lúc Thiên Diệu chăm chú nhìn nàng nói những lời dựa dẫm như vậy, Nhạn Hồi bất chợt cảm thấy mình không cất bước nổi.

Nàng… phát hiện bản thân không thể nào vứt bỏ một người cần mình đến vậy.

Nàng có thể tàn nhẫn với bản thân, chỉ là... không thể nào nhẫn tâm với Thiên Diệu như vậy.

Nhạn Hồi dời mắt không nhìn hắn, lòng thầm nguyền rủa mê hương đáng chết đến nay vẫn còn chưa tan!

"Mặc... mặc kệ ngươi nói thế nào, dù sao ta cũng không cùng ngươi đi tìm những bộ phận cơ thể khác nữa đâu. Trên giang hồ đã có tin ta thả Hồ

https://thuviensach.vn

yêu, tuy mọi người vẫn chỉ suy đoán thôi, nhưng chắc là ta cũng đã trở thành đối tượng chú ý của các môn phái, thậm chí là núi Thần Tinh, tiếp tục đi chung với ngươi cũng không tốt cho ngươi." Nhạn Hồi vác tay nải đã được thu dọn gọn gàng, đi lướt qua vai Thiên Diệu ra cửa, "Ta đi đây, ngươi đừng theo ta nữa."

Tuy nói vậy nhưng Nhạn Hồi không sử dụng thuật Độn Thổ, chỉ cất bước đi, nhanh chóng xuống lầu.

Thiên Diệu thấy vậy cũng không nói một lời, không hề chậm trễ quay người theo sau nàng. Hắn cũng chẳng buồn về phòng thu dọn hành lý, vì thật ra hắn cũng chẳng có gì để thu dọn.

Ngoài Nhạn Hồi, hắn chẳng cần mang theo gì hết.

Bước ra khỏi gác lầu, Nhạn Hồi bỗng khựng lại, quay đầu nhìn hắn. Thiên Diệu cũng dừng lại, mặt không đổi sắc để mặc nàng nhìn.

Nàng sải bước rời Vong Ngữ lâu, không chào hỏi bất kỳ ai. Thiên Diệu thấy vậy bèn hỏi: "Cô bỏ đi mà không định từ biệt Huyền Ca cô nương à?"

Nhạn Hồi ra khỏi Vong Ngữ lâu, liếc nhìn Thiên Diệu: "Giao tình giữa ta và Huyền Ca xưa nay chưa bao giờ câu nệ những điều tầm thường này." Nói xong, nàng khựng lại một chút: "Ngươi cũng nhiều chuyện quá nhỉ...", rồi lại im lặng, dứt khoát dừng bước, quay người nhìn Thiên Diệu: "Đường vừa rộng lại vừa dài, ta đã nói sẽ không cùng ngươi đi tìm các bộ phận cơ thể thì nhất định sẽ không đi. Nhưng ngươi cứ đi theo ta, chân ở trên người ngươi, ta không quản được ngươi. Sau này nếu ngươi không theo kịp ta, ta cũng không dừng lại chờ ngươi đâu. Nếu có yêu quái tìm tới ăn thịt ngươi, ta cũng không cứu ngươi đâu. Nếu ở bên cạnh ta gặp xui xẻo thì ngươi tự chịu lấy, ta không hứa hẹn gì với ngươi đâu đó."

Đáng nói là, nàng không dùng thuật Độn Thổ.

https://thuviensach.vn

Tuy Thiên Diệu đã tìm được xương và sừng rồng, có thể hấp thu linh khí của trời đất, nhưng cho dù sừng rồng có lợi hại đến đâu, muốn hắn đả thông kinh mạch trong thời gian ngắn, thay đổi thể chất người phàm, khiến pháp lực ngưng tụ trong người để hắn có thể sử dụng pháp thuật, đó là chuyện gần như không thể.

Nhạn Hồi hẳn là biết rõ, chỉ cần nàng sử dụng Độn Thổ hay thuật Ngự Kiếm, với tinh lực của nàng hiện giờ, chỉ cần đi một ngày, cho dù trên người có chú của hắn, tuy vậy nếu muốn tìm được nàng cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Mà nàng không hề làm vậy.

Thiên Diệu cúi mày cụp mắt, tuy miệng đang nói chính sự, nhưng ánh mắt lại dịu dàng hơn ngày thường một phần: "Lúc xưa Tố Ảnh dùng phong ấn ngũ hành phong hồn phách, sừng rồng, xương rồng, tim rồng và gân rồng của ta. Trong năm vật này ta đã tìm được ba, hai vật còn lại đến nay ta cũng không có manh mối. Thế gian rộng lớn, ta cũng không biết phải tìm ở đâu. Cô muốn đi đâu thì cứ đi, cô chỉ cần biết là ta sẽ không rời khỏi cô là được."

Câu này như có lực đạo đẩy Nhạn Hồi một cái, khiến nàng bất giác lui về phía sau một bước, vội vã quay người, xoa xoa ngực.

"Ngươi... muốn theo thì cứ theo, dù sao ta cũng mặc kệ ngươi."

Nói xong Nhạn Hồi cúi đầu đi về phía trước. Thiên Diệu nhìn bóng nàng bực bội bỏ đi, khóe miệng khẽ động, chỉ chốc lát sau trở lại bình thường.

Hắn ngoảnh nhìn Vong Ngữ lâu...

https://thuviensach.vn

Lúc này cách thời điểm Vong Ngữ lâu náo nhiệt vẫn còn sớm, ngay cả các cô nương ngồi trò chuyện cũng chưa xuất hiện trên lầu. Thiên Diệu nhìn lên lầu hai một hồi rồi cũng xoay người, đi theo Nhạn Hồi.

"Phụng đường chủ." Nữ nhân áo nâu sau khung cửa sổ lầu hai nhẹ giọng nói, "Lăng Tiêu đạo trưởng đặc biệt dặn dò nhiều lần, không thể để Nhạn Hồi rời khỏi tầm mắt ngài. Ngài thả cô ấy đi vậy sao?"

Phụng Thiên Sóc đứng trong bóng lầu hai, phe phẩy quạt cười, "Tầm mắt của ta dài lắm." Hắn nói, "Cản cô ấy thì rõ ràng quá, chi bằng để cô ấy dạo chơi khắp nơi, dù sao..." Phụng Thiên Sóc chơi đùa chùm chìa khóa ngân lâu trên eo, "Chẳng phải ta đã sắp xếp nơi cô ấy muốn đi rồi sao?"

Nhạn Hồi và Thiên Diệu một mạch ra khỏi thành Vĩnh Châu, dọc đường nàng đi rất nhanh, đúng là có hơi vội, vì nàng vô cùng muốn thoát khỏi đại sư huynh. Thế nhưng lúc sắp rời khỏi ngoại thành bước lên quan đạo, Nhạn Hồi cảm thấy xung quanh dậy tiếng gió xào xạc.

Ánh mắt nàng lạnh đi, lui lại một bước, vừa định chặn Thiên Diệu đằng sau, thình lình thấy trên trời lóe lên một luồng sáng, một dải kim quang lấp lánh đáp xuống đất, lòng Nhạn Hồi bất lực: "Đại sư huynh..."

Vẫn bị đuổi kịp...

Xoay vạt áo, Tử Thần cầm trường kiếm đứng trước dải kim quang, vẻ mặt nặng nề: "Nhạn Hồi, đừng quấy nữa." Hắn nói, "Theo ta về núi."

Nhạn Hồi thở dài vô cũng bất lực, "Đại sư huynh, lần này thật sự không phải muội quậy phá. Muội đã là người bị trục xuất khỏi sư môn rồi, suốt đời không được phép tới gần núi Thần Tinh. Huynh muốn muội theo huynh về chẳng phải là làm khó muội sao, rõ ràng huynh đang muốn bắt cóc muội mà."

https://thuviensach.vn

Tử Thần nhíu chặt mày, “Sư phụ không thật sự nhẫn tâm trục xuất muội ra khỏi sư môn...”

Nhạn Hồi ngắt lời hắn, “Người đã làm vậy rồi.”

“Chẳng qua người chỉ nhất thời nóng giận thôi, muội theo ta về đi, ta giúp muội cầu xin, chờ sư phụ nguôi giận nhất định sẽ tha thứ cho muội.”

“Chuyện này thật ra sư phụ có tha thứ cho muội hay không, cũng chẳng sao nữa.”

“Muội lo về Lăng Phi sư thúc à? Phía Lăng Phi sư thúc, ta tin vào con người muội, muội không bao giờ vô duyên vô cớ làm chuyện đại nghịch bất đạo với trưởng bối như mọi người nói. Chỉ cần muội theo ta về giải thích...”

“Muội đã thật sự đánh cô ta, hơn nữa còn đốt cháy tóc cô ta.” Nhạn Hồi không chút kiêng dè, “Hơn nữa đến giờ vẫn cảm thấy rất hả lòng hả dạ.”

“...”

Nàng bĩu môi, “Bởi vậy đại sư huynh, huynh thấy rồi đó, muội thật sự không thể làm người của núi Thần Tinh nữa, huynh thả muội đi đi, muội cảm thấy bây giờ mình sống cũng tốt lắm.”

“Ăn nói bừa bãi!” Tử Thần nghiêm giọng trách mắng, “Muội có biết người trong giang hồ đồn đại muội thế nào không?”

“Tư thông với yêu quái, phản bội chính đạo gì đó chứ gì, có gì to tát lắm đâu.” Nhạn Hồi gãi mặt: “Muội không hề quan tâm họ đồn đại muội thế nào. Họ đâu có chứng cứ, muốn nói thì cho họ nói mấy câu đi, muội cũng đâu thiệt thòi gì.”

https://thuviensach.vn

“Bừa bãi! Muội là một cô nương, sao có thể chịu bị bôi nhọ như vậy được? Theo ta về, ta và sư phụ sẽ nghĩ cách giúp muội chứng minh.” Tử Thần nói xong, tuy sắc mặt nóng giận nhưng vẫn chìa tay ra với Nhạn Hồi, “Qua đây.”

Nhìn bàn tay chìa ra của Tử Thần, Nhạn Hồi ngây người hồi lâu, vẻ lơ đãng trên mặt cũng thu lại nhiều.

Đại sư huynh của nàng...

Người mà đến nước này vẫn còn chìa tay ra với nàng, tìm khắp giới tu đạo e chỉ có mình đại sư huynh nàng thôi. Khóe miệng Nhạn Hồi khẽ nhếch, ba phần cay đắng bảy phần bất lực.

Trong lúc Nhạn Hồi im lặng, bỗng cảm thấy phía trước tối đi, là Thiên Diệu chắn trước mặt nàng, “Cô ấy đã không muốn về thì ngươi đừng nên cưỡng ép nữa.”

Nghe Thiên Diệu nói vậy, Tử Thần nhíu chặt mày, y quan sát Thiên Diệu từ trên xuống dưới: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Trên người Thiên Diệu vẫn còn túi thơm Vô Tức lấy chỗ Huyền Ca, bởi vậy Tử Thần hoàn toàn không phát giác được khí tức trên người Thiên Diệu, y chỉ cảm nhận được người này thân phận thần bí, lai lịch quỷ quái, hơn nữa lại còn...

Có cử chỉ thân mật với sư muội y.

Thiên Diệu mặt không đổi sắc nói dối: “Ta chỉ là một người phàm thôi...”

Còn chưa dứt lời, Nhạn Hồi bị chặn sau lưng bỗng nảy ra một ý, vội kéo cánh tay Thiên Diệu, áp đầu lên vai hắn: “Là tình yêu đích thực muội tìm được khi xuống núi.”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu: "..."

Tử Thần nghe thấy lời này giống như bị định thân, ngây người một lúc: "Muội..."

Nhạn Hồi vô cùng nghiêm túc, "Đại sư huynh, huynh về đi, mặc kệ muội, muội đã tự ý đính ước chung thân với người này rồi, người là của huynh ấy, tim cũng là của huynh ấy! Nếu bây giờ huynh bất chấp ý muội, đưa muội về núi Thần Tinh, đó chính là chia uyên rẽ thúy, chia rẽ tình nhân, kiếp sau sẽ không tìm được nương tử đâu!"

Thiên Diệu quay đầu nhìn Nhạn Hồi, thấy nàng bám cánh tay mình rất chặt, đầu còn cọ cọ lên vai mình giống như tiểu nương tử đang làm nũng.

Tuy hiểu cô nương này đang diễn kịch hơn ai hết, lại không biết làm sao, tim hắn dường như thật sự bị mái tóc mềm mại của Nhạn Hồi cọ tới cọ lui, vừa tê lại vừa ngứa.

Hắn vốn dĩ... rất ghét bị người ta đụng chạm mà...

Sau khi hết sửng sốt, Tử Thần mới quan sát kĩ Thiên Diệu, lúc ban đầu thật sự không thăm dò được khí tức trên người hắn, y còn cho rằng hắn là một phàm nhân, nhưng nhìn kĩ lại, Tử Thần nắm chặt kiếm, mày càng nhíu chặt hơn, nói với Nhạn Hồi: "Trên người không hề có khí tức, ngay cả mùi khói lửa cũng không có. Làm sao có thể là người phàm bình thường? Nhạn Hồi, muội đừng nghĩ diễn kịch gạt ta!" Tử Thần vừa nói lại vừa quan sát Nhạn Hồi từ trên xuống dưới, lập tức lửa giận như tăng thêm mấy phần, "Suốt ngày muội làm bừa bên ngoài thế nào mà khí tức trên người lại hỗn tạp như vậy, còn nói không muốn theo ta về nữa!"

Nhạn Hồi đảo mắt: "Muội không muốn về, đây là tình yêu đích thực của muội. Muội muốn ở bên huynh ấy."

https://thuviensach.vn

Tử Thần lạnh mặt, dựng trường kiếm trong tay: “Vậy để ta xem thử tình yêu đích thực của muội rốt cuộc là nhân vật thế nào.” Nói xong y thình lình đâm kiếm về phía Thiên Diệu.

https://thuviensach.vn

50

Nhạn Hồi cũng giật thót. Nàng biết đại sư huynh nhà mình nghiêm túc chính trực, nhưng không ngờ là chỉ mới có mấy tháng không gặp, sao tính tình lại trở nên nóng nảy thế này, chưa nói được mấy câu đã nổi giận ra tay với người ta rồi!

Nhạn Hồi vội tiến lên ngăn cản: "Đại sư huynh! Huynh bình tĩnh đi!"

Tử Thần như đang lửa giận ngút trời, tay ngưng tụ pháp lực đẩy Nhạn Hồi ra: "Tránh ra!"

Nhạn Hồi bất cẩn, thật sự bị đẩy sang một bên.

Thiên Diệu thấy vậy chau mày.

Nhạn Hồi vừa ổn định thân hình xong, quay đầu đã thấy Tử Thần đâm kiếm về phía Thiên Diệu, thân hình Thiên Diệu khẽ nghiêng, động tác không mạnh lắm nhưng có thể tránh được hết ba kiếm Tử Thần đâm tới. Đến khi Tử Thầy sắp thu thế, Thiên Diệu đưa tay, nhẹ đánh lên chỗ yếu nhất trên xương cổ tay hắn, lực đạo không mạnh nhưng lại khiến cả tay Tử Thần tê dại.

Tử Thần bất giác lui lại, ôm cổ tay mình cười lạnh: "Người phàm bình thường?"

Bị vạch trần ngay tại chỗ, Nhạn Hồi cảm thấy da mặt nóng bừng, cố chống đỡ nói: "Huynh ấy... huynh ấy chỉ giỏi võ công thôi, không có pháp lực đâu..."

Tử Thần không muốn nghe Nhạn Hồi nói bừa nữa, nhìn Thiên Diệu hỏi: "Khí tức hỗn tạp trên người sư muội ta cũng do ngươi dạy muội ấy hấp thu

https://thuviensach.vn

phải không?" Ánh mắt Tử Thần lạnh lẽo, "Rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?" Câu hỏi của y không còn chút hơi ấm nào nữa.

"Ý đồ?" Thiên Diệu đúng mực nhìn Tử Thần, tuy quanh người không hề có pháp lực, nhưng không ảnh hưởng đến khí thế của hắn: "Ta dạy cô ấy hấp thu khí tức của ta thì đã sao, núi Thần Tinh ngươi dạy dỗ mười năm không bằng một ngày chỉ giáo của ta. Nói ra không thấy xấu hổ sao?"

Tử Thần đã thật sự nổi giận, "Ngông cuồng! Để ta xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì mà to gan lớn mật như vậy."

Trường kiếm trong tay y ngưng tụ khí tức, không khí xung quanh chuyển động, tốc độ ngày càng nhanh, hơn nữa trên kiếm Tử Thần còn xuất hiện thêm mấy lưỡi đao gió.

Nhạn Hồi biết Tử Thần từ nhỏ đã tu hành pháp thuật hệ Mộc, tình hình trước mặt dường như y thật sự muốn sử dụng bản lĩnh với Thiên Diệu. Nhạn Hồi giật mình nhìn quanh quẩn, kết quả tìm thấy một hòn đá dưới đất, tiện chân đá một cước, hòn đá đập vào cổ tay chỗ Tử Thần mới bị Thiên Diệu đánh ban nãy, Tử Thần bị đau, phân tâm nhìn về phía nàng.

Nhạn Hồi lắc người trong tích tắc, lập tức di chuyển đến phía sau y, động tác cực nhanh, đưa tay thành đao đánh mạnh vào sau gáy.

Cú đánh mang theo pháp lực, bụp một tiếng, một ngọn lửa màu đỏ theo kinh mạch Tử Thần cháy lan khắp toàn thân y.

Lưỡi đao gió trên kiếm Tử Thần lập tức biến mất, không khí xung quanh khôi phục về bình yên. Thân hình Tử Thần cứng đờ tại chỗ, lửa giận bùng cháy trong đôi mắt.

"Nhạn Hồi!"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thở phào, liên tiếp xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, khóa kinh mạch huynh một lúc, nửa canh giờ sau là có thể cử động được rồi, đại sư huynh đừng nóng.”

Làm sao có thể không nóng, xưa nay Tử Thần trầm tĩnh nghiêm túc, đứng đắn hơn cả Lăng Tiêu, hôm nay bị Nhạn Hồi chọc giận đến nghiến răng: “Muội... muội...” Nghĩ một hồi vẫn không biết nên nói nàng thế nào.

Nhạn Hồi thở dài, bước sang bên cạnh tiện tay nhặt một cành cây, “Đại sư huynh, huynh đừng ép muội, muội không thể nào quay về núi Thần Tinh được nữa đâu, huynh cũng đừng tới tìm muội nữa, để tránh sau này các sư thúc sư bá có ý kiến với huynh. Từ lúc rời khỏi núi Thần Tinh muội đã không nghĩ tới chuyện quay về nữa. Chúng ta gặp lại nhau lần này, huynh coi như bù cho lúc muội rời khỏi núi Thần Tinh đi. Từ nay về sau núi rộng sông dài, hẹn gặp lại chốn giang hồ.”

Nhạn Hồi thật sự quyết định rũ sạch quan hệ với núi Thần Tinh.

Trải qua chuyện Hồ yêu này, nàng không muốn và không bằng lòng nghe thêm bất cứ tin tức gì liên quan tới Lăng Tiêu nữa, sợ sau này chỉ cần có thêm một chút tin tức gì đó nữa thì hình tượng sư phụ đang được nàng dè dặt cẩn thận bảo vệ trong lòng sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Lúc định rời khỏi Vong Ngữ lâu, rời khỏi nơi tập trung tin tức đó, Nhạn Hồi đã không muốn điều tra “chân tướng” nữa.

Nàng sợ thật sự sẽ có một ngày, khi nàng biết được tất cả chân tướng sẽ không chịu nổi. Vậy nên nàng dứt khoát tránh né, dứt khoát trốn đi, giả vờ không biết gì cả, thế này... hình như là cách tốt nhất nàng nghĩ ra được.

Tử Thần nghe lời này của Nhạn Hồi, vẻ mặt biến động, chưa kịp lên tiếng thì nàng đã vỗ vỗ một nhánh cây, ném nó lên trời, nhánh cây lập tức lơ lửng trong không trung.

https://thuviensach.vn

Nàng kéo tay Thiên Diệu, thân nhẹ như yến nhảy lên nhánh cây, không quay đầu nhìn Tử Thần lấy một lần, lấy nhánh cây làm kiếm, hóa ra một luồng gió ngự kiếm bay đi.

Tử Thần bị khóa kinh mạch đứng yên tại chỗ, chỉ có gió nhẹ lay tóc y, ngoài phẫn nộ, trong lòng vừa bất lực vừa xúc động bùi ngùi.

Tính đến hiện giờ, trong thế hệ bọn họ, người có thể tiện tay bẻ cây làm kiếm, tùy ý bay đi e chỉ có mình Nhạn Hồi. Tư chất của nàng cực cao, nếu nàng có thể ở lại núi Thần Tinh, ắt hẳn sau này có thể theo kịp Tố Ảnh chân nhân.

Hơn nữa y hi vọng Nhạn Hồi có thể ở lại núi Thần Tinh...

Làm sao có thể tùy tiện học từ một người lai lịch bất minh như vậy được, lỡ đó là người xấu thì sao, lỡ người đó...

Có mưu đồ bất chính với nàng thì sao...

Nhạn Hồi đưa theo Thiên Diệu ngự kiếm không ngừng nghỉ suốt một canh giờ. Trong không trung, chỗ đứng trên nhánh cây có hạn, thân hình Nhạn Hồi nhỏ hơn Thiên Diệu, tuy do nàng dùng pháp lực khống chế phương hướng, nhưng cả người nàng như được khảm vào lòng hắn.

Hai người tựa vào nhau, bởi vậy hơi ấm trên người Nhạn Hồi cứ như vậy truyền sang người Thiên Diệu.

Tóc Nhạn Hồi bị gió hất tung làm mờ ánh mắt hắn, hắn nhìn núi ở xa xa và mây đủ màu sắc, bỗng dưng nói: “Chẳng phải cô nói sẽ mặc kệ ta sao?”

Tâm tư Nhạn Hồi không đặt trên người Thiên Diệu, nhưng nghe hắn hỏi vậy, nàng ngẩn ra, sau đó quay đầu liếc hắn: “Còn nói vớ vẩn thì ta không

https://thuviensach.vn

ngại thả ngươi xuống đây đâu.”

Thiên Diệu cong khóe môi, nói sang chuyện khác, “Cô ra tay với sư huynh mà chẳng khách sáo chút nào.”

“Ta đâu định ra tay.” Nhạn Hồi cũng rất khó hiểu, “Ta còn tưởng chỉ cần trốn thoát là được rồi, nào ngờ huynh ấy lại nổi giận như vậy, không biết đang giận cái gì nữa.”

Thiên Diệu vẻ mặt kỳ lạ nghĩ thầm, đúng rồi, tốt nhất đừng nên biết hắn đang giận cái gì.

Đi vội vã lại vòng vèo, mãi đến khi Nhạn Hồi xác định Tử Thần không thể đuổi kịp, nàng mới xác định phương hướng bay về phía Nam.

Nàng vốn nghĩ Thiên Diệu đi theo nàng nên nàng không ngự kiếm, nhưng nào ngờ lại xảy ra chuyện này, dù sao cũng đã tự vả vào mặt mình rồi, chi bằng một mạch bay tới trấn Tương Lý cho xong.

Ngự kiếm nên đương nhiên rất nhanh, trước khi trời tối hai người đã tới được trấn Tương Lý.

Nơi này thật ra cũng coi như là quê nhà của Nhạn Hồi, nơi nàng ở lúc nhỏ là một thôn làng bên ngoài trấn không xa. Có điều hôm nay vẫn chưa chuẩn bị về nhà, nàng định ở chỗ này một đêm trước.

Trả tiền hai phòng trong khách điếm, tuy Nhạn Hồi đã được coi như là một chủ một ngân lâu nhỏ, nhưng ngân lâu cũng chưa thấy đâu, nàng vẫn cảm thấy xót của theo thói quen.

Nàng dặn dò Thiên Diệu: “Bây giờ ngươi không trả tiền cũng được, nhưng sau này nếu ngươi phát đạt thì đừng quên trả cho ta tiền ăn uống ngủ nghỉ thời gian trước và tiền ăn uống đi lại trong thời gian này đó.”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu tuy không đáp, nhưng lúc lên lầu hắn cụp mắt, trong mắt ẩn giấu mấy phần suy tư.

Nhạn Hồi thấy vậy lòng căng lên, lần nào Thiên Diệu lộ ra vẻ mặt này cũng có chuyện không hay: "Sao vậy?" Nàng nhìn khắp xung quanh, rồi lại hít hít mũi, dùng giọng điệu như thì thầm hỏi: "Ở đây có yêu quái à? Sao ta không cảm giác được?"

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi: "Ta không phải yêu quái sao?"

Nhạn Hồi thoáng im lặng, phải... Đại gia đây có sừng rồng rồi nên nói năng cũng lớn tiếng.

"Không có gì, về phòng đi." Thiên Diệu lên lầu, quay đầu nhìn lại, cuối đường đi có một cửa sổ, khẽ hé ra một khe hở, khiến không khí bên ngoài lọt vào trong khách điếm, "Ta chỉ cảm thấy không khí nơi này rất quen thuộc thôi."

Nhạn Hồi ngây người: "Quen thế nào?"

Thiên Diệu lắc đầu.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ngươi đừng tưởng ra vẻ sến sẩm là có thể phớt lờ chuyện ban nãy ta kêu ngươi trả tiền đó nhé."

"..." Thiên Diệu liếc nàng rồi tự đẩy cửa về phòng.

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi tự giác thức dậy từ sớm, hiếm khi chải chuốt ăn mặc một phen, đầu tóc cũng nghiêm túc hơn thường ngày, vừa ra cửa đã đụng phải Thiên Diệu.

https://thuviensach.vn

Hắn thoáng ngây người, nhưng Nhạn Hồi không hề phát giác, tâm tư đặt hết vào bữa sáng của khách điếm: "Thiên Diệu, ngươi dậy sớm nấu cháo à?"

Ở đây không phải là nhà bếp của Vong Ngữ lâu, đương nhiên không thể tùy tiện cho người ngoài mượn dùng.

Thiên Diệu lắc đầu: "Không có."

Nhạn Hồi vô cùng tiếc nuối than: "Vậy chúng ta kiếm hai cái bánh bao vừa đi vừa gặm nhé."

Thôn làng rất gần thị trấn, không cần ngự kiếm, hai người nhàn nhã bước trên đường của tiểu trấn. Ra khỏi trấn, đi về phía Nam, nhà cửa ngày càng ít, ruộng đồng ngày càng nhiều, không khí đậm mùi cỏ xanh ngan ngát.

Bờ ruộng đã có nông dân làm việc từ sớm.

Nhạn Hồi đi rất chậm, Thiên Diệu cũng không lên tiếng. Hiếm khi họ yên lặng cùng nhau đi trên đường thế này, không tranh chấp hay đấu khẩu, không có truy sát hay nghi ngờ.

"Sắp tới thôn rồi." Nhạn Hồi đưa mắt nhìn về phía trước, mỉm cười lộ ra chiếc răng khểnh nho nhỏ khiến nàng trở nên nghịch ngợm, "Cây to phía trước chính là dấu hiệu sắp tới thôn nhà ta. Trước đây rậm rạp lắm, nhưng sau đó bị cháy hết rồi."

Thiên Diệu theo lời Nhạn Hồi nhìn về hướng đó, lập tức nheo mắt lại.

Gốc cây to bên kia đã gãy, chỉ còn để lại rễ cây lẫn lộn và thân cây thô to đứt gãy, thân cây ước chừng phải năm người ôm mới xuể, có thể duy đoán trước khi bị thiêu cháy, cây này rậm rạp dường nào.

https://thuviensach.vn

Hai người đang nói thì đã đi tới gốc cây to, nhìn kỹ lại, trên thân cây vẫn còn những vệt cháy đen sì, trải qua nhiều năm đã bị gió sương mài vừa nhẵn vừa cứng.

Thiên Diệu im lặng quan sát thân cây gãy, nghe Nhạn Hồi bỗng nói: "Năm xưa ta quen biết Lăng Tiêu và đại sư huynh Tử Thần ở đây." Nhạn Hồi đưa tay chạm vào thân cây, vỏ cây thô ráp càng tôn lên mu bàn tay trắng mịn của nàng, "Nói ra thì cây này đã bị ta đốt cháy, nghĩ cũng có lỗi với nó."

Thiên Diệu nghe vậy ngây người, dường như không dám tin quay đầu nhìn Nhạn Hồi: "Cô đã đốt cây này?"

Có lẽ giọng điệu hắn quá mức không dám tin, khiến Nhạn Hồi quay phắt đầu lại: "Đúng vậy, ta đốt đó."

Có được câu trả lời này, Thiên Diệu sửng sốt nhìn nàng, thất thần như bị Nhạn Hồi bắt mất hồn phách.

https://thuviensach.vn

51

Nếu hỏi Nhạn Hồi bái Lăng Tiêu làm sư phụ thế nào, thật ra đã là chuyện của mười năm trước.

Đối với một người, mười năm là khoảng cách rất xa, chuyện năm đó Nhạn Hồi đã không còn nhớ nhiều, nhưng hôm gặp Lăng Tiêu, bất kể chuyện lớn nhỏ nàng đều khắc ghi trong lòng đến nay vẫn không quên.

Nàng nhớ lại đầu hạ năm đó, nàng là một đứa trẻ hoang không có mẹ, người cha ma men của nàng ngày nào cũng say túy lúy ở nhà, không hề quan tâm Nhạn Hồi lê la ở chốn nào trong thôn.

Lúc nàng cảm thấy chắc mình sẽ sống vô tri hồ đồ như vậy, chờ đến lúc trưởng thành sẽ giống các tỷ tỷ khác trong thôn, tìm một người để lấy, sinh mấy đứa con, nuôi con khôn lớn, sau đó nhìn các con sống những ngày tháng ngây ngô như mình.

Nàng chưa từng nghĩ, đời mình có ngày gặp được một người tên Lăng Tiêu.

Đó là người cao quý tựa thần linh, rơi trúng cuộc sống tầm thường của nàng.

Hôm đó Lăng Tiêu đưa Tử Thần xuống núi rèn luyện, đuổi theo một yêu quái tà ác đến cửa thôn, vừa khéo Nhạn Hồi đang chơi đùa với mấy đứa trẻ khác trên cây gần đó.

Có lẽ yêu quái bị dồn đến đường cùng nên bắt một trong số bọn trẻ, phanh ngực mổ bụng, móc tim ăn sống ngay tại chỗ. Bọn trẻ chứng kiến cảnh này đều kinh sợ đờ người.

https://thuviensach.vn

Tuy lúc nhỏ Nhạn Hồi thường thấy ma, nhưng vẫn không chống đỡ nổi trước cảnh máu tanh như vậy, lập tức nôn thốc tại chỗ. Yêu quái ăn tim một đứa trẻ không thấy đủ, đưa tay chộp sang bên cạnh, tích tắc đã bắt được Nhạn Hồi ở gần nhất.

Nó không phí một lời, rạch một lỗ trên ngực nàng, máu tươi tí tách nhỏ lên bộ rễ lẫn lộn của gốc cây to.

Nhạn Hồi cảm thấy mình sắp chết rồi, đó là lần đầu tiên nàng trực tiếp đối diện với cái chết, nàng nhìn thấy cơ thể mình có khí đen bốc lên liền sợ đến tái mặt, tim như đã ngừng đập. Nhưng vào lúc này, băng sương trên trời giáng xuống, Sương Hoa thuật bừng ánh hào quang.

Nhạn Hồi nhìn tay yêu quái bị lưỡi đao băng chặt đứt, còn nàng rơi vào một vòng tay lành lạnh.

Sương lạnh đông cứng vết thương trên ngực nàng, tích tắc sau thì nàng được trao sang tay Tử Thần, nhưng hình dáng Lăng Tiêu trong khoảnh khắc đó đã khắc sâu trong đầu nàng, kể từ đó, tâm trí nàng không thể in bóng người nào khác được nữa.

Lăng Tiêu giao đấu với yêu quái, nhưng yêu vật đó dường như không sợ bị thương, chỉ trong phút chốc, vết thương chỗ bàn tay bị Lăng Tiêu chặt đứt lại mọc ra một bàn tay khác.

“Tử Thần, cứu bọn trẻ.”

“Dạ! Sư phụ!”

Tử Thần lớn tiếng đáp rồi đặt Nhạn Hồi xuống đất, dặn dò nàng: “Muội cố gắng chạy về phía sau càng xa càng tốt, đừng tới đây.” Nói xong y lao nhanh về phía đám trẻ.

https://thuviensach.vn

Yêu quái thấy vậy muốn đi ngăn cản Tử Thần. Ánh mắt Lăng Tiêu lạnh đi, trường kiếm trong tay bừng lên hàn quang, tựa như băng sương cực lạnh trong ngày đông giá, thấm đẫm hàn khí. Kiếm vung lên, hàn khí liền dựng lên một bức màn chặn yêu quái bên ngoài. Yêu quái đành trơ mắt nhìn Tử Thần tay ẵm một đứa, lưng cõng một đứa, đưa đám trẻ chạy xa.

Nó nổi giận, xông thẳng về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu một bên kết ấn, một bên phất tay áo, yêu quái như hứng một đòn nặng nề, bị hất bay lên trên gốc cây to, lực đạo mạnh đến mức khiến gốc cây cũng chấn động, lá cây rơi rụng. Nó ngã xuống đất, choáng váng lắc lắc đầu.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh bỗng truyền tới tiếng một đứa trẻ khóc thét lên.

Thì ra vẫn còn một đứa trẻ trốn bên gốc cây, yêu quái ngã ở nơi rất gần nó, khiến nó quá sợ hãi mới khóc lên thành tiếng. Tiếng khóc thu hút sự chú ý của yêu quái, nó xoay tay lần sang bên cạnh, định phanh ngực đứa bé này móc tim ăn sống như lúc nãy!

Lăng Tiêu nhíu mày, lắc người, trong chớp mắt đã đáp xuống trước mặt yêu quái, nhưng không trực tiếp đối diện mà xoay lưng về phía nó, đưa tay ôm lấy đứa trẻ đang gào khóc. Móng tay bén nhọn của yêu quái kia tưởng chừng như rạch rách lưng Lăng Tiêu.

Tử Thần cũng không nén được kinh sợ, lớn tiếng hét lên: “Sư phụ!”

Ánh mắt Lăng Tiêu lạnh lùng, tay động hàn khí, nhưng còn chưa kịp ra tay, bỗng từ xa có một quả cầu lửa đánh tới, đập thẳng lên đầu yêu quái.

Yêu quái dường như trời sinh sợ lửa, ngọn lửa vừa chạm vào đầu nó đã bùng lên. Nó đau đớn ngửa đầu về phía sau, ngọn lửa trên đầu hòa với máu

https://thuviensach.vn

đâm vào gốc cây to.

Lặng Tiêu ngạc nhiên quay đầu, thấy Nhạn Hồi toàn thân đầy máu đứng dậy, trong tay kết ấn mà vừa nãy hắn chỉ từng làm một lần, hoang mang nhìn hắn, sau đó lại nhìn yêu quái.

Nhạn Hồi lúc đó không hề biết, pháp thuật Lăng Tiêu sử dụng là điều động lực ngũ hành trong cơ thể, trong cơ thể có lực ngũ hành gì thì sẽ sử dụng pháp thuật đó, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Mỗi người đều có lực ngũ hành, và đặc tính của mình, nhưng không phải ai cũng có thể mượn lực ngũ hành để sử dụng pháp thuật. Có người tu tiên cả đời cũng không thể khiến quanh người nổi gió, ngón tay kết băng.

Còn Nhạn Hồi... chẳng qua nhìn thấy Lăng Tiêu kết ấn một lần đã có thể học theo, chỉ khác là pháp thuật của nàng thuộc hệ Hỏa.

Tử Thần bên cạnh nhìn đến sửng sốt: "Đây... đây là..."

Nhưng họ không có thêm thời gian để kinh ngạc.

Ngọn lửa trên đầu yêu quái bên kia vẫn cháy, nó như đang giãy chết, thình lình bò dậy tấn công Lăng Tiêu một cách lộn xộn. Lăng Tiêu nhanh nhẹn tránh được, nhưng trong tay hắn đang ôm một đứa trẻ, không thể thi triển gì được, buộc lòng rời khỏi gốc cây.

Ngay lúc hắn rời đi, Nhạn Hồi kết ấn lần thứ hai, so với lần đầu đã thành thạo hơn đôi chút, một con rồng lửa từ ngón tay nàng rít gào bay ra, quấn lên người yêu quái, toàn thân yêu quái bùng cháy, đau đớn không cùng.

Nó bò loạn khắp nơi trên cây, khiến ngọn lửa trên người đốt hết thân cây, sau đó nó cũng theo gốc cây to cùng biến thành tro bụi.

https://thuviensach.vn

Nhắc lại chuyện năm xưa, Nhạn Hồi vẫn còn mấy phần cảm xúc: "Đã mười năm rồi, người trong thôn đều nói cây này rất linh, đốt nó sẽ bị báo ứng. Lăng Tiêu thấy thái độ người trong thôn bèn nói ta rất có năng khiếu tu luyện đạo pháp, hỏi ta có muốn cùng người về núi Thần Tinh tu luyện pháp thuật của Tiên gia không." Nhạn Hồi cười cười, "Ta vẫn còn nhớ, lúc đó đại sư huynh ở bên gật đầu thật mạnh, chỉ sợ ta nói không."

Nhạn Hồi vỗ vỗ vỏ cây thô ráp: "Phải cảm tạ cây này, nếu không có nó, chỉ dựa vào chút pháp lực ít ỏi do nóng lòng chắc là không thiêu chết được yêu quái đâu..." Nàng quay đầu nhìn Thiên Diệu, "Hơn nữa, ta còn phải cảm tạ ngươi mới đúng, lúc đó ta thật sự rất sợ chết, cũng sợ ân nhân cứu mạng mình chết, bởi vậy không ngờ liều mình một phen lại thật sự khiến ta sử dụng được pháp thuật. Trước đây ta cảm thấy chắc ta có tư chất trời cho, giờ đây coi như đã hiểu rồi, có lẽ công lao thuộc về vảy Hộ Tâm của ngươi!"

Nàng vừa dứt lời, Thiên Diệu đang im lặng lắng nghe bất ngờ nói: "Không!" Ánh mắt hắn giữ chặt nàng, "Phải là ta cảm tạ cô mới đúng."

Lời này dường như không hề liên quan tới chuyện Nhạn Hồi kể, nàng bị kéo ra khỏi hồi ức, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn khó hiểu: "Ngươi cảm tạ ta? Ngươi cảm tạ ta làm gì?"

Thiên Diệu bước tới một bước, đặt bàn tay bên cạnh bàn tay Nhạn Hồi, tay hắn to hơn nàng rất nhiều, da cũng đen hơn nhiều, hắn vịn vào vỏ cây cháy đen, sau đó lòng bàn tay bất giác nắm lại thành quyền, nhẹ đấm lên cây một cái: "Dùng Thủy giam xương, dùng Thổ trấn sừng, dùng Hỏa đốt gân, dùng Kim khóa tim, dùng Mộc trói hồn." Thiên Diệu nói xong, cong môi nở nụ cười: "... Dùng Mộc trói hồn, Nhạn Hồi, chính cô đã thả ta ra khỏi Phược Hồn Mộc này."

Thiên Diệu nói không nhanh, nhưng Nhạn Hồi ngẩn ra một hồi mới phản ứng được: "Ngươi nói... đây là... Phược Hồn Mộc mà Tố Ảnh phong ấn hồn

https://thuviensach.vn

phách ngươi sao?”

Thiên Diệu đấm mạnh lên cây gãy: “Đây chính là Phược Hồn Mộc.”

Nhạn Hồi sửng sốt nhìn hắn thật lâu.

Thì ra từ trước khi nàng gặp Thiên Diệu, duyên phận của họ đã bắt đầu được viết rồi sao...

Nhạn Hồi sờ ngực mình, ở đó trái tim vẫn đang đập như bình thường, nếu không nói, không ai biết trong ngực nàng đang khảm vảy Hộ Tâm của người trước mặt, không ai biết nguồn cội giữa họ lại sâu đến vậy.

“Đúng thật là duyên phận.” Nhạn Hồi nói, “Vảy Hộ Tâm của người tục mệnh cho ta, còn ta lại phóng thích hồn ngươi ở tại đây.”

“Đúng vậy!”

Sao lại không chứ, nếu không phải mười năm trước hồn rồng được giải thoát, làm sao hắn có thể tìm được khí của xương rồng, làm sao tìm được cơ thể thiếu niên ngốc nghếch ở núi Đồng La, làm sao có thể kéo dài hơi tàn trong cơ thể này đến nay, làm sao có thể tìm được xương rồng sừng rồng của hắn, thậm chí có hi vọng tìm lại tất cả các bộ phận của cơ thể.

Thì ra, Nhạn Hồi chính là khởi điểm hắn chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Là khởi đầu cho bước ngoặt vận mệnh của hắn.

Vậy bảo hắn làm sao không cảm tạ nàng được.

Thiên Diệu cụp mắt nhìn nàng, ánh sáng trong đôi mắt đen cực kỳ trầm lắng.

https://thuviensach.vn

Bốn mắt nhìn nhau, một lúc lâu sau, Nhạn Hồi hơi mất tự nhiên dời mắt đi.

Nàng không nói được cảm giác trong lòng là thế nào, rất gần với cảm giác lúc mới bắt đầu trúng mê hương, nhưng nghĩ kĩ lại có hơi khác, nhưng rốt cuộc khác chỗ nào, Nhạn Hồi cũng không nói rõ được.

Nàng hắng giọng: "Ồ, nợ nần giữa chúng ta chắc đã chất đống rồi, muốn tính cũng không tính rõ được, thôi đừng tính toán nữa. Nhưng ta cũng phải nói, sau này nếu ngươi phát đạt thì tiền ngươi thiếu ta nhất định phải trả đó."

Thiên Diệu nghe vậy cười nhẹ, Nhạn Hồi cũng nghe thấy tiếng cười của hắn.

"Nhạn Hồi." Hắn nói, "Nếu đời này của Thiên Diệu có ngày thái bình, tất cả tài phú của ta sẽ là vật trong túi cô hết."

Điều mà đời hắn cầu mong, từ rất lâu đã không còn là hai chữ tiền tài kia nữa.

Nhạn Hồi nghe Thiên Diệu nói vậy, hai mắt trợn trừng, kinh ngạc nhìn hắn, chỉ nhìn thấy bóng mình trong mắt hắn, chẳng mấy chốc nàng lại dời mắt đi, dịch sang bên cạnh mấy bước: "Nữ nhân chiếm giữ toàn bộ tiền tài của ngươi làm của riêng chỉ có thể là thê tử ngươi thôi, ta không phải là người vì tham tiền tài mà bán rẻ bản thân đâu, ngươi đừng hòng lợi dụng ta, chút ngân lượng này ngươi cứ trả là được."

Nói xong nàng phủi phủi tay, phủi hết bụi vừa rồi từ trên Phược Hồn Mộc dính trên tay. Nhạn Hồi vẫn như bình thường, lơ đãng cợt nhả đi về phía trước. Tựa như dù biết được chuyện hôm nay, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng gì đến quan hệ giữa nàng và Thiên Diệu.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nhìn theo bóng nàng chẳng bao lâu, không để nàng một mình đi xa đã vội theo ngay.

https://thuviensach.vn

52

Mộ phần của mẫu thân Nhạn Hồi nằm trên một dốc núi nhỏ ngoài thôn, lúc hai người đi lên dốc núi, mặt trời đã sắp tới chính Ngọ.

Không khí hơi nóng, nhưng chính những lúc như vậy bầu trời mới xanh đến trong suốt, khắp nơi nở đầy những bông hoa nhỏ li ti. Nhạn Hồi hít một hơi thật sâu, đi lên dốc núi, nhìn thấy ngôi mộ cô độc không biết đã bao lâu không ai quét dọn, nàng im lặng đứng rất lâu, sau đó quỳ xuống, nhưng không quỳ nghiêm túc như người khác khi quỳ trước mộ.

Nàng bẩm sinh đã có tính tự do tản mạn, không kính trọng quá mức nhưng cũng không mất đi lễ phép.

"Mẹ." Nàng nhìn sang bên cạnh, có một bia mộ khác được dựng xiêu vẹo, không ngay ngắn như bia mộ nàng đang quỳ, bĩu môi gọi, "Lão già ma men." Nàng khấu đầu, "Con gái về thăm hai người đây!"

Tay nàng xách bình rượu mua ở chỗ Tửu nương trong thôn, mở nắp ra, đổ trước bia mộ xiêu vẹo kia, "Con lười nên không nhổ cỏ trước mộ hai người đâu, vì sau này cỏ cũng mọc lên lại."

Thiên Diệu nghe vậy im lặng một hồi, cuối cùng không nhịn được lên tiếng chê bai: "Ngàn dặm xa xôi đến đây mà sao không chịu dọn dẹp cỏ trước mộ cha mẹ?"

"Lúc cha mẹ qua đời nhà quá nghèo, ngay cả một cỗ quan tài mỏng cũng mua không nổi nên chôn dưới thảm cỏ." Nhạn Hồi chùi chùi chữ trên bia, "Lỡ như cỏ này là mẹ ta trồng thì sao."

Thiên Diệu nghe vậy không biết nói gì.

https://thuviensach.vn

Mẹ Nhạn Hồi mất sớm, thật ra không để lại cho nàng quá nhiều hồi ức, nhưng nàng vẫn còn nhớ cảm giác lúc nhỏ ngồi bên cạnh mẹ, vừa nhìn bà may áo vừa nghe bà hát ca dao.

Từ đó về sau không có ai dịu dàng bảo vệ Nhạn Hồi như mẹ nữa.

Từ sau khi mẹ mất đi, cha nàng suốt ngày nát rượu, cả ngày chìm đắm trong cơn say, nàng sống như một đứa trẻ hoang. Cho dù sau đó được Lăng Tiêu đưa về núi Thần Tinh, nhưng hơi ấm mà mẹ cho nàng vẫn không ai thay thế được.

Ngồi trước mộ một lúc lâu, Nhạn Hồi phủi phủi mông đứng dậy: "Đi thôi."

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng: "Đi đâu?"

Nàng móc túi, bên trong có chìa khóa đang kêu leng keng: "Bái tế cha mẹ xong rồi, đương nhiên phải lấy tiền công thời gian qua liều mình kiếm được chứ."

Trấn Phong Nhai thật ra cũng khá xa quê Nhạn Hồi, nhưng ngự kiếm chỉ mất nửa ngày đường. Nàng thầm nói dù sao cũng ngự kiếm một lần rồi, thôi mặc lệ lần hai ba bốn sau đó. Chỉ cần Thiên Diệu đừng nhiều chuyện hỏi nàng gì đó thì nàng có thể giả ngu giả ngơ đưa hắn theo, dù sao...

Hắn cũng không mang tới vướng bận gì cho nàng.

Ngự kiếm đến được trấn Phong Nhai đã là chiều tối, hai người gần như rất quen thuộc đường đến khách điếm, tuy chưa ai từng đến trấn này, nhưng vừa nhìn biển hiệu là có thể thành thạo tìm được một khách điếm, thuê hai gian phòng vào ở.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi vốn định yên lặng ngủ một đêm ổn thỏa. Nhưng nào ngờ ngủ đến nửa đêm, bất chợt nghe thấy trên nóc nhà truyền tới âm thanh sột soạt.

Giống như có một người đang đuổi theo một người lướt trên mái nhà.

Sau đó hai người này nói chuyện với nhau ngay trên nóc phòng nàng.

Theo lẽ thường, nàng sẽ không nghe rõ âm thanh này, nhưng nàng dùng tâm pháp Thiên Diệu dạy, lập tức nghe được tiếng thì thầm.

"Tiểu Thế tử, Thế tử ối, chao ơi, ngài theo nô tài về đi, đừng tìm kiếm ở Trung Nguyên này nữa, nếu không tìm được mà ngài còn bỏ mạng, nô tài phải về ăn nói với Thất vương gia thế nào đây!"

"Ngươi tùy tiện đối phó mấy câu là được rồi, không tìm thấy tiểu cô cô ta sẽ không về đâu."

Nghe giọng đứa trẻ này, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy quen tai một cách kỳ quái.

"Ôi chao, tiểu tổ tông, lần trước ngài bị đạo sĩ núi Thần Tinh bắt, khiến nô tài sợ chết được, cũng may ngài không sao, nhưng đã lâu vậy rồi ngài vẫn chưa tìm được, thôi bỏ cuộc đi, Quốc chủ tự nhiên sẽ phái người khác đi tìm thôi!"

Nghe thấy câu này, Nhạn Hồi nhướng mày, tạm thời tỉnh giấc, ngồi dậy bày một tư thế oai phong dựa vào tường.

"Không, ta nhất định phải tìm được tiểu cô cô mới về. Trong trấn này sẽ có cách!"

"Tiểu tổ tông! Ngài quay lại đây đi! Trời tối rồi! Lỡ như có đạo sĩ sẽ bị bắt đó!"

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân hai người đạp qua nóc nhà, giọng nói cũng ngày càng xa dần.

Nhạn Hồi sờ cằm ngẫm nghĩ những lời nghe được vừa rồi.

Sợ bị người tu đạo bắt, nếu không phải yêu quái thì chính là tu tà, vừa rồi lại nhắc đến Quốc chủ, nô tài và tiểu Thế tử, theo điều này suy đoán, đó chắc chắn là người của Yêu tộc, hơn nữa có lẽ còn là người của tộc Cửu Vĩ Hồ, vì trong số người tu tà không ai có bối phận như vậy.

Tiểu thế tử muốn tìm cô cô, vậy cô cô của nó là... Công chúa?

Công chúa Cửu Vĩ Hồ của nước Thanh Khâu.

Nhạn Hồi bỗng nhớ lại, lúc ở Thiên Hương phường, lần đó Phụng Thiên Sóc tới cứu nàng và Thiên Diệu, khi bàn điều kiện với Phụng Minh chẳng phải đã nói một câu sao - "Nước Thanh Khâu mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ."

Xem ra đích thực là có chuyện này rồi!

Đây thật sự là một chuyện lớn. Nhưng hình như không hề liên quan gì tới nàng, Nhạn Hồi chép miệng, ngáp một cái rồi lại đi ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi đưa Thiên Diệu tới ngân lâu nhỏ của Thất Tuyệt đường trong tiểu trấn, nàng phải lãnh bạc trước, sau đó mới suy nghĩ đi đâu vui chơi.

Ngân lâu nhỏ của Thất Tuyệt đường nằm trên con đường náo nhiệt nhất của tiểu trấn, trước cửa có hai đại hán khôi ngô, vẻ mặt nghiêm túc đang đứng canh, ai vào cửa cũng bị chặn lại hỏi một lần. Lúc Nhạn Hồi đi qua cũng không ngoại lệ, họ đưa tay ra chặn nàng: "Có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi móc chìa khóa trong túi ra: “Ta tới lãnh tiền.”

Hai đại hán thấy vậy ngẩn ra, sau đó lập tức thu tay, lui về phía sau một bước, khom người hành lễ: “Thuộc hạ thất lễ, mời đại nhân vào.”

Một chiếc chìa khóa đã có tác dụng như vậy rồi, Nhạn Hồi thầm sảng khoái trong lòng, nhưng vẫn giả vờ giả vịt gật gật đầu: “Không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Nàng nhìn Thiên Diệu phía sau, cười đắc ý với hắn, giống như đang huênh hoang oai phong của mình, Thiên Diệu chỉ liếc nhìn nàng, không có biểu hiện gì khác.

Trước đây hắn cũng được tôn kính như vậy.

Thiên Diệu chẳng buồn để ý đến thái độ huênh hoang của nàng, Nhạn Hồi vừa vào cửa, chưởng quầy Ngân lâu đã nhào tới bợ đỡ ngay: “Đại nhân, đại nhân là người ở trên phái xuống thị sát công việc ngân lâu phải không?”

Nhạn Hồi lắc đầu: “Ta tới lấy chút tiền rồi đi ngay.”

“Dạ được được.” Chưởng quầy liên tiếp đáp lời, “Chi bằng đại nhân tới hậu viện nghỉ ngơi một lúc trước đã, tiểu nhân sẽ đi rút tiền cho đại nhân ngay.”

Nhạn Hồi gật đầu đồng ý, để chưởng quầy đưa nàng ra hậu viện.

Vừa đi tới hậu viện, Nhạn Hồi thính tai nghe thấy một giọng nói khá quen thuộc đang vô cùng căm phẫn bi thương nói: “Không tìm được tin tức ở đâu hết, nhất định tiểu cô cô đã xảy ra chuyện rồi!”

“Tiểu tổ tông ơi, không không, ngài đừng nghĩ vậy nhé.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn, phía trước có hai người một già một trẻ đi tới, hai người đều đội nón, người già khẽ khom lưng, thái độ nhún nhường theo sau một đứa trẻ ngẩng đầu ưỡn ngực.

Còn đứa trẻ kia...

Nhạn Hồi nhíu mắt, đúng là giang hồ chẳng đâu không gặp gỡ, đây không phải là thiếu niên Hồ yêu bị giam trong lồng trên đỉnh Tâm Túc sao?

Thì ra đây là tiểu Thế tử của nước Thanh Khâu. Chả trách trong số một bầy Hồ yêu bị nhốt trong lồng lúc đó, rõ ràng thiếu niên này có nét đặc biệt, là vì trách nhiệm và khí độ của Hoàng tộc sao?

Ánh mắt Nhạn hồi thoáng dừng trên mặt nó, vốn dĩ cố tình không muốn gây phiền phức, nàng trốn sau lưng Thiên Diệu, định tránh không chạm mặt với tiểu Thế tử này.

Nào ngờ nàng muốn trốn, nhưng đối phương lại chẳng màng đến tâm trạng nàng. Nhạn Hồi nghe một tiếng hét giòn giã vang lên: “Là cô!”

Nhạn Hồi trốn sau lưng Thiên Diệu, thở dài một hơi, người trẻ tuổi thật chẳng biết rằng tránh mà không gặp, đi lướt qua nhau thật ra cũng là một sự dịu dàng.

Tiểu Thế tử bước tới hai bước, nhưng lập tức bị ông lão sau lưng kéo lại: “Tổ tông!” Ông lão nhỏ giọng nhưng cảm xúc cực kỳ căng thẳng, “Trên người cô nương ấy có Tiên khí!”

Tiểu Thế tử quả nhiên cũng dừng bước.

Có người kéo lại là tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi hắng giọng, bước ra từ sau lưng Thiên Diệu. Nàng liếc bên đó một cái, đang định kéo Thiên Diệu đi mau, lại nghe tiểu Thế tử kia lẩm bẩm: "Cô ta không giống bọn Tiên nhân kia." Sau đó hất tay ông lão ra, bước mấy bước tới trước mặt Nhạn Hồi, chặn đường nàng lại.

Nhạn Hồi thở dài, haizz, thiếu niên, ngoan ngoãn nghe lời người lớn mới không thiệt thòi.

Nó thấp hơn nàng một chút, đứng trước mặt nàng phải ngẩng đầy nhìn nàng: "Sau lần đó ta tìm cô lâu lắm rồi."

Nhạn Hồi nghe vậy chỉ muốn thở dài, nàng quay đầu nhìn Thiên Diệu, lại thấy hắn nhìn nàng với vẻ mặt kỳ lạ. Nhạn Hồi đương nhiên không biết hắn đang kỳ lạ nỗi gì, chưởng quầy dẫn đường phía trước hơi nghi hoặc, cất tiếng gọi: "Đại nhân?"

Tiếng gọi này khiến mắt tiểu Thế tử khẽ sáng lên: "Cô là người ở đây à?"

Nhạn Hồi lại hắng giọng, ánh mắt trong sáng nghiêm túc nhìn tiểu Thế tử: "Vị công tử này, ta không quen biết ngươi. Có phải ngươi nhận lầm người rồi không?"

Tiểu Thế tử ngây người, biểu hiện tươi tắn trên mặt trong phút chốc có hơi ngơ ngác, sau đó nó nhíu mày: "Không, là cô, cô đừng hòng giả vờ không quen, ta vẫn nhớ dáng vẻ cô, không một ngày nào quên."

Nhạn Hồi bực bội, nói nhận lầm thì ngươi cứ nhận lầm là được rồi, còn tỏ vẻ gì nữa! Nhưng ngoài mặt nàng vẫn thản nhiên diễn: "Ngươi nhận lầm người rồi." Nàng quay đầu nói với chưởng quầy, "Chưởng quầy, vị công tử này..."

Chưởng quầy vội vã đáp: "Nhận lầm, nhận lầm rồi, công tử, chắc ngài thật sự nhận lầm người rồi."

https://thuviensach.vn

Mồm miệng chưởng quầy tất nhiên vô cùng trơn tru, chỉ đôi ba câu đã khiến tiểu Thế tử nghệch ra, thật sự tin rằng đã nhận lầm người. Ông lão bên kia lại kéo nó thật mạnh, một chốc sau cuối cùng cũng kéo vị tiểu Thế tử đi.

Nhạn Hồi thở phào một hơi.

Nàng quay đầu hỏi chưởng quầy: "Họ là ai vậy? Tới ngân lâu này làm gì?"

Chưởng quầy vội cười đáp Nhạn Hồi: "Đại nhân, ở đây chúng ta không chỉ mở ngân lâu mà còn mua bán tin tức nữa. Người tới hậu viện này đa phần đều tới mua tin tức. Còn về thân phận của họ, đó là người mua, đại gia chi tiền, đương nhiên chúng ta không dám hỏi nhiều."

Nhạn Hồi gật đầu, chắc muốn thông qua đường tin tức của Thất Tuyệt đường để thám thính tung tích của công chúa Cửu Vĩ Hồ kia đây mà.

Chưởng quầy đưa hai người ra phía sau, Nhạn Hồi đi theo mấy bước, phát hiện Thiên Diệu không đi theo, nàng quay đầu nhìn, thấy hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt vẫn có cảm giác kỳ lạ mà Nhạn Hồi không thể nói rõ như ban nãy: "Nợ đào hoa của cô nhiều thật."

Nhạn Hồi ngẫm lại biểu hiện của hắn: "Thiên Diệu, lẽ nào... ngươi đang ghen?"

Mấy chữ này giống như đánh bốp vào tim hắn, da mặt hắn căng lên, thần sắc nặng nề, trong mắt không còn điều kỳ lạ như ban nãy nữa: "Cô cả nghĩ rồi." Hắn bước qua nàng, "Ta không làm những chuyện đó đâu."

Nhạn Hồi bĩu môi nghĩ cũng đúng, Thiên Diệu từng nói đời này không bao giờ dây vào tình yêu nữa, người từng bị phản bội tình cảm như vậy làm

https://thuviensach.vn

sao còn yêu ai được.

Nếu hắn vẫn còn có thể yêu một người khác, vậy sức hút của người đó phải rất ghê gớm, còn hắn... cũng phải hạ quyết tâm rất lớn.

Nhạn Hồi tự thấy đúng là nàng không có đủ sức hút ghê gớm đến vậy.

Ngồi uống trà ở hậu viện ngân lâu chưa được mấy chốc, chưởng quầy đã đem tiền tới, ba đĩnh bạc lớn nặng trĩu trên tay, còn có một xấp ngân phiếu thông dụng và một túi bạc vụn.

Nhạn Hồi cầm những thứ này cảm thấy hạnh phúc trào dâng từ tận đáy lòng, ấm áp chảy khắp toàn thân. Nhưng còn chưa hoàn toàn hưởng thụ hết cảm giác tê dại khi có được một món tiền lớn, đĩnh bạc trong tay đã bị Thiên Diệu lấy đi.

Nhạn Hồi tức thì nổi giận, nhưng nghe hắn bên cạnh nói với chưởng quầy: "Nếu ta muốn mua tin tức chỗ các ngươi thì đĩnh bạc này có đủ không?"

Chưởng quầy cũng ngây người, "Chuyện này..." Ông ta nhìn Nhạn Hồi, thấy nàng giật lại đĩnh bạc trong tay Thiên Diệu, ôm tiền nhìn mình nói, "Ta mua tin tức ở đây cũng phải trả tiền sao?"

Chưởng quầy vuốt mồ hôi, "Đại nhân muốn biết điều gì... tiểu nhân biết thì sẽ nói hết. Không cần trả tiền đâu..."

Nhạn Hồi huých huých Thiên Diệu, "Vậy chuyện hắn muốn hỏi cũng chính là chuyện ta muốn hỏi, ông cứ trả lời hắn đi." Nàng lườm Thiên Diệu, vẻ mặt như đang nói, "Ngươi muốn biết gì thì ta sẽ giúp ngươi, nhưng đừng đụng vào tiền của ta."

https://thuviensach.vn

Chưởng quầy cười khổ, bụng rủa thầm, ở trên phái xuống người kiểu gì đây...

Thiên Diệu dường như đã lấy làm quen với hành động này của nàng, mặt chẳng hề biến sắc.

Chưởng quầy vẫn duy trì tôn nghiêm khí độ của một chưởng quầy, hành lễ với hai người, "Tiểu nhân không quản lý mảng tin tức, tiểu nhân sẽ gọi người tới, đại nhân muốn hỏi gì cứ hỏi."

Chờ chưởng quầy đi, Nhạn Hồi ôm tiền lơ đãng hỏi Thiên Diệu: "Lẽ nào ngươi muốn hỏi về tung tích của gân rồng sao, hai mươi năm trước Thất Tuyệt đường còn chưa có, ta đoán chắc họ cũng không biết gân rồng của ngươi bị phong ấn ở nơi nào đâu."

"Không." Ngón tay Thiên Diệu gõ nhẹ lên bàn, "Ta cũng muốn nghe ngóng tin tức của công chúa Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu."

Nhạn Hồi ngây người, "Tại sao?"

Thiên Diệu liếc nàng, "Vì mê hương thật sự chỉ dùng máu của Cửu Vĩ Hồ mới có thể luyện thành."

Mới nghe lời này, Nhạn Hồi vẫn chưa phản ứng được, đến khi nghĩ kĩ lại, nàng cảm thấy như bị tạt một chậu nước lạnh giữa mùa đông, lạnh lẽo thấu xương, kinh ngạc quay đầu nhìn Thiên Diệu.

"Ngươi nghi ngờ..."

Thiên Diệu không nói gì thêm.

Nhạn Hồi lập tức hoảng sợ như đang ngồi trên bàn chông.

https://thuviensach.vn

53

Trong quá trình chờ người quản lý tin tức tới, Nhạn Hồi cảm giác lòng mình như nung như nấu.

Nghĩ kĩ lại, nếu mê hương thật sự chỉ có thể dùng máu Cửu Vĩ Hồ mới luyện thành, còn công chúa Cửu Vĩ Hồ này lại mất tích một thời gian dài… Hiện giờ Thanh Khâu tuy ở phía Tây Nam, nhưng chắc chắn không thể nào hoàn toàn không có thế lực ở Trung Nguyên, với sức mạnh của họ mà vẫn không thể tìm được tung tích của công chúa Cửu Vĩ Hồ, thì nàng ta…

Có khi nào công chúa Cửu Vĩ Hồ này đã bị Tố Ảnh bắt rồi không, hay thậm chí… đã bị ả ta móc nội đan lấy máu luyện hương rồi không?

Nếu vậy, tộc Cửu Vĩ Hồ coi trọng huyết thống nhất định sẽ vô cùng phẫn nộ, hai giới Tiên Yêu không dễ gì mới tạm thời ổn định, có khi sẽ vì vậy mà nảy sinh xung đột lớn cũng không chừng…

Nhạn Hồi càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, năm mươi năm trước người tu đạo và Yêu tộc giao tranh, tuy nàng không tham dự, nhưng chỉ nghe người xưa kể lại đã đủ khiến người ta giật mình.

Cuối cùng tuy người tu đạo chiếm lĩnh Trung Nguyên, đẩy lùi Yêu tộc, nhưng chiến tranh hỗn loạn lại khiến dân chúng lưu lạc khắp nơi, sinh linh đồ thán. Người và Yêu đều phải ăn quả đắng.

Thế gian bình yên nghỉ ngơi mấy chục năm, không dễ gì mới khôi phục lại trật tự, nếu bị phá hoại bởi chút lòng riêng của Tố Ảnh, vậy thật sự…

Nhạn Hồi càng nghĩ càng thấy hoảng hốt, trong khi nàng lo lắng thì Thiên Diệu bên cạnh lại nhàn nhã uống trà.

https://thuviensach.vn

Một chốc sau, bên ngoài truyền tới tiếng người mắng mỏ, hòa lẫn với tiếng bước chân hỗn loạn hướng về phía căn phòng này: "Đã nói cứ cho bọn tùy tùng ứng phó với khách là được rồi mà, đại nhân vật nào mà bắt ông phải đón tiếp, ông đang bận lắm!"

Nói xong có một đại hán cường tráng mắt to mày rậm xách một bình rượu say mèm đi vào. Vào phòng rồi cũng chẳng nhìn ai mà vén áo tùy tiện ngồi xuống ghế, chiếc ghế kêu cọt kẹt mấy tiếng khi ông ta ngồi xuống. Ông ta cũng mặc kệ, ngẩng đầu dậm chân, duỗi thẳng người trên ghế, sau đó ngáy o o.

Thấy dáng vẻ người đến, Nhạn Hồi sửng sốt, Thiên Diệu cũng khẽ nhíu mắt.

Chưởng quầy sau lưng lập tức theo vào, đứng trước mặt người trông như ăn mày kia, cười hùa nói: "Đại nhân, đây là chủ sự tình báo của phân đường này, người này tính tình hơi quái lạ, nhưng có chút bản lĩnh, tin tức cô cần…"

Còn chưa dứt lời, đại hán như đang ngủ kia lập tức tỉnh dậy, hắn nổi giận đạp một cước lên mông chưởng quầy, khiến chưởng quầy loạng choạng ngã thẳng về phía Thiên Diệu và Nhạn Hồi. Hai người đang ngồi đều tránh ra, chưởng quầy chúi đầu lên ghế, ôm mũi một hồi không nhổm dậy được.

"Láo toét!" Gã mắng lớn, "Đô Tri Đạo này làm gì mà có chút bản lĩnh, bản lĩnh của lão tử to đùng đấy! Bay trên trời hay chạy dưới đất, cái gì… ợ… lão tử cũng biết hết!"

Thiên Diệu lập tức tiếp lời gã, "Huynh đài có bản lĩnh như vậy, vậy tin tức ta muốn biết không biết huynh đài có biết không?"

"Đã nói lão tử tên Đô Tri Đạo(*), cái gì cũng biết!"

https://thuviensach.vn

(*) *Biết hết.*

Nhạn Hồi cảm thấy người này chỉ nói bừa, hoàn toàn không đáng tin, nàng tiện miệng hỏi một câu: "Ngươi biết ta là ai không?"

Đôi mắt say mơ màng của Đô Tri Đạo liếc nhìn Nhạn Hồi từ trên xuống dưới: "Nha đầu tới từ núi Thần Tinh, tính cách ngang bướng bất kham, nhất định là nữ đệ tử mới bị đuổi thời gian trước, Nhạn…"

"Im miệng!" Nhạn Hồi hét lên, thân hình Đô Tri Đạo chấn động, sau đó chép miệng: "Hét… hét cái quái gì chứ, làm lão tử giật cả mình!"

Nàng nói vậy đương nhiên chưởng quầy tinh mắt bên cạnh nhìn là hiểu ngay, Nhạn Hồi không muốn ông ta ở đây nghe nữa, vậy nên chưởng quầy ôm mũi vòng tay, tội nghiệp nói: "Đại nhân, tiểu nhân còn việc ở phía trước, tiểu nhân đi trước đây."

Không ai buồn ngó ông ta, chưởng quầy ức chế lui đi.

Nhạn Hồi còn đang kinh ngạc, nếu trước đây người này vừa nhìn đã nhìn ra nàng tu luyện tâm pháp của núi Thần Tinh thì không có gì kỳ lạ. Nhưng gần đây vì đấu với Phụng Minh, nàng đã học từ Thiên Diệu tâm pháp của tộc Cửu Vĩ Hồ, ngoài ra còn có yêu pháp, hiện giờ khí tức trên người nàng rất hỗn tạp, bởi vậy khi Tử Thần nhìn thấy mới trách mắng nàng.

Nhưng trong tình huống như thế, một người hoàn toàn xa lạ trong thoáng chốc đã nhận biết được khí tức trên người nàng, nhất định tu vi phải cao hơn nàng rất nhiều, hơn nữa còn có thể nói chính xác tên nàng…

Xem ra "Đô Tri Đạo" này cũng không phải chỉ nói suông.

Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ, sau đó nảy ra một mẹo, chỉ Thiên Diệu hỏi: "Ngươi biết hắn là ai không?"

https://thuviensach.vn

Đô Tri Đạo lại mở đôi mắt say mèm quan sát Thiên Diệu từ trên xuống dưới, gã nhìn một lúc, sau đó dụi mắt, ngồi hơi ngay ngắn lại, nhíu mắt nhìn Thiên Diệu: "Ủa?" Gã đứng lên, dường như đã hơi tỉnh rượu, "Không đúng, không đúng…" Miệng lẩm bẩm nói mấy câu, sau đó vỗ tay, "Ngươi đeo túi thơm Vô Tức đúng không?" Gã đi về phía Thiên Diệu, "Ngươi tháo túi thơm ra thì ta sẽ biết ngươi là ai."

Gã đưa tay muốn thăm dò trên người Thiên Diệu, hắn nhạy bén lui về phía sau một bước, Đô Tri Đạo chụp hụt nhưng vẫn không bỏ cuộc, lại chộp về phía hắn, đột nhiên có một bàn tay đưa ra kéo cánh tay thô to kia lại.

Bàn tay nhỏ nhắn của Nhạn Hồi đặt trên tay gã trông càng nhỏ hơn, nhưng nàng không hề khiếp sợ: "Người này do ta bảo vệ, đừng đụng vào hắn."

Thiên Diệu nghe vậy, từ phía sau nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng của nàng. Nhìn thấy ánh mắt kinh người của nàng đang nhìn Đô Tri Đạo, toàn thân ngập tràn khí thế chở che bảo vệ hắn.

Đúng là… bảo vệ hắn như gà con thật sao…

Đô Tri Đạo nhìn Nhạn Hồi, tuy vô cùng muốn biết nhưng vẫn không muốn xung đột với nàng, gã hậm hực thu tay về, bĩu môi nói: "Ghét nhất là loại người hỏi rồi lại không cho đáp án chính xác như các ngươi." Gã ngửa đầu uống rượu, sau đó chép miệng ngồi xuống lại, "Nói đi, rốt cuộc các ngươi muốn biết chuyện gì, hỏi xong rồi lão tử còn phải về uống rượu tiếp nữa."

Bấy giờ Nhạn Hồi và Thiên Diệu mới ngồi xuống, nàng không lên tiếng, nghe hắn trầm giọng hỏi: "Nước Thanh Khâu mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ, ta muốn hỏi ngươi có biết hành tung của công chúa Cửu Vĩ Hồ đó không?"

https://thuviensach.vn

“Biết chứ.”

Mắt Nhạn Hồi sáng lên, nôn nóng muốn nghe tiếp, nhưng Đô Tri Đạo lại chậm rãi uống thêm một ngụm rượu, chép miệng lắc đầu ngồi một lúc mới chùi mép, nước bọt bắn tung tóe, nói: “Hơn một năm trước, từ phía Tây Nam nhảy qua núi Xích Dương lẻn chạy vào Trung Nguyên, sau đó đi lên phía Bắc, đến trấn này hình như ở bên một thư sinh hay sao ấy. Không có hành động gì khác, lão tử cũng lười để mắt đến tin của một yêu quái.”

Nhạn Hồi thầm suy nghĩ, theo cách nói này, công chúa Cửu Vĩ Hồ kia lẽ ra vẫn còn ở một nơi nào đó của Trung Nguyên mới đúng, tại sao người của Thanh Khâu…

Ngón tay Thiên Diệu gõ nhẹ lên bàn: “Tin này đã bao lâu rồi?”

“Lần cuối cùng biết tin của công chúa Cửu Vĩ Hồ kia là hai ba tháng hay ba bốn tháng trước gì đó, lão tử uống rượu suốt ngày nên không nhớ thời gian nữa.”

Nhạn Hồi bĩu môi: “Ngươi nói mà không biết ngại à…”

Thiên Diệu nhíu mày hỏi: “Thư sinh ở chung với công chúa Cửu Vĩ Hồ kia tên gì, ngươi có biết không?”

“Biết chứ.” Đô Tri Đạo lắc đầu suy nghĩ một lúc, “Tên Lục Mộ Sinh, trông cũng tuấn tú lắm. Da còn trắng hơn răng ông dây nữa.”

Lời này của hắn rất buồn cười, nhưng Nhạn Hồi lại chẳng còn lòng dạ để cười.

Nếu nàng không nhớ lầm, thư sinh hiện giờ ở bên cạnh Tố Ảnh cũng tên Lục Mộ Sinh. Ba bốn tháng trước, vừa khéo là thời gian Tố Ảnh tìm được

https://thuviensach.vn

Lục Mộ Sinh, sau đó công chúa Cửu Vĩ Hồ mất tích, sau đó nữa Tố Ảnh đưa Lục Mộ Sinh đến núi Thần Tinh, tiếp đến là mê hương…

Tất cả các manh mối đó dường như đều có thể liên kết lại, Nhạn Hồi nhất thời cảm thấy hơi đau đầu.

"Công chúa Cửu Vĩ Hồ… hiện giờ đang ở đâu, ngươi có biết không?" Nhạn Hồi lên tiếng hỏi, nàng phát hiện giọng mình hơi lơ lửng.

"Điều này ông thật sự không biết…" Đô Tri Đạo đặt mạnh bình rượu xuống bàn, hậm hực phẫn nộ, "Mẹ nó, nói đến chuyện này lão tử lại nổi giận! Lão tử có bản lĩnh như vậy! Nếu tên Phụng Thiên Sóc kia điều lão tử lên trên để lão tử quản lý tình báo của Thất Tuyệt đường, lão tử tuyệt đối không để Thất Tuyệt đường thành ra bộ dạng như hiện giờ đâu. Hắn sợ lão tử quá giỏi giang, khí thế vượt hắn, bởi vậy không chuyển vị trí cho lão tử. Lão tử không phục."

Thiên Diệu liếc nhìn Đô Tri Đạo, hờ hững nói: "E là hắn không muốn để Thất Tuyệt đường biết quá nhiều."

Đô Tri Đạo không nghe thấy lời này của Thiên Diệu, gã tiếp tục chìm đắm trong phẫn nộ, ừng ực uống hết bình rượu, rồi lại chùi mép nấc một cái: "Nhưng mà lão tử vẫn biết hiện giờ thư sinh đó đang nằm trong tay Tố Ảnh chân nhân, hai nữ nhân cướp một chồng, không chết cũng bị thương. Hiện giờ công chúa kia đã mất tích, ta đoán một là công chúa kia đã chết, không thì cũng bị Tố Ảnh chân nhân bắt rồi. Mới đây chẳng phải Phụng Minh đang luyện mê hương gì đó sao, lão tử đoán Tố Ảnh chân nhân đã lấy công chúa Cửu Vĩ Hồ kia đi luyện hương rồi cũng không chừng."

Nhạn Hồi lập tức nhớ lại lần đầu tiên mình và Thiên Diệu xông vào Thiên Hương phường, tình cờ gặp Tố Ảnh, lúc đó nàng dùng pháp thuật Thiên Diệu dạy mình nghe trộm Tố Ảnh nói chuyện với Phụng Minh, sau đó bị Tố Ảnh phát hiện.

https://thuviensach.vn

Trước đây không cảm thấy đối thoại giữa Tố Ảnh và Phụng Minh rất kỳ lạ, lúc này nghĩ lại, khi đó Phụng Minh nói "Máu của Hồ yêu kia quá khó luyện, có lẽ phải chờ chín chín tám mươi mốt ngày…"

Kết hợp với tình hình hiện giờ, Hồ yêu mà Phụng Minh nói chắc là công chúa Cửu Vĩ Hồ rồi…

Nghĩ kĩ lại, lúc đầu Phụng Thiên Sóc tới đưa nàng và Thiên Diệu đi khỏi cũng yêu cầu Phụng Minh thả Hồ yêu với lấy lý do "Thanh Khâu mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ.", bởi vậy lúc đó Phụng Minh thả Hồ yêu không hoàn toàn là vì nể mặt Phụng Thiên Sóc, mà là… ông ta thật sự chột dạ.

Ông ta thật sự sợ tộc Cửu Vĩ Hồ sẽ gây phiền phức cho mình.

Nhạn Hồi nhắm mắt, bình ổn cảm xúc: "Hai người vừa rồi cũng tới hỏi tin tức của công chúa Cửu Vĩ Hồ, ngươi có nói những chuyện này cho họ biết không?"

"Người nào?" Đô Tri Đạo bĩu môi suy nghĩ hồi lâu, "Hôm nay lão tử chỉ gặp hai người các ngươi thôi."

"Những người mua bán tình báo bình thường có biết hết những tin này của ngươi không?"

"Đùa à, thân phận lão tử cao như vậy, những tin ta biết đều là tình báo cao cấp đó nhé! Đám tiểu tử kia sao có thể so với lão tử?" Đô Tri Đạo vênh váo rung chân, "Nếu không phải chưởng quầy cứ bắt lão tử đến gặp các ngươi, nói là người ở trên phái xuống, lão tử sẽ không tiết lộ cho các ngươi đâu. Tình báo của Thất Tuyệt đường chỉ báo lên chứ không truyền xuống, ở đây ngoài lão tử không ai biết những chuyện này."

Tin tức của Thất Tuyệt đường chỉ báo lên không truyền xuống…

https://thuviensach.vn

Vậy tức là Phụng Thiên Sóc… có lẽ ngay cả Huyền Ca cũng biết những tin này lâu rồi.

Nghĩ cũng đúng, tại sao Phụng Thiên Sóc lại nói với Phụng Minh chuyện nước Thanh Khâu mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ chứ, nhất định cũng đã nắm được thóp của Phụng Minh, chắc chắn chuyện này có thể uy hiếp ông ta, bởi vậy mới nói câu đó.

Ai cũng là tay lão làng cả, câu nào trông cũng êm đềm không gợn sóng, nhưng sau khi xâu chuỗi quan hệ bên trong Nhạn Hồi mới biết, thật ra lại ngầm ẩn chứa những chuyện chấn động kinh người như vậy.

Tạm thời đè nén cảm xúc, Nhạn Hồi nói: "Tốt lắm." Nàng đứng lên, "Vậy bắt đầu từ bây giờ, những chuyện vừa rồi ngươi không được nói cho bất kỳ ai nghe nữa."

Hiếm khi nàng thu lại vẻ tản mạn, ánh mắt lộ sự rét lạnh: "Ta hỏi ngươi câu cuối cùng, ngươi có biết trên giang hồ dễ chết vì chuyện gì nhất không?"

Đô Tri Đạo bĩu môi: "Người trên giang hồ đều dễ chết, không có lý do."

"Hôm nay ta cho ngươi biết một lý do rất phổ biến." Nhạn Hồi nhìn gã, "Vì ngươi biết quá nhiều."

Đô Tri Đạo tự hỏi mình cường tráng cả đời, chưa bao giờ sợ hãi điều gì, nhưng lúc này nhìn ánh mắt của Nhạn Hồi, gã bỗng cảm thấy sởn gai ốc.

Nhạn Hồi không nói thêm, cũng không nhìn Thiên Diệu mà tự mình ra khỏi phòng. Thiên Diệu trầm ngâm trong thoáng chốc rồi theo nàng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thoăn thoắt bước ra đường, Thiên Diệu nhìn theo bóng nàng cúi đầu đi, cất tiếng gọi: "Nhạn Hồi."

Nàng khựng lại, quay đầu nhìn hắn. Vẻ mặt Thiên Diệu trầm tĩnh, hắn lặng lẽ đứng đó, thản nhiên nhìn nàng, để tâm trạng nàng tạm thời ổn định lại.

"Chuyện này không hề liên quan đến cô, cô không cần hoảng hốt."

Nói ra câu này, Thiên Diệu dường như nghe thấy trái tim cứng hơn đá của mình bị đá đập vào một phát, chấn động từng hồi…

Hắn đang an ủi nàng.

Hắn lại… chủ động an ủi người khác.

Nhưng nhìn thấy Nhạn Hồi sau khi nghe thấy câu này, sóng mắt thoáng động, Thiên Diệu lại cảm thấy rằng, an ủi thì an ủi, có gì kỳ lạ đâu. Những lúc thế này, hắn nên an ủi Nhạn Hồi chứ…

Nhạn Hồi cúi đầu: "Ta biết, ta không có gì phải hoảng hốt."

Nhưng mà… chuyện mê hương và núi Thần Tinh đã có quan hệ kéo không đứt nói không rõ rồi, chuyện công chúa Cửu Vĩ Hồ, chắc núi Thần Tinh cũng… tránh không thoát.

Hay có lẽ, Lăng Tiêu…

Chắc chắn cũng liên quan không ít tới chuyện này.

Một khi liên quan đến Lăng Tiêu, Nhạn Hồi liền khó lòng kìm chế, không thể không lúng túng.

https://thuviensach.vn

54

Lúc trước không có tiền, Nhạn Hồi một lòng chạy đi kiếm tiền, nhưng hiện giờ có tiền rồi, lại còn là một món tiền đủ để nàng mua một ngôi nhà trong trấn này, nuôi mười đầu bếp như Trương mập, thế mà nàng lại không biết nên đi đâu về đâu.

Nhạn Hồi đưa Thiên Diệu tới ở khách điếm tốt nhất trong trấn, kêu chưởng quầy lấy cho nàng gian phòng tốt nhất, đang chờ tiểu nhị đưa nàng lên lầu hai, bên cạnh bỗng truyền tới một giọng nói mang theo kinh ngạc vui mừng không nén nổi: "Cô cũng ở đây à!"

Nghe thấy âm thanh này, Nhạn Hồi lập tức cảm thấy nhức đầu. Nàng quay lại, thấy bên cạnh quả nhiên là tiểu Thế tử của nước Thanh Khâu đang đứng.

Hiện tại người nàng không muốn gặp nhất chắc là người này đây. Nhạn Hồi dời mắt, hoàn toàn coi như mình không nhìn thấy nó.

Tùy tùng bên cạnh tiểu Thế tử cũng liều mình kéo nó lại, nhưng ba lần bốn lượt đều bị nó vùng ra, nó kiên định bước thẳng về phía Nhạn Hồi: "Ta nghĩ thế nào cũng cảm thấy là cô, tại sao cô phải giả vờ không biết ta?"

Nàng thở dài, đang định đỡ đòn chính diện, nhưng bên cạnh có một bóng người bước vào, là Thiên Diệu tới chắn trước mặt nàng, vừa khéo chặn tiểu Thế tử đang đi tới.

Tiểu Thế tử ngẩn ra. Nhạn Hồi cũng ngây người, chưa kịp phản ứng thì cổ tay bỗng nóng lên, là Thiên Diệu nắm cổ tay kéo nàng đi lên lầu.

Nhạn Hồi nhìn vào gáy hắn, không kịp phản ứng với vị trí kẻ đi trước người đi sau của họ.

https://thuviensach.vn

Vì bình thường… luôn là nàng đi trước mà.

Có lẽ phát giác được ánh mắt ngạc nhiên của Nhạn Hồi, hắn khẽ quay đầu nhìn nàng: “Tiểu nhị đang dẫn đường ở phía trước kìa, cô không muốn về phòng sao?”

Hình như nói cũng có lý, tiểu nhị còn đang bận mà, không thể làm lỡ thời giờ của người ta…

Nàng bị Thiên Diệu kéo đi một lúc, tiểu Thế tử phía sau dường như đột nhiên sực tỉnh, vội bước nhanh theo, hỏi: “Người này là ai, tại sao lại ở chung với cô?”

Thiên Diệu không quay đầu, phớt lờ sự tồn tại của nó, Nhạn Hồi cũng không đáp nó, vậy là tiểu Thế tử tiếp tục theo lên lầu, kiên trì bền bỉ nói: “Từ sau lần đó ta thật sự vẫn luôn tìm cô, tộc Cửu… tộc ta là người có ơn phải báo, lúc đó cô cứu ta, ta nhất định sẽ báo đáp cô.”

Cuối cùng Nhạn Hồi cũng không nhịn được nữa, trước lúc đi hết cầu thang bèn quay đầu nói với nó: “Báo đáp tốt nhất là đừng đi theo ta nữa. Coi như không có chuyện trước đây, đi mau đi.”

Bước chân tiểu Thế tử khựng lại, lát sau nghiêm túc nói tiếp: “Chuyện đã xảy ra tức là đã xảy ra ta không thể coi như nó không tồn tại, ta nói sẽ báo đáp cô thì nhất định sẽ báo đáp.” Nó chỉ phòng bên cạnh, “Ta ở đây, mấy ngày tiếp theo vẫn còn có chuyện ở tiểu trấn này nên không đi, nếu cô muốn làm chuyện gì thì ta đều có thể giúp cô.”

Tiểu Thế tử vừa nói xong thì Thiên Diệu đã đưa Nhạn Hồi vào phòng, đóng “cạch” cửa lại.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong phòng chỉ còn lại Nhạn Hồi và Thiên Diệu, cổ tay vẫn còn bị hắn nắm, nàng cảm thấy hơi kỳ quái nên cử động tay.

Thiên Diệu là người nhạy bén hơn ai hết, lập tức buông tay nàng ra, giả vờ như không có chuyện gì, bước vào trong, sau đó ngồi bên bàn, châm trà uống.

Nhạn Hồi nhìn hắn: "Ta lấy hai phòng, ngươi ở bên cạnh."

"Mệt." Thiên Diệu nói, "Nghỉ một lúc mới đi."

Nàng cũng không nghĩ gì khác mà ngồi xuống theo, nhưng vẻ mặt vẫn còn khá nặng nề. Hắn liếc nhìn nàng, ánh mắt nàng tiếp xúc với ánh mắt hắn, bất giác thở dài. Thiên Diệu đặt ly trà xuống: "Cô thật sự không cần phải phiền não vì biết chuyện vừa rồi. Chuyện đó không phải cô làm, cô cũng chẳng lo nổi."

"Ngươi biết người ngoài kia…" Nhạn Hồi trề môi về phía cửa phòng, "… là ai à?"

"Biết." Thiên Diệu hớp một ngụm trà, "Tuy trên người không hề có chút khí tức nào, nhưng nghe lời lẽ, thêm vào phản ứng của cô cũng có thể đoán được đại khái, chắc nó là một trong số Hồ yêu cô thả trong nhà lao của núi Thần Tinh." Ánh mắt Thiên Diệu hờ hững liếc nhìn nàng, trong ánh mắt bỗng có mấy phần kỳ lạ, "Cũng may thật, cô lại cứu được người của tộc Cửu Vĩ Hồ."

"Ta xui xẻo mới đúng!" Nhạn Hồi nói, "Biết thân phận của nó mà ngươi không thấy hoảng sao? Trước đó nó đã từng tới ngân lâu, chắc cũng biết là có thể thăm dò được tin tức từ đó. Theo ta thấy, miệng tên Đô Tri Đạo kia cũng chẳng kín lắm đâu, tuy cuối cùng ta có uy hiếp gã mấy câu, nhưng nói không chừng gã uống nhiều kể hết chuyện này ra thì sao. Nếu để người

https://thuviensach.vn

đó…” Nhạn Hồi lại chỉ ra bên ngoài, “… biết được, truyền tin tức về nước Thanh Khâu thì phải làm sao.”

“Phải làm sao gì chứ?” Thiên Diệu nói, “Chuyện nên biết thì sớm muộn cũng biết, cô không làm chuyện xấu, sao lại hoảng?”

“Thế cuộc trong thiên hạ này, một sợi tóc sẽ dẫn động toàn thân…”

Nhạn Hồi còn chưa nói hết, Thiên Diệu đã đặt ly trà xuống, phát ra một tiếng “bịch”, “Tố Ảnh dám làm chuyện đó, nhất định cũng ý thức được hậu quả phải gánh, cô đang sốt ruột thay ai vậy? Kẻ giết người thì yên dạ yên lòng, còn kẻ bàng quan như cô lại cuống quít muốn sửa chữa lỗi lầm thay cô ta.”

“Ta…” Nhạn Hồi há miệng, nhưng không nói được lời nào.

Không phải nàng muốn giúp Tố Ảnh sửa chữa lỗi lầm, nàng và Tố Ảnh có quan hệ gì đâu, người nàng muốn giúp chẳng qua là người nàng đã gọi “sư phụ” mười năm nay đó thôi.

“Đã hơn năm mươi năm kể từ khi phân chia ranh giới, các bên đã nghỉ ngơi dưỡng sức đủ rồi. Yêu tộc quanh năm cư ngụ ở vùng Tây Nam xa xôi, nhất định rất không cam lòng, còn người tu đạo sao có thể để kẻ khác ngủ bên giường mình, lúc trước không có thực lực thôn tính, nhưng hiện giờ…” Thiên Diệu nhẹ xoay ngón tay theo mép ly, “Tiên Yêu nhất định có chiến tranh.” Nhạn Hồi im lặng một hồi, lên tiếng: “Có chiến tranh thì có chiến tranh, ta chỉ hi vọng cuộc chiến này chậm lại một chút… một chút nữa thôi.”

Thiên Diệu không nói gì thêm, căn phòng chìm vào im lặng, đến khi sắc trời tối dần, hắn cũng lặng lẽ bỏ đi.

Sau khi tắm rửa, Nhạn Hồi ngồi trên giường, trằn trọc trăn trở suốt đêm.

https://thuviensach.vn

Đến hôm sau, nàng tỉnh lại, cảm giác trống rỗng không có chuyện gì làm lại nổi lên, bỗng dưng nghe thấy bên ngoài có tiếng vó ngựa hoảng loạn lướt qua, xen lẫn với tiếng người hét lớn, có điều tiếng hét quá mơ hồ nên Nhạn Hồi nhất thời không nghe rõ.

Khi nàng đi đến mở cửa ra, nhìn thấy hai bên đường phía dưới mặt đất, bá tánh đang đứng kinh hoàng, vẻ mặt hoảng hốt không biết làm sao.

Nhạn Hồi vẫn đang buồn ngủ, bỗng lại nghe thấy có tiếng vó ngựa từ bên kia đường phi nhanh tới, nàng nghe thấy rõ ràng tiếng hét của người trên ngựa: “Thanh Khâu tuyên chiến! Yêu tộc tuyên chiến!”

Nàng ngạc nhiên, tóc còn chưa kịp chải đã quay đầu chạy về phía ngân lâu. Nhưng vừa mở cửa lại va vào một thiếu niên, đầu thiếu niên kia vừa khéo đập vào vùng ngực mềm mại của nàng, bị nàng hất loạng choạng lui mấy bước.

Ông lão phía sau đỡ nó lại, nó đỏ mặt đứng vững, sau đó cố ra vẻ trấn tĩnh nói với Nhạn Hồi: “Cô tên Nhạn Hồi đúng không?”

Nhìn người trước mặt, nàng ngây ra một lúc, sau đó tóm cổ áo, lôi nó vào phòng, đóng mạnh cửa lại: “Chuyện là thế nào?” Giọng nàng cuống quít hơn bao giờ hết, “Ngươi nhất định biết nguyên do, chuyện là thế nào?”

“Lần này không giả vờ không biết ta nữa à?”

Nhạn Hồi đập mạnh lên chiếc bàn bên cạnh, chiếc bàn phát ra một tiếng động lớn rồi lập tức nứt ra thành hai mảnh gỗ rơi xuống đất: “Nói!”

“Tô Ảnh hại tiểu cô cô của ta, nước Thanh Khâu ta nhất định bắt bà ta nợ máu trả bằng máu.” Dù sao cũng là Hoàng tộc Thanh Khâu, không bị khí

https://thuviensach.vn

thế của Nhạn Hồi hù dọa, lúc nó nói lời này, trong mắt lóe ánh sáng đỏ, là dấu hiệu đặc trưng khi Yêu tộc động sát khí.

Lúc nãy Nhạn Hồi chỉ cảm thấy lòng ngổn ngang trăm mối, nhưng khi nghe lời này nàng lại cảm thấy hiện giờ có nóng lòng đi nữa cũng vô ích, trong lòng chỉ còn lại bất lực dần dần tích tụ, nàng lui mấy bước, vẻ mặt ảm đạm: "Các ngươi… làm sao biết được? Cài thám tử ở Trung Nguyên thăm dò được tin à?"

"Có người cho ta biết." Tiểu Thế tử nói, "Tùy tùng của ta sai người điều tra trong đêm, người đó nói câu nào cũng là sự thật, sáng sớm nay ta đã dùng pháp thuật truyền tin tức về Thanh Khâu, báo cho Đại quốc chủ biết."

Là tác phong của tộc Cửu Vĩ Hồ...

Họ rất coi trọng huyết thống, sau khi biết được tin tức nhất định sẽ có phản ứng này.

Tiểu trấn này cách biên giới Tây Nam không xa, hai bên trao đổi tin tức cũng không mất nhiều thời gian.

Nhạn Hồi im lặng, tiểu Thế tử thẳng lưng nhìn nàng: "Tộc ta đã tuyên chiến với Quảng Hàn môn, các Tiên môn khác nhất định không khoanh tay đứng nhìn. Đến lúc đó nổ ra đại chiến, người tu đạo trong thiên hạ sẽ không khỏi gặp nạn, ta nghe nói trước đây cô vì cứu ta và người của Yêu tộc nên bị trục xuất khỏi núi Thần Tinh." Tiểu Thế tử khựng lại, có lẽ nó không quen với tác phong làm ra vẻ này, nó nắm tay lại, giọng lớn hơn, giống như đang lấy thêm can đảm cho mình, "Ta muốn đưa cô về Thanh Khâu, bảo vệ cô, cô có đồng ý đi với ta không?"

Nhạn Hồi vốn đang suy nghĩ những chuyện nặng nề, bỗng nhiên nghe thấy lời này liền nhìn tiểu Thế tử, sửng sốt không phản ứng được.

https://thuviensach.vn

Thấy nàng không phản ứng, nắm tay tiểu Thế tử toát mồ hôi, nó lại siết chặt quyền nói: "Ta là trưởng tử Chúc Ly của Túc Thanh vương nước Thanh Khâu, tuy cô là người tu tiên, nhưng cô cũng là ân nhân cứu mạng ta, người tộc ta nhất định không thất lễ với cô."

"À… ta…"

"Ta sẽ ở đây chờ cô ba ngày, ba ngày sau, nếu cô vẫn không bằng lòng theo ta về Thanh Khâu, ta cũng không miễn cưỡng cô nữa." Chúc Ly nhìn Nhạn Hồi một lúc, sau đó cúi đầu rầu rĩ nói, "Hết rồi." Nó cúi đầu đi ra, đóng cửa lại, sờ lên khung cửa, sau đó đi ra ngoài, cùng lão tùy tùng xuống lầu, không biết đi đâu.

Nhạn Hồi ở trong phòng nhìn chiếc bàn bị mình đập nát, tâm trạng phập phồng, ngổn ngang trăm mối, cuối cùng cười khổ không rõ mùi vị, nàng ngồi xuống ghế ngửa đầu nhìn trời.

Chuyện gì thế này…

Ngồi chưa bao lâu, ngoài cửa xuất hiện một bóng người.

Nhạn Hồi không nhìn đã hỏi: "Tại sao ngươi lại cho họ biết tin này?"

Giọng nàng không quá trầm bổng, thậm chí không khác gì bình thường, nhưng Thiên Diệu nhạy bén phát giác được Nhạn Hồi đang giận, hơn nữa lửa giận không nhỏ.

"Hôm qua ta nói rồi, Tiên Yêu định sẵn sẽ đại chiến. Cho dù không phải hiện giờ, đến lúc ta tìm lại được toàn bộ pháp lực, ta nhất định cũng bắt Tố Ảnh trả lại món nợ này."

Giọng Nhạn Hồi hơi lạnh: "Đó chỉ là ân oán giữa ngươi và Tố Ảnh, ngươi không cần thiết phải kéo nhiều người vào như vậy."

https://thuviensach.vn

“Không phải ta kéo nhiều người vào chuyện này, Nhạn Hồi.” Thiên Diệu nói tiếp, “Tố Ảnh tâm cơ thâm sâu, cô ta không thể nào không biết giết một công chúa Cửu Vĩ Hồ sẽ mang lại hậu quả nghiêm trọng dường nào. Có lẽ cô ta đã âm mưu ở một thời điểm tuyệt đối có lợi cho mình, đem chuyện này công cáo thiên hạ, núi Thần Tinh sư môn của cô và những môn phái khác không thể nào không hay biết gì.” Ánh mắt Thiên Diệu càng nói càng lạnh, “Nghĩ lại đại hội ở núi Thần Tinh ba tháng trước, cùng với cái chết của Tê Vân chân nhân đi. Những chuyện đó cô không nghi ngờ gì sao? Ta có suy đoán của ta, còn cô không có thật sao? Dã tâm của môn phái tu đạo cũng không nhỏ…”

“Đừng nói nữa.” Nhạn Hồi ngắt lời hắn.

“Chỉ là, lúc này ta đứng về phía Yêu tộc, giúp họ một chút để họ chuẩn bị xong trước khi Tố Ảnh còn chưa mưu tính hết thôi. Còn cô… cô có suy nghĩ của riêng mình, cô không muốn nghĩ suy tường tận cuyện này, cũng không muốn bị người ta vạch trần.”

Đến lúc này, Nhạn Hồi không thể không thừa nhận, Thiên Diệu rất hiểu nàng, hiểu nàng hơn cả bản thân nàng nữa.

Hắn nhìn nàng im lặng không nói, “Tiên và Yêu định sẵn không thể nào cùng tồn tại trên thế gian. Năm mươi năm trước, tổ sư Thanh Quảng chân nhân của Tiên môn cô và Đại quốc chủ Thanh Khâu đã dùng hành động để nói rõ đạo lý này, không đấu đến lúc cá chết lưới rách, đến lúc hai bên đều không còn sức lực tiếp tục thì Tiên Yêu không thể nào đội trời chung.”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi một lúc thật lâu, hờ hững bổ sung thêm: “Nhạn Hồi, tâm tính như cô thì nên theo ta vào Yêu đạo mới phải.”

https://thuviensach.vn

55

Theo Thiên Diệu vào Yêu đạo?

Nhạn Hồi nghe xong thì thờ ơ quay đầu nhìn hắn, coi như hắn nói bừa. Từ sau khi nàng được Lăng Tiêu đưa về núi Thần Tinh, mười năm nay chỉ tu đạo thuật Tiên môn, trong xương cốt thấm nhuần linh khí, nếu tu Yêu pháp há chẳng phải cắt gân tẩy tủy, bỏ mất nửa mạng trước rồi mới vào được Yêu đạo sao…

Vậy há chẳng phải bắt nàng phải chịu khổ hay sao? Có điên mới theo Thiên Diệu vào Yêu đạo.

Nhạn Hồi lập tức chép miệng, vứt chuyện này đi.

Hôm sau, tin tức Thanh Khâu tuyên chiến đã truyền khắp Trung Nguyên đại địa.

Các môn phái tu tiên đều vô cùng kinh ngạc, một là ngạc nhiên vì Tố Ảnh âm thầm giết chết một công chúa Cửu Vĩ Hồ của Thanh Khâu, hai là ngạc nhiên vì nước Thanh Khâu sau khi biết tin tức, không nói một lời, không chừa đường lui mà tuyên chiến ngay.

Các Tiên môn đều hỗn loạn, có người lớn tuổi muốn mời Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh đến chủ trì đại cuộc, nhưng Thanh Quảng chân nhân đã bế quan mấy tháng chưa ra, ngay cả người của núi Thần Tinh cũng không thấy tung tích. Chúng Tiên môn như quần long vô thủ.

Tố Ảnh ở Quảng Hàn môn cao ngạo buông lời, nói cứ để Thanh Khâu mặc sức đến chiến.

Nhất thời các môn phái tu đạo và Yêu tộc đều gươm nỏ sẵn sàng.

https://thuviensach.vn

Tiểu trấn Nhạn Hồi ở cũng còn cách biên giới Thanh Khâu một đoạn, nhưng mấy ngày nay, người tu đạo ngự kiếm trên trời tới đây đã nhiều hơn trước gấp ba lần.

Nhạn Hồi thầm suy ngẫm, e là không thể ở trấn này lâu thêm nữa. Chiều tối, nàng đã tính toán xong chuyện trong lòng, định đi tìm Thiên Diệu ngửa bài. Nàng nghĩ, nếu Thiên Diệu tìm lại cơ thể để quyết chiến với Tố Ảnh thì thôi, nhưng nếu muốn giúp Yêu tộc khai chiến với Trung Nguyên, vậy nàng và Thiên Diệu nên sớm đường ai nấy đi thì hơn.

Không cùng chí thì cũng chẳng thể chung đường.

Nhưng lúc sắp mở cửa, nàng lờ mờ nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh chấp nho nhỏ truyền đến, là tiểu Thế tử Chúc Ly của nước Thanh Khâu lại đang ở bên ngoài tranh chấp với lão tùy tùng.

"…Theo tình thế này, nếu ngài còn không về, qua đêm nay e là bên kia không dễ đi đâu!"

"Ta đã nói là chờ cô ấy ba ngày."

"Ối chao ôi! Ông trời ơi! Tiểu tổ tông! Nếu cô ấy muốn đi với ngài thì đã đi từ sớm rồi! Còn rề rà mấy ngày này làm gì chứ! Ngài ấy, đừng làm mình làm mẩy nữa, theo lão bộc về đi!"

Một hồi sau Chúc Ly bên ngoài chỉ nói một câu: "Ngày mai sẽ đi."

Vẫn còn cứng đầu, Nhạn Hồi thở dài, mở cửa ra nhìn thẳng vào Chúc Ly nói: "Hôm nay ngươi về đi, chờ tới ngày mai cũng vô ích."

Chúc Ly nghiến răng, cuối cùng tính trẻ con cũng phát tác, "Tóm lại ta sẽ chờ cô tới ngày mai mới đi."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thấy nó bắt đầu giở thói bá đạo, lòng biết những người tính tình như vậy sẽ không thể nào khuyên được, nên cũng không để ý tới nó nữa, nàng gõ cửa phòng Thiên Diệu, gọi hắn: "Xuống lầu ăn cơm, có chuyện nói với ngươi."

Thiên Diệu trong phòng vốn đang tĩnh tọa điều tức, cũng không có chuyện gì làm, Nhạn Hồi vừa gọi hắn bèn ra ngay.

Vừa ra ngoài, hắn đã cảm giác được một ánh mắt chăm chú nóng bỏng từ bên cạnh nhìn sang, Thiên Diệu liếc nhìn, thấy ánh mắt của Chúc Ly đang chăm chăm nhìn mình, vẻ mặt vừa ghen tức vừa không cam, ba chữ "Không được vui" hiển hiện rất rõ ràng.

Thiên Diệu nhìn nó, sau đó cong môi cười với nó, nụ cười cứ như đã nhìn thấu tất cả, khiến lửa giận trong lòng Chúc Ly bùng lên.

Nhạn Hồi cắm đầu xuống lầu, đương nhiên không nhìn thấy giao tranh giữa hai người phía sau, nàng tới ngồi ở chiếc bàn trong góc, đăm đăm nhìn Thiên Diệu.

Thiên Diệu thờ ơ nhìn nàng, tựa như đã lấy làm quen với cảm xúc thiên biến vạn hóa của nàng, không chút mảy may cảm thấy có gì kì quái, chỉ lật giở thực đơn trong tay, nói như đang trò chuyện: "Sau khi lấy được sừng rồng, mấy ngày nay ta tĩnh tọa điều tức, lờ mờ cảm giác được có khí tức của ta tỏa ra từ phía Tây Nam, tuy không biết ở đó rốt cuộc bị phong ấn vật gì, nhưng vẫn phải đi thăm dò."

Hắn nói rất tự nhiên, khiến Nhạn Hồi sửng sốt, nhất thời vứt hết chuyện mình định nói ra sau đầu, chỉ sửa lời hắn: "Hình như ta chưa bao giờ hứa với ngươi là giúp ngươi đi tìm các bộ phận khác của cơ thể thì phải, sao ngươi lại có dũng khí thẳng thừng ra lệnh cho ta vậy?"

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nghe vậy lại liếc nhìn nàng: "Ờ, cô ngự kiếm không cần đưa ta theo, ăn uống ngủ nghỉ cũng không cần lo cho ta…" Hắn vừa nói vừa liếc thực đơn, tranh thủ hỏi, "Có ăn sườn xào chua ngọt không?"

"Ăn." Đáp xong, Nhạn Hồi ngẩn ra, sau đó đập thực đơn xuống bàn, "Ta đang bàn chính sự với ngươi đó! Ngươi muốn đi tìm đồ của mình thì tự đi mà tìm, tóm lại ta sẽ không đi đâu."

"Chúng ta từ biệt ở đây đi." Thiên Diệu nói trước.

"Chúng ta từ biệt ở…" Nhạn Hồi còn chưa nói hết, Thiên Diệu đã nói trước điều nàng muốn nói, Nhạn Hồi nhìn hắn, cảm thấy Yêu long này đã hoàn toàn hiểu được tính tình nàng, chỉ chịu mềm không chịu rắn, miệng dao găm lòng đậu hũ… Không có gì là hắn không biết.

Hắn có thể nắm bắt được tính tình của nàng, nhược điểm của nàng, phản kháng của nàng đối với hắn luôn vô lực như đấm vào bông gòn.

Nghĩ vậy, Nhạn Hồi liền cảm thấy lòng lại nổi lửa, nàng đập bàn đứng dậy: "Bây giờ ta đi thật đó!"

"Nhạn Hồi?"

Một giọng nữ từ bên cạnh truyền tới, dường như trong giọng nói cất chứa hồi ức nhiều năm, thân hình Nhạn Hồi khẽ khựng lại, nàng quay đầu nhìn.

Một đoàn mười người đi tới, mặc y phục nàng quen thuộc, cầm bảo kiếm đặc chế của núi Thần Tinh mà nàng quen thuộc, ăn mặc kiểu tiên phong đạo cốt mà nàng quen thuộc đang đứng trước cửa khách điếm, Nhạn Hồi vừa nhìn thấy ba người đi trước là đầu lập tức to hơn cả mông.

Một là Tử Thần nàng vừa gặp mấy hôm trước ở thành Vĩnh Châu, hai là sư tỷ Tử Nguyệt ân ân oán oán ngủ chung phòng với nàng mười năm, ba là

https://thuviensach.vn

…

Lăng Phi.

Phải rồi, lúc trước gặp Tử Thần, hình như huynh ấy cũng nói, lần này xuống núi cùng Lăng Phi thực hiện nhiệm vụ gì đó, lúc đó nửa đường huynh ấy chạy mất, nhưng sau khi bị Nhạn Hồi bỏ rơi, đương nhiên huynh ấy vẫn phải quay về tìm Lăng Phi.

Lần này thì hay rồi.

Gặp hết cả rồi …

Mẹ nó.

Nhạn Hồi chỉ có thể thầm chửi trong bụng mà thôi.

Người vừa rồi gọi nàng cũng chính là sư tỷ Tử Nguyệt, chuyện nàng đè Tử Nguyệt lên vách núi hù dọa lúc sắp rời khỏi núi Thần Tinh, nàng vẫn còn nhớ rất rõ ràng, thiết nghĩ Tử Nguyệt cũng không quên. Bởi vậy hôm nay Tử Nguyệt gặp nàng, mày liễu dựng ngược, giọng nói vút cao, vẻ mặt căm phẫn.

Haiz …

Nhạn Hồi chỉ biết thở dài, tuy trước đây ở núi Thần Tinh, nàng cũng thường đấu khẩu với Tử Nguyệt, đôi lúc còn đánh nhau, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng lúc nàng rời khỏi núi Thần Tinh lại hù dọa Tử Nguyệt phát khóc. Nàng thừa nhận lúc ra đi nàng có hơi tuyệt tình, nhưng mà…

Mẹ nó chứ, ai ngờ sau này còn gặp lại đâu!

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không giỏi ứng phó với những trường hợp "lâu ngày gặp lại", nàng nhìn thoáng qua, liền nghĩ cách làm sao rời khỏi nơi này.

Nàng muốn trốn nhưng người ta lại không muốn để nàng trốn.

Lăng Phi thấy Nhạn Hồi liền nhướng mắt: "Là ngươi à." Giọng điệu khẽ vút cao, vô cùng bất mãn.

Nhạn Hồi nghe thấy, lòng cảm thấy phiền phức sinh sôi - hết sức phiền phức.

Nhạn Hồi đang nhức đầu, Thiên Diệu bên cạnh lại thản nhiên như không, hỏi: "Có ăn sườn xào chua ngọt nữa không?"

Nàng quay đầu, vẻ mặt hắn vẫn như ban nãy, không hề thay đổi, không hề lay động vì không khí xung quanh. Nhất thời Nhạn Hồi cũng cảm thấy có gì đâu mà mình phải căng thẳng, có gì đâu phải ngượng nghịu chứ, chẳng qua chỉ là chút chuyện cỏn con thôi mà, không đến thời khắc sống chết, cũng chẳng phải cướp túi tiền của nàng …

"Đem lên phòng ăn đi." Nhạn Hồi đáp, Thiên Diệu gật đầu, gọi tiểu nhị đang ngơ ngác sợ hãi trước tình huống này, thản nhiên chọn mấy món ăn. Sau đó dặn tiểu nhị đem lên lầu rồi đứng dậy, vòng qua bên cạnh Nhạn Hồi, giúp nàng chặn lại ánh mắt kinh người của mười người bên kia.

Hắn cúi đầu nhìn nàng: "Lên lầu nhé?"

Thân hình Thiên Diệu chắn hết ánh sáng từ cửa rọi vào, bên cạnh hắn, Nhạn Hồi cảm nhận được sự yên lòng hiếm khi có được từ một người nào đó …

Cách đây đã rất lâu, người khiến nàng có cảm giác như vậy chính là Lăng Tiêu.

https://thuviensach.vn

Khiến nàng cảm thấy an toàn, khiến nàng cảm thấy bình yên.

Bắt đầu từ lúc nào mà… thân hình thiếu niên vàng vọt gầy ốm thâm trầm ít nói thuở ban đầu gặp gỡ… đã trở nên cao lớn như vậy…

Nhạn Hồi đáp: "Ờ."

Vừa nhấc chân định đi, phía trước bỗng có một thanh hàn kiếm chĩa tới: "Khoan đã." Tử Nguyệt chắn trước mặt hai người, vẻ mặt nghiêm túc.

Người hay gây sự với nàng rốt cuộc vẫn tự tìm tới nàng gây sự. Nhạn Hồi thở dài, điều chỉnh tâm trạng, ngẩng đầu nhìn nàng ta, đúng mực hỏi: "Chuyện gì?"

Thái độ Tử Nguyệt cao ngạo: "Nhạn Hồi, tuy ngươi bị trục xuất ra khỏi núi Thần Tinh, nhưng dù sao cũng từng là người của núi Thần Tinh, nhất cử nhất động của ngươi vẫn liên quan tới thanh danh núi Thần Tinh ta. Gần đây giang hồ đồn rằng ngươi rất thân thiết với yêu vật, thậm chí ở thành Vĩnh Châu còn thả đi những Hồ yêu gây nhiều chuyện ác. Ngươi làm vậy sao không nghĩ xem đã làm ô danh sư môn đến mức nào? Gây phiền phức cho sư phụ đến dường nào?"

Đấu khẩu bao nhiêu năm nay, cách biệt mấy tháng, lúc này đây gặp lại, Nhạn Hồi vẫn không thể không thừa nhận, sư tỷ này của nàng thật sự chẳng tiến bộ chút nào.

Nhạn Hồi nhìn nàng ta, cười cười: "Ồ, vậy các ngươi tự đi mà ứng phó. Ta bận."

Đổi lại một đáp án cợt nhả như vậy, Tử Nguyệt sửng sốt, thấy Nhạn Hồi lại cất bước định đi, nàng ta nổi nóng: "Đứng lại!"

https://thuviensach.vn

“Còn chuyện gì nữa?” Câu này không phải Nhạn Hồi hỏi mà là Thiên Diệu lên tiếng, hắn lên tiếng khiến Nhạn Hồi cũng có mấy phần kinh ngạc, nàng quay đầu nhìn hắn. Nhưng Thiên Diệu lại không đặt tâm tư ở chỗ nàng, lạnh lùng nhìn Tử Nguyệt, khí thế khiến Tử Nguyệt nhất thời sợ đến nghẹn họng.

Nhạn Hồi hiểu ra, cho dù Thiên Diệu mất hết pháp thuật, không có tu vi, nhưng ánh mắt hắn trước sau vẫn ẩn giấu hào quang được thời gian tôi luyện, lúc nổi giận có thể khiến lòng người khiếp đảm.

Những người của núi Thần Tinh từng ứng phó với yêu quái đang có mặt ở đây, e là ngay cả chân của Thiên Diệu cũng chưa từng chạm tới được.

Tử Nguyệt khẽ lui một bước, nàng ta không nói, nhưng bên cạnh có một giọng nói lạnh lùng cao ngạo xen vào: “Không đơn giản nhỉ, xuống núi chỉ hơn một tháng mà đã tìm được trợ thủ thế này rồi.”

Khóe môi Lăng Phi nở nụ cười mỉa mai.

Tử Thần bên cạnh thấy vậy khẽ nhíu mày, khẽ nói với Lăng Phi: “Sư thúc, chính sự quan trọng hơn.”

Lăng Phi đưa tay chặn Tử Thần lại: “Ta thấy đây mới là chính sự quan trọng hơn hết.” Lăng Phi bước mấy bước tới trước mặt Nhạn Hồi, nhưng không nhìn nàng, chỉ nhìn Thiên Diệu, “Có khí phách nhưng chẳng có chút khí tức, nếu nói các hạ là người bình thường thì làm sao tin được. Chi bằng tỏ rõ thân phận để bọn ta xem thử, đệ tử bị núi Thần Tinh ta trục xuất sau khi xuống núi rốt cuộc đi lại với nhân vật nào?”

Nhắc đến chuyện này, Nhạn Hồi nghiêm mày.

Thân phận của Thiên Diệu là một đại kị trong đại kị, trước khi hắn tìm được cơ thể hoàn chỉnh, không thể để ai biết thân phận của hắn.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi xoay bước, cơ hồ vô thức chắn trước mặt Thiên Diệu.

Ánh mắt Thiên Diệu khẽ động, khóe miệng bất giác khẽ nhếch lên.

Vừa rồi còn nói là phải đi. Nàng thật sự có thể đi được sao …

Nói một đằng nghĩ một nẻo.

“Ha.” Lăng Phi thấy Nhạn Hồi như vậy bất giác bật cười, “Thú vị chưa. Ta chẳng qua chỉ muốn biết thân phận của người này thôi. Nhạn Hồi, tại sao ngươi căng thẳng như vậy?” Nói xong ánh mắt Lăng Phi bỗng lạnh đi, “Lẽ nào thân phận của người này có chỗ nào không thể cho ai biết? Là yêu hay tu tà?”

Nàng ta vừa dứt lời, mười đệ tử núi Thần Tinh sau lưng đều đồng loạt đặt tay trên đốc kiếm, ra vẻ gươm nỏ sẵn sàng.

Nhạn Hồi liếc nhìn họ, bên trong cũng có mấy gương mặt quen thuộc, đều là đệ tử cấp cao của núi Thần Tinh, pháp thuật tu vi đều không kém Tử Thần và Tử Nguyệt. Hơn nữa ở đây còn có Lăng Phi, nếu ra tay, chỉ dựa vào một mình nàng, còn phải bảo vệ Thiên Diệu… chắc chắn là không thể thắng.

Lòng Nhạn Hồi căng thẳng, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười, nói: “Lăng Phi, mâu thuẫn giữa ta và ngươi ở núi Thần Tinh còn có ai không biết, ngươi muốn vẩy nước bẩn lên người ta thì cứ mặc sức vẩy đi. Tướng công của ta khôi ngô tuấn tú khí độ bất phàm, ngươi cứ nhìn chàng như hổ rình mồi, ta không bảo vệ chàng lẽ nào chờ ngươi đến cướp sao?”

Hai chữ “tướng công” vừa thốt ra, mọi người có mặt đều im lặng. Tử Thần chau mày nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu vừa nghe thấy hai chữ "Lăng Phi", ánh mắt nhìn sang Lăng Phi lập tức trở nên kì lạ. Sát khí nặng thêm mấy phần, sự lạnh lẽo trên mặt cũng đậm hơn rất nhiều.

Lăng Phi lại cười lạnh: "Tướng công? Nhạn Hồi, ngươi thật sự đã xuống núi ở chung với yêu vật, ngày càng không biết xấu hổ."

Tử Nguyệt cũng góp lời sau lưng ả: "Xuống núi một tháng đã có tướng công? Nhạn Hồi, ngươi từng mơ tưởng đến sư phụ, tâm tư ghê tởm tột cùng, ngươi tưởng núi Thần Tinh thật sự không ai biết sao?"

Nàng ta vừa nói xong, các đệ tử khác đều nhìn nhau, ánh mắt Nhạn Hồi lạnh lẽo hơn bao giờ hết, Tử Thần bèn lớn tiếng mắng: "Tử Nguyệt!"

Tử Nguyệt lại không chịu ngừng: "Tâm tư giấu mười năm mà lại tan biến trong một sớm một chiều à? Chẳng qua ngươi muốn che chở cho yêu vật bên cạnh này thôi! Ta nhổ vào! Đúng là tự hạ thấp bản thân!" Tử Nguyệt căm hận nói thêm, "Nếu phụ mẫu ngươi còn tại thế cũng nhất định mắng ngươi là thứ không ra gì!"

Tử Thần nghiêm giọng quát lớn: "Tử Nguyệt! Muội đang nói bừa đó!"

Ánh mắt Nhạn Hồi lạnh lẽo khôn cùng: "Nếu phụ mẫu ngươi còn tại thế, nhất định phải dạy dỗ lại ngươi lễ tiết đối nhân xử thế." Vừa dứt lời nàng bèn lắc người, chỉ trong chớp mắt, gần như không có người nào trong phòng phản ứng kịp, Nhạn Hồi đã lắc mình tới bên cạnh Tử Nguyệt.

Tử Nguyệt giật mình, vừa lui ra phía sau đã cảm giác thanh chủy thủ thường đeo bên mình bị Nhạn Hồi rút ra khỏi vỏ, Tử Nguyệt kinh hô, chốc sau cằm đã bị khống chế, răng bị dùng lực vạch ra, không thể nào khép miệng lại được.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi sắc mặt lạnh lẽo đứng trước mặt nhìn nàng ta, “Lưỡi ngươi để lại cũng tổn hại âm đức, chi bằng ta giúp ngươi cắt xuống cho xong.”

Sắc mặt Tử Nguyệt liền tái xanh, Nhạn Hồi đưa tay lên hạ đao xuống.

Tử Thần bên cánh lớn tiếng gọi tên Nhạn Hồi, nhưng nàng hoàn toàn không lay chuyển, lúc mũi chủy thủ rơi xuống miệng Tử Nguyệt, bỗng bên cạnh có một lực đạo đánh tới, hất Nhạn Hồi ra, nàng xoay người, đáp xuống trước mặt Thiên Diệu.

Chủy thủ trên tay nàng lúc này đã dính máu, lưỡi dao đã cắt rách môi Tử Nguyệt, cũng đâm lưỡi nàng ta bị thương, nhưng rốt cuộc vẫn không cắt lưỡi nàng ta xuống.

Máu dính đầy miệng, nàng ta bụm miệng mình, sau đó buông tay ra nhìn máu trong lòng bàn tay, nhất thời sợ hãi tưởng Nhạn Hồi đã cắt lưỡi mình xuống, kêu “A a” mấy tiếng rồi ngất xỉu tại chỗ.

Sắc mặt Nhạn Hồi u ám, ánh mắt hung dữ nhìn Lăng Phi: “Ai dám cản ta!”

Không khí xung quanh lập tức trở nên hung ác như chốn Diêm La địa ngục.

https://thuviensach.vn

56

Tuy Nhạn Hồi hỏi vậy, nhưng ai cũng biết người chặn nàng lại không ai khác ngoài Lăng Phi.

Lăng Phi thấy Nhạn Hồi lúc nổi giận sắc mặt hung dữ cực độ, nhớ lại lúc xưa trong nhà lao đỉnh Tâm Túc đã chịu thiệt vì nàng, thù cũ hận mới gộp chung, lòng ả cũng nổi lửa, ả cười lạnh: "Đấu khẩu đôi lời đã muốn cắt lưỡi đồng môn. Nhạn Hồi, ngươi còn nhân tính không? Không lẽ ngươi đã trở thành tu tà rồi?"

"Ngậm máu phun người." Nhạn Hồi mắng, "Ta thấy lưỡi ngươi để lại cũng vô ích." Nàng vứt thanh chủy thủ dính máu trong tay về phía Lăng Phi.

Thanh chủy thủ bay đi như ánh chớp, nhưng Lăng Phi đã có chuẩn bị, ả phất tay về phía sau, tay áo rộng cuốn lấy chủy thủ, vứt nó sang bên cạnh.

Lăng Phi khẽ nhíu mắt nhìn Nhạn Hồi: "Lần trước nhân lúc ta không đề phòng rồi đánh lén, lần này ngươi nghĩ xem ta có trả món nợ đó không?"

Lăng Phi chộp tay vào không trung, trên tay xuất hiện phất trần, ả phẩy phất trần, toàn thân dồi dào tiên khí: "Để ta xem thử từ khi ngươi xuống núi đến nay rốt cuộc đã học được tà thuật đạo pháp gì."

Vừa dứt lời, thân hình Lăng Phi biến mất, Nhạn Hồi thầm đánh chuông cảnh giác trong lòng, nàng lập tức lui về phía sau chắn trước mặt Thiên Diệu, nhưng Thiên Diệu cũng theo về phía sau một bước, vội vàng hét: "Cẩn thận." Hắn đưa tay đẩy Nhạn Hồi một cái.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi loạng choạng bổ về phía trước một bước, tránh được phất trần quét tới từ phía sau.

Thân hình Lăng Phi xuất hiện, đứng phía sau cách Nhạn Hồi nửa bước, nhưng ả không tiếp tục tấn công nàng, ánh mắt liếc về phía Thiên Diệu: "Nhãn lực khá lắm!"

Vừa dứt lời, phất trần mang theo khí lạnh hướng về phía Thiên Diệu.

Lăng Phi dù sao cũng là muội muội của Tố Ảnh, tuy lúc còn rất nhỏ đã được Tố Ảnh đưa tới núi Thần Tinh, nhưng ả vẫn tập tâm pháp của Quảng Hàn môn, bởi vậy vừa ra tay, cả phòng chìm trong hàn khí thấu xương.

Pháp thuật của Thiên Diệu chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng mấy hôm nay đã điều tức được chút tu vi, đủ để thân pháp của hắn nhanh hơn người tu đạo bình thường rất nhiều.

Nhưng lúc Lăng Phi vừa ra tay, rõ ràng Thiên Diệu đã tránh được ả, nhưng thân hình lị cứng đờ.

Những ký ức hắn dốc sức muốn quên trong đầu đã trở thành một vết sẹo trong sâu thẳm linh hồn hắn, phất trần mang theo hàn ý của Lăng Phi như một lưỡi dao, cố hết cách xé rách vết sẹo của hắn.

Khung cảnh mặt trăng khổng lồ, tuyết bay đầy trời lại xuất hiện trước mắt Thiên Diệu. Đồng tử Thiên Diệu co lại, nhất thời không thể dời bước. Phất trần mang theo pháp thuật lạnh lẽo sắp đánh lên đầu hắn!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người lắc mình qua trước mặt Thiên Diệu, phất trần quét tới bị người đó nắm hết trong lòng bàn tay.

Khí lạnh bị một ngọn lửa mãnh liệt chặn hết lại. Giống như một bức bình phong an toàn bảo vệ hắn lại phía sau.

https://thuviensach.vn

Là Nhạn Hồi đang nắm chặt phất trần của Lăng Phi.

Lửa nóng và sương lạnh giao chiến trong lòng bàn tay nàng, ma sát ra những ánh sáng kỳ dị biến ảo, màu sắc đan xen in vào mắt Nhạn Hồi, thật sự tôn lên mấy phần yêu khí tà ác của nàng: "Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ hắn."

Tám chữ này Nhạn Hồi nói rất kiên định, nặng như ngàn cân rơi vào tai mỗi người.

Lại là Nhạn Hồi, lại là bóng lưng này, lần trước giúp hắn chặn ánh trăng trên trời, lần này lại giúp hắn cản cái lạnh thấu xương.

Cho dù không tiếp xúc cơ thể, cho dù mười ngón tay không đan vào nhau, nhưng Thiên Diệu vẫn cảm nhận được nhiệt lượng mà cô nương trước mặt này truyền vào đáy lòng hắn một cách thần kỳ đến mức quái lạ …

Đầy ắp, ngập tràn trái tim, ấm áp cả cơ thể.

Tuy nhiên, Thiên Diệu hiểu, Nhạn Hồi chắc là không biết những hành động này của nàng đã ảnh hưởng đến hắn nhiều dường nào.

Nàng cứ luôn như vậy, chỉ làm những chuyện mình nên làm và muốn làm, hiếm khi để tâm đến ánh mắt kẻ khác. Thế nên nàng mới vô tâm vô tính đến khác thường, nhưng cũng chính vì thế mà những chuyện nàng làm vô cùng tự nhiên, khiến người ta chấn động tâm can.

Nhạn Hồi nhìn Lăng Phi, cảm nhận được lực kéo trên phất trần truyền tới, Nhạn Hồi sao có thể để ả ta giật lại phất trần đơn giản vậy được, chờ ả giật về rồi lại chờ ả đánh tới sao? Nàng đâu có ngốc!

Vậy nên nàng cũng kéo lại không buông tay.

https://thuviensach.vn

Sau khi đọ sức một cách đơn giản thì tới giao đấu pháp lực, rồi dần dần mãnh liệt hơn.

Khí cực lạnh của Lăng Phi và ngọn lửa nóng bỏng của Nhạn Hồi va đập vào nhau tạo thành những luồng gió mạnh mẽ, lật tung bàn ghế xung quanh hai người, ngay cả cột kèo trên nóc khách điếm cũng phát ra âm thanh "cót két".

Mười đệ tử của núi Thần Tinh bên kia thấy vậy định tới giúp, Tử Thần vội lớn tiếng khuyên: "Nơi này rất nhiều bá tánh bình thường, mọi người ra tay e sẽ có ngộ thương!" Hắn quay đầu hét với Lăng Phi, "Sư thúc, chúng ta đi làm chính sự quan trọng hơn!"

Lăng Phi chẳng buồn để ý tới hắn, miệng nghiến răng hung ác nói với Nhạn Hồi: "Ngươi tưởng ta sẽ lại bại dưới tay ngươi sao?"

Ánh mắt Nhạn Hồi chăm chú, thấy tay kia của Lăng Phi bỗng rút từ eo ra một thanh nhuyễn kiếm, "soạt" một tiếng đâm thẳng về tim Nhạn Hồi, nàng giật mình, trước lúc nàng thoái lui, Thiên Diệu phía sau đã đưa tay che qua eo nàng, kéo nàng lui về phía sau mấy bước.

Nhưng cho dù là vậy, mũi kiếm bất ngờ này của Lăng Phi vẫn rạch rách má Nhạn Hồi.

Vết thương không nông, từ cằm vạch tới xương gò má một đường sâu hoắm, máu tươi lập tức thuận theo mặt Nhạn Hồi nhỏ xuống, có giọt rơi trên y phục nàng, có giọt rơi xuống đất, có giọt rơi trên cánh tay đang ôm eo Nhạn Hồi của Thiên Diệu.

Máu nhỏ tí tách thấm vào tay áo Thiên Diệu, rõ ràng đã lạnh đi nhưng vẫn như thiêu như đốt, cháy vào tận tim hắn.

Nhưng lần này không ấm áp mà là bỏng rát.

https://thuviensach.vn

Hắn nghiêng đầu là có thể nhìn thấy vết thương trên mặt Nhạn Hồi. Nàng vẫn nhìn Lăng Phi, ngay cả vòng tay lại cũng không. Gương mặt của một cô nương là quý giá nhất, nhưng hình như bản chất nàng không hề giống những cô nương khác! Nàng không hề thương xót bản thân!

Buồn cười là nàng không xót, ấy vậy mà hắn lại…

Không những thấy xót.

Hơn nữa còn phẫn nộ.

Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo chăm chăm nhìn Lăng Phi.

Vừa rồi, lúc Nhạn Hồi thoái lui mấy bước đã buông phất trần của Lăng Phi ra, nàng ta hất phất trần, phất trần biến mất trong không trung, trong tay chỉ cầm thanh nhuyễn kiếm vừa rạch rách mặt Nhạn Hồi, trên lưỡi kiếm vẫn còn máu tươi nhỏ tí tách.

Lăng Phi nhìn Nhạn Hồi, khóe môi cong lên một nụ cười lanh mỉa mai.

Ả đang khinh miệt nàng.

Nhạn Hồi đương nhiên cũng nhìn thấy nụ cười này của Lăng Phi, vết thương trên má không phải không đau. Thanh nhuyễn kiếm tùy thân của Lăng Phi hình như còn có hàn độc, kiếm này khiến nửa mặt của Nhạn Hồi mất tri giác, nhưng nhìn nụ cười mỉa mai của ả, Nhạn Hồi cảm thấy vết thương của mình không thành vấn đề, mà cảm giác cả mặt mình như bị xé hết da.

Mẹ nó, vết thương thì có thể nhịn, nhưng nụ cười kia thì không thể nhịn.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghiến răng, hất tay Thiên Diệu ra, một mình xông lên phía trước, tung chiêu cận chiến với Lăng Phi, chỉ là Nhạn Hồi không ngờ, trên thanh nhuyễn kiếm của Lăng Phi dường như thật sự được thi pháp lực, chỉ cần Nhạn Hồi lại gần ả thì sẽ bị hàn quang trên nhuyễn kiếm đâm vào da thịt, vết thương trên mặt như lá bùa chú bị kéo giật khiến nàng không thể mở mắt ra.

Lăng Phi lại ra tay không hề lưu tình, nhân lúc Nhạn Hồi hoa mắt, ả không hề tiếc sức, đâm thẳng một quyền vào bụng nàng, Nhạn Hồi bị đánh bay ra, đập vào cột trụ của khách điếm, ho ra một ngụm máu.

Thiên Diệu nhíu chặt mày, định tiến lên dìu nàng, nhưng Nhạn Hồi dường như bị khơi dậy đấu chí, nàng không nhìn Thiên Diệu đến một lần, chân giẫm xuống, thân hình như ánh chớp, chưởng phong mang theo lửa một lần nữa tiến lên giao chiến với Lăng Phi.

Không ngoài dự liệu, nàng tự nhiên lại bị đánh về, lần này nàng bị đánh thẳng vào lòng Thiên Diệu, một hồi lâu cũng không mở mắt nổi.

“Ha.” Lăng Phi phát ra tiếng cười lạnh, vẫn là dáng vẻ cao ngạo vốn có cầm kiếm đứng đó, y phục dường như không dính bụi trần, đối lập hoàn toàn với dáng vẻ nhếch nhác dơ bẩn như vừa lăn lộn trong ao máu và bùn của Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi vừa lắc lắc đầu vừa chớp chớp mắt, vẫn kiên trì đẩy tay Thiên Diệu ra, nàng khuỵu một gối xuống đất, nghỉ ngơi một lúc lâu, sau đó lại đứng thẳng lên, tuy mắt vẫn còn nhòe máu, nhưng nàng vẫn tìm được hướng Lăng Phi, nhìn thấy vẻ mặt mỉa mai của ả, nghe thấy tiếng cười mỉa mai của ả.

Câu “Mẹ nó” của Nhạn Hồi không nhịn được, bật ra khỏi miệng.

https://thuviensach.vn

Tử Thần sốt ruột khuyên can, tuy nhiên Nhạn Hồi không nghe thấy rõ giọng y nữa, bên tai ong ong từng hồi, nàng chỉ cảm giác có người kéo mình về phía sau, loạng choạng một cái, quay đầu nhìn người kéo mình, liền thấy sắc mặt Thiên Diệu âm trầm khác thường, lạnh lẽo kinh người: "Còn muốn xông lên nữa sao?"

Nhạn Hồi khó hiểu, chắc là… không làm Thiên Diệu bị thương đó chứ…

Nhưng tại sao trông hắn lại giận dữ đến vậy…

"Cô không trốn một lúc được sao?"

Nhạn Hồi hoang mang: "Trốn đi đâu?"

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi đáp: "Sau lưng ta."

Nhạn Hồi chỉ coi như hắn đang nói đùa. Suốt dọc đường, nếu nàng trốn sau lưng hắn, chắc là hai người họ đã chết mất xác từ lâu.

Tử Thần thấy Lăng Phi còn muốn ra tay, hắn bèn bất chấp tất cả, xông lên chắn trước mặt Lăng Phi: "Sư thúc…"

Nhưng hắn không ngờ, còn chưa dứt lời, khí tức xung quanh bỗng biến đổi. Tử Thần tu pháp thuật hệ Mộc, sở trường là điều khiển gió, bởi vậy hắn phát giác được không khí xung quanh biến đổi trước Lăng Phi.

Hắn quay đầu, thấy bàn ghế xung quanh đều khẽ rung chuyển, đũa trên bàn đều bay lên một cách kỳ lạ.

Lăng Phi thấy vậy nhíu mày: "Yêu thuật."

Hai chữ này vừa thốt ra, không khí đột ngột đại loạn, chén đũa lửng lơ trong không trung và bàn ghế dưới đất bỗng bị những lưỡi đao khí ngưng tụ

https://thuviensach.vn

trong không trung chém đứt!

Mười đệ tử của núi Thần Tinh cũng đã có người kinh hô, có người đột nhiên bị rách áo, có người bị chém đứt mão rơi xuống đất, có người thắt lưng bị cắt làm đôi…

Trong lúc chúng nhân đều kinh ngạc, Tử Thần nghe bên tai phát ra tiếng "keng", trực giác hắn cảm thấy không lành, lập tức quay đầu lại.

Lăng Phi cũng cảm thấy kỳ quái trước động tác đột ngột của Tử Thần: "Sao vậy?" Ả ta vừa nhíu mày, bỗng mi tâm đau nhói, máu từ mi tâm ả túa ra.

Ánh mắt Tử Thần nhìn ả cũng dần dần trở nên kinh hãi.

Từng giọt từng giọt máu từ khắp nơi trên mặt ả liên tiếp túa ra, chẳng bao lâu máu từ mặt ả đã tí tách nhỏ xuống đất. Tay ả run run vuốt lên mặt, ngón tay chạm đến đâu đều đau đớn đến đó, ả đau đớn thét lên: "Á…"

"Sư thúc!" Tử Thần kinh hô.

"Yêu thuật!" Lăng Phi ôm mặt khom người giấu mặt mình đi, "Yêu thuật của người đó!" Tiếng kêu thét của cơ hồ như xé rách màng nhĩ người khác.

Mười đệ tử núi Thần Tinh đều kinh hãi nhìn Thiên Diệu, ngạc nhiên vì người này có thể hóa không khí thành lưỡi đao, giết người một cách vô hình… Pháp thuật này không phải yêu tà bình thường nào cũng có thể vận dụng…

Ngay cả Nhạn Hồi thần trí hơi mơ hồ cũng biết tình hình kỳ lạ, nàng ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn: "Ngươi…"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Thiên Diệu vẫn như thường: “Ta làm sao?” Nếu không phải mấy ngày nay tĩnh tọa điều tức chưa tích lũy được bao nhiêu, hắn cũng không phải là yêu quái ra tay “dịu dàng” đến vậy.

Nhạn Hồi nhìn hắn không nói.

Đây có lẽ là… lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thiên Diệu ra tay với người khác, thủ pháp gọn gàng, không cần kết ấn, ngay cả niệm chú cũng không cần. Nàng biết có lẽ hắn chưa hồi phục được một phần vạn sức mạnh vốn có của hắn, nhưng một pháp thuật nho nhỏ đã đủ khiến những đại đệ tử có mặt mũi của núi Thần Tinh cảm thấy kinh ngạc, vậy nếu hắn hồi phục…

Yêu long ngàn năm quả nhiên không phải chỉ nói suông.

Đều tại biểu hiện của Thiên Diệu trước đó thật sự quá sức yếu mềm, bởi vậy Nhạn Hồi cũng suýt chút quên mất chuyện này…

Không bao lâu sau, mười đệ tử núi Thần Tinh bên kia dường như ý thức được có lẽ mình đang đối diện với một yêu quái ghê gớm, ai nấy rút kiếm khỏi vỏ, ngay cả Tử Thần cũng sửng sốt nhìn Nhạn Hồi, vẻ mặt không dám tin, biểu hiện đó cứ như đang hỏi nàng: Sư muội của hắn tại sao lại ở chung với yêu quái thế này…

https://thuviensach.vn

57

Thế gươm nỏ sẵn sàng lan tỏa trong khách điếm nhỏ.

Khiếp sợ trước sức mạnh đòn vừa rồi của Thiên Diệu, đệ tử núi Thần Tinh chưa lập tức ra tay, Nhạn Hồi ôm bụng cùng Thiên Diệu đứng đối diện với họ, ánh mắt nàng lần lượt lướt qua gương mặt những người kia, cuối cùng dừng trên mặt Tử Thần, thoáng im lặng rồi dùng truyền âm nhập mật nói với Thiên Diệu: "Đối phó với Lăng Phi xong ngươi còn bao nhiêu nội tức?"

"Hết rồi."

Giọng Thiên Diệu truyền vào đầu nàng, Nhạn Hồi liền trầm ngâm, chỉ nói: "Chút nữa ta giữ chân bọn họ, ngươi đi đi." Nàng bước tới phía trước một bước, nhưng cổ áo bị kéo lại.

"Quay lại đây." Giọng Thiên Diệu điềm tĩnh, hắn hờ hững nhìn lên lầu hai khách điếm: "Chúng ta có thể cùng đi."

Chúc Ly đang đứng phía sau cột trụ bên đó tiếp xúc với ánh mắt Thiên Diệu, ánh mắt nó tối sầm, đứng ra ngoài.

Lão bộc phía sau muốn kéo Chúc Ly lại, nhưng bị Chúc Ly hất tay ra, thấy Chúc Ly muốn rút tường kiếm trên eo, lão bộc vội cuống quýt đè tay nó xuống, nghiến răng nhìn các đệ tử núi Thần tinh phía dưới, mắt lộ ánh sáng đỏ, gương mặt đầy nếp nhăn lập tức trở nên hung ác.

Cùng lúc này, Tử Thần bỗng quay đầu về phía lầu hai: "Yêu khí!"

Nơi Chúc Ly và lão bộc đang đứng lập tức bốc lên khói trắng miên man khắp khách điếm, trong đám đệ tử núi Thần Tinh hỗn loạn, giọng Lăng Phi

https://thuviensach.vn

tuy vẫn đau đớn, nhưng lại cố trấn tĩnh hét lên: “Đừng tự loạn trận tuyến, bày trận.”

Cánh tay Nhạn Hồi bỗng nhiên bị siết chặt, quay đầu nhìn lại, là Chúc ly thấp hơn nàng một cái đầu đang kéo nàng: “Đi theo ta.”

Nhạn Hồi không có cơ hội phản kháng, nàng tức thì cảm thấy quanh người nổi gió, vừa chớp mắt, trước mặt đã là mây trắng vấn vít, gió mạnh rít gào.

Nhạn Hồi cúi đầu nhìn xuống, thấy dưới chân mình không phải đạp mây cũng không phải ngự kiếm, mà là lông da màu xám rất mềm mại.

Chúc Ly bên cạnh Nhạn Hồi nói: “Đừng hoảng, Triệu thúc đi nhanh lắm, bọn người kia không đuổi kịp đâu, chúng ta nhất định có thể an toàn rời khỏi đây.”

Lúc này Nhạn Hồi mới phát hiện mình đang đứng trên lưng một Hồ yêu khổng lồ.

Còn chưa kịp thở phào, lòng nàng đột nhiên thắt lại: “Thiên Diệu đâu?” Nàng quay đầu, hoảng hốt tìm kiếm bóng dáng Thiên Diệu, nhưng lại phát hiện người nàng muốn tìm đang điềm nhiên như không ngồi xếp bằng phía sau, nhắm mắt điều tức.

Nghe thấy tiếng hét, Thiên Diệu ngoảnh đầu lại nhìn nàng. Hắn không nói câu nào, nhưng đủ để vẻ mặt của Nhạn Hồi dịu lại.

Nàng bỗng như rã rời, ngồi bệt xuống: “Đau chết ta rồi…” Nàng xoa xoa bụng, lại đưa tay định sờ lên mặt, nhưng ngón tay còn chưa chạm vào vết thương trên mặt đã bị một bàn tay thò ra hất đi.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi quay lại, thấy Thiên Diệu vẫn đang nhìn mình: “Tay bẩn, đừng đụng vào.”

Hắn vừa dứt lời, Chúc Ly bên cạnh cũng ngồi xổm xuống, nó móc trong ngực ra một chiếc bình bạch ngọc: “Ở đây ta có chút thuốc, không thể trị hết nhưng ít ra cũng có thể xoa dịu, uống vào sẽ giảm đau, thoa ngoài sẽ cầm máu.” Nó nhìn vết thương trên má Nhạn Hồi, nhíu mày nói: “Hàn khí của kiếm kia sao nặng quá vậy.”

“Vật của Quảng Hàn môn đều như vậy.” Thiên Diệu đáp một câu rồi im lặng không nói nữa.

Kiếm đó là của Quảng Hàn môn? Nhạn Hồi nhớ lại, lúc trước ở núi Thần Tinh chưa từng thấy Lăng Phi sử dụng nhuyễn kiếm quấn quanh eo này, thiết nghĩ là gần đây mới có, lẽ nào gần đây đã lấy từ chỗ Tố Ảnh tỷ tỷ nàng ta?”

Chúc Ly nghe vậy càng nhíu mày chặt hơn: “Vết thương này vốn đã sâu, hiện giờ lại không xua được hàn khí… Ta thấy cho dù vết thương lành lại, chỉ e cũng sẽ để lại một vết sẹo tím xanh…”

Nhạn Hồi không để tâm xua tay: “Để lại sẹo thì có gì ghê gớm đâu, ăn chẳng ảnh hưởng ngủ cũng không ảnh hưởng, để sẹo thì để sẹo thôi.”

“Để lại dấu hiệu cô đã từng bị nữ nhân đó đánh bại à?” Thiên Diệu bên cạnh không mặn không nhạt xen vào một câu, “Để mỗi lần soi gương đều nhớ lại sao?”

Nhạn Hồi im lặng, sau đó liếc nhìn Thiên Diệu.

“Mẹ nó…”

https://thuviensach.vn

Đối với Nhạn Hồi, vết sẹo đích thực không có gì to tát, nhưng nếu biến thành dấu hiệu của sỉ nhục thì đương nhiên là chuyện khác.

Nàng giật lấy bình thuốc trong tay Chúc Ly, mở nắp bình đổ ra hai viên thuốc, một viên nghiền nát bôi lên vết thương, viên kia thì uống. Vừa nhai thuốc trong miệng, vị đắng chát lập tức tràn cổ họng.

Nàng vừa nhai vừa chịu đựng vị đắng vừa thầm không cam lòng.

Lần này bại dưới tay Lăng Phi, tuy là do Lăng Phi rút nhuyễn kiếm khiến nàng trở tay không kịp, hành động này có hơi đê tiện, nhưng trong thực chiến vốn không thể nói có đê tiện hay không, thua là thua, tài nghệ không bằng ai tức là tài nghệ không bằng ai, không có gì đáng biện bạch.

Lòng Nhạn Hồi xưa nay vẫn luôn kiên định ý nghĩ này, thắng mới là vua.

Thật ra trong lòng Nhạn Hồi rất rõ, cho dù lần Lăng Phi không có nhuyễn kiếm kia, nàng cũng chưa chắc thắng được ả.

Rời khỏi núi Thần Tinh một tháng nay, không nói tới chuyện tĩnh tọa tu luyện, mỗi ngày nàng đều phải bôn ba vất vả, thứ duy nhất học được lại còn là yêu thuật Cửu Vĩ Hồ từ chỗ Thiên Diệu.

Còn Lăng Phi từ sau lần bại dưới tay nàng lúc trước, nhất định ngược lại với nàng, không nói đến chuyện ngày đêm chăm chỉ tu luyện tâm pháp của núi Thần Tinh, với thân phận của ả ta, một Tàng thư các đồ sộ cho ả ta mặc sức học. Hiện giờ Thanh Quảng chân nhân tuy không rõ tung tích, nhưng nếu ả ta có ý muốn học hỏi Tố Ảnh, năng lực nhất định cũng được nâng cao.

Nhạn Hồi nghiến răng, nhìn lại mình, hiện tại nàng không tìm được tâm pháp để học, cũng không ai có thể chỉ dạy cho nàng…

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, Nhạn Hồi khẽ khựng lại, sau đó quay đầu nhìn Thiên Diệu.

Từ nãy đến giờ Thiên Diệu vẫn luôn nhìn nàng, nàng vừa đảo mắt thì tự nhiên tiếp xúc với ánh mắt hắn.

"Ngươi có biết tiên pháp đạo pháp không?" Nàng hỏi hắn.

"Không."

"Vậy ngươi dạy ta yêu thuật đi."

Thiên Diệu khẽ nhướng mày, "Muốn theo ta vào Yêu đạo sao?"

Hắn vừa hỏi vậy, mắt Chúc Ly bên cạnh cũng sáng lên: "Cô muốn vào Yêu đạo sao?"

"Tẩy tủy đau lắm." Nhạn Hồi từ chối không nghĩ ngợi, "Ngươi chỉ cần dạy ta yêu thuật là được, tự ta sẽ thấu hiểu."

Chúc Ly dường như vô cùng không tán đồng: "Nếu muốn tu luyện yêu thuật, đương nhiên phải tẩy tủy thanh cốt, nếu cô muốn lấy nội tức tu tiên chế ngự yêu thuật, có ngày sẽ tẩu hỏa nhập ma…"

"Đó là những người tu tiên khác." Lời Nhạn Hồi tuy hơi ngông cuồng, nhưng đích thực cũng là sự thật. Lời Chúc Ly nói có lý, nhưng nó không biết trong tim nàng khảm vảy Hộ Tâm của Thiên Diệu, nàng học yêu thuật khác có khi sẽ rất nguy hiểm, nhưng nếu muốn học thuật pháp của Thiên Diệu, đương nhiên không thành vấn đề.

Bởi vậy Thiên Diệu cũng chỉ giữ im lặng, coi như ngầm đồng ý với Nhạn Hồi.

https://thuviensach.vn

Chúc Ly vốn còn muốn khuyên, nhưng thấy hai người trong cuộc đều không lên tiếng, nó cũng ngừng lại, im lặng một lúc rồi nói: "Vậy hiện giờ cô có theo ta về Thanh Khâu không?"

Nhạn Hồi thoáng ngây người, lúc này mới nhớ lại chuyện trước khi gặp Lăng Phi, nàng vốn dĩ… định từ biệt Thiên Diệu mà! Sau đó núi rộng sông dài đường ai nấy đi, không xen vào chuyện phân tranh giữa Tiên Yêu ở Trung Nguyên này nữa!

Sao hiện giờ…

Hình như bị trói càng chặt hơn nữa rồi.

"Hình như bọn họ đã nhận định cô chung hàng với bọn ta rồi."

Đúng vậy.

Nhạn Hồi chỉ cảm thấy bất lực từ đầu tới tim, vốn dĩ không có chứng cứ thật sự nào chứng minh nàng tư thông với Yêu tộc, nhưng hiện giờ thì hay rồi…

Thiên Diệu dùng yêu thuật rạch rách mặt Lăng Phi, nàng lại được yêu quái dùng yêu thuật cứu đi, thật sự nhảy xuống sông nào cũng rửa không sạch… Nhưng mà rửa không sạch thì rửa không sạch, dù sao… sự tình cũng đã vậy rồi…

Nhạn Hồi nghiến răng: "Theo!"

Không tới Thanh Khâu thì còn đi đâu được chứ, Tiên đạo Trung Nguyên từ nay về sau e là không còn chỗ đứng cho nàng rồi.

Thiên Diệu nghe vậy cũng không có ý phản đối. Dù sao so với Trung Nguyên hiện giờ, nước Thanh Khâu mới đúng là nơi hắn nên tới.

https://thuviensach.vn

Chúc Ly nghe câu trả lời của Nhạn Hồi, vẻ mặt thoáng hân hoan nhảy nhót, nhưng rồi lại cố nén xuống, làm ra vẻ nói: "Vào… vào Thanh Khâu rồi phải tuân thủ quy tắc của bọn ta. Tộc dân oán hận người tu tiên rất lâu, cô… cô đừng gây rối, đến lúc đó ta không xuống nước giúp cô đâu!"

Nhạn Hồi còn chưa đáp, Chúc Ly dường như rất vui vẻ, chạy về phía đầu hồ ly, nói mấy câu vào chiếc tai cao bằng người nó, theo gió, những lời ngắt quãng truyền vào tai Nhạn Hồi: "Chờ ba ngày là đúng, ta biết cô ấy sẽ đi với ta mà."

Nhạn Hồi bĩu môi: "Đúng là trẻ ranh…"

Thiên Diệu bên cạnh lặng lẽ đáp một câu: "Rất giống cô."

Nhạn Hồi mỉa mai: "Chẳng phải ngươi cũng có lúc như vậy sao?"

Thiên Diệu không nói nữa, chỉ xoay mắt nhìn về phương xa, tà dương đã xuống núi, phía Tây Nam lấp lánh ánh nắng tàn. Hắn tĩnh tâm lại, cảm nhận được trong không khí đang lưu chuyển khí tức hắn quen thuộc hơn ai hết, càng về phía Tây Nam càng mãnh liệt.

Rốt cuộc là phần nào của cơ thể hắn đây…

Thiên Diệu cụp mắt trầm tư, thứ bị chôn ở đó là gân rồng hay là tim rồng.

Lúc xuyên qua biên giới nước Thanh Khâu cũng gặp chút chướng ngại không nhỏ, nhưng vì thân phận của Chúc Ly, lúc tới gần biên giới phía Yêu tộc liền có người tiếp ứng, Hồ yêu màu xám khổng lồ chạy trên mây, bên dưới có người Yêu tộc đang giao đấu với người tu tiên, nhưng không có ai tới cản đường họ.

https://thuviensach.vn

Trước khi vào biên giới Thanh Khâu phải bay qua một ngọn núi lớn cuối cùng - Tam Trùng sơn.

Nhạn Hồi từ trên mây nhìn xuống, dưới Tam Trùng sơn vẫn còn vết tích Tiên Yêu tranh đấu năm mươi năm trước, đá vụn lởm chởm, cỏ dại cũng chưa mọc, là một vết nứt vừa dài vừa sâu như một vết sẹo đen sì không thấy đáy trên mặt đất.

Năm mươi năm trước, Thanh Quảng chân nhân và Đại quốc chủ Thanh Khâu đã đấu trận cuối cùng ở đây rồi phân chia ranh giới.

Vết nứt từ trên trời cũng nhìn thấy rõ ràng này chính là ranh giới lúc đó để lại.

Nhạn Hồi đang nhìn "Chứng tích lịch sử" bên dưới, bỗng dưng thấy Thiên Diệu vẫn đang ngồi đột nhiên đứng dậy.

Nhạn Hồi vô thức hỏi: "Sao vậy?"

Mắt Thiên Diệu lấp lánh ánh sáng khe khẽ: "Là gân rồng."

Nhạn Hồi ngây người: "Cái gì?"

Thiên Diệu cong khóe môi: "Gân rồng của ta bị giam ở chỗ này."

Nhạn Hồi chớp mắt, sau đó nhìn xuống dưới: "Tam Trùng sơn?" Nàng khó hiểu, "Nhưng chẳng phải ngươi nói gân rồng của ngươi bị Hỏa giam giữ sao, trong núi này làm gì có…"

Còn chưa dứt lời, dưới mặt đất đã không còn nhìn rõ vì sắc trời tối đen đột ngột có một ánh lửa chui ra, Nhạn Hồi nhìn xuống, ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn thấy trong biên giới sâu không thấy đáy ban nãy chảy ra nham thạch nóng bỏng, nham thạch chầm chậm chảy phía dưới, sau đó dần dần lấp đầy khe nứt, cuối cùng phun lên trên, dung nham bắn ra, rơi xuống đá lạnh bên cạnh. Sau đó nham thạch dưới đáy vẫn tiếp tục cuồn cuộn chảy, chẳng mấy chốc nham thạch lấp đầy khe nứt kia lại biến mất.

Khe nứt không bị nham thạch nguội lạnh lấp đầy, còn đá bên cạnh lại bị đốt đỏ rực, có thể thấy dung nham chảy dưới đáy kia nóng đến mức nào.

Tam Trùng sơn này…

Là một ngọn núi lửa còn hoạt động.

https://thuviensach.vn

58

Biết được gân rồng ở đâu, nhưng lúc này Thiên Diệu không nóng lòng xuống thăm dò ngay.

Một là vì Tam Trùng sơn là vùng đất do Tiên môn canh giữ, hôm nay tuy có người của Yêu tộc tới tiếp ứng Chúc Ly, nhưng nhân số không nhiều, có lẽ có thể cản được người tu tiên trong phút chốc, nhưng đưa được Chúc Ly vào biên giới Thanh Khâu rồi họ cũng có thể tự mình rời đi. Thiên Diệu vốn không thể nào đi thám thính Tam Trùng sơn trong tình hình này.

Hai là… hiện giờ Nhạn Hồi đang bị thương, hắn cũng thiếu đi trợ thủ đắc lực nhất. Hắn thầm thuyết phục mình như vậy, nhưng sâu thẳm trong đầu lại có một ý nghĩ bất ngờ xuất hiện.

Hắn không thể để Nhạn Hồi trong tình trạng này theo mình đi mạo hiểm.

Ý nghĩ này rất rõ ràng, rõ ràng đến mức khiến hắn không dám dùng lý trí nghĩ kĩ, chỉ thoáng bỏ qua rồi đảo mắt, vững vàng ngồi lại trên lưng Hồ yêu.

Nhạn Hồi lấy làm lạ: "Ngươi cảm giác được cơ thể của mình ở dưới rồi sao không đi xem thử?"

Thiên Diệu nhắm mắt, "Không vội gì lúc này, Tam Trùng sơn lớn như vậy, muốn thám thính tung tích gân rồng chắc chắn không dễ, nơi này gần Thanh Khâu như vậy, nói không chừng trong nước Thanh Khâu cũng có chút tin tức, tới Thanh Khâu thám thính trước rồi thương nghị sau."

Nhạn Hồi cảm thấy hắn nói cũng có lý, vậy là nàng cũng gật đầu ngồi xuống, rảnh rỗi chọc ghẹo Thiên Diệu mấy câu: "Kỳ lạ thật, lúc trước nếu

https://thuviensach.vn

phát hiện tin tức như vậy, mắt ngươi nhất định sáng như đốt đèn, mấy hôm nay chê tìm được quá nhanh à? Sao lại trở nên điềm tĩnh quá vậy?"

Chê tìm được quá nhanh?

Không, hắn chỉ sợ không đủ nhanh, hắn tham lam hận không thể chỉ trong chớp mắt là khôi phục được như trước kia.

Hắn nào chê nhanh. Chỉ là…

So với lúc trước, khi hắn không có gì cả, giờ đây hắn đã có thêm lo lắng do dự…

Sắc đêm nuốt chửng tất cả ánh sáng. Nhạn Hồi và Thiên Diệu đến Thanh Khâu trong bóng tối.

Sau khi Hồ yêu màu xám khổng lồ đáp xuống đất, trong khu rừng rậm rạp tĩnh lặng phía trước bỗng sáng lên mấy ngọn lửa, là người của Yêu tộc đốt đuốc chờ Chúc Ly ở cửa rừng.

Toàn thân Hồ yêu màu xám bốc lên một làn khói, sau một tiếng pháp thuật nhẹ vang lên, ông ta lại biến thành ông lão khòm lưng, ông ta vỗ vỗ ngực, thở dốc mấy hơi rồi nói với Chúc Ly: "Tiểu tổ tông ơi, lão bộc già rồi, không chịu nổi hành hạ như vậy đâu! Lần sau ngài cũng phải suy nghĩ đến tâm trạng của lão bộc chứ!"

Chúc Ly lấp liếm gật đầu rồi quay sang nhìn Nhạn Hồi, cố ý làm ra vẻ, "E hèm… Địa giới của Yêu tộc chướng khí nặng hơn Trung Nguyên mấy phần, nếu lúc này cô vận khí chống đỡ có khó khăn thì cứ nói thẳng, ta có thuốc có thể giúp cô chống đỡ đôi phần."

"Không yếu đến mức đó đâu." Nhạn Hồi xua tay, "Đi mau thôi."

https://thuviensach.vn

Gương mặt ra vẻ của Chúc Ly thoảng ngượng ngùng, nó lại ho một tiếng rồi mới đi về phía trước.

Người cầm đuốc thấy Chúc Ly liền tiến lên khom người hành lễ: "Thế tử, Thất vương gia sai chúng tôi đến đây chờ hộ tống ngài về phủ."

Chúc Ly gật đầu, nó vừa đi về phía trước ba bước, phía sau thình lình xuất hiện ba bóng người màu đen chắn trước mặt Thiên Diệu, không cho hắn vào rừng.

Nhạn Hồi lấy làm lạ, "Bọn ta cùng tới với tiểu Thế tử của các ngươi mà. Sao lại không cho vào?"

Ba người chắn trước mặt Thiên Diệu liếc nhìn Nhạn Hồi: "Kẻ thân phận không rõ không thể vào Thanh Khâu."

Do vậy chỉ cản Thiên Diệu chứ không cản nàng sao, vì cho dù nàng là tiên nhân, nhưng thân phận cũng rõ ràng, còn trên người Thiên Diệu đang mang túi thơm Vô Tức, những người này không thăm dò được khí tức của hắn nên cản hắn lại.

Nhạn Hồi nhìn Chúc Ly phía trước, Chúc Ly khẽ nhíu mày: "Đây đúng là quy tắc của Thanh Khâu…" Nó nhìn Thiên Diệu, "Chi bằng các hạ lấy túi thơm Vô Tức xuống đi."

Nghe thấy Chúc Ly nói ra chính xác mấy chữ này, Nhạn Hồi kinh ngạc nhướng mày, bèn nghĩ lại, người của Yêu tộc muốn đi lại trong Trung Nguyên, không thể che giấu khí tức đương nhiên không nói. Nhưng yêu quái thân phận như Chúc Ly, để tiện hành động đương nhiên phải nghĩ cách che giấu khí tức trên người.

Có điều là, không ngờ nó cũng dùng túi thơm Vô Tức.

https://thuviensach.vn

“Ngươi là khách ta mời đến Thanh Khâu, không cần che giấu thân phận ở đây.”

Nhạn Hồi quay đầu nhìn Thiên Diệu, nàng thầm nghĩ, Thiên Diệu bộc lộ thân phận trước mặt người Yêu tộc hình như đúng là không có gì phải sợ. Sợ là sợ khi tin tức Yêu long ở Thanh Khâu truyền tới tai Tố Ảnh, vậy há chẳng phải Tố Ảnh sẽ biết Thiên Diệu sống lại rồi sao. Chắc sẽ… tới gây chuyện thôi.

Nhạn Hồi thoáng trầm ngâm: “Hay là…”

Nàng vừa cất lời, Thiên Diệu đã tự tháo túi thơm trên eo xuống, đưa cho nàng: “Ở đây cô cần cái này hơn ta.”

Nhạn Hồi đón lấy, từ khi túi thơm rời khỏi cơ thể Thiên Diệu, một luồng khí tức liền lẳng lặng tản mát trong gió đêm của khu rừng.

Ba người chắn Thiên Diệu kinh ngạc, Chúc Ly và tùy tùng sau lưng nó cũng đều kinh ngạc, Nhạn Hồi ngửi thấy khí tức này cũng không thể không kinh ngạc.

Suốt dọc đường, nàng không hề cảm thấy Thiên Diệu có gì khác với trước, mãi đến lúc Thiên Diệu tháo túi thơm xuống, nàng mới sửng sốt phát giác rằng, thì ra yêu khí trên người hắn đã nặng đến mức này. Ở bên cạnh hắn còn lờ mờ cảm thấy bức bối.

Nhạn Hồi biết cảm giác này là gì. Lúc tu tiên, tiên khí trên người sẽ theo tu vi gia tăng mà trở nên nồng đậm, khiến người ta có cảm giác bức bối.

Mấy năm trước, lúc Nhạn Hồi ở bên cạnh Lăng Tiêu, cảm giác này đặc biệt rõ ràng. Lúc tức giận nhất, Lăng Tiêu chỉ cần khẽ cau mày, khi ấy, khí tức xung quanh sẽ theo đó chuyển động, đè nén khiến các đệ tử đều không ngẩng đầu lên nổi.

https://thuviensach.vn

Sau đó theo công pháp tinh tiến, người tu tiên sẽ dần dần thu lại khí tức trên người, cuối cùng sẽ đạt đến cảnh giới như Thanh Quảng chân nhân. Những nơi có mặt Thanh Quảng chân nhân đều không hề khiến người ta cảm thấy có áp lực, ngược lại còn cảm thấy ấm áp tươi vui, đây chính là tu vi tiên pháp đạt tới cảnh giới tối cao, quay về tự nhiên chân thực.

Còn yêu khí trên người Thiên Diệu, tuy vẫn còn kém khí thế trên người Lăng Tiêu mấy năm trước, nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy, chẳng qua hắn chỉ mới tìm lại được hai phần cơ thể mà đã có hiệu quả như vậy rồi.

Nhạn Hồi không thể không cảm thấy kinh ngạc.

“Long khí…” Chúc Ly lẩm bẩm thành tiếng, “Ngươi là…”

Thiên Diệu nhìn ba người trước mặt: “Ta là Yêu long Thiên Diệu, có thể bước vào địa giới Thanh Khâu được chưa?”

Ba người kia nhìn nhau, tiếp đó thân hình hóa thành một chiếc bóng trong đêm đen, mất tăm mất tích. Trong rừng chỉ còn lại ngọn đuốc rực cháy thỉnh thoảng phát ra tiếng “tí tách”. Cuối cùng là Thiên Diệu lên tiếng trước: “Sao không đi?”

Chúc Ly bị tiếng gọi này thức tỉnh, đáp một tiếng rồi mới cho người đốt đuốc dẫn đường phía trước.

Trong đêm tối, đoàn người đi rất im lặng dưới áp lực của yêu khí trên người Thiên Diệu, cho dù hắn đã cố ý đi sau bọn họ mấy bước.

Nhạn Hồi thầm chọc chọc cánh tay hắn: “Dù sao cũng đã vào địa giới Thanh Khâu rồi, hay là ta đưa túi thơm Vô Tức này cho ngươi đeo trước nhé, ngươi nhìn thử mọi người đi đường vất vả biết mấy.”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu đảo mắt liếc túi thơm trong tay Nhạn Hồi: “Không cần. Để họ quen là được.”

Nhạn Hồi thu lại túi thơm, nghĩ một lúc, nàng hơi lo lắng chau mày: “Ngươi báo thân phận mình như vậy, không sợ sau khi Tố Ảnh biết được sẽ tới tìm ngươi gây chuyện sao?”

Thiên Diệu thoáng trầm ngâm: “Cô ta biết lâu rồi.”

Nhạn Hồi giật mình: “Lúc nào?”

“Lúc lấy sừng rồng.” Nói xong, Thiên Diệu im lặng, trong đầu nhớ lại những lời Tố Ảnh để lại, Tố Ảnh vốn không quan tâm Thiên Diệu đang làm gì, nàng ta chỉ quan tâm thứ trong tim Nhạn Hồi, vảy Hộ Tâm của hắn…

“Bà ta biết từ lâu rồi sao?” Nhạn Hồi giật mình, “Vậy há chẳng phải bà ta đang quyết tâm muốn tiêu diệt ngươi sao?”

Thiên Diệu cười lạnh: “Đối với cô ta, e là ta không đáng phải sợ.” Mắt Thiên Diệu khẽ nhíu lại, “Cô ta vốn không quan tâm ta đang ở đâu, trông thế nào, ta có tìm cô ta báo thù không, thứ cô ta muốn có vẫn chỉ là vảy Hộ Tâm.” Hắn mỉm cười, “Giống như hai mươi năm trước.”

Hai mươi năm trước, nàng ta muốn móc tim hắn, hai mươi năm sau, nàng ta muốn móc tim Nhạn Hồi. Không phải nhằm vào hắn mà là nhằm vào tấm vảy Hộ Tâm, để hoàn thành một bộ khải giáp cứu ý trung nhân của nàng ta.

Lần trước thì thôi, chỉ là lần này hắn tuyệt đối không để Nhạn Hồi bị hại thê thảm như lúc trước…

“Thiên Diệu.” Sau khi Nhạn Hồi im lặng, bỗng nghiêm túc nói, “Nếu Tố Ảnh chân nhân đúng như ngươi nói, trong lòng không hề có gánh nặng và

https://thuviensach.vn

sợ hãi, vậy tại sao trong tình huống phải đi vội vã như vậy, bà ta vẫn để tọa kỵ của mình chỗ sừng rồng?"

Thiên Diệu im lặng.

"Tọa kỵ của bà ta không hề đơn giản, bên ngoài còn có nhiều đệ tử Tiên môn canh giữ Thiên Hương phường, nếu chỉ có một mình ngươi, làm sao ngươi có thể lấy được sừng rồng?"

Thiên Diệu nhìn vào mắt Nhạn Hồi, tâm tư bay xa, ánh mắt sâu thẳm.

"Bà ta đang sợ ngươi." Nhạn Hồi nói, "Sợ ngươi báo thù."

Thiên Diệu im lặng, kế đó cong môi, nụ cười ba phần mỉa mai ba phần lãnh đạm, ngoài ra còn có nhiều cảm xúc không rõ khác: "Nghe cô nói vậy ta lại không giấu nổi niềm vui."

Khiến Tố Ảnh bất an, khiến nàng ta sợ hãi, khiến nàng ta sống trong suy đoán, chỉ nghĩ thôi cũng khiến hắn tìm được mấy phần an ủi đáng khinh. Hãy đợi đấy, những ngày tháng như vậy mới chỉ là khởi đầu thôi.

Hắn sẽ đòi lại hết toàn bộ từng món từng món nợ của hai mươi năm trước.

Khu rừng phía trước bỗng sáng lên.

Một tòa nhà cao cao bỗng xuất hiện trước mặt mấy người. Đã đến nơi Chúc Ly ở.

"Hôm nay trời đã tối, các người nghỉ ngơi trước đi." Chúc Ly nói, "Chút nữa ta sẽ cho người đem thức ăn tới phòng các người. Nhạn Hồi, vết thương trên mặt cô hôm nay ta sẽ sai người xử lý sơ qua, ngày mai sẽ đưa y sư tới xem kỹ cho cô. Hôm nay ta cáo từ trước đây." Nói xong nó bèn quay người

https://thuviensach.vn

theo một người khác đi về phía đại sảnh. Triệu thúc bên cạnh nó đang lẩm bẩm: "Tiểu tổ tông ơi, ngài đưa một người tu tiên về, còn dắt theo một Yêu long, ngài làm sao giải thích với Thất vương gia đây!"

"Yêu long thì sao…"

Chúc Ly và Triệu thúc vừa nói vừa đi xa, chắc là đi bẩm báo với phụ thân nó về quá trình đi Trung Nguyên lần này.

Nghĩ kĩ lại, thân phận của Thiên Diệu hiện tại ở Yêu tộc cũng rất đáng ngại.

Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu vì muốn đạt được sức mạnh to lớn nên đã thống nhất Yêu tộc, hơn nữa đã thành một hệ thống, tối nay tự nhiên đưa một nhân vật ghê gớm vào, nếu Thiên Diệu không có yêu cầu thì thôi, tùy tiện vứt ở chỗ nào cũng được, nhưng nếu hắn muốn chiếm một vị trí trong tầng lớp thống trị của Yêu tộc thì phải sắp xếp thế nào đây. Sức mạnh của Thiên Diệu sẽ góp sức cho ai…

Giang hồ triều đình, không nơi nào không có tranh đoạt lợi ích, người đã vậy, yêu quái đương nhiên cũng vậy, tính toán quyền lợi tất cả đều là một sợi tóc dẫn động toàn thân.

Nhạn Hồi chẳng buồn quan tâm tới những chuyện chỉ có người suy nghĩ nhiều mới thấu tỏ, nàng nhìn Thiên Diệu, hắn cũng không mấy hứng thú với những suy đoán kia, hai người đi theo người hầu cùng tới một tiểu viện.

https://thuviensach.vn

59

Thiên Diệu và Nhạn Hồi thoải mái nghỉ một đêm, sáng sớm hôm sau, Chúc Ly tới gõ cửa phòng Thiên Diệu.

Phòng Nhạn Hồi và Thiên Diệu rất gần, phía Chúc Ly vừa có động tĩnh, Nhạn Hồi đã thức dậy trước, nàng vừa ngồi dậy, bên ngoài đã có người vào hầu hạ. Nhạn Hồi không quen với đãi ngộ như vậy, vốn muốn bảo họ ra ngoài, nhưng một người hầu trong số đó nói: "Cô nương, hôm nay cô phải gặp Vương gia, tốt nhất là nên chải kiểu tóc của Thanh Khâu."

Nhạn Hồi suy ngẫm, cảm thấy cũng có lý, dù sao cũng đã đến địa bàn của người ta, những người Yêu tộc này không kỳ thị nàng là người tu tiên đã tạ ơn trời đất rồi, những chuyện khác nàng vẫn nên cố gắng nhập gia tùy tục vậy.

Vậy là nàng đứng trước gương trang điểm, để mặc mấy thị nữ chải tóc mặc áo cho nàng.

Đến khi xong xuôi, nàng ôm vết thương trên mặt nhìn thử, cảm thấy ăn mặc của Thanh Khâu cũng rất thích hợp với mình.

Lúc Nhạn Hồi ra ngoài, Chúc Ly và Thiên Diệu đều đang chờ trong sân. Trông thấy Nhạn Hồi, ánh mắt Chúc Ly lập tức sáng lên, má nó bỗng đỏ bừng, vội dời mắt sang nơi khác, giọng nói hơi run: "Cô… cô cũng thích hợp với…"

"Vết thương trên mặt thế nào rồi?" Chúc Ly đang nói nửa chừng thì bị Thiên Diệu cắt ngang, "Tối qua không băng lại à?"

https://thuviensach.vn

Hắn hỏi rất đúng lúc, không chỉ Nhạn Hồi, lần này ngay cả Chúc Ly cũng không để ý tại sao Thiên Diệu lại ngắt lời mình.

Nhạn Hồi sờ cằm, "Hôm qua người hầu đắp thuốc giúp ta, nói là sợ ảnh hưởng tới trị liệu hôm nay nên không băng lại."

Chúc Ly gật đầu, "Ta tới đưa các người đi tìm đại y sư đây, hôm nay y sư ở phủ Tam hoàng thúc ta trị bệnh cho thúc ấy, ta đưa cô đi soi vết thương, vừa khéo Tam thúc ta cũng muốn gặp Thiên Diệu."

Muốn gặp Thiên Diệu? Nhạn Hồi suy ngẫm, cũng đúng, chắc là người của Thanh Khâu ai cũng đều muốn gặp Thiên Diệu.

Chúc Ly nói tiếp: "…Sau đó sẽ đi gặp Đại quốc chủ."

"Gặp…ai?" Nhạn Hồi sửng sốt, "Đại quốc chủ? Đại quốc chủ của nước Thanh Khâu các ngươi hả?"

Chúc Ly gật đầu.

Nhất thời lòng Nhạn Hồi có chút rụt rè.

Nàng là người tu tiên, từ nhỏ đã được giáo dục rằng tộc Cửu Vĩ Hồ rất ghê gớm, không nên đụng vào, đặc biệt là Đại quốc chủ của họ, là một đại yêu quái không biết đã sống bao nhiêu năm, một hơi ăn hết mười người cũng không nhả xương.

Nhạn Hồi to gan hơn người tu tiên bình thường một chút, nhưng không to gan đến mức nghe thấy phải đi gặp yêu quái lợi hại nhất thiên hạ cũng không run chân. Đặc biệt là trong tình thế Tiên Yêu lưỡng giới đang gươm nỏ sẵn sàng, nếu có câu nào không nói rõ, không chừng sẽ mất mạng như chơi…

https://thuviensach.vn

Nếu nàng chết ở Thanh Khâu, thì ngay cả người kêu oan cho nàng cũng không có.

“Ta không đi.” Nhạn Hồi lắc đầu nguầy nguậy, “Đại quốc chủ các ngươi nhất định muốn gặp hắn, ngươi kêu hắn đi là được rồi, một mình ta đi về dưỡng thương đây.”

Thấy Nhạn Hồi kiên quyết bán đứng mình như vậy, đầu mày Thiên Diệu khẽ động. Chúc Ly vội nói: “Cô không cần sợ, người tộc ta ân oán phân minh, trước đó ở núi Thần Tinh cô đã cứu ta, là ân nhân của ta, Hoàng gia gia chỉ cảm kích cô thôi.”

“Cảm kích ta thì đơn giản lắm, cho ta tiền là được rồi.”

Chúc Ly hơi giận: “Mạng của ta há có thể dùng tiền tài để đong đếm.”

“Đối với ta thì có thể đó.”

Chúc Ly: “…”

“Trị thương cho cô ấy trước đi.” Thiên Diệu lên tiếng, bước ra khỏi tiểu viện trước.

Tam vương gia này của tộc Cửu Vĩ Hồ mấy năm trước đã không còn nhìn thấy rõ, sức khỏe cũng yếu, phải dùng thuốc tục mạng mấy năm, cứ năm ba ngày y sư lại phải tới phủ, bởi vậy trong phủ còn đặc biệt xây một sân viện cho y sư, để y sư nghỉ ngơi ở đây.

Nhạn Hồi tới nơi liền vào thẳng sân viện của y sư, chưa ngồi trong phòng bao lâu đã có người thông truyền đại y sư sắp tới.

Chúc Ly bên cạnh Nhạn Hồi ho khẽ, nhắc nhở nàng: “Ta nghe nói hôm nay hình như tâm trạng đại y sư không tốt lắm, chút nữa chỉ để y sư coi vết

https://thuviensach.vn

thương, đừng nói gì với y sư hết. Đừng nói gì hết nhé.”

Nhạn Hồi nhướng mày: “Ngươi sợ y sư đó à?”

“Nực cười!” Chúc Ly mắng, nhưng giọng lại hơi yếu ớt, “Ta chỉ là… người tộc ta rất kính trọng y sư cứu người.”

Vừa dứt lời, y sư đã xách rương tới.

Nhạn Hồi không ngờ rằng, đại y sư được Thanh Khâu sùng bái lại là một nữ nhân. Nàng ta đặt rương thuốc trong tay lên bàn đánh “ầm” một tiếng.

Sắc mặt nàng ta rất khó coi, những người khác đều hành lễ với Chúc Ly, nàng ta lại không nhìn Chúc Ly lấy một lần, bước mấy bước tới trước mặt Nhạn Hồi: “Người bị thương là cô à?” Giọng điệu nghe cũng vô cùng bực bội.

Mặt Nhạn Hồi phải để nàng ta trị, vậy nên nàng bèn im lặng không nói, nhẫn nhịn.

Nữ nhân kia bóp cằm Nhạn Hồi, không khách sáo xoay sang trái, trong thoáng chốc Nhạn Hồi cơ hồ nghe thấy tiếng cổ mình kêu răng rắc…

Mẹ nó… nếu dùng sức thêm một phần nữa, chắc cổ nàng bị vặn gãy mất…

Nhạn Hồi toát mồ hôi, đang định nói đổi người chữa trị, nữ nhân kia đã nói: “Vết thương do kiếm có hàn độc, bị thương một ngày, hàn độc ngấm vào xương hai phần, dùng kim châm cứu chín ngày, uống thuốc chín ngày để khử hàn độc.” Nàng ta vừa nói, tiểu đồng bên cạnh bèn ghi lại.

Nàng ta nói rất nhanh, không biết tiểu đồng kia có nhớ được không, nói xong phần mình bèn xách rương thuốc đi. Không ai dám cản nàng ta, ngay

https://thuviensach.vn

cả Chúc Ly cũng chỉ có thể nhìn, mọi người đều im lặng, duy chỉ có Thiên Diệu nhíu mày xen vào: "Sau khi vết thương lành có để lại sẹo không?"

Bước chân nữ nhân kia khựng lại, ánh mắt lạnh đi, quay đầu nhìn hắn: "Trị thương là trị thương, ta đâu có lo chuyện sửa sắc đẹp, để lại sẹo hay không có liên quan gì tới ta?"

Thiên Diệu còn chưa lên tiếng, Chúc Ly bên cạnh đã nói: "Y sư, hôm nay trị cho Tam thúc ta xong rồi sao?"

"Trị con khỉ ấy." Nàng ta thô lỗ nói, khiến Nhạn Hồi tưởng rằng người trước mặt mình là một hán tử, "Để hắn ta chết cho xong. Lão tử không muốn phí sức kéo dài nửa mạng tàn của hắn ta đâu."

Chúc Ly nuốt nước bọt, âm thầm lui một bước. Bên cạnh lập tức có người hầu chớp thời cơ lui ra ngoài, xem ra là đi mời cứu binh. Thiết nghĩ… vị đại y sư này bình thường chắc cũng hay nổi nóng lắm…

Xem ra chuyện này mọi người quen thuộc lắm.

Nhạn Hồi thầm nhận định trong lòng, đây tuyệt đối là một hán tử.

Mắng Chúc Ly xong, dường như nàng ta còn chưa hả giận, quay đầu nhìn Thiên Diệu, quan sát hắn từ trên xuống dưới: "Ha, Yêu long à!" Nàng ta thoáng im lặng, tiếp đó giọng điệu mỉa mai một cách kỳ quái, "Yêu khí nồng đậm nhưng nội tức nông cạn, nghe nói hai mươi năm trước ngươi đã yêu một tiên nhân lạnh lùng, bị hại không ít…"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Nhạn Hồi cũng kinh ngạc, chuyện của Thiên Diệu và Tố Ảnh, trên giang hồ chưa từng có lời đồn, bởi vậy đến nay tất cả mọi người trong giới tu tiên đều không biết Tố Ảnh và Thanh Quảng chân nhân lúc xưa đã liên thủ giết

https://thuviensach.vn

Yêu long ngàn năm. Thấy vẻ mặt của Chúc Ly, hiển nhiên Yêu tộc bình thường cũng không biết chuyện này.

Thiên Diệu chỉ nhìn đại y sư, ánh mắt lạnh lẽo.

"Không phải đồng tộc ắt có dị tâm." Lúc nói chuyện, vẻ mặt y sư này vô cùng kỳ quái, giống như đang mỉa mai châm chọc Thiên Diệu, nhưng ánh mắt nàng ta cũng có mấy phần đau đớn, "Yêu những tiên nhân vô tâm vô phế như vậy, hại mình đến bước đường này, tất cả là do ngươi tự làm tự chịu thôi…"

Thiên Diệu chỉ nghe, không phản bác lấy một câu.

Nhạn Hồi vẫn luôn biết, chuyện bị Tố Ảnh "phanh thây" là nỗi đau âm ỉ trong sâu thẳm tận đáy lòng Thiên Diệu, hắn không tha thứ cho Tố Ảnh, cũng không thể nào tha thứ cho bản thân lúc đó đã yêu Tố Ảnh. Hắn không phản bác đại y sư, vì hắn vốn không thể nào phản bác. Vết thương của hắn bị vạch ra trước chốn đông người mà không hề báo trước, nhưng hắn không tránh không né, là vì…

Hắn cũng muốn nhân chuyện này trừng phạt bản thân.

Trừng phạt con người trú ngụ trong lòng hắn, con người trước đây đã ngu xuẩn yêu Tố Ảnh.

"Đáng đời ngươi!"

"Đủ rồi." Nhạn Hồi đập bàn đứng dậy, chắn trước mặt Thiên Diệu, ánh mắt nhìn đại y sư, đồng tử đen láy lóe hàn quang, "Có gì mà đáng đời."

Bị Nhạn Hồi ngắt lời, đại y sư vô cùng giận dữ: "Khi ta nói chuyện lúc nào mới tới lượt người ngoài nước Thanh Khâu chen vào!" Nàng ta tiện tay ném một viên thuốc về phía Nhạn Hồi, nàng nheo mắt, từ thủ pháp này có

https://thuviensach.vn

thể nhìn ra, đại y sư này có lẽ y thuật cao minh, nhưng thân pháp công phu thật sự…

Quá vụng về.

Nhạn Hồi tùy tiện vung tay, viên thuốc kia lập tức được Nhạn Hồi chặn lại, đánh lên người đại y sư, lực đạo còn mạnh hơn lúc nàng ta vứt sang, đập lên vai khiến nàng ta kêu đau, viên thuốc nổ tung, vai nàng ta lập tức bắt đầu ngứa ngáy khó chịu.

Đại y sư nghiến răng, vội buông rương thuốc lúng túng tìm thuốc bên trong.

"Người ngoài nước Thanh Khâu như ta nói tiếp đây. Người sau lưng ta có gì mà đáng đời?" Nhân lúc nàng ta hoảng loạn, Nhạn Hồi từ trên cao nhìn xuống nàng ta nói: "Yêu thì yêu, bị thương thì bị thương, ngốc thì ngốc, có liên quan gì tới người qua đường như cô đâu? Đừng nói người trước đây hắn yêu là tiên nhân, cho dù hắn yêu heo gà chó hay yêu hòn đá vứt ngoài đường cũng chẳng liên quan gì tới cô. Hắn không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với người khác, có lỗi với đạo đức, có lỗi với trái tim. Thật sự đáng đời, đáng bị cô mắng, đáng bị dạy dỗ chính là kẻ bỉ ổi mưu quyền tính kế, chà đạp trái tim người khác kia. Kẻ bỉ ổi như vậy không liên quan tới thân phận tiên nhân hay yêu quái, cũng không liên quan tới thân hình cao thấp mập ốm, chỉ liên quan đến trái tim thôi."

"Không liên quan tới cô, không liên quan tới ta, càng không liên quan tới hắn."

Sau một tràng này, căn phòng im lặng không tiếng động.

Đại y sư đang tìm thuốc cũng chỉ cầm bình thuốc không có động tác gì nữa, dường như thuốc nàng ta tự chế cũng không có hiệu quả trị ngứa.

https://thuviensach.vn

“Bồ Phương!” Bên ngoài bỗng truyền vào tiếng quát hơi yếu ớt của một nam nhân.

Đại y sư nghe vậy đột nhiên sực tỉnh, chộp lấy rương thuốc, lập tức chạy ra cửa như một con thỏ.

“Ngươi ngày càng không biết phép tắc, quay lại đây cho ta!” Người đó hét lớn, nhưng Bồ Phương đã chạy mất. Sau đó truyền đến tiếng ho của nam nhân kia.

Chúc Ly lập tức bước ra cửa, Nhạn Hồi hiếm khi thấy đứa trẻ choai choai thích làm cao này hành lễ với ai, nó cung kính gọi: “Tam thúc.”

Nam nhân đang ho bên ngoài được dìu vào phòng, Chúc Ly cũng vội tới dìu.

Nhạn Hồi nhìn thấy người đến, không thể không than, yêu quái của tộc Cửu Vĩ Hồ thật sự quá đẹp, quá đẹp…

Cho dù đôi mắt kia ánh màu xám, không hề có chút thần thái, nhưng ngũ quan thân hình anh tuấn này phàm phu tục tử còn lâu mới sánh kịp.

Chúc Ly dìu người đến vào ngồi trong phòng, tuy Chúc Ly gọi người này là Tam thúc, nhưng y cũng chẳng khác gì thanh niên hai mươi tuổi, có điều giữa đôi mày có chút từng trải mà thanh niên không thể có.

“Thiên Diệu đó à…”

Nhạn Hồi vẫn còn mê đắm dung nhan y, bỗng nghe y như than thở như cảm thán gọi tên Thiên Diệu, “Cách biệt hơn hai mươi năm, ngươi có khỏe không?”

https://thuviensach.vn

60

Vừa dứt lời, Nhạn Hồi liền ngẩn ra.

Ban nãy Nhạn Hồi còn đang thầm suy nghĩ, trước đây Thiên Diệu có quen người của tộc Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu, lần này đến Thanh Khâu có khi sẽ gặp cố nhân của hắn.

Lần này quả nhiên đã gặp, nhưng không ngờ cố nhân của hắn lại có thân phận là Hoàng tộc Cửu Vĩ Hồ…

"Vẫn khỏe."Thiên Diệu đáp, hắn nhìn Tam vương gia rồi thoáng im lặng, "Trường Lam thế nào?"

"Ha." Trường Lam bật cười, "Còn một mạng, sống tạm bợ mà thôi." Nói xong y vỗ vỗ Chúc Ly, "Ta và cố nhân phải hàn huyên chuyện cũ, A Ly có thể giúp ta chuyển tin cho Quốc chủ, nói Thiên Diệu ngày mai mới tấn kiến được không?"

Chúc Ly nghe vậy đâu lẽ nào không chịu: "Con sẽ đi nói với Hoàng gia gia ngay."

Chúc Ly lui ra khỏi phòng, những người hầu khác cũng đi. Đồng tử đại y sư kia cũng mời Nhạn Hồi sang một phòng khác châm cứu cho nàng. Nhạn Hồi liếc nhìn Thiên Diệu, thấy hắn không có ý giữ mình lại, vậy là nàng cũng theo đồng tử kia đi.

Ai cũng cần giữ cho mình chút bí mật của quá khứ.

Chúc Ly nhanh chóng quay lại, Đại quốc chủ đồng ý yêu cầu của Trường Lam, cho Thiên Diệu và Nhạn Hồi ngày mai mới vào Vương cung. Kéo dài thêm một ngày thì hay một ngày, Nhạn Hồi thầm thở phào.

https://thuviensach.vn

“Vậy giờ cô theo ta về đi, Tam thúc và Thiên Diệu chắc còn trò chuyện một lúc nữa.”

Lúc này tiểu đồng tử đã châm cứu cho Nhạn Hồi xong đang đứng bên cạnh, nó nhún mình rồi chen vào một câu: “Thế tử, Đại y sư nói vết thương của cô nương phải trị chín ngày, chín ngày này tốt nhất ở lại trong phủ Tam vương gia, để y sư tiện tới coi bất cứ lúc nào.”

Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ: “Cũng đúng, ta ở đây xem bệnh, Thiên Diệu ở đây hàn huyên với cố nhân. Ở lại đây cũng tiện.”

Chúc Ly mấp máy miệng, nhưng lại phát hiện mình chẳng có lý do gì để đưa Nhạn Hồi đi. Thấy Nhạn Hồi đã bắt đầu chỉ tay năm ngón với mình, kêu nó chút nữa sai người đem đồ của nàng tới đây, Chúc Ly nghiến răng nhịn một hồi, cuối cùng nổi cáu quay đầu đi: “Tự đi mà lấy, ta không có nhiều người để cô sai khiến vậy đâu.”

“Haiz…” Nhạn Hồi nhìn Chúc Ly ra cửa, bĩu môi lẩm bẩm, “Trẻ ranh vừa lùn vừa nhỏ mọn, tính tình lại nóng nảy.”

Chúc Ly vừa bước ra khỏi cửa, bị lời này của Nhạn Hồi đâm xuyên gối, nó nghiến răng nhịn, hạ quyết tâm lúc về sẽ vứt hết đống đồ của Nhạn Hồi đi.

Lúc chiều tối, phủ Thất vương gia có hai người tới, dọn hết hành lý không nhiều lắm của Nhạn Hồi và Thiên Diệu qua, Nhạn Hồi vừa áng chừng ngân lượng trong tay nải mình vừa nghĩ, thì ra đứa trẻ ranh Chúc Ly này cũng thích nói một đằng làm một nẻo.

Hôm nay mãi đến lúc dùng bữa tối cũng chưa thấy Thiên Diệu ra khỏi căn phòng kia.

https://thuviensach.vn

Hai nam nhân chung một phòng hàn huyên suốt một ngày…Nhạn Hồi trưởng thành ở núi Thần Tinh với muôn vàn tin vỉa hè, lòng khó tránh này sinh chút suy đoán kì quái.

Suy đoán đến nhập thần, ngay cả cơm tối cũng ăn không ngon. Đến đêm, bụng nàng lại đói. Chần chừ một hồi, nàng mò xuống bếp định trộm chút bánh bao lấp bụng.

Nàng vừa vào nhà bếp đi một vòng quanh lò thì nghe thấy bên trong truyền tới tiếng sột soạt.

Không phải chuột...

Nhạn Hồi đi về phía trước mấy bước, vòng qua hồ nước, nàng tóm được một người đang ngồi xổm dưới đất gặm đùi gà mặt mũi đầy dầu mỡ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau thật lâu.

Nhạn Hồi quyết định bỏ hết các cả nghi vấn khác, chỉ tập trung hỏi một việc: “Chẳng phải cô là đại y sư được tôn kính hết mực sao? Tại sao lại rơi vào tình cảnh đi trộm đồ ăn tệ hại thế này?”

Bồ Phương nuốt thịt trong miệng, chùi mép nói: “Chẳng phải cô cũng là khách quý sao, việc gì phải lén lút trộm thức ăn như ta. Thích hưởng thụ khoái cảm này lắm sao?”

Nhạn Hồi không biết đáp gì. Nàng chỉ sợ mình muốn ăn thì sẽ đánh thức người của cả bếp dậy chuẩn bị cho nàng. Làm phiền người khác thật sự khiến lương tâm nàng áy náy.

Ắt hẳn đại y sư này cũng nghĩ như nàng...

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, Nhạn Hồi thay đổi đôi chút cách nhìn về đại y sư có thái độ tệ hại này.

“Gà lấy đâu ra vậy?”

Bồ Phương không ngẩng đầu: “Trong chiếc nồi thứ ba tính từ bên trong ra.”

Nhạn Hồi y lời đi tìm, quả nhiên tìm được nửa con gà còn lại, còn có đùi gà nữa!

Vậy là Nhạn Hồi càng thân thiện với Bồ Phương hơn một chút nữa. Hai người ôm gà ngồi dưới đất gặm, cứ gặm, gặm mãi, Nhạn Hồi không lên tiếng, còn Bồ Phương bên cạnh cân nhắc hồi lâu rồi nói: “Những lời ta nói hôm nay... thật ra không phải xuất phát từ nội tâm đâu...”

Nhạn Hồi quay đầu nhìn nàng ta: “Ta biết.”

“Cô biết à?”

“Khi nói những lời giận dỗi ai cũng có dáng vẻ như cô hết.”Nhạn Hồi chùi mép, “Nhưng những lời đó tổn thương người khác nhất ở chỗ nghĩ sao nói vậy, hơn nữa còn gây tổn thương rất lớn. Thật sự ta không nghe tiếp được nữa nên mới phản bác cô.”

Bồ Phương nghe vậy thoáng im lặng: “Lời cô nói hôm nay rất có lý.”

“Lời ta nói xưa nay đều rất có lý.”

“... Ta quả nhiên vẫn không thể buông bỏ.”

Nhạn Hồi hơi sửng sốt, nhưng thấy Bồ Phương nghiến răng, dường như hạ quyết tâm gì đó nói, “Ta vẫn yêu chàng, vẫn muốn đi tìm chàng.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi chớp mắt: “Tình huống gì đây?”

Bồ Phương nhìn Nhạn Hồi gặm đùi gà mặt đầy dầu mỡ, trong tình cảnh hai người cùng lén lút trộm gà ăn nên sinh lòng tin tưởng Nhạn Hồi hơn: “Nể tình những lời cô nói hôm nay có lý, ta mới cho cô biết đó...” Nàng ta khựng lại, nhìn xuống đất, hơi xấu hổ nói, “Ta yêu một người tu tiên canh giữ Tam Trùng sơn.”

Nhạn Hồi sửng sốt.

“Hôm nay lúc trị thương cho Tam vương gia, ngài ấy đã nói chuyện với ta rất lâu, cứ nói Tiên Yêu không đội trời chung. Còn lấy chuyện Yêu long trước kia ra làm ví dụ.” Bồ Phương bĩu môi, “Lần nào cũng nói những chuyện này, nhưng ta vẫn yêu tiên nhân đó, ta còn cách gì nữa đâu.”

“Nghe những lời cô nói hôm nay, ta nghĩ kĩ lại thì thấy đúng là như vậy, yêu người đó là ta, có liên quan gì tới người khác đâu, tại sao phải nghe những lời của người khác để điều khiển tình cảm của ta.” Mắt Bồ Phương khẽ lóa ánh sáng, “Ta yêu chàng, không liên quan gì tới chàng hết, ta chỉ muốn tác thành cho bản thân thôi.”

Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ rồi ngập ngừng nói: “Không lẽ... vì hôm nay cô muốn lẻn đi Tam Trùng sơn thăm người đó, bởi vậy mới bị Tam vương gia mắng đó chứ.”

Bồ Phương không nói.

Nhạn Hồi cân nhắc lời lẽ rồi nói: “Tuy ta cảm thấy yêu một người thì thân phận địa vị không quan trọng, nhưng vẫn phải suy nghĩ tới tình huống thực tế, gần đây thế cuộc giữa Tiên Yêu rất căng thẳng, mấy ngày nay Tam Trùng sơn tăng thêm rất nhiều thế lực Tiên môn tới canh giữ, thuật pháp của cô tệ như vậy, bớt đi tới đó thì tốt hơn.”

https://thuviensach.vn

Mắt Bồ Phương khẽ tối, một lúc lâu sau mới lầm bầm: “Nhưng ta nhớ chàng.”

Nhạn Hồi gặm hết nửa con gà, vỗ vai Bồ Phương, luôn tiện chùi tay lên vai nàng ta: “Yêu cần phải nhẫn nại, nhẫn nại trước đi, dù sao phải còn sống mới yêu được chứ.”

Nhạn Hồi lấp bụng xong bèn cáo biệt Bồ Phương, thỏa mãn về phòng.

Vừa đi vào tiểu viện liền thấy một bóng người đứng trong sân, thân hình cô độc dưới ánh trăng.

“Thiên Diệu?”

Lúc này người đang ngẩng đầu nhìn trăng mới dời mắt nhìn Nhạn Hồi, đôi mắt đen vẫn sâu thẳm như thường ngày, Nhạn Hồi tới phía trước khẽ ngước đầu nhìn hắn: “Sao nói chuyện lâu quá vậy? Không ai đưa ngươi về phòng à?”

Thiên Diệu không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Nhạn Hồi ngẩn ra: “Sao vậy?”

Thiên Diệu giơ tay ra, gió thổi tới khiến Nhạn Hồi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hắn: “Ngươi và Tam vương gia uống rượu à?” Nhạn Hồi ngửi ngửi, sáp tới phía trước quan sát kĩ sắc mặt Thiên Diệu, “Uống bao nhiêu? Say rồi sao? Rượu của Yêu tộc ngon không? Lần sau để lại cho ta một chút...”

Còn chưa dứt lời, tay Thiên Diệu đã vòng qua sau lưng Nhạn Hồi, ôm trọn nàng vào lòng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi sửng sốt, nhất thời quên đẩy Thiên Diệu ra.

Trong tiểu viện tĩnh mịch, gió nhẹ lay động khiến mùi rượu vấn vít quanh mũi Nhạn Hồi, xua không tan. Nhạn Hồi cảm thấy hình như mình sắp bị mùi rượu này hun say, nếu không tại sao nàng lại cảm thấy hơi choáng váng trong vòng tay này như vậy...

“Thiên... Thiên Diệu?”

Nhạn Hồi cảm thấy má mình đỏ bừng, tim đập rất nhanh, phản ứng như lúc nhìn thấy Thiên Diệu khi vừa mới trúng mê hương.

Nhạn Hồi dùng lí trí khống chế đôi tay mình, chống lên ngực Thiên Diệu đẩy hắn ra xa: “Buông... buông ta ra! Nếu không ta đập ngươi đó!”

“Nhạn Hồi!”

Giọng nói khản đặc truyền vào tai, khiến má Nhạn Hồi tê dại, bàn tay dùng sức đẩy Thiên Diệu nhất thời hóa mềm nẫu.

“À... hả?” Nàng cao giọng hư trương thanh thế, “Chuyện gì?”

Thiên Diệu siết chặt nàng vào lòng hơn nữa, động tác mạnh mẽ nhưng nàng lại có cảm giác như hắn đang làm nũng.

Mặt mũi đẹp như vậy mà vẫn làm nũng... Phạm quy rồi! Ấy thế nhưng trái tim kém cỏi của Nhạn Hồi phút giây này lại mềm như nước.

“Ngươi...”

Còn chưa kịp nói lời gì khác đã nghe Thiên Diệu nhẹ thổi một luồng gió bên tai nàng.

https://thuviensach.vn

“May là có cô”.

Bốn chữ rành mạch được thổ lộ bên tai Nhạn Hồi rất rõ ràng.

Nhạn Hồi ngây người, đứng yên không động đậy. Thiên Diệu lặp lại bên tai nàng: “May là...”

Giống như hắn thật sự cảm thấy may mắn và biết ơn ông trời đã cho hắn sống sót sau khi trải qua kiếp nạn sống còn, bốn chữ đơn giản này khiến Nhạn Hồi nghe hiểu rằng: hắn luôn dựa dẫm và cần nàng.

Tình cảnh này thật sự khiến nàng cảm thấy...

Rất vui vẻ!

“Thiên Diệu.” Nhạn Hồi đè nén cảm xúc, nghiêm túc nói, “Ngươi biết vậy thì tốt.”

“Ha...” Thiên Diệu cười nhẹ thành tiếng bên tai Nhạn Hồi, “Nhạn Hồi à...” Còn chưa nói hết, đầu hắn đã nặng trĩu gác lên vai Nhạn Hồi, tiếp đó cả người nhũn ra.

Nhạn Hồi vội đỡ lấy hắn.

“Nói xong... hẵng ngủ chứ...” Nhạn Hồi nghiến răng, “Nặng chết được!”

Nửa đêm canh ba, Nhạn Hồi không biết rốt cuộc Thiên Diệu được sắp xếp ở phòng nào, suy nghĩ trong chốc lát, Nhạn Hồi bèn vác Thiên Diệu về phòng mình gần đó nhất. Ném hắn lên giường, sau đó lấy hai chiếc ghế xếp lại ngủ tạm trên đó.

Hôm sau tỉnh lại, Nhạn Hồi cảm giác được có người đang nhìn mình. Ngoảnh đầu nhìn lại, Thiên Diệu trên giường đã tỉnh.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngáp một cái, vươn vai đứng dậy: “Nhìn ta làm gì, hôm qua ngươi uống say, không tìm được chỗ ngươi ở nên ta mới vác ngươi vào phòng ta. Ta không làm gì ngươi hết.”

Thiên Diệu đảo mắt, im lặng không nói.

Nhạn Hồi vừa đặt ghế lại vừa hỏi: “Hôm qua ngươi với Tam vương gia trò chuyện với nhau việc gì mà uống đến say khướt vậy?”

“Ta không say.” Thiên Diệu thờ ơ nói ba chữ.

Nhạn Hồi ngây người.

Còn chưa kịp suy nghĩ, Thiên Diệu đã nói: “Trường Lam là một trong số yêu quái được ta bảo vệ trong cốc ở Trung Nguyên suốt hai mươi năm trước. Hôm qua hắn nói với ta, sau khi ta rời khỏi sơn cốc, yêu quái trong cốc bị tiên nhân Trung Nguyên càn quét.” Hắn khựng lại, “Mắt hắn cũng bị hại mù vào lúc đó.”

Câu chuyện thật buồn khiến Nhạn Hồi chẳng biết nói gì cả.

Trong phòng im lặng hồi lâu, Nhạn Hồi gãi đầu: “Ta đi kêu người chuẩn bị nước rửa mặt.”

Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài. Lúc này Thiên Diệu sau lưng bỗng gọi một tiếng: “Nhạn Hồi.”

Nhạn Hồi quay đầu. Sau bức màn trên giường, vẻ mặt Thiên Diệu không thể nhìn rõ.

“Có lúc thậm chí ta nghĩ rằng, hai mươi năm trước, nếu người ta gặp là cô thì hôm nay...”

https://thuviensach.vn

Lời này...

Có ý gì.

Nhạn Hồi không nghĩ kĩ, chỉ xua tay lơ đãng nói: “Thôi đi, hai mươi năm trước ta còn chưa chui ra khỏi bụng mẹ đâu.”

Nói xong nàng bước ra ngoài, để lại Thiên Diệu trên giường cong môi: “Giả ngốc.”

https://thuviensach.vn

61

Hôm nay Thiên Diệu và Nhạn Hồi cùng đi gặp Đại quốc chủ.

Lúc Chúc Ly tới đón họ, Nhạn Hồi rất không muốn đi. Rề rà trong phòng hồi lâu, mãi đến khi Chúc Ly không nhịn được nữa, đứng ở cửa nhìn Nhạn Hồi nói: "Còn không đi sẽ trễ đó, sao có thể để Quốc chủ chờ được?"

Vẻ mặt Nhạn Hồi hết sức khổ não.

Thiên Diệu bên cạnh thấy vậy nói: "Không có gì đáng sợ đâu."

Nhạn Hồi bĩu môi: "Ngươi là yêu quái, đương nhiên cảm thấy không có gì đáng sợ. Bắt ngươi đi gặp Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh ta thì ngươi có sợ không? Chút nữa gặp Đại quốc chủ xảy ra chuyện, yêu quái của Yêu tộc đâu có ai bảo vệ ta."

Chúc Ly nghe vậy giống như bị chọc vào cột sống, ngẩng cao đầu nói: "Ta..."

"Ta sẽ bảo vệ cô."

Thiên Diệu ngắt lời, nói không hề để tâm, giống như đang nói hôm nay thời tiết đẹp thật. Giọng điệu bình thường nhưng lại mang sức mạnh rung động lòng người.

Chúc Ly bị cướp lời bèn ngẩn ra, nhìn Thiên Diệu hồi lâu, bỗng nghe Nhạn Hồi hắng giọng lẩm bẩm: "Với công phu quèn của ngươi hiện giờ..." Nhưng cuối cùng nàng cũng bước ra khỏi tiểu viện.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu cụp mắt, liếc nhìn Nhạn Hồi đang khó chịu bước đi, hắn xoa mi tâm, giọng điệu vẫn là vẻ lãnh đạm nghiêm túc thường ngày: “Có lẽ Quốc chủ biết tung tích thứ ở Tam Trùng sơn.”

Thứ Thiên Diệu nói đương nhiên là chỉ gân rồng của hắn.

Nhạn Hồi vừa nghe lập tức nghiêm mặt: “Đúng rồi, ông ấy là người có khả năng biết nhất ở Thanh Khâu này.” Chuyện xảy ra ở biên giới Thanh Khâu có thể thoát khỏi mắt của tất cả mọi người, nhưng không thể nào thoát khỏi tai mắt của Đại quốc chủ. Trận pháp phong ấn gân rồng của Thiên Diệu không thể nào là một trận pháp nhỏ, Quốc chủ Thanh Khâu không thể không hay biết gì.

Thiên Diệu liếc nhìn Nhạn Hồi: “Đi thôi.”

Nhạn Hồi gật đầu, cất bước đi theo.

Lúc đi lên đỉnh núi Đại quốc chủ ở, Nhạn Hồi mới sực tỉnh lại, Thiên Diệu muốn lấy gân rồng, muốn tìm Đại quốc chủ lấy tin thì có liên quan quái gì đến nàng đâu chứ!

Một là nàng không đồng ý giúp hắn, hai là không có hiệp nghị ước định gì với hắn, hiện giờ tại sao nàng phải nghe chuyện của hắn, cảm thấy thân mang trọng trách, muốn gánh vác thiên hạ cho hắn, không cầm lòng được mà tự nhiên đứng mũi chịu sào chứ?

Đây là thói quen quái quỷ gì vậy!

Nhạn Hồi thầm mắng chửi bản thân, nhưng vào lúc này một luồng gió mát trên đỉnh núi thổi xuống, thong thả lướt qua tai Nhạn Hồi, khiến nàng trở nên thanh tĩnh hơn.

Khí tức trong sạch quá...

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi sửng sốt. So với Trung Nguyên, vùng đất Tây Nam nơi Yêu tộc cư ngụ này có rất nhiều chướng khí, gió mát từ đâu thổi đến mà sạch trong thế này...

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn theo hướng gió, trên đỉnh núi cao có một vách núi rất dài vươn ra, tận cùng vách núi có một người đang đứng sừng sững bên cạnh gốc cây.

"Đó là..."

Nhạn Hồi chỉ vừa mới lên tiếng hỏi, tất cả người của Yêu tộc đều khom lưng cung kính hành lễ về hướng đó, bao gồm cả Chúc Ly, vẻ mặt ai nấy cũng đầy kính trọng và trang nghiêm.

Thì ra đó chính là Đại quốc chủ của Thanh khâu, Cửu Vĩ Hồ lợi hại nhất trên thế gian.

Một yêu quái có thể tu luyện đến mức khí tức trên người cực thanh cực thuần, ngoài cố gắng của bản thân, có lẽ không thể nào thiếu thiên bẩm. Yêu tộc ngàn năm chỉ có một người tu được đạo hạnh này...

Nghĩ tới đây, Nhạn Hồi vô tình đảo mắt sang mặt người bên cạnh.

Vẻ mặt Thiên Diệu không hề xao động, dường như không hề cảm thấy kỳ lạ trước khí tức này.

Nếu hai mươi năm trước Thiên Diệu không gặp đại kiếp, hiện giờ hắn sẽ có dáng vẻ thế nào? Khí tức trên người hắn chắc cũng cực kỳ thuần khiết, gió thổi qua người hắn chắc cũng có sức mạnh khiến tâm linh trong sạch, dù sao hắn cũng từng sắp phi thăng rồi...

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn gương mặt hắn đến xuất thần, ánh mắt nóng bỏng khiến Thiên Diệu không thể nào phớt lờ, vậy là Thiên Diệu cũng đảo mắt, trong đồng tử đem sâu thẳm in hình bóng nàng.

Hắn không nói, giống như hôm qua lúc uống say.

Nhìn nhau trong im lặng ngược lại càng khiến Nhạn Hồi thêm ngượng ngùng, tim nàng lại đập thình thịch, giống như hôm qua bị Thiên Diệu ôm lấy, đập đến mức khiến Nhạn Hồi cảm thấy giật mình một cách kỳ lạ.

"Nếu hai mươi năm trước, người ta gặp là cô thì sẽ thế nào?"

Câu hỏi này của Thiên Diệu bỗng xuất hiện trong đầu, Nhạn Hồi lập tức thảm hại như trốn chạy, dời ánh mắt đang dán trên mặt Thiên Diệu: "E hèm..." Nàng mất tự nhiên ho mấy tiếng. Trong lòng không ngừng gào thét: Mẹ nó... Lẽ nào mê hương nhen nhóm trở lại rồi sao?

Chuyện này không ổn! Rất không ổn!

Nhạn Hồi nhìn lên vách núi, vừa khéo mọi người đều hành lễ xong, nàng cuống quít tìm cách phá vỡ cảm giác im lặng kỳ quặc này: "À này... Hiện giờ Đại quốc chủ của các ngươi tại sao lại đứng trên kia? Chút nữa chúng ta cũng lên vách núi kia gặp ông ấy sao?"

"Lát sau Quốc chủ sẽ xuống." Tất cả mọi người đều hành lễ xong, Chúc Ly lại dẫn đường phía trước, vừa đi vừa nói, "Mỗi sáng sớm, lúc mặt trời mọc Quốc chủ sẽ đứng trên vách núi để nhớ Quốc chủ phu nhân, Hoàng tổ mẫu của ta."

Nhạn Hồi "À" một tiếng.

Nói đến phu nhân Quốc chủ Thanh Khâu, đó lại là một đề tài hay khiến người của núi Thần Tinh bàn tán say sưa suốt buổi chiều.

https://thuviensach.vn

Quốc chủ Cửu Vĩ Hồ hung ác đáng sợ trong truyền thuyết, không biết đã sống bao nhiêu năm này chỉ cưới một phu nhân. Vị phu nhân này sinh cho ông ấy bảy người con trai, hai người con gái, mà thần kỳ nhất là Quốc chủ phu nhân này chỉ là một người phàm bình thường.

Theo lý thì sau khi huyết mạch của yêu quái và người phàm kết hợp, yêu lực trong máu sẽ bị tiêu tan. Nhưng Quốc chủ Thanh Khâu lại là một ngoại lệ, có lẽ sức mạnh to lớn đã đủ để phá vỡ quy tắc, chín người con của ông ấy, không ai không giống các Cửu Vĩ Hồ khác, có điều so với ông ấy, các con của ông ấy đích thực cũng kém rất xa.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tình yêu sâu đậm Quốc chủ Thanh Khâu dành cho phu nhân của mình. Nhưng chỉ cần là người phàm thì nhất định sẽ bị sinh lão bệnh tử ràng buộc, mấy chục năm đối với yêu quái chẳng qua chỉ là cái búng tay, nhưng đã đủ để đoạt đi tuổi xuân, dung mạo, thậm chí là tính mạng của một nữ nhân người phàm.

Quốc chủ Thanh Khâu đã nghĩ rất nhiều cách để kéo dài mạng sống cho phu nhân mình, nhưng cuối cùng vẫn không địch nổi thanh đao thời gian, từng đao từng đao khắc lên người nữ tử phàm nhân, mãi đến khi bà ấy ngừng thở.

Trong phiên bản Nhạn Hồi nghe được còn bao gồm chuyện Quốc chủ Thanh Khâu vì kéo dài mạng sống cho phu nhân mà thử những cách kinh hãi như ăn thịt người, uống máu người, hầm thịt em bé, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ được mạng sống của người đó. Đệ tử núi Thần Tinh lúc nhắc tới chuyện này luôn dùng giọng điệu hả hê, yêu quái cùng hung cực ác, đáng kiếp phải cô độc suốt đời, càng không cầu được người ông ta yêu thương càng khiến người ta hả dạ.

Thật ra sau khi xuống núi đi một vòng, Nhạn Hồi nghĩ lại những bình luận về Quốc chủ Thanh Khâu trên núi Thần Tinh, dùng hết trên người Tố

https://thuviensach.vn

Ảnh cũng vô cùng thích hợp.

Nhạn Hồi nhìn lên vách núi, Quốc chủ Thanh Khâu vẫn lặng lẽ đứng bên gốc cây: "Quốc chủ phu nhân được chôn trên vách núi đó sao?" Nhạn Hồi hơi hiếu kỳ.

"Hoàng tổ mẫu không để lại thi thể."

Nhạn Hồi sửng sốt: "Tại sao?"

"Khi ấy ta còn nhỏ nên không nhớ rõ chuyện này lắm, chỉ nhớ phụ vương kể qua loa mấy câu. Lúc đó Hoàng tổ mẫu già rồi, đi lại đã khó khăn, bà ấy biết mạng mình không kéo dài lâu, ngày cuối cùng, bà ấy uống kịch độc khiến cơ thể khôi phục lại dáng vẻ khi còn trẻ rồi mặc hỉ phục, che mặt đứng trên vách núi múa cho Quốc chủ xem. Đến lúc mặt trời lên, trước mặt Quốc chủ, Hoàng tổ mẫu nhảy xuống vách núi, cơ thể của bà bị kịch độc xé nát, hóa thành hoa tuyết dưới ánh mặt trời."

"Tộc ta ở vùng đất Tây Nam, thời tiết nóng bức, chưa bao giờ có tuyết rơi, nhưng thời gian đó tuyết phủ khắp núi, rơi suốt mười ngày mười đêm. Trời đất trắng xóa giống như đang bày tỏ lòng thương tiếc Quốc chủ phu nhân."

Chúc Ly im lặng một đoạn, lòng thoáng dâng trào cảm xúc, "Kể từ đó về sau, mỗi đêm Quốc chủ đều đứng trên vách núi chờ mặt trời lên, mãi đến giờ Thìn mới đi, mãi mãi không nguôi tưởng nhớ Hoàng tổ mẫu."

Nhạn Hồi không biết Quốc chủ Thanh Khâu còn có câu chuyện thê lương đẹp đẽ đến như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng. Những chuyện này sao có thể truyền tới Trung Nguyên chứ, trong Tiên môn Trung Nguyên, những lời đồn liên quan tới Yêu tộc đều cực kỳ không hay, lẽ dĩ nhiên Yêu tộc đối với người tu tiên

https://thuviensach.vn

cũng như vậy. Vì vậy mà lúc xưa khi Chúc Ly ở trong lồng trên đỉnh Tâm Túc mới đề phòng người đến cứu Hồ yêu như Nhạn Hồi đến vậy.

“Lần này người bị Tố Ảnh của Quảng Hàn môn giết hại là tiểu cô cô của ta.”

Chúc Ly bỗng đổi giọng, giọng nói lạnh lẽo khôn cùng, “Là con gái cuối cùng phu nhân sinh cho Quốc chủ, tính tình dung mạo giống Quốc chủ phu nhân nhất. Trước khi tiểu cô cô đi Trung Nguyên còn nói sẽ mang quà về cho ta, nào ngờ...” Nó nghiến răng, còn chưa nói hết nhưng hận ý đã ngập tràn.

Nhạn Hồi im lặng, liếc nhìn Thiên Diệu, thấy hắn cũng vẻ mặt vô cảm, khó phân cảm xúc trong mắt.

Dọc theo con đường nhỏ bên dưới ngoằn ngoèo lên đỉnh núi, trên đỉnh núi có rất nhiều cây to, yêu quái của Thanh Khâu đã nối những cây to trên đỉnh núi thành một tòa cung điện, giữa cây với cây là các loại cầu nối, dưới rễ cây cũng có đường đi, đất đá dưới đất cũng xây thành phòng.

Nhạn Hồi nhìn con đường đan xen phức tạp, chỉ cảm thấy nếu một mình nàng đi trong này, đi qua vài ba ngã rẽ nhất định sẽ không tìm được đường quay lại.

Dọc đường không ngừng có các Hồ yêu lông đủ màu từ bên cạnh chui ra, Hồ yêu trông rất nhỏ, có con nghịch ngợm chui tới trước mặt mấy người, mở đôi mắt đen ươn ướt nhìn Nhạn Hồi và Thiên Diệu. Thiết nghĩ rất ít người bên ngoài vào đây.

Nhạn Hồi nghiêng đầu nhìn tiểu Hồ yêu, tiểu Hồ yêu cũng nghiêng đầu nhìn nàng, nhìn xong còn vẫy đuôi sáp lại bên chân Nhạn Hồi, sau đó cọ đầu vào nàng. Bị lông nhung của con vật nhỏ cọ vào, tim Nhạn Hồi lập tức nhũn ra: “Nó đang làm nũng với ta nè!”

https://thuviensach.vn

Mắt nàng sáng rực quay đầu nhìn Thiên Diệu.

Cái quay đầu này quá đột ngột, nàng bỗng nhìn thấy mắt Thiên Diệu lướt qua một tia dịu dàng, ánh mắt đó hệt như lúc nãy nàng nhìn tiểu Hồ yêu...

Nhưng nhìn kĩ lại, Thiên Diệu vẫn giống như thường ngày, vẻ mặt thờ ơ, cứ như không hề có hứng thú, không hề quan tâm tới bất kỳ cử chỉ nào của nàng.

"Yêu tộc yêu khí nặng, tiểu Hồ yêu không dễ sinh tồn." Chúc Ly cong người ôm tiểu Hồ yêu bên chân Nhạn Hồi ra, tiểu Hồ yêu giận dữ cào mặt Chúc Ly, khổ nỗi tay ngắn chân ngắn, giãy giụa thế nào cũng không với tới, Chúc Ly ném nó vào tay người hầu phía sau, "Nơi Quốc chủ ở là sạch sẽ nhất, bởi vậy mới đem bọn chúng tới đây."

Cung điện của Quốc chủ còn là phòng sinh em bé lớn nhất của Yêu tộc nữa...

Tiểu Hồ yêu bị người hầu ôm nhưng lại không ngoan, cứ mãi thò đầu sáp lại gần Nhạn Hồi. Nhạn Hồi quay đầu nhìn lại: "Ta ôm nó có được không?"

Chúc Ly còn chưa kịp từ chối, Nhạn Hồi đã ôm lấy tiểu Hồ yêu, vừa vào lòng Nhạn Hồi, tiểu Hồ yêu bèn yên lặng, cằm đặt lên ngực Nhạn Hồi, thoải mái nheo mắt.

Nhạn Hồi chỉ coi nó như một con vật nhỏ, cảm thấy nó rất đáng yêu, nhưng hai người bên cạnh sắc mặt đều không tốt.

Mãi đến khi tới bên rễ gốc cây to nhất, người hầu theo sau đều tự nhiên dừng bước, cung kính chờ hai bên đường. Chúc Ly còn chưa lên tiếng, Thiên Diệu đã nói: "Nó không thể vào đây." Nói xong bèn xách tiểu Hồ yêu

https://thuviensach.vn

ném ra đằng xa, nó rơi xuống bụi cỏ kêu thảm, mãi một lúc mà vẫn không bò ra.

Nhạn Hồi giật mình: "Té chết rồi sao?"

Chúc Ly vội đưa nàng vào trong: "Tiểu Hồ yêu té nhẹ lắm, không chết được đâu."

Thiên Diệu nắm cổ tay Nhạn Hồi, kéo nàng vào sau một cánh cửa lớn.

Trong cửa là một đại sảnh làm từ thân cây khoét rỗng, Nhạn Hồi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cành lá bên trên, ánh nắng xuyên qua lá cây chi chít rơi xuống đất, chiếu rọi khiến cả đại sảnh óng ánh sặc sỡ.

Nhạn Hồi kinh ngạc nhất thời quên mất tiểu Hồ yêu kia: "Lòng cây khoét rỗng nhưng cây lại không chết, các người làm cách nào vậy?"

"Linh khí của Quốc chủ đã nuôi dưỡng tất cả cỏ cây ở đây."

Đại yêu quái trấn giữ một phương.

Nhạn Hồi lại không kìm được ngoái đầu nhìn Thiên Diệu, sơn cốc trước đây hắn trấn giữ cũng như vậy sao...

Không biết tại sao, nàng đối với Thiên Diệu trước đây hình như càng ngày càng hiếu kỳ.

Thiên Diệu nhận được ánh mắt của Nhạn Hồi, hắn không biết nàng đang nghĩ gì bèn buông tay Nhạn Hồi ra, động tác này không điềm tĩnh ung dung như sự thản nhiên thường ngày.

Nhạn Hồi cũng cảm thấy cổ tay trống trải, đang ngây người, Chúc Ly bên cạnh bỗng hành lễ với Vương tọa ở giữa: "Quốc chủ."

https://thuviensach.vn

Lòng Nhạn Hồi rất căng thẳng, nhưng gió mát thổi tan bất an trong lòng nàng. Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, tóc dài bạc trắng, khí tức lãnh đạm mang chút hàn ý che lấp đi dung mạo đẹp cực kì.

Nhìn vẻ đẹp không nhuốm bụi trần kia, khiến Nhạn Hồi tưởng mình như đang nhìn thấy Thánh giả Tiên gia đã phi thăng, sau khi tu thành chính quả đại thừa.

Đây là đại yêu quái chỉ cần cử động là có thể thay đổi cục diện thiên hạ.

Ánh mắt Quốc chủ Thanh Khâu nhìn hai người khẽ dừng lại trên ngực Nhạn Hồi: "Yêu long Thiên Diệu, không ngờ ngươi lại có thể xung phá được phong ấn."

Ông ấy quả nhiên biết chuyện của Thiên Diệu! Nhạn Hồi thầm nói, gân rồng... có lẽ không chỉ gân rồng, ngay cả quả tim còn lại của Thiên Diệu ở đâu cũng có hi vọng biết được.

Thiên Diệu đối với Quốc chủ Thanh Khâu vẫn như đối với người khác, nhìn thẳng đứng thẳng, đúng mực nói: "Chẳng qua là ý trời tác thành thôi."

Quốc chủ Thanh Khâu thoáng trầm ngâm: "Tộc ta đang lúc cần dùng người, ngươi trở lại nhân thế, có bằng lòng góp sức cho Yêu tộc không?"

"Ta không bằng lòng giúp sức cho bất kỳ ai." Thiên Diệu nói, "Nhưng ta cũng muốn tìm người của Tiên môn đòi một món nợ máu."

https://thuviensach.vn

62

Quốc chủ Thanh Khâu không tỏ thái độ gì trước câu trả lời của Thiên Diệu. Sau một thoáng im lặng thì nói: "Yêu khí trên người ngươi tỏa ra bên ngoài, cơ thể rất khó giữ lại khí tức, vẫn chưa tìm đủ các bộ phận của cơ thể sao?"

"Còn thiếu gân rồng và tim rồng là đủ." Nếu Quốc chủ Thanh Khâu đã biết quá khứ của hắn, Thiên Diệu cũng không có gì phải giấu, tránh phải giải thích tiền nhân hậu quả, càng không muốn phí tâm tư vòng vèo, Thiên Diệu thẳng thắn nói, "Trước đó tuy đã tìm được sừng rồng, có thể hấp thu linh khí trời đất, nhưng không có gân phối hợp với xương, không thể tụ khí ngưng thần, khiến yêu khí không khống chế được mà phát tiết ra ngoài. Hôm trước ngang qua biên giới Thanh Khâu, tình cờ thăm dò được có lẽ gân rồng bị phong ấn trong Tam Trùng sơn. Thật không giấu gì, lần này đến đây là muốn hỏi Quốc chủ về tung tích cụ thể của gân rồng."

Quốc chủ Thanh Khâu nghe vậy thoáng trầm ngâm: "Tam Trùng sơn nằm ở biên giới Thanh Khâu, phong ấn lớn nhỏ nhiều không kể xiết. Nhưng đủ để phong ấn gân rồng của ngươi chắc chắn phải có pháp trận lớn." Ông ấy thu lại ánh mắt, "Pháp trận lớn nhất của Tam Trùng sơn chính là Trảm Thiên trận kết thành kết giới của Trường Thiên kiếm."

Nghe thấy tên này, Nhạn Hồi sửng sốt, là người tu đạo của núi Thần Tinh, nàng quen thuộc với mấy chữ Trường Thiên kiếm Trảm Thiên trận này hơn ai hết.

Năm mươi năm trước, sau trận chiến giữa Thanh Quảng chân nhân và Quốc chủ Thanh Khâu, thiên hạ chia đôi, Thanh Quảng chân nhân dùng bảo kiếm tùy thân Trường Thiên kiếm làm mắt trận, bày Trảm Thiên trận trong

https://thuviensach.vn

núi để trấn áp quần yêu. Từ đó đặt Tam Trùng sơn làm biên giới để phân chia lãnh thổ hai tộc.

Từ sau trận đại chiến đó, nhân thế được năm mươi năm hòa bình cho tới nay. Còn Thanh Quảng chân nhân thì tịnh tâm quay về núi Thần Tinh, về sau không dùng kiếm nữa.

Còn Trường Thiên kiếm được để lại ở biên giới hầu như trở thành quân kỳ trong mắt nhiều người tu đạo, nó tượng trưng cho thắng lợi của người tu đạo năm đó, cổ vũ chí khí của người tu tiên trừ ma vệ đạo giữ gìn chính nghĩa.

Năm đó lúc Nhạn Hồi nghe được câu chuyện về thanh kiếm này trong lớp học núi Thần Tinh, mặc dù tuổi tác còn nhỏ nhưng cũng cảm thấy máu nóng sục sôi, không thể không cảm thấy vui mừng cho thắng lợi của Tiên gia.

Tuy sau đó các môn phái Tiên gia ngày càng uốn nắn quá tay, hiện giờ từ lâu Nhạn Hồi đã phát hiện chân lý "Yêu" là ác không đúng, nhưng địa vị của Trường Thiên kiếm trong lòng nàng vẫn chưa bao giờ thay đổi.

"Hai mươi năm trước Thanh Quảng từng xuất hiện lại ở biên giới Tam Trùng sơn, hành động cực kỳ kín đáo, không ai biết mục đích hắn đến đây." Quốc chủ Thanh Khâu nói, "Hiện giờ nghĩ lại, có lẽ là đến vì phong ấn."

Phải rồi, năm xưa lúc Tố Ảnh đối phó với Thiên Diệu đã mời Thanh Quảng chân nhân đi cùng.

Tố Ảnh hành sự cẩn mật, với sức của một mình nàng ta đối phó với Thiên Diệu có lẽ không nắm chắc mười phần, bởi vậy mới mời Thanh Quảng chân nhân trợ lực.

https://thuviensach.vn

Sau khi Thanh Quảng chân nhân ẩn cư núi Thần Tinh cách nay năm mươi năm thì chỉ chuyên tâm dạy dỗ đồ đệ, hiếm khi xuất sơn, cơ hồ không màng tới việc của Tiên môn giang hồ. Đến khi các đồ đệ trưởng thành có thể tự mình đảm đương, Thanh Quảng chân nhân liền giao hết sự vụ trong núi, đến giờ hầu như đã trao quyền toàn bộ cho Lăng Tiêu.

Hai mươi năm trước chính là lúc Thanh Quảng chân nhân dần thôi quản lý Tiên môn, nhưng nếu Tố Ảnh mời Thanh Quảng chân nhân xuất sơn, lại là để đối phó với Yêu long bảo vệ yêu quái trong sơn cốc ở Trung Nguyên, với cương vị của Thanh Quảng chân nhân chắc không có lý do từ chối.

So sánh với thời gian địa điểm hiện tại, mười phần hết tám chín là gân rồng của Thiên Diệu bị trấn áp trong Trảm Thiên trận.

Vậy lần này muốn lấy lại gân rồng thật sự là phiền phức cực lớn.

Không nói đến Trảm Thiên trận vốn đã không dễ đối phó, chỉ nói đến then chốt hiện giờ, hai tộc Tiên Yêu vừa mới tuyên chiến, biên giới Tam Trùng sơn nhất định có trọng binh canh giữ, họ muốn tiếp cận Trảm Thiên trận cũng đã là một vấn đề, đừng nói đến việc phá trận.

Nhạn Hồi sầu não nhíu mày.

So với tính huống hiện tại, lúc trước tới Thiên Hương phường lấy sừng rồng thật sự đơn giản như ăn một chiếc bánh bao ướt.

“Nếu ta muốn tới Tam Trùng sơn lấy lại gân rồng, Quốc chủ có bằng lòng giúp một tay không?” Thiên Diệu nhìn Quốc chủ Thanh Khâu, trầm giọng nói.

Đúng rồi, sao lại quên mất chuyện này, Nhạn Hồi bừng tỉnh, hiện giờ họ đã có người kết minh rồi, một trợ lực mạnh mẽ đang bày ra ở đây mà!

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn thế nào?”

“Hiện giờ ta đang ở biên cảnh, gân rồng và ta đã có cảm ứng, đêm trăng tròn là lúc các bộ phận cơ thể ta cảm ứng với ta mãnh liệt nhất, cho dù ở trong Trảm Thiên trận, ta vẫn có thể thăm dò được vị trí chính xác.”

Thiên Diệu nói mà không chớp mắt một lần, Nhạn Hồi bất giác nhìn sang hắn, định nói đêm trăng tròn chẳng phải là lúc trong người hắn đau đớn nhất sao…

Nhưng thấy vẻ mặt Thiên Diệu kiên nghị, Nhạn Hồi cắm môi nuốt lời này xuống lại.

Trải qua cuộc sống này hai mươi năm, chắc Thiên Diệu rõ hơn ai hết, đêm trăng tròn cơ thể hắn phải chịu đựng đau đớn kinh hồn nhường nào. Nhưng hắn vẫn tàn nhẫn tính luôn cả cơ thể mình vào trong, dùng nó để bố cục…

Nhưng có gì mà không thể tàn nhẫn được chứ, Nhạn Hồi nghĩ lại, nếu nàng là Thiên Diệu, chắc nàng cũng sẽ tàn nhẫn với bản thân hơn ai hết.

“Hiện giờ phong ấn ngũ hành đã phá được ba, ta có đủ sức để khống chế gân rồng bên ngoài cơ thể, lúc đó ta sẽ khiến gân rồng làm loạn trong Trảm Thiên trận. Tuy nhỏ nhưng đủ để quấy nhiễu tiên nhân canh giữ ngoài trận, còn ngài cho ta mượn sức Yêu tộc, nhất loạt phá trận bên ngoài, ta lấy được gân rồng, còn Yêu tộc cũng có thể đánh trọng thương quản canh giữ Tam Trùng sơn, Quốc chủ thấy thế nào?”

Hắn vừa nói hết, Quốc chủ còn đang trầm ngâm, Chúc Ly luôn im lặng lắng nghe bên cạnh lập tức lên tiếng: “Không được!” Chúc Ly lỗ mãng nói xong lập tức hành lễ với Quốc chủ, vẻ mặt vẫn còn non nớt có hơi sốt ruột: “Tam Trùng sơn có nhiều tiên nhân như vậy, Trảm Thiên trận lại cực kỳ

https://thuviensach.vn

hung ác, làm sao có thể để binh sĩ Yêu tộc ta theo ngươi đi mạo hiểm được!"

Đại sảnh nhất thời hơi trầm lặng, lá cây trên đỉnh theo gió bên ngoài lay nhẹ, khiến bóng cây bên trong trở nên loang lổ.

"Ta không chắc chắn có thể thành công." Thiên Diệu thẳng thắn nói, "Chẳng qua chỉ cược một ván thôi." Hắn nói tiếp, "Theo ta thấy, hiện giờ có lẽ Yêu tộc cũng không có năng lực đối kháng chính diện với Tiên gia. Chỉ một Quảng Hàn môn có lẽ không đáng sợ, nhưng hiện tại Lăng Tiêu chưởng quản núi Thần Tinh và Tố Ảnh của Quảng Hàn môn có lẽ đã đạt thành hiệp nghị nào đó."

Nhạn Hồi nghe vậy, thân hình khẽ cứng lại.

"Trước khi tới Thanh Khâu ta đã có một suy đoán, cho dù Thanh Khâu không vì chuyện Công chúa mà tuyên chiến với Quảng Hàn môn, không bao lâu nữa có lẽ Tiên Môn cũng sẽ chủ động ra tay, đánh tới Thanh Khâu."

Nhắc đến chuyện này, mọi người có mặt đều im lặng.

Quốc chủ Thanh Khâu khẽ cụp mắt, rèm mi nhẹ rung.

"Không ai không biết tộc Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu rất coi trọng huyết thống, nhưng Tố Ảnh vẫn làm chuyện này, ngoài tư tâm, dã tâm cũng lớn bằng trời."

Theo ý hắn, Lăng Tiêu và Tố Ảnh định phá vỡ cục diện hòa bình hiện tại, khơi dậy chiến tranh, để Yêu tộc không thể nào sinh tồn ở Tây Nam. Ánh mắt Quốc chủ Thanh Khâu nhìn Thiên Diệu sâu thêm mấy phần: "Chấp nhận yêu cầu của ngươi."

https://thuviensach.vn

Mấy chữ rất nhẹ nhàng, Thiên Diệu cong khóe môi, Chúc Ly vẻ mặt không dám tin: “Quốc chủ!”

Chớp mắt, thân hình Quốc chủ Thanh Khâu đã hóa thành một luồng khói trắng, mất tăm mất tích.

Ông ấy vừa biến mất, đừng nói bóng dáng, ngay cả khí tức Nhạn Hồi cũng không bắt được.

Thiên Diệu nhìn Chúc Ly đang tức giận bên cạnh, không nói gì thêm, xoay người rời khỏi gốc cây to.

Nhạn Hồi theo Thiên Diệu xuống núi về phủ Tam vương gia, hai người cùng đi một đoạn đường dài cũng không lên tiếng, ai nấy đều đang suy nghĩ chuyện trong lòng, cuối cùng vẫn là Nhạn Hồi không nhịn được, thất thần nói trước: “Lúc chúng ta rời khỏi Trung Nguyên, các Tiên gia đã đi mời Thanh Quảng chân nhân ra chủ trì đại cuộc, nhưng đến nay vẫn chưa nghe nói Chân nhân xuất quan.” Ánh mắt Nhạn Hồi ngây ngẩn nhìn Thiên Diệu, “Nghĩ kĩ lại, tuy Thanh Quảng chân nhân rất ít xuất hiện, nhưng lần này triệt để bế quan không ra ngoài là kể từ lúc đại hội núi Thần Tinh bắt đầu vào ba tháng trước, lúc đó Tê Vân chân nhân cũng mất tích…”

Nhạn Hồi cụp mắt: “Thiên Diệu, có khi nào là Tố Ảnh và… Lăng Tiêu đã giam giữ Thanh Quảng chân nhân…”

Thiên Diệu khẽ nghiêng mắt nhìn Nhạn Hồi: “Nếu là nhân vật bậc ấy, tự nhiên sẽ có kế ứng phó, không cần cô lo.”

Nhạn Hồi im lặng, ngoảnh đầu nhìn Thiên Diệu: “Hai mươi năm trước, Thanh Quảng chân nhân giúp Tố Ảnh phong ấn ngươi, nhưng ngươi không hận ông ấy sao?”

https://thuviensach.vn

“Đời ta chưa bao giờ sợ đối thủ, cũng không oán hận người chiến thắng mình.” Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo, “Ta chỉ hận người lừa ta, gạt ta, lòng dạ hiểm ác đoạt tính mạng ta để mưu lợi riêng.”

Bởi vậy hắn hận Tố Ảnh, truy cứu đến cùng cũng vì trước đây hắn đã thực sự yêu Tố Ảnh sâu sắc.

Nhạn Hồi không thể nào lĩnh hội được hận ý của Thiên Diệu, nhưng nỗi thất vọng pha lẫn trong lòng hắn, hiện giờ dường như nàng đã có thể lĩnh hội được rồi. Người nàng yêu thì ra… không đẹp đẽ như nàng hằng nghĩ.

Thiên Diệu không dừng lại ở đây, chỉ vừa đi vừa nói: “Tuy vẫn còn nửa tháng mới tới đêm trăng tròn, nhưng cũng coi như gấp gáp, ta có thể dạy ít pháp thuật, trong khi ta sắp xếp mọi việc, cô có thể tự mình luyện tập, để đến lúc đó có thể dùng khi cần thiết.”

Bước chân Nhạn Hồi hơi khựng lại: “Ngươi đã được Quốc chủ Thanh Khâu trợ giúp rồi, lần này vẫn cần ta đi sao?”

Nghe thấy lời này, bước chân Thiên Diệu lập tức dừng lại, lòng Nhạn Hồi đã đoán được phản ứng của hắn, nên trước lúc hắn dừng nàng đã dừng lại trước, bởi vậy khoảng cách giữa hai người lúc này đã xa thành ba bước.

“Cô không đi?”

Nhạn Hồi lắc đầu, “Trước đó đã có một đoàn đại đệ tử núi Thần Tinh theo Lăng Phi đến tiểu trấn gần biên cảnh, lúc đại sư huynh khuyên Lăng Phi có nói “làm chính sự”, ta đoán chắc cũng là tới biên cảnh này. Nếu không phải họ, những người khác của núi Thần Tinh chắc cũng phái người trấn giữ Tam Trùng sơn, dù sao Trảm Thiên trận cũng do Thanh Quảng chân nhân để lại, không môn phái nào có tránh nhiệm hơn núi Thần Tinh.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi cụp mắt, “Ta không muốn lại nảy sinh xung đột, thậm chí có liên quan gì tới người của núi Thần Tinh nữa.”

Bất lực và thất vọng trong vẻ mặt Nhạn Hồi khiến Thiên Diệu bất ngờ, cô nương trước mặt hắn từ đầu đến cuối chưa bao giờ lộ vẻ chán nản như vậy. Nàng sẽ mồm mép tranh biện với người khác, sẽ lưu manh vô lại đến mức khiến người khác nghiến răng, cũng sẽ anh dũng mạnh mẽ bảo vệ kẻ yếu, thần sắc như vậy rất hiếm khi xuất hiện trong mắt nàng.

Tuy Nhạn Hồi không nói, nhưng nàng đích thực đã thất vọng cùng cực đối với sư phụ mình.

Nhất thời Thiên Diệu bỗng có một thôi thúc hơi ấu trĩ, hắn muốn bắt Lăng Tiêu lại tra hỏi một phen, rốt cuộc ngươi làm sư phụ kiểu gì vậy, sao lại để Nhạn Hồi có vẻ mặt đó, sao lại nỡ… để nàng thất vọng.

Nhưng tất cả mọi thôi thúc thể hiện trên mặt Thiên Diệu cũng chỉ khiến hắn khẽ chau mày. Hắn vốn không có kĩ năng an ủi người khác, thậm chí không biết lúc này nên nói gì, vậy là hắn nói: “Phá trận ta cần máu tim cô.”

Nói xong thì im lặng.

Hắn hơi mất tự nhiên, xoay mặt đi, nhưng lại len lén quan sát Nhạn Hồi, nàng không có phản ứng gì, chỉ đáp: “Hôm ngươi đi ta sẽ tự lấy máu cho ngươi đem theo, đừng đột ngột lấy đao đâm ta nữa.”

https://thuviensach.vn

63

Bồ Phương vốn định giao chuyện châm cứu Nhạn Hồi hàng ngày cho tiểu đồng làm, nhưng sau đêm cùng ăn vụng một con gà thì bèn tự làm việc này.

Mỗi lần châm cứu cho Nhạn Hồi, Bồ Phương đều bảo mọi người lui hết, ngay cả tiểu đồng theo học việc cũng không được ở lại. Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người, sau đó nàng ta mượn thời gian châm cứu cho Nhạn Hồi, đem nỗi tương tư không nơi thổ lộ kể tất cả nàng nghe.

Lúc bắt đầu Nhạn Hồi từ chối.

"Ừm, cô đi Tam Trùng sơn hái thuốc, bị đạo sĩ đi tuần bắt gặp, sau đó cô hoảng hốt trốn chạy nhưng bị tiểu đạo sĩ đuổi theo, cô đánh nhau với tiểu đạo sĩ, các ngươi sai sót nhầm lẫn lăn vào trong một pháp trận, trong trận các người đánh nhau rồi yêu nhau, kế tiếp các người ra ngoài, không ngờ hắn không giết mà thả cô đi, tiếp theo…"

Nhân lúc Bồ Phương đổi kim, Nhạn Hồi vẻ mặt vô cảm nói một tràng: "…Rồi cô trở thành như bây giờ…Ối!"

Nhạn Hồi hít một hơi lạnh, vì bị Bồ Phương đâm một cái rất mạnh.

"Ta không có ai để nói những chuyện này, chỉ có thể tìm cô thôi." Bồ Phương nói, "Cô muốn chê ta phiền cũng không sao, song đừng nói ra, ta biết cô chê ta phiền hơn ai hết, chỉ là cô không cần nói với ta. Nếu thực sự cô không nhịn nổi nữa thì cứ than thở cũng không sao, cứ như vừa nãy, ta châm cứu sẽ đâm cô mạnh một chút. Nếu cô than thở nữa, tâm trạng ta không tốt có khi sẽ châm ra máu đó, vết thương của cô nếu ra máu thì ta không bảo đảm sẽ không để lại sẹo đâu."

https://thuviensach.vn

Nể tình cô nương này trông cũng đẹp… Nhạn Hồi nghiến răng nhịn cơn giận này. Dù sao mặt nàng còn phải để nàng ta châm cứu mấy ngày.

Bồ Phương lại châm lên mặt Nhạn Hồi rồi lại than thở: "Ta lại nhớ chàng rồi… Thật muốn biết hiện giờ chàng đang làm gì, gặp những ai, nói những chuyện gì, tuồng của người phàm hay hát tương tư như độc, trước đây ta không biết, giờ đây coi như hiểu hết rồi."

Nhạn Hồi liếc đôi mắt cá chết nghe nàng ta kể nỗi tương tư, có điều nói xong câu này, Bồ Phương lại than thở u oán nói: "Muốn gặp chàng quá."

Nhạn Hồi đảo mắt, nhìn gương mặt xuất thần của Bồ Phương, thật lòng khuyên: "Đừng làm chuyện ngốc nghếch." Giọng Nhạn Hồi nghiêm túc hơn thường ngày trêu chọc Bồ Phương mấy lần, "Quan hệ giữa hai tộc Tiên Yêu căng thẳng, biên giới Tam Trùng sơn trọng binh canh giữ ngày đêm không ngừng tuần tra, đừng nghĩ trước đây cô chạy tới chạy lui bao nhiêu năm quen thuộc địa hình." Nhạn Hồi nghiêm túc nhìn nàng ta, "Bây giờ đã không còn như xưa nữa."

Lòng Bồ Phương bị ánh mắt Nhạn Hồi chấn động, giống như bị ánh mắt sắc bén của Nhạn Hồi nhìn vào nơi sâu thẳm nhất của nội tâm, tay nàng ta run lên, đâm Nhạn Hồi chảy máu.

Nhạn Hồi hít một hơi lạnh, trở người dậy: "Chuyên nghiệp một chút được không! Lúc làm việc có thể nghĩ tới công việc thôi, đừng nghĩ tới nam nhân được không? Lần này chảy máu rồi đó! Để lại sẹo rồi đó! Đền tiền đi!"

Nghe thấy trọng điểm của Nhạn Hồi rơi vào câu cuối cùng, khóe miệng Bồ Phương giật giật: "Cô đòi tiền y sư đó à? Đền cái gì? Châm lại cho cô là được rồi, nằm xuống đi!" Nàng ta đè Nhạn Hồi xuống, giơ tay hạ châm xuống, châm bù cho Nhạn Hồi một kim cực kỳ gọn gàng dứt khoát, "Ta

https://thuviensach.vn

đường đường là đại y sư mà không trị được vết thương nhỏ này của cô sao?"

"Chảy máu rồi, chẳng phải cô nói không bảo đảm không để lại sẹo sao"

"Dọa cô thôi! Nằm xuống. Trả treo nữa thì ta sẽ châm thêm cho cô một kim thật đau."

Nhạn Hồi: "…"

Bồ Phương đè Nhạn Hồi xuống, đưa ngón tay nhẹ vuốt lên miệng viết thương nàng, chùi đi giọt máu thấm ra, bỗng nhiên mũi nàng ta động dậy: "Cô theo Yêu long kia học pháp thuật của hắn, đúng không?"

"Đúng vậy, nhưng chỉ học chút pháp thuật để ngũ quan trở lên nhạy bén thôi, với lại chút thuật pháp Cửu Vĩ Hồ mà hắn biết nữa." Nhạn Hồi liếc nhìn Bồ Phương, "Sao cô biết?"

"Trong mùi máu cô có long khí." Mũi Bồ Phương lại động đậy, "Chắc là do theo hắn học pháp thuật nhỉ, nhưng mà cũng lạ thật, người tu tiên bình thường không tẩy tủy theo yêu quái học yêu thuật e là đã tẩu hỏa nhập ma từ lâu, nhưng cô vẫn thần trí tỉnh táo như không có gì xảy ra, ngửi mùi máu này khiến ta cảm thấy so với đường tu đạo, cô thích hợp vào yêu đạo hơn đó."

Tam vương gia không biết quan hệ giữa Nhạn Hồi và Thiên Diệu, vậy nên Bồ Phương không biết cũng bình thường. Hiện giờ ở nước Thanh Khâu này, ngoài trừ Quốc chủ kia, ắt là không ai nhìn ra nàng và Thiên Diệu liên kết với nhau bởi một tấm vảy Hộ Tâm.

"Nếu cô tiếp tục theo Yêu long học pháp thuật, long khí trong cơ thể sẽ càng trở nên rõ ràng hơn, tuy nhiên trong tình huống đeo túi thơm Vô Tức và không chảy máu, người khác sẽ không phát giác ra được."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghe vậy thoáng im lặng, đến khi lên tiếng lại nói sang chuyện khác: “Sao các người đều biết ta đeo túi thơm Vô Tức vậy?”

“Người của tộc Cửu Vĩ Hồ để tiện hành sự ở Trung Nguyên đều đeo vật này.”

Nhạn Hồi gật đầu, không nói gì thêm, sau khi căn phòng im lặng một lúc, Bồ Phương lại bắt đầu kể chuyện tiểu đạo sĩ.

Câu chuyện truyền vào tai trái Nhạn Hồi, rồi chui ra qua tai phải, lòng thầm suy nghĩ chuyện của mình.

Thời gian ở Thanh Khâu trôi qua cũng nhanh, mỗi ngày Thiên Diệu đều lo thương nghị với người của tộc Cửu Vĩ Hồ chuyện xông vào Trảm Thiên trận đêm trăng tròn, bận rộn tối mắt tối mũi. Lúc Nhạn Hồi thức dậy hắn đã rời khỏi tiểu viện, lúc Nhạn Hồi ngủ hắn vẫn chưa về, bởi vậy mấy hôm nay họ không gặp nhau lấy một lần.

Nhạn Hồi cũng không để ý, nàng cũng rất vừa lòng với cuộc sống ở đây, cơm no áo ấm, trên thế gian chắc không còn nơi nào thích hợp để Nhạn Hồi ăn chực chờ chết như nơi này. Còn Tiên Yêu phân tranh và núi Thần Tinh đều đã là quá khứ, nàng không muốn nghĩ tới nữa, chờ vết thương trên mặt lành sẹo, nàng sẽ khép lại quá khứ, lật sang trang mới để viết tiếp chuyện tương lai của mình.

Chớp mắt đã qua ngày thứ chín, vết thương trên mặt Nhạn Hồi đã kết vảy khô, nàng cầm gương nhìn trái nhìn phải: “Sau này chờ rụng vảy là được phải không, chắc chắn không có sẹo chứ?”

Bồ Phương liếc mắt phì cười, đưa cho Nhạn Hồi một chén thuốc đen ngòm: “Uống chén thuốc này rồi tự xem đi.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn màu chén thuốc, đoán là nhất định rất đắng, lập tức nheo mắt nói: “Không uống được không?”

“Cô nói thử xem?”

Nhạn Hồi thở dài, cuối cùng vẫn đón lấy chén thuốc, ngửa đầu nốc cạn một hơi, thuốc đương nhiên vẫn đắng như nàng nghĩ. Nhạn Hồi uống xong thì nhăn mặt thè lưỡi, Bồ Phương liền nhét một miếng mứt vào miệng nàng.

Vị ngọt lập tức che lấp vị đắng.

Nhạn Hồi ngây người, ngẩng đầu nhìn nàng ta, Bồ Phương kiêu ngạo nhướng mày: “Bình thường ta cũng đối phó với các tiểu yêu quái không ngoan như thế này, đừng nghĩ ta đặc biệt tốt với cô nhé.”

Nàng ta nói xong, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy vảy sẹo trên má hơi ngứa, nàng nhìn vào gương, cả vảy sẹo màu nâu rơi xuống lộ ra da thịt nguyên vẹn như xưa, ngay cả vết tích đậm màu hơn một chút cũng không thấy.

Nhạn Hồi sờ mặt kinh ngạc, đặt gương xuống vội nói với Bồ Phương: “Ngực ta còn một vết sẹo nữa, cô giúp ta xóa luôn đi.”

“Cô đâu có trả tiền thuốc.” Bồ Phương dọn rương, “Làm việc thiện trị cho cô xong rồi, ngày mai ta không tới nữa đâu.”

Nhạn Hồi nghe vậy thôi không nhìn gương nữa mà nhìn theo Bồ Phương, nàng ta xách rương không nói gì thêm, cất bước ra khỏi phòng.

Đêm khuya, trong khu rừng nhỏ tối đen, một bóng người màu đen bước nhanh trong rừng, đêm nay nhiều mây, mặt trăng thoắt ẩn thoắt hiện sau đám mây, vừa khéo trở thành vật yểm hộ tốt nhất cho người đó.

https://thuviensach.vn

Lúc người đó ngang qua một cây to, thình lình bị một cánh cây nhỏ phía trên đánh trúng đầu, nàng ta "Ối da" kêu đau một tiếng, chắc bị đánh không nhẹ.

Nhưng sau khi xoa xoa đầu, nàng ta vẫn định tiếp tục đi về phía trước.

"Vừa rồi nếu là một thanh đao rơi xuống thì cô đã bị chém làm hai rồi." Trên cây bỗng dưng có một người nhảy xuống, chặn đường Bồ Phương. Nhạn Hồi khoanh tay, nửa dựa lên cành cây, tự nhiên như không nhìn nàng ta, giọng điệu tản mạn cợt nhả, "Dựa vào chút bản lĩnh này của cô, giờ muốn tới Tam Trùng sơn tìm chỗ chết sao?"

Bồ Phương im lặng.

Nhạn Hồi tiến lên một bước, "Được rồi, đừng phá nữa, theo ta về đi." Nàng đưa tay kéo Bồ Phương.

Nhưng Bồ Phương nghiêng người tránh đi: "Ta tưởng cô hiểu ta." Giọng Bồ Phương uất ức, "Họ đều không hiểu ta, ta tưởng ít ra còn có cô hiểu ta."

Nhạn Hồi bĩu môi liếc xéo: "Đêm hôm khuya khoắt mà còn diễn bi kịch gì nữa, cô tưởng giả vờ tội nghiệp thì ta sẽ thả cô đi sao, đưa tay ra, tới đây."

"Chậc!" Bồ Phương thè lưỡi, quả nhiên không giả vờ nữa: "Con người cô sao chẳng có chút lòng thương người nào hết vậy!"

"Ta thương người mới cản cô lại đó! Vẫn là câu nói đó, còn sống mới có thể yêu, theo ta về."

Bồ Phương nghiến răng, vẻ mặt lòng không cam nhưng đành bất lực, nàng ta đưa tay ra, Nhạn Hồi chộp lấy tay nàng ta, nhưng trước khi bị tóm, nàng ta bỗng đưa tay lên tung một vốc bột trắng vào mặt Nhạn Hồi.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thầm nói không hay, bịt mũi lui lại, nhưng nàng vẫn hít phải một mùi hương kỳ lạ.

Chỉ trong chốc lát đã khiến nàng choáng váng đầu óc, thân hình ngã về phía sau.

“Không có độc, chỉ khiến cô ngủ một lúc thôi.” Bồ Phương nhảy qua người nàng, “Ta quen thuộc con đường này lắm, ta biết, sáng mai ta sẽ về!”

Nhạn Hồi nằm dưới đất cảm thấy mí mắt nặng ngàn cân, trong khoảng khắc cuối cùng giãy giụa nhắm mắt, nàng nhìn thấy bóng Bồ Phương tung tăng chạy đi.

Khoảnh khắc đó, Nhạn Hồi bỗng hiểu tâm trạng của đại sư huynh sau khi bị nàng giở trò vứt lại…

Nha… nha đầu thối này.

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại vẫn là đêm khuya, nàng liếc nhìn trăng trên trời, lòng thầm tính cách ban nãy mới hơn một canh giờ, vì trước đó nàng rút nhanh nên không hít bao nhiêu bột thuốc.

Nàng chống người ngồi dậy, vẫn cảm thấy toàn thân vô lực, vội điều chỉnh nội tức một lúc rồi đứng dậy đi lần theo dấu chân Bồ Phương.

Xem ra Bồ Phương thực sự quen thuộc với nơi này, Nhạn Hồi đuổi suốt dọc đường cũng không gặp thủ vệ của Yêu tộc.

Sắp đến biên giới, vết nứt khổng lồ để lại sau trận đấu giữa Quốc chủ Thanh Khâu và Thanh Quảng chân nhân năm mươi năm trước vẫn còn, bên dưới nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, giống như một vết thương đang

https://thuviensach.vn

chảy máu dưới đất. Bên kia vết nứt, Nhạn Hồi nhìn thấy trên ngọn núi vốn đen sì có ánh lửa tụ lại một nơi.

… Giống như đang căng thẳng ứng phó với tình huống khác thường gì đó.

Lòng Nhạn Hồi thắt lại.

Nàng vứt túi thơm Vô Tức, thay đổi gương mặt. Cẩn thận nhảy xuống bên cạnh vết nứt, mượn hơi nóng dưới đất tung mình bay sang bên kia vết nứt, Nhạn Hồi bị hơi nóng hun đúc toàn thân đầy mồ hôi, y phục cũng dính đầy bụi đất.

Nàng bò lên trên đỉnh núi, vừa mới đứng vững thì thấy ngoài mười trượng có một người tu đạo cầm kiếm, vẻ mặt đề phòng nhìn nàng; "Lại… lại là yêu nghiệt phương nào?"

Lại là?

Lòng Nhạn Hồi đánh trống, nhưng vẻ mặt vẫn trấn tĩnh, nàng ra vẻ hoảng loạn loạng choạng chạy về phía người đó mấy bước: "Tiên hữu? Gần đây có còn tiên hữu nào khác không?"

Người đó nhìn Nhạn Hồi, "Người… người tu đạo?"

Nhạn Hồi gật đầu: "Ta vốn phụ trách tuần tra canh giữ phía Đông, nhưng hôm nay bị một yêu quái đánh lén, không dễ gì mới thoát được." Tam Trùng sơn lớn như vậy, Đông Tây cách nhau một trăm dặm, người bên này không thể nào biết ngay tình hình bên kia, ít ra… thủ vệ nhỏ phụ trách canh giữ cũng không thể nào biết được. Quả nhiên người kia nghe vậy hoảng hốt: "Tối nay phía Đông cũng có yêu quái đánh lén sao? Có thương vong không?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi lắc đầu lấp liếm: “Bên này thì sao, cũng có yêu quái à?”

“Có một Ngũ Vĩ Hồ vượt qua biên giới, người bị thương không nhiều, nhưng không ít tiên hữu trúng độc, cũng may hiện giờ yêu quái đã bị Hề Phong đạo trưởng và Lăng Phi đạo trưởng liên thủ bắt rồi.”

Lòng Nhạn Hồi kêu “bùm”. Đương nhiên không phải vì Lăng Phi, nàng dám vượt biên giới tới đây thì đã có chuẩn bị sẽ gặp bất kỳ ai của núi Thần Tinh, nàng giật mình vì cái tên Hề Phong này, chín ngày nay ngày nào Nhạn Hồi cũng nghe thấy tên này bên tai…

Tiểu đạo sĩ Bồ Phương yêu.

https://thuviensach.vn

64

Đuốc cháy mãnh liệt, các môn phái canh giữ Tam Trùng sơn trong rừng đều có hai ba đệ tử tới, mọi người tụ lại một chỗ, ánh lửa sáng rực cả một vùng trời.

Nhạn Hồi đi theo đệ tử canh giữ kia tới đây, trà trộn vào đám người, nàng mượn những người phía trước che chắn, cúi đầu đứng phía sau. Nhưng ở nơi nàng đứng đã đủ để nhìn rõ tình thế.

Bồ Phương bị vây giữa đám người, hai mắt nàng ta vẫn đỏ rực, răng nanh mọc dài trên miệng, móng tay bén nhọn lờ mờ vẫn còn vết máu. Yêu khí quanh người nàng ta bùng lên, ngực phập phồng kịch liệt, giống như một con thú bị vây khốn, ánh mắt vừa phẫn nộ vừa tuyệt vọng.

Xem ra đang đấu tranh lần cuối. Nhạn Hồi nghiến răng, ngoài việc thầm mắng một câu nha đầu ngốc, cũng không thể trách nàng ta bất cứ điều gì.

Đứng trước mặt Bồ Phương là Lăng Phi đang đội nón rộng vành, tấm sa trên nón rũ xuống che hết cả gương mặt ả. Gió đêm thỉnh thoảng thổi tung tấm sa mỏng che mặt, Nhạn Hồi có thể nhìn thấy rõ ràng trên mặt ả vẫn còn vết thương bị Thiên Diệu dùng lưỡi đao gió rạch hôm trước, vết thương đã kết vảy, chi chít cả gương mặt như một lưới nhện khiến ả trở nên âm trầm đáng sợ.

Có lẽ cũng chính vì vết thương trên mặt chưa lành, giọng điệu Lăng Phi bớt đi vẻ lạnh lùng ngạo mạn vòi vọi trên cao như thường ngày, nhưng lại thêm ba phần nóng nảy bảy phần khắt khe: "Trước khi tới Tam Trùng sơn, Tố Ảnh chân nhân đã truyền tin cho ta, đặc biệt dặn ta chuyến này phải chú ý những yêu quái dòm ngó Trảm Thiên trận."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghe vậy thì ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo, từ câu nói này của Lăng Phi, Nhạn Hồi không biết được rốt cuộc Tố Ảnh có nói chuyện năm xưa với muội muội mình không, nhưng Tố Ảnh để ý tới Thiên Diệu là sự thật. Bà ta không thản nhiên trấn tĩnh như Thiên Diệu nghĩ, đối với việc Thiên Diệu trở về báo thù, bà ta cũng hoảng hốt, nếu không sao lại dặn dò Lăng Phi chuyện này.

"Ta còn nghĩ không có yêu quái nào lại muốn chết mà xông vào Trảm Thiên trận, không ngờ đêm nay lại có một con."

Nói vậy thì ra Trảm Thiên trận rất gần nơi này...

"Nói, Yêu tộc các ngươi muốn dò thám Trảm Thiên trận, rốt cuộc có mục đích gì?"

Nhạn Hồi cảm thấy câu này thật sự ngu xuẩn đến mức không giống một người ngang hàng với sư phụ ở núi Thần Tinh nên hỏi.

Yêu tộc và người tu đạo sắp khai chiến, Yêu tộc phái người đến dò thám Trảm Thiên trận, ngoài việc để lúc đánh các người đánh cho sảng khoái một chút, còn có mục đích gì nữa.

Chỉ khổ cho Bồ Phương, mục đích của nàng ta rất đỗi đơn thuần...

Bồ Phương quả nhiên không đáp, ánh mắt đỏ rực của nàng đảo quanh đám người, sau đó dừng lại trên người một nam nhân, người đó đứng sau Lăng Phi mấy bước, đạo bào màu xám, rất kín tiếng, nếu Bồ Phương không chăm chăm nhìn hắn ta, Nhạn Hồi vốn không chú ý tới người này.

Hắn nhận được ánh mắt Bồ Phương, im lặng không nói. Tựa như một lão tăng nhập định, không dao động vì tất cả mọi thứ xung quanh.

https://thuviensach.vn

“Ha.” Im lặng chưa được bao lâu, Lăng Phi đã cười lạnh, “Được, không nói cũng không sao. Giết ngay tại chỗ cho xong.”

Nàng ta vừa dứt lời, đệ tử tiên môn phía sau đã tức tốc kết trận, pháp trận dưới đất vạch ra từng đạo từng đạo kim quang, kim quang dừng lại dưới chân Bồ Phương, vây thành một vòng tròn nhốt nàng ta bên trong.

Nhạn Hồi siết chặt quyền, thầm nghĩ nhân lúc sát trận còn chưa kết xong, đây là lúc nàng ra tay cứu người...

Nhưng vào lúc này, cả người Bồ Phương bỗng bùng lên huyết khí, yêu khí thậm chí nồng hơn trước đó mấy phần, Bồ Phương chăm chăm nhìn Hề Phong, khóe mắt nhỏ xuống một giọt huyết lệ trông rất hung tợn trên mặt nàng ta: “Ta đến để gặp chàng, ta nhớ chàng... Bởi vậy ta bất chấp tất cả đến đây.”

Nàng ta chưa nói hết, xung quanh trở nên ồn ào.

Cấm kỵ Tiên Yêu chỉ e còn sâu hơn cấm kỵ giữa sư đồ.

Trong đôi mắt vốn đã đáng sợ của Bồ Phương ẩn chưa uất ức và thất vọng ngập tràn, giống như không hề nghe thấy âm thanh ồn ào xung quanh, nàng ta chỉ nhìn một mình Hề Phong: “Ta thật lòng với chàng, chàng có từng thật lòng với ta, dù chỉ một chút nào không?”

Hề Phong ngước mắt, cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng chỉ nói một câu: “Người của Yêu tộc không nên đến Tam Trùng sơn.”

Khóe miệng Bồ Phương mím lại, Lăng Phi bên cạnh cười lạnh một tiếng: “Nực cười, yêu tà nhỏ nhoi làm sao xứng với hai chữ thật lòng?”

Bồ Phương không nhìn ả, vẫn nhìn Hề Phong, sắc môi tái nhợt, run rẩy nói: “Chàng cũng nghĩ vậy sao?”

https://thuviensach.vn

Yêu tà nhỏ nhoi làm sao xứng với hai chữ “thật lòng”...

Rất nhiều người nghĩ vậy.

Hề Phong chau mày, còn chưa trả lời thì Lăng Phi đã phẩy tay, phóng pháp thuật về phía trước đánh lên người Bồ Phương khiến nàng ta khẽ lui lại, chân đạp lên kim quang sau lưng, ngay tức thì vẻ mặt nàng ta trở nên cực kỳ đau đớn.

Ánh mắt Hề Phong khẽ động, nhưng vẫn không ngăn cản, Bồ Phương bật cười, vai run run: “Ta chưa bao giờ căm hận dường này, thì ra Tiên đạo chàng tu lại lạnh lẽo bạc tình đến vậy.”

Giọng điệu nàng ta âm ỉ tỏa ra sát khí sau khi thất vọng cùng cực.

Nhạn Hồi thầm nói không hay, sở dĩ yêu bị coi là tà đạo vì tính tình biến hóa vô thường, yêu quái tu vi càng thấp kém càng dễ bạo động vì bị cảm xúc ảnh hưởng.

“Chàng muốn tu tiên đạo, ta sẽ quấy rối đạo hạnh của chàng!”

Nói xong, khí tức quanh người nàng ta vút lên, sức mạnh càn quét khiến kim quang trên mặt đất nổ tung, trong mắt huyết lệ cuồn cuộn, nàng ta dùng hết tinh nguyên toàn thân để xông phá sát trận!

Thân hình nàng ta như một cơn gió, lao thẳng về phía Hề Phong, trên đường có người tu đạo muốn cản, Bồ Phương bất chấp tất cả, trảo đâm xuyên qua ngực đối phương, ném người đó sang bên cạnh như một con búp bê vải.

Bồ Phương tựa như ác quỷ từ Địa ngục, toàn thân đều là sát khí.

https://thuviensach.vn

Chúng nhân thấy vậy cả kinh, Lăng Phi đưa tay vào không trung, tóm lấy phất trần vừa ngưng tụ thành, quét về phía mặt Bồ Phương, Bồ Phương không tránh không né, hứng trọn một chiêu của Lăng Phi, bị văng ra xa. Lăng Phi nào dễ dàng buông tha như vậy, phất trần đảo lại, một đạo pháp lực nữa đánh về phía Bồ Phương.

Bồ Phương nổi giận, đôi mắt đỏ rực đến thâm đen, chăm chăm nhìn Lăng Phi, trảo ngưng tụ yêu lực định tấn công ả.

Lòng Nhạn Hồi lạnh đi, thầm biết lúc này dù Bồ Phương có hung hăng hơn nữa thực lực vẫn không bằng Lăng Phi, nàng vừa định ra tay, Hề Phong đột ngột lắc người, chắn trước mặt Lăng Phi, chắn lại chiêu tấn công của Bồ Phương.

Trảo chộp mạnh lên vai Hề Phong, vết thương sâu đến thấy xương.

Hề Phong không nhíu mày lấy một lần, xoay tay đánh mạnh lên vai Bồ Phương, thân hình Bồ Phương ngã về phía sau, đất bằng nổi gió, cuốn nàng ta về phía sau, nếu thuận theo lực đạo lúc này, Bồ Phương sẽ bị thổi đi rất xa.

Nhạn Hồi sửng sốt, đạo trưởng này đang giúp Bồ Phương.

Hắn muốn giúp nàng ta trốn thoát...

Nhưng bàn tính còn chưa kịp kêu, Lăng Phi bị Hề Phong cản lại sau lưng rút nhuyễn kiếm ra khỏi vỏ, nhuyễn kiếm trong đêm như một con rắn bạc lập tức cuốn lấy eo Bồ Phương, lưỡi kiếm rạch qua eo Bồ Phương, máu tươi bắn ra, động tác trên tay Lăng Phi vẫn chưa dừng, lưỡi kiếm "xoẹt xoẹt" đảo lại, từ mềm như một dải lụa lập tức trở nên cứng rắn như băng, chỉ nghe "bụp" một tiếng, mũi kiếm cắm vào tim Bồ Phương.

Một loạt biến hóa này diễn ra trong thoáng chốc.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không ngờ, tất cả mọi người có mặt cũng không ngờ động tác của Lăng Phi lại nhanh đến vậy!

Nhìn thấy cơ thể Bồ Phương rơi xuống đất, đồng tử Hề Phong phóng to lên.

Nhạn Hồi nghiến răng, vận khí chuyển động, thân hình như ánh chớp đáp xuống bên cạnh Bồ Phương, nàng kéo cánh tay Bồ Phương, đưa tay điểm vào huyệt vị toàn thân Bồ Phương để cầm máu, vác Bồ Phương đã mềm nhũn lên vai, sử dụng thuật Độn thổ định trốn chạy.

Bên tai bỗng nghe tiếng Lăng Phi hừ lạnh: "Muốn trốn à?"

Nhạn Hồi muốn trốn đi một cách nhanh nhất, hoàn toàn không đề phòng đạo pháp thuật từ không trung đánh tới của Lăng Phi, nên bị đánh thẳng vào ngực.

Nàng cảm thấy nội tức trống rỗng, không thi triển thuật pháp được nữa.

Nhạn Hồi thăm dò trong cơ thể, cảm thấy kinh mạch đau nhói, nếu có sử dụng pháp thuật cũng có thể xông phá, có điều tụ khí lại e là phải mất một thời gian. Tuy nhiên, thời khắc này đây chỉ cần chậm trễ trong chốc lát cũng đủ mất mạng.

Nhạn Hồi cảm thấy thuật Dịch dung trên mặt mình cũng lập tức biến mất, nàng ngước đầu nhìn Lăng Phi, trong ánh lửa, nàng không nhìn thấy sắc mặt Lăng Phi sau tấm sa, nhưng nàng có thể cảm nhận được khí tức oán giận đang dâng lên quanh người nàng ta.

"Nhạn Hồi."

Nàng ta gọi tên nàng, giọng điệu căm hận.

https://thuviensach.vn

Phải, cùng bị hủy dung, nhưng hiện giờ nàng đã khỏi, còn Lăng Phi lại phải đội nón, không thể để ai thấy dung mạo.

Cao ngạo như nàng ta làm sao để cuộc đời mình xuất hiện thất bại nhục nhã như vậy.

Họ vốn đã tích oán, hiện giờ chỉ e đã trở thành kẻ thù thực sự.

"Hiện giờ ngươi đang giúp người của Yêu tộc sao?" Giọng Lăng Phi lạnh lẽo, "Đúng là sỉ nhục của Tiên môn, hôm nay ngươi và Hồ yêu này đều đừng hòng trốn thoát."

Nhạn Hồi ôm Bồ Phương, cảm nhận được khí tức của nàng ta ngày một yếu ớt, trong lòng vô cùng sốt ruột, nàng vốn không nhìn Lăng Phi, chỉ nói với Hề Phong bên cạnh: "Cô ấy sắp chết rồi. Ngày nào cô ấy cũng nhớ tới ngươi, nay cuối cùng cũng gặp được ngươi, vậy mà ngươi lại lấy mạng cô ấy."

Sắc môi Hề Phong tái nhợt dưới ánh lửa.

"Chỉ là yêu vật mà thôi, chết không đáng tiếc." Lăng Phi thờ ơ nói với Hề Phong, "Đạo trưởng đừng mềm lòng vì yêu vật này, làm trái với đại nghĩa của người tu tiên tu đạo ta."

"Đại nghĩa?" Nhạn Hồi tựa như nghe thấy chuyện cười, "Đại nghĩa là gì?"

Nàng vốn còn muốn nói nhiều, nhưng bỗng cảm thấy tim ấm lên, nàng vô thức ngẩng đầu, chỉ thấy trong không trung có một Hồ yêu khổng lồ đạp gió bay đến. Nhạn Hồi bỗng yên lòng một cách kỳ lạ.

Thiên Diệu tới rồi.

https://thuviensach.vn

Trong sự kinh ngạc của chúng nhân, một người từ trên lưng Hồ yêu nhảy xuống, đáp bên cạnh Nhạn Hồi, không cho bất kỳ ai cơ hội nhìn rõ gương mặt hắn.

Một ngọn lửa nhanh chóng bùng lên quanh người hắn, tựa như một vòi rồng gột rửa tất cả, quét hết người tu tiên sang một bên.

Ở trung tâm ngọn lửa chỉ có Lăng Phi và Hề Phong đang chống đỡ với ngọn lửa kia.

Thiên Diệu cúi đầu nhìn Nhạn Hồi, thấy toàn thân nàng dính máu, hắn chau mày: "Bị thương rồi sao?"

Nhạn Hồi lắc đầu: "Máu của Bồ Phương, ta chỉ tạm thời bị phong kinh mạch thôi, không sao." Nàng dìu Bồ Phương dậy, không nói thêm lời nào, bước lên lưng Hồ yêu.

Chúc Ly cũng ở trên lưng Hồ yêu, thấy Nhạn Hồi và Bồ Phương toàn thân đầy máu, lập tức kinh ngạc thất sắc: "Hai người... hai người..."

"Bồ Phương bị thương nặng hơn." Nhạn Hồi đặt Bồ Phương xuống, Chúc Ly lập tức thăm dò kinh mạch nàng ta, sắc mặt khó coi thêm mấy phần: "Sao lại như vậy! Sao lại như vậy! Chúng ta mau về thôi!"

Nhạn Hồi ngoái đầu, thấy Thiên Diệu đã đi về phía này, Hề Phong đạo trưởng cũng theo về phía trước mấy bước, Lăng Phi hét lên: "Yêu tộc thật quá hỗn xược! Dám xông vào Tam Trùng sơn ta!"

Thiên Diệu nghe vậy, bước chân khựng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng ta.

Tựa như nhớ lại pháp thuật của Thiên Diệu hôm đó, Lăng Phi khẽ lui lại.

https://thuviensach.vn

Không giằng co nữa, Thiên Diệu bước lên lưng Hồ yêu, Hồ yêu khổng lồ cưỡi gió bay lên không trung, thẳng về hướng Thanh Khâu.

Chúc Ly nhìn Bồ Phương đang thoi thóp, Nhạn Hồi cúi đầu nhìn đôi tay dính máu Bồ Phương của mình, im lặng một hồi rồi hỏi Thiên Diệu: "Mấy ngày rồi không gặp ngươi, sao hôm nay ngươi lại nghĩ tới chuyện tìm ta?"

"Thấy cô không ở trong phòng, thăm dò khí tức của cô, phát hiện cô đã tới Tam Trùng sơn."

Phải rồi, lúc đầu Thiên Diệu đã thi chú thuật theo dõi hành tung trên người nàng, lúc đó không có năng lực giải, sau đó sai sót lầm lẫn thế nào lại quên giải, cứ để mãi trên người, đến giờ cũng không cần phải giải nữa, để thì để thôi.

Nhạn Hồi gật đầu, nhưng nghĩ lại, lại ngẩng đầu hỏi Thiên Diệu: "Sao ngươi biết ta không ở trong phòng?"

Thiên Diệu ngước đầu nhìn phương xa, dường như không nghe thấy câu hỏi của Nhạn Hồi.

Chỉ có hắn thầm biết trong lòng tại sao lại không phát hiện được, Nhạn Hồi ngủ không thích đóng cửa sổ, mỗi đêm hắn trở về đều nhìn qua cửa sổ, ngắm nàng đang ngủ say trong màn.

Nhiều ngày không gặp, nhưng chỉ có nàng không gặp hắn mà thôi.

https://thuviensach.vn

65

Lúc đáp xuống Thanh Khâu, trời đã gần sáng, Chúc Ly kéo Bồ Phương tới phủ Tam vương gia.

Một là Tam vương gia Trường Lam quanh năm bệnh tật, trong phủ thuốc thang đầy đủ, hai là các đồng tử Bồ Phương dạy dỗ thường ngày đều ở đây.

Đoàn người còn chưa tới Vương phủ, phía trước đã có đuốc soi đường, là Trường Lam đưa các đồng tử trong phủ chờ trên đường. Mắt hắn không nhìn thấy, nhưng cảm quan của hắn nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, còn cách một đoạn đã ngửi được mùi máu tanh.

"Mau đi xem vết thương cho sư phụ các ngươi." Hắn ra lệnh cho các đồng tử bên cạnh, "Mau đưa vào trong phủ."

Đồng tử lập tức đi ngay, đón lấy Bồ Phương đang được Chúc Ly cõng khiêng nàng ta về phủ.

Đoàn người theo Bồ Phương đi, Nhạn Hồi vẫn đi ở cuối, không tiến lên phía trước, vẻ mặt dường như cũng không sốt ruột nữa.

Thiên Diệu cùng đi với nàng ta phía sau, lúc này không ai chú ý tới Nhạn Hồi, chỉ có hắn nhìn nàng: "Cô dám liều mạng một mình đi cứu cô ấy, giờ cứu về rồi cô lại không sốt ruột nữa sao?"

Nhạn Hồi không ngoảnh đầu, chỉ đáp sáu chữ: "Tận sức người, nghe mệnh trời."

Nghe hơi bạc bẽo vô tình, nhưng ngẫm lại, những lúc như vậy thê lương bất lực nhất cũng chỉ là sáu chữ này mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nàng liều cả tính mạng, nhưng chỉ cứu được một "khả năng". Thiên Diệu thoáng im lặng: "Nhạn Hồi, cô có nhân tâm."

Lúc này Nhạn Hồi mới nhìn Thiên Diệu: "Thánh nhân mới có nhân tâm, ta không phải, ta chỉ có nhân tính mà thôi." Yêu mỹ sắc, tham tiền tài, biết đố kỵ, biết oán hận, cũng có máu nóng sục sôi, cũng có lòng thương người, cũng xả mạng cứu giúp.

Đối với Nhạn Hồi, nàng cảm thấy mình sống không hề cao thượng, nàng chỉ sống như một người phàm tục, không bỏ được thất tình lục dục, không vứt được trần thế phù hoa, nàng cũng chỉ mong được làm một người phàm tục vui vẻ.

Thiên Diệu im lặng nhìn Nhạn Hồi, không nói gì thêm.

Vết thương của Bồ Phương trị hết ba ngày ba đêm, những đồ đệ nàng ta dạy dỗ không ai y thuật cao hơn nàng ta, cuối cùng đại đệ tử của Bồ Phương quỳ trước giường nàng ta khóc: "Chỉ có sư phụ mới cứu được mình..."

Nhưng y sư làm sao có thể chữa cho bản thân.

Cuối cùng đến sáng sớm ngày thứ tư, lúc ánh nắng vừa lọt vào phòng, Bồ Phương tỉnh lại, nàng ta nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, phía đó có bóng của Tam Trùng sơn. Bồ Phương nhìn hồi lâu, cuối cùng nhắm mắt lại.

Một lát sau thì không còn hơi thở.

Tam vương gia Trường Lam ngồi trước giường Bồ Phương im lặng ngồi một lúc lâu, cuối cùng vẫn ra lệnh chôn Bồ Phương, chôn trên gò cỏ xanh.

Hôm chôn Bồ Phương, Thiên Diệu và Nhạn Hồi cũng đi, mai táng ở Thanh Khâu quá đơn giản, đặt quan tài vào xuống đất, lấp đất lên, dựng một

https://thuviensach.vn

tấm bia là xong. Người đưa tiễn đều đi hết, cuối cùng chỉ còn lại Thiên Diệu, Nhạn Hồi và Tam vương gia Trường Lam.

"Ở đây không có cây cối che ánh nắng, chỉ cần không mưa, lúc nào cũng có thể phơi nắng, gió cũng tự do, nó sẽ thích." Trường Lam cong môi cười khổ: "Hai mươi năm trước ta cũng như vậy, nhìn họ từng người rời đi, ta tưởng quay về Thanh Khâu sẽ không cần đối diện với ly biệt nữa, không ngờ cách hai mươi năm, Bồ Phương... cũng bắt ta phải nhìn cảnh này."

Thiên Diệu im lặng không nói.

Trường Lam khẽ thở dài, như mỉa mai như hờn mắng: "Lúc nhặt nó về nó như một nha đầu hoang, nuôi đến chừng này, mắt ta còn chưa trị khỏi đã đi..." Giọng Trường Lam khựng lại, không nói được nữa. Hắn xoay người bỏ đi không nói thêm một lời nào nữa.

Thiên Diệu cùng Nhạn Hồi lặng lẽ đứng một lúc, gió trên gò cỏ xanh đúng như Trường Lam nói, Đông Nam Tây Bắc đều thổi, vô cùng tự do. Có điều khiến mái tóc Nhạn Hồi trở nên rối bời.

"Thiên Diệu." Nhạn Hồi bỗng hỏi, "Năm xưa Tố Ảnh hại ngươi, rốt cuộc ngươi có tâm trạng thế nào?" Không chờ Thiên Diệu đáp, Nhạn Hồi đã xua tay, "Không không, ta không nên hỏi. Ngươi coi như chưa nghe thấy đi."

Thiên Diệu cũng không đáp.

Lại im lặng đứng một lúc, Nhạn Hồi nói: "Ngươi về trước đi, ta đứng thêm một lúc."

Tuy không muốn đi, nhưng Nhạn Hồi đã hạ lệnh đuổi khách quá rõ ràng, Thiên Diệu cũng không nói gì thêm...

Dù sao hắn đứng đây cũng không an ủi được gì.

https://thuviensach.vn

Bốn phía không còn ai, Nhạn Hồi nhìn hồn phách sau bia mộ nói: “Cô không đi đầu thai, định ở đây thành cô hồn dã quỷ sao?”.

Thân hình Bồ Phương đong đưa trong gió, nàng ta nhìn Nhạn Hồi, có hơi kinh ngạc: “Cô vẫn còn nhìn thấy ta sao?”

“Ta không muốn nhìn thấy cô nữa.” Nhạn Hồi nói, “Cô biến thành như vậy chứng minh trong lòng cô vẫn còn chuyện xưa không buông bỏ được, những chuyện đó đối với cô đã trở thành những quá khứ không nên theo đuổi nữa.”

Bồ Phương cụp mắt: “Ta không đi được.” Nàng ta khựng lại, “Cô không mắng ta sao... Hôm đó rõ ràng cô đã cản ta, Trường Lam cũng nói với ta như vậy, nhưng ta vẫn không nghe, cô không cười ta sao, cô nên nói, cô nhìn đi, ta đã nói với cô từ sớm rồi mà, đáng đời cô không nghe...”

“Nói những lời này có thể khiến cô sống lại thì ta sẽ ngồi trước mộ cô ngày đêm lải nhải không ngừng.” Nhạn Hồi tiến tới mấy bước, bắt lấy bông hoa dại bị gió thổi đến trên bia mộ Bồ Phương, “Ta cười cô cũng vô ích, cô tự cười mình cũng vô ích, điều cô có thể làm là chỉnh sửa đầu tóc, vuốt lại y phục, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới nơi tiếp theo cô nên tới.”

Sau đó chuyện còn lại hãy để người còn sống giải quyết.

Nhạn Hồi cũng thầm biết, Bồ Phương đã biến thành ma lưu lại thế gian, đương nhiên không thể chỉ vài câu khuyên giải của nàng là buông bỏ được vướng mắc trong lòng, vậy nên nàng im lặng ở cùng nàng ta một lúc rồi cũng phẩy tay bỏ đi.

Hôm sau, tin tức đại y sư của Thanh Khâu bỏ mạng truyền ra. Cả Yêu tộc xôn xao.

https://thuviensach.vn

Bồ Phương thân là y sư, địa vị ở Yêu tộc rất cao, nàng ta từng cứu mạng không ít yêu quái, những yêu quái đó coi nàng ta là ân nhân cứu mạng, tin tức nàng ta chết dưới tay Tiên nhân Tam Trùng sơn truyền ra, không khí gươm nỏ sẵn sàng ở biến giới lại càng thêm căng thẳng.

Mang theo phẫn nộ bao năm bị người tu đạo ở biên giới Tam Trùng sơn chèn ép, không ít yêu quái tự động tập họp thành một đội, nhảy qua vực sâu trước biên giới vào Tam Trùng sơn, gây không ít giao tranh lớn nhỏ với người tu đạo.

Mấy hôm nay Nhạn Hồi cũng không rảnh, lúc Thiên Diệu đi tìm người của Yêu tộc thương nghị chuyện tập kích Trảm Thiên trận, nàng cũng đi theo khoanh tay đứng nghe, nhìn họ huấn luyện, không nói một lời, tối về cũng bắt đầu điều tức tĩnh tọa.

Thiên Diệu thấy hết nhưng cũng không vạch trần, thỉnh thoảng dạy nàng mấy câu, chỉ dạy của Thiên Diệu đối với Nhạn Hồi còn hơn mấy năm các sư phụ khác dạy.

Chưa được mấy ngày, Thiên Diệu đã bố trí xong nhiệm vụ cho các yêu quái khác, yêu quái nào cũng bận rộn chuyện của mình, hắn bèn dạy tâm pháp cho Nhạn Hồi trong rừng, Nhạn Hồi không muốn tu tâm pháp, vẻ mặt hơi bực bội: “Ngày nào cũng tu tâm pháp, nội tức ta đâu có yếu, ngươi chỉ cần dạy ta chiêu thức là đủ, đủ lợi hại đủ mạnh là được.”

Thiên Diệu hờ hững liếc nhìn nàng: “Nội tức cô đủ à?” Giọng hắn hơi mỉa mai: “Nội tức đủ mà lúc vận công vẫn bị người ta làm gián đoạn? Nếu nội tức đủ thì có thể dùng pháp thuật đánh bật lại rồi.”

Nhắc đến chuyện này, Nhạn Hồi hơi giận, không phải nàng chưa từng thua người khác, nhưng thua Lăng Phi nàng rất không thoải mái.

https://thuviensach.vn

“Đó là do ta nhất thời sơ ý! Sau đó điều tức một lúc chẳng phải xong rồi sao?”

“Thời gian đó đủ để lấy mạng cô.”

Thiên Diệu vừa nói hết, bỗng trong rừng dần dần miên man một luồng sát khí. Nhạn Hồi nhăn mày, Thiên Diệu nói: “Từ phía biên giới truyền tới.”

Hai người nhìn nhau, không cần nói gì thêm bèn tìm tới đó.

Lúc tới nơi Nhạn Hồi hơi kinh ngạc, bên này Yêu tộc đang nghiêm trang, cầm đầu là Trường Lam vẻ mặt lạnh lùng, còn đối diện chỉ có một người...

Hề Phong.

Có lẽ vừa nãy đã từng động thủ, Hề Phong quỳ một gối, khóe môi chảy máu tươi, chắc đã bị thương tới nội tạng.

“Ta chỉ xin được gặp Bồ Phương một lần.” Giọng Hề Phong khản đặc, “Sau đó tùy các người xử trí...”

“Ngươi không có tư cách gặp nó.” Nhạn Hồi chưa thấy vẻ mặt Trường Lam lạnh lùng như vậy bao giờ, “Nếu thật sự muốn gặp thì ngươi đi theo nó đi.” Tiếp đó sát khí toàn thân Trường Lam lại bùng lên, đây chính là khí tức họ cảm nhận được trong rừng ban nãy...

Phẫn nộ của Cửu Vĩ Hồ.

Hề Phong quỳ dưới đất không tránh né, cũng không còn sức lực tránh né.

Nhưng vào lúc này, Nhạn Hồi bỗng thấy một bóng đen trong suốt đầy âm khí chắn trước mặt Hề Phong. Hai mắt Nhạn Hồi sầm xuống, lập tức

https://thuviensach.vn

chuyển động thân hình chắn trước mặt Hề Phong, vận đủ nội tức chặn một đòn của Trường Lam.

Lực đạo của đòn này mạnh đến mức khiến bốn phía bụi đất tung tóe, đến khi bụi rơi xuống hết, Nhạn Hồi vẫn đứng trước mặt Hề Phong không hề thương tổn.

Người của Yêu tộc đều kinh hãi, họ tưởng rằng Nhạn Hồi là một đệ tử tu tiên bình thường, chẳng qua may mắn cứu được Chúc Ly một mạng nên mới tới Thanh Khâu, không ai ngờ nàng có thực lực chặn được một đòn của Trường Lam.

Đối với kết quả này, Nhạn Hồi cũng thầm kinh ngạc, nàng vốn nghĩ dù thế nào cũng phải có chút thương tích...

Nàng nhìn Thiên Diệu, tâm pháp hắn dạy nàng, cho dù không tĩnh tọa hàng ngày cũng dần dần tăng trưởng trong cơ thể nàng, trước đó ở Thiên hương phường lúc dạy cho nàng hắn đã nói, hít thở đi lại đều là tu hành, lúc đó nàng vẫn không tin, thì ra cần phải có một thời gian dài, đến ngày nào đó sẽ có hiệu quả này...

Nhưng kết quả này rõ ràng nằm trong dự tính của Thiên Diệu, người khác đều kinh ngạc, duy nhất có hắn ngay cả đôi mày cũng không cử động.

Tuy Trường Lam không nhìn thấy, nhưng cảm giác lại vô cùng nhạy bén, hắn khẽ nghiêng đầu, lắng tai nghe âm thanh bên này. Nhạn Hồi lập tức giải thích: “Không phải ta giúp hắn đâu.” Nàng nhìn thấy trong bóng đen bên cạnh có gương mặt Bồ Phương thoắt ẩn thoắt hiện.

“Tam vương gia, thời gian ta tiếp xúc với Bồ Phương không lâu, nhưng cô ấy đã kể không ít tâm sự cho ta nghe, xin thứ cho ta dùng tâm tư nữ nhân suy đoán, nếu Bồ Phương có mặt ở đây, ta nghĩ cô ấy bằng lòng để người

https://thuviensach.vn

này gặp mình. Vì phút cuối cùng trước khi chết, Bồ Phương nhìn về hướng Tam Trùng sơn."

Thân hình Hề Phong sau lưng chấn động, trong ánh mắt dường như tràn ngập đau đớn, đến mức khiến hắn nhíu mày thật lâu, không cách nào buông lỏng.

Trường Lam im lặng thật lâu, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi: "Sao ta lại không biết tính tình Bồ Phương chứ." Lời nói ra vừa bất lực vừa đau xót. Dù sao hắn vẫn thương xót Bồ Phương, kìm nén lửa giận thả người đi gặp nàng ta.

Nhạn Hồi kéo Hề Phong, "Đi theo ta."

Nàng đưa Hề Phong lên gò cỏ xanh, hồn phách của Bồ Phương đã bay đến sau mộ mình, nàng ta nhìn hắn, nhưng Hề Phong chỉ nhìn tấm bia.

"Cuối cùng cô ấy có nhắc tới ta không?"

"Không có." Nhạn Hồi nhìn Bồ Phương đang im lặng, "Không nói lời nào." Nhạn Hồi quay lưng bỏ đi, "Ngươi thăm cô ấy đi."

Hề Phong im lặng đứng một lúc rồi quỳ xuống trước mộ: "Ta theo sư phụ tu đạo từ nhỏ, ghi nhớ giáo huấn của người tu đạo, trảm yêu trừ ma, không làm chuyện trái với đạo nghĩa... Ta chưa từng cảm thấy mình làm sai, nhưng lúc nghe tin nàng chết, ta lại cảm thấy đời này ta đã làm sai ba chuyện lớn."

"Một là hối hận vì đã cầu tiên luận đạo, hai là hối hận vì đã vào Tiên môn nhưng khi gặp nàng lại không nhẫn tâm giết nàng." Hắn nói, khóe môi khẽ động, "Ba là hối hận vì đã động lòng, nhưng hôm đó lại không xả mạng vì đạo nghĩa, bảo vệ cho nàng."

https://thuviensach.vn

Bồ Phương sau tấm bia nghẹn ngào.

“Ta vốn không muốn phụ đại nghĩa, không phụ chân tâm, nhưng lại phụ tất cả...”

Hắn đưa tay vuốt lên bia mộ Bồ Phương: “Nếu đã không tìm lại được gì nữa, vậy để ta cùng nàng đi chung đoạn đường cuối cùng.”

Nhạn Hồi bước xuống gò cỏ xanh, bỗng cảm thấy quanh mình nổi gió lớn, nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên gò ánh nắng chói mắt, trong ánh nắng, hai bóng đen đứng cách tấm bia nhìn nhau, đến khi gió lặng, hai bóng người đó ôm lấy nhau.

Sau đó dần dần tan biến trong ánh nắng.

Nhạn Hồi nhìn đến ngây người, đến lúc lên dốc núi, Hề Phong quỳ trước mộ Bồ Phương, trán nhẹ tựa lên tấm bia, không còn hơi thở.

https://thuviensach.vn

66

Nhạn Hồi đẩy cửa vào phòng, cửa phòng kêu "ầm" một tiếng, Thiên Diệu đang ngồi bên trong uống trà, nghe tiếng động thì khẽ kinh ngạc, hắn quay sang nhìn nàng, tiếp đó nhíu mày.

"Cô đi đâu mà cả người đầy bùn đất vậy?"

"Đi đào mộ." Nhạn Hồi vào phòng, dáng vẻ nghiêm túc ngồi trước mặt Thiên Diệu, "Các người định lúc nào tập kích Trảm Thiên trận?"

Thiên Diệu buông ly trà, cũng nghiêm túc đáp lại: "Mười ngày sau, vào đêm trăng tròn, gân rồng sẽ chịu ảnh hưởng của ta, khiến nham thạch dưới Tam Trùng sơn dâng lên, lúc đó có thể dẫn dụ sự chú ý của đệ tử Tiên môn canh giữ, giờ Tý bọn ta vào trận, một canh giờ sau lấy được gân rồng, giờ Sửu phá trận ra."

"Ngươi biết gân rồng ở đâu rồi sao?"

"Lần trước tới Tam Trùng sơn đưa cô và Bồ Phương về, luôn tiện thăm dò vị trí cụ thể của gân rồng, chắc là ở cách chỗ đó một dặm về phía Đông, có điều giấu hơi sâu, có lẽ là dưới đất."

Nhạn Hồi khẽ chau mày: "Dưới đất của Tam Trùng sơn đều là dung nham nóng chảy, ngươi nói gân rồng của ngươi có lẽ bị phong ấn trong dung nham sao?"

Thiên Diệu chậm rãi uống trà: "Điều này chẳng phải bình thường sao?" Nhắc đến chuyện này, thần thái của hắn đã tự nhiên hơn lúc trước nhiều, "Dung nham là vật cực nóng, phong ấn gân rồng của ta ở đó há chẳng phải tiện lắm sao."

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn lấy gân rồng, ta sẽ giúp ngươi.” Nhạn Hồi nói rất kiên định, không hề do dự.

“Được.” Từ lâu Thiên Diệu đã có chuẩn bị rằng Nhạn Hồi sẽ cùng đi với mình, bởi vậy không hề cảm thấy kinh ngạc, điều khiển hắn hiếu kỳ là, “Tại sao lại đột nhiên có quyết định này?”

Hắn tưởng với tính tình Nhạn Hồi, có thế nào cũng lề mề tới hôm xuất phát mới không nói một lời theo sau hắn, cùng hắn hành động.

Nhạn Hồi thoáng im lặng, giọng điệu hơi lạnh đi: “Hề Phong đạo trưởng đã tự cắt kinh mạch trước mộ Bồ Phương.”

Thiên Diệu cũng im lặng một lúc rồi hỏi: “Tự sát rồi à?” Dường như hắn cũng không dám tin, “Tiên nhân đó?”

Nhạn Hồi gật đầu: “Đúng, người tu đạo đó.”

Thiên Diệu không hỏi thêm gì nữa.

“Ta bằng lòng theo ngươi vào Trảm Thiên trận, thậm chí phá Trảm Thiên trận, máu tim ta cũng cho ngươi lấy, gân rồng cũng tìm giúp ngươi, có điều...” Thiên Diệu hiếm khi thấy sát khí loé lên trong mắt Nhạn Hồi, “Ngươi phải giúp ta bắt Lăng Phi.”

Thiên Diệu nhướng mắt: “Tại sao đột nhiên lại muốn bắt ả?”

“Ả đã làm sai. Không có ả xen vào, Bồ Phương sẽ không bỏ mạng ở đó, đạo sĩ kia cũng sẽ không bị đạo nghĩa trong lòng ràng buộc.” Nhạn Hồi nói, “Ta muốn ả khấu đầu nhận lỗi.”

Thiên Diệu nhìn nàng: “Cô muốn ả nhận lỗi gì?”

https://thuviensach.vn

“Ta muốn cho ả biết, yêu quái hay bất kỳ ai cũng đáng được thật lòng đối đãi, trừ những người lòng dạ ác độc, ví như ả.” Nhạn Hồi chăm chăm nhìn Thiên Diệu, nhìn bóng mình trong đồng tử đen huyền của hắn, trong mắt Thiên Diệu, bóng dáng nàng dường như vẫn luôn rõ ràng. Nàng khựng lại rồi nói, “Còn tỷ tỷ ả nữa.”

Ánh mắt Thiên Diệu khẽ động.

“Họ đều là người làm sai. Có một ngày ta cũng bắt Tố Ảnh xin lỗi ngươi.”

Hắn cúi mắt như tránh né, nhìn nước trà trong ly, không để Nhạn Hồi tiếp xúc với ánh mắt mình. Nước trong ly gợn sóng, tựa như trái tim của hắn lúc này bị khuấy động.

Nàng muốn che chở hắn...

Rõ ràng là một ý nghĩ vừa không thực tế lại ngây thơ, nhưng nghe nàng nói câu này, Thiên Diệu nhìn thấy khóe môi mình trong ly trà không nén được mà cong lên.

Nàng muốn bảo vệ hắn...

Như một anh hùng.

Sau một hồi im lặng thật lâu, Thiên Diệu lắc lắc ly nước, xua tan bóng mình trong ly. Hắn nói: “Năm ngày này phải chăm chỉ tu luyện tâm pháp.”

Thời gian năm ngày trôi nhanh như chớp, giờ Hợi ba khắc đêm trăng tròn, đoàn người Thanh Khâu đã lẻn vào trong khu rừng ở biên giới.

Nhạn Hồi nhìn mặt trăng sáng lung linh trên trời, quay đầu lại, thấy Thiên Diệu trán lấm tấm mồ hôi, sắc môi tím đen, Nhạn Hồi từng nhìn thấy

https://thuviensach.vn

dáng vẻ đau đớn toàn thân run rẩy của Thiên Diệu đêm trăng tròn, bởi vậy tối nay có thể cảm nhận được hắn phải chịu đựng vất vả dường nào.

"Hay là ta cắt máu cho ngươi uống trước nhé?" Nàng nói, "Có dịu đi được chút nào không?"

Thiên Diệu liếc nhìn nàng, hắn thấy đôi mắt Nhạn Hồi trong sáng đến khác thường dưới ánh trăng, còn đôi môi hồng của nàng trông cũng đầy mê hoặc, dường như trong cơ thể hắn có máu và sức mạnh khiến hắn nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thiên Diệu xoay người, nhắm mắt điều chỉnh một lúc: "Trước khi vào Tam Trùng sơn không thể để lộ mùi máu tanh, tránh bị người ta phát hiện."

"Vậy ta dắt ngươi nhé?"

Nhạn Hồi đưa tay ra, Thiên Diệu khẽ ngây người, một hồi lâu không động đậy, Nhạn Hồi chờ đến hết kiên nhẫn, nàng chộp lấy tay hắn : "Trước đây không cho ngươi động vào thì ngươi hết ôm đến cắn, giờ chủ động cho ngươi nắm tay ngươi lại lề mề. Hôm nay nể tình đang làm chính sự ta mới cho ngươi nắm đó, chút nữa chẳng phải ngươi còn phải vận khí dẫn dụ sức mạnh của gân rồng sao?" Mười ngón tay của Nhạn Hồi và Thiên Diệu đan chặt vào nhau, giọng nàng nghiêm túc hơn rất nhiều: "Nếu ta có thể khiến ngươi dễ chịu hơn một chút thì ngươi cứ dùng ta đi. Từ lâu chúng ta đã là châu chấu chung một sợi dây rồi."

Phải, từ lâu họ đã kết một... duyên phận sâu sắc.

"Nhạn Hồi." Giọng Thiên Diệu hơi trầm, "Ta từng nói, ta nghĩ nếu hai mươi năm trước người ta gặp là cô thì hiện giờ sẽ thế nào."

Nhạn Hồi ngây người, ngoảnh mặt nhìn hắn, lòng lầm bầm, giờ muốn thế nào đây, bày tỏ với nàng trong tình huống này sao? Nàng im lặng không

https://thuviensach.vn

đáp.

Thiên Diệu cũng đảo mắt: “Cô rất thông minh, không thể nào không hiểu ý ta.” Hắn khựng lại, nhẫn nhịn đau đớn trong cơ thể, “Nếu cô hiểu thì không nên như vậy nữa. Dù sao ta cũng sẽ không như hai mươi năm trước...”

Nhạn Hồi nghe lời này lại ngây người, như hai mươi năm trước?

Như thế nào?

Sẽ không thật lòng với một người như hai mươi năm trước nữa sao?

Nhạn Hồi nhìn hắn chau mày. Rõ ràng lúc bắt đầu hắn đã cưỡng ép, bất chấp ý muốn của nàng, mặt dày mày dạn bám theo nàng, dù làm bất kỳ chuyện gì với nàng cũng cho là hợp tình hợp lý. Bây giờ nàng tốt với hắn một chút, hắn không kìm nén nổi mà động lòng... lại trở thành lỗi của nàng sao?

Nhạn Hồi cảm thấy mình bị lý luận thần thánh này vu oan, bởi vậy trong tình huống này cũng hơi giận: “Ta hiểu ý ngươi rồi.” Nàng vẫn kéo tay Thiên Diệu không buông, “Nhưng ta tốt với ngươi là chuyện của ta, ngươi muốn động lòng đó là chuyện của ngươi, chúng ta ai lo phần nấy, ngươi tự mà khắc chế tâm trạng của mình, đừng đổ lên người ta.”

Lại còn nói không yêu một người như hai mươi năm trước. Nhạn Hồi thầm hừ lạnh, ai thèm hảo cảm của ngươi, ai thèm ngươi yêu chứ.

Nói cứ như nàng sẽ yêu hắn vậy...

Nhạn Hồi quay đầu đi không nói nữa, Thiên Diệu cũng không nói gì thêm.

https://thuviensach.vn

Giờ Tý, trăng treo giữa trời.

Đau đớn giày xé trong cơ thể Thiên Diệu cơ hồ lên đến đỉnh điểm, hắn nắm tay Nhạn Hồi càng mạnh hơn.

Vào lúc này, nham thạch bên dưới Tam Trùng sơn cũng bắt đầu sôi sục dâng trào.

Qua bàn tay đang nắm chặt tay mình của Thiên Diệu, Nhạn Hồi có thể cảm nhận được khí tức trong cơ thể hắn cuồn cuộn chuyển động, nàng khẽ nghiêng mặt, chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh lẽo, đôi mắt Thiên Diệu đỏ bừng, mang theo sát khí khát máu khiến người ta bất giác cảm thấy ớn gan rùng mình.

Chỉ sau thoáng chốc, nham thạch dâng trào dưới Tam Trùng sơn càng mãnh liệt.

Đến khi trong mắt Thiên Diệu bừng huyết quang, nham thạch bên đó lập tức cháy thành một con rồng, thân rồng nhảy lên khỏi khe nứt, rít gào giương oai trong không trung.

Cho dù vẫn còn cách một đoạn, nhưng Nhạn Hồi đã cảm nhận được sức nóng bên đó truyền tới.

Người tu đạo rối loạn trên ngọn núi đen sì, từ dấu vết của đuốc di chuyển cho thấy, họ đang rút khỏi nơi hỏa long dung nham bay lên.

“Vào trận.”

Thiên Diệu ra lệnh, tiếng gió bốn phía chuyển động, ngay cả Nhạn Hồi cũng không nhìn rõ người của Yêu tộc xung quanh hành động thế nào, chỉ cảm thấy từng bóng đen mang theo gió xuyên qua bên cạnh nàng, xông tới biên giới phía trước vào Tam Trùng sơn.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu đứng dậy, nhưng cảm thấy tay mình vẫn còn kéo tay một người khác, ánh mắt hắn sâu thăm thẳm nhìn Nhạn Hồi, hiếm khi nói được một câu: "Vào trận rất nguy hiểm, hãy tự bảo vệ mình."

Nhạn Hồi vẫn còn cảm xúc ban nãy, nàng liếc xéo hắn: "Dù sao cũng phải cho ngươi đâm một đao vào tim, còn gì khác phải sợ nữa?"

Ngũ hành của Thiên Diệu và Nhạn Hồi đều thuộc Hỏa, đối với Thiên Diệu hiện giờ đã lấy lại hầu hết các bộ phận cơ thể, nhiệt độ của dung nham không đủ để tổn hại đến hắn, Nhạn Hồi càng không cần nói, trong quá trình cùng Thiên Diệu tu luyện tâm pháp mấy hôm nay, nội tức đã nâng cao rất nhiều, đối phó với sức nóng của nham thạch đương nhiên không thành vấn đề.

Trong kế hoạch bố trí trước đó, người của Yêu tộc đi quấy rối trận pháp của Trảm Thiên trận ở khắp nơi, còn hắn và Nhạn Hồi thì xông vào sâu trong Trảm Thiên trận.

Vào Tam Trùng sơn, hai người ngang qua nơi lần trước Bồ Phương bị vây, lúc này trong rừng đã không còn tiên nhân nào, mọi người đều bị sức nóng của nham thạch dâng trào ép lui, tạm thời không ai quấy rối kế hoạch của họ.

Nhạn Hồi chỉ đừng ở nơi này trong chốc lát rồi lại cất bước về phía trước, mãi đến khi tìm được một cửa động tỏa ra sức nóng và ánh sáng đỏ khe khẽ trong rừng.

"Ở đây hả?" Nhạn Hồi hỏi Thiên Diệu.

"Ừ." Trong mắt Thiên Diệu phản chiếu ánh lửa trong động, khiến đôi mắt vì vận dụng yêu lực mà lấp lánh ánh đỏ của hắn càng trở nên khát máu.

https://thuviensach.vn

Không do dự thêm, hai người cùng nhảy vào trong động.

Hang động hướng xuống dưới, càng rơi xuống nhiệt độ càng cao, Nhạn Hồi cũng cảm thấy pháp lực quanh người mình đang dần dần tan biến.

Là sức mạnh của Trảm Thiên trận đang phát huy tác dụng, chiếm đi sức mạnh của người xông vào trận, dùng sức mạnh tự nhiên để tiêu diệt.

Nhạn Hồi thầm nói không hay, trước lúc rơi xuống đất bèn thi triển thuật Đăng Tường phía dưới, tạo thành một chống đỡ mềm mại trước khi hai người đáp xuống, khiến họ không đến nỗi ngã sóng soài dưới đất, biến thành một đống bùn.

Đáp xuống đất, lúc này Nhạn Hồi không thể không cảm thấy may mắn, cũng may thời gian rồi Thiên Diệu bắt nàng chăm chỉ tu luyện nội tức tâm pháp, nếu không khi nãy, e là chưa tới nửa đường nội tức của nàng đã không chịu được, không thể sử dụng pháp thuật.

Trong hang động là một mái vòm khổng lồ, giống như trận pháp Thủy nàng và Thiên Diệu cùng phá ở cửa sau sơn thôn nhỏ trên núi Đồng La.

Có điều so với nơi băng tuyết phủ đầy đó, ở đây đặt chân xuống là bốc khói, mỗi một tất đất đều nóng rực như chảo sắt.

Cho dù ngũ hành thuộc Hỏa, nhưng ở nơi này Nhạn Hồi cũng bị sức nóng hung đến không mở mắt nổi.

“Gân rồng của ngươi đâu?”

Thiên Diệu nhìn dung nham dâng trào trước mặt: “Ở trong đó.”

Nhạn Hồi nghệch mặt nhìn dung nham sục sôi sủi bọt “ùng ục”: “Trong đó?”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu gật đầu khẳng định: “Trong đó.”

“...”

Đùa à?

https://thuviensach.vn

67

“Xuống được không?”

Giống như chứng nhận nghi vấn của Nhạn Hồi, dung nhan sôi sục bỗng phun lên một ngọn lửa cực cao, đốt thẳng lên tới đỉnh, khiến đá trên đỉnh lập tức hóa thành dung nham, tiếp đó ngọn lửa biến mất, dung nham rơi xuống.

Tuy đã chuẩn bị từ trước, nhưng Nhạn Hồi vẫn giật mình trước cảnh này: “Nóng quá.” Nhạn Hồi nhíu mày, “Pháp thuật hộ thân của ta chống đỡ đến đây đã hết sức rồi, nếu như vào trong dung nham, e là không đánh cũng bị phá.”

“Ta tự đi lấy gân rồng.” Trong mắt Thiên Diệu bừng lên huyết sắc, “Trước tiên phải lấy Trường Thiên kiếm ở mắt trận, phá Trảm Thiên trận.”

Ánh mắt Thiên Diệu nhìn lên chính giữa mái vòm.

Nhạn Hồi nhìn theo ánh mắt hắn... Giữa nham thạch này tuy đôi lúc lại có cột lửa chui ra, nhưng chỉ có một cột lửa từ đầu đến cuối không hề biến mất.

Trước đó nàng bị hơi nóng hun hoa mắt, lúc này nhìn kĩ phía đó mới hiểu ra, ở đó không phải là một cột lửa, rõ ràng là Trường Thiên kiếm bị thiêu đốt toàn thân đỏ rực như vàng cháy.

Đó chính là đệ nhất kiếm vang danh thiên hạ...

Nhạn Hồi còn hơi ngơ ngác, bỗng nhiên một luồng sóng nhiệt quét tới, chém thẳng vào cổ nàng.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nheo mắt, phản ứng cực nhanh đẩy nàng một cái, Nhạn Hồi đảo người, chỉ nghe "phập" một tiếng, hơi nóng đập vào vách đá sau lưng nàng, chém trên vách đá một khe nứt đỏ lửa.

Nhạn Hồi ngoái đầu nhìn lại, cảm thấy vẫn còn sợ hãi, nếu không phải Thiên Diệu đẩy nàng, e là đầu nàng đã rơi xuống đất, hay thậm chí là... bị chiên chín rồi.

Nơi này thật sự hung hiểm!

Nhạn Hồi lập tức sực tỉnh ngưng thần, không dám tùy tiện lơ đãng.

"Nó phát hiện có người tới rồi."

"Ai?" Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc, "Ngươi nói Trường Thiên kiếm à?"

Không cho Thiên Diệu thời gian để trả lời, lại một luồng sóng nhiệt chém tới, Thiên Diệu kéo Nhạn Hồi phủ phục xuống đất, sóng nhiệt lại đánh mạnh lên vách đá sau lưng, vách đá nứt ra khe dài một trượng, đá vụn tan chảy, hóa thành dung nham màu đỏ rơi xuống.

Đòn này còn nóng bức mãnh liệt hơn lúc nãy!

Nhạn Hồi cũng chưa có thời gian chú ý vách đá sau lưng mình bị đập thành thế nào, bàn tay bị Thiên Diệu kéo xuống đất còn chưa kịp bấm quyết hộ thân, chỉ nghe "xì" một tiếng, lòng bàn tay nàng áp sát lên mặt đất nóng bỏng, Nhạn Hồi nhất thời ngửi thấy mùi thơm thịt mình bị nướng...

"Đây là nơi quỷ quái gì vậy!" Nàng vội bò dậy, dùng Hộ Thân quyết bọc kín toàn thân hết lần này tới lần khác.

Còn Thiên Diệu đã tìm được xương rồng và sừng rồng, trải qua thời gian điều hòa tu luyện dường như không hề quan tâm tới sức nóng như thế nào,

https://thuviensach.vn

thậm chí hắn còn có mấy phần thích thú với cái nóng này.

Dù sao cơ thể hắn... đã lạnh lẽo quá lâu rồi.

Bỗng nhiên, không biết xảy ra chuyện gì, màu sắc nham thạch trong động bỗng tối đi, ngọn lửa phun ra cũng lập tức dịu lại.

Ánh mắt Thiên Diệu trầm xuống: "Họ đã khống chế được trận pháp bên ngoài. Tốc chiến tốc quyết." Hắn ra lệnh, tiếp đó lướt người, nhảy qua dung nham tuy không còn phun lửa nhưng vẫn nóng bỏng, xông thẳng về phía Trường Thiên kiếm.

Nhạn Hồi thấy vậy nghiêm mặt vội vã đi theo. Đến khi nàng đáp xuống bên cạnh Thiên Diệu, lúc này mới nhìn thấy Trường Thiên kiếm đang ở một vùng đất còn nguyên vẹn mặc dù bị dung nham bao bọc. Thanh kiếm cắm dưới đất, không biết đã một mình canh giữ ở đây bao nhiêu năm.

Thiên Diệu tay không nắm lấy đốc Trường Thiên kiếm bị lửa thiêu trắng bệch.

Trường Thiên Kiếm chấn động dữ dội, tựa như đang bài xích Thiên Diệu.

Thiên Diệu không dao động, Nhạn Hồi có thể nhìn thấy lòng bàn tay hắn bốc khói, da thịt nứt vỡ, nhưng hắn dường như không có cảm giác gì, khí tức quanh người bay lên, khuấy động không khí chết chóc trên đỉnh, từng hồi từng hồi gió lốc nổi lên, cùng hắn kéo lấy Trường Thiên kiếm cắm chặt dưới đất. Đây là sức mạnh đối kháng của trận pháp.

Nhưng với sức mạnh hiện giờ của Thiên Diệu, muốn rút Trường Thiên kiếm cơ hồ vẫn vô cùng vất vả.

"Máu." Thiên Diệu hét lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không hề do dự, nàng lật tay lại, một thanh chủy thủ xuất hiện trong lòng bàn tay, nàng không hề nhíu mày, đâm chủy thủ lên ngực mình, máu tươi theo vết rạch của chủy thủ chảy xuống, nhỏ tí tách lên đốc Trường Thiên kiếm.

Đốc kiếm bừng lên ánh sáng, sức gió toàn thân cũng càng mãnh liệt hơn, kéo y phục Nhạn Hồi phát ra tiếng kêu phần phật.

Máu tươi chảy vào trong Trường Thiên kiếm, chẳng bao lâu, vết máu biến mất, hào quang trên thân Trường Thiên kiếm cũng tối đi. Thiên Diệu vận động khí tức toàn thân, khiến sức gió chỉ tăng không giảm, Trường Thiên kiếm bị cắm xuống đất không biết bao nhiêu năm bị Thiên Diệu rút ra từng chút.

Nhạn Hồi thu lại chủy thủ, ném nó đi, tức tốc cầm máu cho mình, sau đó không hề chậm trễ quan sát mũi kiếm: "Rời khỏi mặt đất rồi!"

Nàng còn chưa dứt lời, Trường Thiên kiếm đã bị Thiên Diệu rút hẳn ra, mũi kiếm rời mặt đất, thanh thần kiếm này lập tức mất đi hào quang chói mắt, biến thành sắt như thường, bị khí tức không ngừng quanh người Thiên Diệu cuốn lấy, "keng" một tiếng cắm vào vách núi.

Mắt trận đã phá, màu sắc của dung nham bốn phía càng tối hơn mấy phần, nhiệt độ nóng bức trong động cũng hạ xuống nhiều.

Nhạn Hồi nhìn màu sắc dung nham vui vẻ nói: "Không có pháp thuật khống chế cũng không nóng nữa, nếu vậy ta cũng có thể niệm Hộ Thân quyết cùng ngươi xuống dưới tìm gân rồng."

Sóng gió qua đi, Thiên Diệu lại không vội nhảy vào dung nham, hắn nhìn Nhạn Hồi ngực còn đang chảy máu. Ánh mắt cụp xuống: "Ta đi là được..."

https://thuviensach.vn

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng một dòng sát khí ngập tràn hang động, Thiên Diệu và Nhạn Hồi đều sửng sốt, hai người vừa mới thả lỏng tâm trạng nên lúc này chưa chưa phản ứng được, Nhạn Hồi thấy một luồng sáng chói mắt lướt qua tai, nhanh như chớp giật đánh vào ngực Thiên Diệu.

So với tốc độ của kiếm, ánh mắt Nhạn Hồi chậm chạp xoay lại, sau đó nàng nhìn thấy, Thiên Diệu bị Trường Thiên kiếm tắt hào quang kia đâm xuyên qua ngực, máu tươi còn chưa chảy ra bao nhiêu, Thiên Diệu đã bị thế đến của thanh kiếm đẩy từ mặt đất rơi xuống dung nham.

"Tõm" một tiếng, toàn thân Thiên Diệu chìm vào dung nham.

Hai mắt Nhạn Hồi kinh hãi trợn to, nàng gọi: "Thiên Diệu!" Lúc hét lên hai chữ này, giọng nàng khàn đi. Nàng vô thức đưa tay vớt hắn, nhưng lúc ngón tay sắp chạm vào dung nham, dung nham vừa dịu đi ban nãy tức thì phun lên một ngọn lửa, ép Nhạn Hồi lui lại.

Tiếp đó Trường Thiên kiếm dường như có ý thức, tự bay ra từ trong dung nham, thân kiếm vẫn lấp lánh, không thấy vết máu nào, nhưng Thiên Diệu đã mất đi khí tức.

Chết rồi sao? Cơ thể bị tan chảy hoàn toàn rồi sao?

Vừa nghĩ tới Thiên Diệu có kết quả như vậy, Nhạn Hồi cảm thấy vô cùng hốt hoảng.

Trong lúc hoang mang, trên Trường Thiên kiếm lờ mờ ngưng tụ thành hình dáng một người. Thân hình người đó thoắt ẩn thoắt hiện, nhưng giọng nói rất rõ ràng: "Kẻ nào xâm phạm Trảm Thiên trận của ta, giết không tha."

Kiếm linh!

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi vô cùng kinh ngạc, trăm tính ngàn toán, ai ngờ được kiếm này lại là kiếm linh!

Nó không phải là một thanh kiếm chết! Nó đang sống! Nó biết suy nghĩ, biết giả vờ, biết ra tay bất ngờ để giành phần thắng! Bởi vậy vừa rồi nó mới giả vờ bị đánh ra, khi cơ hội bèn cho Thiên Diệu một đòn chí mạng!

Song, Trường Thiên kiếm giết Thiên Diệu xong không thỏa mãn, nó chĩa mũi về phía Nhạn Hồi, không nói một lời, đâm thẳng tới hướng Nhạn Hồi.

Tuy vừa rồi Nhạn Hồi rạch tim đã chảy không ít máu, nhưng máu đã cầm lại được, thời gian này dưới sự đôn đốc của Thiên Diệu, nàng chăm chỉ tu luyện tâm pháp, lúc này nội tức sung mãn, có điều Thiên Diệu mất tích khiến nàng lo lắng, bởi vậy nàng chỉ dùng chủy thủ trong tay sơ sài đỡ hai sát chiêu của Trường Thiên kiếm.

Thế bại đã rõ.

Nhạn Hồi thầm biết, lúc chiến đấu kị nhất là lòng bất an, nếu tiếp tục như vậy nàng bị Trường Thiên kiếm đâm xuyên tim chỉ là chuyện sớm muộn.

Nàng cố ép mình ổn định tâm trạng, định đánh một trận tử tế với Trường Thiên kiếm. Vì nàng biết chỉ có thắng nàng mới có cơ hội vớt Thiên Diệu dưới dung nham lên.

Cho dù chỉ là một bộ xương bị hầm nhừ, nàng cũng muốn biết Yêu long cùng nàng đi một đoạn đường dài, trải qua biết bao sinh tử rốt cuộc có phải đã chết ở đây không.

Mắt Nhạn Hồi ngưng thần, mặt lộ sát khí, ánh mắt như chim ưng chăm chăm nhìn Trường Thiên kiếm. Dùng tâm pháp trước đó Thiên Diệu dạy nàng để các giác quan trở nên nhạy bén, kiếm pháp trước đây học ở núi Thần Tinh nàng cũng dùng.

https://thuviensach.vn

Yêu thuật và Tiên Thuật sử dụng cùng lúc, tuy là lần đầu tiên nhưng Nhạn Hồi không hề cảm thấy có gì không ổn.

Cho dù là một chuyển động rất nhỏ của Trường Thiên kiếm Nhạn Hồi cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bỗng nhiên Trường Thiên kiếm tấn công Nhạn Hồi, giống như lúc nãy đâm Thiên Diệu, tốc độ cực nhanh, thế đánh mạnh mẽ, chủy thủ trong tay Nhạn Hồi rất ngắn, đối phó với Trường Thiên kiếm vốn đã bất lợi, nhưng nàng dường như có thể sử dụng nó một cách rất linh hoạt, nàng nghiêng người dùng chủy thủ chặn lưỡi kiếm.

Chủy thủ và lưỡi kiếm ma sát phát ra tia lửa, Nhạn Hồi sử dụng Thái Cực Âm Dương Thủ thuận thế trả đòn, thế đánh mạnh mẽ của Trường Thiên kiếm không đấu lại với chủy thủ của nàng, chỉ đôi ba chiêu đã bị nàng nắm trong tay.

Đốc kiếm phực lửa, khiến Nhạn Hồi cảm thấy bỏng rát.

Vừa rồi Thiên Diệu... cũng chịu đựng cảm giác bỏng rát này rút Trường Thiên kiếm ra sao...

Nhạn Hồi nghiến răng, cương quyết không buông tay, Hộ Tâm quyết toàn thân mơ hồ bao bọc bàn tay, nàng nắm Trường Thiên kiếm, mãi đến khi kiếm linh từ bỏ không giãy giụa trong tay nàng nữa.

Sau khi Nhạn Hồi nắm được nó, không nói gì khác mà gõ lên mặt đất thật mạnh cho hả dạ: “Còn trò gì nữa? Làm đi!”

Kiếm linh thoắt ẩn thoắt hiện trên Trường Thiên kiếm bị Nhạn Hồi đánh đến sưng sốt, đến khi hồi thần lại, tựa như cảm thấy nhục nhã: “Đồ trộm cắp nhà ngươi!”

https://thuviensach.vn

Nó vừa mắng một tiếng, Nhạn Hồi lại gõ thật mạnh mấy cái, có điều lần này gõ xong, kiếm linh còn chưa lên tiếng, trên đỉnh bên phải bỗng truyền tới một tiếng "ầm", là cửa đá cơ quan bị mở ra, tiếp đó một hàng đệ tử giữ núi dùng vải bịt mũi nối đuôi nhau vào đây.

Đi ở giữa là người khiến Nhạn Hồi vừa nhìn bèn lạnh mắt, Lăng Phi.

"Ha, Nhạn Hồi." Bên kia cũng cười lạnh một tiếng, "Lại là ngươi nữa."

Thật sự là kẻ thù gặp nhau, mắt long sòng sọc.

Nhạn Hồi cầm Trường Thiên kiếm không nói.

Có đệ tử Tiên môn bên cạnh nhanh mắt nhìn thấy kiếm trong tay Nhạn Hồi: "Cô ta! Cô ta phá Trảm Thiên trận! Cô ta muốn trộm Trường Thiên kiếm!"

Ánh mắt Nhạn Hồi lạnh lẽo nhìn đệ tử đang hét lên: "Kẻ lưỡi dài thường chết nhanh, sư phụ ngươi không dạy ngươi sao?" Vẻ mặt nàng u ám, khiến đệ tử Tiên môn chưa từng trải nhiều kia khẽ lui lại phía sau.

Lăng Phi đẩy đệ tử lui một bước kia ra khỏi phía trước mình: "Tên phản đồ nhà ngươi, trước tư thông Yêu tộc, sau xông vào Tam Trùng sơn muốn cứu yêu nghiệt, giờ đây lại giúp người của Yêu tộc trộm Trường Thiên kiếm sao?"

Nhạn Hồi chau mày: "Ta chỉ giải thích một lần, ta chưa bao giờ có ý trộm Trường Thiên kiếm, nó là của ai thì vẫn là của người đó."

"Phản đồ nói toàn lời giả dối." Lăng Phi nghiến răng nói, "Thật sự khiến người nghe cảm thấy ghê tởm! Hôm nay ta bắt ngươi phải trả giá vì những chuyện ác ngươi làm trước đây!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, vốn không cho bất kỳ ai thời gian phản ứng, Lăng Phi vung tay chộp lấy phất trần quét về phía Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi cầm Trường Thiên kiếm: “Kẻ nên trả giá vì làm chuyện ác là ngươi, còn có tỷ tỷ ngươi nữa.” Nàng đã không còn là người bị Lăng Phi bất ngờ rút nhuyễn kiếm hủy gương mặt trong khách điếm một tháng trước nữa.

Lúc này vừa khéo các giác quan của Nhạn Hồi vô cùng nhạy bén, Nhạn Hồi cơ hồ không cần nhìn Lăng Phi, tay vung kiếm đỡ lại phất trần của Lăng Phi, tiếp đó phất trần biến mất, Lăng Phi lập tức rút nhuyễn kiếm trên eo, cận chiến với Nhạn Hồi.

Hai người tranh đấu không ai tiếc sức, khiến đá xung quanh rào rào rơi xuống nham thạch.

Đến khi bụi đất rơi xuống hết, các đệ tử Tiên môn nhìn lại, trên bục chỉ đủ đặt chân ở giữa, Lăng Phi bị Nhạn Hồi giẫm dưới chân.

Bùn đất nóng bỏng khiến Lăng Phi kinh hô.

Ánh mắt Nhạn Hồi lạnh lẽo: “Nóng không, đau không, lúc ngươi làm khó người khác cũng nên nghĩ tới cảm giác hiện giờ.”

Lăng Phi hận đến nghiến răng: “Phường vô sỉ như ngươi có tư cách gì nói lời này!”

Lăng Phi gặp nạn, các đệ tử Tiên môn đều muốn tiến lên cản lại, tuy nhiên tất cả mọi người đều không nói nên lời trước tư thế giẫm Lăng Phi dưới chân của Nhạn Hồi. Ai nấy đều khiếp sợ không dám tiến lên.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi cong môi cười lạnh: “Trả cho ngươi một câu, ngươi tưởng ta sẽ bại dưới tay ngươi nữa sao?”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên một pháp trận băng tuyết xuất hiện dưới chân. Hàn khí lập tức ngập tràn động huyệt nóng nực.

Nhạn Hồi nhìn hình vẽ trận pháp quen thuộc dưới chân, máu trong tim lập tức dâng lên đầu, song, giống như nửa đường bị đóng băng, khiến đầu óc nàng nhanh chóng bị tê liệt.

Trận pháp này...

Lăng Tiêu tới rồi.

https://thuviensach.vn

68

Pháp trận băng tuyết lấp lánh ánh sáng lam khiến lòng người lạnh lẽo, giống như hôm Nhạn Hồi rời khỏi núi Thần Tinh. Hàn khí từ trong trận pháp ùa ra khiến dung nham nóng bỏng trong hang tối đi mấy phần.

Trong khi Nhạn Hồi vẫn còn thất thần, bỗng thấy một luồng sáng màu lam từ trong pháp trận bắn ra, đánh thẳng lên bụng nàng, đẩy nàng lùi về phía sau ba bước, trước khi rơi vào trong dung nham Nhạn Hồi mới dừng bước được.

Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, Lăng Phi vừa rồi bị nàng chế phục dưới đất đã mất tích.

Thay vào đó là khí tức Nhạn Hồi quen thuộc hơn bao giờ hết lưu chuyển trên núi, Nhạn Hồi nheo mắt, tiên nhân áo trắng ôm Lăng Phi đáp xuống nơi các đệ tử Tiên môn đang đứng.

Vẻ mặt hắn lạnh lẽo, khí thế vẫn như cũ, cách biệt ba tháng, nhân gian đã sang mùa mới, vậy mà sư phụ của nàng dường như chẳng hề thay đổi. Giống như mười năm trước, thời gian không hề khắc lên chút vết tích gì trên dung mạo hắn.

“Sư huynh...” Lăng Phi nhìn Lăng Tiêu, khóe mắt đỏ lên, “Huynh đến rồi.” giống như chịu tủi nhục cực lớn.

Nhạn Hồi nghe vậy, tiếng cười lạnh ngắn ngủi hừ ra không nén được.

Tiếng hừ lạnh cực kỳ khinh miệt của nàng không thoát được tai của tất cả người tu tiên có mặt, Lăng Phi nhìn nàng, mắt dựng ngược, tựa như hận đến nghiến răng: “Nhạn Hồi này mấy tháng trước cấu kết Yêu tộc, lén thả Hồ yêu thì không nói, hiện giờ còn xuống núi giúp Yêu tộc làm chuyện ác, nay

https://thuviensach.vn

lại đến trộm Trường Thiên kiếm, đúng là gan to bằng trời.” Nàng ta nhìn Nhạn Hồi, ánh mắt ác độc, “Dư nghiệt này sư huynh đừng bao giờ niệm tình sư đồ ngày xưa mà mềm lòng với nó nữa.”

Nhạn Hồi lại không nhịn được cười, nói cứ như lúc xưa Lăng Tiêu từng niệm tình sư đồ vậy.

Cố sư của nàng chính trực liêm minh, công chính vô tư, đó là chuyện cả núi Thần Tinh, thậm chí cả giới tu tiên đều biết.

Nhạn Hồi ném Trường Thiên kiếm trong tay, mũi kiếm cắm xuống đất ba phần, thanh kiếm kêu ong ong, có thể thấy lực đạo nàng ném Trường Thiên kiếm không nhỏ: “Con không cần Trường Thiên kiếm. Trước đây ở núi Thần Tinh là con lén thả Hồ yêu, nhưng con không cấu kết với Yêu tộc. Hôm nay người nói con giúp Yêu tộc làm việc cũng không sai, có điều, con không trộm Trường Thiên kiếm.” Nàng chăm chăm nhìn Lăng Tiêu.

Sư đồ hai người bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc.

“Lời đã nói hết, tin hay không tùy người.”

Lúc nói câu này, tay Nhạn Hồi lén kết ấn sau lưng. Thiên Diệu vẫn còn trong dung nham, nàng không có thời gian dây dưa ở đây, nàng phải đi tìm hắn: “Lăng Tiêu đạo trưởng...”

Nhạn Hồi gọi Lăng Tiêu, vốn định mượn cớ dịch chuyển sự chú ý của chúng nhân, nào ngờ bốn chữ này còn chưa dứt, thân hình Lăng Tiêu bỗng nhiên biến mất.

Nhạn Hồi thầm nói không hay, vô thức muốn trốn đi, nhưng nàng vừa lui một bước đã đâm sầm vào ngực một người, Nhạn Hồi nhìn về phía sau, Lăng Tiêu đang đứng sau lưng lạnh lùng nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi giật mình, một lần nữa rút ra chủy thủ đã được thu vào tay áo trước đó, nhanh tay đâm về phía sau.

Tuy nhiên động tác của nàng không nhanh bằng Lăng Tiêu, hay đúng hơn là Lăng Tiêu đã sớm đoán được chiêu tiếp theo của nàng.

Lúc nàng còn nắm chủy thủ trong tay áo, Lăng Tiêu đã đưa tay khống chế khuỷu tay nàng, chẳng qua chỉ xoay nhẹ như đang đùa giỡn với trẻ con, Nhạn Hồi đã bị hắn bắt lấy cánh tay từ phía sau, tay kia của Lăng Tiêu đánh lên khuỷu tay Nhạn Hồi. Nàng lập tức cảm thấy một cơn tê dại từ khuỷu tay truyền tới, truyền đến tận đầu ngón tay, khiến nàng không còn sức lực nắm chủy thủ.

Vậy là Nhạn Hồi buông tay, chủy thủ rơi xuống đất trượt nhẹ rồi rơi vào trong dung nham, tan chảy ngay tức khắc.

Cũng phải, luận công phu ngoại gia làm sao nàng có thể hơn Lăng Tiêu kia chứ, hắn là sư phụ của nàng, mười năm nay có tiến bộ gì đều do Lăng Tiêu chỉ dạy, nàng ra chiêu gì, định làm gì, có thể hắn còn rõ hơn cả nàng.

Còn nội công tâm pháp... càng không cần nói.

Bỗng nhiên trong đầu Nhạn Hồi lóe tinh quang. Không phải như vậy, nàng còn học nội công tâm pháp khác mà Lăng Tiêu không biết.

Nàng lập tức nén khí, giật cánh tay, một lực đạo theo khuỷu tay nàng đẩy ra, đánh lên tay Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu chỉ tưởng Nhạn Hồi muốn giãy giụa, vẫn dùng chiêu thức ứng phó với nội công tâm pháp Tiên gia, nào ngờ sức mạnh đó lại xuyên thẳng qua chống đỡ của hắn, đánh vào khớp cánh tay hắn, yêu khí lượn quanh cả cánh tay hắn.

https://thuviensach.vn

Lăng Tiêu lập tức buông tay, Nhạn Hồi vội vã lui ra, cách một khoảng ba trượng, lơ lửng đứng trên dung nham.

Nàng nhìn Lăng Tiêu. Thấy vẻ mặt lãnh đạm của Lăng Tiêu bị phá tan, Nhạn Hồi có một khoái cảm báo thù kỳ lạ.

Người xem đi, không có người dạy con con cũng có thể tiến bộ rất nhiều.

Nàng biết tâm trạng mình như vậy giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện đang huênh hoang bản lĩnh mình mới học được với người lớn, muốn người lớn phải kinh ngạc, chú ý tới mình.

Cho dù biết tâm trạng mình như vậy ấu trĩ dường nào, dù vậy, trước mặt Lăng Tiêu có lẽ Nhạn Hồi rất khó đổi được tính trẻ con này.

Lăng Tiêu nhìn Nhạn Hồi rất lâu, cũng im lặng rất lâu, sau đó cụp mắt, chỉ nhìn tay mình, ép yêu khí ra từng chút. Đến khi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Nhạn Hồi có thêm mấy phần sát khí: "Con tu yêu pháp." Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

"Thì đã sao?"

Sắc mặt Lăng Tiêu trầm xuống: "Đúng là hoang đường!" Hắn mắng, từng chữ gằn xuống, giọng điệu phẫn nộ mà Nhạn Hồi rất hiếm khi nghe thấy trước đây.

"Có gì mà hoang đường?" Nhạn Hồi không hiểu, "Con đã bị trục xuất ra khỏi núi Thần Tinh, đã không còn là người núi Thần Tinh, con làm chuyện gì đương nhiên không liên quan tới núi Thần Tinh các người."

Lăng Tiêu mím môi, nhìn Nhạn Hồi quật cường thẳng lưng không nhận lỗi, hắn thoáng im lặng: "Ta không nên để con rời khỏi núi Thần Tinh." Giọng hắn lạnh giá, "Không ngờ con hỗn xược đến mức này." Vừa dứt lời,

https://thuviensach.vn

hai tay Lăng Tiêu khép lại, chầm chậm kéo ra, một thanh trường kiếm từ băng khắc thành xuất hiện trong tay hắn.

Đó là kiếm hắn dùng để đối phó với yêu ma, Nhạn Hồi biết. Còn khoảnh khắc này đây, hắn dùng kiếm này để đối phó với nàng...

Nhạn Hồi không cảm thấy mình hỗn xược chỗ nào, càng không biết mình đã sai ở đâu, đến mức khiến Lăng Tiêu phải dùng kiếm băng để đối phó nàng.

"Con là người bị trục xuất khỏi núi Thần Tinh, con và núi Thần Tinh, cũng như với Lăng Tiêu đạo trưởng đã không còn quan hệ. Hiện tại con muốn tu đạo gì là do con quyết định. Người và Lăng Phi có tư cách gì để ra lệnh và xen vào chuyện của con." Nhạn Hồi đứng trong không trung, đúng mực nói: "Con càng không có lý do gì để chịu sự trừng phạt và quản thúc của các người."

Lăng Phi phía sau nghiêm giọng: "Yêu là ác, tu yêu pháp là vào tà đạo, diệt trừ ngươi là đại nghĩa của thiên hạ, cần gì tư cách."

Nhạn Hồi im lặng nhìn Lăng Tiêu.

Người đã từng cho nàng biết, cho dù giết chóc cũng cần phải từ bi, người đó cũng nghĩ vậy sao?

Chắc người đó cũng nghĩ vậy. Cho nên mới đồng ý chuyện buôn bán Hồ yêu, ngầm cho phép dùng máu Hồ yêu luyện mê hương để thỏa mãn dục vọng của những kẻ "quý tộc" kia. Bởi vậy người đó cũng như Tố Ảnh, đang chuẩn bị khai chiến với Yêu tộc, muốn nuốt chửng Thanh Khâu, muốn thu nạp bản đồ Tây Nam vào lòng Trung Nguyên sao?

Nhạn Hồi không hỏi những vấn đề này, đương nhiên cũng không chờ được lời đáp, nhưng nàng chờ được một kiếm mang hàn khí và sát khí của

https://thuviensach.vn

Lăng Tiêu ập tới.

Ánh mắt nàng sầm xuống, không định cam phận ở đây, nàng vận tất cả tâm pháp Thiên Diệu dạy cho mình, chắc vì chưa từng vận động sức mạnh lớn như vậy trong cơ thể, bởi vậy Nhạn Hồi cảm nhận được tấm vảy Hộ Tâm trong tim bùng cháy bỏng rát hơn bao giờ hết.

Trú ngụ trong tim nàng, ủng hộ nàng, cho nàng sức mạnh.

Đấu với Lăng Tiêu, Nhạn Hồi không cần suy nghĩ cũng biết mình thua, nhưng nàng không thể thuyết phục bản thân không đấu, vì không đấu dường như nàng cũng thừa nhận kết quả như vậy.

Bởi vậy cho dù thua nàng cũng phải trở thành một con vịt chết còn cứng miệng trong mắt họ, vĩnh viễn không thừa nhận nàng làm chuyện trái với "chính nghĩa" của bản thân.

Cho dù cả thế gian đều đứng đối lập với nàng.

Chỉ đấu với Lăng Tiêu có ba chiêu, Hộ Tâm quết của Nhạn Hồi đã bị phá, một kiếm của Lăng Tiêu đâm thẳng vào tâm mạch nàng, nhưng lúc sắp đến đích lại xoay kiếm, dùng đốc kiếm đánh mạnh lên gáy nàng.

Sau đó Nhạn Hồi cảm thấy thế giới của mình tối đen, nàng ngã về phía trước, rơi vào vòng tay đưa nàng về núi Thần Tinh lúc nhỏ.

Nhiệt độ vẫn mát mẻ như xưa, có điều Nhạn Hồi không còn cảm thấy ẩn giấu bất kỳ hơi ấm nào nữa.

"Về núi Thần Tinh."

Lăng Tiêu đón lấy Nhạn Hồi bị đánh ngất, lạnh lùng ra lệnh.

https://thuviensach.vn

Lăng Phi thấy Nhạn Hồi chỉ hôn mê, lập tức chau mày: “Sư huynh, Nhạn Hồi làm nhiều chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, chuyện đến nước này tại sao vẫn không giết nó?”

Lăng Tiêu ôm Nhạn Hồi đi ngang qua bên cạnh Lăng Phi, thoáng trầm ngâm: “Mười năm sư đồ, giữ cho nó một mạng, lần này về núi ta tự sẽ có cách xử phạt nó.”

Lăng Phi cuống quít nói: “Trước đó trục xuất Nhạn Hồi ra khỏi núi Thần Tinh vốn phải đánh nó một trận, lần đó sư huynh tha cho nó, giờ đây vẫn muốn bao che sao?”

Bước chân Lăng Tiêu hơi khựng lại, nghiêng ánh mắt liếc nhìn Lăng Phi, Lăng Phi tiếp xúc với ánh mắt hắn khẽ ngây người.

Đệ tử Tiên môn xung quanh vẫn còn đây, Lăng Tiêu thoáng im lặng, tiếp đó nói: “Sau khi về núi Thần Tinh tự ta sẽ cầm roi, liên tục chín ngày, ngày ngày đánh nó tám mươi mốt roi, đến khi pháp lực toàn thân nó mất hết, gân cốt tiên mạch đứt đoạn, đời này không thể tu tiên được nữa, lấy đó làm răn. Ta chỉ giữ cho nó một mạng, trong mắt Lăng Phi đạo trưởng đây cũng là bao che sao?”

Đánh tan pháp lực, cắt đứt gân cốt tiên mạch, khiến nàng đời này không thể tu tiên được nữa.

Nếu thật sự vậy, chỉ sợ tu gì cũng chẳng được, nửa đời còn lại đi đứng e cũng là vấn đề. Đối với người chưa từng tu tiên, đây có lẽ chẳng là gì, nhưng đối với người từng vào Tiên môn, từng ngự kiếm tự do bay lượn trong không trung, đây rõ ràng là một trừng phạt tàn nhẫn hơn bao giờ hết.

Nếu trừng phạt nàng như vậy, chi bằng để nàng chết đi còn hơn...

https://thuviensach.vn

Đệ tử Tiên môn xung quanh đều im lặng, Lăng Phi cũng im miệng không nói nữa.

Lăng Tiêu ẵm Nhạn Hồi, bước tới phía trước ra khỏi Viêm động dưới đất.

Không ai đi theo bởi vậy không ai biết, lúc ra khỏi Viêm động, hắn im lặng nhìn mặt Nhạn Hồi thật lâu, sau đó nhìn xuống ngực nàng, ở đó còn để lại vết máu do đã lấy máu tim.

https://thuviensach.vn

69

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại, không khí nàng hít thở đã không còn là của vùng đất Tây Nam ô trọc.

Nơi này linh khí mù mịt, là khí tức quen thuộc nàng hít thở từ nhỏ tới lớn.

Núi Thần Tinh.

Trong thoáng chốc Nhạn Hồi nhận ra được nơi mình đang ở. Có điều nơi hiện giờ nàng ở bốn phía tối đen tĩnh mịch, chỉ trên đỉnh có ánh sáng từ trên trời chiếu xuống, rơi trên mặt đất thành những chiếc bóng đan xen.

Nhạn Hồi nhíu mắt nhìn, bị ánh sáng làm hoa mắt. Cũng không biết hiện giờ rốt cuộc mình đang ở nơi nào của núi Thần Tinh.

Nàng muốn đứng dậy bước đi, nhưng phát hiện tứ chi mình bị bốn sợi xích nặng nề khóa chặt, vừa cử động đầu, trên cổ cũng có cảm giác bị một khối sắt cứng đờ bó buộc. Nàng đưa tay sờ, trên cổ quả nhiên cũng bị khóa xích sắt. Ngẩng đầu nhìn lên, năm sợi xích sắt khóa nàng đều được cố định ở cửa động, bên cạnh còn có pháp văn phong ấn.

Nhạn Hồi thử thăm dò trong cơ thể mình, quả nhiên trong cơ thể không hề có nội tức, chắc là đã bị phong bế. Muốn đề khí bay ra e là không thể, cũng may sợi xích khá dài, không ảnh hưởng tới việc nàng đi lại trong địa lao này.

Nhạn Hồi ngồi xếp bằng, không hiểu chuyện đến nước này rốt cuộc Lăng Tiêu đưa nàng về núi Thần Tinh là có ý đồ gì.

https://thuviensach.vn

Còn Thiên Diệu bị rơi xuống dung nham Tam Trùng sơn, có thật đã bị hầm thành canh rồng rồi không…

"Sư phụ!" Nhạn Hồi còn đang suy nghĩ, cửa động trên đầu bỗng truyền tới giọng Tử Thần, vừa nhanh vừa cuống quít, "Sư phụ! Hình phạt đòn roi này thật sự quá nặng, Nhạn Hồi đã không còn là đệ tử núi Thần Tinh, tại sao sư phụ không tha cho muội ấy một lần?"

"Có gì mà quá nặng?"

Nghe thấy giọng nói không nhanh không chậm của Lăng Phi, Nhạn Hồi nhướng mắt, nghe ra bên ngoài hình như có không ít người tới. Lăng Tiêu sắp cầm roi đánh nàng, bởi vậy đã mời nhiều người tới xem lễ hay sao?

"Hiện giờ Nhạn Hồi này đã tu yêu pháp, tiến bộ rất nhanh, lại còn một lòng làm việc giúp Yêu tộc, nếu tiếp tục buông thả, e sẽ làm hại thiên hạ. Nó là người từ núi Thần Tinh ra đi, sư huynh trừ hại cho chúng sinh có gì không thỏa."

Nghe ra hình như cũng rất có lý.

Nhạn Hồi thấy Tử Thần không nói gì nữa, đại sư huynh của nàng vốn dĩ không phải là người giỏi ăn nói, nào biết tranh luận gay gắt với người ta.

Có thể nói giúp nàng vào những lúc như vậy đã không dễ dàng rồi.

Bên ngoài thoáng im lặng, Lăng Tiêu nói: "Chính Ngọ rồi, thi hình."

Vừa dứt lời, Nhạn Hồi cảm thấy xích ở tứ chi bị siết lại, kéo nàng đi về phía cửa động, rồi đưa nàng ra ngoài, sau đó xích sắt cứng lại từng đoạn từng đoạn, đến khi biến thành sức mạnh cố định cơ thể nàng lơ lửng trong không trung.

https://thuviensach.vn

Nhìn xuống dưới, Nhạn Hồi không khỏi nhướng mày, tất cả các sư thúc sư bá của núi Thần Tinh đều đã có mặt, ngay cả đại đệ tử của các đỉnh cũng đứng xếp hàng phía sau.

Đứng đầu tiên là Lăng Tiêu và Tử Thần, Tử Nguyệt, cùng với các sư huynh sư tỷ Nhạn Hồi quen thuộc nhất.

Thực sự đến xem lễ sao…

Nhưng lúc Nhạn Hồi nhìn thấy sợi roi trong tay Lăng Tiêu, nàng lập tức hiểu ra rốt cuộc tại sao mọi người đều đứng đó.

Diệt Hồn Tiên, cắt gân cốt, diệt tiên căn, khiến hồn phách tổn thương, suốt đời không thể tu đạo được nữa, có lẽ sẽ biến thành một phế nhân.

Đối với người tu tiên, chắc chắn đây là hình phạt nghiêm khắc nhất. Từ khi núi Thần Tinh lập phái đến nay, tuy có lập quy tắc Diệt Hồn Tiên này, nhưng chưa có ai bị xử phạt. Đồ đệ có lỗi lầm thế nào đi nữa, rất nhiều sư phụ đều không nhẫn tâm.

Dù sao cũng là đứa trẻ mình chăm nom trưởng thành, là đồ đệ mình tận tậm dạy dỗ.

Còn Lăng Tiêu lại có thể ra tay.

Nàng tu yêu pháp, trong lòng hắn rốt cuộc đã phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ sao?

Lăng Tiêu bấm quyết, Diệt Hồn Tiên trong tay bay lên, sợi roi dài xoay trong không trung, múa thành một vệt sáng đỏ tươi, sau đó đánh “bốp” lên người nàng Nhạn Hồi lập tức cảm thấy nơi bị đánh trở nên tê dại, đến khi roi thứ hai sắp hạ xuống, chỗ vết thương mới truyền tới cảm giác đau đớn như kim châm.

https://thuviensach.vn

Roi thứ hai hạ xuống, đánh vào cùng một chỗ, nơi đó vốn đã đau như kim châm, roi thứ hai khiến những cây kim đó như đâm xuyên qua xương nàng.

Sắc môi Nhạn Hồi không thể khống chế mà trở nên trắng bệch, nàng cắn môi, mắt ứ máu.

Roi thứ ba, vẫn là chỗ đó!

Nhạn Hồi cắn rách môi, máu tươi chảy xuống khóe miệng, nhưng nàng không thấy đau, vì mọi đau đớn mà cơ thể cảm nhận được đều ở nơi bị roi đánh
vào.

Chín ngày, tám mươi mốt roi, mỗi ngày đánh một chỗ khác nhau, nhưng tám mươi mốt roi trong một ngày sẽ đánh vào cùng một chỗ.

Chẳng qua chỉ mới đánh được bảy tám roi, bên dưới đã có nhiều đệ tử không nhìn tiếp được nữa, cúi đầu im lặng.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Tử Thần run rẩy: “Sư phụ! Niệm tình sư đồ bao nhiêu năm, sư phụ tha cho Nhạn Hồi đi!”

Lăng Tiêu không hề dao động, Lăng Phi bên cạnh liếc mắt nhìn hắn, khóe môi khẽ động như muốn nói, Tử Thần vén áo quỳ xuống: “Nhạn Hồi từ nhỏ cô đơn lẻ loi, tính tình không khỏi lơ đãng, dẫn đến hành vi sai trái, nhưng cũng chưa làm chuyện hại người, dù sao cũng đã bầu bạn cùng với sư phụ mười năm, sư phụ tha cho muội ấy lần này đi!”

Nhạn Hồi bị đánh đến mức thần trí hơi mơ hồ, nhưng giọng Tử Thần quỳ dưới đất khổ sở cầu xin vẫn truyền vào tai nàng.

“Sư phụ…” Bên cạnh Tử Thần cũng có đệ tử khác đứng ra mấy bước, “Tuy Nhạn Hồi có lỗi, nhưng hình phạt này thật sự quá tàn nhẫn…”

Có người lên tiếng, đệ tử phía sau cũng nhỏ giọng bàn tán.

Lăng Tiêu chỉ ngẩng đầu nhìn Nhạn Hồi đang thọ hình, tựa như không hề nghe thấy những lời khẩn cầu bên cạnh, không hề dao động mảy may.

Nhạn Hồi cắn chặt môi, cho dù đã cắn đến nát môi, nhưng vẫn không kêu đau một tiếng.

Quật cường như một hòn đá.

Nhạn Hồi không biết mình chịu đựng được hết tám mươi mốt roi của ngày đầu tiên như thế nào, nhưng nàng không hôn mê, cũng không nhắm mắt, cứ vậy mà mở mắt, nghiến răng, chịu hết tám mươi mốt roi.

Đến khi roi cuối cùng hạ xuống, tai Nhạn Hồi bỗng nghe thấy tiếng khớp xương nứt gãy ở một nơi nào đó trên cơ thể mình. Nàng không biết rốt cuộc bị thương chỗ nào, vì cả cơ thể dường như đã đau đến mức không còn là của nàng nữa.

https://thuviensach.vn

Thi hình xong, xích sắt dần dần hạ xuống, đưa Nhạn Hồi vào lại trong địa lao.

Nhạn Hồi nằm dưới đất, nhìn trời bên ngoài, không bao lâu sau bèn thấy gương mặt lo lắng của Tử Thần xuất hiện ở cửa động, hắn nhìn Nhạn Hồi bên dưới, không nói một lời.

Nhạn Hồi dùng hết sức lực cuối cùng, nhếch môi cười cười: "Đại sư huynh." Giọng nàng khản đặc, "Đa tạ huynh."

Sau đó trời như đổ mưa, nước rơi trên mặt Nhạn Hồi. Tử Thần vuốt mặt, nói một tiếng xin lỗi rồi nghiến răng bỏ đi.

Đại sư huynh này của nàng cứ thích ôm hết trách nhiệm về phía mình, huynh ấy có lỗi gì với nàng đâu. Cũng đâu phải huynh ấy đánh nàng, điều huynh ấy làm được cũng đã làm giúp nàng hết rồi.

Chiều tối, Nhạn Hồi nằm dưới đất, bỗng ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, là mùi cơm do Trương mập nấu đã lâu không thấy.

Mũi Nhạn Hồi cử động, ngẩng đầu nhìn lên cửa động, chỉ thấy một người đang kéo giỏ trúc từ từ thả đồ xuống, rơi trên đầu Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi nheo mắt nhìn rõ bóng người đó, nàng hơi sửng sốt: "Tử Nguyệt?"

Thân hình Tử Nguyệt cứng lại, không ngờ Nhạn Hồi vẫn còn tỉnh, nàng ta dường như không muốn Nhạn Hồi phát hiện mình nên ho mấy tiếng: "À ừm, là đại sư huynh kêu ta đưa cơm tới, ngươi mau ăn đi, ăn xong ta sẽ đi."

Nhạn Hồi khẽ chống người dậy, nhìn vào trong giỏ, có cơm, có đùi gà, là hai đùi gà to.

https://thuviensach.vn

Tử Nguyệt biết nàng thích ăn đùi gà, lúc trước cãi nhau, Tử Nguyệt thường cắt phần đùi gà của Nhạn Hồi để răn đe. Hiện giờ Nhạn Hồi là phạm nhân, cơm của phạm nhân sao lại có đùi gà được, không biết Tử Nguyệt làm sao trộm được từ chỗ Trương mập…

Nhạn Hồi cười cười, lấy một đùi gà ra ăn, rồi lại lùa mấy miếng cơm vào miệng.

Thật ra nàng không đói, nhưng nàng vẫn ép mình ăn cơm, nếu không thì làm sao chịu nổi tám mươi mốt roi của ngày mai, nàng vẫn chưa muốn chết, cho dù gân cốt đứt hết, cho dù không thể tu tiên nữa nàng cũng không muốn chết.

Nàng còn phải… đi cứu Thiên Diệu nữa.

Đến khi thức ăn trong giỏ trúc vơi đi nhiều, Nhạn Hồi mới nhìn thấy bên cạnh đùi gà còn có một bình thuốc nhỏ, là thuốc trị ngoại thương của núi Thần Tinh.

Thuốc này không hề có tác dụng gì với vết thương do bị roi đánh này của Nhạn Hồi, nhưng nàng vẫn giữ lại.

“Ta ăn xong rồi.” Nàng nói, Tử Nguyệt đóng giỏ lại, thấy thuốc bên trong không còn, Tử Nguyệt gật đầu, lúc đi còn lẩm bẩm mấy câu: “Muốn chết sao mà đi tu yêu pháp, lần này bọn ta cầu xin cho ngươi, nếu sư phụ chịu tha cho ngươi, ngươi ra ngoài đừng đi lại với yêu quái nữa, nếu ngươi vẫn như vậy, thật sự chết không đáng tiếc.”

Nhạn Hồi nghe vậy bật cười.

Một là cười trước đây nàng và sư tỷ làm ầm ĩ như vậy, nhưng lúc này vẫn cầu xin cho nàng, hai là cười rằng muốn Lăng Tiêu tha cho nàng, e còn khó

https://thuviensach.vn

hơn phi thăng, ba là cười những lời của Tử Nguyệt…

Thật ra đệ tử của núi Thần Tinh đều không xấu, người tu tiên tu đạo ai nấy đều muốn diệt yêu trừ ma, bảo vệ chúng sinh thái bình, như Hề Phong, như Tử Thần, thậm chí Tử Nguyệt, họ đều có một mặt dịu dàng, họ đều có tâm tính rất tốt, có điều…

Đã bị dạy sai.

Yêu cũng không hoàn toàn ác.

Nhạn Hồi nghĩ tới những chuyện lộn xộn này, mơ mơ hồ hồ thiếp đi.

Đến nửa đêm, vết thương lại đau thấu tim, trong lúc mơ màng nửa tỉnh nửa mê, nàng dường như nhìn thấy Thiên Diệu. Hắn ngồi bên cạnh nàng, im lặng nhìn nàng.

“Hai mươi năm trước ngươi cũng đau như vậy sao?” Nàng hỏi hắn, nhưng không có được câu trả lời.

Tuy nhiên Nhạn Hồi cũng không cần câu trả lời, lúc trước nàng nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của Thiên Diệu trong đêm trăng tròn, nàng cảm thấy mình cơ hồ đã cùng hắn cảm nhận được. Giờ đây Nhạn Hồi mới biết thật ra không phải vậy. Đau đớn của Thiên Diệu chỉ mình hắn biết, còn đau đớn hiện giờ của nàng cũng chỉ mình nàng biết.

Bị người mình yêu tổn thương bằng cách tàn nhẫn nhất, đau đớn bao nhiêu cũng chỉ có bản thân lĩnh hội được.

Nàng nắm lấy tay hắn bóp nhẹ: “Buồn cười, lúc này ta lại thấy… thương xót ngươi.”

Người bị nàng nắm tay chỉ im lặng.

https://thuviensach.vn

Chính Ngọ ngày thứ hai đến rất nhanh, Nhạn Hồi vẫn còn mơ màng thì đã bị kéo lên.

Cũng như hôm qua, tám mươi mốt roi, roi nào cũng đánh vào một chỗ, nhưng khác hôm qua là hôm nay các sư thúc sư bá đều không tới. Chỉ có Lăng Phi bên cạnh nhìn một lúc, nhưng chưa nhìn hết cũng bỏ đi.

Hôm nay Lăng Tiêu không cho bất kỳ đệ tử nào của mình tới.

Đến khi tám mươi mốt roi đánh xong, Nhạn Hồi cũng không nhìn thấy Tử Thần, Tử Nguyệt.

Xích sắt chầm chậm hạ xuống, đưa nàng vào trong địa lao, trước khi rơi xuống, Nhạn Hồi nhìn thấy Lăng Tiêu đang đứng chắp tay, môi hơi mím chặt, nàng bất giác nhỏ giọng gọi: "Sư phụ."

Lăng Tiêu khẽ ngây người, ánh mắt dừng lại trên người nàng.

Nhạn Hồi cười: "Người cũng thương xót con chứ?"

Nhạn Hồi bị xích sắt kéo xuống địa lao. Khóe môi Lăng Tiêu khẽ động, nhưng cuối cùng chỉ cụp mắt, hắn phẩy tay áo, gió hất tung y bào, tựa như vô cùng thản nhiên cất bước rời khỏi nơi này.

https://thuviensach.vn

70

Đêm khuya, Nhạn Hồi lại mơ thấy Thiên Diệu, hắn ngồi bên cạnh không nói một lời, có lẽ là đêm khuya, lại là trong mơ, rốt cuộc Nhạn Hồi cũng lùi bước: "Đau quá."

Nàng nói. Đổi lại Thiên Diệu khẽ chau mày.

Hắn im lặng rất lâu, rồi hỏi nàng: "Hối hận đã vào núi Thần Tinh không?"

Cho dù trong trạng thái mơ hồ như vậy, Nhạn Hồi cũng kiên định lắc đầu không suy nghĩ: "Không hối hận."

Đời này của nàng, cho dù bản thân chịu đau đớn gấp trăm lần đi chăng nữa, nàng cũng chưa bao giờ hối hận lúc nàng còn nhỏ đã gặp được tiên nhân áo trắng phiêu bồng đó, nắm bàn tay người đó, theo bước chân người đó, từng bước từng bước chập chững đến núi Thần Tinh.

Đó là ân nhân của nàng, là người thân của nàng, cũng là giấc mơ từ nhỏ đến lớn, giấc mơ không thể nói rõ của nàng.

Cho dù hôm nay, người ban cho nàng tất cả đã đập nát mọi thứ của nàng, nhưng cảm kích và rung động từng có ngày xưa vẫn còn tồn tại nguyên vẹn như buổi ban đầu, là Lăng Tiêu đã tác thành cho Nhạn Hồi hiện giờ, nàng chưa bao giờ hối hận đã gặp hắn, cũng chưa bao giờ hối hận đã vào núi Thần Tinh.

Thiên Diệu khẽ mím môi, không nói thêm gì nữa, đến khi Nhạn Hồi thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, hình phạt mỗi ngày vẫn tiếp tục, khí tức Nhạn Hồi ngày càng yếu hơn, tối ngày thứ năm Tử Nguyệt đến đưa cơm, Nhạn Hồi đã không còn hơi sức ngẩng đầu, cơm đặt trước mặt, nàng mở mắt nhìn thấy được, nhưng không thể đưa tay ra lấy.

"Còn bốn ngày nữa… Ngươi sẽ bị đánh chết mất thôi."

Phải, Diệt Hồn Tiên cắt đứt tiên căn, nhưng không ai biết trước khi tiên căn bị cắt, người này có bị đánh chết không.

"Đại sư huynh đã quỳ trước cửa sư phụ ba ngày… Mặt cũng tái hết rồi. Nhưng sư phụ vẫn không hề dao động, bọn ta… cũng không còn cách nào nữa."

Nhạn Hồi nghe vậy, khóe môi run run cong lên, Lăng Tiêu… thật sự nhẫn tâm, chuyện hắn đã quyết định thì không ai thay đổi được.

Nhạn Hồi nhắm mắt không nói, Tử Nguyệt thấy nàng không ăn bèn cất giỏ lại: "Trước đây ta luôn cảm thấy đại sư huynh thiên vị ngươi, bởi vậy càng ghét ngươi hơn, nhưng chưa bao giờ ta nghĩ tới chuyện muốn ngươi chết. Lần này ta sẽ giúp đại sư huynh, ta sẽ cùng huynh ấy cầu xin sư phụ."

Tử Nguyệt thích Tử Thần. Nhạn Hồi vẫn luôn biết, nghe bước chân Tử Nguyệt đi xa, Nhạn Hồi không nghĩ chuyện gì khác nữa, đầu óc hỗn loạn, không bao lâu thì chìm vào hư vô.

Đã thọ hình năm ngày, cơ thể Nhạn Hồi rất lạnh, cũng chính vì vậy, nàng chưa bao giờ phát hiện tấm vảy Hộ Tâm trong ngực lại nóng bỏng như hiện giờ. Giống như là phòng tuyến cuối cùng trong cơ thể nàng, truyền cho nàng hơi ấm duy nhất.

Nhạn Hồi cảm thấy mình chìm trong bóng tối hỗn tạp lạnh lẽo, bỗng nhiên tim đẩy ra hơi ấm nhiều hơn, dần dần lan tỏa khắp tứ chi nàng.

https://thuviensach.vn

“Nhạn Hồi.”

Nàng nghe thấy Thiên Diệu đang gọi mình. Khác với những lúc bầu bạn trong im lặng kỳ lạ của mấy hôm trước, giọng nói nàng nghe thấy hôm nay rất giống Thiên Diệu mà nàng đã quen biết bấy lâu.

“Nhạn Hồi, đừng bỏ cuộc.” Giọng hắn xoay chuyển trong đầu nàng, “Kiên trì thêm chút nữa.”

Giọng hắn như một bàn tay, đỡ lấy Nhạn Hồi đang không ngừng rơi xuống. Tấm vảy Hộ Tâm trong ngực càng nóng bỏng hơn, nóng đến mức khiến Nhạn Hồi bất giác nghĩ, nếu Thiên Diệu chưa từng bị tổn thương, vòng tay của hắn chắc cũng ấm áp thế này…

Nhạn Hồi bỗng cảm thấy may mắn vì mình đã quen được một người tên Thiên Diệu, vào những lúc như bây giờ hắn có thể khiến lòng nàng vơi đi sợ hãi, khiến nàng suy nghĩ lạc quan.

Chính Ngọ ngày thứ sáu, Nhạn Hồi vẫn bị xích sắt kéo ra, ngay cả mắt nàng cũng không mở nổi, im lặng chờ đợi đau đớn. Nhưng hôm nay roi chưa hạ xuống, Nhạn Hồi đã nghe thấy tiếng gọi khẩn cấp từ xa đến gần: “Sư thúc! Lăng Tiêu sư thúc!”

Người đến vừa cuống quít vừa hoảng hốt, tiếng gọi khiến Nhạn Hồi bất giác khẽ hé mắt nhìn về phía đó. Hôm nay không ai tới xem Nhạn Hồi chịu đòn, chỉ có đệ tử núi Thần Tinh ngự kiếm bay tới, hoảng hốt nhảy xuống kiếm, chưa kịp đứng vững đã nói với Lăng Tiêu: “Lăng Tiêu sư thúc, Yêu tộc Thanh Khâu tấn công Tam Trùng sơn, đêm qua đã vượt qua Tam Trùng sơn, hôm nay tiếp tục, tiến về phía trước, Tiên môn ở biên giới dốc sức chống đỡ, thương vong nặng nề! Họ dự tính rằng toàn bộ Yêu tộc sẽ hướng về phía Quảng Hàn môn!”

https://thuviensach.vn

Lăng Tiêu nghe vậy chau mày.

Trước đó Yêu tộc tuyên chiến với Quảng Hàn môn, ra tay chỉ là chuyện sớm muộn, có điều không ai ngờ lại nhanh đến vậy, càng không ngờ Yêu tộc thật sự dốc sức toàn tộc tấn công Quảng Hàn môn.

"Tố Ảnh môn chủ truyền tin tới, nói đêm nay thương nghị đại kế nghênh địch ở Quảng Hàn môn."

Quảng Hàn môn cách núi Thần Tinh rất xa, nếu đêm nay muốn tới Quảng Hàn môn, vậy hiện giờ ngự kiếm xuất phát có lẽ vừa kịp, trận đòn của của Nhạn Hồi phải hơn một canh giờ, đến lúc đó mới đi e sẽ chậm trễ thời gian.

Lăng Tiêu thoáng trầm ngâm rồi quyết định: "Nhờ Lăng Lôi sư thúc của đỉnh Trương Túc hôm nay và ngày mai hành hình Nhạn Hồi, lệnh Lăng Phi của đỉnh Tâm Túc giám sát, nếu hôm kia ta chưa về, Lăng Lôi sẽ thi hành hình phạt bốn ngày còn lại đến khi kết thúc."

Đệ tử nhận lệnh rời đi. Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Nhạn Hồi.

Cuối cùng vẫn không nói gì cả, khép tay áo đạp gió bỏ đi.

Chỉ trong chốc lát, Lăng Lôi và Lăng Phi đến. Ngoại trừ Lăng Tiêu, Lăng Lôi là sư thúc có nội tức hùng hậu nhất của núi Thần Tinh, để ông ta hành hình đúng là thích hợp nhất, nhưng tính tình Lăng Lôi khoan hậu, rất ít khi ra tay tàn nhẫn với đệ tử. Bởi vậy Lăng Tiêu còn phái Lăng Phi đến giám sát.

Lăng Phi có thù với Nhạn Hồi, Lăng Tiêu không thể không biết, núi Thần Tinh ai cũng có thể tha cho Nhạn Hồi, nhưng Lăng Phi thì không.

Chỉ trong tích tắc, Lăng Tiêu đã tính toán rõ ràng hết những chuyện này.

https://thuviensach.vn

Lăng Lôi cầm roi nhìn Nhạn Hồi đang thoi thóp, quả nhiên không nhẫn tâm, nhất thời chưa niệm quyết, nhưng Lăng Phi vẫn đội nón che mặt bàng quan đứng nhìn bên cạnh, thấy Lăng Lôi do dự không ra tay, ả bèn lạnh lùng nói: "Lăng Lôi sư huynh, nếu không hành hình nữa thời gian sẽ qua đó."

Cuối cùng Lăng Lôi đành thở dài, niệm quyết thúc roi bay lên.

Nhạn Hồi đã không cần nghiến răng nhịn đau, không để mình phát ra tiếng kêu nữa, vì hiện giờ cho dù mở miệng, nàng cũng không còn sức kêu lên dù chỉ một tiếng.

Ngày thứ sáu hành hình xong, Nhạn Hồi lại rơi vào trong địa lao, nàng cảm thấy gân cốt toàn thân đứt hết, cơ thể như một đống thịt nhão, ngay cả ngón tay cũng không thể cử động.

Nhạn Hồi nhắm mắt, lại chìm vào hôn mê.

Tất cả cảm quan đều đã biến mất, chỉ còn tấm vảy Hộ Tâm trong ngực vẫn kiên trì bền bỉ sưởi ấm cơ thể nàng, còn có giọng Thiên Diệu trong đầu luôn gọi tên nàng: "Nhạn Hồi, Nhạn Hồi."

Khiến nàng cảm thấy lúc này nàng vẫn còn đang sống.

Thật tốt quá…

Đêm khuya, trăng sáng treo cao, ánh sáng vừa khéo chiếu vào Nhạn Hồi trong địa lao tối đen, thật sự quá chói mắt, mí mắt Nhạn Hồi chơm chớp rồi mở ra, chỉ trong chớp mắt ấy, Nhạn Hồi bất chợt nhìn thấy một bóng đen lắc người đến bên cạnh mình.

Nàng chớp mắt, thần trí tỉnh táo đôi chút: "Thiên Diệu?"

https://thuviensach.vn

Tiếng gọi của nàng khàn đến tột độ, tựa như cổ họng đã bị xé nát.

Bóng đen bên cạnh khẽ khựng lại rồi thanh minh: "Là ta."

Nghe thấy giọng nói này, Nhạn Hồi hơi sửng sốt: "Đại sư huynh…"

Tử Thần ngồi bên cạnh Nhạn Hồi, tay cầm một vật gì đó vẽ chú lên sợi xích trên chân Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi khó nhọc xoay đầu, nhìn vào trong tay hắn, lúc này mới phát hiện Tử Thần đang cầm sợi roi Diệt Hồn Tiên đánh nàng hôm nay. Nhạn Hồi ngạc nhiên: "Sao…"

"Sư phụ không có ở đây, Lăng Lôi sư thúc trông coi sợi roi này không kĩ lắm, ta trộm nó tới đây." Không cần nghe Nhạn Hồi hỏi hết, Tử Thần đáp, "Xích trên người muội phải có roi này vẽ chú mới cởi được, ta kêu Tử Nguyệt đi mở cửa núi rồi, chút nữa chờ xích trên người muội được cởi hết sẽ đưa muội đi."

Hắn chăm chú vẽ bùa, không nhìn Nhạn Hồi lấy một lần.

Nhưng Nhạn Hồi biết Tử Thần là một người tuân thủ phép tắc, là một đồ đệ ngoan ngoãn nghe lời sư phụ. Hắn xưa nay chính trực, chưa bao giờ làm chuyện trái lệnh thầy. Hắn là đại đệ tử của Lăng Tiêu, bởi vậy vẫn luôn lấy mình làm gương, chưa bao giờ có ngày nào buông thả.

Nhưng lần này, hắn lại trộm roi của sư thúc, định lén thả Nhạn Hồi.

"Đại sư huynh…" Vành mắt Nhạn Hồi ươn ướt.

Nàng xưa nay không sợ gian khó hiểm nguy, không sợ bị lạnh nhạt mỉa mai, nàng chỉ sợ người ta tốt với nàng, nàng sẽ nợ mãi không trả được.

https://thuviensach.vn

Lăng Tiêu quyết lòng muốn cắt đứt tiên căn của Nhạn Hồi, cho dù bản thân có chuyện quan trọng cũng không quên giao phó cho người khác tiếp tục hoàn thành chuyện này. Nhưng Tử Thần thả nàng đi như vậy, đến khi Lăng Tiêu trở về, huynh ấy phải đối diện với hình phạt thế nào đây, Nhạn Hồi không thể tưởng tượng.

Xích trên chân được Tử Thần cởi ra, nhưng Nhạn Hồi vẫn không khống chế được đôi chân mình, sáu trận đòi bởi Diệt Hồn Tiên đã khiến gân cốt nàng bị tổn thương.

Tử Thần chăm chú cởi xích trên tay Nhạn Hồi, lúc này hắn gần kề Nhạn Hồi hơn ban nãy nên nhỏ giọng dặn dò, "Sau khi rời khỏi núi Thần Tinh muội hãy tới chỗ Yêu tộc đi. Trung Nguyên không lưu muội, muội hãy đi nơi khác mà sống tiếp cho thật tốt."

Nghe thấy lời này, Nhạn Hồi khẽ nghiêng đầu, lệ từ khóe mắt hòa vào trong đất.

Tử Thần muốn nàng sống tiếp, bởi vậy bằng lòng vứt bỏ khác biệt Tiên Yêu trong suy nghĩ của hắn, để nàng tới chỗ Yêu tộc mà không hề kỳ thị, vì muốn nàng được sống tiếp.

Bùa trên tay trái đang vẽ nửa chừng, bỗng nhiên cửa động lóe lên bóng người, Tử Thần và Nhạn Hồi đều giật mình.

Tử Thần ngẩng đầu, thấy Lăng Phi đang đứng ngoài cửa động, áo trắng phản chiếu ánh sáng, ả cười lạnh: "Sư huynh không có ở đây, ta sợ có người có ý đồ riêng nên đi tuần tra một vòng, không ngờ thật sự có người gan to bằng trời."

Tử Thần im lặng.

https://thuviensach.vn

“Tử Thần, con thân là đại đệ tử của Lăng Tiêu sư huynh, nay lại làm trái với mệnh lệnh sư phụ con vậy sao?” Ả nói, “Giờ con khóa lại xích vào chân Nhạn Hồi rồi ra đây, ta sẽ coi như đêm nay không nhìn thấy cảnh này.”

Tử Thần cúi đầu, tiếp tục vẽ bùa trên xích tay Nhạn Hồi.

Lòng Nhạn Hồi chấn động: “Đại sư huynh.”

“Ở Tam Trùng sơn thúc ấy đã bị tổn thương nguyên khí, hiện giờ chưa chắc đã là đối thủ của ta.” Tử Thần thì thầm, “Chờ mở khóa xong ta sẽ cố đưa muội ra ngoài.”

Lăng Phi không nghe thấy lời Tử Thần, nhưng cũng nhìn ra Tử Thần không định nghe lệnh ả, vẻ mặt Lăng Phi lạnh đi, ả cười lạnh: “Được, vậy đừng trách ta độc ác.” Nói xong, ả lắc người né sang một bên.

Từ sau khi mặt bị thương, lệ khí quanh người Lăng Phi ngày càng nặng, không biết ả sẽ làm ra chuyện gì, Nhạn Hồi thầm cảm thấy không hay, nàng đẩy Tử Thần: “Huynh mau ra ngoài đi.”

Lúc này Tử Thần đã cởi xong xích tay trái của Nhạn Hồi, còn lại xích trên cổ và tay phải chưa cởi, hắn nào chịu ra.

Nhạn Hồi đẩy hắn không được, nàng quyết định khuyên, bỗng nhiên cảm thấy mặt đất bốn phía lóe huyết quang, cả địa lao miên man sát khí.

Lăng Phi đã khởi động Sát trận trong địa lao này! Nhạn Hồi kinh ngạc, ả ta muốn tung đòn sát thủ!

Ở Tam Trùng sơn, ả vốn cũng muốn giết Nhạn Hồi…

“Cô ta muốn giết muội, đại sư huynh, nhân lúc trận này chưa kết xong, huynh ra ngoài đi.”

https://thuviensach.vn

Tử Thần không hề dao động, vẽ hết bùa chú trên xích tay phải Nhạn Hồi, xích trên tay nàng lập tức rơi xuống, chỉ còn lại xích trên cổ chưa lấy ra.

Nhưng chỉ chậm trễ trong thoáng chốc, địa lao bùng lên huyết quang, pháp trận xoay chuyển dưới đất, ánh sáng mãnh liệt xông thẳng ra ngoài cửa động.

Nhạn Hồi cảm thấy từng tấc máu thịt mình dường như đều bị trận này rút cạn, vô cùng khó chịu. Nàng không ngờ pháp trận của địa lao này lại ghê gớm đến vậy, nhưng nghĩ lại, đây là địa lao giam giữ người phạm tội lớn của núi Thần Tinh, Sát trận trong này là do Thanh Quảng chân nhân bày, đương nhiên không đơn giản.

Lăng Phi ngoài động cũng kinh ngạc vô cùng, ả thấy huyết quang ngút trời, nhuộm đỏ bầu trời trên đỉnh, ả vốn muốn giết Nhạn Hồi, trận pháp bình thường từ lúc khởi động đến khi hoàn thành đều có một thời gian, ả cũng vốn nghĩ Tử Thần sẽ ra ngoài trong thời gian đó.

Nhưng nào ngờ pháp trận này…

Trong địa lao, Nhạn Hồi và Tử Thần đều không biết tình hình bên ngoài. Hai mắt Tử Thần sung huyết. Hắn ẵm Nhạn Hồi lên, trong tay vẫn cầm Diệt Hồn Tiên, khó nhọc vẽ chú trên cổ Nhạn Hồi, quanh người hắn kết thành kết giới, bảo vệ hai người bên trong.

Nhưng kết giới của hắn đã chao đảo do va đập của pháp lực trong sát trận, sắp không duy trì được bao lâu nữa.

Trong tim Tử Thần không có vảy Hộ Tâm của rồng, hắn chỉ là người tu tiên bình thường, tu vi pháp lực của hắn chỉ cao hơn người cùng lứa, hắn không hề đủ sức đối kháng với sức mạnh của trận pháp này!

https://thuviensach.vn

Lòng Nhạn Hồi như lửa đốt: “Huynh ra ngoài đi.” Nàng khản giọng hét lên, “Huynh ra ngoài đi!”

Nàng vừa dứt lời, kết giới của Tử Thần liền bị phá, sát khí cuốn tới, thất khiếu của Tử Thần lập tức chảy máu.

Nhưng Nhạn Hồi vẫn bình an vô sự, vảy Hộ Tâm trong tim nàng nóng lên, nhất thời nàng vẫn tưởng là vảy Hộ Tâm đang phát huy tác dụng, nhưng lại phát hiện có gió khe khẽ xoay chuyển quanh người mình, hóa giải hết sát khí xông về phía nàng.

Gió dịu dàng thế này, là sức mạnh của Tử Thần…

Bùa chú trên cổ Nhạn Hồi vẫn chưa vẽ xong, nhưng Tử Thần đã không chống nổi thân hình, đầu gục lên vai Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi dốc toàn sức chống đỡ cơ thể, nàng cảm nhận được máu của Tử Thần thuận theo vai mình chảy xuống xương đòn, sau đó thấm dần vào y phục nàng từng chút từng chút: “Đại sư huynh…” Nhạn Hồi vô cùng kinh hãi, giọng nàng run rẩy hơn bao giờ hết, “Đừng khởi động pháp trận!”

Trong kinh hoàng, Nhạn Hồi dốc hết sức lực toàn thân khản giọng gào thét ra ngoài động, “Đừng khởi động pháp trận! Thả đại sư huynh ra, thả huynh ấy ra!”

Lăng Phi ngoài động nhìn mắt của Sát trận khẽ nhấp nháy ánh sáng đỏ, lúc này nếu ả dùng pháp lực cố ngăn mắt trận vận hành, có khi sẽ ngừng được pháp trận này, có điều… e là phải vứt bỏ tu vi nửa đời…

Ả do dự không quyết, giờ phút này Tử Thần trong địa lao cũng đã không cầm nổi Diệt Hồn Tiên trong tay nữa, rũ rượi thõng xuống.

Chú trên cổ Nhạn Hồi còn một nửa chưa vẽ xong.

https://thuviensach.vn

“Nhạn Hồi…” Giọng Tử Thần yếu ớt, “Sư huynh vô dụng…”

Nhạn Hồi lắc đầu, nghẹn ngào không nói thành lời.

Vì có gió của Tử Thần luôn xoay chuyển quanh người nàng, bởi vậy Nhạn Hồi không cảm nhận được áp lực khổng lồ của Sát trận, nhưng cơ thể nàng vẫn không kìm được mà run bần bật, giống như cả linh hồn cũng đang run rẩy.

“…Ta không cứu được muội.”

“Không cần cứu nữa, không cần cứu nữa! Muội sai rồi.” Nàng hét lên, cả gương mặt đầy nước mắt, “Muội sai rồi, muội sai rồi! Lăng Phi! Ta bằng lòng lấy mạng đền tội! Ngươi tha cho đại sư huynh đi! Xin ngươi tha cho đại sư huynh!”

Nghe Nhạn Hồi gào thét như một con thú bị vây, Lăng Phi khẽ nghiến răng, ả nhìn tay mình, rồi lại nhìn vào mắt pháp trận. Nhưng vào lúc này, trong không trung bỗng truyền tới tiếng hét vang dội của Lăng Lôi: “Nơi này tại sao lại như vậy?”

Những người khác sẽ phát hiện ra ả…

…khởi động Sát trận, giết chết Tử Thần…

Lăng Phi hoảng hốt, thi triển thuật Độn Thổ biến mất ngay tức thì.

Lúc Lăng Lôi đáp xuống đất, xung quanh chẳng còn bóng người, ông ta nhìn vào trong động, mắt lập tức bị ánh sáng đỏ bên trong ùa ra đâm chói mắt, khó chịu như sắp mù.

https://thuviensach.vn

Những tiên nhân trên các đỉnh khác lục đục kéo tới, ai nấy đều nghe Nhạn Hồi gào thét đau đớn như một con thú bị thương.

Cơ thể Tử Thần trong lòng Nhạn Hồi đã dần dần lạnh lẽo, giọng Nhạn Hồi đã khản đến mức cho dù nàng dốc hết sức lực toàn thân gào thét, nhưng âm thanh phát ra cũng chỉ có mình nàng nghe thấy.

Cổ họng nàng như đã bị câm, mắt dường như cũng sắp mù, ngoài màu đỏ xung quanh thì nàng không nhìn thấy gì nữa.

Nàng tuyệt vọng, không ai giúp được nàng, nàng càng không giúp được bản thân, chỉ có thể như vậy, trơ mắt nhìn khí tức của Tử Thần lặng đi từng chút từng chút trong lòng, sau đó bị Sát trận hút cạn máu thịt, hóa thành tro bụi.

Hai tay Nhạn Hồi trống rỗng.

Tử Thần… xương cốt đều không còn.

Nhưng nàng vẫn cảm nhận được pháp thuật cuối cùng Tử Thần để lại quanh người nàng, đến khoảnh khắc cuối cùng Tử Thần cũng bảo vệ nàng.

Song, gió bao bọc quanh người nàng cũng dần dần lắng xuống, Nhạn Hồi biết, với tình trạng hiện giờ của cơ thể, chờ gió biến mất, trong thoáng chốc nàng cũng sẽ như Tử Thần, hồn phi phách tán.

Không ai cứu được Tử Thần, cũng không ai tới cứu nàng…

Thôi thì cứ vậy cho xong, không cần giãy giụa… Ánh mắt Nhạn Hồi lập tức trở nên ảm đạm.

“Nhạn Hồi.” Vảy Hộ Tâm trong tim dần dần bắt đầu nóng lên, tiếp đó ngày càng nóng, ngày càng nóng, tựa như một miếng sắt nung đỏ khảm vào

https://thuviensach.vn

tim nàng, khiến nàng cảm thấy mình vẫn còn là một người sống.

Một tiếng rồng gầm từ chân trời bên ngoài động truyền vào.

Nghe rất nhỏ, rất xa, nhưng lại khẽ đánh thức chút ánh sáng trong mắt Nhạn Hồi.

Không lâu sau, tiếng rồng gầm vang dội đất trời, trong Sát trận, dưới đáy địa lao, Nhạn Hồi cũng cảm nhận được sức mạnh khuấy động trời đất kia, dường như có thể khiến núi sông rung chuyển.

"Yêu long!"

"Là Yêu long!"

Bên ngoài có tiên nhân kinh hô, nhưng âm thanh này đã trở thành tạp âm trong tai Nhạn Hồi, dần dần bị vứt bỏ. Nàng chỉ nghe thấy sau tiếng rồng gầm thứ ba, một sức mạnh khổng lồ bỗng đè xuống địa lao.

Mắt trận đỏ tươi ngoài động "rắc" một tiếng nứt ra một đường. Ánh sáng đỏ trong địa lao lập tức tối đi.

Thân rồng từ chân trời phủ phục xuống, mang theo gió, đưa lửa tới, trấn áp sức mạnh của pháp trận, gột rửa tất cả sát khí.

Mắt trận vỡ nát, ánh sáng đỏ biến mất. Địa lao tối đen như lúc đầu, ánh trăng trên trời vẫn như cũ.

Ánh trăng lạnh lẽo từ cửa động rọi xuống, Thiên Diệu thân mặc hắc bào đứng trước mặt Nhạn Hồi.

Bốn mắt giao nhau, Nhạn Hồi toàn thân nhếch nhách, Thiên Diệu khôi ngô tuấn tú, giống như một vị thần trên trời cao giáng xuống, nhưng cũng

https://thuviensach.vn

tựa như ác ma từ địa ngục bước ra. Giống hệt lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng tất cả mọi thứ đều thay đổi hoàn toàn.

Hắn không còn gầy ốm, không còn bất an, dường như hắn đã lấy lại được sức mạnh chấn động trời đất. Lúc này đây, hắn đã biến thành người như vậy, nhưng người đó lúc nhìn thấy Nhạn Hồi ủ rũ dưới đất lại không giấu nổi vẻ xót thương.

Hắn cúi người cong lưng, ẵm nàng lên như một đứa trẻ: “Ta đưa cô đi.”

Vẫn luôn là nàng cứu hắn.

Còn lần này, đổi lại là hắn đến cứu nàng.

https://thuviensach.vn

71

Thiên Diệu ẵm Nhạn Hồi, cảm nhận toàn thân nàng lạnh lẽo, cả người không còn chút sức lực, hắn không kìm lòng được ôm chặt nàng hơn, áp sát cơ thể của mình vào nàng, giống như trước đây nàng truyền cho hắn hơi ấm, giờ phút này hắn muốn dùng sự ấm áp ít ỏi của cơ thể mình để an ủi nàng.

"Chúng ta đi thôi."

Nhạn Hồi như bị lời này thức tỉnh, khản đặc thốt ra ba chữ cực khẽ: "Đại sư huynh…"

Nếu không phải miệng nàng đang kề bên tai Thiên Diệu, hắn sẽ không thể nào nghe thấy chút âm thanh thều thào này.

Lòng Thiên Diệu thắt lại, tựa như bị giọng nói cơ hồ không thể nghe thấy của Nhạn Hồi siết đau.

"Đừng để… đại sư huynh lại đây."

Thiên Diệu tìm kiếm khắp địa lao, nhưng không thấy bóng dáng Tử Thần, nhớ lại sát khí trong địa lao lúc vừa vào, còn có luồng gió như có như không vẫn quanh quẩn bên người nàng, hắn đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Thiên Diệu thoáng im lặng, ẵm Nhạn Hồi bước đi, "Hắn không còn nữa."

Nhạn Hồi lập tức nắm cánh tay Thiên Diệu, "Huynh ấy còn."

https://thuviensach.vn

Các tiên nhân của núi Thần Tinh đang bày trận. Ai mở Sát trận trong địa lao đối với họ đã không còn quan trọng, Yêu long xông lên núi Thần Tinh cứu phạm nhân, đây mới là chuyện cấp bách nhất họ cần phải xử lý.

Có người hét vang hỏi Thiên Diệu: "Yêu nghiệt phương nào dám lén xông lên núi Thần Tinh ta?"

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn trời: "Nhạn Hồi, chúng ta phải đi thôi."

Nhạn Hồi nhắm mắt, Tử Thần có còn hay không nàng rõ ràng hơn ai hết, tình thế ở đây lòng nàng cũng rõ, phải đi rồi, không thể để Thiên Diệu bỏ mạng tại nơi này.

Đã đến lúc nàng từ biệt đại sư huynh…

Tựa như có một chiếc rìu sắc bén bổ vào tim, nàng nghiến chặt răng, chặt đến mức trán nổi gân xanh, sau khi nhẫn nhịn lâu thật lâu nàng mở mắt, đáy mắt cất chứa sát khí, khàn giọng nói với Thiên Diệu: "Đi."

Thiên Diệu chẳng chút do dự, toàn thân lóe lên ngọn lửa.

Cổ Nhạn Hồi vẫn còn buộc sợi xích cuối cùng, Thiên Diệu không buồn nhìn Diệt Hồn Tiên rơi dưới đất, nắm lấy sợi xích, trong tay bùng lên ngọn lửa hừng hực đốt sợi xích này tan chảy, đứt đoạn.

Chỉ trong tích tắc, khắp người hắn phát ra yêu khí bức người như lúc mới đến, bay vút lên phía trên.

Ra khỏi địa lao, nhìn các tiên nhân núi Thần Tinh bên dưới, bàn tay níu chặt áo Thiên Diệu của Nhạn Hồi khẽ siết lại. Thiên Diệu cụp mắt, ôm nàng xoay người trong không trung, thân hình lơ lửng ở lưng chừng trời, quanh người mở ra một kết giới yêu khí hình tròn, bao bọc hai người bên trong. Một tay hắn ôm Nhạn Hồi, đưa yêu lực vào cơ thể nàng.

https://thuviensach.vn

Khí tức ấm nóng dâng lên, trị liệu cổ họng khô rát của nàng, khiến Nhạn Hồi có thể nói chuyện bình thường trở lại: “Lăng Phi.” Nàng nghiến răng thốt hai chữ này, rõ ràng giọng nói không lớn, nhưng dường như có thể truyền khắp hai mươi tám đỉnh của núi Thần Tinh.

Lăng Phi đứng trên vách núi đỉnh Tâm Túc, nghe Nhạn Hồi gọi tên mình, cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Ả nhìn về hướng phát ra âm thanh, lờ mờ nhận ra có một bóng người lấp loáng lơ lửng trong không trung. Ả biết chắc chắn Nhạn Hồi không trông thấy mình, cũng biết lúc này Nhạn Hồi không có năng lực làm bất kỳ chuyện gì nguy hại tới ả, nhưng đáy lòng ả chột dạ bất an, sau khi nghe Nhạn Hồi gọi thì càng thêm run rẩy.

Cơ thể Nhạn Hồi yếu ớt rã rời, ánh mắt vô hồn, nhưng trong đôi mắt tựa như có một ngọn lửa đen đang hừng hực cháy: “Món nợ máu ngươi thiếu ta hôm nay sẽ có một ngày ta bắt ngươi trả lại! Phàm là đệ tử môn hạ của Lăng Phi, ta gặp ai sẽ giết kẻ đó, phàm là vật Lăng Phi sở hữu, ta thấy vật gì sẽ hủy vật đó.” Nàng căm hận gằn từng chữ, “Từ nay về sau, Nhạn Hồi ta và núi Thần Tinh thề không đội trời chung.”

Giọng nói khản đặc tỏa ra sát khí lạnh lẽo khiến toàn bộ các tiên nhân có mặt đều im lặng.

Nhạn Hồi vừa dứt lời, Thiên Diệu xoay tay, một thanh trường kiếm xuất hiện bên cạnh hắn.

Có tiên nhân vừa nhìn rõ, lập tức kinh ngạc hét lên: “Là Trường Thiên kiếm!”

“Yêu long này đã đánh cắp Trường Thiên kiếm của Tam Trùng sơn!”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nhướng mày, vẻ mặt cao ngạo: “Ta vốn không hứng thú với Thần kiếm của các ngươi, tuy nhiên nếu các ngươi đã hiểu lầm, vậy ta sẽ tác thành cho hiểu lầm của các ngươi.” Nói xong, lòng bàn tay hắn lóe lên ngọn lửa, tỏa ra nhiệt độ nóng hơn nham thạch của Tam Trùng sơn, bóp chặt đốc Trường Thiên kiếm.

Thân kiếm run rẩy như khóc như than.

Đến khi thân kiếm bị nung đỏ hồng thì Thiên Diệu liền ném đi, nó lập tức nổ tung thành nhiều mảnh vụn trong không trung, vài tiên nhân núi Thần Tinh không tránh kịp, bị mảnh vụn Trường Thiên kiếm cứa rách áo rách da.

Các tiên nhân kinh hãi vô cùng, có người hết sức phẫn nộ với sự khiêu khích của Thiên Diệu, hét lớn, định tiến lên giao chiến.

Thiên Diệu chẳng mảy may để ý, lắc người hóa thành hỏa long lao đi như cơn gió lốc, bay về phía chân trời, tốc độ nhanh đến mức khiến các tiên nhân núi Thần Tinh muốn đuổi cũng không đuổi kịp.

Nhạn Hồi nằm bò trên lưng rồng của Thiên Diệu, ngọn lửa trên người hắn vừa nãy rõ ràng đã nung chảy Trường Thiên kiếm, giờ đây bao bọc quanh người Nhạn Hồi vậy mà lại không đốt cháy một sợi tóc nào của nàng, hơn nữa còn ấm áp như một chiếc chăn bông bao bọc nàng bên trong, khiến cơ thể lạnh lẽo dần dần ấm nóng từng chút. Cảm giác này dịu dàng như tình cảm mà Thiên Diệu dành cho nàng nhưng chưa bao giờ nói ra.

Nàng nhắm mắt, mặc kệ Thiên Diệu muốn đưa mình đi đâu, mệt mỏi thiếp đi, không còn sức lực nghĩ tới bất kỳ điều gì nữa.

Khi Nhạn Hồi tỉnh lại không biết đã là ngày thứ mấy, nắng ngoài cửa sổ chiếu sáng vào phòng, khiến bóng người ngồi bên cạnh nàng có vẻ mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nheo mắt.

“Nhịn đau một chút.” Người đó nói, “Sẽ lấy ra ngay.”

Nhạn Hồi bất ngờ cảm thấy cổ mình nóng hổi, “rắc” một tiếng, xích sắt trói buộc trên cổ nàng bao nhiêu hôm cuối cùng cũng bị bẻ gãy.

Thiên Diệu lấy sợi xích ra xong thì nhíu mày: “Để lại sẹo trên cổ rồi.” Hắn đưa tay lên vuốt khẽ, nhờ lực đạo Thiên Diệu xoa dịu, Nhạn Hồi dường như cảm giác được vết sẹo trên cổ mình là hai đường mảnh lõm vào, chắc là do đeo xích quá lâu nên da thịt trên cổ nàng bị rách. Thiên Diệu nói, “Trên sắt có gỉ, màu cũng đậm, để ta hỏi Thanh Khâu xem có ai biết xóa sẹo này không.”

“Để đó đi.” Giọng Nhạn Hồi khản đặc, “Để vết sẹo này lại đi.”

Để nàng luôn nhớ rằng, mình còn phải tìm người kia đòi lại món nợ máu.

Chứng cứ quan trọng như vậy nên để lại, vì đây là ân tình mà nàng đã nợ Tử Thần.

Thiên Diệu sao lại không biết trong lòng Nhạn Hồi đang nghĩ gì, hắn chỉ lặng im.

Hắn hiểu Nhạn Hồi, thế nên hắn biết đối với nàng, khó gánh vác nhất không phải là vết thương trên người, mà là ân tình nàng nợ người khác. Huống hồ món nợ ân tình này, Nhạn Hồi không bao giờ trả được…

Thiên Diệu xưa nay không biết an ủi, cũng biết cho dù an ủi thế nào cũng không an ủi được Nhạn Hồi. Hắn im lặng ở bên nàng thật lâu, cuối cùng chỉ nói một câu: “Nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Thiên Diệu.”

https://thuviensach.vn

Trước khi hắn xoay người rời đi, Nhạn Hồi gọi hắn.

Thiên Diệu ngoảnh lại, thấy đôi mắt nàng trống rỗng nhìn vào một nơi trong không trung, một lúc lâu sau mới nhìn hắn: "Cảm ơn ngươi tới cứu ta."

Thiên Diệu mấp máy môi, chưa thốt thành lời, Nhạn Hồi đã hỏi: "Gân cốt ta đứt hết chưa?"

"Vẫn chưa."

"Có nối lại được không?"

"Hơi khó, nhưng không phải hoàn toàn không thể."

Ánh mắt nàng tựa như ngân thương phát sáng, nhấp nháy hàn quang: "Nối gân cốt xong ta muốn vào Yêu đạo."

Đây là lần đầu tiên Thiên Diệu thấy nàng để lộ ánh mắt như vậy. Sau khi rời khỏi núi Thần Tinh, chuyện gì nàng cũng dùng thái độ làm cũng được không cũng được để đối diện, bởi vậy trong mắt người ngoài khó tránh thấy nàng lơ đãng, thấy nàng vô lại. Thế nhưng lần này Thiên Diệu nhìn thấy quyết tâm buộc phải làm trong mắt nàng, ngoài ra còn có…

Thù hận.

Hắn rất quen thuộc với ánh mắt này.

Đó là ánh mắt khi hắn nhìn mình trong gương sau giấc mộng mỗi đêm ở núi Đồng La.

https://thuviensach.vn

Đó là thù hận muốn giết một người nào đó để trút hết phẫn nộ trong lòng, là thù hận lắng đọng trong xương tủy, không kích động điên cuồng, không thốt ra thành lời, mà lại khắc ghi sâu tận trong tâm.

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi một lúc lâu rồi gật đầu: "Được."

Không hỏi nửa câu, cũng chẳng một lời thoái thác.

Nàng muốn nối lại gân cốt, hắn sẽ giúp. Nàng muốn tu luyện yêu thuật, hắn sẽ dạy.

Nhạn Hồi ngoảnh đầu đi, nhắm mắt lại, một lần nữa nói: "Cảm ơn."

Thiên Diệu không đáp, định im lặng lui ra khỏi phòng thì Chúc Ly đưa mấy y dược đồng tử vội vã từ ngoài viện vào, lên tiếng gọi: "Nhạn Hồi?"

Y dược đồng tử vây quanh bên giường, nhanh nhẹn chữa trị cho nàng.

Nhạn Hồi không đáp Chúc Ly, Chúc Ly nóng lòng nhìn Thiên Diệu: "Hôm nay binh sĩ từ tiền tuyến về có rất nhiều người bị thương, ta không dễ gì mới gọi được mấy y dược đồng tử tới đây, tới muộn hay xảy ra chuyện gì vậy, tại sao Nhạn Hồi vẫn chưa tỉnh?"

Nghe vậy Nhạn Hồi mở mắt khàn giọng hỏi: "Yêu tộc tấn công Quảng Hàn môn rồi sao?"

Chúc Ly giật mình, quay đầu nhìn nàng: "Cô tỉnh rồi à? Có chỗ nào không khỏe không?"

"Yêu tộc tấn công Quảng Hàn môn rồi sao?" Nhạn Hồi lặp lại câu hỏi lần nữa.

https://thuviensach.vn

Chúc Ly đành đáp: "Đâu đơn giản vậy, Quảng Hàn môn tuy gần Tam Trùng sơn, nhưng ở giữa cũng cách mấy chục môn phái tu tiên lớn nhỏ, lần này vượt qua Tam Trùng sơn chẳng qua chỉ là đội tiên phong của Yêu tộc, thăm dò thử hiện nay rốt cuộc Tiên môn có bao nhiêu thực lực thôi. Đêm qua đội tiên phong đã rút về rồi."

Nhạn Hồi nhắm mắt.

Nguy cơ của Quảng Hàn môn đã qua, chưởng môn các Tiên môn đều sẽ lục đục rời khỏi Quảng Hàn môn.

Lăng Tiêu…

Có lẽ cũng đã về núi Thần Tinh.

Sư phụ lạnh lùng này của nàng có giận không, có buồn không, đại đồ đệ của người, đại sư huynh của nàng… đã chết rồi.

Quả thật Lăng Tiêu đã quay về núi Thần Tinh.

Hắn đứng trên ngọn núi hành hình Nhạn Hồi một lúc rất lâu.

Trong đất ở đây vẫn còn lưu lại mảnh vụn của Trường Thiên kiếm, mảnh vụ cắm vào đất quá sâu, có mảnh vì quá nóng đã hòa làm một thể với đá, không ai có thể nhặt lên được.

Lăng Tiêu đứng chắp tay trên ngọn núi bừa bộn này, nghe tường thuật hết chuyện hôm đó, Tử Nguyệt quỳ bên cạnh địa lao lặng lẽ chùi nước mắt, cuối cùng Lăng Tiêu cất tiếng:

"Các ngươi chính mắt nhìn thấy Yêu long giết Tử Thần à?"

https://thuviensach.vn

Đệ tử bẩm báo ngây người, tiếp đó đáp: "Lăng Phi sư thúc… đã nói vậy."

Hắn thoáng im lặng rồi hỏi: "Vậy Nhạn Hồi nói thế nào."

"Chuyện này… Cô ta được Yêu long cứu đi. Lời cô ta… có lẽ…"

Lăng Tiêu còn chưa nghe hết đã phẩy áo, thân hình lập tức biến mất trên đỉnh núi, hào quang lưu chuyển, chỉ trong chốc lát đã đáp xuống đỉnh Tâm Túc, đệ tử xung quanh chưa kịp nhìn thấy bóng, hắn đã đi thẳng tới cửa đại điện, không dùng tay gõ cửa, khí tức quanh người bùng lên, tức thì có một sức mạnh cực lớn đẩy tung hai cánh cửa. Lăng Phi đang xếp bằng tĩnh tọa trong điện, chợt thấy Lăng Tiêu tới liền giật mình run rẩy, khí tức suýt chút rối loạn.

"Sư huynh…"

Trên trán Lăng Tiêu hiện gân xanh tựa như phẫn nộ cực độ, hắn nhìn Lăng Phi hồi lâu, mãi đến khi Lăng Phi không thể không khẽ cụp mắt, cuối cùng hắn như nghiến răng nói từng câu từng chữ: "Lén khởi động Sát trận, hại tính mạng đệ tử, lòng dạ độc ác vô cùng…"

Đón lấy ánh mắt không dám tin của Lăng Phi, Lăng Tiêu nói: "Núi Thần Tinh không mời nổi tượng Phật lớn như cô, sau này cô hãy về Quảng Hàn môn xin Tố Ảnh chân nhân che chở đi."

Ý của lời này là muốn đuổi Lăng Phi ra khỏi núi Thần Tinh!

Lăng Phi kinh ngạc không nói nên lời, tiến lên muốn hỏi Lăng Tiêu, nhưng thân hình Lăng Tiêu đã biến mất khỏi đỉnh Tâm Túc, dường như không muốn nghe ả nói bất kỳ điều gì.

https://thuviensach.vn

72

Y dược đồng tử coi vết thương cho Nhạn Hồi , nhân lúc những người này chưa đi, Nhạn Hồi hỏi: “Ta muốn tẩy tủy vào Yêu đạo, cơ thể ta hiện tại có chịu nổi không?”

Nàng vừa dứt lời, Chúc Ly bên cạnh liền giật mình: “Tẩy tủy vào Yêu đạo lúc này? Cô…”

Y dược đồng tử đứng đầu trông có vẻ nhỏ tuổi, giọng nói cũng non nớt, nhưng lời nói ra lại rõ ràng rành mạch, đầy đủ lý lẽ: “Gân cốt của cô nương đứt hơn một nửa, theo lý thì với tình trạng này bọn ta không khuyên cô nương tu đạo, cho dù là tu Tiên đạo hay Yêu đạo đều khiến cơ thể cô chịu đau đớn khôn cùng.”

Nhạn Hồi kiên định hỏi: “Còn tu được không?”

Y dược đồng tử nghe vậy đành gật đầu, “Nếu cô nương kiên trì vào Yêu đạo ngay bây giờ cũng không phải không được, đối với việc tẩy tủy thì thời điểm này là tốt nhất, gân cốt đứt hết, tiên căn của cô nương cũng đứt hơn nửa rồi, nên việc tẩy tiên căn rất dễ dàng. Sau khi tẩy đi tiên căn, cô nương tu luyện tâm pháp của Yêu tộc thì có thể trực tiếp hình thành nội đan của Yêu tộc trong cơ thể, đến khi đó nối lại gân cốt là cô nương coi như đã vào được Yêu đạo, trở thành Yêu.”

“Được.” Nàng không hề do dự, “Nơi nào của Yêu tộc có thể tẩy tủy?”

“Đi vào khu rừng phía Tây Nam của Thanh Khâu, có một dòng nước từ Hắc Sơn chảy xuống gọi là Hắc Hà, nước đó có thể tẩy tủy.”

Y dược đồng tử đáp xong, thấy Nhạn Hồi không hỏi gì nữa bèn lui ra.

https://thuviensach.vn

Sau khi y dược đồng tử đi, Chúc Ly không tán đồng đi tới bên cạnh Nhạn Hồi, "Từ Thanh Khâu đi về phía Tây Nam dân cư dần thưa thớt, chướng khí rất nặng, cơ thể cô thật sự chịu nổi sao?" Nó nói, "Cô không thể nghỉ ngơi chờ sức khỏe tốt hơn rồi mới nghĩ tới chuyện tẩy tủy được sao?"

Nhạn Hồi bướng bỉnh lắc đầu, như không nghe lọt bất kỳ lời nào.

Chúc Ly nhìn sang Thiên Diệu, muốn nói Thiên Diệu hãy khuyên Nhạn Hồi, song Thiên Diệu chỉ im lặng đứng bên cạnh, thái độ này nói rõ hắn sẽ không phản đối quyết định của nàng.

Chúc Ly bất lực, đành thở dài, "Đi về hướng Tây Nam yêu quái rất nhiều, ở đây ta có vật tượng trưng cho tộc Cửu Vĩ Hồ, cô đeo nó trên người, yêu quái khác sẽ không tới quấy nhiễu cô. Có điều, hiện giờ Thanh Khâu đang lúc dùng người, ta không thể phái ai đưa cô đi…"

Nhạn Hồi lắc đầu: "Không cần đâu, đa tạ."

Thiên Diệu lên tiếng: "Chờ cô xuống giường đi được ta sẽ đi với cô."

"Cũng không cần." Nhạn Hồi nhắm mắt, cơ hồ từ chối ngay không suy nghĩ, "Ta đi một mình." Nàng nói, "Nếu không có yêu quái khác quấy nhiễu, vậy để ta đi một mình đi."

Nàng muốn ở một mình một thời gian, không muốn bất kỳ ai làm phiền.

Chúc Ly sầu não nhíu mày.

Ra khỏi phòng, Chúc Ly bực bội hỏi Thiên Diệu: "Ở núi Thần Tinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao Nhạn Hồi lại như vậy? Ngươi không để cô ấy một mình tới Hắc Hà thật đó chứ?"

https://thuviensach.vn

“Ổn chết được.” Thiên Diệu bước một mạch ra khỏi viện. “Cho ta biết đường tới Hắc Hà.”

Chúc Ly giận nghiến răng: “Người nào cũng không chịu nói rõ, chỉ biết sai ta làm việc thôi, ta tới hầu hạ các ngươi sao!” Chúc Ly chợt nhớ lại sắc mặt tái xám của Nhạn Hồi ban nãy liền im lặng.

Nàng vốn là một nữ hán tử phóng khoáng xấc xược, nhưng giờ lại ủ rũ nản lòng đến cực độ, thật sự…

Khiến người ta xót xa.

Năm ngày sau, Nhạn Hồi đã có thể đi lại được. Nàng xin y dược đồng tử bản đồ tới Hắc Hà rồi tự mình xuất phát mà không cho ai biết.

Trên đường vào rừng, Nhạn Hồi tiện tay bẻ một cành cây, nàng nhìn cành cây trong tay hồi lâu rồi ném lên không trung, muốn ngự kiếm bay lên như lúc trước, nhưng khi đạp lên được cành cây, chỉ bay được hai ba trượng nàng đã loạng choạng ngã nhào xuống đất.

Ngã rất thảm hại, Nhạn Hồi bật dậy phủi đất trên người mình, nhặt cành cây lên nhìn rồi bật cười một tiếng, ba phần mỉa mai, ba phần bất lực, ngoài ra còn có lạnh lẽo thê lương không kể xiết, nét thăng trầm dâu bể giữa mi tâm nàng như được tô đậm hơn thêm.

Thì ra, dấu vết thời gian đã hằn lên khóe mắt và in lên gò má nàng.

Đối với nàng thì ngự kiếm bay vốn chỉ là chuyện đơn giản như ăn cơm, thế mà giờ đây, đôi bàn tay dùng ăn cơm của nàng đã bị đứt gãy.

Nhạn Hồi nắm chặt cành cây trong tay, dọc đường dùng nó rẽ lối, đi về phía nơi nàng muốn đến.

https://thuviensach.vn

Đi suốt một ngày vẫn chưa tới Hắc Hà, Nhạn Hồi tìm một khoảnh đất bằng phẳng bên đường ngồi nghỉ, vừa khéo, dường như đêm trước có yêu quái nghỉ chân tại đây nên có củi vụn rải rác xung quanh, bên cạnh còn mấy quả dại chưa ăn hết.

Nhạn Hồi nhặt lên lau sạch rồi ăn, kế đó nhóm lửa, khoác áo nằm ngủ trên đất.

Cơ thể Nhạn Hồi vẫn chưa khỏe hẳn, cả ngày hôm nay đi suốt khiến nàng rất mệt, dù vậy nàng vẫn không ngủ say, trong mơ có rất nhiều âm thanh hỗn tạp huyên náo khiến đầu óc nàng rối rắm. Có một bóng người dần dần bước về phía nàng trong cảnh ồn ào, Nhạn Hồi nhận ra đó là bóng Tử Thần, nhưng Tử Thần đi rất lâu mà vẫn không đến bên cạnh nàng được.

Nhạn Hồi liền bước tới, cố gắng chạy về phía trước: "Đại sư huynh! Huynh vẫn còn sống phải không? Muội chỉ nằm thấy ác mộng thôi phải không?"

Suốt đêm nàng chạy về hướng bóng người đó, nhưng mãi vẫn không thể đến gần. Nàng nhìn bóng Tử Thần, song có làm thế nào cũng không chạm vào được.

Ánh trăng rọi vào mắt, xé rách màn đêm, bóng người biến mất, Nhạn Hồi tỉnh lại, nhìn lá cây đong đưa một lúc nàng mới phản ứng được, thì ra đây mới là giấc mộng của nàng.

Nàng đã mơ một giấc mộng rất đẹp, Tử Thần vẫn còn, mọi chuyện vẫn như xưa.

Nhạn Hồi nheo mắt thích ứng với ánh sáng chói chang một lúc thật lâu, dập tắt đống lửa bên cạnh, phủi phủi y phục tiếp tục lên đường.

Yên lặng bình thản như trong lòng chẳng chút đau đớn hụt hẫng nào.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đi hết ba ngày, ba ngày này coi như nàng may mắn, dọc đường luôn có quả dại rơi sẵn để ăn, có ống trúc để đựng nước uống, cũng dễ dàng gom được củi khô nhóm lửa.

Ngoài việc mỗi đêm đều ngủ không yên, Nhạn Hồi cảm thấy hình như mình rất thích hợp sống nơi hoang dã, vì nàng thật sự vô cùng may mắn.

Chiều tối thứ ba, Nhạn Hồi tính thời gian, đi suốt đêm nay tuy có thể tới được bờ Hắc Hà, nhưng lại không còn hơi sức tẩy tủy, chi bằng nghỉ một đêm trong hốc cây này, dưỡng sức để ngày mai chịu đựng cơn đau tẩy tủy.

Hốc cây cũng rất sạch sẽ, bên trong còn có ít cỏ khô không biết là do động vật hay yêu quái vứt xiêu xiêu vẹo vẹo, Nhạn Hồi chỉ cần trải ra là ngủ được.

Đêm đó, trong giấc mơ của Nhạn Hồi vẫn đầy tiếng ồn ào, nhưng có lẽ liên tục mệt mỏi mấy ngày tích tụ lại, đêm nay âm thanh trong mơ của nàng đặc biệt to, đến mức ngay cả Nhạn Hồi chưa bao giờ nghe rõ lời mình nói trong mơ cũng nghe thấy âm thanh này.

Nàng giật mình toát mồ hôi lạnh.

Giọng nói… là giọng nói của nàng.

Là tiếng hét của nàng trong địa lao núi Thần Tinh hôm đó, dư âm dai dẳng, hết hồi này tới hồi khác, vừa thê lương vừa đáng sợ. Nhạn Hồi nhìn bóng Tử Thần thoắt ẩn thoắt hiện, phát hiện Tử Thần không đi về phía nàng, ngược lại quay lưng về phía nàng mà đi. Ở hướng Tử Thần đi tới, ánh sáng đỏ ngút trời, tựa như khắp trời đều là huyết sắc.

Lòng Nhạn Hồi biết rõ đó là gì, nàng chạy về phía Tử Thần, gắng sức gào thét, nàng muốn kéo hắn lại, nàng muốn gọi hắn đừng đi, đừng đi về

https://thuviensach.vn

phía đó, cứ để người nên ở trong ánh sáng đỏ kia tiếp tục ở đó, đừng cứu nàng, không cần lo cho nàng, đừng bỏ mạng vì nàng.

Người đáng chết…

Rõ ràng là nàng.

“Nhạn Hồi.”

Âm thanh lớn khiến mặt đất rung chuyển, đánh thức Nhạn Hồi từ trong mơ.

Xung quanh chỉ có tiếng côn trùng rả rích và tiếng gió đêm thổi lá cây xào xạc, tất cả đều yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Nhạn Hồi có thể nghe thấy tim mình đập thình thịch. Ánh mắt nàng vô hồn, đảo quanh bốn phía, lúc này mới nhìn thấy người bên cạnh.

Người đó vẫn đang ôm vai nàng, hai tay siết chặt, đầu mày hắn cũng nhíu chặt hệt như nàng.

“Thiên Diệu…”

Nàng thất thần gọi tên hắn, giọng điệu tựa như không chắc chắn hắn có phải là Thiên Diệu không, không phân rõ mộng cảnh và hiện thực.

Sau khi đưa Nhạn Hồi từ núi Thần Tinh về, đây là lần đầu tiên Thiên Diệu nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt tột cùng của nàng, trán đầy mồ hôi, cơ thể run rẩy, những cảm xúc bị nàng đè nén tận đáy lòng lúc này đều bộc lộ ra, không kịp che giấu.

Lòng Thiên Diệu thắt lại: “Ta đây.”

https://thuviensach.vn

Lời đáp này dường như khiến Nhạn Hồi bình tâm trở lại, nàng mượn sức Thiên Diệu ngồi dậy, nhìn sống lưng thẳng tắp, không cần tựa vào hắn, tuy trong lòng Thiên Diệu không muốn, nhưng cuối cùng buông vai nàng ra.

Nhạn Hồi ôm mặt, khi bình tĩnh lại đôi chút nàng liền hỏi: "Sao ngươi lại ở đây?" Giọng nàng dường như không hề khác thường, chỉ thoáng chốc sau, nàng đột nhiên hiểu ra tất cả.

"Chả trách ta đi đường lại thuận lợi đến vậy…"

Thiên Diệu nghĩ Nhạn Hồi sẽ trách mắng hắn, hiểu rõ tính nàng nói sao làm vậy, Thiên Diệu giải thích: "Tuy có biểu tượng của tộc Cửu Vĩ Hồ mà Chúc Ly đưa, nhưng vẫn có không ít yêu quái không nghe mệnh lệnh tộc Cửu Vĩ Hồ, với tình trạng cô hiện giờ thật sự không thích hợp bôn ba một mình…"

"Ta biết." Nhạn Hồi không trách hắn. "Cảm ơn ngươi đã đi cùng ta."

Cho nàng không gian, cho nàng tôn trọng, bố trí tất cả không để lộ dấu vết, chắc chắn Thiên Diệu đã tốn không ít tâm tư. Nhạn Hồi không ngốc, nàng có thể cảm nhận được. Im lặng một lúc nàng lại nói: "Cảm ơn."

Thiên Diệu rời mắt, mấp máy môi: "Không cần cảm ơn." Hắn dường như không thích ứng với những lời như vậy, vừa nói vừa đi ra ngoài hốc cây, đến khi đứng bên ngoài, quay lưng về phía Nhạn Hồi, hắn nói rành mạch hơn: "Ta cũng có nhiều lời cảm tạ chưa bao giờ nói với cô."

Nhạn Hồi khẽ ngây người.

Thiên Diệu nghiêng đầu, ánh trăng soi đường cong hoàn mĩ trên gương mặt hắn, nhìn vẻ mặt sửng sốt của Nhạn Hồi, hắn khẽ thì thầm, "Chắc cô không biết cô đã làm những chuyện gì cho ta đâu."

https://thuviensach.vn

Cứu hắn, bảo vệ hắn, vừa như khiên vừa như kiếm của hắn.

Tuy nhiên, nàng lại chưa bao giờ nhận ra điều này.

Thiên Diệu ngồi ngoài hốc cây, đưa lưng về phía Nhạn Hồi, sống lưng thẳng tắp, chăm chú nhìn trời cao: “Ngày mai cô phải tẩy tủy, ngủ đi.”

https://thuviensach.vn

73

Sáng hôm sau, cuối cùng Nhạn Hồi và Thiên Diệu cũng tới Hắc Sơn.

Từ xa đã thấy một con suối ngoằn ngoèo từ trong núi chảy ra, nước suối trong suốt thấy đáy, không hề vẩn đục như tên nó.

Nhạn Hồi khom người xuống thử dùng tay chạm vào nước suối, vừa chạm vào, nàng đã cảm thấy ngón tay đau nhói, tựa như bị cứa đứt, tiên lực trong cơ thể theo nước suối chảy đi.

"Là chỗ này." Nhạn Hồi rút tay về, đứng dậy xoay người nhìn Thiên Diệu, "Tiên lực trong cơ thể ta không còn nhiều, y dược đồng tử nói có lẽ tắm trong nước này ba canh giờ là tẩy tủy xong. Ngươi ở đây chờ ta à?"

Thiên Diệu gật đầu.

Nhạn Hồi nhìn hắn. Hai người nhìn nhau một lúc, Thiên Diệu khẽ nhướng mày: "Sao vậy?"

"Ta phải cởi hết quần áo."

Ánh mắt Thiên Diệu khẽ chuyển, hắn đi tới sau gốc cây bên cạnh, khoanh tay lẳng lặng đứng chờ. Thiên Diệu chỉ còn thiếu tim rồng chưa tìm được, thính lực của hắn nhạy bén hơn lúc trước rất nhiều, chỉ cần nghe tiếng Nhạn Hồi cởi y phục sột soạt, hắn có thể biết nàng đang cởi gì.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, hắn cảm thấy dường như có một số ý nghĩ đang cựa quậy dâng trào trong lòng mình, bèn đưa mắt nhìn trời, đến khi nghe tiếng Nhạn Hồi đã bước xuống nước, hắn cơ hồ không thể khống chế, dỏng tai lên tập trung lắng nghe.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngâm mình trong nước, không biết là do nước lạnh hay bị sức mạnh trong nước kích thích, phát ra một tiếng hự nhẹ.

Âm thanh này khiến Thiên Diệu mất tự chủ, nghiêng đầu đưa mắt nhìn. Nhưng cuối cùng hắn sực tỉnh, quay ngoắt đầu đi, không hiểu tại sao mình lại trở nên…

Dung tục như một kẻ trộm dòm ngó cô nương nhà người ta tắm…

Lúc vở tuồng trong lòng Thiên Diệu đang hồi vô cùng đặc sắc, đột ngột truyền tới tiếng kêu của Nhạn Hồi, tiếp đó "tõm" một tiếng, hắn ngây người, đến khi nghe kĩ lại thì đã không còn động tĩnh gì nữa.

Thiên Diệu liền ngoảnh đầu, trên bờ Hắc Hà là y phục Nhạn Hồi cởi ra để đó, nhưng dưới suối không còn bóng nàng.

Hắn vội vàng bước đến bên suối, chẳng qua chỉ trong chốc lát thôi đã không còn cảm giác được khí tức của Nhạn Hồi nữa.

Hắn nhíu mày, cúi người chạm tay vào nước, cảm thấy ngón tay đau nhói, tiếp đó khí tức trong cơ thể không thể khống chế mà bị dòng nước hút, cuốn về phía xa xa.

Thiên Diệu thử thăm dò thêm một lúc, không vội rút tay về, chỉ trong chốc lát chậm trễ này, thình lình có một sức mạnh khác kéo tay Thiên Diệu, lôi hắn xuống.

Trong nước Hắc Hà này có sức mạnh tẩy tủy, hơn nữa còn ẩn giấu một sức mạnh khác. Thiên Diệu đăm đăm nhìn dòng nước suối trong suốt thấy đáy, chẳng chút tạp chất.

Nhưng sức mạnh này đang kéo hắn xuống, Thiên Diệu ngày càng cảm giác được rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi bị sức mạnh này kéo xuống rồi sao?

Nếu muốn tìm Nhạn Hồi thì phải đi theo sức mạnh này, đây là cách nhanh nhất cũng là cách nguy hiểm nhất. Thiên Diệu nhìn chăm chú, chẳng chút do dự nhảy "tõm" xuống lòng suối, để mặc sức mạnh kia kéo mình đi.

Khi thân hình Thiên Diệu hoàn toàn lăn vào trong nước, Hắc Hà lại trở về trạng thái trong suốt tĩnh lặng ban đầu, tựa như vừa rồi không xảy ra bất cứ chuyện gì. Còn Thiên Diệu khi xuống Hắc Hà thì bị sức mạnh kia kéo đi, chìm vào bóng tối, bốn phía xung quanh đều đen kịt.

Dần dà trong bóng tối đột nhiên xuất hiện rất nhiều hạt bụi nhỏ, mỗi lúc một nhiều, phủ trời ngập đất, sau đó ngưng tụ thành cây bên cạnh hắn, thành đất dưới chân hắn, thành người trước mặt hắn.

Nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc, Thiên Diệu thất thần.

Tố Ảnh lẳng lặng nhìn hắn, giọng điệu cất chứa lạnh lùng trời sinh: "Sao vậy?"

Thiên Diệu nhìn quanh, cảnh tượng xung quanh rất quen thuộc, là sơn cốc hắn ở hai mươi năm trước. Hắn ở bên kia cốc, đôi lúc sẽ tới chỗ các yêu quái tụ họp trong cốc để nghiên cứu cách tu hành. Nhưng từ khi gặp Tố Ảnh, hắn ít quay về cốc hơn.

Thiên Diệu nhìn cảnh sắc xung quanh hồi lâu, rồi quay đầu nhìn Tố Ảnh.

Tố Ảnh chậm rãi đi về phía hắn: "Tại sao lại nhìn ta như vậy? Tuy ngày mai ta phải quay về Quảng Hàn môn, nhưng ta sẽ không rời xa chàng đâu."

Đúng, cách đây hai mươi năm, trước khi Tố Ảnh về Quảng Hàn môn bày trận đã nói với hắn như vậy, Tố Ảnh bước tới trước nhẹ ôm lấy hắn: "Mười

https://thuviensach.vn

ngày sau chàng nhất định phải tới Quảng Hàn môn cưới ta.”

Đó là lần đầu tiên Thiên Diệu ôm người mình yêu vào lòng, năm đó hắn chỉ cảm thấy tình ý ngập tràn trong tim, hạnh phúc tới mức không giống như một Yêu long tu hành ngàn năm, mà như một tên ngốc sắp cưới được thê tử.

Năm đó…

“Cưới cô, sau đó để cô phanh thây róc vẩy, chế tạo khải giáp trường sinh bất tử cho người cô yêu sao?”

Tố Ảnh không hề kinh sợ, ngẩng đầu nhìn hắn, như vô cùng khó hiểu: “Chàng nói gì vậy, người ta yêu chẳng phải là chàng sao?”

Thiên Diệu cười lạnh: “Huyễn thuật nhỏ nhoi mà muốn mê hoặc lòng ta, để ta chìm đắm trong quá khứ à.” Một ngọn lửa bùng lên trong tay, hắn giơ tay bóp lấy mặt Tố Ảnh, đốt cháy đầu Tố Ảnh, thân hình Tố Ảnh hóa thành tro bụi trong tay hắn. Thiên Diệu phẩy tay, thiêu đốt hết tất thảy mọi thứ xung quanh, “Đáng tiếc là cô chọn sai người rồi.”

Bốn phía lại trở nên tối tăm, lặng ngắt như tờ, ngay cả tro bụi cũng biến mất.

Thiên Diệu bước đi trong bóng tối, bỗng dưng cảm thấy trăng trên trời sáng vằng vặc, hắn nghiêng đầu, sau lưng hắn là một gốc cây, còn trước mặt hắn là Nhạn Hồi đang đứng đưa lưng về phía ánh trăng, tay nắm chặt kiếm che chắn cho hắn, dù gương mặt nghiêng nghiêng nhưng vẫn vô cùng oai phong.

Lòng Thiên Diệu se thắt, hắn chăm chú nhìn bóng lưng Nhạn Hồi.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi.” Nhạn Hồi nói.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Thiên Diệu bất chợt hóa dịu dàng. Dù phía trước Nhạn Hồi là bóng tối bất tận ẩn chứa vô vàn âm mưu quỷ kế, nhưng nàng không hề thoái lui, vẫn dũng cảm đối mặt.

Thiên Diệu bước đến sau lưng Nhạn Hồi, nàng nghiêng đầu nhìn hắn, "Ở bên cạnh ta, đừng đi lưng tung."

"Không được." Hắn phản đối, "Ta phải đi cứu cô."

Nhạn Hồi sửng sốt, ngoái đầu nhìn hắn: "Sao lại cứu ta?"

Có lẽ vì biết là ảo giác, nên hắn quên không giấu cảm xúc trong lòng mình, đưa tay vỗ vỗ đầu Nhạn Hồi: "Cứu cô ra khỏi bi thương."

Trong lúc Nhạn Hồi còn chưa đáp, Thiên Diệu khẽ cụp mắt, không nói thêm một lời nào nữa, ngọn lửa trong tay hắn lại cháy lên, đập tan bóng Nhạn Hồi trước mặt.

Nhìn gương mặt Nhạn Hồi vỡ vụn trước mặt mình, cho dù biết rõ đây chỉ là ảo giác, thế nhưng lòng hắn vẫn thắt lại, một loại đau đớn không nói thành lời vô thanh vô thức dâng lên trong lòng hắn.

Sau khi ảo ảnh biến mất, đôi con ngươi Thiên Diệu co lại, toàn thân dấy lên sát khí, khí tức nóng bỏng tỏa ra dưới chân hắn, mỗi một bước của hắn đều khiến không gian rung chuyển kịch liệt.

Một bước đi là một ngọn lửa bùng lên trong bóng tối.

"Ra đây." Giọng hắn cực lạnh, cũng cực kì dứt khoát, tựa như ẩn giấu ngàn lưỡi đao, có thể xuyên thủng bất kì ý đồ xấu xa nào ẩn giấu trong bóng tối, "Trốn thì đừng trách ta không khách sáo."

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, hắn lại bước thêm một bước, một bước này lại sinh ra một ngọn lửa còn đáng sợ hơn trước mấy phần, loáng cái đã thiêu rụi hoàn toàn bóng tối xung quanh.

Tích tắc sau đó, bốn bề sáng sủa, có điều khí tức của huyễn trận vẫn còn.

Thiên Diệu nhìn bầu trời xanh trên đỉnh đầu, lác đác vài con chim én chao liệng báo hiệu xuân về.

Trong huyễn cảnh vấn vít tiên khí, trên không trung đôi lúc xuất hiện bóng người ngự kiếm bay qua, phóng mắt nhìn, phía xa xa là hai mươi bảy ngọn núi sừng sững, tính cả ngọn núi dưới chân hắn, tổng cộng là hai mươi tám ngọn núi.

Núi Thần Tinh, Thiên Diệu chỉ đến một lần lúc cứu Nhạn Hồi, dù vậy hắn nhớ rất rõ nơi này.

"Nhạn Hồi! Đừng chạy!" Một thanh niên vừa hét vừa lướt qua bên cạnh Thiên Diệu chạy về phía trước, tóm lấy một cô nương đang đứng đó, áo xám trên người cô nương này chẳng chút phù hợp với hoàn cảnh xung quanh: "Sao muội lại tranh chấp với Tử Nguyệt? Muội ấy là sư tỷ, muội phải tôn trọng muội ấy!"

Cô nương áo xám xoay người lại, quả nhiên là Nhạn Hồi, nàng nhìn chàng trai trước mắt, ngây người hồi lâu: "Đại sư huynh."

Tựa như không hề phát hiện xung quanh mình là huyễn cảnh, Nhạn Hồi thất thần nhìn Tử Thần nói: "Muội mơ thấy… huynh vì cứu muội mà bị hại chết…"

Tử Thần nhỏ giọng mắng: "Nói bừa gì vậy! Lần này đừng hòng lấp liếm qua mặt ta, lần sau để sư phụ biết xem người có trị muội không!"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi lắc đầu: “Sư phụ không quan tâm tới chúng ta đâu.”

Tử Thần chau mày: “Hôm qua muội nói luyện kiếm không thuận tay, hôm nay sư phụ đã cho muội thanh kiếm mới, sao muội có thể nói sư phụ không quan tâm muội, muội càng tu luyện càng mù mờ rồi! Ngày nào cũng nghĩ bừa.”

Nhạn Hồi vẫn nhìn Tử Thần, cuối cùng gật đầu: “Đúng, là muội nghĩ bừa, mơ thấy những thứ vớ vẩn.” Nói xong nàng mỉm cười, “Chút nữa muội sẽ tới nhận lỗi với Tử Nguyệt sư tỷ, sau này huynh tỉ kiếm với muội nhé, kiếm sư phụ mới cho muội dùng vẫn chưa quen tay.”

Tử Thần gật đầu, Nhạn Hồi bước theo sau hắn, khóe môi vẫn nở nụ cười.

Thiên Diệu thấy vậy nhíu chặt mày, hắn do dự đi theo Nhạn Hồi một đoạn, cuối cùng không nhịn được nữa, bước lên kéo Nhạn Hồi lại.

Nhạn Hồi ngoảnh đầu, nụ cười trên khóe môi vẫn còn vương, nàng nhìn hắn như thể hai người vốn không quen biết nhau. Mãi đến khi Thiên Diệu nghiêm mặt nhìn nàng thật lâu, Nhạn Hồi tựa như nhớ ra điều gì đó, nụ cười trên mặt dần dần tắt.

“Buông tay ra.” Nhạn Hồi nói, “Ta phải đi với đại sư huynh.”

“Cô biết đây là ảo giác.”

“Buông tay ra.”

Thiên Diệu không buồn nghe nàng nói, vẫn nắm chặt lấy nàng, “Cô không thể đi với hắn, nếu cứ như vậy cô càng chìm đắm trong ảo giác, thời gian lâu dần sẽ chẳng thể nào thoát ra được.”

Nhạn Hồi lắc đầu, giọng nói khẽ run rẩy: “Buông tay ra…”

https://thuviensach.vn

“Ta không buông cô ra đâu.” Thiên Diệu kiên định nhìn nàng, “Lúc gặp cô thì đã định sẵn rồi, mỗi một giờ một khắc sau này ta vẫn luôn bám chặt cô.”

“Để ta ở đây đi.” Nhạn Hồi nghẹn ngào, sau khi rời khỏi núi Thần Tinh, đây là lần đầu tiên nàng khóc, “Ở đây tốt lắm, ảo giác cũng được, để ta ở đây đi. Để tất cả vẫn nguyên vẹn.” Nàng cố thuyết phục hắn.

“Nhạn Hồi.” Thiên Diệu không thuận theo lời nàng, cho dù khiến Nhạn Hồi đau hắn cũng quyết không buông lỏng, “Đây là giả.”

“Giả thì đã sao!” Cuối cùng Nhạn Hồi cũng hét lớn, “Giả thì đã sao chứ!”

Nàng giãy giụa kịch liệt, Thiên Diệu sa sầm mắt, siết chặt Nhạn Hồi vào lòng, để mặc nàng vừa đánh vừa đá trong lòng mình, tựa như cảm thấy chưa hả giận, nàng còn cắn lên cổ Thiên Diệu. Nhạn Hồi cắn mạnh đến mức máu thịt lẫn lộn, vậy mà hắn vẫn im lặng không kêu đau tiếng nào.

Những đau đớn này chẳng thấm vào đâu, so với trăm ngàn vết thương từng xuyên thấu tim hắn.

Nhưng rồi sẽ ổn thôi.

Thiên Diệu ôm Nhạn Hồi, vỗ vỗ vào gáy nàng, hết sức dịu dàng, nhỏ giọng an ủi: “Nhạn Hồi, rồi sẽ ổn thôi.”

https://thuviensach.vn

74

Động tác của Nhạn Hồi từ từ dịu lại, nàng không đấm đá Thiên Diệu nữa, răng cũng chầm chậm buông ra, máu tươi nhuộm đỏ khiến cánh môi nàng tươi tắn lạ thường.

Hơi thở nặng nề của Nhạn Hồi phả lên cổ, khiến lòng hắn dấy lên xúc cảm, so với lúc Nhạn Hồi cắn đau, cảm xúc như có như không này cơ hồ khiến hắn càng khó chịu hơn, sau cùng hắn khẽ đẩy nàng ra.

"Tỉnh táo rồi à?"

Một lúc sau Nhạn Hồi vẫn không đáp, khi Thiên Diệu tưởng nàng ngủ rồi, Nhạn Hồi mới cười khổ: "Tại sao ngươi không để ta chìm đắm trong huyễn cảnh? Ít ra ở đó không có lòng người hiểm ác. Cho dù ta biết đó là giả…"

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi nói: "Chẳng phải cô còn phải báo thù cho sư huynh cô nữa sao?"

Mắt Nhạn Hồi khẽ lạnh.

Phải, đây là lý do khiến nàng kiên trì vào Yêu đạo, tu Yêu pháp.

Nàng muốn Lăng Phi phải trả giá cho những việc mà ả đã làm.

"Báo thù gì chứ, thật chẳng đẹp đẽ chút nào." Vào lúc này trong không trung bỗng truyền tới tiếng nói trẻ con giòn giã: "Hà tất suốt ngày nghĩ tới những chuyện chém giết, trong huyễn cảnh mọi thứ đều đẹp đẽ, tốt biết dường nào, ở trong đó không có gì hại được các người đâu, vĩnh viễn ngập

https://thuviensach.vn

tràn ánh nắng, vĩnh viễn khiến các người vui vẻ, tại sao cứ phải muốn ra chứ.”

Ánh mắt Thiên Diệu tối lại, vung tay lên quất một ngọn roi ngưng tụ từ lửa về hướng phát ra âm thanh.

“Á!” Ngọn roi lửa dài đánh trúng một luồng khí đen, tiếng trẻ con kêu thét vang lên, thoáng sau, huyễn cảnh lập tức bị phá, cảnh sắc núi Thần Tinh xung quanh như một bức tranh bị đốt cháy, tích tắc hóa thành tro bụi, bị gió cuốn đi.

Ngoài huyễn cảnh là một cung điện bằng đá ánh sắc lam, bên trong trống trải, nhưng nhìn lên thì đen ngòm, không thấy đỉnh. Còn ở nơi ngọn roi lửa của Thiên Diệu đánh vào, có một cô bé ăn mặc rách rưới đang ôm cánh tay ngồi trên bậc thềm, vẻ mặt sắp khóc nhìn Thiên Diệu và Nhạn Hồi: “Các người xấu quá! Ta chế tạo cho các người bao nhiêu là huyễn cảnh, các người không vừa lòng mà còn đánh ta nữa! Đồ xấu xa!”

Thiên Diệu quan sát đứa trẻ trước mặt, Nhạn Hồi bên cạnh chợt nói: “Là Huyễn yêu.”

Thiên Diệu liếc mắt sang, thấy trên khóe mi Nhạn Hồi tuy vẫn còn nước mắt chưa khô, nhưng ánh mắt nàng đã không còn bi thương tuyệt vọng, dù biết trong lòng nàng vẫn buồn bã, những lúc nguy hiểm và đối mặt với kẻ địch, lúc nào Nhạn Hồi cũng tỉnh táo.

Nhạn Hồi luôn là người kiên cường.

“Đốt cháy tóc nó.” Nhạn Hồi nói với Thiên Diệu.

Thiên Diệu không hỏi tại sao, ném sang bên đó một quả cầu lửa, cô bé vẫn còn đang ôm cánh tay nằm dưới đất giả vờ tội nghiệp bèn lập tức bật dậy, xoay người bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Nó chạy rất nhanh, cơ hồ vừa lắc người là đã trốn phía sau vương tọa, quả cầu lửa của Thiên Diệu chỉ đánh trúng hòn đá ngay trên vương tọa.

Cô bé nắm tóc mình, dè dặt thò đầu ra, hung dữ lườm Nhạn Hồi: "Mụ già kia, dám đạp vào chỗ đau của ta."

Nhạn Hồi không buồn nhòm nó, nói với Thiên Diệu: "Toàn bộ linh lực của Huyễn yêu đều tập trung ở tóc, đốt hết tóc nó, nó sẽ không thể làm xằng làm bậy nữa."

"Làm xằng làm bậy gì chứ!" Tiểu Huyễn yêu rất tức tối, "Ta đã cho cô vào trong một huyễn cảnh ngọt ngào, những điều các người nhìn thấy đều là những khoảnh khắc đáng nhớ trong đời, vậy mà cô nói ta là làm xằng làm bậy! Rõ ràng ta đã cho các người quay về quá khứ, ôn lại những thời khắc đẹp đẽ mà!"

"Phí lời nhiều quá." Nhạn Hồi nói, "Cắt lưỡi luôn đi."

Tiểu Huyễn yêu nghiến răng, không biết nó vặn cơ quan gì sau vương tọa, gạch dưới chân Nhạn Hồi đột ngột biến mất, khiến nàng suýt chút rơi xuống một thông đạo đen ngòm, Thiên Diệu nhanh tay tóm lấy Nhạn Hồi đẩy sang bên cạnh, cũng tiện tay ném một quả cầu lửa ra.

Tiểu Huyễn yêu lại rụt đầu vào sau vương tọa, chỉ là lần này nó không ngờ, quả cầu lửa đập lên đó nhưng không biến mất như lần trước mà lập tức nổ tung, bắn ra một ngọn lửa lớn, bao trùm cả vương tọa.

Ngay cả nó trốn phía sau cũng bị đốt.

Tóc tiểu Huyễn yêu bị lửa đốt, nó lập tức kêu chí chóe liên tục, vọt chạy như gà bị đốt cháy mông, vừa chạy vừa phủi tóc đồng thời xông về phía Nhạn Hồi đang đứng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thấy tiểu Huyễn yêu cả người đầy lửa xông tới liền tránh sang một bên, nào ngờ tiểu Huyễn yêu nhảy xổ về phía nàng: “Mụ già kia! Hôm nay ta phải chết chung với mụ!”

Trong người Nhạn Hồi vốn không còn bao nhiêu nội tức, trước đó còn ngâm trong Hắc Hà, nên lúc này đây tu vi của nàng ít ỏi đến tội nghiệp, cho dù ngũ hành của nàng thuộc Hỏa, nhưng với tình trạng này mà còn bị ngọn lửa của Thiên Diệu đốt thì hậu quả thật khó lường.

Thiên Diệu nhìn thấy vội búng ngón tay, ngọn lửa trên người tiểu Huyễn yêu tức thì tắt ngóm.

Lúc này tiểu Huyễn yêu đã nhào lên người Nhạn Hồi.

Tuy thân hình tiểu Huyễn yêu không lớn nhưng sức lực lại không nhỏ, thoáng chốc đã đẩy Nhạn Hồi ngã xuống đất: “Mụ già kia! Xem ta có cào nát mặt mụ không!”

Hai người lăn một vòng, Nhạn Hồi cuối cùng cũng nổi giận: “Gọi một lần thì ta nhịn, gọi ba lần thì Thiên vương lão tử cũng không nhịn ngươi nổi, hôm nay ta phải giật hết tóc ngươi, dạy ngươi làm yêu quái tử tế một lần!”

Nhạn Hồi túm tóc nó, tiểu Huyễn yêu cũng không chịu yếu thế, túm lại tóc Nhạn Hồi, hai người cùng lăn dưới đất đánh tay đôi, không hề dùng chút pháp lực nào, chiêu thức loạn xạ, thật sự giống hệt như hai đứa trẻ đang đánh nhau loạn xạ.

Thiên Diệu bên cạnh thấy vậy cũng ngây ra, hắn nhìn một lúc rồi khoanh tay chờ kết quả.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Nhạn Hồi hình như cảm thấy đánh với một đứa trẻ ranh như vậy thật quá mất hình tượng, nàng chống lên ngực tiểu Huyễn yêu, muốn đẩy nó ra, nhưng nào ngờ tiểu Huyễn yêu bị nàng đẩy thì nổi giận đùng đùng: "Mụ già này còn dám sờ ngực ta nữa!"

Nhạn Hồi nghẹn máu: "Ngực ngươi ở đâu! Phẳng hệt như lưng, lão nương còn chưa phân rõ mặt trước mặt sau đây này!"

Tiểu Huyễn yêu nghe vậy lửa giận càng ngút trời, đưa tay bóp cổ Nhạn Hồi.

Nhìn thấy động tác của nó gây khó dễ Nhạn Hồi, Thiên Diệu nheo mắt, đang định ra tay thì Nhạn Hồi đã ỷ vào lợi thế tay dài, bóp cổ tiểu Huyễn yêu trước, không ngờ vào lúc này ngón cái của nàng lại xuyên qua chiếc nhẫn tiểu Huyễn yêu đeo trên cổ.

"Á!"

Tiểu Huyễn yêu kinh ngạc kêu lên.

Nhạn Hồi cảm thấy lực đạo trên tay tiểu Huyễn yêu lỏng đi, vậy là nàng bóp cổ nó, hất nó ra. Lực đạo mạnh tới nỗi giật đứt sợi dây chuyền trên cổ tiểu Huyễn yêu, chiếc nhẫn kia cũng vừa khéo đeo vào ngón cái nàng.

Nhạn Hồi vừa đánh xong một trận thiếu trình độ nhất trong lịch sử, lòng đang bực bội, nàng bò dậy xắn tay áo lên.

Tiểu Huyễn yêu bị vứt ra bên kia tung mình trong không trung rồi vững vàng đáp xuống đất, hung dữ nhìn Nhạn Hồi, nghiến răng nói: "Khốn kiếp! Dám động vào nhẫn của ta!" Vừa nói xong, vẻ mặt nó đã trở nên vô cùng kỳ quái, toàn thân cũng bắt đầu co giật như chuột rút.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cái mình: “Trả cho ngươi là được chứ gì.” Nói xong nàng định tháo chiếc nhẫn ra, tiểu Huyễn yêu lập tức biến sắc: “Dừng tay!” Nó hét lớn! Giọng nói như muốn lật tung nóc nhà, “Đeo tử tế cho ta!”

Nhạn Hồi bị dọa giật mình: “Gào cái gì!”

Tiểu Huyễn yêu nghiến răng: “Nhẫn đó… không thể tháo.”

“Dựa vào cái gì?” Nhạn Hồi nhìn chiếc nhẫn vô cùng đơn sơ, “Ta không thèm đồ của ngươi, trả cho ngươi.”

“Đừng trả cho ta!” Nó vội ngăn cản, tiếp đó lại do dự lần lữa, cuối cùng nghiến răng nói, “Đó là chiếc nhẫn nhận chủ của ta, tộc Huyễn yêu của ta cả đời chỉ nhận một chủ, nếu bị chủ nhân vứt bỏ thì chỉ có con đường chết…”

Nhạn Hồi sửng sốt, quay đầu nhìn Thiên Diệu, sau đó ngẫm nghĩ một lúc: “Vậy giờ ta là chủ nhân của ngươi rồi à?”

Tiểu Huyễn yêu nghiến răng không đáp.

Nhạn Hồi nói: “Quỳ xuống gọi ta là chủ nhân xinh đẹp.”

Tiểu Huyễn yêu cắn môi không lên tiếng.

Nhạn Hồi đưa tay định tháo chiếc nhẫn ra.

Tiểu Huyễn yêu liền quỳ xuống, gần như dập đầu xuống đất: “Vừa rồi mạo phạm, chủ nhân xinh đẹp, tiểu nhân sai rồi.”

Nhạn Hồi thấy vậy cong môi bật cười, nàng ngoảnh đầu nhìn Thiên Diệu, vốn muốn cho Thiên Diệu nhìn dáng vẻ tiểu Huyễn yêu xuống nước, nào ngờ vừa quay đầu thì nhìn thấy Thiên Diệu nhìn nàng mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Như thể hắn vẫn luôn ở bên cạnh nàng, mãi ngắm nhìn nàng, để mặc nàng chơi, để mặc nàng quậy phá, trên mặt đầy vẻ…

Yêu chiều.

Nhạn Hồi sửng sốt, cảm thấy chắc là mình đã mắc bệnh gì đó, yêu quái từng bị tổn thương, từng trải sự đời như Thiên Diệu làm sao có thể dùng ánh mắt đó nhìn nàng chứ.

Cùng lắm họ chỉ có quan hệ bằng hữu kết minh thôi.

Nhạn Hồi vứt chuyện này ra sau đầu không suy nghĩ nữa, đi mấy bước về phía trước, hỏi tiểu Huyễn yêu vẫn đang quỳ dưới đất: "Đây là nơi nào, tại sao ngươi ở đây, lại còn muốn hại bọn ta? Có mưu đồ gì?"

Tiểu Huyễn yêu tựa như cảm thấy xấu hổ chết được, đầu cũng không ngước lên, quỳ dưới đất rầu rĩ nói: "Huyễn yêu thì có mưu đồ gì được chứ, tộc Huyễn yêu chúng tôi đều lấy cảm xúc làm thức ăn, ban ơn chế tạo ảo giác để người ta chìm đắm bên trong, sau đó ăn cảm xúc nảy sinh của người đó khi nhìn thấy cảnh tượng trong ảo giác, như vậy sẽ khiến chúng tôi no bụng."

"Ở đây là vương cung của Huyễn yêu chúng tôi, năm mươi năm trước khi cuộc chiến Tiên Yêu xảy ra, biên giới Tam Trùng sơn bị rách ra một khe lớn, khiến mặt đất di chuyển, đẩy về phía Tây Nam, đến tận bờ Hắc Hà. Tộc Huyễn yêu quanh năm sống dưới đáy Hắc Hà, do mặt đất bên trên bị thu hẹp nên cũng khiến lòng sông trở nên nhỏ lại, chèn ép nơi sinh sống của chúng tôi, tiếp đó là đủ các loại vấn đề nảy sinh, cuối cùng cả tộc dời đi hết, tôi không muốn đi nên ở lại đây đến tận bây giờ."

"Năm mươi năm trước?" Nhạn Hồi nhíu mày, "Cho dù yêu quái lớn chậm cũng đâu tới mức như ngươi, năm mươi năm vẫn giữ cơ thể trẻ

https://thuviensach.vn

con…”

“Có gì đâu.” Tiểu Huyễn yêu ngắt lời nàng, “Huyễn yêu chúng tôi ăn nhiều sẽ lớn nhanh, ăn ít sẽ lớn chậm, tôi ở mấy mươi năm dưới Hắc Hà đâu ăn được gì, đương nhiên vẫn còn là trẻ con thôi.”

Nhạn Hồi chau mày: “Bởi vậy không dễ gì mới bắt được ta, nên muốn lấy ta làm thức ăn à?”

“Phải đó, chẳng qua tôi tuyệt đối không hiếp yếu sợ mạnh, người bên kia ghê gớm như vậy mà tôi vẫn ăn được cảm xúc của hắn đấy, có điều, Huyễn yêu chúng tôi ăn theo sở thích cá nhân. Có Huyễn yêu tạo ra sợ hãi, có kẻ tạo ra đau thương, mỗi Huyễn yêu đều có khẩu vị khác nhau, bởi vậy huyễn cảnh tạo ra cũng khác nhau. Còn tôi thích ăn cảm xúc vui vẻ, đáng tiếc là cảm xúc vui vẻ của hắn quá ít, bởi vậy không thể trói được hắn.”

Thiên Diệu cũng bị thi huyễn thuật?

https://thuviensach.vn

75

Nhạn Hồi bất giác nổi cơn tò mò: “Ngươi cho hắn nhìn thấy gì?”

“Không phải tôi cho hắn nhìn thấy, tôi thích ăn cảm xúc vui vẻ, bởi vậy trong huyễn cảnh, những gì các người nhìn thấy đều là những khoảng thời gian đẹp đẽ nhất trong cuộc sống của các người, cô nhìn thấy sư huynh cô, hắn nhìn thấy…”

“Còn không phá huyễn cảnh này đi, ngươi định để ta ra tay à?” Tiểu Huyễn yêu chưa kịp nói hết đã bị Thiên Diệu ngắt lời, cũng thành công dịch chuyển sự chú ý của Nhạn Hồi.

“Hiện tại nơi này vẫn là huyễn cảnh sao?” Nhạn Hồi sửng sốt, nheo mắt nhìn tiểu Huyễn yêu, “Ngươi vẫn định tính kế bọn ta?”

Tiểu Huyễn yêu nghe vậy thì phẫn nộ, nó uất ức nói: “Cô đã đeo nhẫn của tôi rồi, tôi còn làm gì được cô nữa sao!” Nó khựng lại, mắt khẽ nhìn xuống, vẻ mặt thoáng tối sầm, “Đây là huyễn cảnh tôi làm cho mình thôi…”

Thiện Diệu chẳng chút nương tình: “Phá đi.” Đối với người lạ, từ đầu đến cuối hắn luôn phòng bị, trong lòng vẫn đa nghi.

Tiểu Huyễn yêu nghiến răng lườm Thiên Diệu, giận dữ nói: “Được thôi! Phá thì phá, tự ngươi kêu ta phá đó!”

Nói xong nó phẩy tay áo, cung điện bằng đá nhấp nháy ánh sáng lam xung quanh lập tức rung chuyển, ánh sáng dần dần mờ đi, nền đá sạch sẽ trên mặt đất xuất hiện vết nứt, đá vụn khắp mọi nơi, cột đá gãy đổ, chỉ có trên đỉnh đầu vẫn là màu đen mơ hồ, khiến người ta nhìn lên khó tránh nảy sinh cảm giác váng vất.

https://thuviensach.vn

Nơi này tuy là đáy Hắc Hà nhưng không có nước, khi huyễn cảnh không còn nữa, Nhạn Hồi liền cảm thấy người mình lạnh lẽo.

Nhạn Hồi vẫn đang nhìn không gian đen kịt trên đỉnh đầu, bỗng dưng nghe tiểu Huyễn yêu mỉa mai phì cười, tiếp đó một chiếc áo to rộng rơi xuống phủ lên đầu nàng.

Nhạn Hồi kéo chiếc áo trên mặt xuống, nghe thấy Thiên Diệu quay lưng về phía nàng, giọng khàn khàn căng thẳng nói mấy chữ: "Mặc vào đi."

Nhạn Hồi vô thức cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện… Mẹ nó…

Nàng đang lõa thể đứng đây!

Nhạn Hồi đỏ mặt, vội vã choàng áo của Thiên Diệu lên người, cuống quít quấn lại.

Tiểu Huyễn yêu bên cạnh cười rộ: "Ngươi ngượng ngùng gì chứ, chẳng phải ngươi bắt ta xóa huyễn cảnh đi sao!"

Thiên Diệu siết chặt nắm tay, liếc mắt sang, một quả cầu lửa bắn về phía tiểu Huyễn yêu, nó vội vàng tránh đi, quả cầu lửa đập thủng một lỗ trên mặt đất. Tiểu Huyễn yêu liên tiếp gào lên: "Ta đã làm theo lời ngươi mà, ngươi thẹn quá hóa giận thì tự đánh mình ấy, trách ta làm gì!"

Thiên Diệu quát khẽ: "Im miệng cho ta."

Nhạn Hồi mặc áo xong, liếc nhìn Thiện Diệu, thấy vành tai hắn vẫn còn đỏ hồng, thiết nghĩ thật sự đúng là thẹn quá hóa giận.

Đây là lần đầu tiên Nhạn Hồi thấy Thiên Diệu như vậy.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyễn yêu chui tới bên cạnh Nhạn Hồi trốn Thiên Diệu, nắm chặt cánh tay nàng: “Cô là chủ nhân của tôi thì phải bảo vệ tôi chứ, tôi mà chết thì chiếc nhẫn sẽ chặt đứt ngón cái của cô đó.”

Nhạn Hồi giật mình, nào còn quan tâm tới Thiên Diệu có xấu hổ không, ngoái đầu lườm tiểu Huyễn yêu: “Quy tắc quái quỷ gì vậy?”

“Thường ngày tôi sẽ làm việc cho cô, cô đương nhiên cũng phải gánh trách nhiệm bảo vệ tôi. Tộc Huyễn yêu chúng tôi ngoài việc bày huyễn cảnh ăn cảm xúc, thật ra cũng không có nhiều yêu lực lắm, so với các yêu quái khác, chúng tôi rất khó tự bảo vệ mình, bởi vậy mới muốn nương nhờ các yêu quái lớn mạnh, nếu cô không bảo vệ tôi, bị chiếc nhẫn chặt đứt ngón cái, đó là cái giá của cô.”

Nhạn Hồi: “…Ngươi có ích gì?”

Tiểu Huyễn yêu suy nghĩ một đoạn: “Có thể bày Huyễn cảnh, để cô mơ một giấc mộng đẹp.”

Nhạn Hồi đưa tay định tháo chiếc nhẫn ra: “Vậy bây giờ ngươi chết luôn đi, ta phải bảo vệ ngón cái của mình.”

Tiểu Huyễn yêu vô cùng sợ hãi, vội vàng giữ tay nàng lại: “Tôi có thể cho cô gặp đại sư huynh cô mỗi đêm!”

Tay Nhạn Hồi khựng lại.

“Cô nhớ ai thì tôi sẽ cho cô gặp người đó, tối nay cô muốn mơ thấy gì thì tôi sẽ cho cô mơ thấy ngay.” Tiểu Huyễn yêu nghiêm túc nhìn Nhạn Hồi, “Tôi tên Huyễn Tiểu Yên, xin hãy gọi tôi là “người dệt mộng””

Nhạn Hồi im lặng, cúi mắt nhìn nó: “Ngươi còn có bản lĩnh gì khác nữa không?”

https://thuviensach.vn

“Chờ tôi mạnh mẽ lên, tôi có thể xâm nhập vào tâm trí người khác khiến họ sinh ảo giác, thay đổi ký ức của người đó, tạo ra ảo giác giả, tôi làm được hết. Có điều, năm mươi năm nay tôi không có gì để ăn, bởi vậy sức mạnh hơi yếu, hiện giờ không làm được.”

Nhạn Hồi lấy làm lạ, đảo mắt nhìn cung điện đổ nát xung quanh: “Năm mươi năm dưới đáy Hắc Hà có quang cảnh như vậy, ngươi không ăn gì cũng không chết sao?”

Huyễn Tiểu Yên bối rối gãi đầu: “Chết chứ, mấy chục năm nay vẫn luôn đói mèm, bởi vậy tôi đành tạo một huyễn cảnh cho mình, để vương cung của Huyễn yêu vẫn còn như lúc trước, bao nhiêu năm qua tôi ăn cảm xúc của mình để sống đó.”

Nhạn Hồi nghe vậy bèn im lặng.

Huyễn Tiểu Yên kia cũng im lặng, nhưng chỉ trong chốc lát lại nổi giận liếc xéo Thiên Diệu, chỉ mũi hắn mắng: “Chỉ có ở trong huyễn cảnh của mình tôi mới vui vẻ đôi chút, vậy mà ngay cả thú vui cuối cùng này cũng bị loại người hà khắc đa nghi như ngươi tước đoạt! Xấu xa!”

“Địa chấn năm mươi năm trước khiến cha mẹ tôi đều bị chôn ở đây, tôi ở đây giữ mộ cho họ.” Huyễn Tiểu Yên chỉ chiếc nhẫn trên tay Nhạn Hồi, “Bây giờ cô trở thành chủ nhân của tôi rồi, nếu cô muốn đi, tôi cũng không thể tiếp tục ở đây nữa.”

Nhạn Hồi nhìn tay mình: “Xin lỗi, đúng là ta phải rời khỏi chỗ này.”

Huyễn Tiểu Yên dẩu môi: “Tôi biết chứ, chuyện trong lòng các người tôi đều nhìn thấy hết mà.”

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, ba người đều im lặng, trong cung điện hoang tàn chỉ còn tiếng nước chảy bên trên không gian đen sì truyền tới.

Cuối cùng Thiên Diệu phá vỡ im lặng, hắn hỏi Nhạn Hồi: "Tu vi trên người cô tẩy sạch chưa?"

"Vẫn còn chút ít." Nàng đáp, "Nhưng cũng chỉ cần tới Hắc Hà thêm một chuyến nữa thôi."

Thiên Diệu gật đầu: "Nếu vậy ra khỏi chỗ này, xuống Hắc Hà một lần nữa là sẽ tẩy tủy xong."

Nhạn Hồi nhìn lên bóng tối dường như vô tận trên đỉnh đầu: "Bên ngoài không biết có bao nhiêu âm mưu quỷ kế đang chờ chúng ta."

Cách Tam Trùng sơn ngoài trăm dặm, Lăng Phi đứng trước Tố Ảnh, chiếc nón khiến người ta không nhìn rõ mặt ả, nhưng khí tức trên người ả lại cực kỳ u ám. Tố Ảnh ngồi ở chủ vị, điểm hoàn toàn không hợp với đại điện nguy nga xung quanh là bà ta đang tỉ mỉ thêu hoa lên một chiếc áo khoác màu xanh.

So với khí tức u uất của Lăng Phi, Tố Ảnh điềm nhiên hơn rất nhiều: "Giết đại đệ tử của Lăng Tiêu, chuyện này muội thật sự quá đáng." Tố Ảnh không ngẩng đầu, nói: "Chúng ta và Yêu tộc đang như nước với lửa, đây là lúc cần dùng người, Tử Thần là người thành tâm tu đạo, lòng đầy chính nghĩa, rất hiếm có."

Lăng Phi siết chặt quyền, khẽ nghiến răng: "Muội cũng không ngờ trận pháp đó… lại ghê gớm đến vậy, muội cũng… không phản ứng kịp."

Tố Ảnh ngước lên nhìn Lăng Phi: "Trận do Thanh Quảng chân nhân bày, muội tưởng dễ dối phó sao?"

https://thuviensach.vn

Lăng Phi thoáng im lặng, căm hận nói: "Đáng tiếc vẫn chưa giết được ả Nhạn Hồi kia." Ả nghiến răng, "Ai ngờ lại có Yêu long lợi hại đến vậy tới cứu ả."

Lời vừa dứt, tay Tố Ảnh khẽ run, mũi kim đâm rách ngón tay bà ta, một giọt máu đỏ tươi rơi xuống chiếc áo khoác, không để Lăng Phi nhìn ra ẩn tình, Tố Ảnh âm thầm chùi đi vết máu. Kỳ lạ là giọt máu lại không thấm vào trong vải mà bị Tố Ảnh lau sạch sẽ, trên chiếc áo không để lại chút dấu vết gì.

"Ồ?" Tố Ảnh tiếp tục thêu hoa, "Yêu long lợi hại thế nào?"

"Phá hủy Sát trận Xung Thiên. Nung chảy Trường Thiên kiếm." Lăng Phi thoáng im lặng rồi nói, "Cũng may hắn không ở lại núi Thần Tinh lâu."

Tố Ảnh buông áo khoác, ánh mắt chứa đựng hàn khí, cân nhắc một lúc rồi nói: "Muội đã quay về rồi thì ở đây tu hành một thời gian đi. Quảng Hàn môn là nơi gần Thanh Khâu nhất trong tam đại Tiên môn. Trước đó Yêu tộc vượt qua Tam Trùng sơn, ý đồ muốn do thám để tấn công, tuy chưa vào được Quảng Hàn môn, nhưng chúng ta không thể không tăng cường đề phòng. Kết giới dưới chân núi Quảng Hàn cần có người canh giữ, muội hãy giúp ta canh giữ núi, khi giới tu tiên có động tĩnh, ít ra ta cũng bớt phần lo lắng."

Lăng Phi gật đầu.

"Muội đi thu dọn trước đi, sau đó hãy tới mắt trận của kết giới ở cửa núi, kết giới không bị phá thì đó là nơi an toàn nhất."

Lăng Phi y lời lui đi, Tố Ảnh ngồi một mình trong đại điện, đột nhiên gõ mấy cái lên tay vịn trên ghế, một làn khói đáp xuống đất, người trong khói quỳ một gối, cung kính gọi: "Môn chủ."

https://thuviensach.vn

“Đi điều tra.” Giọng nói Tố Ảnh băng lạnh, dưới đáy mắt dường như kết hàn băng, “Nhạn Hồi núi Thần Tinh kia rốt cuộc có lai lịch thế nào. Có quan hệ gì với Yêu long Thiên Diệu.”

“Dạ.”

Người trong sương lập tức biến mất, trong đại điện không một bóng người, sống lưng vẫn luôn thẳng tắp của Tố Ảnh lúc này mới khẽ buông lỏng, có hơi cong cong, bà ta lặng lẽ nhìn chiếc áo khoác trong tay.

Lúc Lăng Phi thu dọn đồ đạc xong định xuống chân núi, vô tình ngang qua đình viện bên hồ. Quảng Hàn môn bốn mùa giá rét, hồ nước trong viện quanh năm đóng băng, trên bờ cũng là một lớp tuyết mỏng, một người ăn mặc như thư sinh đang đứng trong đình, Tố Ảnh bên cạnh đang khoác chiếc áo màu xanh bà ta thêu ban nãy cho hắn.

Thư sinh không hề quay đầu.

Tố Ảnh chỉ nói: “Quảng Hàn môn không giống những nơi khác, vết thương của chàng chưa lành, chú ý sức khỏe.”

Thư sinh hoàn toàn coi như không nghe thấy, chăm chăm nhìn mặt hồ phía trước, Tố Ảnh đứng với hắn một lúc rồi cũng đi.

Lăng Phi không phải không biết chuyện tỷ tỷ mình say mê thư sinh này. Ả thở dài, trước khi định bỏ đi lại thấy thư sinh kia chẳng mảy may để tâm, kéo chiếc áo khoác trên vai xuống, vứt “soạt” vào hồ băng, xoay người rời khỏi ngôi đình.

Lăng Phi sửng sốt, bước tới nhìn bóng thư sinh kia, sau đó xuống hồ băng nhặt chiếc áo khoác kia lên, ánh nắng chiếu vào, dường như ả nhìn thấy hoa văn như những tấm vảy trên áo lóe lên, nhưng đến khi ả nhìn kĩ hơn thì không thấy gì cả.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

76

Đưa Huyễn Tiểu Yên lên bờ, Nhạn Hồi lại tự xuống Hắc Hà, tẩy sạch tu vi còn lại.

Nước Hắc Hà lặng lẽ chảy, Nhạn Hồi mở mắt, nhìn tu vi của mình trôi theo dòng nước. Mười năm tu hành, tất cả cố gắng nỗ lực đều hóa thành mây khói trong khoảnh khắc này, nhưng ánh mắt Nhạn Hồi không hề dao động.

Thật ra tẩy tủy rất đau, hơn nữa còn khiến cơ thể chịu không ít thương tổn, tuy nhiên Nhạn Hồi vẫn không than một tiếng.

Trước đây nàng luôn ngạc nhiên rằng tại sao Thiên Diệu lại giỏi đè nén như vậy, cho dù là cảm xúc hay đau đớn, hắn luôn có thể giấu tất cả mọi chuyện trong lòng, im lặng nhẫn nhịn. Nhưng hiện giờ Nhạn Hồi cảm thấy, thì ra mình cũng có thế điềm nhiên nhẫn nhịn như hắn.

Vì không biết phải làm sao, bởi vậy đành cố đè nén.

Nàng biết, trong lòng nàng hiện đang có một thanh đao, ngày ngày cứa thịt trong tim nàng để nuôi mãnh hổ, chờ tới một ngày hổ dữ trong lòng nàng lớn mạnh, nàng sẽ sai khiến nó đi ăn thịt người.

Tu vi trên người nàng chẳng còn lại bao nhiêu, ở trong Hắc Hà chưa bao lâu đã hoàn toàn tẩy sạch. Từ nay nàng không còn là người của Tiên môn nữa, nàng sắp tu Yêu thuật, vào Yêu đạo, đi con đường nàng chưa bao giờ nghĩ đến.

Pháp thuật mất hết, toàn thân Nhạn Hồi rã rời đến mức không lên bờ nổi.

https://thuviensach.vn

Huyễn Tiểu Yên trên bờ vẫn luôn quan sát động tĩnh dưới nước, thấy thời gian đã đến nhưng Nhạn Hồi vẫn chưa lên, nó đang định lên tiếng thì người bên cạnh đã nhảy xuống Hắc Hà, thoáng chốc sau lại rẽ nước bước lên.

Thiên Diệu bế Nhạn Hồi đã ngất đi ở trong lòng.

Hắn ôm nàng một lúc thật lâu, lặng lẽ nhìn nàng mà không nói một lời, Huyễn Tiểu Yên bên cạnh chờ đến sốt ruột.

Tộc Huyễn yêu quanh năm sống nương nhờ các yêu quái lớn mạnh, bởi vậy có cảm giác nhạy bén trời sinh đối với các yêu quái mạnh mẽ. Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Diệu, Huyễn Tiểu Yên đã biết Thiên Diệu không dễ đối phó, lúc ở trong huyễn cảnh thì thôi, giờ thật sự ở chung với hắn, nó không khỏi sợ sệt.

Nhưng Thiên Diệu quả thật nhìn Nhạn Hồi quá lâu, Huyễn Tiểu Yên nhất thời không nhịn được bèn nhỏ giọng hỏi: "Cô ấy vẫn ổn chứ?"

"Không ổn." Thiên Diệu vừa nói vừa vuốt mái tóc ướt đẫm trên trán Nhạn Hồi, "Nhưng ta sẽ khiến cô ấy ổn lại."

Huyễn Tiểu Yên nghe vậy ngây ra, sờ mũi nhìn Thiên Diệu ẵm Nhạn Hồi quay về, nó bèn ngoan ngoãn theo phía sau, không nói thêm gì nữa.

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại đã là ngày thứ hai, nàng nằm trong một tiểu viện được Chúc Ly sắp xếp.

Huyễn Tiểu Yên canh chừng bên cạnh, nàng vừa mở mắt, nó liền sáp lại: "Cô tỉnh rồi à, còn ngủ nữa không? Cô cho em biết cô muốn mơ thấy gì đi, em sẽ thi triển huyễn thuật cho cô."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi quay đầu đi, giọng vừa tỉnh còn hơi khàn: “Không cần vội lấy lòng ta. Tạm thời không giết ngươi đâu.”

Huyễn Tiểu Yên bĩu môi: “Em đói mà, cô không cho em ăn cảm xúc em sẽ đói bụng.” Dường như bỗng nghĩ ra điều gì, mắt Huyễn Tiểu Yên sáng lên, “Chẳng phải cô ghét ả Lăng Phi gì đó sao, em sẽ cho cô nằm mơ, trong mơ cô giết ả một vạn lần. Chắc sẽ đã lắm đó!”

Nhạn Hồi nhíu mày: “Đừng để ta mơ thấy ả.”

Huyễn Tiểu Yên còn định nói, Thiên Diệu bên cạnh đã chen vào: “Tiên lực của cô đã được tẩy hết, nhưng gân cốt bị đánh đứt vẫn chưa lành, nếu muốn tu luyện Yêu pháp vẫn phải nối lại gân cốt.”

Nhạn Hồi gật đầu: “Ta biết.”

“Lúc trước y dược đồng tử chỉ cho ta một suối băng trong Thanh Khâu, có thể nối lại gân cốt, chờ ngày mai tinh thần cô khá hơn một chút ta sẽ đưa cô đi.”

Nhạn Hồi cố gắng chống người dậy, Huyễn Tiểu Yên bên cạnh vội hét lên: “Ấy ấy không được đâu!” Nó vừa ngăn cản vừa nói, “Cô phải nghỉ ngơi!”

Nàng tránh nó, tự mình xuống giường: “Đi ngay bây giờ.”

Thiên Diệu im lặng bước tới một bước, lúc Nhạn Hồi sắp ngã xuống giường, hắn tóm lấy cánh tay nàng, giúp nàng đứng vững.

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, không chờ nàng hỏi, hắn đã mặt không đổi sắc nói: “Ta biết không cản được cô.” Hắn đặt cánh tay nàng lên vai mình.

https://thuviensach.vn

“Lên đi. Ta cõng cô đi.”

Dù sao cũng không cản được, chi bằng giúp nàng toại nguyện…

Nhạn Hồi nằm lên lưng Thiên Diệu, vòng tay qua cổ hắn, đầu đặt trên vai hắn, nhẹ thở dài: “Thiên Diệu.”

“Hửm?”

“Ngươi vốn là một người rất dịu dàng.”

Hắn ngây người, lặng thinh.

Huyễn Tiểu Yên tự nguyện theo sau, “Ôi dào, cô cứ nói thẳng là hắn đối với cô thật tốt, khiến cô rung động, gì mà vòng vo vậy chứ…”

Nhạn Hồi liếc nhìn Huyễn Tiểu Yên khiến bước chân nó khựng lại, nàng bảo nó: “Đừng đi theo, tự đi chơi đi.”

Huyễn Tiểu Yên sờ mũi, ừ một tiếng, sau đó nhảy nhót đi một hướng khác: “Còn chê bai em nữa, em tự đi tìm đồ ăn đây.”

Nó vừa đi, Nhạn Hồi liền thở dài: “Phiền phức hệt như đột nhiên sinh một đứa trẻ vậy.”

“Có nó bên cạnh cô, châm chọc cô cũng tốt lắm.”

Nghe Thiên Diệu hờ hững nói, Nhạn Hồi ngây ra, sau đó gật đầu: “Ngươi nói vậy cũng đúng.”

Suối băng nằm trên lưng chừng đỉnh núi mà Quốc chủ Thanh Khâu ở, Thiên Diệu đi vào một con đường nhỏ, lộ trình không xa. Sau khi đặt Nhạn Hồi xuống suối băng, Thiên Diệu lui ra lẳng lặng chờ ở gốc cây bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Nước suối băng lạnh lẽo nhưng không rét thấu xương, lực đạo của nước suối thấm vào da từng chút từng chút, trị liệu gân cốt đứt đoạn của Nhạn Hồi, nàng buồn chán bèn nhìn lên trời trò chuyện với Thiên Diệu: "Thanh Khâu không kêu ngươi làm chuyện gì cho họ sao?"

"Ta chưa tìm lại được tim rồng, cũng không làm được gì nhiều."

Nhắc đến chuyện này Nhạn Hồi chợt nhớ ra, cơ thể Thiên Diệu vẫn chưa hoàn thiện: "Có manh mối của tim rồng chưa?"

"Có."

Nhạn Hồi tò mò nghiêng tai lắng nghe.

"Ở Quảng Hàn môn."

Nhạn Hồi sửng sốt: "Thật sao? Làm sao thăm dò được?"

"Các bộ phận cơ thể khác của ta đã tìm lại được, nên có thể thăm dò tim rồng ở đâu mà không cần manh mối."

Nhạn Hồi thoáng im lặng, mày khẽ chau: "Ở Quảng Hàn môn… nghĩa là Tố Ảnh đích thân canh giữ tim rồng của ngươi?" Lần này muốn lấy e là không tránh khỏi xung đột trực tiếp với Tố Ảnh. Với sức của Thiên Diệu hiện giờ quả thật khó, còn nàng tu Yêu pháp không biết ngày nào mới thành, sợ là không giúp được bao nhiêu, bởi vậy chuyện lấy lại tim rồng ắt hẳn còn phải chờ…

"Trước cửa núi Quảng Hàn môn có một kết giới khổng lồ bảo vệ. Tim rồng ở trong mắt trận. Tố Ảnh lấy tim của ta làm kết giới này để bảo vệ chúng sinh Quảng Hàn môn." Lúc Thiên Diệu nói lời này, giọng điệu đã không còn căm hận như trước đây mỗi khi nhắc tới Tố Ảnh, mà giống như

https://thuviensach.vn

đang bình thản kể lại một sự việc, không có tình cảm, chỉ là lâm vào tình thế bắt buộc, "Phá kết giới, tìm được mắt trận là có thể lấy lại tim rồng."

Lấy lại tim rồng, Thiên Diệu sẽ trở nên hoàn chỉnh… À không, còn có…

"Vảy rồng thì sao?" Nhạn Hồi nghiêng đầu, nhìn Thiên Diệu ngồi sau gốc cây, "Ngươi không lấy lại vảy rồng ư?"

Thiên Diệu thoáng im lặng: "Những thứ Tố Ảnh lấy đi, ta phải đòi lại không thiếu một món nào."

"Còn vảy Hộ Tâm thì sao?"

Một lúc sau Thiên Diệu mới đáp: "Tấm vảy đó có lấy lại hay không đối với ta không hề khác biệt."

Nhạn Hồi đưa tay lên ngực, cảm nhận tim mình vẫn đang đập mạnh mẽ, nàng như đang nói một mình: "Ngươi đã tặng ta một mạng."

Thiên Diệu nghe vậy, từ sau gốc cây khẽ nghiêng đầu nhìn Nhạn Hồi. Đột nhiên xa xa truyền tới tiếng bước chân sột soạt, hắn đưa mắt bình thản nhìn người đến.

Một lúc sau, Huyễn Tiểu Yên chạy tới, thở hồng hộc nói: "Nhạn chủ nhân, bọn tôi bắt được một nữ nhân nói là tới ám sát cô!"

Nhạn Hồi ngây người, Thiên Diệu khẽ nheo mắt, nàng bước ra khỏi suối băng: "Nữ nhân nào?"

"Một người tu đạo tới từ núi Thần Tinh, hình như tên Tử Nguyệt, nói là sư tỷ cô. Lúc vượt qua biên giới đã bị phát hiện, dường như cô ta đến một mình."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngẩn ra, mãi một lúc mà vẫn không thôi.

Trên đại đường trong phủ Chúc Ly, Nhạn Hồi gặp được Tử Nguyệt. Toàn thân nàng ta nhếch nhác, đầu tóc xõa tung rối bời, nàng ta bị người Yêu tộc ép quỳ dưới đất. Vừa nhìn thấy Nhạn Hồi và Thiên Diệu bên cạnh nàng, mắt Tử Nguyệt lập tức đỏ lên, nàng ta nghiến răng, như muốn xông về phía Nhạn Hồi. Nhưng lại bị hộ vệ đè xuống.

"Nhạn Hồi!" Nàng ta không cam tâm hét lên, "Đồ sao chổi!" Nhạn Hồi nghe nàng ta mắng, nhưng sắc mặt vẫn điềm tĩnh. "Đều tại ngươi nên đại sư huynh mới chết! Đại sư huynh vì cứu ngươi mà chết! Ngươi dựa vào cái gì mà vẫn còn sống!"

Nhạn Hồi không phản bác.

"Ngươi có biết vì cứu người như ngươi mà khiến đại sư huynh bị chê cười, khiến núi Thần Tinh chịu biết bao sỉ nhục, ngươi có biết không?"

Cuối cùng ánh mắt Nhạn Hồi cũng dao động, nàng khom người xuống, nhìn thẳng vào mắt Tử Nguyệt. "Sỉ nhục? Hay lắm, bắt đầu từ ngày ta bị cắt đứt gân cốt rời khỏi núi Thần Tinh, ta không chỉ muốn trở thành sỉ nhục của núi Thần Tinh, ta còn muốn biến thành hổ thẹn khắc lên mặt các người."

Lời nàng khiến Tử Nguyệt đang phẫn nộ cũng sửng sốt.

"Tử Thần chết thế nào Lăng Phi rõ hơn ai hết." Nàng nghiến răng, từng lời từng chữ phát ra đều như đang hết sức đè nén cảm xúc, "Ta có lỗi, lỗi là đến nay vẫn chưa giết được Lăng Phi."

Tử Nguyệt ngây người.

Nhạn Hồi đứng lên, nói Chúc Ly: "Thả cô ta ra, cho cô ta về núi Thần Tinh." Nàng nghiêng đầu, nhìn Tử Nguyệt với ánh mắt lạnh lẽo. "Để cô ta

https://thuviensach.vn

đem những lời này kể hết ngọn nguồn cho từng người ở núi Thần Tinh nghe.”

Bao gồm sư phụ nàng.

Đêm, sắc đêm in vào nước.

Sau khi các thị vệ của Yêu Tộc giải Tử Nguyệt đi, Nhạn Hồi vẫn luôn ngồi trong phòng ngây ngẩn. Mãi đến lúc khuya khoắt, Nhạn Hồi mới tắm rồi lên giường.

Nàng vốn tưởng mình không ngủ được, nhưng sau khi nhắm mắt, nàng lại mơ màng thiếp đi nhanh chóng.

Nàng nằm mơ, thấy Tử Thần đứng ở nơi không xa trong bóng tối lẳng lặng nhìn nàng, đứng yên bất động, giống hệt như cùng nàng chơi trò người gỗ lúc nàng mới nhập môn.

“Đại sư huynh.” Nàng nói, “Từ nay về sau muội không nhận sư môn, nhưng huynh vĩnh viễn là đại sư huynh của muội.” Nhạn Hồi cũng đứng yên bất động, nhìn Tử Thần từ xa, “Muội sẽ báo thù cho huynh.”

Tử Thần nhìn nàng, ánh mắt ẩn giấu âu lo.

Không bao lâu sau, Nhạn Hồi tỉnh lại.

Nàng nhìn hoa khắc trên giường, không ngủ lại được, vết thương trong cơ thể cũng bắt đầu đau rát như lửa đốt, Nhạn Hồi dứt khoát không ngủ nữa, nàng ngồi dậy khoác áo ngoài, tìm con đường Thiên Diệu đưa nàng đi ban sáng, đi tới suối băng.

Nước suối băng có thể trị liệu vết thương của nàng, ắt hẳn cũng có thể khiến nàng tĩnh tâm.

https://thuviensach.vn

Suối băng về đêm xung quanh không bóng người, Nhạn Hồi cởi hết y phục xuống nước. Nước suối lạnh lẽo lập tức xoa dịu đau đớn trên người nàng.

Nhưng đứng quá mệt, nàng bèn tìm một chỗ gần bờ để ngồi xuống, kết quả nàng mò được một vật hình dây thon dài trơn bóng, tựa như cành cây rơi trong nước, nàng ngồi lên đó, nhìn về phía ánh trăng thở phào một hơi.

Nhạn Hồi cứ như vậy mà tựa vào bờ, chầm chậm nhắm mắt, lần này nàng ngủ không sâu, nhưng cũng không nằm mơ nữa.

https://thuviensach.vn

77

Mờ sáng hôm sau, lúc tia nắng đầu tiên xuyên qua lá cây rắc ánh vàng lên mặt Nhạn Hồi, nàng từ từ thức giấc, một đêm không mộng mị, đây là giấc ngủ yên ổn nhất của nàng trong thời gian qua.

Xem ra suối băng này thực sự có thể xoa dịu tinh thần.

"Chủ nhân chủ nhân, Nhạn chủ nhân!"

Từ xa truyền tới tiếng gọi của Huyễn Tiểu Yên: "Chúc Ly tiểu ca đang tìm cô khắp nơi trong viện kìa, cô có đó không?"

Nhạn Hồi tỉnh táo lại, "Ta đây, đứng yên đó đi, ta tới ngay."

Nàng tung mình lên bờ, chộp lấy y phục, sau đó vừa dùng tay xoắn tóc, vừa đi về phía Huyễn Tiểu Yên. Nhạn Hồi không quay đầu, bởi vậy không nhìn thấy sau khi nàng bỏ đi, suối băng khẽ dấy lên một gợn sóng nhỏ.

Thấy Huyễn Tiểu Yên, Nhạn Hồi hỏi: "Sao ngươi biết ta ở đây?"

"Cô là chủ nhân của em mà, trên tay cô đeo chiếc nhẫn của em, em có thể cảm nhận được phương hướng của cô." Huyễn Tiểu Yên nhảy nhót đi tới trước mặt nàng, dáng vẻ hứng khởi, "Tối qua em lén bày huyễn cảnh cho rất nhiều yêu quái, trong mộng họ chơi vui vẻ lắm, em cũng ăn no."

"Cho người ta tỉnh lại chưa?"

Huyễn Tiểu Yên chu miệng: "Tỉnh rồi, em cũng hẹn với họ, tối đến lại bố trí huyễn cảnh, để họ mơ một giấc mộng đẹp. Ai cũng thích huyễn cảnh của em hết đấy." Huyễn Tiểu Yên quay đầu nhìn nàng, "Chủ nhân, cô không cần thật sao?"

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ muốn ngủ một giấc yên ổn thôi, không muốn nằm mơ.” Hai người vừa đi vừa nói đến trước phủ Chúc Ly, Nhạn Hồi bỗng nghĩ ra điều gì, xoay lại hỏi Huyễn Tiểu Yên, “Hôm qua ngươi cũng thi huyễn thuật với ta sao?”

Huyễn Tiểu Yên ngây ra: “Đâu có, chủ nhân mơ thấy gì sao? Lăng Phi? Lăng Tiêu, hay đại sư huynh của cô?”

Nhạn Hồi mấp máy môi, đang định nói thì thấy Thiên Diệu chầm chậm bước tới, có điều hôm nay tư thế hắn đi hơi kỳ quặc, Nhạn Hồi nhướng mày hỏi: “Chân ngươi làm sao vậy?”

Huyễn Tiểu Yên bên cạnh cũng trợn to mắt: “Ngươi bị ai đánh thọt chân vậy?”

Thiên Diệu liếc xéo nó.

Huyễn Tiểu Yên nhận được ánh mắt của Thiên Diệu liền âm thầm lui ra phía sau Nhạn Hồi: “Chủ nhân, trong mắt hắn có sát khí…”

“Không sao.” Thiên Diệu không buồn để ý đến nó, nhìn đi nơi khác nói, “Hôm qua tĩnh tọa quá lâu nên chân hơi tê.” Nói xong hắn đi một mình vào phủ Chúc Ly.

Huyễn Tiểu Yên thấy Thiên Diệu đi xa bèn kề sát tai Nhạn Hồi to nhỏ: “Chủ nhân, chẳng qua hắn chỉ tìm cớ bịt miệng cô thôi.”

Nhạn Hồi nào phải không biết đạo lý này. Lúc trước ở trên núi Đồng La, dù Thiên Diệu tĩnh tọa suốt ngày suốt đêm cũng chưa từng nghe hắn kêu mỏi chân, vừa nghe đã biết là nói dối.

https://thuviensach.vn

Nhưng chuyện Thiên Diệu không muốn nói, cho dù vạch miệng hắn cũng không moi được một chữ, vậy nên Nhạn Hồi đi theo hắn: "Đi gặp Chúc Ly trước đã."

Chúc Ly trong đại sảnh đang cầm một quyển sách xem kĩ, thấy Thiên Diệu và Nhạn Hồi cùng vào thì đưa sách cho Nhạn Hồi: "Mấy hôm nay ta vẫn luôn nhờ người tìm bí tịch nhập môn hướng dẫn con người tu Yêu đạo. Nhưng thật sự quá ít, tìm mãi mới ra một quyển cất trong Tàng Thư Các của Vương cung. Cô lấy xem trước đi, chờ nối gân cốt xong là có thể tu luyện rồi."

Nhạn Hồi đón lấy sách, nhìn thấy hai chữ "Yêu phú" trên bìa, nàng vừa nói "Đa tạ" thì Thiên Diệu đã giật lấy, hắn lật rất nhanh, nhưng ánh mắt càng nhìn càng sáng, chẳng mấy chốc đã tới trang cuối cùng, sau đó chau mày: "Tàn quyển?"

Chúc Ly cũng sửng sốt: "Bị thiếu sao?" Nó đón lấy đọc trang cuối cùng, "Không thể nào, viết tới tầng thứ chín rồi, lẽ ra phải viết hết chứ."

Thiên Diệu nói: "Công pháp bình thường tầng thứ chín là cao nhất, công pháp của quyển phú này cao thâm hơn, giữa mỗi tầng đều liên kết chặt chẽ, tiến dần từng bước, nếu theo đó mà suy đoán thì có thể kéo dài tới tầng thứ mười một. Người viết sách này nhất định có thành tựu, tu vi chắc chắn chẳng ai bì được, không thể viết tới đây rồi đột nhiên dừng lại."

Thiên Diệu vừa dứt lời, mọi người đều ngây người.

Chúc Ly sửng sốt: "Chỉ xem qua thôi mà ngươi có thể nhìn ra nhiều điều vậy sao?"

Thiên Diệu thờ ơ đáp: "Ta từng nghiên cứu cách viết công pháp." Hắn lấy sách đặt vào tay Nhạn Hồi, "Sách này tuy là tàn quyển, nhưng chín tầng đầu đã vô cùng tuyệt diệu, rất có ích cho cô, chờ nối gân cốt xong ta sẽ

https://thuviensach.vn

cùng cô nghiên cứu, cho dù bây giờ mới bắt đầu nhưng có lẽ cũng có thành tựu.”

Nhạn Hồi gật đầu, lẳng lặng nhìn Thiên Diệu một lúc lâu, đến khi Thiên Diệu hỏi: “Sao vậy?”

Nàng lắc đầu, dời mắt đi: “Không có gì.”

Nhạn Hồi cảm thấy Thiên Diệu tựa như một quyển sách đọc mãi không hết…

Đêm, bầu trời không trăng, nhưng tinh tú khắp nơi lại vô cùng rực rỡ, ánh sao rải xuống rừng cây khiến màn đêm càng tĩnh mịch hơn thường ngày.

Nhạn Hồi cởi áo, lần theo vị trí hôm qua xuống suối băng, tuy nhiên kỳ quặc là nàng không tìm thấy cành cây ở chỗ cũ nữa, Nhạn Hồi liền dọc theo bờ suối tiếp tục tìm kiếm.

Nàng không mong gì hơn một đêm yên giấc.

Một lúc sau, rốt cuộc cũng đạp trúng một thứ, vị trí của vật này hơi thấp, nếu nàng ngồi lên chỉ e không thể thở được. Trong bóng tối, Nhạn Hồi không thể nhìn thấy rõ, nàng suy nghĩ một đoạn rồi nín thở cúi đầu xuống, muốn thử xem có thể nâng vật đó lên cao hơn nữa được không. Có điều, khi vừa chạm vào dùng sức tóm lấy, nàng phát hiện vật bên dưới đột nhiên cử động.

Phản ứng tuy nhỏ nhưng đúng là nó đã cử động! Tựa như run một cái!

Đây là vật sống!

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi kinh hãi, lập tức ngoi lên mặt nước trở mình bò lên bờ, nhanh chóng tới bên chỗ y phục, bọc người lại.

"Yêu nghiệt phương nào!" Nhạn Hồi hét lớn, "Ra đây!"

Dưới nước không có động tĩnh, Nhạn Hồi tiện tay chộp một hòn đá lớn ném xuống nước phát ra tiếng "tõm", nàng quát tiếp: "Ra đây!" Màn đêm trầm tịch cuối cùng cũng bị phá vỡ hoàn toàn.

Chẳng mấy chốc, cuối cùng trên mặt nước cũng nổi bọt lăn tăn, tiếp đó ánh sáng lóe lên, thân hình nam nhân quen thuộc hiện rõ mồn một.

Nhìn thấy Thiên Diệu, lại nhớ đến vừa nãy mình khỏa thân ngâm trong nước, còn đạp trúng bộ phận nào đó trên người hắn, cho dù da mặt Nhạn Hồi dày, lúc này cũng không thể không đỏ bừng mặt, nàng thẹn quá hóa giận: "Tại sao ngươi lại ở dưới nước?"

Thiên Diệu xõa tóc, chiếc áo rộng ướt đẫm dính vào người, hắn bước lên bờ, bước chân mang theo tiếng nước càng trở nên mê hoặc kỳ lạ trong màn đêm yên tĩnh: "Ta kêu cô tới tắm mỗi chiều." Thiên Diệu hỏi ngược lại, "Tại sao buổi tối cô mới đến?"

Nghe hắn hỏi vậy, Nhạn Hồi cảm thấy lửa giận bốc lên đầu: "Ngươi còn trách ta? Biết ta tới sao ngươi không ra nói tiếng nào hết hả?" Đến đây, nàng bỗng như nhớ đến điều gì, "Khoan đã…" Nàng nhìn Thiên Diệu, kinh hãi mở to mắt, "Nghe giọng điệu ngươi, tối qua lúc ta đến… Lẽ nào ngươi cũng ở đây?"

Thiên Diệu ngoảnh mặt đi, nhìn trời nhìn đất, nhìn ánh sao bị sóng xô vỡ vụn trong suối băng.

Nhạn Hồi lườm Thiên Diệu, hiểu ra hắn đang ngầm thừa nhận liền nổi nóng: "Mẹ nó! Hôm qua tại sao ngươi không lên tiếng?" Chả trách hôm nay

https://thuviensach.vn

nàng không tìm được chỗ ngồi, thì ra chỗ ngồi đó… chạy mất rồi…

Thiên Diệu đảo mắt, cuối cùng cũng nhìn nàng: "Hôm qua lúc ta định xuất hiện thì cô đã cởi áo rồi." Hắn vô tội nói, "Cô thật sự muốn trải qua khoảnh khắc ngượng ngùng đó à?"

Ồ! Thì ra còn nghĩ cho tâm trạng của nàng nữa!

Nhạn Hồi nghiến răng: "Được! Hôm qua ngươi không ra thì thôi đi! Hôm nay tại sao vẫn ở đây? Ngươi chờ để nhìn hay là làm gì hả? Thật sự không phải cố ý à?"

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi đang nổi giận đùng đùng, lại quan sát nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng thản nhiên nói: "Dù sao cũng không phải chuyện to tát. Chẳng phải từ lâu cô đã nhìn thấy ta tắm rồi sao?"

Phải rồi, lúc trên núi Đồng La, Nhạn Hồi đã nhìn thấy Thiên Diệu tắm trong sân.

Dường như đối với hai người họ, chuyện này đích thực chẳng hề gì, ấy thế nhưng không hiểu sao lời của hắn khiến cả người nàng lan tỏa một cảm xúc đã lâu chưa từng có. Cảm xúc đó như một ngọn lửa vừa giận vừa xấu hổ, từ lòng bàn chân truyền tới đỉnh đầu, chỉ chút xíu thôi sẽ đốt cháy đầu nàng.

Nàng cột bừa chiếc áo ngoài, bước về phía Thiên Diệu: "Ngươi tới đây." Nàng xắn ta áo, "Ta muốn nói chuyện với ngươi."

Thiên Diệu bất động đợi Nhạn Hồi đi tới trước mặt, chẳng dè nàng đột ngột giơ tay lột áo hắn ra, áo trên rơi xuống, nhờ thắt lưng trên eo siết chặt nên mới giữ được phần y phục phía dưới. Nàng vỗ vào ngực hắn đánh "bốp", sờ lên phần cơ bắp nhô lên, vừa ý gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Ngươi cũng đừng mặc y phục nữa, để trần như vậy nói chuyện với ta đi, dù sao cũng không có gì to tát lắm.”

Nhạn Hồi ngước đầu, chờ phản ứng của Thiên Diệu, chờ một lúc thì nghe Thiên Diệu bật cười “ha”…

Nàng ngẩn người, hắn thật sự để trần, cười với nàng dưới bầu trời đầy sao: “Đây đúng là Nhạn Hồi ta quen biết.”

Nhân lúc Nhạn Hồi ngây ngẩn, Thiên Diệu lướt qua người nàng, nhặt chiếc áo khoác bị vứt dưới đất đưa cho nàng: “Mặc y phục vào đi.” Hắn nói, “Tối qua ta hóa thành nguyên hình cuộn dưới đáy hồ, cô ngồi lên đuôi ta, ta cúi đầu nên không thấy gì hết.”

Bởi vậy hắn phải bất động vểnh đuôi lên suốt đêm để đỡ nàng ngủ sao…

Chả trách hôm sau lại mỏi chân…

Thấy Nhạn Hồi vẫn chưa hoàn hồn, Thiên Diệu nhét y phục vào tay Nhạn Hồi, rồi quay trở lại đứng sau gốc cây, mặc lại y phục vừa bị nàng kéo xuống, “Cô tắm đi, ta về trước đây.”

Hắn đi một đoạn xa mới ngoái đầu lại, ở khoảng cách này hắn vẫn có thể nhìn thấy bóng lưng Nhạn Hồi, biết nàng hiện giờ không phát giác được động tĩnh ở xa như vậy, hắn bèn đặt tay lên vùng ngực đã bị Nhạn Hồi sờ ban nãy. Một cảm giác nong nóng tê dại trào dâng trong lồng ngực đã trống rỗng bao nhiêu năm nay, khoảng khắc này đây dường như hắn có ảo giác tim mình đang đập mãnh liệt.

Vành tai đỏ ửng, hắn hít một hơi thật sâu, ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, chậm rãi thở ra.

Hắn đối với Nhạn Hồi…

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu cúi đầu, cảm nhận sự ấm nóng lan tỏa trên ngực. Trước đây không phải hắn không nhận ra được, chỉ là, thời này khắc này hắn ý thức được hết sức rõ ràng…

Hắn…

Đã động tâm với nàng rồi.

https://thuviensach.vn

78

Sau lần đó mỗi đêm Nhạn Hồi đều tới suối băng, nhưng không thấy Thiên Diệu nữa.

Mấy ngày sau, gân cốt của nàng tuy chưa hoàn toàn nối hết, nhưng so với tình trạng lúc trước đã đỡ hơn rất nhiều, nàng ước chừng có lẽ mười ngày nữa sẽ bình phục. Nước suối băng đó thật sự có hiệu quả thần kì.

Thời gian này Huyễn Tiểu Yên hứng chí chạy khắp Thanh Khâu kết giao bằng hữu, tựa như muốn tìm lại thú vui kết bạn thiếu hụt mấy chục năm nay. Mỗi ngày lúc nhàn rỗi nó đều tới kể cho Nhạn Hồi nghe một số tin vỉa hè.

Ví như chuyện nàng có thể đến suối băng trị vết thương trên người thật ra không đơn giản như vậy.

Nghe Huyễn Tiểu Yên nói, trước đây vì muốn kéo dài sinh mệnh cho Quốc chủ phu nhân, Quốc chủ Thanh Khâu đã tìm một vùng đất tràn ngập linh khí để bày pháp trận, suối băng này tích tụ nước không nguồn cực kì thanh thuần mà thành. Lúc Quốc chủ phu nhân còn, chỉ có bà được tắm ở đây. Sau khi bà qua đời thì chỉ có người của tộc Cửu Vĩ Hồ bị thương nặng mới được phép đến đây điều trị.

Còn Nhạn Hồi có thể đến suối băng điều trị vì Yêu long ngàn năm đã trao đổi với Quốc chủ Thanh Khâu điều kiện bí mật nào đó.

Là Thiên Diệu đã dàn xếp cho nàng.

Biết được chuyện này, Nhạn Hồi rất muốn gặp Thiên Diệu để nói cám ơn, cũng muốn nhanh chóng cùng hắn nghiên cứu "Yêu phú". Chỉ có cách

https://thuviensach.vn

trở nên mạnh mẽ thì nàng mới có thể báo thù cũng như báo ơn được. Nhưng mấy hôm nay cho dù Nhạn Hồi đi đâu cũng không gặp được hắn.

Nhạn Hồi cố ý tìm mấy lần vẫn không gặp, cuối cùng nàng hiểu, Thiên Diệu đang trốn nàng. Với cách biệt tu vi giữa họ hiện giờ, nếu Thiên Diệu muốn tránh, cho dù Nhạn Hồi có đôi mắt xuyên thấu cũng không thể tìm được.

Nàng bỗng dưng cảm thấy buồn cười, lẽ nào Yêu long ngàn năm này vẫn còn xấu hổ vì chuyện nàng lột áo hắn lần trước sao? Lúc đó chẳng phải hắn trấn tĩnh lắm ư? Sao đột nhiên bây giờ lại trốn?

Nghĩ mãi vẫn không hiểu, Nhạn Hồi vốn sợ phiền phức nên rốt cuộc không buồn để ý đến hắn nữa, dù sao…

Hắn cũng sẽ xuất hiện thôi.

Tóm lại, Thiên Diệu sẽ không rời khỏi Thanh Khâu, cũng sẽ không rời khỏi nàng. Nhạn Hồi sờ lên ngực, nàng có vảy Hộ Tâm của hắn mà. Hiện tại có lẽ nàng không thể nào tin tưởng ai từ tận đáy lòng được, nhưng nàng tin Thiên Diệu.

Ban ngày, Nhạn Hồi ở trong phòng nghiên cứu "Yêu phú", khổ nỗi trong này có quá nhiều từ ngữ mới lạ, tâm pháp hoàn toàn ngược lại với tâm pháp tu tiên, nàng xem cả buổi vẫn thấy mơ hồ. Quyển sách này vốn chỉ dẫn người ta tu Yêu đạo, không có Thiên Diệu có lẽ nàng thật sự không thể nào luyện thành.

Nàng đang sầu não, Huyễn Tiểu Yên đột ngột nhảy vào từ cửa sổ, nó ở trong vương cung Huyễn yêu tự do đã quen, đi tới nơi nào cũng mặc kệ cửa chính, chỉ cần tiện cho nó là được. Nó không có quy tắc, Nhạn Hồi cũng mặc kệ, nàng đổi tư thế đọc sách, "Đừng ồn, ta đang đọc sách."

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân, mấy hôm nay chẳng phải cô muốn tìm Thiên Diệu sao?”

Nhạn Hồi nghe vậy, sách trong tay không buông nhưng tai lại dỏng lên.

“Em vừa thấy hắn nè.”

Cuối cùng nàng cũng ngoái đầu lại, “Ở đâu?”

Huyễn Tiểu Yên lại hỏi nàng: “Chẳng phải cô muốn đọc sách sao? Em không làm ồn cô đâu, em đi kiếm bánh ăn đây.”

Nhạn Hồi trở mình đứng dậy, tóm cổ áo Huyễn Tiểu Yên, kéo nó xoay một vòng, nàng vốn định hỏi tiếp, nhưng thấy bánh trong tay Huyễn Tiểu Yên thì tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

“Bánh trung thu đó, chủ nhân chưa thấy bao giờ hả?”

Đương nhiên Nhạn Hồi thấy qua rồi, có điều bánh trung thu ở Trung Nguyên hình dạng hơi khác với Thanh Khâu.

Nàng ngây người hỏi: “Hôm nay là Trung thu sao?”

Huyễn Tiểu Yên gật đầu: “Đúng vậy.”

Nhạn Hồi giật mình trở người xuống giường: “Lúc này là giờ nào rồi?” Huyễn Tiểu Yên chưa kịp đáp, Nhạn Hồi đã chạy tới bên cửa sổ, nhác thấy sắc trời bên ngoài đang chập tối, sau đó vừa mang giày vừa vội vàng hỏi: “Vừa rồi ngươi nói thấy Thiên Diệu ở đâu?”

Huyễn Tiểu Yên thấy Nhạn Hồi bỗng dưng kích động liền hốt hoảng: “Trên con đường thường ngày cô tới suối băng đó…”

Lời chưa dứt, Nhạn Hồi đã kéo cửa, vội vàng chạy về phía suối băng.

https://thuviensach.vn

Hôm nay là Trung thu, là lúc trăng tròn nhất trong năm, mỗi đêm trăng tròn Thiên Diệu đều rất đau đớn, tối nay e là sẽ phải chịu đau đớn nhiều hơn nữa. Tuy hiện tại hắn đã tìm lại được hầu hết các bộ phận của cơ thể, nhưng dường như đau đớn cũng không giảm được bao nhiêu.

Lúc Nhạn Hồi chạy vào rừng thì mặt trăng đã nhô lên khỏi ngọn núi phía Đông.

Trong Yêu tộc có nhiều yêu quái có phản ứng đặc biệt với ánh trăng, có yêu quái sẽ trở nên yên lặng khác thường, có yêu quái sẽ trở nên điên cuồng. Bởi vậy đêm nay trong rừng này, cho dù Nhạn Hồi đã quen thuộc nơi đây nhưng tựa hồ cũng cảm thấy không khí khác với thường ngày.

Ánh trăng khiến rừng cây trở nên mờ ảo, lúc sắp đến suối băng, Nhạn Hồi càng nóng lòng bước nhanh về phía trước, nàng mơ hồ nhìn thấy hướng đó có một con vật khổng lồ đang lăn lộn dưới đất, trong lúc tập trung hết mức nhìn về bên đó, thình lình có một lực đạo mạnh mẽ ập tới, Nhạn Hồi không hề phòng bị nên bị hất ngã nhào.

Yêu quái tập kích nàng có thân hình đầy lông nhọn, miệng toàn là mùi máu tanh tưởi, hôi thối nồng nặc, nàng còn chưa kịp nhận ra là yêu quái gì thì đã bị nó cắn lên cổ. Khi sức nóng từ răng yêu quái chạm vào da Nhạn Hồi, chỉ trong chớp mắt, một tiếng rồng gầm tựa như từ chân trời truyền tới, nàng liền cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, yêu quái đó đã biến mất tức thì. Tiếng muôn thú kêu gào thảm thiết từ phía bên kia truyền tới.

Nhạn Hồi bò sang bên cạnh, rời khỏi chỗ cũ chừng một trượng mới ngoái đầu nhìn lại, ánh trăng đổ bóng xuống những thân cây to, trong bóng cây màu đen hoàn toàn không có yêu lực giao tranh, chỉ nghe tiếng va chạm thô bạo, giống như các loài thú đang đấu đá nhau theo cách nguyên thủy nhất, song chỉ trong thoáng chốc đã im thin thít.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không có pháp lực trong người, nàng nheo mắt cố gắng nhìn rõ, nhưng vẫn không nhìn thấy được gì.

Tựa gốc cây đứng dậy, nàng cất tiếng gọi: “Thiên Diệu?”

Không có động tĩnh, Nhạn Hồi bước một bước, nhưng nàng vừa cử động, gió bỗng dưng nổi lên, thân rồng lập tức bay lên không trung lao về phía chân trời, ngẩng đầu nhìn lên, trên vầng trăng khổng lồ óng ánh sắc vàng hiển hiện bóng rồng. Có điều, ngao du chưa được bao lâu lại vùng vẫy rơi từ trên trời xuống, có thể nhìn ra hắn đang cố gắng hết sức ổn định thân mình, chỉ là dường như bởi vì quá đau nên không khống chế nổi.

Một tiếng “ầm” vang dội, Thiên Diệu rơi xuống suối băng phía trước, bọt nước tung tóe, xung quanh trở nên hỗn độn.

Nhạn Hồi cong chân chạy về phía đó.

Khi nàng chạy tới bên bờ suối, Thiên Diệu đã giãy giụa trở mình bò lên từ trong nước, ánh trăng sáng rực chiếu khắp toàn thân rồng của hắn, Nhạn Hồi mở to mắt, nhìn vết thương khắp người Thiên Diệu, kinh hãi không nói nên lời.

Đây là rồng sao?

Vảy rồng trên thân đều bị lóc hết, chỉ còn lại những vết rách đầy máu, có chỗ thậm chí sâu đến mức nhìn thấy xương trắng hếu, từ đầu đến đuôi trên người hắn không nơi nào lành lặn, khiến người ta sợ hãi, thương tâm đến mức da đầu tê dại.

Lúc này Nhạn Hồi mới biết, chuyện moi tim róc xương mà Thiên Diệu nói rất đơn giản nhẹ nhàng lúc trước là thủ đoạn khiến người ta kinh hãi dường nào.

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn giãy giụa trên mặt đất, cơ hồ đau đớn đến mức sống không bằng chết.

“Thiên Diệu…”

Nhạn Hồi gọi tên hắn, tiến lên một bước.

Tiếng gọi này tựa như đánh thức Thiên Diệu, hắn quay đầu, gầm một tiếng với nàng, giống như đang hù dọa để nàng đừng qua đó. Hắn chăm chăm nhìn Nhạn Hồi, đuôi cuộn về phía trước, tựa như muốn dùng đuôi che lại cơ thể đầy thương của mình.

Nhạn Hồi nghiến răng, ánh mắt kiên định: “Chẳng phải máu của ta có thể khiến ngươi dễ chịu hơn một chút sao?” Nàng dấn bước, đưa cổ tay ra, “Nè.”

Thiên Diệu lui về phía sau, Nhạn Hồi lại tiến lên phía trước.

Râu rồng dài phe phẩy trong không trung, múa lên một đường cong như cự tuyệt không cho Nhạn Hồi tới gần.

Nàng dứt khoát tự cắn rách cổ tay, vết thương không sâu nhưng đủ để máu thấm ra, không khí xung quang lập tức nhuốm mùi máu tanh.

Thiên Diệu dường như hơi xao động.

Nhạn Hồi kiên trì tiến lên.

Cuối cùng Thiên Diệu không nhịn được nữa, gầm vang một tiếng dài lao về phía Nhạn Hồi, nàng trấn tĩnh không tránh không né, tiếng gió vút tới bên cạnh, thổi tung tóc và áo nàng.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu tới trước mặt Nhạn Hồi, nhưng chỉ dùng sừng rồng đẩy nàng lùi bước, mãi đến khi lưng Nhạn Hồi chạm vào một gốc cây to, hắn mới dừng lại, lui về phía sau định bỏ đi.

Nhạn Hồi không hề do dự, đưa tay nắm sừng rồng của hắn, giọng điệu vừa như ra lệnh lại vừa như nài nỉ: "Uống máu ta đi. Nếu như vậy có thể khiến ngươi dễ chịu, vậy hãy chọn cách nhanh chóng tiện lợi này đi. Ta không đau, cũng không tổn thương gì hết."

Thiên Diệu cương quyết hất đầu, Nhạn Hồi cố chấp nắm chặt sừng rồng không buông.

Hắn bừng mở mắt, không vùng ra được nên há cái miệng khổng lồ hướng về Nhạn Hồi gầm một tiếng dài, âm thanh khiến không gian xung quanh chấn động. Đuôi hắn đập bừa trên mặt đất, giống như đang nổi giận với nàng, nhưng dường như cũng vì đau đớn mà không khống chế được cơ thể.

Nhạn Hồi mặc kệ tất cả, nhân lúc Thiên Diệu há miệng, nàng bôi máu trên cổ tay lên lưỡi hắn. Máu nàng tựa như có mê hoặc cực lớn với hắn, dù gì cũng là thuốc có thể làm dịu đau đớn cùng cực, đối với ai cũng là mê hoặc.

Thiên Diệu hất đuôi, đánh gãy một gốc cây thô to bên cạnh. Đầu rồng đưa về phía trước, răng bén nhọn dừng trên cổ Nhạn Hồi.

"Chỗ này không được." Nàng bình tĩnh nói, "Cắn cổ sẽ chết đó, không được cắn ở đây." Cách rất gần nên nàng nghe thấy rõ ràng âm thanh phát ra từ cổ họng Thiên Diệu, bên trong hắn dường như cũng đang vùng vẫy kịch liệt.

Cuối cùng răng rồng cũng rời khỏi cổ Nhạn Hồi, mũi hắn chạm lên ngực nàng, cổ họng phát ra tiếng ừng ực, giống như tiếng gầm của thú dữ lúc

https://thuviensach.vn

đang cảnh cáo, nhưng cũng giống như làm nũng xin được an ủi sau khi bị thương.

Nhạn Hồi cố gắng nhét cổ tay vào kẽ răng Thiên Diệu, bôi máu lên răng hắn.

Thiên Diệu lại vùng vẫy, Nhạn Hồi liền ôm đầu hắn, cơ hồ dùng hết sức lực, máu từng chút từng chút thấm vào miệng rồng. Hơi ấm do máu mang đến cũng dần dần thấm vào cơ thể hắn.

Trăng vẫn treo giữa trời, nhưng Thiên Diệu đã dần dần yên tĩnh lại.

Nhạn Hồi tựa vào thân cây, đầu rồng chống lên người nàng, thân hình oai phong thế nhưng lại yên tĩnh như một con thú cưng, cảnh tượng này thực có thể phác họa thành một bức tranh đầy tình cảm.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, mặt trăng dần dần chìm vào mây đen.

Toàn thân Thiên Diệu từ từ nhũn ra đất, hào quang lóe lên, hắn trở về hình dáng con người. Hắn vừa hóa thân liền ngã xuống đất, Nhạn Hồi vội ôm eo hắn, chống đỡ cơ thể nam nhân kia. Vừa tiếp xúc thì phát hiện, Thiên Diệu đang… để trần cả người.

Nghĩ cũng phải… Lần trước hắn bước ra khỏi suối băng với thần trí tỉnh táo nên đương nhiên biết mặc y phục, nhưng với tình trạng hiện giờ hắn nào còn tỉnh táo nghĩ tới chuyện mặc hay không mặc gì nữa.

Nhạn Hồi cúi đầu nhìn cơ thể trần trụi.

“Coi như ta đòi lại được nợ cũ rồi.” Nàng vừa nói vừa khó nhọc cởi áo ngoài khoác cho Thiên Diệu. Sau đó trượt ngồi xuống, để hắn gối lên chân mình ngủ.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn ánh trăng xuyên qua tầng mây thở phào nhẹ nhõm, vất vả cả buổi, đối với người không có pháp thuật như nàng thật sự rất hao tổn sức lực.

Cuối cùng cũng gượng qua được đêm nay rồi.

Nhạn Hồi cúi đầu nhìn Thiên Diệu đang ngủ trên chân mình như một đứa trẻ, nàng vuốt tóc mai đẫm mồ hôi của hắn, nhớ lại cơ thể đầy vết thương vừa nãy, bất giác thì thầm: "Bởi vậy ngươi tới suối băng cũng để trị thương sao…"

"… Không muốn bị nhìn thấy…"

Nhạn Hồi ngây người, "Gì cơ?", nàng không nghe rõ lời Thiên Diệu lẩm bẩm, tựa như hắn đang nói trong mơ vậy.

"Không muốn bị cô nhìn thấy ta xấu xí như thế."

Câu này không biết tại sao lại biến thành một ngọn roi có gai, đánh vào tim Nhạn Hồi khiến nàng cảm thấy đau nhói, cổ họng đắng chát.

Bởi vậy trước đó nàng tới suối băng, còn hắn lại không chịu xuất hiện, thì ra là vì đang giấu tâm sự này sao?

Hắn vẫy đuôi chống đỡ cơ thể nàng, cho nàng một đêm yên giấc, còn hắn vùi đầu dưới đáy nước, trong lòng ẩn giấu tâm trạng tự ti như vậy sao…

Nhạn Hồi xoa má Thiên Diệu: "Ngươi chưa bao giờ xấu xí." Nàng không hề biết giọng nói của mình lúc này mềm mại và dịu dàng lạ thường, "Thật sự xấu chính là kẻ đã khiến trái tim và thân thể ngươi tổn thương đến mức này."

https://thuviensach.vn

79

Bóng tối dần tan, trời tờ mờ sáng, Thiên Diệu chầm chậm mở mắt.

Xa xa có tiếng chim hót truyền vào tai, tươi mới như có thể gột rửa một đêm tối tăm nặng nề. Trên mặt truyền tới cảm giác nhột nhạt, Thiên Diệu đưa tay nhẹ hất đi, nhưng lại bắt được một lọn tóc đen.

Hắn ngẩng lên nhìn, vừa khéo thấy được chiếc cằm sáng bóng của Nhạn Hồi. Nắng sớm mai mang theo hơi ấm rắc ánh vàng lên mặt nàng, khiến cả người Nhạn Hồi tỏa ra cảm giác ấm áp bình yên.

Nàng tựa vào gốc cây, đầu hơi ngửa ra phía sau, miệng khẽ mở, hơi thở đều đặn, chứng minh nàng đang ngủ say. Thiên Diệu ngây người ngồi dậy, hắn nhìn quanh, phát hiện mình đã gối lên chân nàng ngủ một đêm rồi.

Hắn nhổm người dậy khiến Nhạn Hồi giật mình, nàng chộp tay vào không trung, vô thức kéo bàn tay hắn lại, "Sao vậy? Lại đau nữa hả?"

Thiên Diệu nhìn tay Nhạn Hồi rồi lại ngẩng đầu lẳng lặng nhìn nàng.

Nhạn Hồi mơ màng thêm một lúc nữa mới sực tỉnh, "Trời sáng rồi à?" Nàng dụi mắt, "Cuối cùng cũng qua rồi." Nàng vươn vai muốn đứng dậy, nhưng vừa cử động chân nàng liền hự một tiếng, tiếp đó ôm chân không nói gì. Thiên Diệu thấy vậy thì lặng lẽ khom lưng, "Lên đi."

Nhạn Hồi nhìn bờ vai rộng của hắn thoáng ngây người, nhưng cũng không khách sáo, trèo lên lưng hắn. Lúc Nhạn Hồi vòng qua ôm cổ Thiên Diệu, hắn vô tình nhìn thấy vết máu khô trên cổ tay nàng, ngoài ra còn có vết thương do Nhạn Hồi tự cắn lung tung.

Cổ họng hắn nghẹn lại, không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu cõng Nhạn Hồi cất bước chậm rãi quay về.

Nhạn Hồi nằm tựa trên bờ vai đã trở nên dày rộng của hắn, bất giác thất thần nói: "Hôm qua là Trung thu…" Lời đã mở nhưng nàng vẫn đang suy nghĩ phải nói thế nào mới không chạm vào vết thương của Thiên Diệu, nhưng hắn đã tiếp lời nàng…

"Sợ à?"

"Không." Nhạn Hồi nói, "Có điều… ngày này năm nào ngươi cũng như vậy hết sao?"

"Trước đó càng khó coi hơn."

Nhạn Hồi nghe vậy chợt như nấc nghẹn, nàng im lặng thật lâu, sau đó xoa đầu Thiên Diệu, nói như dỗ dành: "Sẽ ổn thôi, chờ tìm được tim rồng là sẽ tốt. Nhanh lắm."

Nàng đưa tay nhẹ vuốt đầu hắn, dịu dàng ấm áp hơn bất kỳ ngọn gió xuân nào thổi vào hắn trong ngàn năm nay.

Hắn cúi đầu, ánh mắt mềm như làn nước trước sự an ủi vốn chẳng giống ai của nàng.

Tuy trời đã vào thu nhưng trong lòng không hề lạnh giá.

Lúc Thiên Diệu cõng Nhạn Hồi đi tới trước phủ Chúc Ly, vừa khéo gặp Chúc Ly mặc y phục trang trọng hơn thường ngày rất nhiều. Thấy cảnh này, Chúc Ly vốn đang vội vã đi ra ngoài lập tức dừng bước: "Chuyện gì vậy?" Nó hỏi, "Lễ tế Trung thu không thấy bóng dáng hai người, bây giờ mới được cõng về? Nhạn Hồi, cô bị thương có nặng không?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi mặt không đổi sắc nói dối: “Tối qua tĩnh tọa lâu quá nên tê chân.”

Nghe Nhạn Hồi trả lời như vậy, vẻ mặt Thiên Diệu loáng cái cứng đờ, vành tai bất giác nóng bừng. Hắn ho nhẹ, đưa mắt nhìn Chúc Ly, chủ động hỏi một cách hiếm thấy: “Sao ngươi lại ăn mặc như vậy?”

Nhạn Hồi cũng quan sát nó từ trên xuống dưới: “Tộc Cửu Vĩ Hồ của các ngươi cũng học người phàm bắt đầu thượng triều sao?”

“Thanh Khâu làm gì có thượng triều.” Chúc Ly liếc nàng, “Hôm nay Hoàng tỷ của ta về Thanh Khâu, bọn ta phải đi gặp tỷ ấy.”

Nhạn Hồi nhướng mày: “Hoàng tỷ ngươi à?”

“Con gái của Đại hoàng thúc ta, mấy năm nay vẫn ở Trung Nguyên. Đúng rồi, tối nay Vương cung có yến tiệc…” Nó đang nói thì từ xa truyền tới tiếng còi hiệu, lão bộc sau lưng giục: “Tiểu tổ tông, sắp trễ rồi đó!”

“Biết rồi.” Chúc Ly nói: “Ta đi trước đây. Tiệc tối nay nhớ đến nhé!” Nói xong còn chưa kịp nhìn hai người thêm một lần, đã vội vã đưa lão bộc đi.

Nhạn Hồi suy ngẫm, con gái của Đại hoàng thúc Chúc Ly, chẳng phải chính là con gái của Thái tử Yêu tộc sao? Người có thân phận như vậy tại sao bao nhiêu năm nay vẫn ở Trung Nguyên? Hơn nữa còn không bị phát hiện, thiết nghĩ nhất định là người rất có thủ đoạn.

Nhưng cô gái này ở Trung Nguyên lâu vậy mà nay lại trở về Thanh Khâu, cho thấy lần trước Yêu tộc vượt qua biên giới Tam Trùng sơn nhất định đã mang đến cho giới tu tiên chấn động không nhỏ, thế cuộc của Trung Nguyên rất không thái bình…

https://thuviensach.vn

Khi về đến phòng, Thiên Diệu vừa đặt Nhạn Hồi lên giường, nàng nghiêng mắt nhìn thấy Yêu phú hôm qua vì vội ra ngoài nên tiện tay vứt lên giường thì mắt liền sáng lên, còn chưa chờ Thiên Diệu đứng thẳng, nàng đã kéo cánh tay hắn lại ôm thật chặt, cứ như sợ hắn chạy mất.

Thiên Diệu ngước mắt nhìn, thấy Nhạn Hồi vừa cầm Yêu phú vừa nhòm mình với ánh mắt nóng bỏng, "Ngươi nói sẽ dạy ta tu luyện quyển tâm pháp này mà?"

Hắn thoáng im lặng: "Gân cốt nối xong rồi sao?"

"Chưa nối hết, nhưng có thể bắt đầu luyện khí rồi."

Thiên Diệu tóm lấy cổ tay Nhạn Hồi bóp mấy cái, tiếp đó gật đầu: "Đúng là có thể bắt đầu luyện khí, ngày mai…"

"Không, bắt đầu ngay bây giờ đi." Nàng ngắt lời hắn, "Ta không đợi được thêm một khắc nào nữa."

"Được."

Hắn đón lấy Yêu phú, mở trang đầu tiên, sau một hồi đọc chăm chú bèn hỏi: "Cô có từng đọc sách này chưa?"

"Đọc rồi."

"Không hiểu chỗ nào?"

Hai người dần dần thảo luận quên cả thời gian, mãi đến khi trời tối sẫm, Huyễn Tiểu Yên nhảy cửa sổ tung tăng chạy vào, lớn tiếng gọi: "Ăn cơm thôi, Chúc Ly gọi hai người đi ăn cơm kìa!"

https://thuviensach.vn

Lúc này Nhạn Hồi đang tĩnh tọa trên giường, khí tức vừa mới vận chuyển một vòng quanh cơ thể, nàng mở mắt, không nhìn tới Huyễn Tiểu Yên, chỉ nói với Thiên Diệu: “Ta cảm giác kinh mạch nghịch hành, như vậy có đúng không?”

“Cô cảm giác kinh mạch nghịch hành là vì cô dùng cách thức tu tiên để phán đoán, nhưng bây giờ việc cô cần làm là phải quên hết mọi thứ trước kia đi.”

Nhạn Hồi ngây người, lúc này lại nhớ tới những điều Lăng Tiêu chỉ dạy trong mười năm qua, nàng thoáng thất thần, nhưng lại sực tỉnh khi nghe tiếng gọi của Huyễn Tiểu Yên: “Chủ nhân, cô không đói sao?”

“Đói.” Nhạn Hồi đứng dậy, “Đi, tới xem thử yến tiệc của tộc Cửu Vĩ Hồ đi.”

Kể từ lần đầu tiên gặp Quốc chủ Thanh Khâu, đây là lần thứ hai Nhạn Hồi tới đỉnh núi nơi Quốc chủ ở.

Khác với khí tức kỳ ảo như có như không lần trước, tối nay giữa những gốc cây to có thêm nhiều hỉ khí, trong miệng các tiểu Hồ Ly ngậm quả đỏ, có con ăn rất vui vẻ trong động, có con đẩy quả lăn khắp nơi.

Nhạn Hồi và Thiên Diệu được đưa vào vương cung trong gốc cây nơi Quốc chủ ở.

Bên trong vẫn mênh mông như cũ, có điều trên hai bên vách xếp rất nhiều chỗ ngồi theo thứ tự, kéo dài lên tới đỉnh. Nhạn Hồi ngẩng đầu quan sát, cách mỗi ba trượng thì có pháp trận vạch ra một lan can trong suốt để các ca nữ vũ nữ của Yêu tộc ca múa bên trên, cho người của Yêu tộc thưởng thức.

https://thuviensach.vn

Càng lên trên ca múa càng điêu luyện, trên đỉnh chỉ có người của tộc Cửu Vĩ Hồ mà thôi.

Người dẫn đường đưa Nhạn Hồi và Thiên Diệu đi vòng trong gốc cây lên chỗ cao nhất, ngang qua mỗi một tầng, các yêu quái đều dùng ánh mắt tò mò quan sát họ, nhưng đặc biệt là Thiên Diệu.

Yêu long ngàn năm, nếu không chịu tai kiếp có lẽ sẽ là nhân vật sánh ngang với Quốc chủ Thanh Khâu, trong Yêu tộc cá lớn nuốt cá bé, ai lại không hứng thú với hắn.

Thiên Diệu mắt nhìn thẳng, chuyên tâm đi về phía trước, dường như không coi ai ra gì.

Nhạn Hồi sau lưng hắn lại nhìn trái nhìn phải, đi đường không tập trung, nhất thời không quan sát, cuối cùng bất cẩn vấp chân, trước khi ngã về phía trước, Thiên Diệu liền đỡ lấy nàng nhanh hơn cả Huyễn Tiểu Yên sau lưng Nhạn Hồi.

Rõ ràng… mắt mũi hắn chẳng hề đặt trên người nàng mà.

Sắp lên tới đỉnh, người hầu lễ phép đưa Huyễn Tiểu Yên đi, cho nó chơi ở tầng dưới, Nhạn Hồi và Thiên Diệu bước lên tầng cao nhất.

Lên đến nơi, tầm nhìn lập tức thoáng đãng, cả Thanh Khâu bao gồm Tam Trùng sơn ở xa xa cũng được thu vào tầm mắt, tinh tú trên đầu gần như đưa tay là có thể hái được.

Tất cả các Cửu Vĩ Hồ nắm giữ các chức vụ quan trọng của Yêu tộc đều có mặt. Thiên Diệu chỉ gật đầu chào Quốc chủ Thanh Khâu ngồi ở chủ vị, mặc kệ ai khác nhìn mình, hắn coi như không nhìn thấy, đi sang bên cạnh tìm chỗ trống ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Còn Nhạn Hồi vốn định theo hắn đi sang bên cạnh, nhưng khi ánh mắt nàng dừng trên người bên cạnh Quốc chủ thì lập tức sửng sốt.

Người đó không mặc áo trắng mà các Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu yêu thích, nàng ta mặc một chiếc áo đỏ diễm lệ bắt mắt, dung nhan tuyệt sắc khiến người ta thần hồn điên đảo.

"Huyền…" Nhạn Hồi không dám tin lẩm bẩm thành tiếng, "Huyền Ca?"

Tiếng gọi của nàng tuy nhỏ, nhưng người có mặt đều là những nhân vật tầm cỡ, đương nhiên đều nghe thấy cái tên nàng buột miệng gọi ra. Tất cả đều hứng thú quan sát hai người, Đại hoàng tử của Quốc chủ Thanh Khâu cất tiếng hùng hồn phá vỡ im lặng: "Khéo quá, tiểu nữ là người quen cũ của Nhạn cô nương sao?" Ông ta cười nói, "Huyền Ca, kể vi phụ nghe thử làm sao con quen được Nhạn cô nương đây?"

Huyền Ca…

Nàng là con gái của Thái tử Thanh Khâu, Hoàng tỷ của Chúc Ly, là nữ nhân vẫn luôn ở Trung Nguyên, cực kỳ có thủ đoạn…

Nhạn Hồi nhất thời bất động.

Nhưng Huyền Ca lại cười nhẹ, đôi mắt quyến rũ: "Lúc xưa Nhạn cô nương cải nam trang, trêu ghẹo con ở Trung Nguyên, cứ trêu mãi rồi trở nên thân thiết."

Nàng vừa dứt lời, những người có mặt đều bật cười.

Huyền Ca nhìn Nhạn Hồi như cười như than: "Lúc trước con đã nghe nói Nhạn Hồi tới Thanh Khâu, con nghĩ lần này quay về có khi sẽ gặp mặt, nhưng không ngờ là trong tình cảnh này… Nhạn Hồi." Nàng gọi, nụ cười

https://thuviensach.vn

hơi bất lực, “Cô kinh ngạc như vậy là vì trách ta ở Trung Nguyên đã che giấu thân phận sao?”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, tiếp đó lắc đầu: “Có gì đâu mà trách, cô cũng chưa từng hại ta.”

Không những chưa từng hại nàng mà còn giúp nàng không ít.

Huyền Ca mỉm cười, kính Nhạn Hồi một ly rượu từ xa: “Lòng dạ Nhạn Hồi lúc nào cũng rộng rãi.” Uống rượu xong nàng ta không nói thêm gì nữa, ở những nơi như thế này thật sự không tiện nói nhiều.

Nhạn Hồi bèn im lặng đi tới ngồi bên cạnh Thiên Diệu.

Trong đầu nàng không ngừng nhớ về quá khứ, thật ra nghĩ cũng phải, trước đây cảm thấy Huyền Ca thần bí, lúc này đây khoác lên thân phận này như là lẽ đương nhiên - Tại sao Huyền Ca có thể dễ dàng cho Thiên Diệu một túi thơm Vô tức, tại sao nàng ta lại đẹp đến mức chấn động lòng người như vậy.

Bởi vì nàng ta là Cửu Vĩ Hồ yêu.

https://thuviensach.vn

80

Yến tiệc tiến hành được một nửa, Quốc chủ Thanh Khâu buông ly ngọc trong tay, ly và dĩa va chạm nhẹ phát ra một tiếng "keng" giòn giã. Âm thanh tuy nhỏ nhưng lại truyền khắp bên trong. Tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn về phía Quốc chủ.

Mặt trăng leo lên ngọn cây cổ thụ, vừa khéo chiếu rọi sau lưng ông, giống như thần tiên trên trời ban một vương miện bằng vàng cho Quốc chủ vậy, cao quý chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Thanh Khâu đã lâu không thiết yến, lần này lại là trong lúc chiến loạn, tổ chức yến tiệc này lòng cũng không biết phải làm sao, cảm thấy thật hổ thẹn." Quốc chủ nói một câu khiêm nhường, bên dưới có người của Yêu tộc lắc đầu hô không dám.

Quốc chủ tiếp tục nói: "Năm mươi năm trước Yêu tộc và người tu đạo đại chiến, phân chia ranh giới Nam Bắc, tộc ta và Trung Nguyên tạm thời giữ hòa bình, ta nghĩ rằng vùng đất Tây Nam tuy hẻo lánh, có thể tránh được chiến loạn, duy trì huyết mạch, mong rằng nơi này sẽ trở thành đất lành để Yêu tộc sinh tồn. Nhưng nay tiên giới Trung Nguyên không muốn nhìn thấy chúng ta lớn mạnh ở mảnh đất Tây Nam này, chèn ép đủ điều, giết hại con cháu tộc ta, thủ đoạn tàn nhẫn, lòng dạ vô cùng ác độc."

Giọng điệu Quốc chủ tuy vẫn luôn lãnh đạm, nhưng nói đến đây lại có sát khí thấm sâu vào tận lòng người.

Nhạn Hồi nghĩ tới cách thức Tố Ảnh điều chế mê hương, ngoài rùng mình trước sát khí này, trong lòng cũng nảy sinh căm phẫn.

https://thuviensach.vn

Tố Ảnh tiên nhân vời vợi trên cao kia hai mươi năm trước đã đối xử với Thiên Diệu như vậy, hai mươi năm sau cũng đối xử với các yêu quái khác như vậy, e là bà ta chưa bao giờ coi sinh linh của Yêu tộc là một mạng, bởi vậy mới đưa tay hạ đao tàn nhẫn gọn gàng đến vậy.

Các yêu quái ngồi dưới từ lâu đã tích tụ cơn giận với người tu đạo Trung Nguyên, lúc này có kẻ đập bàn mắng nhiếc, có người giận đến mức ném vỡ ly.

Đại hoàng tử ngồi ở vị trí đầu tiên đứng dậy, cúi người với Quốc chủ Thanh Khâu, tiếp đó xoay người nói với bên dưới: "Tướng sĩ Yêu tộc năm mươi năm nay chưa từng chinh chiến, nhưng cũng không phải không thể chiến đấu." Ông ta khựng lại, giọng nói vang dội, "Ai bằng lòng theo ta bước qua Tam Trùng sơn, đánh vào Trung Nguyên?"

Tiếng phụ họa bên dưới lập tức rền vang.

So với các yêu quái nhiệt huyết bừng bừng bên dưới, những người nắm quyền của tộc Cửu Vĩ Hồ ở tầng cao nhất rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều, Thiên Diệu ở trong góc chỉ âm thầm uống rượu.

Nhạn Hồi khách quan nhìn tất cả mọi việc, lòng coi như đã hiểu, yến tiệc mang danh đón Quận chúa về Thanh Khâu này chính là đại hội tuyên thệ của Yêu tộc.

Nhằm để giương cao sĩ khí thu hút nhân tâm.

Thiết nghĩ, Yêu tộc sắp sửa tấn công vào Trung Nguyên với quy mô lớn.

Nhạn Hồi nghe các yêu quái huyết khí ngút trời gào thét hai chữ "báo thù", trong lòng thật sự ngũ vị đan xen. Nàng tu tiên mười năm, hôm nay lại bị vận mệnh đẩy vào ngồi trong đại hội tuyên thệ của Yêu tộc.

https://thuviensach.vn

Cảnh ngộ của đời người thật sự không tài nào dự liệu.

Nàng đưa mắt nhìn Huyền Ca áo đỏ ở phía xa xa, phát giác có người nhìn mình, ánh mắt Huyền Ca cũng rơi trên người Nhạn Hồi. Hai người nhìn nhau, nàng ta cười khẽ, lắc lắc chiếc ly trong tay, nàng cũng nâng ly rượu, ngẩng đầu uống cạn.

Cơm no rượu say, ca múa chấm dứt, đến khi bóng Quốc chủ Thanh Khâu biến mất, người trong Yêu tộc ai nấy tự rút lui, các Vương gia Cửu Vĩ Hồ chào hỏi nhau rồi cũng rời đi.

Nhạn Hồi vừa đứng dậy, Huyền Ca đã bước tới bên cạnh nàng: "Trò chuyện một chút nhé?"

Nhạn Hồi liếc nàng ta: "Đương nhiên rồi." Nàng xoay sang dặn dò Thiên Diệu, "Chút nữa giúp ta trông chừng Huyễn Tiểu Yên, nó nghịch lắm, đừng để nó uống say gây họa, ngày mai có người tới kiện cáo với ta thì phiền lắm đó."

Thiên Diệu vừa mấp máy môi thì Huyền Ca đã níu cánh tay Nhạn Hồi nói: "Đi thôi." Hai người biến mất khỏi tầng cây.

Thiên Diệu thất thần đưa tay ra nhưng chỉ vớt được một ngọn gió, hắn siết nắm tay, bỗng cảm thấy hơi phẫn nộ vì Huyền Ca đưa Nhạn Hồi đi một cách vô lý…

Hay phải nói là…

Ghen ghét.

Vì cướp người đi vừa dễ dàng vừa quang minh chính đại như vậy… Còn Nhạn Hồi thì không hề hay biết có người đang tức giận…

https://thuviensach.vn

Sau khi Huyền Ca đưa Nhạn Hồi đáp xuống một cành cây to thì bật cười: "Có người sẽ giận ta lắm đây."

Nhạn Hồi ngoảnh lại: "Ai giận cô?"

Huyền Ca cười không đáp, lấy ra hai bầu rượu: "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Mỗi người một bầu rượu, ngồi trên cây ngẩng đầu ngắm trăng, chiếc áo đỏ to rộng của Huyền Ca rũ xuống, vạt áo theo gió bay phấp phới khiến lòng người rung động.

Nhạn Hồi thấy Huyền Ca ngửa đầu uống một ngụm rượu, nàng bèn hỏi: "Trước đây chẳng phải cô không uống rượu chỉ uống trà ư, sao vừa về Thanh Khâu đã bắt đầu uống rượu rồi?"

Huyền Ca nhìn Nhạn Hồi cười, "Nhạn Hồi ơi Nhạn Hồi, trước đây không phải không thích uống, mà là không thể uống." Nàng ta nói, "Thật ra ta thích uống rượu, khổ nỗi uống nhiều sợ sẽ lộ ra sơ hở, bởi vậy mới phải lấy trà thay rượu để lừa miệng mình thôi."

Nhạn Hồi cũng nhấp một ngụm, "Vậy Phụng Thiên Sóc thì sao? Lúc trước yêu hắn như vậy cũng là giả vờ à, về Thanh Khâu sẽ không yêu nữa sao?"

Nụ cười trên môi Huyền Ca cứng lại rồi dần tắt, "Ta là tai mắt Thanh Khâu cài ở Trung Nguyên." Huyền Ca nói tiếp, "Nguồn cội huyết mạch tộc Cửu Vĩ Hồ rất thâm sâu, ngoài người trong tộc, các yêu quái khác đều không thể có được sự tín nhiệm cao nhất. Bởi vậy chuyện cơ mật quan trọng đương nhiên phải do người có quan hệ huyết thống làm. Ta là con cờ được đặt ở Trung Nguyên, trà trộn vào Thất Tuyệt đường để thăm dò tin tức, rồi tìm cách đưa tin về Thanh Khâu." Huyền Ca vừa nói vừa nở nụ cười mỉa mai, "Ta ở Trung Nguyên nhiều năm, cắm rễ trong Thất Tuyệt đường,

https://thuviensach.vn

khiến người đa nghi như Phụng Thiên Sóc cũng coi ta là tâm phúc. Nhưng tất cả mọi thứ ở Trung Nguyên của ta đều là giả."

"Thân phận, lai lịch, thậm chí khí tức trên người ta." Huyền Ca buồn bã nói, "Chỉ có mỗi trái tim này đã rung động, ta muốn bắt nó là giả, nhưng nó lại là thật."

Nhạn Hồi im lặng một đoạn, "Tại sao cô lại quay về? Thanh Khâu và Trung Nguyên sắp khai chiến, đang là lúc cần tin tức, Huyền Ca, rõ ràng cô có thể dùng danh nghĩa này ở Trung Nguyên thêm một thời gian nữa mà."

Nếu yêu sâu đậm đến vậy, cho dù ở thêm một ngày, đối với Huyền Ca cũng là lén lút vụng trộm.

Huyền Ca lắc đầu, "Lần trước Yêu tộc vượt qua Tam Trùng sơn giết đến Quảng Hàn môn, Tiên môn Trung Nguyên không hề nhận được tin tức gì. Lăng Tiêu tìm đến Thất Tuyệt đường, khiển trách Phụng Thiên Sóc làm việc bất lực, khi ấy ta mới biết, Thất Tuyệt môn của Phụng Thiên Sóc vẫn luôn có qua lại với Lăng Tiêu."

Nhạn Hồi nghe vậy cũng sửng sốt.

Phụng Thiên Sóc là con cờ của Lăng Tiêu?

Nghĩ kĩ lại, năm xưa thúc phụ Phụng Minh của Phụng Thiên Sóc nắm giữ đại quyền trong Thất Tuyệt đường, nhưng lại không hề trừ khử hắn ta. Trước đây người trong giang hồ đều cho rằng các trưởng lão trong Thất Tuyệt đường bảo vệ Phụng Thiên Sóc, thêm vào hắn ta thông minh hơn người, giỏi che giấu tài năng nên mới thoát được kiếp nạn, thì ra là Lăng Tiêu đã âm thầm trợ giúp hắn ta phía sau…

Lăng Tiêu nhúng tay vào chuyện Thất Tuyệt đường là để thu thập tin tức sao?

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ở núi Thần Tinh chưa bao giờ nghe ai nhắc tới chuyện này, Lăng Tiêu càng không hề nói đến, Lăng Tiêu âm thầm hành động, bố trí như vậy rốt cuộc là có ý đồ gì…

Nhạn Hồi ngày càng không hiểu sư phụ trước đây của nàng nữa.

“Sau đó Lăng Tiêu trực tiếp nhúng tay vào chuyện trong Thất Tuyệt đường, ta càng khó đưa tin từ Trung Nguyên về Thanh Khâu. Phụ thân sợ thân phận của ta bại lộ, bị tiên nhân Trung Nguyên sát hại nên gởi thư cấp tốc triệu ta về Thanh Khâu. Ta không còn lý do từ chối nữa…”

“Phụng Thiên Sóc thả cô đi sao?”

Huyền Ca cười khổ, “Đương nhiên không thể thả ta đi. Ta biết quá nhiều chuyện của Thất Tuyệt đường, biết quá nhiều tin tức của Trung Nguyên, cho dù xuất phát từ điểm nào chàng cũng không thể dễ dàng thả ta đi cả.”

“Vậy cô…”

“Giả chết.” Huyền Ca lại uống một ngụm rượu, giọng điệu không khỏi có thêm vài phần ủ rũ, “Từ nay về sau, trong thế giới của Phụng Thiên Sóc, Huyền Ca của Thất Tuyệt đường đã trở thành một người chết thật sự rồi.”

Nhạn Hồi im lặng, câu chuyện tưởng chừng như vừa dễ dàng vừa đơn giản này đối với Huyền Ca là một thử thách hết sức khó khăn.

Phải giả vờ chết đi, đoạn tuyệt với người mình yêu, bước ra khỏi cuộc đời người đó, không bao giờ gặp lại nữa. Tuy Huyền Ca vẫn còn sống, nhưng đối với Phụng Thiên Sóc, nàng ta đã trở thành hồi ức.

Nhạn Hồi thở dài, còn Huyền Ca lại khẽ cười, “Nhưng lúc ta chết, nhìn thấy trên gương mặt luôn nở nụ cười của Phụng Thiên Sóc lộ ra thần sắc

https://thuviensach.vn

khác, ta lại thấy thỏa mãn lắm.” Nàng nói, “Biết chàng từng động tâm với ta, vậy là đủ rồi. Vẻ mặt quan tâm của chàng lúc đó đủ để ta ủ một bầu rượu uống không hết suốt quãng đời còn lại.”

Nhạn Hồi im lặng rất lâu, ngoài việc một hơi uống cạn rượu trong bình, nàng cũng không còn lời nào để nói nữa.

Huyền Ca nhìn Nhạn Hồi lâu thật lâu, “Nhạn Hồi, gần đây cô trở nên chín chắn yên lặng hơn nhiều. Trước đây nếu nghe ta nói vậy, nhất định cô sẽ nổi giận. Chắc chắn sẽ đẩy ta, đuổi ta, bắt ta không được lề mề, nếu không thể ở bên nhau thì phải nhanh chóng quên chàng đi, sau đó phóng khoáng sống cuộc đời của riêng mình.”

Nhạn Hồi liếc nhìn nàng ta: “Trước đây ta sẽ nói như vậy sao?”

Huyền Ca nắm tay Nhạn Hồi đặt lên vai mình: “Cô còn choàng vai ta, hệt như một kẻ vô lại để nói với ta nữa.”

Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ rồi cũng cười theo, còn thuận thế ôm vai Huyền Ca, dùng giọng điệu lưu manh, bùi ngùi nói: “Mọi việc trên thế gian rất đỗi vô thường. Ai lại không có lúc bị mài mòn hết gai góc? Ta cũng đã hiểu, có những chuyện chúng ta thật sự không biết phải làm sao. Cho dù ta có cá tính đến đâu, cho dù cô có xinh đẹp thế nào, tình cảnh chúng ta bây giờ thật sự không thể nào trốn tránh cũng không biết phải làm sao, cũng như hiện tại cô không thể quên được Phụng Thiên Sóc, còn ta không thể giết được Lăng Phi.”

Huyền Ca nhìn Nhạn Hồi.

Thấy Nhạn Hồi cong môi cười: “Ngoài việc làm tốt chuyện bản thân có thể làm, sau đó cố gắng nhẫn nhịn, những chuyện khác chúng ta cũng không cách nào giải quyết được, có lẽ những trắc trở này đã dạy cho thói khôn vặt của ta một bài học.”

https://thuviensach.vn

Huyền Ca vỗ vỗ bàn tay của Nhạn Hồi: “Chuyện của đại sư huynh cô ta cũng lờ mờ hiểu được đại khái. Giang hồ đồn rằng cô và Thiên Diệu đã liên thủ giết chết Tử Thần trong địa lao.”

Nụ cười lưu manh trên môi Nhạn Hồi chợt tắt, trong mắt lóe hàn quang.

“Nhưng ta biết cô không bao giờ làm vậy.”

Sắc mặt Nhạn Hồi vô cùng lạnh lẽo, “Tình hình Lăng Phi hiện giờ thế nào, cô có biết không?”

“Bị Lăng Tiêu trục xuất khỏi núi Thần Tinh, quay về Quảng Hàn môn rồi.”

“Hay lắm, tỷ muội ả này ở cùng nhau thì tốt.” Nhạn Hồi bật cười, “Tìm người tính sổ cũng không cần chạy hai nơi.”

Huyền Ca nghe vậy thoáng im lặng, “Nhưng ta nghĩ, dường như Lăng Tiêu có cách nghĩ khác.” Nàng ta khựng lại, “Lúc đó Lăng Tiêu tới Thất Tuyệt đường quở trách Phụng Thiên Sóc, nghe ra thì từ khi cô bị trục xuất khỏi núi Thần Tinh, Lăng Tiêu vẫn luôn phái người trông chừng cô, lúc cô ở thành Vĩnh Châu Lăng Tiêu còn đặc biệt dặn dò Phụng Thiên Sóc theo sát cô, thiết nghĩ không phải bỏ mặc cô không ngó ngàng đâu…”

“Vậy thì đã sao?” Nhạn Hồi đã ngắt lời Huyền Ca, nàng nhìn về phương xa, giọng vô cảm hiếm thấy, “Đại sư huynh cũng đã chết rồi.”

https://thuviensach.vn

81

Từ biệt Huyền Ca, Nhạn Hồi một mình đến suối băng.

Tối qua Thiên Diệu hóa rồng làm loạn khắp nơi, cây cối gãy đổ, bùn đất tứ tung, hôm nay mọi thứ xung quanh vẫn bừa bộn như cũ, nhưng nước suối băng đã trở nên trong vắt, không khác gì thường ngày.

Nhạn Hồi ngồi xổm bên bờ suối, nhìn bóng mình trong nước, trong đầu lặp đi lặp lại những lời Huyền Ca cho nàng biết ban nãy, tâm trí nàng hỗn loạn, bất giác đưa tay đập vỡ bóng mình, ngay cả y phục cũng không thèm cởi mà cắm thẳng đầu xuống suối băng. Lòng suối tương đối lớn, nàng nín thở gắng sức bơi, khắp nơi toàn là hình bóng Lăng Tiêu lúc dạy nàng tiên thuật đạo pháp ở núi Thần Tinh khi xưa. Mỗi một mùa xuân hạ thu đông mười năm qua đều có Lăng Tiêu bên cạnh, Nhạn Hồi cứ thế mải miết bơi, tựa như muốn vắt kiệt hết sức lực trong người mình.

Tất cả hồi ức của mười năm chầm chậm xoay vần trong đầu nàng tựa như những hình ảnh trên chiếc lồng đèn kéo quân, nàng nhắm nghiền mắt để mình chìm xuống đáy suối băng, mãi đến khi cảm giác ngạt thở khiến ngực đau nhói mới ngoi lên mặt nước, hít một hơi thật dài. Không khí trong lành đột ngột ập đến khiến tầm nhìn của Nhạn Hồi trở nên mông lung, đầu nàng nổi trên mặt nước, cơ thể thả lỏng, cả người lềnh bềnh trên mặt suối băng như một chiếc lá khô.

Tinh tú lấp lánh khắp trời ùa vào mắt nàng, Nhạn Hồi nhắm mắt lại, cố gắng cho đầu óc trống rỗng, có lẽ quá mệt mỏi, chẳng bao lâu sau thế giới của nàng trở nên yên tĩnh rồi nhanh chóng chìm vào bóng tối, nàng nhìn thấy một bóng đen lặng lẽ đứng trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

Khi nhìn rõ bóng người đó, nàng không hề đuổi theo mà chỉ đứng nhìn từ xa, điềm tĩnh nói: "Đại sư huynh, mối thù của huynh, sớm muộn gì muội cũng đòi lại."

Nàng nói xong, người đó khẽ nhíu mày, vẻ mặt hiển hiện lo lắng.

Nàng không hiểu hắn lo lắng điều gì, mãi đến khi cảm thấy người mình rung lắc, Nhạn Hồi choàng tỉnh, mở mắt ra, thấy mình đã rơi vào một vòng tay vững chãi và ấm áp. Thiên Diệu nhíu chặt mày, hắn mím môi không nói, khiến Nhạn Hồi căng thẳng hỏi: "Sao vậy?"

"Ta tưởng là…" Như thể không khống chế được, hắn buột miệng thốt ra ba chữ, nhưng lại phát giác giọng mình có chút nôn nóng bèn im bặt ngoảnh mặt đi, buông Nhạn Hồi ra, phủi phủi áo dịu giọng đáp: "Không sao."

Nhạn Hồi nhìn suối băng rồi lại ngoảnh đầu nhìn vẻ mặt ngượng ngập của Thiên Diệu, nàng đoán: "Ngươi tưởng ta nghĩ quẩn à?"

Thiên Diệu xoay người bỏ đi, "Không sao thì tốt."

"Ta không làm chuyện đó đâu." Nàng nhìn lên bầu trời đêm, "Ngày được ngươi cứu khỏi núi Thần Tinh ta không làm vậy, sau này càng không bao giờ đâu. Ta còn có việc quan trọng hơn phải làm." Bước chân Thiên Diệu khựng lại, ngoái đầu nhìn nàng.

Nhạn Hồi mỉm cười, cất bước về phía trước, nhìn Thiên Diệu hời hợt hỏi: "Ngươi vẫn theo ta suốt à?" Hắn ho húng hắng, "Cô tiếp tục tắm đi, nối gân cốt cho sớm…"

Thiên Diệu vừa nói vừa nhấc chân định trốn, nhưng đã bị Nhạn Hồi túm tay áo kéo lại, hắn quay đầu sửng sốt nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

“Tuy ngươi từng nói với ta không cần cảm ơn.” Nàng chăm chú nhìn vào mắt hắn, trong mắt nàng như đang cất chứa ngàn vạn vì sao, “Nhưng ta không thể không nói, cảm ơn ngươi có mặt vào những lúc như thế này.”

Đôi mắt Thiên Diệu như cũng có muôn ngàn ánh sao thắp sáng khi nghe Nhạn Hồi nói như vậy.

Nhạn Hồi phóng khoáng xua xua tay, “Ngươi về đi, ta tắm tiếp đây.” Nàng bước xuống suối băng, Thiên Diệu như sực tỉnh lại, lặng lẽ xoay người bỏ đi vào khu rừng sâu thẳm âm u, siết nắm tay…

Thật ra rõ ràng hắn mới là người nên nói câu đó.

Thật cảm ơn ông trời vì đã cho hắn gặp được một người tên Nhạn Hồi. Thật may mắn vì đã gặp được nàng.

Huyền Ca ở Thanh Khâu rất rảnh rỗi. Buổi tối Nhạn Hồi tới suối băng tắm, buổi sáng cùng Thiên Diệu nghiên cứu tâm pháp “Yêu phú”, buổi chiều mỗi ngày thì ăn cơm trò chuyện với Huyền Ca.

Hôm nay hai người đang ngồi ăn cơm, Huyễn Tiểu Yên từ cửa sổ nhảy vào phòng, vừa nhìn thấy thức ăn mắt nó lập tức sáng lên: “Em cũng muốn ăn! Cả ngày hôm nay em chưa ăn gì đó!” Nó thò tay chộp lấy thức ăn trên bàn.

Nhạn Hồi nhướng mày gõ một đũa đánh “bốp” lên tay nó, nàng nhìn vẻ mặt bị đánh đau sắp phát khóc của Huyễn Tiểu Yên, chẳng chút thương xót, “Cơm ta chờ cả ngày, mi mà bốc là ta tháo nhẫn của mi ra đó.”

Huyễn Tiểu Yên nghiến răng, uất ức nói: “Em cũng đói cả ngày đâu có ăn cơm, sắp ngất rồi đây nè.”

https://thuviensach.vn

Lúc hai người nói chuyện, Huyền Ca bên cạnh đã cho người lấy thêm một bộ chén đũa tới, cười nói: "Tính tình tiểu Huyễn yêu cô nuôi đúng là thật thà, ta cũng thích nó lắm, chắc là hôm nay nó đói thật đấy, cô đừng làm khó nó nữa, cho nó ngồi ăn đi."

Nhạn Hồi hừ một tiếng, "Cả ngày ta không ăn vì luyện công, nó cả ngày không ăn vì bị người ta khâu miệng lại à? Nhất định là do ham chơi rồi…"

"Đâu có đâu." Huyễn Tiểu Yên miệng đầy cơm, vừa nhai vừa nói, "Tôi mãi nghe người ta kể chuyện thôi."

Huyền Ca cười hỏi: "Chuyện gì mà nghe kể hết ngày vậy?"

Huyễn Tiểu Yên tức tốc ăn hết một chén cơm, sau đó trợn mắt nhìn Huyền Ca, "Quận chúa đại nhân, nghe nói Trung Nguyên có một nam nhân bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Cô trở về Thanh Khâu mà hắn tưởng là cô chết rồi, ngày nào cũng mơ mơ màng màng, chẳng còn thể diện gì nữa."

Huyền Ca nghe vậy liền thừ người ta.

Nhạn Hồi dằn chén thật mạnh, mắng tiểu Huyễn yêu: "Ngứa miệng à! Đang ăn cơm mà mi nói bừa gì đó?"

"Em đâu có nói bừa, họ đồn ầm lên rồi kìa!"

"Ai đồn ầm lên?"

Huyền Ca lắc đầu ngăn Nhạn Hồi lại, "Cho nó nói đi. Họ còn nói gì nữa?"

Huyễn Tiểu Yên sờ mũi, "Hôm nay họ nói rất lâu, một loạt chuyện rất dài bắt đầu từ sau khi Quận chúa đại nhân đến Trung Nguyên. Sau đó lại

https://thuviensach.vn

nói đến chuyện cô trở về Thanh Khâu, nam nhân đó ôm xác cô mấy ngày mấy đêm, không cho ai đụng vào, cũng không cho ai lại gần, nói là hắn bảo vệ cô. Xác cô đã hôi thối rồi hắn cũng không cho ai an táng, ai khuyên cũng không nghe, cứ điên điên dại dại phát cuồng như vậy đó." Huyễn Tiểu Yên nói tiếp, "Nghe nói nam nhân ấy còn có một trăm tiểu thiếp, nhưng không đếm xỉa tới ai hết."

Nhạn Hồi nghe vậy ngoảnh sang nhìn Huyền Ca, chỉ thấy gương mặt xưa nay luôn nở nụ cười mê hoặc lúc này lại tựa như ngây dại, đôi mắt đờ đẫn thất thần nhìn về phương xa, môi mím chặt, không hề có chút độ cong nào.

Bữa cơm này chỉ có một mình Huyễn Tiểu Yên ăn đến no nê.

Chờ người hầu dọn bàn xong, Nhạn Hồi mới hỏi: "Nghe kể Phụng Thiên Sóc làm vậy, trong lòng Huyền Ca có cảm động không?"

Huyền Ca như bị câu này của Nhạn Hồi thức tỉnh, nàng ta nhoẻn cười, nụ cười không khỏi có chút mỉa mai thê lương, "Xúc động, nói không có đương nhiên là giả. Nhưng xúc động thì có ích gì?" Nàng ta cụp mi, "Thất Tuyệt đường là tổ chức tình báo, cũng chuyên ám sát. Làm công việc này nên Phụng Thiên Sóc hận nhất là phản bội và lường gạt, thế mà vừa khéo ta lại làm hai chuyện chàng hận nhất. Nếu vậy… chi bằng để chàng thật sự nghĩ ta đã chết. Như vậy ta vẫn ở trong lòng chàng với dáng vẻ đẹp nhất. Ít ra sau này khi chàng nhớ về ta, sẽ không cảm thấy ta… đáng ghét."

Nhạn Hồi im lặng không lâu, bật cười vỗ vai Huyền Ca, "Huyền Ca à, không đau không đau, cô còn có ta đây mà."

Huyền Ca nghe vậy cũng bật cười, giọng nói đượm phần cay đắng, "Ta không đau, ta sợ chàng đau."

Tay Nhạn Hồi đặt trên vai Huyền Ca vỗ nhè nhẹ thêm mấy cái, một lúc lâu sau mới nói: "Rồi sẽ ổn thôi." Cho dù đó là vết thương da thịt hay vết

https://thuviensach.vn

thương lòng, chỉ cần còn sống, thời gian ắt hẳn sẽ chữa lành tất cả.

Không khí trong Yêu tộc Thanh Khâu ngày càng căng thẳng, tất cả mọi người đều biết đại chiến đang đến gần. Ai nấy đều thầm tính toán trong đầu, Nhạn Hồi mặc kệ tất thảy, hàng ngày chỉ bế quan chuyên tâm tu luyện. Thiên Diệu quả xứng đáng là một người thầy tài ba, dưới sự dẫn dắt của hắn, tu vi của Nhạn Hồi có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Nhạn Hồi đã có thể dùng tâm pháp Yêu tộc điều khiển trường kiếm bay vút lên trời cao, ngự kiếm ngao du trong không trung một lúc lâu mới đáp xuống đất. Tự tin đứng trước mặt Thiên Diệu, mặt ửng hồng khỏe khoắn, mắt sáng rực, "Ta lại bay được rồi!"

Thấy nàng vui như vậy, Thiên Diệu bất giác cong khóe môi, "Tất cả những gì trước đây cô làm được, sau này cô vẫn sẽ làm được." Nhạn Hồi biết, nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn, tu vi hiện giờ của nàng kém xa trước kia. Tuy nhiên nếu cứ tiếp tục tu luyện như thế này, có lẽ chỉ cần một năm thôi nàng đã có thể vượt qua mười năm tu hành trước kia không chừng.

Lúc dùng cơm, Huyền Ca nhìn Nhạn Hồi, hờ hững nói: "Dung mạo cô dường như diễm lệ hơn rất nhiều."

Nhạn Hồi ngẩn người, đến tối nàng soi mình trong suối băng, nhận ra chỉ mới mười mấy ngày tu luyện Yêu thuật thôi mà dung mạo của nàng đã có biến hóa nho nhỏ, đúng là dường như đã…

Yêu mị hơn rất nhiều.

Cơ thể này của nàng… tựa như thích hợp luyện Yêu pháp hơn.

Nhạn Hồi dốc lòng tu luyện, Thiên Diệu cũng không rảnh rỗi. Mỗi ngày khi Nhạn Hồi tĩnh tọa thì hắn điều dưỡng nội tức. Không có tim rồng, pháp thuật của hắn phát huy không ổn định. Tim rồng hiện đang ở Quảng Hàn

https://thuviensach.vn

môn, hắn phải chuẩn bị thật tốt để đối đầu trực tiếp với Tố Ảnh trong tình trạng này.

Thật ra Thiên Diệu che giấu rất kỹ nỗi lo lắng của mình, hắn rõ hơn ai hết, với thực lực của hắn hiện giờ, nếu không có người giúp đỡ, muốn đối kháng với Tố Ảnh, e là… cực khó.

Đúng vào lúc này, biên giới Tam Trùng sơn bỗng nhiên truyền đến một tin tức, khiến cả Thanh Khâu trở tay không kịp.

Tố Ảnh của Quảng Hàn môn thống lĩnh mấy trăm Tiên nhân, vượt qua biên giới Tam Trùng sơn đánh vào Thanh Khâu, khai chiến với quân Yêu tộc trấn thủ phía Tây Nam Tam Trùng sơn. Quân trấn thủ của Yêu Tộc bị tập kích bất ngờ, không kịp phòng bị nên thất bại thoái lui liên tiếp.

Điều càng kinh hãi hơn là, chỉ cần Tố Ảnh bắt được bại binh của Yêu tộc, tất cả đều bị móc nội đan, vứt xác nơi đồng hoang.

Tộc Cửu Vĩ Hồ vô cùng phẫn nộ, lập tức phái hai vị Vương gia đến tiền tuyến chỉ huy. Thanh Khâu thiếu nhân thủ, Huyền Ca kể từ lúc về Thanh Khâu vẫn luôn rảnh rỗi, lúc này nhận được nhiệm vụ phải cùng hai vị Hoàng thúc ra biên giới, chống đỡ tấn công của Quảng Hàn môn.

Lúc Nhạn Hồi nghe được tin này từ chỗ Chúc Ly, đang lo lắng cho an nguy của Huyền Ca thì Thiên Diệu bên cạnh đột ngột đập bàn, “Chắc chắn là Tố Ảnh đích thân thống lĩnh các Tiên nhân ở tiền tuyến chứ?”

Chúc Ly nhíu mày, nó hơi giận, “Lẽ nào Thanh Khâu ta vô dụng đến vậy sao? Nếu không có Tố Ảnh, tướng sĩ tộc ta đâu đến mức thất bại thoái lui liên tiếp, còn bị móc nội đan nữa!” Nó vừa nói vừa giận dữ đập bàn, “Tố Ảnh của Quảng Hàn môn kia thật sự ác độc vô cùng! Nếu bà ta rơi vào tay ta…”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu ngắt lời nó, “Thanh Khâu còn điều được người không?”

Chúc Ly hết sức ngạc nhiên, “Ngươi muốn làm gì?”

Mắt Thiên Diệu lóe hàn quang, “Vào Quảng Hàn môn lấy tim rồng.”

https://thuviensach.vn

82

Thiên Diệu vừa dứt lời, Nhạn Hồi và Chúc Ly đều sửng sốt, ánh mắt Thiên Diệu trở nên lạnh lẽo, giọng điệu cực kì kiên định, "Nếu Tố Ảnh thực sự tấn công vào Thanh Khâu, còn thống lĩnh mấy trăm Tiên nhân, tuy người tu tiên ở Trung Nguyên nhiều nhưng người tinh thông tiên thuật chưa chắc đã nhiều, lần này Tố Ảnh nhất định đưa theo người giỏi. Nếu không thì xông vào bản doanh Yêu tộc, cho dù thực lực bà ta có mạnh đến đâu cũng không tránh được tổn thất nặng nề cho bên mình, huống chi bà ta tấn công bất ngờ. Thời điểm này ở biên giới Tam Trùng sơn chắc chắn bố trí không ít nhân thủ để phòng bị Yêu tộc bất ngờ phản công. Từ đó suy đoán, phạm vi từ Tam Trùng sơn đến Trung Nguyên sẽ trống trải. Các Tiên môn khác cũng sẽ phái người canh giữ Tiên môn mình, còn Quảng Hàn môn từ hai mươi năm trước đã có kết giới hộ sơn bảo vệ, người ở lại canh giữ ắt là không cần có thực lực cao thâm."

Thiên Diệu nói: "Đây có lẽ là thời cơ tốt nhất để đoạt lại tim rồng."

Chúc Ly vừa nghe vừa kinh ngạc không thôi, dường như chưa hiểu hết tất cả những lời Thiên Diệu nói.

Nhạn Hồi hiểu rất rõ Thiên Diệu, hắn còn chưa nói hết, nàng đã thầm hiểu ra, tiếp đó chau mày lo lắng nói: "Có khi nào Tố Ảnh có âm mưu gì không?" Nàng cân nhắc, "Quảng Hàn môn coi như là Tiên môn gần Tam Trùng sơn nhất trong ba đại Tiên môn, thân phận của Tố Ảnh cao như vậy, bà ta không canh giữ Tiên môn chỉ huy thế trận, lại dẫn người đột kích Thanh Khâu, có nghĩ thế nào cũng không hợp lý."

Thiên Diệu nhìn Chúc Ly, "Vậy phải xem tin tức của các ngươi có hoàn toàn chính xác không?"

https://thuviensach.vn

Lời này thì Chúc Ly hiểu, nó lập tức nhảy dựng lên chạy ra ngoài, "Ta sẽ đi xác nhận lại tin tức ngay!" Lúc chạy tới cửa, nó thoáng suy nghĩ, "Nếu chuyện này là thật, hiện tại Thanh Khâu không đủ nhân lực, ta sẽ cùng các người tới Quảng Hàn môn, giúp các người một tay."

Thấy Chúc Ly chạy đi, Nhạn Hồi xoay sang nhìn Thiên Diệu, "Nếu Tố Ảnh thật sự tới Thanh Khâu, chúng ta phải đưa Chúc Ly đi theo đến Quảng Hàn môn sao?"

Thiên Diệu lắc đầu, "Tu vi của nó không đủ, đưa theo sẽ hỏng chuyện. Tuy hiện tại Tố Ảnh không có ở Quảng Hàn môn, nhưng sức của ta chỉ đủ bảo vệ một người, thêm một người nữa sẽ trở thành gánh nặng."

Nhạn Hồi ngây người, "Vậy làm sao vứt nó lại?"

Thiên Diệu nhìn nàng, "Nó không đuổi kịp chúng ta đâu."

Nàng im lặng một đoạn, chẳng mấy chốc Chúc Ly lại vội vã chạy về, vừa đến cửa đã lên tiếng, "Tin tức hoàn toàn chính xác, việc Tố Ảnh đích thân đến thật sự có vấn đề, họ đột kích nhưng lại không giống như muốn tấn công Yêu tộc, dường như quan tâm đến việc cướp nội đan của Yêu tộc hơn."

Chúc Ly còn chưa dứt lời, Thiên Diệu đã ôm eo Nhạn Hồi, Chúc Ly chỉ thấy ánh sáng trắng lóe lên trước mặt, nghe thấy tiếng gió vù vù, trong chớp mắt hai người trước mặt nó đã biến mất.

Chúc Ly đứng thừ người ra trong thoáng chốc, cuối cùng nó cũng sực tỉnh, đuổi theo mấy bước ra ngoài nhưng chỉ thấy đuôi của luồng sáng trắng bay lướt qua trên trời, liền tức tối giậm chân, "Khốn kiếp! Bổn vương tốt bụng giúp các người, vậy mà các người dám vứt bổn vương lại."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu và Nhạn Hồi đã bay xa đương nhiên không nghe thấy tiếng nó mắng, thậm chí cũng chẳng còn tâm tư để ý đến Chúc Ly bị bỏ lại sẽ có cảm giác như thế nào. Nhạn Hồi trầm tư, "Tố Ảnh đến lấy nội đan của Yêu quái…" Nàng nhíu chặt mày, "Thiên Diệu, ngươi còn nhớ lúc trước ở Thiên Hương phường, đám yêu quái kia cũng bị móc hết nội đan không?"

Thiên Diệu im lặng.

"Giao Hồ yêu cho người phàm canh giữ, lấy lý do là đề phòng yêu quái làm loạn nên móc hết nội đan là hợp tình hợp lý, điều hết sức đáng ngờ là, cuối cùng không biết số nội đan kia đi đâu về đâu." Các Hồ yêu đều nói nội đan được đưa về núi Thần Tinh, chuyện bắt Hồ yêu đã diễn ra từ trước khi Nhạn Hồi bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng lúc nàng còn ở núi Thần Tinh lại chưa bao giờ phát hiện ra điều này.

"Lần này Tố Ảnh lại tới Thanh Khâu lấy nội đan yêu quái, họ cần nhiều nội đan như vậy…" Nhạn Hồi nghiến răng, "Lẽ nào muốn lấy về để tu tà sao?"

"Tố Ảnh làm chuyện này nhất định phải có lý do." Thiên Diệu nói, "Hiện giờ tuy không biết họ có ý đồ gì, nhưng sẽ có ngày lộ ra thôi. Còn việc chúng ta có thể làm là trước lúc đó phải chuẩn bị để ứng phó."

Cánh tay ôm eo Nhạn Hồi vững vàng mạnh mẽ, cho dù là ở trên cao vạn trượng cũng không hề run rẩy, vững chãi khiến người ta yên lòng. Nhạn Hồi đột nhiên nhớ lại một câu Thiên Diệu đã nói với nàng trước đây, nếu hai mươi năm trước người hắn gặp là nàng thì sẽ thế nào?!

Nàng chưa từng có bất kỳ suy đoán nào về "giả thiết" này, nhưng thời khắc này bỗng dưng nàng nghĩ: Nếu hai mươi năm trước Thiên Diệu gặp nàng, nếu người hắn yêu là nàng…

Chắc chắn là nàng sẽ không phụ bạc một Thiên Diệu dịu dàng như vậy.

https://thuviensach.vn

Những lời này đương nhiên Nhạn Hồi không nói ra, nàng chỉ hỏi Thiên Diệu, "Kết giới phong ấn tim rồng vẫn như mấy kết giới trước, phải lấy máu tim ta mới phá được sao?" Muốn trái tim Thiên Diệu vẫn như trước đây là điều không thể được, việc duy nhất nàng có thể làm là giúp cơ thể hắn trở lại như xưa…

Lên trời xuống đất, không gì không thể.

"Trước hết phải phá kết giới hộ sơn của Quảng Hàn môn thì chúng ta mới có thể vào trong. Khi kết giới bị phá, Tiên nhân canh giữ Quảng Hàn môn nhất định sẽ xuất hiện, chúng ta không có trợ lực, tu vi của cô cũng yếu, lúc đó cô phải nhớ là không được rời ta nửa bước, chúng ta phải nhanh chóng tìm được tim rồng, tốc chiến tốc thắng."

"Được."

Nhạn Hồi nói đồng ý, toàn thân Thiên Diệu nổi gió đi càng nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua Tam Trùng sơn, chẳng mấy chốc nàng đã nhìn thấy đỉnh núi Quảng Hàn quanh năm phủ tuyết trắng xóa ở xa xa. Trước núi Quảng Hàn có một tầng kết giới vàng dựng lên từ chân núi, bao bọc cả ngọn núi. Đỉnh núi nguy nga, kết giới tỏa ánh hào quang rực rỡ khiến người nhìn đều e sợ.

Ánh mắt Thiên Diệu chăm chú, bất chợt lao xuống trước núi Quảng Hàn, lúc đáp xuống chân núi, lực đạo khiến bụi đất tung tóe, mặt đất dường như cũng rung chuyển.

Hắn buông tay, Nhạn Hồi tự giác lui ra sau lưng hắn.

Thiên Diệu đặt một bàn tay lên trên kết giới ánh vàng, yêu khí lập tức sinh ra ma sát với kết giới, không khí dần dần chuyển động mạnh hơn, khiến tóc áo Thiên Diệu và Nhạn Hồi bay tán loạn. Ánh sáng trong mắt

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu tỏa ra chói lòa, khí tức quanh người bùng nổ, luồng khí xung quanh hắn hóa thành một lưỡi kiếm nhọn, đâm thẳng về phía kết giới, từng chút từng chút xuyên qua ánh sáng vàng.

Kết giới phát ra một tiếng rít chói tai, người trong Quảng Hàn môn cuối cùng cũng phát hiện ra điều dị thường, lác đác có mấy tiểu Tiên ngự kiếm thăm dò trong kết giới thấy tình cảnh này, tức thì hoảng loạn chạy vào trong núi báo tin.

Thiên Diệu phất tay áo, Yêu khí ngưng tụ thành trường kiếm đâm thủng kết giới, xé rách một lỗ, sau mấy tiếng rạn vỡ giòn giã thì sụp đổ trong tích tắc. Nhạn Hồi ngẩng đầu, nhìn thấy kết giới vàng sau khi vỡ nát biến thành những mảnh vụn bay khắp không gian, giống như một trận tuyết vàng phủ trời ngập đất.

Thiên Diệu ngoái đầu nhìn Nhạn Hồi trong ánh sáng vàng lấp loáng bay bay, sau lưng hắn là các Tiên nhân Quảng Hàn môn tụ tập mỗi lúc một đông hơn.

Quảng Hàn môn là một trong ba đại Tiên môn, người tu tiên rất nhiều, chỉ trong thoáng chốc đã xếp hàng dày đặc trong không trung, giống như mười vạn thiên binh thiên tướng trong lời người kể chuyện xưa, tay nâng pháp khí tới thu phục hai yêu quái là họ.

Trong tình cảnh địch nhiều ta ít, hai người họ cô đơn lẻ bóng như những kẻ quái dị muốn chống đối với cả thế giới.

“Sợ không?” Cảm nhận được sát khí và áp lực nặng nề sau lưng, hiếm thấy Thiên Diệu hỏi đến cảm nhận của nàng.

Khóe môi Nhạn Hồi nhếch lên, lộ ra nụ cười có chiếc răng khểnh đã lâu không thấy, mắt nàng sáng rực, giọng điệu chứa mấy phần ngông cuồng

https://thuviensach.vn

bẩm sinh, “Chữ sợ viết thế nào?” Thấy Nhạn Hồi như vậy Thiên Diệu cũng cong khóe môi, “Ta cũng không biết.”

Hắn nắm tay Nhạn Hồi, che chắn trước mặt nàng, đón nhận vô số ánh mắt thù địch của người tu tiên, cất bước vào trong Quảng Hàn môn.

Thiên Diệu không cần phải tốn thời gian thăm dò khí tức tim rồng của mình nữa, chỉ trong hơi thở hắn đã cảm nhận được, khí tức tim rồng vẫn luôn tỏa ra từ một nơi nào đó dưới chân núi, như một sợi dây vô hình dẫn hắn đi về phía đó. Lồng ngực trống rỗng hai mươi năm lúc này dường như lại bắt đầu nóng lên, hắn càng đi về phía trước, bước chân càng nhanh thêm.

Cuối cùng người lãnh đạo cao nhất chúng Tiên nhân của Quảng Hàn môn hiện giờ cũng đứng ra, “Yêu nghiệt phương nào! Dám tự ý xông vào Quảng Hàn môn ta!”

Nhạn Hồi ngước nhìn, nàng không biết thấu đáo về Quảng Hàn môn, nhưng vẫn biết Mộng Vân tiên cô thường theo bên cạnh Tố Ảnh. Trong số những người tu đạo, bà ta coi như là người có bối phận cao nhất.

Thiên Diệu vốn chẳng buồn nghe bà ta hỏi gì.

Mộng Vân tiên cô thấy vậy bèn rút phất trần ra khỏi tay áo hét lớn, “Bày trận!” Bà ta vừa dứt lời, các Tiên nhân Quảng Hàn môn liền bày ra một trận pháp khổng lồ, vây lấy Thiên Diệu trên không trung.

Trận pháp bày xong, sát khí nhanh chóng bao trùm trên đầu Thiên Diệu và Nhạn Hồi, nàng chau mày, “Sát trận.”

Thiên Diệu khinh bỉ hừ một tiếng, “Tài mọn bút cùn!” Hắn vừa dứt lời, năm ngón tay xòe ra, tay áo phất lên, Yêu khí cuồn cuộn tuôn trào, đòn ra tưởng chừng đánh bừa này đập thẳng vào chính giữa trận pháp.

https://thuviensach.vn

Mộng Vân tiên cô trợn to mắt, phi thân lao tới muốn cản đòn của Thiên Diệu nhưng lại bị đánh bay ra, cơ thể của bà ta theo lực đạo của đòn này đánh vào người ở trung tâm mắt trận. Người đó ngã xuống từ trên không trung, sát trận trăm người lập tức bị phá.

Sự cách biệt về sức mạnh không thể đối kháng giữa những người tu đạo là như vậy đó, người ở đẳng cấp trên đối phó với người ở đẳng cấp dưới chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến, một trăm người chẳng qua cũng chỉ là một trăm con kiến thôi, tốn chút thời gian mà chẳng hề tốn sức.

Thiên Diệu vốn là người đứng trên đỉnh thế giới này, chẳng may gặp phải tai kiếp, song giờ đây đã gần khôi phục lại hoàn toàn như xưa kia.

Chỉ cần lấy lại tim rồng.

Bước chân Thiên Diệu dừng lại trước một từ đường ở chân núi.

Hắn híp mắt nhìn người canh giữ trước từ đường, ánh mắt lạnh lẽo. Nhạn Hồi bị lưng hắn chắn tầm mắt, đến khi nàng thò đầu ra phía trước, nhìn thấy người đó, toàn thân Nhạn Hồi lập tức cứng lại, ánh mắt tỏa ra sát khí.

“Lăng Phi.” Nàng nghiến răng nghiến lợi hét lên hai chữ này.

Người đó vẫn đội nón, mặc y phục của núi Thần Tinh, tựa như ả vẫn đinh ninh rằng Lăng Tiêu không bao giờ trục xuất mình, tự tin là sẽ có ngày mình quay về núi Thần Tinh làm chủ đỉnh Tâm Túc.

Chẳng qua ả chỉ đang chờ Lăng Tiêu nguôi giận, tạm lánh nạn ở Quảng Hàn môn thôi.

Ả vẫn sống tốt như cũ, không hề chịu chút trừng phạt nào. Khi gió thổi tung chiếc nón, trong đôi mắt Lăng Phi nhìn Nhạn Hồi không hề có chút áy náy hay né tránh, mà là căm ghét và thù hận.

https://thuviensach.vn

Sau khi hại chết Tử Thần, ả vẫn sống một cách…

Ung dung tự tại như vậy.

Nhạn Hồi cười lạnh, giọng điệu chẳng chút hơi ấm nào, “Đi vội nên quên mất Huyền Ca từng nói với ta, ngươi cũng ở đây.”

Lòng Nhạn Hồi rất rõ, tuy Yêu pháp của nàng tiến bộ rất nhanh, có điều so với Lăng Phi vẫn còn kém rất xa…

“Nhạn Hồi?” Lăng Phi cũng cười lạnh, kẻ thù gặp mặt luôn không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói với nhau, “Nương nhờ Yêu tộc sống tạm qua ngày, làm chuyện thấp hèn như vậy mà lại còn muốn cùng Yêu long này làm loạn Quảng Hàn môn ta sao?” Ả rút phất trần ra, “Không biết lượng sức.”

Nghe thấy giọng ả, cảnh tượng Tử Thần ngừng thở trong lòng mình đêm đó dần dần hiển hiện trong đầu Nhạn Hồi. Nàng đỏ mắt nhìn Lăng Phi, bàn tay nắm Thiên Diệu gần như dùng hết sức, đến mức khiến hắn cảm thấy nhói đau.

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng, “Nhạn Hồi.”

Nhạn Hồi không dời mắt, nàng nhìn chăm chăm Lăng Phi, cơ hồ hận không thể xông lên xé xác ả.

“Những gì trước đây cô không làm được, hôm nay ta sẽ giúp cô đòi lại.”

Ánh mắt Nhạn Hồi khẽ run, Lăng Phi bên kia hừ lạnh, “Ngông cuồng, ngươi tưởng ta không có gì khác trước, sẽ bại dưới tay ngươi sao?” Ả vung phất trần, phía sau liền xuất hiện một kết giới che chắn từ đường, kế đó hét vang trong không trung, “Trận Quảng Hàn diệt yêu!”

https://thuviensach.vn

Thân pháp của Tiên nhân Quảng Hàn môn trên cao lập tức biến đổi, bày ra một trận pháp hoàn toàn khác ban nãy, trận pháp này vẽ thành một bông hoa tuyết sáu cánh trong không trung, bên trong có tuyết bay phấp phới.

Thiên Diệu nhìn hình dạng của trận pháp này, ánh mắt càng lạnh thêm.

Hắn cong môi cười lạnh, "Hai mươi năm, cuối cùng cũng gặp lại trận này."

Nhạn Hồi nghe vậy không thể không kinh hoảng.

Hai mươi năm?

Hai mươi năm trước Thanh Quảng chân nhân giúp Tố Ảnh trấn áp Thiên Diệu đã dùng… trận pháp này? Thanh Quảng chân nhân đã giao trận pháp này cho Quảng Hàn môn?

https://thuviensach.vn

83

Chỉ thoáng chốc sau, trong trận pháp do Tiên nhân Quảng Hàn môn bày trên không trung lập tức truyền tới từng hồi sát khí, tiếp đó là gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn lạnh lẽo đến thấu xương, cắt da cắt thịt Nhạn Hồi đau đớn.

Thiên Diệu thoáng nhìn pháp trận, mắt cụp xuống, "Nhạn Hồi" Hắn khẽ gọi, Nhạn Hồi liền ngoảnh đầu lại nhìn hắn, thấy sắc mặt Thiên Diệu có chút không ổn, "Trận này có tác dụng khắc chế ta."

Nhạn Hồi nghe vậy nhíu mày.

Thiên Diệu nhìn nàng, "Tim rồng của ta ở trong từ đường kia, ta sẽ phá kết giới từ đường, cản lại Tiên nhân bên ngoài, cô thừa cơ xông vào từ đường lấy tim rồng." Hắn nói tiếp, "Cô đang tu luyện Yêu thuật, cho dù trên tim rồng có phong ấn, với sức của cô chắc chắn cũng có thể phá được."

Lời này… có ý gì.

Nhạn Hồi còn chưa hiểu ra, Thiên Diệu đã trầm giọng nói: "Chuẩn bị nhé!"

Nhạn Hồi nào còn kịp hỏi thêm gì trong tình cảnh này, nàng vội đè nén tất cả mọi khúc mắc trong lòng, ngưng thần tụ khí, đề phòng nhìn Lăng Phi cũng thủ thế chờ đợi bên kia. Đến khi Thiên Diệu hét lên "Đi", nàng lập tức lao về phía Lăng Phi như một mũi tên.

Thiên Diệu theo sát phía sau, giữa họ từ lâu đã tâm ý tương thông. Dù chỉ nói với nhau được mấy câu, nhưng nàng và hắn không cần suy nghĩ cũng có thể làm được việc mà đối phương muốn mình làm.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi giả vờ tấn công Lăng Phi, ả và nàng vốn có thù, thấy Nhạn Hồi tấn công, Lăng Phi liền đỏ mắt xông lên giao đấu với nàng. Thiên Diệu thừa cơ tới bên cạnh kết giới của từ đường, Tiên nhân Quảng Hàn môn trên cao nhìn rõ tình thế, nhưng người bày trận không thể phân thân, còn người không tham gia pháp trận lại tu vi không đủ, đến khi họ có phản ứng, muốn xuống cản Thiên Diệu thì hắn đã xé thủng một lỗ trên kết giới từ đường.

Khoảnh khắc kết giới bị phá, Nhạn Hồi chỉ tấn công Lăng Phi một chiêu rồi không chút mảy may do dự, bay lướt vào trong kết giới.

Thiên Diệu lập tức thay vào vị trí của Nhạn Hồi, cản lại Lăng Phi muốn đuổi theo nàng.

Toàn thân Thiên Diệu rực lửa, hắn phất tay áo, Lăng Phi cảm thấy có một làn sóng nhiệt ùa vào mặt, ả tu luyện pháp thuật hệ Thủy, trong Ngũ hành vốn tương khắc với Hỏa, đối mặt với sát khí như thiêu như đốt truyền tới, ả cảm thấy vô cùng cam go.

Ngọn lửa toàn thân Thiên Diệu dần dần ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, hóa thành một thanh kiếm nóng bỏng hơn ánh mặt trời. Hắn cầm trường kiếm chắn trước từ đường, không nói một lời, nhưng lòng tất cả mọi người đều hiểu rất rõ ràng rằng: không một ai có thể vượt qua hắn để vào bên trong.

Lúc nãy giao đấu với Nhạn Hồi, Lăng Phi đã nhận ra Nhạn Hồi tu Yêu pháp, tuy tiến triển kinh người nhưng dù sao cũng chỉ trong một thời gian ngắn, nên tu vi so với lúc tu tiên trước đây còn kém xa. Lúc trước tu tiên thực lực Nhạn Hồi chỉ ngang sức với ả, hôm nay chắc chắn là không phải đối thủ của ả rồi. Ban nãy chẳng qua là chỉ dựa vào bất ngờ và chút tài vặt mới có thể đánh ngang ngửa, nếu kéo dài thêm một chút, ả có thể xé xác Nhạn Hồi thành từng mảnh vụn!

https://thuviensach.vn

Tốt nhất là hôm nay ả phải diệt cỏ tận gốc để tránh sót lại hậu họa, nếu không với tốc độ tu yêu của Nhạn Hồi, sau này sẽ là một hậu họa khôn lường.

Ánh mắt Lăng Phi sầm xuống, nhìn Thiên Diệu, phất trần trong tay nhanh chóng ngưng tụ khí lực.

Tỷ tỷ Tố Ảnh từ nhỏ đã rất thương yêu ả, biết tâm pháp Quảng Hàn môn tu luyện khổ cực nên Tố Ảnh rất hiếm khi dạy muội muội mình, chỉ có trận Quảng Hàn diệt yêu này, Tố Ảnh dặn đi dặn lại Lăng Phi phải học cho tốt.

Từ sau khi Quảng Hàn môn có kết giới hộ sơn hai mươi năm trước, tất cả đệ tử nhập môn đều phải học trận Quảng Hàn diệt yêu, trận này rất lớn, sát khí dày đặc, đệ tử tu vi không theo kịp sẽ không thể bày trận.

Sau khi học thành, pháp thuật hệ Thủy của Lăng Phi có thể phát huy tối đa trong trận pháp này.

Lăng Phi đảo phất trần, hoa tuyết bay lất phất khắp trời liền hóa thành những mũi tên ngắn, đầu tên bén nhọn phản chiếu ánh sáng chói mắt, trăm ngàn mũi tên băng tức tốc nhắm thẳng vào Thiên Diệu.

Thiên Diệu nhìn thấy vẫn điềm nhiên như không, mày cũng chẳng thèm nhíu lại, chỉ nói: “Tầng thứ nhất, chẳng hề thay đổi chút nào.”

Lăng Phi nghe vậy lòng liền kinh ngạc nhưng ngoài mặt vẫn như không, ả vung phất trần, tên băng khắp trời vội vã “sột soạt” bay về phía Thiên Diệu. Khí tức quanh người Thiên Diệu chuyển động, ngọn lửa hóa thành rồng lửa uốn quanh người hắn, khiến tất cả tên băng trên trời đều tan chảy thành nước, tí tách nhỏ xuống đất như thể trời đổ mưa lớn.

Lăng Phi nhíu chặt mày, lại một lần nữa vận động pháp thuật, bông tuyết trắng muốt vừa tích tụ sau lưng ả hóa thành một con rồng tuyết giao chiến

https://thuviensach.vn

với con rồng lửa quấn quanh Thiên Diệu.

Tiếng va chạm ầm ầm vang lên không dứt bên tai, thân hình Thiên Diệu đứng giữa trận không hề lay chuyển.

Lăng Phi cuống lên, quét phất trần xuống đất, tuyết trên mặt đất bị quét thành hình một lưỡi kiếm băng, tự động bay lên tấn công Thiên Diệu, nhắm hắn làm mục tiêu, ép hắn không thể không rút kiếm ra chống đỡ.

Thiên Diệu rất quen với cảnh tượng lúc này, trong tình huống như thế này cách đây hai mươi năm, vì "cứu" Tố Ảnh rơi vào "hiểm cảnh", hắn đã xông lên phía trước ôm lấy Tố Ảnh, sau đó bị Tố Ảnh dùng kiếm đâm xuyên qua bụng.

Đó là điểm yếu trên người hắn, là nơi hắn chỉ yên tâm để người mình yêu tiếp cận.

Tố Ảnh đã đâm thẳng vào bụng hắn.

Nhưng hiện tại không ai có thể làm như vậy được nữa, vì không có thứ gì khiến hắn muốn hết lòng bảo vệ như xưa.

Hắn đánh nát kiếm băng, khí tức toàn thân bùng lên mạnh mẽ, quét sạch tất cả băng tuyết xung quanh, xua hết khí lạnh bao phủ lấy hắn, hắn nhìn về phía Lăng Phi liền bất giác giật mình, chẳng qua chỉ trong tích tắc hắn vừa dời mắt, Lăng Phi đã biến mất tại chỗ.

Trong lòng Thiên Diệu đột nhiên dâng lên một dự cảm không may, ngực như bị thứ gì đó bóp chặt, hắn xoay người lại nhìn, sau lưng hắn, Lăng Phi đang vạch kết giới từ đường, bước vào trong…

Nhạn Hồi đang ở trong đấy…

https://thuviensach.vn

Năng lực Nhạn Hồi bây giờ không địch nổi Lăng Phi!

Ý thức được điều này, lòng Thiên Diệu như bị kiếm đâm mạnh một nhát, trong mắt hắn trào dâng sát khí, hắn hét lên, trường kiếm trong tay đâm về phía Lăng Phi mang theo sát khí bỏng cháy.

Lăng Phi bị đâm trúng vai, bật kêu "hự" rồi ngã xuống đất.

Thấy Thiên Diệu bước về phía mình như Tu La đến từ địa ngục, Lăng Phi kinh hãi đến mức như vỡ gan, ả hoảng hốt đập tay sang bên cạnh, kết giới lại phủ xuống.

Thiên Diệu bị chặn bên ngoài kết giới.

Lăng Phi ngã sõng soài trên đất, xuyên qua kết giới, ả nhìn thấy ánh mắt như muốn xé xác mình của kẻ ở bên ngoài thì không khỏi lạnh người.

Tay hắn đang đặt trên kết giới, dường như muốn một lần nữa xé rách kết giới từ đường.

Còn lúc này Mộng Vân tiên cô trong không trung đang đưa cứu binh từ các môn phái khác gần đó vội vàng đi tới, cản trở Thiên Diệu từ trên cao, không cho hắn xé kết giới từ đường.

Thiên Diệu dường như cực kì phẫn nộ, trong đôi mắt đen có một ngọn lửa đỏ rực đang âm ỉ bùng cháy.

Lăng Phi thừa cơ bò dậy, ả ôm bờ vai đầy máu, chật vật đi sâu vào trong từ đường. Ả biết, cho dù ả chỉ còn một cánh tay có thể dùng được, nhưng ả cũng có thể bóp chết Nhạn Hồi mà không cần phải hao tốn nhiều sức lực.

Ả nhất định phải… diệt trừ Nhạn Hồi tận gốc tại đây! Không để cho Nhạn Hồi có cơ hội nói ra chân tướng đêm Tử Thần chết. Chỉ cần Nhạn Hồi

https://thuviensach.vn

chết, cho dù Yêu long bên ngoài kia biết được chân tướng cũng không sao.

Vì sẽ không ai tin lời một yêu quái.

Lúc này Nhạn Hồi đã vào sâu trong từ đường, tu vi của nàng không đủ nên đương nhiên không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Nhạn Hồi chỉ cảm thấy khí tức trong kết giới thoáng biến động, nghĩ chắc là kết giới lại bị mở ra một lần nữa, nhưng không biết ai đã phá kết giới, càng không biết người vào trong kết giới là ai.

Nếu là Thiên Diệu thì không sao, nếu là người kia…

Bước chân của Nhạn Hồi vì vậy mà nhanh thêm.

Từ đường này nhìn bên ngoài là nằm trên mặt đất, nhưng càng đi vào bên trong ánh sáng càng yếu, bậc thang như đưa Nhạn Hồi đi xuống dưới lòng đất.

Trong từ đường có ngã rẽ, chỉ là trực giác của nàng như có như không đưa nàng sang trái rồi lại rẽ sang phải. đi đến chỗ đang đứng, nàng cảm nhận được khí tức từ tim rồng đang tỏa ra xung quanh.

Có lẽ Thiên Diệu đến đã khiến khí tức từ tim rồng biến động bất thường, Nhạn Hồi lần theo khí tức tỏa ra, cuối cùng đến được một thạch thất, chính giữa thạch thất có cột đá đang nâng một vật.

Khác với vô số tưởng tượng của Nhạn Hồi trước đó về tim rồng, vật thể kia đang xoay tròn trong một ngọn lửa màu đỏ, khiến người ta không thể nhìn rõ hình dáng thực sự của nó.

Đây chính là…

Tim của Thiên Diệu.

https://thuviensach.vn

Trái tim thất lạc hai mươi năm.

Nhạn Hồi bước lên phía trước, chưa kịp chạm tay vào tim rồng đã bị một lực đạo chặn lại, trên tim rồng quả nhiên còn có phong ấn. Nàng nhớ lại Thiên Diệu đã nói, nàng đang tu Yêu thuật, bởi vậy cho dù trên tim rồng có phong ấn nàng cũng có thể phá giải, điều này có nghĩa là, mỗi phong ấn trên cơ thể Thiên Diệu trước đây, Nhạn Hồi đều có khả năng phá giải. Có điều, vì lúc trước nàng tu tiên nên không làm được.

Nhạn Hồi không suy nghĩ dài dòng thêm nữa, móc ra một thanh đao nhỏ, định dùng máu tim phá phong ấn, lấy được tim rồng rồi tính. Nào ngờ khi nàng vừa đâm vào ngực mình, máu còn chưa chảy ra giọt nào, một luồng sát khí từ phía sau lưng thình lình ập đến.

Đồng tử Nhạn Hồi co lại, cho dù tu vi không đủ nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm vẫn còn, nàng vội nghiêng người tránh đi, lăn tròn dưới đất, cất thanh đao vào tay áo. Nhạn Hồi quắc mắt nhìn người mới đến, chuẩn bị tiếp chiêu tấn công của người này bất cứ lúc nào.

Chiếc nón trên đầu Lăng Phi đã rơi mất từ lâu, vết sẹo khó coi ngoằn ngoèo trên mặt khiến dung nhan ả trở nên dữ tợn. Trên vai ả chảy rất nhiều máu làm cho sắc mặt ả tái nhợt, vậy mà khi nhìn thấy Nhạn Hồi thì vẫn cười lạnh, vẻ mặt đáng sợ vô cùng, "Nhạn Hồi…" Ả nói, "Lần này đừng hòng có ai đến cứu ngươi nữa."

Chữ "Cứu" thốt ra từ miệng Lăng Phi tựa như Diệt Hồn Tiên đánh thẳng vào ngực Nhạn Hồi, khiến tim nàng đau đến thắt lại.

Nhạn Hồi nghiến răng, "Lăng Phi, rốt cuộc ngươi vô lương tâm đến mức nào mà hôm nay lại có thể nói nhẹ nhàng đến vậy!"

https://thuviensach.vn

Lăng Phi bật cười, "Đương nhiên phải nhẹ nhàng." Ả giơ tay quét phất trần, "Giết ngươi rồi ta sẽ không còn sợ gì nữa."

Tiên khí lạnh lẽo ùa vào mặt Nhạn Hồi, nàng khó khăn tránh né, lắc người về phía sau cột đá nâng tim rồng. Nhất định phải lấy tim rồng trên đài cao kia xuống! Nhạn Hồi biết, càng kéo dài thời gian đối với nàng và Thiên Diệu càng bất lợi, hơn nữa thực lực của nàng lúc này đây đối phó với Lăng Phi vô cùng vất vả, nếu lại lấy máu tim, e là sau khi lấy được tim rồng ra khỏi phong ấn, nàng sẽ không có cơ hội giao tim rồng cho Thiên Diệu.

Nhạn Hồi vừa né tránh Lăng Phi vừa suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên Lăng Phi đánh một đạo tiên lực mạnh mẽ lên tim rồng, phong ấn tim rồng rung chuyển, lập tức bắn ngược đạo tiên lực vừa rồi của Lăng Phi lại, ả sửng sốt, không kịp né tránh, bị tiên lực của mình hất bay về bức tường phía sau lưng.

Nhạn Hồi thấy vậy thì mắt sáng lên, nàng thầm tính kế trong đầu, tiếp đó khinh bỉ phì cười, mỉa mai nói: "Lăng Phi, tu đạo ở núi Thần Tinh bao năm, giả vờ thanh cao thế nào, làm bộ làm dáng đến đâu cũng không che giấu được tư chất ngu đần của ngươi."

Lăng Phi nghe vậy thì hai mắt đỏ lên, đánh mạnh về phía Nhạn Hồi.

So với sư tỷ Tố Ảnh của mình, Lăng Phi đúng là kém xa một trời một vực. Mọi người đều biết ả là muội muội của Tố Ảnh, là nhịp cầu nối cho mối quan hệ mật thiết giữa Quảng Hàn môn và núi Thần Tinh. Ả chỉ là một nhân vật nhỏ bé, tựa như một vì sao nhỏ nhoi bên cạnh Tố Ảnh là vầng trăng giữa trời.

Đây là chỗ đau của ả, người của núi Thần Tinh đều biết, chỉ là không ai dám nói.

https://thuviensach.vn

“Ngươi ái mộ Lăng Tiêu bao năm, nhưng có tư cách gì để Lăng Tiêu yêu chứ?” Nhạn Hồi nhếch miệng cười, lộ ra chiếc răng khểnh trông vô cùng tà ác, “Hiện giờ ngươi muốn giết ta đến vậy chính là vì Lăng Tiêu vốn không hề yêu ngươi, nếu ta nói hết tất cả chân tướng việc ngươi giết chết đại sư huynh, đừng nói là yêu, chưa biết chừng người còn hận ngươi ấy chứ. Chút danh tiếng hiếm hoi của ngươi trong giới tu đạo, e là cũng sẽ bị hủy hết.”

“Im miệng!”

Lăng Phi quát lên, đánh thêm một đòn về phía Nhạn Hồi. Nhạn Hồi vội vàng tránh sang bên cạnh, tiên lực lướt qua vai nàng đập lên bức tường sau lưng, Nhạn Hồi xem xét sức mạnh của tiên lực, nàng dịch đến gần tim rồng hơn một chút nữa, nói với Lăng Phi, “Mọi người không ai chỉ trích ngươi chỉ vì nể mặt Tố Ảnh mà thôi, ngươi có một tỷ tỷ như vậy, cho dù ngươi là một phế vật cũng sẽ có người nâng ngươi lên trời.” Nhạn Hồi nheo mắt khinh bỉ nhìn ả, “Còn bản thân ngươi rốt cuộc là cái gì chứ?”

“Im miệng!” Lăng Phi nộ khí công tâm, đánh một đạo tiên lực nữa về phía Nhạn Hồi, Nhạn Hồi lại tránh về phía tim rồng, Lăng Phi tức giận đến mức như điên, giáng hết đòn tiên lực này đến đòn tiên lực khác lên người Nhạn Hồi mà không nhìn tình hình xung quanh.

Nhạn Hồi thừa cơ trốn ra sau tim rồng, Lăng Phi vốn không hề để mắt đến gì nữa nên đánh ba đạo tiên lực lên trên tim rồng mà không hay biết, tức thì toàn bộ sức mạnh của ba đạo tiên lực này bị bắn ngược trở lại.

Đương lúc phẫn nộ lại bị đánh bất ngờ nên Lăng Phi không kịp né tránh, hứng trọn ba đạo tiên lực lạnh lẽo vừa rồi của mình, ngã nhào xuống đất, khóe miệng trào ra một ngụm máu tươi.

Nhạn Hồi thấy vậy lập tức bước ra, ngưng tụ yêu lực trong tay, bổ mạnh xuống, lúc này đây nàng có thể kết liễu tính mạng Lăng Phi, tuy nhiên không hiểu sao trong mắt nàng lại thoáng hiện lên một tia do dự. Nàng sẽ

https://thuviensach.vn

giết ả, Nhạn Hồi rất rõ điều này, nàng nhất định phải giết Lăng Phi, không vì bản thân cũng vì báo thù cho đại sư huynh.

Nàng chần chừ vì nếu giết chết ả, tất cả sự thật sẽ bị chôn vùi. Nàng thật sự trở thành người tu Yêu đạo, giết đồng môn, khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo.

Nàng sẽ không còn là Nhạn Hồi trước đây nữa.

Trong khoảnh khắc Nhạn Hồi do dự, Lăng Phi toàn thân đầy máu nhếch nhác dưới đất bỗng dưng nhào lên, ả bóp chặt vai Nhạn Hồi, đẩy nàng lên cột đá nâng tim rồng, lưng Nhạn Hồi va mạnh vào cột đá.

Giọng Lăng Phi the thé: "Ngươi tưởng ta sẽ bại dưới tay ngươi như vậy sao? Ngươi tưởng ta sẽ chết dưới tay ngươi như vậy sao?" Vẻ mặt ả cuồng loạn tựa như đã hóa điên, "Ngươi đừng mơ!"

Ả hét lên, một tay rút nhuyễn kiếm trên eo.

Đôi ngươi Nhạn Hồi thít lại, nàng ngưng tụ pháp lực toàn thân muốn hất Lăng Phi ra, chẳng ngờ ả lại dùng hết tất cả tu vi để khống chế nàng, không cho Nhạn Hồi cơ hội vùng vẫy, đâm một kiếm xuyên qua ngực nàng.

Nhạn Hồi cảm thấy lồng ngực lạnh buốt, cột đá sau lưng và mặt đất bên dưới đều bắt đầu rung chuyển.

Song dường như Lăng Phi không cảm nhận được rung chuyển này, ả trợn mắt nhìn Nhạn Hồi, "Ngươi chết rồi…" Ả nói, "Ngươi chết rồi sẽ không ai biết được ta hại chết Tử Thần nữa. Ta vẫn có thể trở về núi Thần Tinh, làm chủ nhân đỉnh Tâm Túc!"

Cơ thể Nhạn Hồi vô lực trượt xuống đất!

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn Lăng Phi gần như điên loạn, bất chợt nghĩ tới những chuyện Tố Ảnh đã làm với Thiên Diệu. Nàng nghĩ trong cơ thể của đôi tỉ muội này có lẽ đều chứa đựng một loại chấp niệm gần như bệnh hoạn.

Hại người… hại mình.

https://thuviensach.vn

84

Khi nhuyễn kiếm rút ra khỏi ngực, Nhạn Hồi cảm thấy lồng ngực buốt lạnh, huyết khí trong cơ thể nhộn nhạo khiến nàng vô cùng khó chịu.

Nhạn Hồi đưa tay lên, Lăng Phi thấy vậy liền nghĩ là nàng muốn ngưng tụ pháp lực bịt miệng vết thương để cầm máu, ánh mắt ả trở nên tàn độc, nào để Nhạn Hồi có cơ hội hồi phục, ả lại đâm kiếm xuống. Nhạn Hồi không thể né tránh được, đành trơ mắt nhìn mũi kiếm sắp sửa đâm vào ngực mình lần nữa. Thình lình sau lưng có một luồng sức mạnh khổng lồ truyền tới, chặn lại mũi kiếm của Lăng Phi, cố định thanh kiếm trong không trung.

Ả không cam tâm hét lên, gắng gượng hết sức để đâm mũi kiếm vào ngực Nhạn Hồi, biểu hiện trên gương mặt sẹo vô cùng dữ tợn. Nhưng cho dù ả có dốc hết pháp lực toàn thân, thanh kiếm vẫn bất động.

Lăng Phi lập tức nổi giận, "Kẻ nào cản ta!" Ả ngẩng đầu lên, trông thấy ngọn lửa từ tim rồng trên cột đá bùng lên, lửa cháy hừng hực khiến cả từ đường đỏ rực. Mặt đất rung chuyển, âm thanh ầm ì từ trong lòng đất phát ra, trần nhà bắt đầu nứt vỡ, đá vụn rơi xuống, Lăng Phi không hiểu chuyện gì xảy ra, bị sức mạnh rung chuyển của mặt đất đẩy lui về phía sau một bước.

Nhạn Hồi nằm dưới đất, tay chân rã rời, nhưng trái tim bị Lăng Phi dùng kiếm đâm xuyên dường như vẫn nóng bỏng nhảy nhót. Thấy Lăng Phi lui về phía sau, ánh mắt Nhạn Hồi chăm chú, nhân cơ hội này quệt máu tim vào lòng bàn tay, dùng toàn bộ sức lực cuối cùng giơ tay đánh "bốp" một chưởng lên tim rồng đang cháy đỏ.

Máu tim hòa vào ánh sáng vàng phát ra từ tim rồng, tim rồng lập tức run rẩy, một tiếng "ầm" từ lòng đất truyền tới. Nhạn Hồi cảm thấy trong tim có

https://thuviensach.vn

một sức mạnh dị thường đang tuôn trào, chảy ào ạt khắp cơ thể nàng.

Lăng Phi mặc kệ tất cả những dị thường xung quanh, ả chỉ nghĩ tuyệt đối không để cho Nhạn Hồi sống sót ra khỏi đây. Thấy Nhạn Hồi đứng dậy, Lăng Phi lại bất chấp hết thảy chĩa mũi kiếm đâm về phía Nhạn Hồi lần nữa.

Ả hét lên một tiếng, mũi kiếm chống lại sức mạnh của ngọn lửa phát ra từ tim rồng, chĩa thẳng về phía Nhạn Hồi. Đúng lúc này, tim rồng bỗng bùng lên hào quang chói mắt, cơ hồ có thể đâm mù mắt Lăng Phi, động tác của ả liền khựng lại trong ánh sáng, đến khi ánh sáng biến mất, ả bỗng nhiên cảm thấy ngực mình lạnh buốt.

Tiếp đó truyền tới đau đớn.

Ả cúi đầu nhìn xuống, trong tay Nhạn Hồi đang cầm một thanh đao nhỏ, đâm xuyên qua ngực ả, máu trong người ả theo lưỡi đao tí tích nhỏ xuống đất.

“Nhạn Hồi…” Ả nghiến răng nghiến lợi hét lên, cực kì không cam lòng, “Ngươi dám…”

Nhạn Hồi nhìn ả, hàn khí ngập tràn trong đôi mắt, “Trả lại cho ngươi đó.”

“Xoẹt” một tiếng, thanh đao được rút ra khỏi ngực Lăng Phi, Nhạn Hồi dường như cũng kiệt sức, nàng lui về phía sau ngã ngồi xuống đất.

Ánh sáng của tim rồng càng nóng hơn, đá vụn trên trần rơi xuống càng nhiều hơn.

Lăng Phi toàn thân đầy máu, ả chống người đứng dậy, vẫn không gục ngã, tiến một bước về phía trước, cố chấp nâng kiếm huơ về phía Nhạn Hồi,

https://thuviensach.vn

“Ta phải giết ngươi…”

Ả tiến lên phía trước, một tảng đá lớn từ trên trần đột ngột rơi bổ xuống đầu Lăng Phi, cơ thể ả nhũn ra, đổ ập về phía Nhạn Hồi. Nhạn Hồi không thể tránh né, cũng không còn sức lực để tránh né, cứ vậy bị cơ thể Lăng Phi đè lên, tầng tầng lớp lớp đá rơi xuống, chôn vùi hai người bên trong.

Có điều, tất cả đá rơi lên trên tim rồng đều bị ngọn lửa của tim rồng đốt thành tro bụi.

Chỉ trong thoáng chốc, cả từ đường ầm ầm sụp đổ.

Trên mặt đất, kết giới từ đường tức thì biến mất, Thiên Diệu một mình chiến đấu với các Tiên nhân trên không trung, phân tâm nhìn về phía sau, thấy từ đường sau lưng trong phút chốc hóa thành tro bụi.

Ngực nóng rát, cho dù cách rất xa, Thiên Diệu cũng nhìn thấy ánh sáng vàng tựa như ánh nắng bay lên từ trong bụi đất.

Tất cả Tiên nhân trong không trung đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng dưới chân núi Quảng Hàn, ai nấy cũng đều thấy ánh sáng vàng trong từ đường sụp đổ bay ra hướng về phía Thiên Diệu. Mọi người không rõ nguồn cơn, không ai đi ngăn cản, có Tiên nhân thậm chí cho rằng ánh sáng vàng đó là pháp bảo bí mật của Quảng Hàn môn, khi ánh sáng vàng chạm vào người Thiên Diệu, có Tiên nhân còn bật tiếng hoan hô, sau đó họ liền phát hiện có điều không ổn, lập tức trở nên im lặng…

Vì Yêu long bên dưới không hề biến mất trong ánh sáng vàng đó, ngược lại ánh sáng vàng đó biến mất…

Lồng ngực trống rỗng hai mươi năm của Thiên Diệu lúc này đầy ắp trở lại, nhịp tim đập rõ ràng trong cơ thể, dòng máu nóng hổi chảy khắp tứ chi bách hài, cả cơ thể lạnh lẽo trở nên ấm nóng từ trong ra ngoài. Nhưng Thiên

https://thuviensach.vn

Diệu không vì tìm được tim rồng mà kích động, hắn ngoảnh đầu nhìn lại, trong từ đường đổ nát sau lưng không có bất kì vật gì hay người nào xuất hiện.

"Nhạn Hồi…" Hắn lẩm bẩm cái tên này, chẳng thèm đoái hoài đến mấy trăm Tiên nhân ở trên không trung đối địch với mình, hắn xoay người bước lên đống đổ nát.

Tìm được tim rồng, hắn có thể cảm nhận được sự sống của vạn vật trên thế gian này, nhưng giờ đây, dù giác quan của hắn đã trở nên nhạy bén, hắn cũng chỉ lờ mờ thăm dò được chút khí tức ít ỏi của Nhạn Hồi.

Bị chôn vùi dưới tầng tầng đổ nát này…

Thiên Diệu biết tính cách Nhạn Hồi mạnh mẽ, biết rõ nàng một khi hành sự sẽ bất chấp tất cả, hắn có thể tưởng tượng ra tình cảnh nàng lấy máu tim mình để phá phong ấn tim rồng dưới sự truy sát của Lăng Phi, để làm được điều này, có lẽ Nhạn Hồi đã… đánh đổi bằng tính mạng.

Còn hắn lại chưa từng giúp đỡ nàng, cũng chưa từng cứu nàng.

Rõ ràng Nhạn Hồi vì hắn hy sinh. Thế nhưng hắn…

Điều đầu tiên mà trái tim vừa tìm lại được của hắn cảm nhận được, là cảm xúc hỗn loạn và đau thương khôn xiết.

Hắn cúi người, dùng tay hất đống gạch đá đổ nát mà nhất thời quên mất việc mình có thể vận dụng Yêu thuật vốn có để làm việc này, đến khi phát hiện làm như vậy không biết đến ngày tháng năm nào mới đào hết được đống gạch này, hắn mới vận động khí tức toàn thân, dùng lửa đốt thành hình xoắn ốc, khiến không khí xung quanh cuộn lên một cơn gió khổng lồ, cuốn hết tất cả bùn đất gạch đá dưới đất lên không trung.

https://thuviensach.vn

Tiên nhân trên không thấy vậy đều không hiểu, chưởng môn phái khác được mời tới cứu viện hỏi Mộng Vân: "Yêu Long này có ý đồ gì?"

Mộng Vân nhíu mày, "Mặc kệ hắn muốn làm gì, ngăn hắn lại."

Bà ta vừa dứt lời, trận Diệt yêu trên không chuyển động kịch liệt, tuyết rơi dày đặc phủ trời ngập đất, đè lên ngọn lửa của Thiên Diệu, gió từ ngọn lửa cuộn ra nhỏ dần, bùn đất gạch đá trên cao rào rào rơi xuống. Trong mắt Thiên Diệu tựa như có một ngọn lửa bùng cháy.

"Ai cản ta sẽ chết!"

Hắn nghiêng đầu, huyết sắc trong mắt tựa như lửa cháy, khí tức quanh người hắn chuyển động, tuyết trắng dày đặc dưới đất đều bị tan chảy thành nước, cuồn cuộn chảy đi. Tiên nhân Quảng Hàn môn trên cao vẫn không ngừng thi triển trận pháp.

Thiên Diệu vận động pháp lực, tim rồng vừa tìm được phập phồng trong ngực, nơi sâu thẳm trong đôi mắt đen của hắn cháy lên một ngọn lửa hừng hực.

Lập tức cả trời đất trở nên tĩnh lặng, tuyết thôi rơi, mây ngừng trôi, bốn bề yên tĩnh, thình lình một luồng sóng nhiệt vô hình mang theo hơi nóng mà các Tiên nhân chưa bao giờ cảm nhận được, đập thẳng lên trận pháp do họ tụ thành.

Người bày trận không ai không cảm thấy toàn thân bỏng rát, có Tiên nhân muốn ngoan cố chống lại, nhưng rất nhanh da thịt họ liền bị cơn sóng nhiệt không nhìn thấy này đốt phồng lên thành bọng nước. Cuối cùng, có Tiên nhân không chống cự nổi ngất đi tại chỗ, trên không trung phát ra một tiếng ầm vang dội.

https://thuviensach.vn

Trận Quảng Hàn diệt yêu bị phá, mấy trăm Tiên nhân bày trận trên không rơi lả tả xuống đất như một tờ giấy bị xé thành từng mảnh vụn.

Mộng Vân và chưởng môn các phái khác thấy vậy đều kinh hãi.

“E là chúng ta không địch nổi Yêu long, kế sách bây giờ là không nên đánh với hắn nữa thì hơn!” Có chưởng môn nói thế, Mộng Vân tiên cô đành gật đầu, “Chúng ta lui đến Tam Trùng sơn trước, ở đó có trọng binh của Tiên môn canh giữ.”

Các Tiên nhân trên cao đương nhiên chẳng ngờ Thiên Diệu nghe được hết thảy những lời họ nói, khí tức toàn thân hắn lại chuyển động, sóng nhiệt chẳng mấy chốc lại lan tỏa, cuốn cả những người còn lại trên không đi, tuyết trắng khắp mấy mươi dặm núi Quảng Hàn cũng bị cuốn trôi sạch sẽ.

Lúc Mộng Vân bò dậy thì đã không xác định được mình bị sóng nhiệt đẩy đến nơi nào, bên tai văng vẳng giọng nói của Thiên Diệu như từ chân trời truyền tới, “Nói rõ với Tố Ảnh” Nghe tiếng hắn khiến Mộng Vân không khỏi lạnh người, “Món nợ hai mươi năm trước, ngày sau Thiên Diệu nhất định tìm cô ta tính rõ.”

Khi không còn âm thanh nào nữa, Mộng Vân vội vàng ngự kiếm bay lên, vừa xác định được một hướng đã tức khắc lao đi.

Dưới chân núi Quảng Hàn cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh, bốn bề không một bóng người.

Thiên Diệu đứng trên đống đổ nát, hắn phất tay, từ đường sụp đổ liền bị đốt thành tro bụi, bên dưới đống đổ nát là bùn đá.

Thiên Diệu không thể xác định rõ ràng Nhạn Hồi bị chôn ở độ sâu nào, nên dùng lửa hóa thành gió dọn dẹp gạch đá, cuối cùng hắn cũng ngửi được mùi máu của Nhạn Hồi.

https://thuviensach.vn

Trong lúc vui mừng vì tìm được Nhạn Hồi, tim hắn đột nhiên thắt lại, đau đớn như bị kim châm. Thiên Diệu cúi người, dùng tay cào xới từng tầng từng lớp bùn đá, rốt cuộc cũng nhìn thấy vạt áo bên dưới, hắn vội vàng hất tung mọi thứ xung quanh, nhưng lại thấy Lăng Phi đang đè lên cơ thể Nhạn Hồi.

Nhìn cảnh tình này, Thiên Diệu cảm thấy trước mắt tối đi, hắn vốn vẫn ôm hi vọng rằng Lăng Phi không tìm được Nhạn Hồi, rằng Nhạn Hồi phá được phong ấn trước Lăng Phi, rằng từ đường sụp đổ vì Nhạn Hồi đã phá phong ấn tim rồng.

Nhưng cuối cùng họ đã gặp nhau, cho thấy Nhạn Hồi đã phải chịu khổ cực rất nhiều trước khi phá được phong ấn tim rồng.

Hắn không muốn dùng tay chạm vào thi thể Lăng Phi, chỉ dùng lửa cuộn lại, Lăng Phi lập tức bị lửa cuốn lên vứt sang một bên, bùn đất lăn xuống che hết một nửa thi thể ả.

Thiên Diệu nhìn thấy Nhạn Hồi bị đè bên dưới, nhìn nàng lúc này, cổ họng hắn nghẹn lại, chua xót, cay đắng, đau đớn, hoảng hốt ngập tràn trong lòng hắn.

Vết thương trên ngực nàng vẫn có máu chảy ra, nàng bị thương không nhẹ, gần như không thể cảm nhận được hơi thở nữa.

Tay Thiên Diệu đặt lên ngực Nhạn Hồi, truyền pháp lực vào tim nàng. Thiên Diệu có thể cảm nhận được rõ ràng hơi ấm của trái tim và vảy Hộ Tâm, ngoài ra còn có một sức mạnh như có như không ẩn giấu trong tim Nhạn Hồi…

Ánh mắt Thiên Diệu chỉ ngừng trên ngực nàng thoáng chốc rồi lập tức dời đi.

https://thuviensach.vn

Pháp lực truyền vào ngực Nhạn Hồi, máu nhanh chóng ngừng chảy, chỉ còn lại vết thương trên da thịt. Thiên Diệu rút tay lại, nàng ho nhẹ một tiếng, mở mắt, ánh mắt mơ hồ, đến khi nhìn rõ mặt Thiên Diệu, nàng lại ho húng hắng rồi nhoẻn miệng cười, giọng hơi khàn, "Ngươi vẹn toàn rồi, Thiên Diệu."

Cảm xúc trào dâng khiến cổ họng Thiên Diệu nhất thời tắc nghẹn, im lặng nhìn nàng, lâu thật lâu sau mới nói được, "Đúng vậy."

Nhạn Hồi cười híp mắt, khóe môi vương máu cũng không che lấp được nụ cười rực rỡ của nàng, "Nhờ ta đó."

Thiên Diệu ẵm Nhạn Hồi ra khỏi lớp đất đá rồi nhưng vẫn không buông tay, tay hắn nâng đầu nàng áp vào lồng ngực mình, "Đúng vậy." Hắn thì thầm, "May nhờ có cô."

Nhờ trên thế gian này có Nhạn Hồi…

Vì thế mà hắn có thể tìm lại được trái tim, tìm lại được cảm giác hoảng hốt bất lực, tìm lại được cảm giác tim đập thình thịch, cảm giác mất rồi lại được…

https://thuviensach.vn

85

Tìm lại được Nhạn Hồi, Thiên Diệu không còn lý do gì để ở lại Quảng Hàn môn thêm phút giây nào nữa, hắn định ẵm Nhạn Hồi rời đi, bỗng nhiên đầu mũi hắn cử động, thân hình khẽ khựng lại.

Nhạn Hồi nhìn ra Thiên Diệu có gì đó khác lạ, nàng khẽ mở đôi mắt mỏi mệt, hỏi hắn, "Sao vậy?"

Thiên Diệu ngoảnh lại nhìn núi Quảng Hàn nguy nga sau lưng, "Có khí tức của vảy rồng." Hắn xoay người, tìm được tim rồng, Thiên Diệu vốn không cần cử động, hắn chỉ khẽ vận động khí tức, long khí liền uốn lượn khắp núi Quảng Hàn, chỉ trong chốc lát, một chiếc áo khoác màu trắng như bị sức mạnh vô hình đưa tới, ngừng trước mặt Thiên Diệu, lơ lửng trong không trung.

Nhạn Hồi ngước mắt nhìn, chau mày khó hiểu, "Đây là vảy rồng à?"

"Bị Tố Ảnh thi pháp thuật rồi." Thiên Diệu thoáng suy nghĩ, chiếc áo khoác trắng rơi lên người Nhạn Hồi.

"Ngươi không…" Nàng cân nhắc hỏi, "Mặc vảy rồng của mình vào sao?"

"Cô đắp lên người trước đi. Vảy rồng có tác dụng giống như vảy Hộ Tâm, có ích cho vết thương của cô. Những chuyện khác về Thanh Khâu rồi tính."

Nghe Thiên Diệu nói kiên định như vậy, Nhạn Hồi không hỏi thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa dứt lời, hai người liền nghe thấy tiếng sột soạt, một người phàm toàn thân nhếch nhác lảo đảo bước ra từ sau một hòn đá, "Các vị là Yêu quái đến từ Thanh Khâu?"

Tuy mặt mũi của người này dơ bẩn, nhưng không hề ảnh hưởng đến làn da trắng muốt của y. Y đi về phía Thiên Diệu, vì quá vội vàng nên bước sái chân, nhưng y vẫn không kêu đau, lồm cồm bò dậy nóng lòng nhìn Thiên Diệu, giọng nói vẫn ôn hòa, "Các vị đến từ Thanh Khâu à?"

Thiên Diệu chẳng thèm nhìn y dù chỉ một lần, hiển nhiên hắn đã phát hiện người này trốn bên kia từ lâu, chỉ là không quan tâm mà thôi.

Hắn ngưng tụ khí tức dưới chân, chuẩn bị bay lên không trung, Nhạn Hồi trong lòng lại kéo vạt áo hắn, "Người này có vấn đề, y rõ ràng là một người phàm, nhưng trong hoàn cảnh như vậy lại không hề bị thương."

Cho dù Nhạn Hồi không nhìn thấy tường tận Thiên Diệu đã làm gì, nhưng nhìn thấy các Tiên nhân trên không trung đều biến mất hết, chân núi Quảng Hàn trở nên bừa bộn, nàng cũng đoán được Thiên Diệu đã gây ra động tĩnh không nhỏ chút nào, vậy mà người phàm kia bước đi còn bị sái chân lại chẳng mảy may bị thương tổn.

"Đương nhiên là không thương tổn." Giọng điệu Thiên Diệu thoáng lạnh đi, "Trên người y có kết giới rất lợi hại của Tố Ảnh."

Nhạn Hồi ngây người, kết giới của Tố Ảnh.

Nàng ngoái đầu nhìn, quan sát nam nhân kia từ trên xuống dưới, thấy áo y tuy bẩn, song không phải là chất vải mà người phàm bình thường có thể mặc, còn khí chất thư sinh trên người y cũng không bị che lấp.

Đây lẽ nào là… thư sinh người phàm mà Tố Ảnh yêu. Tố Ảnh đã vì người này mà lột vảy rồng của Thiên Diệu, phong ấn các bộ phận cơ thể

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu khắp trời Nam đất Bắc.

Nhạn Hồi bất giác ngước nhìn Thiên Diệu, đối diện với người gián tiếp gây ra kiếp nạn của hắn, Thiên Diệu dường như chẳng muốn nhìn, chẳng muốn đối đáp, cũng không trút giận.

Thấy Thiên Diệu không đếm xỉa tới mình, thư sinh vội vàng tiến lên phía trước, chẳng màng đến việc mình có thể bị hại hay không.

"Tôi tên Lục Mộ Sinh. Vừa rồi tôi nghe các vị nhắc tới Thanh Khâu, các vị là người của Thanh Khâu à? Các vị là đồng tộc của Vân Hi sao?"

Nhạn Hồi nghe vậy thì mày khẽ động, Vân Hi chính là công chúa Cửu Vĩ Hồ của Thanh Khâu bị Tố Ảnh sát hại. Nghe nói sau khi Vân Hi đến Trung Nguyên đã yêu thư sinh này, không ngờ thư sinh này lại là người Tố Ảnh muốn tìm. Cuối cùng Vân Hi bị Tố Ảnh sát hại, lấy mất nội đan, bị hút cạn máu để bọn người Tố Ảnh chế tạo mê hương.

Tuy nhiên mê hương đó cuối cùng cũng không luyện thành…

"Ta không phải là người của Thanh Khâu." Thiên Diệu lạnh nhạt đáp, hắn đang định đi thì Lục Mộ Sinh vội vàng tiến lên phía trước, bất chấp tất cả chộp lấy cánh tay hắn. Thiên Diệu đang ẵm Nhạn Hồi nên nhất thời không làm gì được, "Mặc kệ các vị có phải là người Thanh Khâu hay không, ban nãy tôi nghe các vị nói muốn về Thanh Khâu, xin hỏi nếu tiện thì hiệp sĩ có thể đưa tiểu sinh theo không?"

"Không tiện." Thiên Diệu lạnh lùng đáp lại, khí tức trên cánh tay chuyển động, dễ dàng đẩy Lục Mộ Sinh ra. Dưới chân Thiên Diệu dấy lên Yêu khí, Lục Mộ Sinh ngã ngồi bên cạnh thấy vậy hét lớn, "Tiểu sinh là một người phàm, tuyệt đối không có âm mưu, chỉ muốn rời khỏi khốn cảnh này thôi, mong hiệp sĩ tác thành!" Lục Mộ Sinh thấy mình nói gì cũng không khiến Thiên Diệu dao động, y nghiến răng, tựa như vô cùng không cam, nói:

https://thuviensach.vn

“Thật không giấu, chưởng môn Tố Ảnh của Quảng Hàn môn đem lòng ái mộ tại hạ, có thể nói là cố chấp. Tuy hiệp sĩ là người của Yêu tộc, nhưng có lẽ cũng từng nghe qua những chuyện Tố Ảnh làm với tại hạ…” Y khựng lại, như đang nghiến răng nghiến lợi.

Y im lặng, Thiên Diệu càng im lặng hơn.

Không ai rõ hơn Thiên Diệu, vì tác thành cho tình yêu của mình với nam nhân này mà Tố Ảnh đã làm chuyện gì đối với người khác.

“Những chuyện khác không nói đến nữa. Hiệp sĩ đưa tiểu sinh về Thanh Khâu, có lẽ sẽ có tác dụng uy hiếp Tố Ảnh.” Lục Mộ Sinh cụp mắt, lộ ra mấy phần chua xót bi thương. “Tiểu sinh thà làm con cờ của Thanh Khâu, cũng không muốn ở trong Quảng Hàn môn thêm một khắc nào nữa… Vẫn mong hiệp sĩ… tác thành.”

Y đau khổ nói, đã cạn lời mà vẫn không thấy người trước mặt mình có phản ứng, Lục Mộ Sinh thầm tuyệt vọng, nghĩ là người này sẽ không đưa mình đi.

Thiên Diệu quả nhiên cưỡi gió bay lên không trung, gió lay động tóc và áo của Lục Mộ Sinh, y cúi đầu, dường như không còn muốn sống nữa, đúng lúc này, đột ngột nổi lên một luồng gió cuốn y lên không trung. Mắt Lục Mộ Sinh hoa lên, đến khi mở mắt thì nhận ra mình đã bay lên trời, bị gió cuốn theo sát sau lưng Thiên Diệu.

“Từ nay về sau hãy làm một con cờ đi.”

Nghe Thiên Diệu ở phía trước hờ hững nói vậy, Lục Mộ Sinh không nói thêm gì nữa.

Những gì muốn nói ban nãy y đã nói hết, câu nào cũng thật lòng không hề giả dối, chỉ còn lại tâm sự trong lòng chưa thổ lộ mà thôi. Y muốn rời

https://thuviensach.vn

khỏi Quảng Hàn môn đến vậy là vì Tố Ảnh, y muốn đến Thanh Khâu là vì Vân Hi.

Vì đó là nơi Vân Hi sinh ra và lớn lên, y muốn đến thăm quê hương của nàng, cho dù… Vân Hi đã không còn nữa.

Tìm được tim rồng, tốc độ của Thiên Diệu càng nhanh hơn trước, nhanh chóng vượt qua biên giới Tam Trùng sơn. Hắn chẳng màng bay lên cao hơn để tránh bị người tu đạo chặn giết như lúc đến Thanh Khâu, mà bay vút qua bầu trời Tam Trùng sơn, tất cả Tiên nhân ở đây đều nhìn thấy rõ mồn một nhưng không một ai có thể đuổi kịp hắn, chỉ giương mắt nhìn Yêu long từ Trung Nguyên quay về mà chẳng mảy may thương tích.

Vừa đáp xuống đất, Chúc Ly hay tin liền vội vàng chạy đến, Huyễn Tiểu Yên đuổi theo sau nó với vẻ mặt hoảng hốt.

Từ đằng xa Huyễn Tiểu Yên đã hét ầm lên, “Chủ nhân ơi! Chủ nhân ơi! Cô sao rồi?”

Nó là Huyễn linh, ngón tay Nhạn Hồi đang đeo chiếc nhẫn của nó. Lúc Nhạn Hồi bị thương nặng, đương nhiên Huyễn Tiểu Yên là người đầu tiên cảm nhận được khí tức của nàng bị suy yếu, có điều khoảng cách quá xa, nó không biết Nhạn Hồi đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết nàng ở đâu, chỉ cuống quýt xoay tới xoay lui lâu thật lâu.

Thiên Diệu ẵm Nhạn Hồi về phòng, đặt nàng lên giường, Huyễn Tiểu Yên nhào tới đầu tiên, “Cô không chết chứ! Cô không chết chứ!”

Nhạn Hồi bị nó đánh thức, nàng mở mắt ra, cất giọng khản đặc, “Bị ngươi làm ồn chết đó.” Cơ thể của nàng đã đỡ hơn rất nhiều, áo khoác làm từ vảy rồng phủ lên người quả nhiên rất có ích cho vết thương trên ngực nàng.

https://thuviensach.vn

Huyễn Tiểu Yên thở phào một hơi, "Không chết thì tốt, chủ nhân đầu tiên của Huyễn yêu mà chết thì sẽ xui lắm đó. Em vừa mới ra khỏi Vương cung Huyễn yêu, ngày tháng vui vẻ còn dài lắm mà, em không muốn cô chết để em xui xẻo cả đời đâu."

Nhạn Hồi nghe nó nói vậy tức đến nghẹn họng, lại không thể đập nó một trận, còn phải nhịn đến tức ngực. Cũng may là chỉ một chốc sau Huyễn Tiểu Yên bị Thiên Diệu xách cổ áo ném ra cửa sổ, giúp nàng trút giận.

Thiên Diệu nhẹ kéo vảy rồng ra, nhìn vết thương của Nhạn Hồi rồi quay đầu nói với Chúc Ly, "Gọi y sư tới đây."

"Gọi lâu rồi." Chúc Ly bực bội nói, "Biết chắc chắn các ngươi lại bị thương khắp người khi trở về mà! Đã nói là cho ta đi cùng, vậy mà lại bỏ rơi ta! Đúng là khốn…"

"Sắp xếp cho người này đi." Không chờ Chúc Ly nói hết, Thiên Diệu đã sai bảo nó.

Chúc Ly bị ngắt lời, phát cáu, vốn muốn mắng Thiên Diệu mấy câu, nhưng vừa ngoái đầu nhìn người mới được đưa về, nó nhíu mày, "Ngươi đưa một thư sinh người phàm về Thanh Khâu làm gì? Bổn vương chăm sóc hai người đã là hạ mình lắm rồi, còn muốn bắt bổn vương chăm sóc người phàm này nữa sao?" Chúc Ly càng nói càng giận.

Thiên Diệu liếc nó, chỉ nói đơn giản ngắn gọn, "Đây là Lục Mộ Sinh."

Chúc Ly nghe vậy thì buồn cười, "Lục Mộ Sinh là ai, Lục Mộ Sinh đáng để bổn vương hầu hạ sao! Lục…" Nó khựng lại, xoay người nhìn Lục Mộ Sinh, "Ngươi là…"

Lục Mộ Sinh đứng bên cạnh im lặng không nói một lời.

https://thuviensach.vn

Chúc Ly kinh ngạc trợn to mắt, ngoảnh lại nhìn Thiên Diệu, "Ngươi chắc chứ?"

Thiên Diệu đang dặt tay lên vết thương trên ngực Nhạn Hồi, dùng pháp lực xoa dịu đau đớn trong cơ thể nàng, hắn đang tập trung tinh thần, chẳng muốn đáp. Vậy là Lục Mộ Sinh khom người với Chúc Ly, "Tiểu sinh Lục Mộ Sinh."

Chúc Ly kinh ngạc nhìn y, sửng sốt một lúc, rồi vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc, "Ngươi đi theo ta."

Lục Mộ Sinh ngây người, nhìn Thiên Diệu. Thiên Diệu không buồn quay đầu mà chỉ lên tiếng, "Chẳng phải ngươi muốn làm con cờ của Thanh Khâu sao, họ sẽ tác thành cho ngươi."

Lục Mộ Sinh nghe vậy mới đi cùng Chúc Ly.

Trong phòng trở lại yên tĩnh.

Nhạn Hồi nhắm mắt nằm một lúc, sau đó khẽ hé mắt nhìn Thiên Diệu vẫn đang ngồi bên giường truyền pháp lực vào vết thương cho nàng, "Vết thương đã đỡ hơn nhiều rồi, không cần phải dùng pháp lực trị thương nữa đâu."

"Chờ y sư đến đã."

Nhạn Hồi lẳng lặng nhìn Thiên Diệu một hồi, tiếp đó cười nói, "Bây giờ ta đã trở thành ân nhân giúp ngươi tìm lại các bộ phận của cơ thể, nên được đãi ngộ khác nhỉ. Lúc ban đầu khi ngươi đâm vào ngực ta để lấy máu tim, ngay cả mắt cũng chẳng chớp một lần, nào dám nghĩ đến việc sau khi bị thương ngươi còn giúp ta trị liệu vết thương chứ."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi chỉ định trêu Thiên Diệu, nhưng Thiên Diệu nghe nàng nói vậy thì gương mặt cứng đờ, hắn khẽ mím môi, “Lúc đó lực bất tòng tâm, còn bây giờ…”

“Bây giờ thì sao?”

Bây giờ hắn sẽ dốc hết tất cả để bảo vệ nàng. Y sư đẩy cửa bước vào, Thiên Diệu liền im lặng.

Cho dù tương lai phải đối mặt với cuồng phong bão táp, hắn sẽ không bao giờ để Nhạn Hồi phải chịu khổ như vậy nữa.

https://thuviensach.vn

86

Lúc y sư của Thanh Khâu tới thăm Nhạn Hồi, tình trạng hồi phục của vết thương trên ngực nàng khiến y sư vô cùng kinh ngạc, chỉ nói: "Vết thương sắp tự khỏi rồi." Sau đó kê cho Nhạn Hồi mấy thang thuốc an thần đơn giản rồi bỏ đi.

Nhạn Hồi thầm biết là do tác dụng của vảy rồng và pháp lực của Thiên Diệu, chẳng trách Tố Ảnh muốn làm khải giáp từ vảy rồng cho Lục Mộ Sinh mặc, vết thương xuyên tim mà cũng hồi phục nhanh như vậy, đối với người phàm, đây thật sự là pháp bảo hộ mệnh.

Sau khi y sư đi, Thiên Diệu lặng lẽ ngồi bên cạnh Nhạn Hồi không rời, nàng cũng không buồn ngủ, mở mắt nhìn hắn, hai người nhìn nhau không nói khiến không khí trở nên gượng gạo. Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ rồi hỏi: "Lục Mộ Sinh kia… ngươi muốn xử trí thế nào?"

Thiên Diệu hờ hững đáp: "Đó là chuyện của tộc Cửu Vĩ Hồ."

Nhạn Hồi nghe vậy bất giác ngây người, nàng quan sát vẻ mặt của Thiên Diệu một lúc, "Đối với y hình như ngươi không hận thì phải?"

"Ân oán giữa ta và Tố Ảnh tuy do y mà ra, nhưng nếu muốn chấm dứt lại không liên quan tới y. Đối với người phàm này ta không thể nói là hận, có điều không muốn gặp hắn cho lắm mà thôi."

"Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Lục Mộ Sinh, trong lòng y chắc hận Tố Ảnh ghê gớm lắm nên mới cam tâm tình nguyện tới Thanh Khâu, cho dù chỉ làm một con cờ." Nhạn Hồi im lặng một đoạn, "Tố Ảnh giết chết nhiều yêu quái, hại chết nhiều người, phí hết tâm cơ như vậy, nhưng bà ta vẫn không có được tình yêu và cuộc sống mình muốn…"

https://thuviensach.vn

“Cô nói vậy…” Thiên Diệu đáp, “Nghe cũng thấy vui lắm.”

Nhạn Hồi liếc nhìn Thiên Diệu, không nói thêm gì nữa.

Đêm khuya, Nhạn Hồi mơ mơ màng màng chìm vào trong mộng, bốn bề tối tăm hỗn độn, nàng lờ mờ nhìn thấy phía trước có một đốm sáng màu xám đang nhẹ đong đưa. Nàng bước tới phía trước, chăm chú nhìn kĩ, cuối cùng cũng nhìn rõ người đó.

Tóc đen cầm kiếm, vẫn là y phục của núi Thần Tinh, hệt như mỗi lần Nhạn Hồi nhìn thấy hắn, sống lưng thẳng tắp đứng trước mặt nàng.

“Đại sư huynh.” Thấy rõ mặt người đó, Nhạn Hồi dừng bước, cứ như vậy nhìn hắn từ xa, không đuổi theo cũng không kích động, nàng lặng lẽ nhìn hắn một lúc rồi cong khóe môi mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhõm, “Đại sư huynh, huynh xem, muội báo thù cho huynh rồi đó.” Nàng nói, “Muội đã giết Lăng Phi, huynh có thể yên tâm đi rồi.”

Tử Thần chỉ đứng đó nhìn nàng, vẻ mặt tựa như có hơi buồn bã.

Nhạn Hồi thấy vậy, nụ cười trên môi khẽ cứng lại: “Huynh không vui sao?” Nàng hỏi, “Tại sao vậy? Muội báo thù cho huynh rồi, nỗi căm hận và không cam lòng ở núi Thần Tinh hôm đó muội đã chấm dứt. Muội cũng đã cắt đứt duyên nợ mười năm qua với núi Thần Tinh, chặt đường tu tiên, muội thậm chí đã làm theo lời huynh, tới Thanh Khâu sống cùng Yêu tộc rồi…” Nàng nói xong bèn cười, “Muội hiếm khi nghe lời huynh lắm đó.”

Nhưng nụ cười trên khóe môi nàng chợt tắt khi thấy Tử Thần vẫn chau mày như cũ.

“Tại sao huynh không vui chứ, không thấy vui cho bản thân huynh, cũng không thấy vui cho muội sao?”

https://thuviensach.vn

Tử Thần không đáp, bóng hắn ngày càng mờ nhạt trong bóng tối hỗn độn, mãi đến khi Nhạn Hồi tỉnh lại, hình như nàng vừa nghe thấy một tiếng thở dài như có như không. Mở mắt ra, nàng vẫn đang nằm trong phòng của mình, đồ đạc xung quanh chưa từng thay đổi.

Sự vật chân thực xung quanh càng khiến giấc mộng ban nãy thêm hư ảo. Cho dù biết là giả, Nhạn Hồi cũng không thể nào ngủ lại được nữa.

Ánh trăng ngoài cửa sổ đêm nay rất đẹp, lòng Nhạn Hồi phiền muộn nên không muốn ở lại trong phòng, nàng khoác áo đi tới suối băng.

Lúc sắp tới suối băng, Nhạn Hồi phát giác có một luồng long khí đang chiếm cứ ở đó, nàng không tránh né, vẫn thản nhiên đi về phía trước. Nàng có thể cảm giác được Thiên Diệu, Thiên Diệu chắc chắn cũng cảm giác được sự tồn tại của nàng từ sớm, nếu hắn không tránh, vậy nàng càng không cần phải tránh.

Đứng bên suối băng, Nhạn Hồi không nhìn thấy bóng Thiên Diệu đâu, nàng cất tiếng gọi: “Thiên Diệu.” Lúc này suối băng mới dậy sóng lăn tăn, tiếp đó lưng rồng nhô lên khỏi mặt nước, lộ ra một lớp vảy xanh, có chỗ vẫn còn lộn xộn, trông rất dữ tợn, nhưng những vết thương cũ đã được vảy rồng che kín, không nhìn thấy nữa.

Thân rồng thật dài chuyển động trong nước, sống lưng chìm xuống, Thiên Diệu ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Cảnh tượng trong đêm Trung thu lần trước quá hỗn loạn, trong ký ức của Nhạn Hồi chỉ còn lại máu và bùn, tuy nàng từng đút Thiên Diệu uống máu, song vẫn chưa thật sự nhìn rõ nguyên thân đầu rồng của hắn.

Mắt rồng như vẽ, râu rồng tung bay, sừng rồng thẳng đứng, thật sự oai phong như trong truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

“Sao cô lại tới đây?” Không thấy rồng mở miệng nhưng Nhạn Hồi lại nghe được giọng Thiên Diệu nói.

“Không ngủ được nên tới đi dạo.” Nàng nghiêng đầu nhìn hắn một lúc, đầu ngón tay khẽ động, tò mò nói: “Đột nhiên ta muốn chạm vào ngươi.”

Nghe thấy lời này, đầu rồng đang oai phong ngẩng cao của Thiên Diệu như thoáng đờ ra trong không trung, dường như đấu tranh nội tâm một lúc thật lâu hắn mới cúi đầu xuống, tự đưa tới trước mặt Nhạn Hồi, nhắm mắt lại.

Nhạn Hồi quả nhiên không khách sáo, đưa tay sờ lên đầu hắn, ngón tay mềm mại từ giữa sừng rồng vuốt xuống, trượt lên mũi hắn, cuối cùng còn nghịch ngợm vẽ một vòng tròn. Nhạn Hồi dường như bị động tác của mình chọc cười, nàng bật cười thành tiếng, Thiên Diệu liền mở mắt.

Nhạn Hồi lại vuốt sừng rồng của hắn: “Lần trước do hoảng loạn mà sờ lung tung nên không cảm nhận được gì, lần này thì cảm nhận được rồi, đầu ngươi cứng thật đó.” Nói xong, tay nàng lại vuốt lên râu rồng của Thiên Diệu, kéo râu rồng bóp bóp rồi từ gốc vuốt đến ngọn, “Lúc hóa thành hình người sao không thấy râu rồng của ngươi nhỉ? Sờ vào cảm giác cũng được lắm đó.”

Râu rồng của Thiên Diệu lắc lư, tránh xa tay của Nhạn Hồi: “Cô xuống suối băng tắm đi, ta đi trước đây.”

Nói xong hắn định đứng lên, Nhạn Hồi vội xua tay: “Ở yên đó,ở yên đó đi, vảy rồng của ngươi mới vừa tìm lại, phải tắm nước suối mới được, ta chỉ tới ngồi thôi, có cởi áo đâu, ngươi xấu hổ gì chứ.” Nàng vỗ vỗ lên đầu hắn, “Yên tâm, ta không thừa cơ lợi dụng ngươi đâu.”

Thiên Diệu: “…”

https://thuviensach.vn

Vậy là thân rồng lại chìm vào trong nước, Thiên Diệu chỉ gác đầu lên bờ, Nhạn Hồi ngồi bên cạnh hắn, cởi giày vớ ngâm chân vào nước suối.

Đêm thu, tiếng côn trùng rả rích thưa thớt hơn mùa hạ, màn đêm yên tĩnh khác thường, chân Nhạn Hồi khua trong nước mấy cái, pha lẫn tiếng nước róc rách, nàng nhìn bầu trời đêm than thở: "Nhớ lại thì hình như chúng ta từng đi cùng nhau không ít đoạn đường, nhưng những lúc yên tĩnh ngồi bên nhau như vậy hầu như rất ít."

Chẳng phải sao, trên đoạn đường họ đi, mỗi giờ mỗi khắc đều đối mặt với sinh tử, họ ăn ý với nhau hơn bất kỳ ai hết, tuy nhiên không phải bởi vì họ trò chuyện với nhau nhiều nên đôi bên mới ăn ý nhau, mà vì là trời sinh họ đã hiểu nhau như vậy.

Thiên Diệu không đáp, đuôi rồng trong nước cũng vẫy theo nhịp chân đong đưa của Nhạn Hồi, ấy vậy mà Thiên Diệu lại không nhận ra, nhịp điệu này rất thoải mái vui vẻ.

"Thiên Diệu, ngươi có từng nghĩ, nếu có ngày ngươi báo được thù, giết được Tố Ảnh, ngươi sẽ làm gì không?"

Nhịp điệu lắc lư của đuôi rồng chậm dần lại, Thiên Diệu im lặng thật lâu mới đáp, "Chưa từng nghĩ tới."

Nhạn Hồi ngửa lên trời thở dài: "Hôm nay ta lại mơ thấy đại sư huynh. Huynh ấy đứng bất động trong bóng tối hỗn độn nhìn ta từ xa, không nói cũng không cười, ta cho huynh ấy biết ta đã giết Lăng Phi, nhưng dường như vẻ mặt của huynh ấy không được vui."

Thiên Diệu an ủi nàng: "Đó chỉ là một giấc mơ thôi."

Nhạn Hồi thoáng im lặng, nàng sờ tim mình: "Thiên Diệu, ngươi có nhớ chuyện vảy Hộ Tâm của ngươi kéo ta về từ Quỷ môn quan, do đó ta có thể

https://thuviensach.vn

nhìn thấy hồn ma không?" Nhạn Hồi nói, "Ta chưa bao giờ mơ những giấc mơ vô nghĩa. Cho dù lần đầu là vậy, nhưng lần thứ hai thì không, lần thứ ba lại càng không." Nhạn Hồi cụp mắt, "… Đại sư huynh đi không yên lòng. Đối với việc ta giết Lăng Phi, vào Yêu đạo, vứt bỏ mười năm tu tiên, chắc huynh ấy không tán đồng đâu."

"Thế nên bây giờ cô hối hận vì đã giết Lăng Phi sao?"

Nhạn Hồi im lặng một đoạn, "Ngươi có biết lúc ta và Lăng Phi đối đầu, ta đã có một cơ hội, ta vốn có thể đưa tay lên hạ đao xuống giết chết ả. Vậy mà ta lại do dự trong thoáng chốc." Nhạn Hồi cười cười như mỉa mai chính mình, "Nhìn chiếc áo núi Thần Tinh của ả ta mới phát hiện, cho dù đi đến bước đường hôm nay, nhưng ta lại không nỡ. Cảm xúc này giống như xúc động khi về quê xưa của người phàm đó, tuy ý nghĩa khác xa, có điều dùng từ này là thích hợp nhất."

"Thoáng chốc do dự đó lại khiến ngực ta thủng một lỗ. Trong tình cảnh một mất một còn, thù mới hận cũ, ta giết Lăng Phi mà không hề hối hận." Nàng nói, "Tố Ảnh có danh tiếng trong giới tu đạo, cho dù Lăng Phi làm sai điều gì, chỉ cần ả là muội muội của Tố Ảnh, bà ta sẽ bao che cho ả. Trong giới tu đạo không ai có thể trừng trị Lăng Phi, bắt ả lấy mạng đền mạng, bởi vậy chuyện này nhất định phải do ta làm. Lúc lưỡi đao trong tay ta đâm xuyên qua ngực ả, lần đầu tiên ta biết hai chữ hả dạ có cảm giác sảng khoái đến mức nào."

"Đại thù được báo có lẽ là cảm giác này. Rất hả dạ, chỉ là sau khi hả dạ, thù hận của ta đối với Lăng Phi cũng kết thúc tại đó. Trên thế gian này bớt đi một người ta hận, song trước đó ta cũng mất đi một người mình yêu. Bất luận ta có làm gì cũng không cứu được huynh ấy…" Nhạn Hồi ngẩng đầu thở dài, trong giọng có tiếng cười khổ, "Đại sư huynh đã trở thành một vết sẹo trong lòng ta, ta không cách nào xóa được nó."

https://thuviensach.vn

Nghe Nhạn Hồi nói như vậy, Thiên Diệu im lặng thật lâu: "Nhạn Hồi." Hắn dịu dàng gọi tên nàng, Nhạn Hồi bước ra khỏi nỗi ưu tư của chính mình, ngoảnh lại nhìn hắn.

"Vết sẹo của cô, ta sẽ giúp cô chữa trị."

Mấy chữ kiên định mạnh mẽ này khiến Nhạn Hồi sửng sốt. Khắp khu rừng nhất thời tĩnh lặng.

"Nếu cô nói báo thù thật sự không phải là giết người khác mà là chữa trị cho bản thân, vậy vết thương của cô ta sẽ giúp cô chữa lành."

Nhạn Hồi ngây người nhìn Thiên Diệu thật lâu, rồi vỗ vỗ đầu hắn, cười nói: "Ngươi hiểu lầm rồi, ý ta là, báo thù thật sự có nghĩa là giết chết kẻ thù, sau đó chữa trị cho bản thân."

Vì người làm sai luôn phải bị trừng phạt, nếu không ai có thể trừng phạt người đó, vậy hãy để nàng làm.

"Ta cũng mong chờ ngươi sẽ chữa trị vết sẹo trong lòng ta lắm đó." Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ, "Tuy nhiên ta đã nói sẽ không lợi dụng ngươi, vậy vết thương của ngươi sau này cũng giao cho ta đi." Nhạn Hồi xoa đầu Thiên Diệu, "Yên tâm, ta sẽ cố gắng chữa lành cho ngươi."

Câu cuối cùng Nhạn Hồi như đang nói đùa, thế nhưng Thiên Diệu lại nhẹ nhàng nhắm mắt trong sự vỗ về của nàng.

Thật ra thì không cần cố gắng đâu…

Tùy tiện chữa bừa cũng được.

Vì nàng đã làm cho vết thương của hắn lành lại rất nhiều từ lâu lắm rồi…

https://thuviensach.vn

87

Sáng hôm sau, Quốc chủ Thanh Khâu triệu Thiên Diệu tới Vương cung, lúc sau Chúc Ly tới truyền lời rằng Quốc chủ gọi Nhạn Hồi đi cùng.

Nhạn Hồi nghe vậy sửng sốt, "Ta?" Hiện giờ tuy nàng đã vào Yêu đạo, nhưng thuật pháp chưa tu luyện tinh thâm, Quốc chủ Thanh Khâu gọi nàng tới gặp là có ý gì, lẽ nào Thanh Khâu thật sự thiếu người đến mức ngay cả nàng cũng không bỏ qua sao…

Thiên Diệu nghe vậy cũng chau mày, "Vết thương của cô ấy chưa khỏi."

Chúc Ly gật đầu, "Quốc chủ biết, bởi vậy lệnh cho phi hồ tới đón rồi." Nó vừa dứt lời, một luồng sáng lướt qua, một con bạch hồ năm đuôi đáp bên giường Nhạn Hồi, nó cong chân trước, phủ phục dưới đất, chờ Nhạn Hồi ngồi lên lưng nó.

Nhạn Hồi thấy vậy liền im lặng ngồi lên.

Mấy người đi tới Vương cung Thanh Khâu, duy chỉ có Nhạn Hồi và Thiên Diệu vào cung điện trong cây đại thụ, ngay cả Chúc Ly cũng ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài.

Quốc chủ Thanh Khâu vẫn ngồi sau đại điện như lúc trước, một tay chống cằm, im lặng cụp mắt, không biết đang trầm tư hay đang nghỉ ngơi, khiến Nhạn Hồi nhất thời không biết có nên lên tiếng hay không.

Trước mặt một đại yêu quái lạnh lùng thanh cao như tiên nhân này, không chỉ Nhạn Hồi, e là hiếm có ai không cảm thấy gượng gạo.

https://thuviensach.vn

Còn Thiên Diệu có lẽ là một trong số những người hiếm hoi đó, "Quốc chủ." Hắn lên tiếng chào, tuy gọi hai chữ này, song chẳng khác gì so với chào hỏi người bình thường.

Quốc chủ Thanh Khâu mở mắt, ánh mắt đảo qua Thiên Diệu, tiếp đó dừng trên người Nhạn Hồi, quan sát nàng một lúc. Ánh mắt này khiến Nhạn Hồi rất lấy làm lạ, rõ ràng trước đó nàng cùng Thiên Diệu tới, Quốc chủ không hề quan sát "người nhàn rỗi" như nàng.

"Yêu phú Chúc Ly giao cho cô đã tu luyện được mấy tầng rồi?"

Quốc chủ lên tiếng hỏi Nhạn Hồi trước, Nhạn Hồi không rõ nguồn cơn nhưng vẫn đáp: "Đã đến tầng thứ hai, chăm chỉ tu luyện có lẽ mấy ngày nữa sẽ đến tầng thứ ba."

"Cô tiến triển rất nhanh, là nhân tài hiếm có."

Nghe Quốc chủ khen mình. Nhạn Hồi vừa mừng lại vừa lo, đã nói đến đây rồi nên Nhạn Hồi tiến thêm một bước: "Xin hỏi Quốc chủ, nghe Chúc Ly nói Yêu phú kia được phát hiện trong Tàng thư các của Vương cung, tuy nhiên Yêu phú kia chỉ tới tầng thứ chín là ngừng, công pháp chưa hoàn chỉnh phía sau Quốc chủ có biết đang để ở đâu không?"

Quốc chủ thoáng im lặng, "Yêu phú tu luyện đến tấng thứ chín là đủ. Thêm nữa đối với cô không phải là chuyện tốt."

Nhạn Hồi ngây người, ý của Quốc chủ rõ ràng là biết mấy tầng công pháp tiếp theo của Yêu phú, hơn nữa còn biết nội dung cụ thể, chỉ là Quốc chủ nói vậy…

"Cơ thể của ngươi đã tìm lại hoàn chỉnh chưa?" Quốc chủ dời mắt sang Thiên Diệu, đồng thời cũng chuyển sang vấn đề khác.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghĩ đáp án của câu này hiển nhiên đã rất rõ ràng rồi, nhưng nàng lấy làm lạ là tại sao Quốc chủ lại không nhìn ra cơ thể Thiên Diệu đã hoàn chỉnh chưa, càng kỳ lạ hơn là Thiên Diệu cũng im lặng.

"Đã hoàn chỉnh rồi." Thiên Diệu đáp như vậy.

Quốc chủ nghe xong liền đứng dậy, chậm rãi bước về phía Thiên Diệu, "Trung Nguyên truyền tới tin tức, nói ngươi tắm máu Quảng Hàn môn?"

Nhạn Hồi nghe vậy thì kinh ngạc, nàng quay đầu nhìn Thiên Diệu. Nhạn Hồi không biết lúc đó Quảng Hàn môn cụ thể đã xảy ra chuyện gì, từ cảnh Quảng Hàn môn tĩnh lặng chết chóc lúc nàng được Thiên Diệu bới ra từ bùn đất là có thể đoán được, Quảng Hàn môn nhất định đã xảy ra động tĩnh rất lớn.

Nhưng nàng không ngờ là hai chữ… tắm máu?

"Ha." Thiên Diệu nghe vậy cong môi cười lạnh, "Đó là tắm máu? Chỉ giết ít người mà Tiên nhân Trung Nguyên đã thổi phồng lên như vậy sao." Thiên Diệu hờ hững nói, "Họ chẳng chết bao nhiêu người đâu."

Ánh mắt Quốc chủ Thanh Khâu tựa như trời sinh đã có hàn quang, lúc này hàn quang trong đôi mắt ông thoáng ngưng tụ, cho dù Quốc chủ không nhìn Nhạn Hồi nhưng cũng khiến nàng run người, tay chân đều lạnh, giọng Quốc chủ lạnh lẽo nói: "Sức mạnh của Yêu long ngàn năm chỉ có vậy thôi sao?"

Nhạn Hồi sửng sốt, Quốc chủ nói vậy có ý gì?

Thiên Diệu vừa tìm được tim rồng, dùng sức một mình hắn áp chế tất cả Tiên nhân canh giữ Quảng Hàn môn, đây vốn đã là một hành động kinh hãi thế tục, thế mà trong mắt Quốc chủ lại là… chỉ có vậy thôi sao?

https://thuviensach.vn

Bị chất vấn như vậy nhưng Thiên Diệu lại không đáp.

Hai người một hỏi một đáp khiến đầu óc Nhạn Hồi mờ mịt, nàng bất giác nói với Quốc chủ: "Thiên Diệu vừa tìm lại tim rồng, pháp lực trong cơ thể chưa hồi phục…"

"Nhạn Hồi." Thiên Diệu ngắt lời nàng, quay đầu nhìn nàng nói, "Cô ra ngoài chờ ta trước đi."

Đây là… lần đầu tiên Thiên Diệu yêu cầu nàng như vậy. Xưa nay giữa hai người luôn chia sẻ tin tức, chuyện nàng biết Thiên Diệu nhất định biết, còn chuyện Thiên Diệu biết, nàng cũng chắc chắn sẽ biết, đây là lý do tại sao họ hiểu nhau đến vậy, và tại sao nàng tin tưởng Thiên Diệu đến vậy.

Song hôm nay, Nhạn Hồi chợt phát hiện, thì ra Thiên Diệu còn có chuyện giấu nàng.

Một bí mật không thể cho nàng biết…

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, cũng không dùng dằng quá lâu đã đáp một tiếng "Được", rồi quay đầu ra khỏi cửa.

Ra khỏi Vương cung, Chúc Ly không biết đã đi làm việc gì, không chờ ở cửa nữa, Nhạn Hồi đứng một lúc thấy buồn chán liền nhàn nhã tản bộ trên những con đường đan xen nhau trong Vương cung.

Vết thương trên ngực chưa lành, nàng vừa đi vừa nghỉ, mặc kệ mình đi bao xa, nàng cũng không nhớ đường, cứ lang thang không mục đích như vậy. Đôi lúc có tiểu Hồ yêu chạy ngang chân nàng, Nhạn Hồi bèn vuốt ve nó một cái, nhưng cho dù làm gì, lòng Nhạn Hồi vẫn bất giác nghĩ, Thiên Diệu đang giấu nàng chuyện gì đó.

https://thuviensach.vn

Từ những lời ban nãy, ý của Quốc chủ Thanh Khâu rõ ràng là nói Thiên Diệu thật sự chưa tìm được cơ thể hoàn chỉnh, ngoài vảy Hộ Tâm trong ngực nàng ra thì còn thiếu bộ phận nào nữa?

Lẽ nào tấm vảy Hộ Tâm trong tim nàng là một vật không thể thiếu trong cơ thể Thiên Diệu sao? Quan trọng đến mức ảnh hưởng tới việc phát huy năng lực của hắn?

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc nhưng không có kết quả, chuyện liên quan đến cơ thể Thiên Diệu, hắn đã muốn giấu nàng, vậy nàng sẽ rất khó biết được.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, đoán thì đoán, Nhạn Hồi vẫn luôn tin tưởng Thiên Diệu sẽ không hại nàng.

Ít ra ban nãy lúc Quốc chủ hỏi cơ thể Thiên Diệu đã hoàn chỉnh chưa, hắn đáp đã hoàn chỉnh rồi.

Hắn không muốn lấy lại tấm vảy Hộ Tâm trong cơ thể nàng.

Vừa đi vừa nghĩ, Nhạn Hồi bất tri bất giác đi tới trước một ngôi nhà nhỏ.

Nhạn Hồi ngây người nhìn tòa nhà ở sâu trong rừng cây của Vương cung, nàng nhìn trái nhìn phải, tất cả các yêu quái trên núi của Vương cung Thanh Khâu đều ở trên cây, ngay cả Quốc chủ Nhạn Hồi cũng chưa từng thấy đi đến nơi khác, ở đây tại sao lại có một ngôi nhà, lẽ nào… là nơi Quốc chủ ở?

“Đừng qua đó.” Nhạn Hồi đang thầm suy đoán, bỗng nhiên có một tiểu Hồ yêu màu trắng chạy tới bên chân nàng, có Hồ yêu không biết nói cắn lấy vạt áo nàng, có Hồ yêu chặn trước mặt nàng, cất giọng non nớt: “Phía trước là tiểu viện của Công chúa Vân Hi, Quốc chủ không thích người khác vào tiểu viện của Công chúa đâu.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi sửng sốt, đây chính là tiểu viện của Công chúa Cửu Vĩ Hồ bị Tố Ảnh sát hại?

Xem ra Quốc chủ thật sự rất thương yêu cô con gái này, những Vương gia khác đều bị đuổi xuống núi, chỉ giữ lại con gái trên núi bầu bạn với mình, kết quả…

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn tiểu viện, thấy bóng một nam nhân lướt qua cửa viện.

Nhìn kĩ lại, đó là Lục Mộ Sinh được Chúc Ly đưa đi hôm qua.

“Sao ngươi lại ở đây?” Nhạn Hồi buột miệng hỏi.

Lục Mộ Sinh đang cầm chổi quét lá rụng trước cửa nghe vậy ngẩng đầu, trông thấy Nhạn Hồi bèn ngây người: “Cô nương?” Ánh mắt y nghi hoặc lướt qua ngực nàng, “Vết thương của cô khỏi chưa?”

“Không có gì đáng ngại nữa.”

Lục Mộ Sinh gật đầu cười: “Vậy thì tốt, cơ thể của người Yêu tộc các cô bị thương sẽ khỏi rất nhanh.

“Ta không phải người Yêu tộc.” Nhạn Hồi khựng lại, nghiêm túc nhìn Lục Mộ Sinh, “Mấy tháng trước ta vẫn còn là người tu tiên.”

Lục Mộ Sinh nghe vậy sửng sốt, y nhìn Nhạn Hồi chờ nàng nói tiếp, Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ, “Những chuyện này không quan trọng nữa, bây giờ ta đã là Yêu, cũng như ngươi, so với Trung Nguyên, ta muốn ở Thanh Khâu hơn.” Nhạn Hồi chỉ ngôi nhà sau lưng Lục Mộ Sinh, “Quốc chủ cho ngươi ở đây sao?”

https://thuviensach.vn

“Là tôi xin Quốc chủ cho tôi ở đây.” Lục Mộ Sinh quay đầu nhìn tiểu viện, khóe môi treo nụ cười hờ hững, “Đây là nơi Vân Hi ở trước kia, nghĩ rằng nàng từng cười, từng khóc ở đây, tôi không muốn rời khỏi nơi này nữa. Trước đây nàng từng nói với tôi, nếu sau này có thể quay về Thanh Khâu nàng sẽ trồng hoa trồng cỏ trong tiểu viện, vì trước đây nàng quá ham chơi, không có thời gian coi sóc tiểu viện của mình, bây giờ cuối cùng tôi có thể thay nàng làm rồi.”

Nhạn Hồi nhận ra được thư sinh này thật sự rất yêu Công chúa Cửu Vĩ Hồ đó, vì lúc y nhắc tới hai chữ Vân Hi, ánh mắt luôn lấp lánh sáng ngời.

Chỉ là, nhìn vào đôi mắt sáng của y, Nhạn Hồi có thể tưởng tượng ra, Lục Mộ Sinh ở Quảng Hàn môn thê lương dường nào.

Nhạn Hồi bỗng dưng nghĩ tới lúc nàng và Thiên Diệu cùng tới Thiên Hương phường lấy sừng rồng, nàng dùng pháp thuật Thiên Diệu dạy nhìn trộm hành tung của Tố Ảnh bị Tố Ảnh phát hiện, lúc đó có người đến báo với Tố Ảnh tin Lục Mộ Sinh tự sát, nên Tố Ảnh mới bỏ đi.

Thiết nghĩ cũng coi như y đã dùng mạng sống gián tiếp cứu nàng và Thiên Diệu một mạng.

Vì lúc đó, nếu Thiên Diệu bị Tố Ảnh phát hiện, những chuyện sau này sẽ không thể xảy ra nữa.

Còn Lục Mộ Sinh bị Tố Ảnh khống chế rõ ràng sống không bằng chết, nhưng muốn chết lại không xong, thiết nghĩ hắn cũng là một người tội nghiệp.

“Thật sự phải cảm tạ Quốc chủ khoan hậu.” Lục Mộ Sinh nói, “Tôi vốn đã chuẩn bị đời này sẽ không nhìn thấy bất cứ vật gì liên quan tới Vân Hi nữa.” Hắn cười nhẹ, “Đa tạ cô và vị công tử kia đã đưa tôi từ Trung Nguyên đến đây.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi chỉ im lặng. Một lúc lâu sau nàng mới nói: “Ngươi là một nhân tố quan trọng để kìm hãm Tố Ảnh… Thanh Khâu sẽ không cho ngươi ở đây quét sân cho Công chúa Vân Hi mãi đâu.”

“Tôi biết.” Lục Mộ Sinh xoay người tiếp tục quét lá khô trong góc tường, “Làm con cờ của Thanh Khâu đối phó với Tố Ảnh, tôi cầu còn không được. Từ khi biết tin Vân Hi bị hại một cách tàn nhẫn như vậy…” Y là một thư sinh, chưa từng biết đến đao thương, ngón tay trắng trẻo, vậy mà lúc này nắm chổi lại dùng sức đến mức khớp tay trắng bệt, “Lúc đó Lục Mộ Sinh đã chết rồi, từ đó về sau đều sống những ngày không phải con người, bây giờ có thể đến Thanh Khâu, cho dù chỉ làm một con cờ cũng cảm thấy mạng được trộm về.”

“Thanh Khâu muốn lợi dụng tôi thì cứ việc lợi dụng, mạng này của tôi cho dù bỏ lại Thanh Khâu cũng chẳng sao.” Trong giọng y là hận ý không thể hóa giải, “Tôi chỉ mong Tố Ảnh… chết không được tử tế.”

https://thuviensach.vn

88

Thiên Diệu lấy lại tim rồng ở Quảng Hàn môn, nhưng Yêu tộc ở tiền tuyến và Tiên nhân do Tố Ảnh cầm đầu vẫn tiếp tục chiến đấu, Tố Ảnh đã thu được rất nhiều nội đan.

Một buổi chiều nọ phía bên đó rốt cục cũng truyền về tin tức, Tố Ảnh nhận được tin từ Trung Nguyên truyền đến, Quảng Hàn môn bị đánh lén, bà ta mới thu tay rút lui, quay về Quảng Hàn môn trong đêm.

Cùng với tin tức này, còn có một tin khác được sứ giả đưa về…

Huyền Ca con gái của Thái tử Cửu Vĩ Hồ được phái ra tiền tuyến, đã bị Tố Ảnh bắt đi trên chiến trường.

Sau đó thì không có tin của Huyền Ca nữa, không ai biết Tố Ảnh có giết Huyền Ca không, có móc nội đan của Huyền Ca không, vì không ai nhìn thấy thi thể của Huyền Ca. Tố Ảnh cũng tạm thời không tung ra tin tức nào liên quan tới Huyền Ca, bà ta chỉ âm thầm bắt Huyền Ca như vậy.

Khoảnh khắc nghe được tin tức này, Nhạn Hồi liền nghĩ, Tố Ảnh nhất định biết Thiên Diệu đã đưa Lục Mộ Sinh tới Thanh Khâu, bởi vậy mới làm việc này để chế ngự Thanh Khâu.

Mấy vị Vương gia Cửu Vĩ Hồ quá lợi hại không bắt nổi, vậy nên mới bắt Huyền Ca, tộc Cửu Vĩ Hồ cực kỳ coi trọng huyết thống nhất định sẽ không bỏ mặc Huyền Ca.

Bước này của Tố Ảnh có thể nói là thông minh.

Lúc Nhạn Hồi nghe Chúc Ly nói, Thiên Diệu cũng ở bên cạnh, hắn nghiêng mắt nhìn nàng, “Cô có muốn đi cứu Huyền Ca không?”

https://thuviensach.vn

“Muốn.” Nhạn Hồi kiên định đáp, tiếp đó lại lắc đầu, “Nhưng ta không thể đi.” Nàng ngoảnh nhìn Thiên Diệu, “Hiện giờ chưa chắc ngươi thắng được Tố Ảnh, đúng không?”

Thiên Diệu im lặng xem như ngầm thừa nhận.

Nhạn Hồi lại nhìn Chúc Ly đang im lặng chau mày bên cạnh: “Tộc Cửu Vĩ Hồ cũng chưa có hành động gì đúng không?”

Chúc Ly nghe vậy lập tức nói: “Ta đương nhiên là muốn bất chấp tất cả cứu Hoàng tỷ về, có điều…” Chúc Ly khựng lại, mắt khẽ cụp xuống, “Quốc chủ chưa có chỉ thị gì.”

Nói đến cùng, tình hình cũng như Nhạn Hồi nói, tộc Cửu Vĩ Hồ đang giữ im lặng.

Nhạn Hồi nói: “Chỉ cần Lục Mộ Sinh ở trong tay chúng ta, Tố Ảnh sẽ không làm gì Huyền Ca.” Nàng cụp mi mắt, “Kế sách bây giờ chỉ có chờ, xem thử Tố Ảnh muốn chơi trò gì, chúng ta chỉ cần lấy tĩnh chế động thôi.”

Thiên Diệu vẫn lặng thinh suốt khi Nhạn Hồi nói, mãi đến lúc này hắn mới gõ nhẹ xuống bàn mấy cái: “Cô đã trưởng thành hơn nhiều. Không bồng bột như trước nữa.”

Nhạn Hồi cong môi, nụ cười có chút cay đắng: “Nếu đây là trưởng thành, ta thà rằng cả đời ông trời không cho ta cơ hội trưởng thành.”

Thiên Diệu không nói nữa, Nhạn Hồi nhìn xa xăm, lòng thầm nói, Tố Ảnh đã bắt được Huyền Ca, vậy khả năng rất lớn là muốn dùng Huyền Ca để đổi Lục Mộ Sinh. Còn đối với Thanh Khâu, Lục Mộ Sinh có thể chế ngự Tố Ảnh, song có lẽ không quan trọng bằng con cháu mình, có lẽ Huyền Ca sẽ bình yên trở về…

https://thuviensach.vn

Đêm về khuya, trăng sáng tỏ, Tố Ảnh đứng trên từ đường đã hóa thành đống đổ nát dưới chân núi Quảng Hàn.

Thi thể Lăng Phi được bọc vải trắng đặt trước mặt bà ta, Tố Ảnh lật vải trắng trên mặt Lăng Phi, đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy gương mặt muội muội mình từ khi về Quảng Hàn môn. Khi thấy vết sẹo trên mặt Lăng Phi, toàn thân thảm hại, ngực đầy vết máu, hơn nữa còn mở mắt, trong đôi mắt chưa nhắm kia, Tố Ảnh nhìn thấy rất nhiều thù hận và nhưng nỗi không cam.

Mộng Vân tiên cô im lặng đứng bên cạnh Tố Ảnh, thấy ngón tay nắm vải trắng của Tố Ảnh khẽ run, Mộng Vân cúi đầu xót xa nói: "… Lúc Lăng Phi chân nhân vào trong kết giới của từ đường, tôi vốn muốn đi theo giúp cô ấy một tay, khổ nỗi Yêu long canh giữ ở lối vào kết giới, chúng tôi không thể phân thân…" Vẻ mặt Mộng Vân buồn bã, "Chân nhân… đừng quá đau lòng."

"Ta rời Quảng Hàn môn chỉ có mấy ngày, vậy mà một nửa môn đồ bị tổn thương kinh mạch nặng nề, có người không thể tiếp tục tu tiên, Mộ Sinh bị Yêu long đưa đi, sống chết chưa rõ, còn muội muội ta chịu tai kiếp, chết không nhắm mắt!"

Giọng nói lạnh lẽo trời sinh hơi khàn khàn run rẩy, đáy mắt bà ta tích tụ gió tuyết, sát ý dày đặc, "Nhạn Hồi phản bội tiên môn, Yêu long tội ác chồng chất, còn có yêu quái của Thanh Khâu…" Bà ta nghiến răng căm hận, "Ta sẽ bắt chúng nợ máu trả bằng máu."

Lời vừa dứt, Mộng Vân đã cảm thấy có một trận cuồng phong cuốn lấy Tố Ảnh, đưa Tố Ảnh về phía chân trời, hóa thành một luồng sáng trắng bay về phía Thanh Khâu.

https://thuviensach.vn

Đoán được Tố Ảnh muốn làm gì trong cơn đau đớn phẫn nộ, Mộng Vân vội đuổi theo phía sau: "Chân nhân! Không thể kích động!" Nhưng Mộng Vân còn đang bị thương làm sao đuổi kịp Tố Ảnh, nhìn ánh sáng trắng của Tố Ảnh biến mất trong tầm mắt, Mộng Vân quay về Quảng Hàn môn, lập tức truyền triệu đệ tử: "Mau! Mau tới núi Thần Tinh mời Lăng Tiêu đạo trưởng tới! Môn chủ đau thương quá độ đã một mình tới Thanh Khâu rồi!"

Nhạn Hồi ở Thanh Khâu đang vì chuyện Huyền Ca bị bắt mà đêm ngủ không yên, nàng theo thói quen đi tới suối băng, cũng đã quen với việc gặp Thiên Diệu đang hóa thành hình rồng tắm dưới suối.

Thiên Diệu gác đầu lên bờ, nghe thấy tiếng bước chân Nhạn Hồi từ xa tiến lại gần, lúc nàng tới mới mở một mắt nhìn nàng, sau đó lại nhắm mắt lại như thể đã thành thói quen.

Đầu rồng dịch sang bên cạnh, chỗ Thiên Diệu đặt đầu rồng được cằm hắn ủ ấm, Nhạn Hồi ngồi gần đầu hắn theo thói quen, nơi nàng ngồi chính là nơi Thiên Diệu vừa gác đầu, đêm thu hơi lạnh thấm vào người, nhưng Nhạn Hồi ngồi xuống cũng không cảm thấy lạnh.

"Thiên Diệu."

"Ừm."

"Nếu Thanh Khâu không muốn dùng Lục Mộ Sinh đổi Huyền Ca." Nhạn Hồi khựng lại, "Ngươi nói Tố Ảnh có giết Huyền Ca không?"

"Không biết."

"Ngươi nói ta trưởng thành." Nhạn Hồi nói, "Những lúc đầu óc trống rỗng, ta bèn không nén được suy nghĩ, chắc Tố Ảnh sẽ giết Huyền Ca như giết những yêu quái khác, sau đó móc nội đan của cô ấy… Nghĩ tới đây, ta

https://thuviensach.vn

sắp ngồi không yên nữa rồi.” Nhạn Hồi hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn lên bầu trời đêm: “Dù ngồi không yên ta cũng không biết làm sao.”

Thiên Diệu im lặng.

“Không nghĩ chuyện này nữa, có nghĩ cũng không nghĩ ra được kết quả.” Nhạn Hồi vỗ đầu Thiên Diệu, im lặng nhìn bầu trời đêm một lúc, đột nhiên trong đầu nảy ra một vấn đề, nàng quay đầu nhìn Thiên Diệu, “Thiên Diệu.”

Giọng nàng nghiêm túc hơn thường ngày mấy phần, “Nội đan của ngươi đâu rồi nhỉ?”

Mắt Thiên Diệu đang nhắm lập tức mở ra, đầu rồng khẽ cử động, hắn nhìn Nhạn Hồi.

“Yêu quái đều có nội đan, ngươi cũng không ngoại lệ.” Nhạn Hồi nhìn hắn, “Sao ta chưa bao giờ nghe ngươi nhắc tới nội đan vậy?”

Thiên Diệu không đáp.

Lúc hai người im lặng nhìn nhau, trên trời thình lình ập xuống một luồng hàn khí kinh người, nhiệt độ xung quanh hạ thấp, cây cỏ trong rừng lập tức kết sương tàn úa, tựa như mùa đông đã đến bất ngờ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, muôn thú trong rừng hoảng hốt chạy tứ tung, kêu gào inh ỏi.

Thiên Diệu trong suối băng liền hóa thành người.

Một luồng sáng trắng vạch qua bầu trời, Thiên Diệu nhíu mày, không kịp nói gì, hắn đưa tay kéo Nhạn Hồi tránh sang bên cạnh, một trận băng châm đột ngột rơi xuống như mưa, Thiên Diệu dựng quanh người một kết giới lửa nung chảy hết băng châm, tuy nhiên có lẽ do pháp lực không đủ, chẳng mấy chốc, kết giới lửa Thiên Diệu dựng lên bắt đầu trở nên mỏng manh trước màn công kích dày đặc.

https://thuviensach.vn

Có nơi thậm chí xuất hiện lỗ thủng, kết giới sắp bị phá.

Thiên Diệu lắc người ôm Nhạn Hồi vào lòng, lấy thân làn khiên, dùng lưng chắn hết tất cả các mũi châm phóng tới.

Tay của Thiên Diệu không còn yếu ớt như trước đây, cánh tay hắn mạnh mẽ, vòm ngực to rộng, vòng tay ấm áp, Nhạn Hồi được bảo vệ trong lòng hắn nhất thời quên hết tất cả.

Không phải nàng không nhìn rõ tình thế, nàng biết châm băng này nhanh và mạnh dường nào, thế nên nàng cũng biết, cho dù Thiên Diệu đã tìm lại được tất cả bộ phận của cơ thể, song lúc này đây cũng vẫn phải dùng tính mạng để bảo vệ nàng.

Tất cả châm băng cách sống lưng Thiên Diệu ba tấc đều tan chảy thành nước rơi xuống đất, không một cây nào đâm trúng lưng Thiên Diệu.

Ánh sáng trắng trên trời đã đáp xuống, đứng trên rừng cây rậm rạp, Tố Ảnh nhìn hai người ôm nhau, mặt lạnh như sương, thấy châm băng không tổn thương được hai người bên dưới, bà ta lại tiếp tục phóng một đạo pháp lực nữa lên không trung, mây trên trời liền tụ lại, một đạo thiên lôi mang theo sức mạnh chấn động trời đất như từ Cửu trùng thiên giáng xuống.

Đập mạnh lên người Thiên Diệu và Nhạn Hồi.

Thiên Diệu tích tụ pháp lực, tất cả sức mạnh đều bảo vệ Nhạn Hồi, hắn không ngờ sau đạo thiên lôi đinh tai nhức óc này, chỉ trong tích tắc, một thanh hàn kiếm mang theo hào quang chói mắt đâm về phía hắn và Nhạn Hồi.

Thiên Diệu bị ép phải buông Nhạn Hồi ra.

https://thuviensach.vn

Tố Ảnh không hề chớp mắt, xoay người nhắm vào Nhạn Hồi chém xuống, chuẩn bị bổ Nhạn Hồi thành hai mảnh.

Song trước khi lưỡi kiếm bổ xuống người Nhạn Hồi, một tiếng rồng ngâm vang dội phát ra, đuôi rồng quật mạnh lên người Tố Ảnh, Tố Ảnh hứng trọn một đòn của Thiên Diệu đã hóa rồng, bị lực đạo này đánh bay vào trong rừng cây, không biết quật ngã bao nhiêu gốc cây mới dừng lại.

Thanh long khổng lồ che chắn trước mặt Nhạn Hồi.

Bụi đất trong rừng cây rơi xuống, Tố Ảnh không hề thương tổn, bước ra từ trong đống bừa bộn dưới ánh trăng, gương mặt phủ hàn sương, ánh mắt ngập tràn sát khí, tựa như thần tiên ở Thiên giới xuống trừ yêu diệt ma, lạnh lùng đến mức khiến lòng người rét buốt.

Hai bên đối mặt nhau.

Nhạn Hồi thầm hiểu rõ, đòn ban nãy đối với Tố Ảnh chẳng là gì cả, nhưng Thiên Diệu đã bị ép phải hiện nguyên hình.

Tình thế rõ ràng hơn bao giờ hết, Thiên Diệu quả nhiên vẫn không phải là đối thủ của Tố Ảnh.

“Yêu long Thiên Diệu.” Tố Ảnh vung hàn kiếm ba thước trong tay, “Với sức ngươi hiện giờ, đừng hòng cản được ta giết kẻ đã sát hại muội muội.”

Thiên Diệu không hề hoảng loạn, hắn dùng đuôi quấn lấy Nhạn Hồi, bảo vệ nàng bên trong, nhìn Tố Ảnh, cất giọng hùng hồn, “Trong biên giới Thanh Khâu, ngươi là Quảng Hàn môn chủ thì đã sao?”

Hắn vừa dứt lời, Yêu hỏa rực sáng bốn phía, chẳng mấy chốc, tất cả Vương gia của tộc Cửu Vĩ Hồ đều có mặt, còn trên bầu trời, Yêu lực của Cửu Vĩ Hồ dốc xuống, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh sợ.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn lên, Quốc chủ Thanh Khâu đã đích thân xuất hiện.

Nàng nhìn Tố Ảnh một mình đối diện với quần yêu nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Nhạn Hồi bất chợt nghĩ rằng, người này rốt cuộc là người thế nào chứ. Nàng chưa bao giờ nghĩ Tố Ảnh sẽ vì cái chết của muội muội mình mà phẫn nộ đến mức một mình xông vào Thanh Khâu, nhưng nghĩ lại, Nhạn Hồi bèn hiểu ra.

Đây là người vì cứu người mình yêu mà ra sức dụ dỗ Thiên Diệu, sau đó phanh thây lóc gân hắn; là người vì có được trái tim người mình yêu mà bất chấp tất cả; là người trao hết mọi thứ tốt đẹp cho người mình yêu, mà bất chấp người đó nghĩ như thế nào.

Tố Ảnh yêu đến mức ích kỷ cố chấp, bà ta tu pháp thuật băng tuyết, song trái tim lại là dung nham địa ngục, vì tình yêu của mình mà có thể hủy diệt mọi thứ.

Người như vậy là đáng sợ nhất, tuy nhiên cũng đáng thương nhất.

https://thuviensach.vn

89

Hỏa hồ chiếu sáng một vùng trời đêm Thanh Khâu, che lấp cả ánh trăng, trong rừng cây không ai lên tiếng, không khí nặng nề khác thường.

Quốc chủ Thanh Khâu trên không trung lạnh giọng hỏi: "Ngươi chính là Tố Ảnh?"

Tố Ảnh ngước mắt nhìn lên trời, toàn thân Quốc chủ phát ra hào quang rực rỡ chói mắt, song Tố Ảnh không hề chớp mắt, chỉ nhìn Quốc chủ nói: "Phải thì đã sao?"

Bốn chữ vừa dứt, trong không trung dường như có một áp lực khổng lồ đè mạnh xuống, tuy Nhạn Hồi tu Yêu đạo, nhưng tu vi của nàng thật sự yếu hơn những người có mặt ở đây, nàng lập tức cảm thấy khó thở, chưa kịp kêu lên tiếng nào chân đã nhũn ra, bị áp lực này đè ngã xuống đất.

Thiên Diệu xoay thân rồng, hóa thành hình người, nhanh chóng ôm Nhạn Hồi vào lòng, bịt tai nàng lại, truyền cho nàng hơi ấm đồng thời giúp nàng chắn lại áp lực.

Tiên pháp trên người Tố Ảnh liền bị áp chế, quanh người bà ta được bao phủ bởi một kết giới hàn quang, bảo vệ bà ta bên trong.

"Một mình đến Thanh Khâu ta mà vẫn muốn toàn thây rút lui sao?" Giọng Quốc chủ Thanh Khâu lạnh lẽo, "Không biết sống chết."

Quốc chủ nói xong, Thiên Diệu lập tức ôm Nhạn Hồi nhảy xuống suối băng phía sau, lúc thân hình nàng và Thiên Diệu hoàn toàn chìm vào trong suối băng, một luồng sáng trắng từ trong tay áo Quốc chủ Thanh Khâu quét xuống đất, tựa như gió mạnh cuốn qua, cây cỏ khắp nơi đều gãy đổ.

https://thuviensach.vn

Mắt Tố Ảnh lóe hàn quang, kết giới hộ thể bùng lên ánh sáng, chống lại luồng sức mạnh kia, Tiên lực và Yêu lực khổng lồ va chạm trong không trung phát ra ánh sáng chói mắt, chỉ nghe một tiếng "ầm" thật lớn, cây cỏ bị tàn lụi, vạn mẫu rừng xanh tan thành tro bụi trong phút chốc, hóa thành một bãi hoang vu.

Sức mạnh to lớn va chạm nhau kết quả là vậy, giống như có một lực đạo khuấy động trời đất.

Sau ánh sáng và tiếng động cực lớn, bốn bề lại khôi phục vẻ tĩnh lặng, nơi Tố Ảnh đứng lún xuống một hố to, đất đá ngổn ngang, bà ta đứng ở trung tâm, sống lưng vẫn thẳng tắp như cán bút, có điều sắc môi tái nhợt lộ ra rõ ràng hơn.

"Ta dám đến đây thì đã nghĩ đến hậu quả." Tố Ảnh lên tiếng, bà ta đảo mắt, nhìn suối băng Thiên Diệu và Nhạn Hồi vừa ẩn mình, "Bất luận hậu quả thế nào, ta cũng không tha cho người này."

Bà ta nói xong, bên bờ suối băng lập tức phủ một tầng sương trắng, một loạt thanh băng ngưng tụ trong nước.

Thiên Diệu che chắn Nhạn Hồi, vất vả tránh né những thanh đao băng trong nước, đành phải rẽ nước mà ra, chỉ trong khoảng khắc vừa ra khỏi mặt nước, một luồng tiên lực khổng lồ tức thì ập xuống, như muốn cắt đầu Thiên Diệu và Nhạn Hồi.

Lúc luồng tiên khí này ập xuống, đột ngột có hai người xông ra, nhẹ phẩy tay áo, hóa giải hết tất cả sát khí lẫm liệt của Tố Ảnh, người đến chính là hai vị Vương gia của Thanh Khâu, họ chắn trước mặt Thiên Diệu, nhìn Tố Ảnh cười lạnh: "Tưởng Thanh Khâu ta là chỗ không người sao?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đang trong lòng Thiên Diệu thầm nghĩ, Tố Ảnh giết Công chúa Vân Hi, các Vương gia có mặt và Quốc chủ đều hận bà ta thấu xương, đêm nay e là bà ta phải trả giá thê thảm cho kích động nhất thời của mình…

Ý nghĩ trong lòng nàng còn chưa thành hiện thực, nơi chân trời xuất hiện một luồng tiên khí lao vun vút đến nơi này.

Nếu là người khác, Nhạn Hồi chưa chắc đã cảm nhận được, nhưng khí tức này nàng thật sự vô cùng quen thuộc, nàng xoay đầu, nhìn về hướng đó, chẳng mấy chốc, tiên nhân áo trắng ngự kiếm bay tới, đáp xuống bên cạnh Tố Ảnh.

Ánh mắt Nhạn Hồi dừng trên người người đó, thất thần hồi lâu.

Lăng Tiêu…

Hắn đã đến, hơn nữa còn đến một mình, bên cạnh không có ai đi theo. Mà nghĩ cũng phải, ngoài người có thực lực cao thâm như Tố Ảnh và Lăng Tiêu, còn ai có thể không bị cản trở, vượt qua Tam Trùng sơn vào Thanh Khâu nhanh đến vậy.

Tố Ảnh xoay đầu nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt khẽ lay, tựa như hơi xúc động: “Tố Ảnh hành sự kích động, Lăng Tiêu hà tất theo ta đến đây… bị ta liên lụy.”

Phải, tình cảnh này mà Lăng Tiêu vẫn đến…

Vì cứu Tố Ảnh.

“Tố Ảnh chân nhân không cần khách sáo.” Lăng Tiêu chỉ nói vậy, không nói thêm gì, ánh mắt đảo trong không trung, nhìn rõ tình thế.

https://thuviensach.vn

Trong không trung ngoại trừ Quốc chủ Thanh Khâu và mấy vị Vương gia thì chỉ có Thiên Diệu và Nhạn Hồi, không hề bất ngờ, Lăng Tiêu nhanh chóng nhìn thấy Nhạn Hồi, có điều ánh mắt hắn chỉ khựng lại trên người nàng một thoáng rồi liền dời đi.

Tựa như nhìn thấy một người xa lạ.

Bàn tay nắm cánh tay Thiên Diệu của Nhạn Hồi bất giác siết lại, Thiên Diệu cúi đầu nhìn nàng, thấy bờ môi Nhạn Hồi không nén được mà run rẩy, không biết vì xung quanh lạnh lẽo hay vì xúc động.

Thiên Diệu cụp mắt, vận động pháp lực làm cho vòng tay mình ấm áp hơn thêm đôi chút để Nhạn Hồi thôi run rẩy.

"Con gái Huyền Ca của Thái tử Cửu Vĩ Hồ trước đó đã bị bắt ở tiền tuyến." Ánh mắt Lăng Tiêu lạnh lẽo, vừa lên tiếng là đi thẳng ngay vào vấn đề, chẳng hề phí lời, phong cách hành sự vẫn như trước đây, lời hắn khiến Nhạn Hồi cảm giác toàn thân rét buốt, "Trước khi ta đến đã cho người canh giữ, nếu trong một canh giờ ta và Tố Ảnh chân nhân không xuất hiện trong biên cảnh Trung Nguyên, thủ hạ của ta sẽ móc nội đan, moi tim rút máu, vứt xác thị chúng."

Hắn vừa dứt lời, các Vương gia Thanh Khâu đều im lặng không khí trong không trung hơi xao động, có người nhìn Thái tử, có người nhìn Quốc chủ.

Thả Tố Ảnh đi như vậy không ai cam lòng, có điều tính mạng của Huyền Ca thật sự đang nằm trong tay đối phương…

Lăng Tiêu nói xong thì dìu Tố Ảnh, không phí thêm một câu nào nữa, quay người định ngự kiếm đi.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không nén được kích động, buột miệng nói: “Biết tộc Cửu Vĩ Hồ coi trọng huyết thống nên dùng tình thân để uy hiếp họ, đây là chính nghĩa tiên đạo của Lăng Tiêu chân nhân đó sao?”

Thân hình Lăng Tiêu khẽ khựng lại.

Tố Ảnh đảo mắt, khẽ liếc nhìn Lăng Tiêu, nhưng vẻ mặt Lăng Tiêu không hề lay động, không nhìn Nhạn Hồi lấy một lần mà ngự kiếm bay lên không trung. Nhìn thấy hai người sắp đi, Nhạn Hồi nghiến răng, các Vương gia Thanh Khâu còn chưa ngăn cản, Tố Ảnh đã tự vung tay để Lăng Tiêu dừng lại.

“Khoan đã.” Bà ta xoay lại nhìn Quốc chủ Thanh Khâu, “Ta muốn dùng mạng của Cửu Vĩ Hồ Huyền Ca đổi lấy Lục Mộ Sinh đã bị bắt đến Thanh Khâu, Quốc chủ có đồng ý không?”

Tuy trong lòng các Vương gia Thanh Khâu vô cùng căm phẫn, dù vậy vẫn không ai dám kích động lên tiếng, toàn bộ đều im lặng, chờ ý kiến Quốc chủ.

Trong tình cảnh này, đừng nói là người của tộc Cửu Vĩ Hồ, cho dù là Nhạn Hồi cũng cảm thấy phẫn hận và không cam lòng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng trong không trung cũng truyền tới giọng Quốc chủ: “Ba ngày sau đổi người trước Tam Trùng sơn.”

Ý trong lời là hôm nay thả họ đi, sau đó sẽ giao Lục Mộ Sinh cho Tố Ảnh đổi lấy mạng Huyền Ca.

Tố Ảnh gật đầu, không nói thêm gì nữa, theo Lăng Tiêu ngự kiếm bay đi, bóng họ dần xa, vạch nên một luồng sáng từ từ mất hút trong không trung.

https://thuviensach.vn

“Phụ thân!” Thái tử quỳ trước mặt Quốc chủ, sắc mặt vừa bi thương vừa hổ thẹn, “Nhi thần có tội! Khiến Thanh Khâu chịu nhục!”

Quốc chủ nhìn suối băng bên dưới, tiếp đó vẫy tay, cây cỏ ở những nơi của suối băng bị yêu lực đập gãy tựa như vào xuân, đâm chồi nảy lộc, cành cây cũng mọc dài trở lại với tốc độ kinh người, nước suối băng hào quang lóng lánh, cứ như xung đột kịch liệt ban nãy chẳng hề xảy ra.

“Không có gì hơn được huyết mạch của tộc Cửu Vĩ Hồ ta.” Giọng Quốc chủ hờ hững, không hề trách mắng Thái tử, thân hình biến mất trong bầu trời đêm.

Mấy vị Vương gia cũng hỏi Nhạn Hồi và Thiên Diệu vài câu rồi lần lượt rời đi.

Thiên Diệu ẵm Nhạn Hồi đáp xuống suối băng.

Nhạn Hồi đứng cúi đầu im lặng hồi lâu, khi Thiên Diệu tưởng nàng sẽ không nói gì nữa, Nhạn Hồi bỗng cười khan, vừa lạnh lẽo vừa chua chát: “Thiên Diệu, ngươi có biết trước đây ta ái mộ Lăng Tiêu đến mức nào không… Người là người duy nhất ta có thể nhìn thấy trong hàng ngàn hàng vạn người.”

Thiên Diệu nghe nàng nói vậy thì bất giác tim hắn thắt lại, rõ ràng không hề có bất kỳ công kích nào, vậy mà nơi co rút lại có đau đớn âm ỉ truyền tới, tim đập từng hồi mạnh mẽ va vào lồng ngực hắn, khiến mỗi một góc trong ngực hắn đều nhói đau.

Hắn im lặng lắng nghe, nhẫn nhịn đau thương, giống như những lúc âm thầm chịu đựng đau đớn trước kia, đè nén như không có tri giác.

“Lúc đại sư huynh dù có chịu đau đớn cũng gắng sức bảo vệ ta, ta cơ hồ quỳ xuống khẩn cầu, hy vọng người có thể tới cứu đại sư huynh, tới cứu ta,

https://thuviensach.vn

cứu chút kỳ vọng còn sót lại đối với người trong lòng ta, nhưng người không tới."

"Nhưng hôm nay, người xa xôi ngàn dặm tới đây, bất chấp thủ đoạn cứu Tố Ảnh đi…" Nhạn Hồi cười lạnh, "Thiên Diệu, thì ra người ta từng ái mộ lại khiến ta thất vọng đến mức này."

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi đang cúi đầu, vô thức đưa cánh tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đặt đầu nàng lên bờ vai hắn.

"Cô đừng ái mộ hắn nữa." Thiên Diệu nói, "Đừng nhớ tới chuyện đã từng ái mộ hắn nữa."

Nhạn Hồi cười khổ, "Đó hầu như là toàn bộ ký ức mười năm qua của ta, ngươi kêu ta làm sao không nhớ tới được."

"Sau này trong đời cô còn có rất nhiều mười năm nữa."

Nhạn Hồi lắc đầu, "Nhưng sẽ không có người nào như vậy cả."

"Có ta."

Hai chữ này vừa thốt ra khiến cả hai đều kinh ngạc.

Nhạn Hồi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thiên Diệu cũng trợn to hai mắt, tựa như giật mình vì lời mình vừa nói, Nhạn Hồi cũng nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên như vậy của mình trong đôi mắt Thiên Diệu.

"Thiên Diệu…" Nhạn Hồi khẽ lui về phía sau một bước, "Ngươi…"

Sự bối rối chỉ xuất hiện nơi đáy mắt Thiên Diệu trong thoáng chốc, hắn lập tức trấn định, trầm giọng nói: "Để ta tìm cho cô. Để ta dạy cô làm sao quên được ký ức mười năm qua."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi chớp mắt nhìn Thiên Diệu lâu thật lâu, cảm xúc khó chịu trong lòng tan biến, nàng vỗ vai Thiên Diệu: “Được, ta thấy tối nay ngươi gặp Tố Ảnh cũng không căm hận như trước đây nữa, thiết nghĩ đã buông bỏ được chuyện này rồi, ngươi cũng có cách của riêng mình đó nhỉ. Chuyện này coi như là nằm trong liệu trình ngươi giúp ta chữa trị vết thương.”

Nhạn Hồi cười cười, “Náo loạn lâu quá rồi, ta về ngủ trước đây.” Nàng quay người bỏ đi.

Thiên Diệu nhìn theo nàng thật lâu, không hiểu vì sao, hắn bỗng dưng chán nản đến mức có thôi thúc muốn thở dài…

https://thuviensach.vn

90

Tin Tố Ảnh đêm khuya đột kích Thanh Khâu nhanh chóng truyền đi khắp nơi, lúc Nhạn Hồi tỉnh lại, tiểu Yêu trong phủ Chúc Ly đã lén truyền tai chuyện đêm qua thành mấy phiên bản.

Trong số đó không thiếu chuyện Lăng Tiêu của núi Thần Tinh ái mộ Tố Ảnh chân nhân nhiều năm, thấy Tố Ảnh chân nhân gặp nạn liền xả thân đến cứu. Nhạn Hồi nghe vậy chỉ âm thầm nuốt nốt đồ ăn trong miệng.

Ngủ một đêm, sau khi Nhạn Hồi bình tĩnh, lòng cũng nghĩ thông, Lăng Tiêu tới cứu Tố Ảnh thật ra không có gì sai cả, hắn dùng tính mạng Huyền Ca để uy hiếp, đó là vì trong mắt hắn Huyền Ca là Yêu, là kẻ đối địch với hắn, còn Tố Ảnh là đại diện cho cả giới tu tiên, vì cứu Tố Ảnh, hắn làm vậy cũng là điều dễ hiểu.

Tối qua sở dĩ Nhạn Hồi không đón nhận nổi chuyện này, một là vì Huyền Ca là một trong số những người được coi là bạn thân hiếm hoi của nàng bao năm nay, Lăng Tiêu muốn giết Huyền Ca, đương nhiên nàng vô cùng tức giận. Hai là vì thất vọng…

Thất vọng vì Lăng Tiêu kịp đến cứu Tố Ảnh, nhưng lại không kịp quay về núi Thần Tinh cứu đại sư huynh.

Nàng đang trút giận, Nhạn Hồi biết, nàng có thể lý trí phân tích cảm xúc của mình, chỉ là nàng không khống chế được mà trút giận lên Lăng Tiêu.

Đương lúc suy nghĩ miên man, thức ăn Nhạn Hồi đưa vào miệng bỗng có xúc cảm kỳ dị, miệng nóng lên, trong đầu bỗng dưng hiển hiện rõ ràng một câu: Phụng Thiên Sóc mời cô nương tới nói chuyện trong rừng cây cách ba dặm về phía Đông Nam.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhướng mày, đây là tin tức Phụng Thiên Sóc truyền tới. Hắn cài đặt cảm tử ở Thanh Khâu sao, trong tình huống này cũng có thể truyền tin cho nàng! Thất Tuyệt đường này thật sự không đơn giản.

Nhưng nghĩ lại, Phụng Thiên Sóc do một tay Lăng Tiêu đào tạo, hắn làm việc giúp Lăng Tiêu, bao nhiêu năm nay không biết Lăng Tiêu đã nắm giữ bao nhiêu tin tức trong giang hồ. Lần này gặp nàng… Nhạn Hồi cụp mắt, bất chợt nhớ lại trước đó nghe Huyễn Tiểu Yên nói, Phụng Thiên Sóc ở Trung Nguyên tưởng Huyền Ca đã chết, ôm "thi thể" của Huyền Ca điên điên dại dại không cho ai đụng vào. Vậy hôm nay hắn tới…

Nhạn Hồi buông đũa, đứng dậy đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa thì gặp phải Thiên Diệu.

Thấy Nhạn Hồi như đang muốn ra ngoài lại không định gọi mình, mày hắn khẽ động, "Hôm nay không tu luyện à?"

Nhạn Hồi đảo mắt, "Hôm nay tới suối băng tắm, ta định chăm sóc sức khỏe một chút trước đã, ngươi đừng đi theo." Nhạn Hồi nói xong đi ngay, không nhìn Thiên Diệu lấy một lần.

Thiên Diệu nhìn theo bóng nàng nói: "Bùa chú của thức ăn vào miệng ban nãy chưa hoàn toàn tan hết đâu, dọc đường đừng nói chuyện với người khác."

"Chậc!" Nhạn Hồi quay đầu, đành bĩu môi nói, "Đi theo đi, đừng để bị phát hiện đó."

Nhìn Nhạn Hồi quay đầu bỏ đi, Thiên Diệu theo sau nàng nhẹ cong khóe môi.

Phải, đúng là hắn muốn đi theo nàng.

https://thuviensach.vn

Đi tới nơi Phụng Thiên Sóc chỉ định, Nhạn Hồi đứng đợi, chẳng mấy chốc, sau lưng một gốc cây thô to phía trước có một nam nhân đội nón bước ra, thấy Nhạn Hồi, miệng hắn nở nụ cười theo thói quen, có điều so với nụ cười mê hoặc trước đây, nụ cười của hắn bây giờ bớt đi vài phần nhẹ nhàng thoải mái, thêm vào mấy phần lo lắng nặng nề.

"Nhạn cô nương, lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?"

"Không khỏe, nhưng ổn rồi." Nhạn Hồi đáp ngắn gọn rồi đi vào vấn đề, "Nói thẳng đi, ngài đến đây làm gì?"

Mắt Phụng Thiên Sóc tối sầm lại: "Vì chuyện của Huyền Ca."

Nhạn Hồi nghe vậy sống lưng càng thẳng hơn.

"Ta đã biết ước định giữa Tố Ảnh và Cửu Vĩ Hồ, ba ngày sau sẽ trao đổi Huyền Ca và Lục Mộ Sinh, sau khi về Thanh Khâu ta muốn Nhạn cô nương giúp ta một tay." Phụng Thiên Sóc nói, "Cô nương có đồng ý không?"

"Ngài nói trước là muốn ta giúp chuyện gì đã."

"Ta muốn Huyền Ca quay lại Trung Nguyên, sống quãng đời còn lại dưới sự chở che của ta."

Nhạn Hồi im lặng một đoạn, nàng bóp cằm vừa trầm tư vừa nói: "Phụng đường chủ, ta không ngại nói thẳng với ngài. Trong chuyện Thiên Hương phường ngài đã từng giúp ta, đối với ta cũng xem như có ơn, nhưng ta và ngài không có quan hệ thân thiết như Huyền Ca và ta. Ta là bằng hữu của Huyền Ca, đương nhiên phải suy nghĩ cho cô ấy. Ba ngày sau sẽ trao đổi Huyền Ca và Lục Mộ Sinh, trở về Thanh Khâu đối với Huyền Ca đâu có gì không tốt. Ngài muốn ta ba ngày sau giúp ngài, giao Huyền Ca cho ngài, để cô ấy quay về Thất Tuyệt đường, đối với Huyền Ca hình như là không có

https://thuviensach.vn

ích lợi gì cả.” Nhạn Hồi nhìn Phụng Thiên Sóc, “Vẫn mong Phụng đường chủ cho ta biết, tại sao ta phải giúp ngài?”

“Vì Huyền Ca đã từng làm chuyện phản bội tộc Cửu Vĩ Hồ.” Hàn quang trong mắt Phụng Thiên Sóc ngưng tụ thành một thanh kiếm, khiến người nhìn rét lạnh, “Trở về Thanh Khâu nàng sẽ tuyệt đối không có kết cuộc tốt.”

Nhạn Hồi nghe vậy ngạc nhiên rất lâu: “Huyền Ca…” Nàng vội vàng tiến lên một bước, “Huyền Ca làm chuyện phản bội Thanh Khâu lúc nào?”

“Công chúa Vân Hi của Cửu Vĩ Hồ mất tích ở Trung Nguyên, bị Tố Ảnh sát hại, tin tức này Thất Tuyệt đường đã biết từ lâu, còn chuyện Cửu Vĩ Hồ Chúc Ly vào Trung Nguyên tìm kiếm Vân Hi, Thất Tuyệt đường cũng nhận được tin tức. Vong Ngữ lâu là một trong những cơ quan tình báo quan trọng nhất của Thất Tuyệt đường ta, Huyền Ca thân là người chưởng quản Vong Ngữ lâu, ngoài tin tức từ chỗ ta, những chuyện khác đều thông qua nàng, chuyện như vậy Huyền Ca không thể không biết.”

“Nếu Huyền Ca không phải là người của tộc Cửu Vĩ Hồ, biết chuyện này mà che giấu, không công bố ra bên ngoài, để tránh trở mặt với người tu đạo, đương nhiên không có gì đáng chê trách. Song Huyền Ca lại là Cửu Vĩ Hồ yêu, cực kỳ coi trọng huyết thống, thế mà nàng không truyền tin tức này về Thanh Khâu, thậm chí sau khi Chúc Ly và lão bộc tới Thất Tuyệt đường điều tra tin tức cũng không tiết lộ chuyện của Vân Hi cho họ biết.”

Theo lời Phụng Thiên Sóc, đôi mắt Nhạn Hồi ngày càng trợn to.

Phải rồi, sao nàng lại bỏ sót điểm này.

Lúc nàng và Thiên Diệu gặp Chúc Ly, chẳng phải Chúc Ly đang ở tiểu trấn gần biên cảnh hóng tin tức trong Thất Tuyệt đường sao, Huyền Ca che giấu không báo, tuy lúc đó Vân Hi đã bị Tố Ảnh hại, tính mạng không cứu

https://thuviensach.vn

lại được nữa, song ít ra có thể sớm truyền tin tức này về Thanh Khâu cho Yêu tộc biết.

Thế nhưng Huyền Ca không làm như vậy…

Tại sao…

Nhạn Hồi nhìn sang Phụng Thiên Sóc, nàng liền hiểu ngay. Hóa ra Huyền Ca yêu Phụng Thiên Sóc đến vậy, vì để ở bên cạnh hắn thêm một thời gian nữa, nàng đã dám phản bội tộc của mình, che giấu tin tức chấn động này.

Nếu không phải cái chết của Công chúa Vân Hi bị lộ ra, Thanh Khâu và giới tu đạo sẽ không đi đến tình cảnh không đội trời chung như hiện nay, ít ra là ngoài mặt vẫn còn có thể giữ hòa bình. Huyền Ca cũng không bị Thái tử tức tốc triệu về…

Huyền Ca…

Nhìn Nhạn Hồi kinh ngạc không thôi, ánh sáng trong mắt Phụng Thiên Sóc khẽ tối đi, hắn cụp mắt: “Thiết nghĩ không cần ta nói thêm, cô cũng biết chuyện Huyền Ca làm có ý nghĩa thế nào.”

Đúng, Nhạn Hồi biết, chuyện này có nghĩa là Huyền Ca đã yêu một người phàm, làm việc cho người tu đạo, hơn nữa còn che giấu cái chết của cô cô có quan hệ huyết thống với mình.

Nàng đã phản bội Thanh Khâu, phản bội tộc Cửu Vĩ Hồ.

Phản bội huyết thống, đây có lẽ là chuyện tộc Cửu Vĩ Hồ không thể nào chấp nhận được.

https://thuviensach.vn

“Cô có còn nghĩ ở lại Thanh Khâu đối với Huyền Ca không có gì xấu nữa không?” Phụng Thiên Sóc nói, “Nếu người của Thanh Khâu đều là kẻ ngốc, họ vĩnh viễn không biết chuyện này, ở lại Thanh Khâu đối với Huyền Ca đương nhiên không có gì xấu. Nhưng Nhạn cô nương, cô có biết lần này Tố Ảnh vượt qua Tam Trùng sơn đột kích biên cảnh Yêu tộc, tại sao tộc Cửu Vĩ Hồ lại phái hai Vương gia và Huyền Ca cùng ra tiền tuyến không? Thanh Khâu rất bảo vệ nòi giống, các tiểu Hồ Yêu đều trưởng thành dưới sự bao bọc của Quốc chủ Thanh Khâu, cô có từng nghe Thế tử và Quận chúa của Thanh Khâu bị phái tới những nơi phải đối diện với những Tiên nhân như Tố Ảnh chưa?”

Nhạn Hồi ngây người lắc đầu.

“Không có.” Giọng Phụng Thiên Sóc lạnh hơn thêm, “Tộc Cửu Vĩ Hồ đã nghi ngờ Huyền Ca rồi. Đừng nói là lần này Quốc chủ Thanh Khâu vì đổi lại Huyền Ca mà phải thả đi Tố Ảnh và Lăng Tiêu bị bao vây trùng trùng…”

Chả trách!

Chả trách không khí trong tiệc tẩy trần cho Huyền Ca lại kỳ quặc như vậy, chả trách sau khi Huyền Ca trở về Thanh Khâu, trong lúc người khác bận rộn chân không chạm đất, Huyền Ca lại ăn không ngồi rồi. Chả trách hôm qua sau khi Tố Ảnh và Lăng Tiêu đi, Thái tử lại đau xót nói với Quốc chủ rằng “Nhi thần có tội.”

Tất cả các Vương gia của Thanh Khâu đều coi Huyền Ca là phản đồ, Quốc chủ Thanh Khâu vì đổi một “phản đồ” mà mất cơ hội giết hai nhân vật cầm đầu giới tu tiên!

Nhạn Hồi kinh hãi không nói nên lời, khi xâu chuỗi những tình tiết nhỏ không thể nhỏ hơn lại với nhau nàng mới hiểu ra, thì ra phía sau tất cả mọi chuyện lại ẩn giấu nguyên nhân sâu xa như vậy.

https://thuviensach.vn

“Nhạn cô nương, nếu cô là bằng hữu của Huyền Ca thì nên ra tay giúp nàng trong những lúc như thế này mới phải, không thể để nàng quay về Thanh Khâu nữa. Nếu quay về, cho dù giữ được mạng, nửa đời còn lại của nàng có được bình yên không?”

Nhạn Hồi im lặng, cuối cùng nghiến răng: “Ngài thì sao? Để Huyền Ca theo ngài về, ngài có thể khiến nửa đời còn lại của Huyền Ca được bình yên sao?”

Phụng Thiên Sóc thoáng nhìn Nhạn Hồi, tiếp đó bật cười: “Nhạn cô nương có biết đời ta ghét nhất là chuyện gì không?”

“Huyền Ca từng nói với ta, ngài ghét nhất là phản bội.”

“Phải, nhưng lúc biết Huyền Ca là Cửu Vĩ Hồ yêu, là thám tử của Thanh Khâu phái tới ẩn náu ở Trung Nguyên, trong lòng ta lại mừng đến phát điên, nàng vẫn còn sống, đối với ta đó là tin tốt nhất.”

Nhạn Hồi lại nói: “Nếu ngài cướp đi Huyền Ca, Tố Ảnh không tha cho ngài, Thanh Khâu cũng không tha cho ngài, ngài làm sao có thể bảo vệ Huyền Ca bình yên suốt quãng đời còn lại?”

Mắt Phụng Thiên Sóc lóe tinh quang, “Chuyện này cần phải có sự giúp đỡ của Nhạn cô nương. Lời đã nói hết, Nhạn cô nương, vậy ba ngày sau cô có bằng lòng giúp ta một tay không?”

Nhạn Hồi nhìn hắn, “Ngài sẽ xử lý thỏa đáng một trăm tiểu thiếp của mình chứ?”

Phụng Thiên Sóc bật cười, “Đó chẳng qua chỉ là con cờ để bao năm nay ta phát triển thế lực dưới tầm mắt của thúc phụ đã chết thôi.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi căn bản đã nhận lời rồi, nàng vừa định gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, "Ta đương nhiên bằng lòng cứu Huyền Ca, có điều ngài tới cầu xin ta, ta muốn ngài đồng ý với ta một chuyện nữa, ba ngày sau ta sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ ngài."

"Ồ?" Phụng Thiên Sóc nhướng mày, "Nhạn cô nương cứ nói thẳng."

"Ta biết ngài đang làm việc cho Lăng Tiêu." Nhạn Hồi nói, "Rốt cuộc Lăng Tiêu đang mưu tính điều gì? Ngài có thể cho ta biết không?"

Ánh mắt Phụng Thiên Sóc như sâu thêm: "Chuyện này… nói ra dài lắm." Hắn khựng lại, "Nếu Huyền Ca bình yên vào phủ ta, lúc đó Phụng Thiên Sóc nhất định đem những chuyện ta biết, từ đầu đến cuối nói hết với Nhạn cô nương."

"Được. Một lời đã định."

"Tứ mã nan truy."

https://thuviensach.vn

91

Hơi lạnh ngày thu theo gió len vào cơ thể.

Đến ngày ước định giữa Thanh Khâu và Tố Ảnh, trước Tam Trùng sơn, trên vực sâu khổng lồ bị pháp lực xé ra năm mươi năm trước, Tiên lực và Yêu lực chia ra trải thành hai con đường. Hai giới Tiên Yêu đứng hai bên Tam Trùng sơn.

Nhạn Hồi và Thiên Diệu đứng bên phía Yêu tộc, Lục Mộ Sinh đã được Thái tử đưa ra đứng phía trên cùng,Tố Ảnh và Lăng Tiêu đứng đối diện, nhìn thấy Lục Mộ Sinh Tố Ảnh mới phất tay, Tiên nhân sau lưng tách ra một con đường, Huyền Ca bị tầng tầng xiềng xích trói buộc được đưa ra.

Đôi tay nàng bị trói ngược, trên chân cũng mang xích sắt nặng nề, sức mạnh phong ấn trên xích nhấp nháy theo mỗi bước chân.

Thấy Huyền Ca như vậy, người Yêu tộc lập tức lên tiếng phẫn nộ bất bình, Huyền Ca có ra sao thì thân phận vẫn là Quận chúa của Yêu tộc, nhưng giờ lại bị người tu đạo giam giữ như vậy, thật sự khiến người ta không thể không tức giận.

“Tố Ảnh Quảng Hàn môn.” Thái tử cao giọng nói, “Người ngươi cần ở đây, còn không mau cởi bỏ xiềng xích trên người Huyền Ca?” Thái tử vừa nói vừa kéo Lục Mộ Sinh tới phía trước một bước. Tố Ảnh thấy vậy ánh mắt khẽ động, hào quang xoay chuyển trong tay, xích dưới chân Huyền Ca lập tức mất đi ánh sáng của phong ấn.

“Đổi người đi.” Tố Ảnh cao giọng nói.

Thái tử Cửu Vĩ Hồ liền nói với Lục Mộ Sinh: “Đi đi.”

https://thuviensach.vn

Lục Mộ Sinh lẳng lặng bước lên chiếc cầu được Tiên lực dựng lên, y cụp mắt, khiến người ta không nhìn rõ biểu hiện của y.

Huyền Ca cũng bước lên chiếc cầu của Yêu tộc, hai người đồng thời bước lên giữa cầu, nhưng lúc tất cả ánh mắt đều tập trung về phía đó, không ai chú ý sau lưng Tố Ảnh có một nữ tu tiên len lén ngưng tụ pháp lực trong tay.

Ả ở phía sau đoàn người, đột ngột ra tay, phóng một đạo Tiên lực mạnh lên chiếc cầu của Yêu tộc.

Chiếc cầu do Yêu lực tạo thành lập tức rung lên, thân hình Huyền Ca loạng choạng, suýt chút ngã xuống bên dưới.

Ánh mắt Tố Ảnh lạnh hơn, quét mắt nhìn những người tu tiên sau lưng, Nhạn Hồi bên phía Yêu tộc thấy vậy hét lên: "Tố Ảnh Quảng Hàn môn không giữ lời!" Yêu tộc thấy Huyền Ca bị ngã vốn đang cả kinh, lại nghe Nhạn Hồi hét lên như vậy, tất cả Yêu quái vốn đang căm hận người tu đạo tột cùng lập tức la hét vang trời.

Nhạn Hồi hừ lạnh, "Muốn đòi người nhưng lại không muốn thả người, thế gian làm gì có chuyện dễ dàng đến vậy!" Thân hình nàng chuyển động, vận động Yêu lực trong người bay lên phía trước tóm lấy Lục Mộ Sinh.

Tố Ảnh bên kia đang muốn bắt người đánh lén Huyền Ca, song thấy động tác của Nhạn Hồi, mắt liền rét lạnh, không nói lời nào đã vung tay phóng một đạo Tiên lực về phía Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi biết mình không thể nào chống lại Tiên lực của Tố Ảnh, vậy nên nàng không chống đỡ, liều chết tiến lên phía trước bắt lại Lục Mộ Sinh kéo về phía sau, cùng lúc này, nham thạch dưới đáy vực không biết bị pháp lực của ai khuấy động đột ngột phun lên, "ầm" một tiếng, nham thạch nóng

https://thuviensach.vn

chảy phá gãy chiếc cầu do Tiên lực xây nên, đồng thời cũng giúp Nhạn Hồi chặn lại sát khí của Tố Ảnh.

Nhạn Hồi không buồn nhìn tình thế xung quanh, cắm đầu kéo Lục Mộ Sinh chạy về phía Thanh Khâu. Nàng không bay, không dùng pháp thuật, chỉ nắm tay Lục Mộ Sinh loạng choạng chạy một mạch, tựa như bị đòn vừa rồi của Tố Ảnh đánh trúng nên bị thương, không thể sử dụng pháp thuật được.

Tố Ảnh thấy Lục Mộ Sinh bị Nhạn Hồi đưa đi, bà ta nào chịu bỏ qua, vội vàng bay tới phía trước định bắt Nhạn Hồi.

Đúng lúc này Thiên Diệu ra tay, giao thủ nhanh với Tố Ảnh trong không trung. Tố Ảnh hận nghiến răng: "Yêu long đừng hòng làm hỏng chuyện của ta!" Thiên Diệu nghe vậy thì cười lạnh, "Ta cứ muốn làm hỏng chuyện của ngươi đó."

Vẻ mặt Tố Ảnh đầy căm hận, tuy nhiên đòn này không làm gì được Thiên Diệu.

Nhạn Hồi hét lớn với Thái tử Yêu tộc: "Mau đưa Huyền Ca về!"

Thái tử Yêu tộc vừa định ra tay. Có điều, sau khi Tố Ảnh đối kháng với Thiên Diệu trong thoáng chốc, Thái tử liền quay đầu hét lên: "Lăng Tiêu!"

Không cần Tố Ảnh ra lệnh, Lăng Tiêu đã nhìn thấy, định bắt Huyền Ca trở lại.

Người của hai giới Tiên - Yêu sắp sửa giao thủ, Yêu quái tích tụ oán hận lâu nay không nén nổi cơn giận bao năm đối với người tu đạo, sau một tiếng hét vang trời, người của Yêu tộc xông về bên kia Tam Trùng sơn, các Tiên nhân bị ép phải ứng chiến.

https://thuviensach.vn

Đôi bên lập tức lao vào giao chiến.

Trong tình cảnh hỗn loạn, Huyền Ca ngã dưới đất đang vùng vẫy định đứng lên, đột nhiên bên cạnh có một cánh tay đưa ra, gần như cưỡng ép ôm lấy eo Huyền Ca.

Huyền Ca kinh hãi, chỉ là trong thoáng sau đã nhận ra chủ nhân của cánh tay này là ai. Nàng cơ hồ không dám tin quay đầu nhìn lại, người đến mặc áo bào đen, chiếc nón to rộng che hết cả gương mặt, khí tức trên người hắn hỗn tạp, lúc giống như Yêu, lúc lại giống như Tiên.

Tất cả mọi người đang chiến đấu cho dù là Tiên hay Yêu, trong tình trạng hỗn loạn này đều không thể phân rõ người đến đó là ai.

Huyền Ca nhìn hắn, giọng khàn đi, gần như đè nén tất cả tiếng thổn thức trong cổ họng: "Chàng…"

"Ta đến cứu nàng."

Một câu bốn chữ, ngắn gọn cực kì vậy mà lại dễ dàng khiến Huyền Ca đỏ hoe vành mắt.

Chiến trường hỗn loạn không cho hai người bộc lộ tình cảm quá lâu, Lăng Tiêu lạnh lẽo đánh một đạo Tiên lực về phía Huyền Ca, nhưng lúc Tiên lực tới gần Huyền Ca thì bị một đạo Yêu lực phá tan.

Thái tử Cửu Vĩ Hồ đứng trước mặt Huyền Ca, bờ vai dày rộng chắn phía trước nàng, trong chiến trường hò hét ầm ĩ, chữ "Đi đi" của ông rất trầm thấp, khiến người cố ý lắng nghe cũng không thể nghe thấy.

Huyền Ca ngoái đầu, nhìn thấy phụ thân chở che cho mình từ nhỏ đang đứng bảo vệ nàng trong chiến trường hỗn loạn, cho nàng chỗ dựa an toàn nhất, hệt như trước đây.

https://thuviensach.vn

Huyền Ca mấp máy môi, hai chữ "phụ thân" nghe đau xót hơn bao giờ hết.

Không bao lâu sau, Phụng Thiên Sóc ôm ngang Huyền Ca, trùm nón cho nàng, lập tức biến mất giữa chiến trường, không biết đi về phương nào.

Thái tử Cửu Vĩ Hồ không hề ngoảnh lại nhìn, có điều tay nắm đại đao dần siết chặt, vì ông biết, núi rộng sông dài, e là suốt đời này khó lòng gặp lại đứa con gái này nữa.

Lăng Tiêu phóng một đạo pháp thuật đến, Thái tử vung đại đao dễ dàng chặn lại, Thái tử Thanh Khâu cười lạnh, "Chưởng môn của núi Thần Tinh thực lực chỉ vậy thôi sao? Ngươi dốc sức cho giới tu đạo cũng không dốc hết lòng hết dạ lắm nhỉ!"

Nghe vậy, Lăng Tiêu khẽ liếc mắt nhìn sang bên cạnh, thấy Nhạn Hồi đang đưa Lục Mộ Sinh trốn Đông trốn Tây, cố gắng tránh Tố Ảnh trong chiến loạn. Lòng bàn tay hắn siết lại, cố ép mình dời mắt, nhìn Thái tử hừ lạnh, "Thái tử Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu cũng mềm lòng với con gái phản bội tộc nhân quá nhỉ."

Ánh mắt Thái tử sầm xuống, hét lên một tiếng, vung đao chém về phía Lăng Tiêu. Hai người lại lao vào giao chiến, song lần này Lăng Tiêu vừa chiến vừa lui, tiến gần về phía Nhạn Hồi…

Cho dù cách rất xa, Lăng Tiêu cũng nhìn ra được những tâm pháp Yêu thuật mà Nhạn Hồi thi triển, tuy đa phần hắn lạ lẫm, nhưng ba phần còn lại hắn nhìn là biết ngay, đó nhất định là do Yêu long dạy nàng. Lúc Nhạn Hồi thi triển, yêu khí từ người nàng âm ỉ pha lẫn long khí của Yêu long, như có như không lan tỏa, dù nhạt nhưng hắn có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Hắn có thể cảm nhận được, Tố Ảnh chắc chắn cũng…

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ trong lòng hắn còn chưa hoàn toàn xác thực, Tố Ảnh đang đấu với Thiên Diệu bên kia lại nhìn Thiên Diệu hừ lạnh, "Ta đang nghĩ tại sao ngươi lại yếu đuối đến mức này, thì ra vẫn chưa lấy lại nội đan à, tại sao? Nhờ nữ nhân kia nuôi đan chăng?"

Lời bà ta không nhỏ, Nhạn Hồi bên dưới đang bảo vệ Lục Mộ Sinh trốn về phía Thanh Khâu cũng nghe thấy, thân hình bất giác khựng lại, nhìn lên trong không trung, thấy Thiên Diệu dường như nổi giận trước câu này của Tố Ảnh.

Pháp ấn trong tay hắn chuyển động, nham thạch dưới vực của Tam Trùng sơn lập tức dâng lên, kết thành hỏa long xông thẳng về phía Tố Ảnh.

Tố Ảnh hừ lạnh, "Không có nội đan cũng vọng tưởng muốn đấu với ta!" Bà ta vừa dứt lời, trong không trung vang lên mấy tiếng giòn giã, hỏa long dung nham Thiên Diệu gọi đến lập tức bị đóng băng, vỡ vụn trong không trung sột soạt rơi xuống.

Thấy pháp lực của Tố Ảnh sắp hạ sát Thiên Diệu, đúng lúc này Nhạn Hồi cũng thấy phía Lăng Tiêu truyền đến tiếng pháp lực va chạm thật lớn, nàng liếc nhìn phía đó nhưng đã không còn thấy bóng Huyền Ca, Nhạn Hồi nghĩ Phụng Thiên Sóc đã thành công đưa Huyền Ca đi rồi.

Không có Huyền Ca, Nhạn Hồi lập tức nảy ra một kế, nàng nói với Lục Mộ Sinh một tiếng "Đắc tội nhé", tiếp đó tay vung chủy thủ kề lên cổ Lục Mộ Sinh, đứng lại trong rừng cây: "Tố Ảnh!" Nhạn Hồi hét lớn, "Bà dám động thủ nữa thì ta sẽ lấy mạng thư sinh này."

Vừa dứt lời, thân hình Tố Ảnh quả nhiên khựng lại, nhìn xuống dưới, chủy thủ của Nhạn Hồi đã cứa nhẹ lên cổ Lục Mộ Sinh, máu đỏ tươi chảy xuống, nhuộm đỏ vạt áo y.

https://thuviensach.vn

Thân hình Tố Ảnh chợt như run lên, tay cũng ngừng.

Nhạn Hồi nói: "Bà nói y là người yêu của bà chuyển thế, ắt hẳn bà đã tìm y vất vả lắm." Nhạn Hồi bật cười, "Không biết nếu ta giết y, hai mươi năm sau bà có còn may mắn tìm được chuyển thế của y không."

Bàn tay Tố Ảnh khẽ run.

"Rời khỏi Thanh Khâu." Nhạn Hồi nói, "Chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra. Bằng không…" Nhạn Hồi bĩu môi, rạch vết thương trên cổ Lục Mộ Sinh sâu thêm một chút như chẳng có gì đáng kể, "Bà hãy dọn xác cho y đi."

Ánh mắt Tố Ảnh lập tức sa sầm, bà ta nghiến chặt răng.

Sau khi im lặng trong không trung hồi lâu: "Ta lui." Tố Ảnh nói, "Không được làm hại chàng."

Bà ta nói năm chữ này, nào ngờ lại khiến Lục Mộ Sinh cười lạnh, y nhìn Tố Ảnh trong không trung, vẻ mặt cực kỳ mỉa mai. Tố Ảnh như không thấy biểu hiện của y, âm thầm lui về phía sau.

Bóng hình bà ta sắp rời khỏi biên cảnh Thanh Khâu.

Nhạn Hồi vừa thầm thở phào, bàn tay nắm chủy thủ khẽ buông lỏng, nhưng trong khoảnh khắc này, dưới chân Nhạn Hồi bỗng bùng lên pháp trận băng tuyết, Nhạn Hồi sửng sốt, nghe thấy Thiên Diệu trong không trung quát lên một tiếng kinh hoàng: "Tránh ra!"

Lục Mộ Sinh nhanh chóng phản ứng, hắn đưa cổ mình vào lưỡi đao của Nhạn Hồi.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi không kịp rút lại, lưỡi đao trên cổ Lục Mộ Sinh sắp cắt rách khí quản y, bên cạnh bỗng có một bàn tay đưa ra, nắm chặt chủy thủ của Nhạn Hồi, máu tươi từ lòng bàn tay đó chảy ra nhỏ xuống đất.

Chiến đấu đến nay không ai có thể tổn thương Tố Ảnh, thế mà lúc này bà ta vì Lục Mộ Sinh mà bị chủy thủ của Nhạn Hồi cứa rách lòng bàn tay.

"Chàng lại muốn tự sát nữa sao?" Tố Ảnh nói, "Đừng dùng cách làm hại mình để tổn thương ta."

Lục Mộ Sinh mỉa mai: "Chỉ cần có thể khiến cô bị thương, cách gì ta cũng bằng lòng."

Môi Tố Ảnh mấp máy, vẻ mặt bi thương.

Nhạn Hồi nhìn Tố Ảnh gần ngay trước mắt, trong lúc ngây người, đột nhiên nghe bên cạnh truyền tới tiếng va đập kịch liệt, nàng nhìn sang, thấy Thiên Diệu luôn thản nhiên trước mọi chuyện đang dùng pháp lực quật lên rìa trận pháp của Tố Ảnh, nơi đang cản trở hắn lại gần Nhạn Hồi.

Pháp trận băng tuyết thình lình bùng lên hào quang, cả người Nhạn Hồi tức thì chìm vào bên trong.

Vẻ mặt kinh ngạc hoảng hốt của Thiên Diệu ngoài trận cũng theo đó dần dần biến mất…

https://thuviensach.vn

92

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại đã là đêm khuya. Khí tức như có như không trong không khí khiến Nhạn Hồi cảm thấy rất quen thuộc, đây là…khí tức của núi Thần Tinh…

Nhạn Hồi mở mắt, nhìn thấy khung trời đầy sao xuyên qua bóng cây, nàng cảm giác nơi khóe mắt có ánh lửa cháy sáng, Nhạn Hồi quay đầu nhìn, thấy Tố Ảnh đang nửa quỳ dưới đất, lòng bàn tay bịt lên cổ Lục Mộ Sinh đang nằm, lớp lớp hàn sương từ kẽ tay bà ta thấm ra, chắc là đang liệu thương cho Lục Mộ Sinh.

Chuyện trước khi ngất đi dần dần hiện rõ ràng trong đầu, nàng cựa quậy muốn ngồi dậy, nhưng phát hiện toàn thân không biết bị sức mạnh gì đó trói buộc, ngay cả cử động đầu ngón tay cũng vô cùng khó khăn.

Nhạn Hồi thăm dò được tu vi trong cơ thể vẫn còn, chỉ là không thể nào điều động. Nàng biết, nhất định là Tố Ảnh đã thi triển phong ấn gì đó với nàng, còn nàng chắc chắn không thể giải được. Nhạn Hồi nhanh chóng thản nhiên đón nhận hiện thực này, vì Tố Ảnh không nhân lúc nàng ngất xỉu mà lấy mạng nàng, vậy thì tạm thời cũng sẽ không giết nàng.

Nàng bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc Tố Ảnh muốn làm gì, bà ta đưa nàng và Lục Mộ Sinh cùng đi, nơi này có khí tức của núi Thần Tinh, thiết nghĩ là đang đến núi Thần Tinh, có điều nơi này cách núi Thần Tinh cũng chỉ có mấy chục dặm đường, vậy tại sao không đến thẳng núi Thần Tinh mà phải dừng lại giữa đường chứ?

Nhạn Hồi lại nhìn về phía Lục Mộ Sinh, lập tức hiểu ra ngay, Lục Mộ Sinh đang nhắm nghiền đôi mắt, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, đôi

https://thuviensach.vn

môi tái nhợt phản chiếu ánh lửa, sắc mặt xám xịt. Xem ra cơ thể Lục Mộ Sinh đã có vấn đề.

Nhạn Hồi nhớ lúc đó nàng chỉ cứa ngoài da Lục Mộ Sinh, khiến y chảy chút máu, tuy sau đó Lục Mộ Sinh tự mình đâm vào lưỡi đao nàng, lực đạo không hề nhẹ, nhưng rốt cuộc vẫn bị Tố Ảnh ngăn lại.

Cơ thể người phàm… vốn rất yếu mềm, dễ dàng bị hủy hoại.

"Mộ Sinh?" Tố Ảnh bỗng nhiên lên tiếng, "Trong người còn chỗ nào khó chịu không?"

Lục Mộ Sinh mơ màng mở mắt nhìn xung quanh, thấy tay Tố Ảnh đang đặt trên cổ mình, y đẩy tay Tố Ảnh ra, cho dù yếu ớt vô lực nhưng vẫn làm vậy, "Cút."

Tố Ảnh cụp mắt, như không nghe thấy lời Lục Mộ Sinh, "Chàng nên mặc áo khoác ta cho chàng, tuy không thể bảo vệ chàng không bị thương, ít ra cũng có thể giúp chàng chống lại bệnh tật."

Nhạn Hồi nghe vậy, nhớ lại nguồn gốc của chiếc áo khoác đó, lòng nhói đau, trên mặt bèn nở nụ cười lạnh, "Tố Ảnh chân nhân của người phúc ta, quả là hào phóng, tiếc là chiếc áo đó vĩnh viễn không thể mặc lại lên người y nữa đâu."

Tâm tư Tố Ảnh đặt hết lên người Lục Mộ Sinh, không chú ý Nhạn Hồi sau lưng đã tỉnh, nghe Nhạn Hồi nói, ánh mắt bà ta mới lạnh lùng liếc về phía sau.

Nhạn Hồi nói tiếp: "Thiên Diệu đã tìm lại được vảy rồng, vảy rồng đó sẽ không bao giờ rơi vào tay bà nữa đâu."

Tố Ảnh nhìn Nhạn Hồi, "Ta sẽ lại bắt hắn giao ra."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nheo mắt, giọng lạnh đi: “Bà đừng hòng làm hại Thiên Diệu lần nữa.”

Trước đây Thiên Diệu bị Tố Ảnh mê hoặc, Nhạn Hồi thầm nghĩ, bây giờ Nhạn Hồi nàng sẽ bảo vệ Thiên Diệu, nhất định phải bảo vệ hắn thật tốt.

Dường như nghe ra cảm xúc ẩn giấu nơi tim trong lời nói của Nhạn Hồi, Tố Ảnh quay đầu nhìn nàng, nheo mắt cười lạnh, “Động chân tình với Yêu long, đúng là nực cười.”

Tuy Lục Mộ Sinh đang mơ màng, nhưng đối thoại của hai người vẫn lọt vào tai y, y hiểu ra, kéo tay Tố Ảnh, “Chiếc áo khoác đó… cũng do…cô cướp về? Đó là… vảy của… rồng?”

Cho dù bị Lục Mộ Sinh chất vấn như vậy, Tố Ảnh cũng chỉ hờ hững đáp, “Đó chẳng qua chỉ là một yêu quái. Lóc vảy nó tục mạng cho chàng thì có gì sai?”

Giọng điệu lạnh lùng này khiến tim Nhạn Hồi thắt lại, một ngọn lửa giận bùng lên trong ngực, nàng còn chưa lên tiếng, Lục Mộ Sinh như sắp chết bên kia bỗng vùng lên hét lớn: “Yêu quái thì đã sao!” Y đẩy mạnh Tố Ảnh ra, “Cô cút đi cho ta! Ta không thèm Tiên nhân vời vợi trên cao như cô cứu!” Nói xong thì không khống chế được cơ thể nữa, ngã sóng soài ra đất.

Vẻ mặt Tố Ảnh khó coi như bị Lục Mộ Sinh tát một cái.

“Ta là phu quân của Vân Hi…” Lục Mộ Sinh ngã dưới đất, ánh mắt vô hồn, nói như đang lẩm bẩm một mình, “Ta cũng là người của Yêu tộc.”

Tố Ảnh lẳng lặng nhìn y, lẳng lặng nghe y nói, “Cô giết ta đi, ta cũng là Yêu.”

https://thuviensach.vn

Lúc Nhạn Hồi tưởng bà ta sẽ không lên tiếng nữa, Tố Ảnh lại đưa tay ra chạm vào cổ Lục Mộ Sinh, giọng hơi khàn: "Chàng bệnh rồi, đừng nói nữa."

Lục Mộ Sinh đã không thể cử động cánh tay, y nghiêng mặt tránh tiếp xúc với Tố Ảnh, vẻ chán ghét xuất phát từ nội tâm không hề được che giấu, hiển hiện trên mặt y rất rõ ràng.

Tay Tố Ảnh cứng lại trong không trung, cuối cùng âm thầm rút về, không nói gì nữa.

Đêm trở nên yên tĩnh.

Hơi thở của Lục Mộ Sinh vẫn dồn dập, nhưng dần dần bắt đầu có quy luật, chắc là đã thiếp đi, Nhạn Hồi nghĩ đêm nay sẽ không di chuyển nữa. Nàng rảnh rỗi liếc nhìn Tố Ảnh rồi cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Nhạn Hồi không hề cảm thấy tội nghiệp Tố Ảnh chút nào khi bà ta bị phụ bạc như vậy, nàng chỉ cảm thấy bà ta đang tự làm tự chịu.

Sáng sớm hôm sau, Nhạn Hồi tỉnh giấc, lúc mở mắt vừa khéo nhìn thấy Lục Mộ Sinh ngồi dậy, vết thương của y hình như đã đỡ nhiều, trong đó có không ít công lao của Tố Ảnh, hắn cử động ngón tay, ngẩng đầu nhìn Tố Ảnh đang tựa vào gốc cây ngủ bên kia.

Hắn nhìn Tố Ảnh hồi lâu, không biết nghĩ gì, tiếp đó liền đứng dậy.

Nhạn Hồi chớp mắt, cơ thể vẫn không cử động được, nàng không biết Lục Mộ Sinh muốn làm gì, thấy y bước nhanh tới trước mặt Tố Ảnh, Nhạn Hồi mấp máy môi, còn chưa kịp nói, Lục Mộ Sinh đã rút hàn kiếm bên người Tố Ảnh ra.

https://thuviensach.vn

Nếu bây giờ Nhạn Hồi vẫn chưa nhìn ra y muốn làm gì, vậy đời này của nàng đã sống uổng phí.

Tương tự, nếu Tố Ảnh bị người ta rút kiếm mà vẫn không tỉnh, thì đời bà ta sống cũng uổng phí. Bà ta vẫn nhắm mắt ngủ, khả năng duy nhất là đang giả vờ ngủ, bà ta muốn biết Lục Mộ Sinh định làm gì mình trong lúc bà ta đang ngủ…

Cơ hồ không hề do dự, Lục Mộ Sinh nghiến răng, dùng sức lực yếu ớt của y, đâm một kiếm vào tim Tố Ảnh.

"Xoẹt" một tiếng, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ lồng ngực Tố Ảnh.

Thấy một kiếm của mình đâm trúng, mắt Lục Mộ Sinh sáng lên, y dùng hết sức đẩy kiếm vào trong, khiến cơ thể của Tố Ảnh khẽ run, bà ta mở mắt, ánh mắt trong vắt, song đáy mắt là đau đớn khôn xiết.

Lục Mộ Sinh sửng sốt.

Tố Ảnh cười khổ, "Có phải chàng đang kinh ngạc rằng tại sao máu của ta vẫn là màu đỏ không?" Bà ta nói, "Trong mắt chàng, máu tim của ta phải là màu đen mới đúng phải không?"

Lục Mộ Sinh nghiến răng, rút mạnh kiếm ra, Tố Ảnh cũng nghiến răng, tựa như vô cùng đau đớn. Thấy Tố Ảnh ngồi bất động dưới đất, Lục Mộ Sinh quay người định tới dìu Nhạn Hồi, "Nhạn cô nương, tôi đã làm cô ta bị thương, tôi đưa cô đi."

Nhạn Hồi không đáp, vì nàng biết, muốn thoát khỏi Tố Ảnh nào đơn giản như vậy. Trên thế gian này chỉ có Lục Mộ Sinh mới dễ dàng dùng kiếm đâm vào ngực Tố Ảnh rồi rút ra, sau đó toàn thây thoái lui.

https://thuviensach.vn

“Chàng muốn thoát khỏi ta đến vậy sao!” Tố Ảnh tựa như không nhịn nổi nữa, giọng bà ta vút lên, thanh âm the thé như có thể chọc thủng màng nhĩ, “Chàng từng nói nguyện bên ta đến răng long đầu bạc, chàng từng viết tên ta vào lòng bàn tay mình, chàng nói muốn vĩnh viễn nắm ta trong tay, vĩnh viễn nhớ ta trong tim!”

Tố Ảnh nói rất bi thương, chỉ là vẻ mặt Lục Mộ Sinh vẫn vô cảm, Nhạn Hồi bên cạnh càng không nhịn được, buột miệng nói: “Những hành động tình tứ của thư sinh này kiếp trước sao lại quê mùa quá vậy…”

Tố Ảnh như đang chìm vào thế giới của mình, bà ta đứng bật dậy, nhào tới phía trước kéo lấy Lục Mộ Sinh hỏi liên tiếp: “Chàng quên rồi sao, chàng quên hết rồi sao, chàng từng thề non hẹn biển với ta, từng nói sẽ dùng hết quãng đời còn lại để nhớ ta, nhưng chàng…” Giọng Tố Ảnh nghẹn ngào, bà ta ôm vết thương trên ngực, giống như đang khẩn cầu, “Sao chàng lại trở nên thế này? Sao chàng không thể đối xử với ta như xưa kia nữa?”

Lục Mộ Sinh không buồn nhìn Tố Ảnh, “Ta không phải người cô yêu. Cũng không phải người yêu cô.”

Nhạn Hồi bổ sung thêm: “Người bà nói đã chết rồi.”

“Nói bừa!” Lời này như một cái gai trong tim Tố Ảnh, “Im miệng cho ta!” Bà ta vung tay, một đạo pháp lực khổng lồ lập tức đè lên người Nhạn Hồi, nàng liền cảm thấy tức ngực khó thở, không thể lên tiếng được nữa.

Còn Lục Mộ Sinh vẫn lạnh nhạt nói: “Cô ấy nói không sai.” Lục Mộ Sinh gằn từng chữ, “Người cô nói, tướng quân đó đã bị chặt đầu trên chiến trường rồi.”

Nghe thấy lời này, cho dù ngực khó thở không nói được, Nhạn Hồi cũng sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Người trên giang hồ chỉ biết trước đây Tố Ảnh yêu một người phàm, chỉ là người phàm đó cuối cùng cũng già chết, không ai ngờ rằng người đó lại… bị chặt đầu trên chiến trường… Nếu đã chết dứt khoát như vậy, Tố Ảnh vẫn còn gạt Thiên Diệu lấy vảy rồng của hắn chế tạo khải giáp để làm gì…

Nhạn Hồi còn chưa nghĩ xong, Lục Mộ Sinh đã nói: "Hai mươi năm trước lúc cô rời khỏi Quảng Hàn môn không rõ tung tích, người đó đã bị giết trên chiến trường rồi."

Hai mươi năm trước… không rõ tung tích… Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ bèn hiểu ra ngay, lẽ nào thời gian đó chính là lúc Tố Ảnh lừa gạt Thiên Diệu để lấy lòng tin của hắn. Trong lúc Tố Ảnh một lòng gạt Thiên Diệu lấy vảy rồng để chế tạo khải giáp, tướng quân đó đã bị người ta chặt đầu sao…

Nghĩ cũng phải, nếu có Tố Ảnh bảo vệ, có người phàm nào mà có thể giết được người Tố Ảnh muốn che chở chứ.

Nhưng tạo hóa… lại cứ trêu ngươi như vậy.

Nhạn Hồi nghĩ đến đây, ánh mắt Tố Ảnh sáng lên nhìn Lục Mộ Sinh: "Chàng nhớ lại chuyện kiếp trước rồi sao? Linh châu ta tìm cho chàng khiến chàng nhớ lại chuyện kiếp trước rồi sao?"

Lục Mộ Sinh nhíu mày, "Chẳng qua thỉnh thoảng có vài giấc mơ mà thôi…"

Tố Ảnh phủ tay lên ngực mình cầm máu, vẻ mặt bà ta như hơi trấn tĩnh lại, "Chàng đối xử với ta như vậy chỉ là vì chưa nhớ lại chuyện trước đây mà thôi." Bà ta nói, "Chờ chàng nhớ lại là được."

Tố Ảnh khôi phục cảm xúc: "Chúng ta tới núi Thần Tinh thôi."

https://thuviensach.vn

93

Tố Ảnh đưa Nhạn Hồi và Lục Mộ Sinh vào núi Thần Tinh, đi qua cửa núi, Nhạn Hồi vốn tưởng lòng mình sẽ dâng trào biết bao xúc cảm, tuy nhiên lúc qua rồi nàng mới phát hiện, thật ra cũng chẳng còn gì để nhớ.

Nàng đã không còn cảm xúc đối với nơi này nữa.

Có đệ tử núi Thần Tinh ra chào hỏi Tố Ảnh, khi họ đang nói chuyện, Lục Mộ Sinh bên cạnh Nhạn Hồi bỗng hỏi nàng: "Tố Ảnh vì ta đã làm nhiều chuyện thương thiên hại lý đối với Thiên Diệu sao?"

Nhạn Hồi thoáng im lặng, "Đâu chỉ thương thiên hại lý."

Câu này của nàng nửa như đáp, nửa như bùi ngùi xúc động, "Nhưng không liên quan đến ngươi, bà ta phanh thây Thiên Diệu phong ấn ở tứ phương, chỉ vì chế tạo một bộ khải giáp vảy rồng bảo vệ cho tướng quân kiếp trước trường sinh bất tử."

Môi Lục Mộ Sinh mím chặt, vẻ mặt y đột nhiên lạnh lẽo, chưa kịp nói gì thêm thì Tố Ảnh đã lệnh cho người đưa Nhạn Hồi vào địa lao, còn Lục Mộ Sinh bị đưa đi nơi khác.

Nhạn Hồi ngoảnh đầu lại, Tố Ảnh theo sau nàng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt thanh cao như cũ.

Trong địa lao đỉnh Tâm Túc, Nhạn Hồi bị nhốt trong lồng, hai tay bị treo trên không trung.

Tố Ảnh vào nhà lao, phất tay cho các đệ tử núi Thần Tinh lui, trong nhà lao tối tăm, chỉ có cửa sổ sắt nhỏ trên tường sau lưng Nhạn Hồi lọt vào mấy

https://thuviensach.vn

tia sáng. Ánh sáng kéo bóng Nhạn Hồi thật dài, Tố Ảnh đứng lên bóng nàng.

Nhạn Hồi bật cười, "Tố Ảnh chân nhân muốn sử dụng tư hình sao?"

Vẻ mặt Tố Ảnh vô cảm, "Ngươi khiến Yêu long được trùng sinh, hại chết Tố Nga, phản bội giới tu tiên, những tội danh này đủ cho ngươi chết một vạn lần, xử lý ngươi thế nào cũng không xem là dùng tư hình."

"Thiên Diệu vốn nên có dáng vẻ hiện giờ, giới tu tiên cũng nên phản bội, còn muội muội bà Lăng Phi cũng vô cùng đáng chết, những chuyện ta làm đều hợp tình hợp lý, dựa vào gì mà bà nói ta đáng chết thì ta phải chết?"

"Cho dù không có bất kỳ nguyên nhân nào ở trên, trong ngực ngươi có vảy Hộ Tâm và nội đan của Yêu long thì ngươi đã đáng chết. Hai mươi năm trước ngươi là người sắp chết, mạng này do ngươi trộm về, đã đến lúc phải trả lại rồi."

Không chờ Nhạn Hồi lên tiếng, trong tay Tố Ảnh xoay chuyển hào quang, một thanh chủy thủ ngưng tụ từ hàn băng hiện ra trong tay bà ta, bà ta lại gần Nhạn Hồi, đặt chủy thủ lên ngực nàng.

Nhạn Hồi mặt không đổi sắc, giọng trầm xuống, "Bây giờ bà lấy vảy Hộ Tâm cũng không hợp thành khải giáp vảy rồng được đâu."

Tố Ảnh bật cười, "Ngươi không cần kéo dài thời gian với ta." Bà ta nói, "Ngươi tưởng Yêu long sẽ đến cứu ngươi sao? Chút thuật truy tìm dấu vết hắn đặt trên người ngươi đã bị ta xóa đi lâu rồi, không ai biết ngươi bị ta đưa tới núi Thần Tinh đâu."

Lòng Nhạn Hồi trở nên nặng trĩu.

https://thuviensach.vn

“Hơn nữa cho dù không vì vảy Hộ Tâm, ta cũng tuyệt đối không để lại nội đan trong tim ngươi cho ngươi…”

“Keng!” một tiếng nặng nề vang lên, trong địa lao bỗng ngập tràn không khí trong lành, Tố Ảnh chau mày, không ngoảnh đầu nhìn lại lấy một lần, chủy thủ trong tay kề vào tim Nhạn Hồi.

Trước khi lưỡi đao cắm vào tim nàng thì bị một lực đạo giữ lại.

Hàn khí băng tuyết hoàn toàn khác với Tố Ảnh chắn trước mặt Nhạn Hồi.

Đẩy lưỡi đao ra, chặt đứt xiềng xích trên tay Nhạn Hồi, ôm nàng vào lòng.

Vòng tay mang hơi sương lạnh này Nhạn Hồi đã lâu không cảm nhận được, người đến ôm chặt nàng, áp nàng vào ngực mình, che chắn bảo vệ nàng.

Nhạn Hồi nghe thấy Tố Ảnh sau lưng nàng chất vấn: “Vì nữ nhân này, Lăng Tiêu không thèm để ý đến đại kế nữa sao?”

Lăng Tiêu không đáp, xuất chiêu với Tố Ảnh, pháp lực va chạm trong nhà lao chật hẹp phát ra một tiếng động lớn, chỉ giây lát sau, pháp trận băng tuyết dưới chân bùng lên.

Nhạn Hồi cảm giác mình bị kéo đi ngày càng xa, không biết thời gian trôi qua bao lâu, cảnh tượng biến đổi xung quanh mới từ từ ngừng lại.

Người ôm nàng buông tay, Nhạn Hồi lui lại mấy bước, lúc này mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

https://thuviensach.vn

Cây cỏ khe suối lạ lẫm, không biết là ở trong khu rừng ẩn mật nào trên thế gian này. Lăng Tiêu đứng trước mặt nàng sắc môi hơi tái, nhìn Nhạn Hồi nói: "Con thực sự dám tẩy tủy tu luyện thuật pháp của Yêu tộc!" Giọng hắn hơi khàn, song Nhạn Hồi lại cảm thấy hết sức sắc bén khó nghe pha lẫn mỉa mai.

"Nếu không thì sao?" Nhạn Hồi cười lạnh, "Con phải cam tâm tình nguyện bị người đánh, sau đó trở thành phế nhân sao?"

"Thuật pháp của Yêu tộc tu luyện quá nhanh…"

"Bởi vậy Lăng Tiêu đạo trưởng lại muốn đánh con chín chín tám mươi mốt roi tội đại nghịch bất đạo sao?" Nhạn Hồi hỏi ngược lại, "Hay thẳng tay giết đồ đệ bất hiếu như con?"

Lăng Tiêu dời mắt đi, không nhìn vẻ mặt mỉa mai của Nhạn Hồi, "Rời khỏi Trung Nguyên, cũng đừng đến Thanh Khâu Tây Nam nữa, hiện giờ đại chiến Tiên Yêu đang đến gần, Tiên đảo ngoài biển không màng sự đời, con hãy tới đó lánh nạn đi."

Nhạn Hồi nghe vậy thì cảm thấy không thể hiểu nổi, "Lăng Tiêu đạo trưởng, giờ đây con có quan hệ gì với người đâu, đáng để người quan tâm đến mạng tàn của con như vậy sao?"

Lăng Tiêu khẽ mím cánh môi mỏng, "Không có quan hệ gì, nhưng niệm tình từng là sư đồ…"

"Không cần." Nhạn Hồi nói, "Bốn chữ từng là sư đồ quá nặng, Nhạn Hồi không gánh nổi, người hãy quên quá khứ mười năm trước đi, người muốn con trốn chạy trong lúc then chốt, Nhạn Hồi không làm được. Con coi như người chưa từng nói lời này. Ở Thanh Khâu còn có người con muốn bảo vệ, con nguyện cùng hắn đón nhận mọi cơn mưa máu gió tanh, tất cả nguy nan khổ nạn sắp tới."

https://thuviensach.vn

Lăng Tiêu nghe Nhạn Hồi nói vậy, đôi mắt cụp xuống lập tức ngước lên: "Con nhất định phải tới Tiên đảo."

"Ha…" Nhạn Hồi nhất thời không nhịn được, buột miệng cười lạnh, "Hoang đường. Tại sao con nhất định phải đi? Vì mệnh lệnh của người sao?"

Lăng Tiêu sầm mắt không nói nữa, có điều trong tay đã ngưng tụ Tiên lực, Nhạn Hồi thấy Lăng Tiêu nói không thông, muốn trực tiếp ra tay, nàng thoáng sửng sốt, định điều động pháp lực trong người phản kháng, nhưng phát hiện phong ấn Tố Ảnh để lại trong cơ thể vẫn còn, nhất thời nàng không thể sự dụng pháp lực.

"Cho dù ta bắt trói con lại, con cũng phải tới Tiên đảo." Lăng Tiêu đưa tay tóm lấy nàng, Nhạn Hồi tránh về phía sau, không ngờ cũng thật sự tránh được, nàng liên tiếp thoái lui, Lăng Tiêu từng bước ép gần.

Nhạn Hồi nhíu mày, "Con không muốn đi Tiên đảo gì hết, con từng hứa với một người sau này sẽ bảo vệ người đó, con nói được thì không định nuốt lời." Nhạn Hồi chăm chăm nhìn Lăng Tiêu, "Không như người trước đây."

Rõ ràng đã nói sau này núi Thần Tinh sẽ trở thành nhà của nàng, nhưng cuối cùng lại đuổi nàng đi, rõ ràng đã nói không để nàng chịu nỗi khổ nay đây mai đó, nhưng hiện giờ nhìn thử xem, chính tay hắn đã khiến nàng phải nay đây mai đó.

Lăng Tiêu nghe vậy sắc mặt tái đi, khóe môi run nhẹ, một lúc lâu sau mới nói: "Yêu long Thiên Diệu đó không hề tốt với con như con nghĩ, hắn làm tất cả chẳng qua chỉ vì nội đan của hắn trong ngực con thôi!"

https://thuviensach.vn

“Vì nội đan thì đã sao!” Nhạn Hồi thẳng thừng phản bác, “Ít ra Thiên Diệu quan tâm tới con hơn ai hết, ít ra hắn chưa từng nghĩ tới việc lấy lại nội đan. Có lẽ hắn từng giấu giếm, từng âm mưa toan tính, muốn lợi dụng con xong sẽ vứt bỏ như một con cờ. Song hắn lại không làm gì con hết.”

Nhạn Hồi không phải là người không nhìn rõ tình thế, lúc đó Quốc chủ Thanh Khâu hỏi Thiên Diệu đã thu thập đầy đủ các bộ phận của cơ thể chưa, có lẽ đã nhìn ra Thiên Diệu chưa tìm lại được nội đan, vậy mà Thiên Diệu nói đã tìm được rồi, ý là không muốn dùng thứ trong ngực nàng nữa.

“Thiên Diệu đối với con thế nào lòng con hiểu rõ, không phiền Lăng Tiêu chân nhân nhọc lòng.” Nhạn Hồi ngừng lại một chút, “Còn Chân nhân người vẫn biết quan tâm tới đồ đệ mình sao?”

Nhạn Hồi nhìn Lăng Tiêu, không ngăn nổi nụ cười mỉa mai trên môi: “Chuyện đến nước này, Chân nhân làm như vậy là vì cớ gì?”

Lăng Tiêu thoáng im lặng, “Hôm nay con phải đi với ta.”

Hắn tiến lên phía trước, mỗi một bước là một đạo pháp thuật dưới chân, gió tuyết áp xuống đất trói buộc đôi chân Nhạn Hồi, không cho nàng cử động. Lăng Tiêu tiến lên bắt lấy nàng, Nhạn Hồi hết đường tránh né, liền vô thức tung chưởng đánh lên vai Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu hự một tiếng.

Thân hình hắn khựng lại, Nhạn Hồi nhìn thấy dưới lớp áo trắng của núi Thần Tinh có vệt máu đỏ từ trong dần dần thấm ra.

Là... ban nãy lúc đưa nàng đi bị Tố Ảnh đả thương sao…

Động tác trên tay Nhạn Hồi khựng lại, bỗng nhiên nghe một tiếng hét giòn giã truyền ra từ lòng bàn tay nàng: “Chủ nhân đừng hoảng, để em đưa

https://thuviensach.vn

cô đi!”

Theo tiếng hét của Huyền Tiểu Yên, Nhạn Hồi cảm giác chân nhẹ bẫng, pháp thuật trói chân nàng của Lăng Tiêu bị phá, cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, nàng cảm thấy mình bị một sức mạnh như có như không cuốn bay lên không trung. Dần dần không còn nhìn rõ Lăng Tiêu đang ôm vai đứng trong rừng chưa tỉnh táo lại.

Không biết đi bao xa, Huyền Tiểu Yên mới thò đầu ra bên cạnh Nhạn Hồi, hóa thành hình người đưa nàng bay trong không trung: “Ông trời ơi, sợ chết được, lần này đúng là phong ba trắc trở khởi tử hồi sinh đó!”

Nhạn Hồi không có tâm tư sửa lỗi dùng từ không chính xác của nó, trong đầu rối bời nghĩ về vết thương của Lăng Tiêu, sau đó quay đầu hỏi Huyễn Tiểu Yên một câu: “Ngươi theo tới lúc nào?”

“Chủ nhân à, lần này cô còn sống cũng nhờ em hết đó.” Huyễn Tiểu Yên kiêu ngạo nói, “Lần trước cô và Yêu long Thiên Diệu lén đi Quảng Hàn môn, sau đó chẳng phải suýt chút biến thành xác chết quay về sao, từ đó em bèn chú ý trông chừng cô, lúc cô ra chiến trường, em bèn ngủ trong chiếc nhẫn lén theo cô, cô bị Tố Ảnh bắt, bị Lăng Tiêu bắt em đều đi theo, có điều mãi không tìm được cơ hội cứu cô ra thôi, giờ thì tốt rồi, cô xem em thông minh ghê chưa, chỉ cần có một khe hở là em giúp được cô ngay, cô không khen em sao?”

Nhạn Hồi gật đậu, “Phải khen ngươi.” Nàng nói, “May nhờ có ngươi.”

Nếu không, nếu nàng bị Lăng Tiêu bắt ra Tiên đảo ngoài biển, vậy biết đến khi nào nàng mới trả được nợ cho Thiên Diệu đây…

https://thuviensach.vn

94

Nhạn Hồi được Huyễn Tiểu Yên hoảng hốt mang đi, lúc qua Tam Trùng sơn, Huyễn Tiểu Yên liên hệ với người của Chúc Ly ở Thanh Khâu, Chúc Ly phái người tới đón, mấy hôm sau hai người về tới Thanh Khâu.

Vừa đáp xuống đất, Chúc Ly đã ra đón họ, Nhạn Hồi vừa nhìn thấy nó liền hỏi: "Thiên Diệu đâu?"

Chúc Ly nghiêm mặt, "Vì không biết cô bị Tố Ảnh bắt đi đâu, Thiên Diệu nóng lòng nên tìm tới Quảng Hàn môn rồi…"

Nhạn Hồi nghe vậy thì cảm thấy người mình lạnh lẽo khôn xiết, nàng bị Lăng Tiêu bắt, Tố Ảnh ở núi Thần Tinh không còn việc gì nữa, còn Quảng Hàn môn trước đó bị Thiên Diệu náo loạn, thiết nghĩ đang được chỉnh đốn lại, có một đống chuyện cần chưởng môn như bà ta xử lý, thế nên bà ta nhất định sẽ đưa Lục Mộ Sinh về Quảng Hàn môn, nếu Thiên Diệu gặp phải Tố Ảnh…

Lòng Nhạn Hồi thắt lại, "Ta phải đi tìm Thiên Diệu."

Chúc Ly cản nàng, "Tu vi của cô trước mặt Tố Ảnh có là gì, cha ta và Tam hoàng thúc đã tìm tới đó rồi."

Thanh Khâu điều động hai vị Vương gia, cho dù Tam vương gia hiện giờ mắt bất tiện, nhưng công pháp tu vi cũng có trình độ nhất định, có họ ở đó, cho dù đấu không lại Tố Ảnh, song muốn đưa Thiên Diệu về cũng là chuyện có khả năng.

Sợ là sợ… trước khi họ tới Quảng Hàn môn, Thiên Diệu đã gặp phải Tố Ảnh rồi…

https://thuviensach.vn

Mà sự thật, chuyện Nhạn Hồi lo lắng đã trở thành hiện thực, đúng là Thiên Diệu đã gặp Tố Ảnh ở núi Quảng Hàn trước các Vương gia của Thanh Khâu, hay chính xác hơn là vào đúng khoảnh khắc Tố Ảnh trở về Quảng Hàn môn hắn đã tìm được bà ta.

Vừa nghĩ tới Nhạn Hồi sống chết khôn lường trong tay Tố Ảnh, Thiên Diệu liền không thể kiềm chế nổi.

Nhạn Hồi đã cứu hắn rất nhiều lần, làm rất nhiều chuyện vì hắn, vậy mà lần nào lúc Nhạn Hồi chịu khổ dường như hắn luôn không tới kịp, không cứu nổi, không giúp được…

Thiên Diệu đứng trên đỉnh núi gió tuyết, nhìn tiên quang màu trắng của Tố Ảnh từ chân trời lướt tới, hắn phẩy tay áo, Yêu lực đập thẳng vào Tiên quang trên trời, Tố Ảnh tiếp chiêu, trả lễ bằng một đạo Tiên lực.

Thân hình bà ta cũng từ không trung đáp xuống, dừng ở phía bên kia.

Lục Mộ Sinh được bà ta bảo vệ phía sau, Tố Ảnh sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn Thiên Diệu, tiếp đó bật cười đầy vẻ mỉa mai, "Yêu long Thiên Diệu, không tự lượng sức tới Quảng Hàn ta chịu chết sao?"

Thấy sau lưng bà ta không có Nhạn Hồi, ánh mắt Thiên Diệu tối sầm hơn thêm, "Nhạn Hồi đâu?"

Tố Ảnh hết sức hờ hững, bà ta đảo mắt, tựa như không hề để tâm nói: "Giết rồi."

Khi nghe Tố Ảnh đáp vậy hắn nhất thời không hiểu được, mãi một lúc thật lâu sau hắn mới từ từ hiểu ra, một cơn đau không nói nên lời ập tới, bóp chặt tim rồng vừa tìm lại được không lâu của hắn, tựa như có một thanh đao

https://thuviensach.vn

cùn cứa mạnh lên nơi mềm mại nhất trái tim hắn, nứt da rách thịt, máu me đầm đìa.

Bị nỗi đau trong tim giằng xé khiến hắn mong rằng mình đừng bao giờ tìm được trái tim này.

Dường như đau hơn cả đêm trăng tròn mỗi tháng.

Đôi mắt hắn thất thần nhìn Tố Ảnh.

Dáng vẻ Lục Mộ Sinh sau lưng Tố Ảnh tựa như cũng không dám tin, trừng mắt nhìn bà ta.

Tố Ảnh lạnh lùng nói: "Ta đã moi tim ả, lấy vảy Hộ Tâm và nội đan của ngươi. Vứt xác ả ngoài đồng hoang rồi." Tố Ảnh còn nói thêm, "Ngươi đừng mong tìm được nữa."

Những cảnh tượng cùng Nhạn Hồi trải qua trong thời gian rồi ùa về ngập tràn trong tim, nhớ lúc Nhạn Hồi đã từng đứng trước mặt hắn, đón ánh trăng chắn hết tất cả sát khí cho hắn, nhớ lúc Nhạn Hồi gào khóc trong lòng hắn khi ở Vương cung Huyễn yêu, nhớ lúc đêm Trung Thu Nhạn Hồi ôm hắn đút hắn uống máu, nhớ lúc dưới gốc cây, chân nàng làm gối giữ cho hắn ngủ suốt một đêm…

Hắn nhớ lại mấy ngày trước đó, Nhạn Hồi còn ngồi bên cạnh hắn, cùng hắn tắm suối băng, nghịch nước, nàng còn cười gọi tên hắn, còn nói sau này sẽ thay vảy Hộ Tâm bảo vệ trái tim của hắn.

Vậy mà giờ đây…

Thiên Diệu cảm thấy toàn thân mình mất hết sức lực, song sau khi toàn thân rã rời, hắn cảm thấy có nỗi đau không nói nên lời trong ngực bùng

https://thuviensach.vn

cháy thành lửa giận bừng bừng, hắn ngẩng đầu nhìn Tố Ảnh, đôi mắt đỏ tươi trông vô cùng đáng sợ.

"Muốn giết ta sao?" Vẻ mặt Tố Ảnh khinh miệt, "Hai mươi năm trước ngươi không làm được, hôm nay cũng thế thôi."

Thiên Diệu bất chấp xông tới, Yêu lực bùng phát mang theo khí thế chấn động trời đất, hoàn toàn không hề phòng thủ, chỉ một lòng tấn công Tố Ảnh.

Hắn tấn công rất mãnh liệt, cho dù quanh người đầy sơ hở, tuy nhiên nhất thời Tố Ảnh lại không thể tìm được cơ hội tấn công vào điểm yếu của hắn, hơn nữa tay kia của bà ta còn phải bảo vệ Lục Mộ Sinh, thế nên không tránh khỏi bó buộc.

Dù vậy Thiên Diệu muốn đả thương bà ta vẫn vô cùng khó khăn.

Cuối cùng Lục Mộ Sinh sau lưng Tố Ảnh hét lớn: "Giết tôi!"

Thiên Diệu nghe vậy không hề từ chối, không nói một lời, công kích về phía Lục Mộ Sinh. Tố Ảnh ngoảnh đầu nhìn Lục Mộ Sinh, trong mắt là ba phần phẫn nộ bảy phần đau đớn, thế nhưng cũng không thể không quay người bảo vệ Lục Mộ Sinh.

Vậy nên động tác bà ta lộ ra sơ hở.

Thiên Diệu phản ứng rất nhanh, rõ ràng tấn công về phía Lục Mộ Sinh, song nửa chừng lập tức đổi hướng tấn công Tố Ảnh. Có điều tu vi của Tố Ảnh vẫn cao thâm hơn Thiên Diệu rất nhiều, không có nội đan, động tác của Thiên Diệu vẫn chậm ba phần, Tố Ảnh phá giải được chiêu thức của hắn, nghĩ rằng lúc này không ai có thể tấn công Lục Mộ Sinh nữa, Tố Ảnh bèn lơ là bảo vệ đối với Lục Mộ Sinh.

https://thuviensach.vn

Bà ta quay người, mượn lực đạo của Thiên Diệu trở tay vung chưởng đánh vào ngực của hắn, nơi không có vảy Hộ Tâm bảo vệ. Thiên Diệu không còn cách nào tránh né…

Nào ngờ vào lúc này, Lục Mộ Sinh sau lưng Tố Ảnh bỗng nhảy tới phía trước, nhào về phía Thiên Diệu, chưởng của Tố Ảnh không kịp thu thế, đánh thẳng lên lưng Lục Mộ Sinh!

"Ầm" một tiếng, là tiếng nội tạng trong cơ thể vỡ nát, Lục Mộ Sinh lập tức ngã lên người Thiên Diệu, thất khiếu chảy máu khiến cả gương mặt y trở nên vô cùng đáng sợ.

Chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc, Tố Ảnh chưa kịp phản ứng, ngay cả Thiên Diệu cũng vậy, hắn đỡ lấy Lục Mộ Sinh, ngây người nhìn thư sinh toàn thân mềm nẫu như bùn.

Tố Ảnh nhìn tay mình, Tiên khí trên người tiêu tan như mây khói, nhất thời quên cả phòng ngự ngay trước mặt Thiên Diệu, "Không…"

Thiên Diệu nhìn Lục Mộ Sinh, nghe thấy lời y cũng ngây ra tại chỗ, "Áo khoác tục mạng cho tôi… là vảy của huynh… Vì tôi… cô ta đã hại huynh." Lục Mộ Sinh nói ngắt quãng, hơi thở khản đặc, giọng nhỏ đến mức cơ hồ không thể nghe thấy.

"Bây giờ tôi làm vảy cho huynh, tôi không cần cô ta bố thí ân tình…" Lục Mộ Sinh hổn hển thở, nhưng thở ra nhiều hơn hít vào, máu tươi từ mắt từ tai y chảy ra không ngừng, "Những gì nợ huynh tôi trả hết rồi."

"Không.. không…" Tố Ảnh run rẩy tiến lên phía trước, muốn ôm lấy Lục Mộ Sinh.

Đột nhiên Lục Mộ Sinh dường như có thể nhìn thấy Tố Ảnh sau lưng đang tiến về phía mình, không biết lấy đâu ra sức lực, y đẩy Thiên Diệu về

https://thuviensach.vn

phía trước ba bước, tránh bị Tố Ảnh kéo lại.

“Thiêu cháy tôi đi.” Lục Mộ Sinh nói, “Đừng để lại gì cho cô ta.”

Y chăm chăm nhìn Thiên Diệu, Thiên Diệu lập tức phản ứng, trước khi Tố Ảnh thi triển pháp thuật, trong tay hắn bùng lên ngọn lửa bao trùm Lục Mộ Sinh bên trong.

“Không!” Tố Ảnh đưa tay muốn thi triển pháp thuật dập tắt ngọn lửa của Thiên Diệu, Thiên Diệu lại bất ngờ phóng một đạo pháp lực sang, hất Tố Ảnh ra, khiến bà ta bị đánh lui ra xa mười trượng.

Chờ khi bà ta phản ứng lại, muốn cứu Lục Mộ Sinh thì đã không còn kịp nữa.

Lục Mộ Sinh đã mang theo ngọn lửa như ráng chiều đứng trên vách núi.

Ngọn lửa của Thiên Diệu nóng đến mức ngay cả đại yêu quái trăm năm cũng không chịu nổi, còn Lục Mộ Sinh chẳng qua chỉ là một thư sinh yếu mềm, thế mà lúc này dù bị ngọn lửa bao phủ toàn thân lại không hề có vẻ đau đớn, y chỉ nhìn lên trời, trên gương mặt treo nụ cười, trước khi rơi xuống vách núi, Thiên Diệu nghe tiếng gọi cuối cùng của y phát ra.

“Vân Hi, rốt cuộc ta cũng có thể đến bên nàng rồi.”

Thân hình mang theo lửa cháy rơi xuống vách núi, trong tiếng gió rít gào, cơ thể Lục Mộ Sinh hoàn toàn bị ngọn lửa đốt thành tro bụi, bị gió núi cuốn đi không biết đến nơi nào.

Tố Ảnh đuổi theo tro tàn của Lục Mộ Sinh, vẻ mặt lạnh lùng thanh cao của bà ta đã biến mất, như sắp sụp đổ, “Không, đừng, quay lại, chàng quay lại đây!”

https://thuviensach.vn

Bà ta đi đến bên vách núi đưa tay ra với lấy, nhưng ngoài gió lạnh quanh năm trên núi Quảng Hàn, không có chút tro bụi nào của Lục Mộ Sinh rơi vào tay bà ta cả.

"Ta tìm chàng bao năm nay! Ta đã tìm chàng lâu dường ấy!" Tố Ảnh dường như đau đến mức tim gan vỡ nát, "A!" Bà ta gào thét như một con thú bị thương, "A!"

Giữa trời đất, ngoài tiếng gào thét đau khổ của bà ta dường như không còn âm thanh gì khác.

Sau cơn đau đớn, Tố Ảnh chợt ngoảnh lại, ánh mắt hung ác nhìn Thiên Diệu, "Ngươi đã giết chàng!" Bà ta nói như muốn xé xác Thiên Diệu ăn tươi nuốt sống, "Ngươi đã giết chàng!"

Nếu xét kĩ lại, cho dù Thiên Diệu không cho Lục Mộ Sinh ngọn lửa đó, Lục Mộ Sinh hứng một đòn của Tố Ảnh cũng không sống nổi, nhưng Thiên Diệu không hề do dự thừa nhận: "Ta giết y thì đã sao?"

Hắn nhìn Tố Ảnh, sát khí trong mắt cũng trào dâng, đối với hắn, trên tay Tố Ảnh nhuộm máu tươi của Nhạn Hồi, cho dù hắn đã có thể xem nhẹ ân oán hai mươi năm trước, song mối thù của Nhạn Hồi… hắn nhất định phải đòi lại.

Tiên khí vây quanh người Tố Ảnh, gió tuyết vờn quanh bà ta, cuồng phong thổi tung tóc bà ta, tựa như biến bà ta thành một kẻ điên không nơi nương tựa, không còn lạnh lùng, không còn cao quý, trong mắt bà ta chỉ ngập tràn oán hận và sát ý dày đặc.

Bên người Thiên Diệu cũng cháy lên ngọn lửa.

Gió tuyết và lửa đỏ vây quanh hai người thành hai vòng tròn khổng lồ, nơi giao nhau nảy sinh va chạm kịch liệt, cả hai đều dùng hết toàn bộ tu vi

https://thuviensach.vn

của mình hòng giết chết đối phương.

Như để bù lại trận đấu sinh tử chưa kịp xảy ra giữa họ hai mươi năm trước.

Thế nhưng Thiên Diệu hiện giờ chưa lấy lại nội đan, chỉ trong chốc lát đã không còn sức lực tiếp tục, phạm vi của ngọn lửa dần thu nhỏ lại.

Lúc vòng lửa của Thiên Diệu sắp bị gió tuyết xung quanh nuốt chửng, ở chân trời xa xa bỗng lóe lên hai luồng sáng, xé rách gió tuyết như Tố Ảnh, có hai người xông vào trong, một người kết ấn chặn lại khí tức của Tố Ảnh, một người dìu Thiên Diệu.

Hai người không nói một lời, tựa như có sự ăn ý từ huyết thống, một người đưa Thiên Diệu nhảy ra khỏi gió tuyết của Tố Ảnh như một mũi tên, người kia cũng lập tức thu tay, thân hình cực nhanh theo sau người trước, tức tốc đưa Thiên Diệu rời khỏi núi Quảng Hàn.

Trong gió tuyết chỉ còn lại Tố Ảnh đứng một mình, bà ta không đuổi theo, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy tuyết lông ngỗng, lặng thinh không nói.

Người thân duy nhất của bà ta đã chết, người yêu duy nhất cũng đã chết.

Ngoài công pháp trên người, bà ta chẳng còn lại gì cả.

Thất vương gia nhìn về phía sau, thấy Tố Ảnh không đuổi theo liền thở phào nhẹ nhõm: “Tố Ảnh của Quảng Hàn môn này không biết luyện được công pháp lợi hại như vậy từ lúc nào, nếu không phải dốc hết tu vi toàn thân, e là không thể an toàn rút lui.”

Tam vương gia cõng Thiên Diệu, tuy mắt không nhìn thấy nhưng giác quan lại hơn người, “Đó chưa phải là tu vi lợi hại nhất, e là bà ta cũng chưa

https://thuviensach.vn

dốc hết tu vi toàn thân đâu.” Tam vương gia nghiêng tai về phía Thiên Diệu, “Ngươi nói gì với cô ta vậy?”

Thiên Diệu được cõng trên lưng chỉ cúi đầu, đôi mắt vô thần nhìn mây trắng lướt qua dưới chân.

“Nhạn Hồi không còn nữa.”

Lúc hắn nói mấy chữ này, tựa như không phải đang nói Nhạn Hồi mà là nói bản thân mình.

Đau thương tuyệt vọng được giấu thật sâu.

Hai vị Vương gia nghe vậy đều im lặng, họ cũng không biết tình hình của Nhạn Hồi.

Trở về Thanh Khâu, vừa đáp xuống bên dưới, bốn phía nhanh chóng có người vây lại, Thiên Diệu cúi đầu nhìn xuống đất như không còn muốn sống nữa, đúng vào lúc này, từ phía đằng xa bỗng dưng truyền tới một tiếng gọi mà hắn quen thuộc hơn ai hết: “Thiên Diệu!”

Tai lập tức dỏng lên, Thiên Diệu ngẩng đầu, thấy Nhạn Hồi đang rẽ đoàn người chạy về phía hắn.

Trong khoảnh khắc ấy trên người Nhạn Hồi như đốt lên ngọn lửa, thắp sáng bóng tối trong đáy mắt hắn. Ngoài Nhạn Hồi, hắn hầu như không nhìn thấy bất kỳ ai khác.

“Thiên Diệu, ngươi gặp phải Tố Ảnh à? Có đánh nhau không? Bị thương rồi sao?”

Nhạn Hồi vừa chạy về phía hắn vừa vội vàng hỏi.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu vẫn luôn im lặng nhìn nàng, mãi đến khi Nhạn Hồi chạy tới phía trước hắn ba bước, hắn mới tiến một bước dài chộp lấy tay nàng, dùng sức kéo vào lòng, tiếp đó ôm eo nàng, vịn lên gáy nàng, không cho nàng bất kỳ cơ hội chống cự hay nói "không", hắn nóng lòng không nhịn nổi nữa, hôn lên môi nàng.

Liếm quanh môi nàng, không cho kháng cự, xâm nhập vào miệng nàng, mang theo sức lực như muốn nuốt chửng nàng vào bụng, ôm chặt nàng, dùng sức hôn thật sâu giữa chốn đông người, trước bao ánh mắt.

Không thể buông tay.

Thiên Diệu nghĩ, hắn chắc chắn là mình không thể nào buông Nhạn Hồi ra được nữa.

Hắn đã quan tâm nàng, yêu nàng, cần nàng hơn cả tưởng tượng của mình...

https://thuviensach.vn

95

Nụ hôn thật sâu, Thiên Diệu cơ hồ siết Nhạn Hồi sắp ngạt thở, mãi đến khi nàng không chịu nổi nữa đẩy hắn ra, hắn mới như bước ra khỏi thế giới của mình, rời khỏi môi Nhạn Hồi để nàng hít thở không khí, nhưng tay vẫn ôm chặt nàng.

Hắn muốn ôm nàng mãi, cảm nhận lồng ngực phập phồng của nàng, nhịp tim đập mỗi lúc một nhanh của nàng, hắn muốn xác nhận Nhạn Hồi vẫn còn sống, thật sự sống bên cạnh hắn.

Không dễ gì mới tỉnh táo lại, Nhạn Hồi ngẩng đầu sửng sốt nhìn Thiên Diệu.

Bốn mắt giao nhau, hai người đều im lặng không nói.

Cuối cùng là Chúc Ly bên cạnh bước lên phá vỡ sự tĩnh lặng kỳ quặc: "Giữa…giữa chốn đông người!" Giọng nó hơi run, "Còn không buông ra!"

Nhạn Hồi đột nhiên sực tỉnh, vội nắm lấy hai cánh tay Thiên Diệu đang ôm mình, muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn, tuy nhiên Thiên Diệu lại dùng sức ôm Nhạn Hồi vào lòng một lần nữa, siết chặt nàng vào ngực mình, để đầu nàng gác lên vai mình.

"Nàng vẫn còn sống." Thiên Diệu nói, "Nàng vẫn bình yên."

Nhạn Hồi nghe vậy ngây người, cũng sửng sốt vì hành động bày tỏ quá mức của hắn: "Ta… còn sống, cũng bình yên." Nàng cử động cổ, "Nhưng ngươi…" Không để nàng nói hết, Thiên Diệu lại siết chặt nàng hơn, vỗ vỗ lên gáy nàng như đang dỗ một đứa trẻ.

"Không sao rồi."

https://thuviensach.vn

Hắn thở phào một hơi, ba chữ này không biết nói với Nhạn Hồi hay nói cho bản thân nghe.

Nhạn Hồi liền im lặng khi nghe hắn nói vậy, không hỏi điều gì khác nữa, nàng cũng đưa tay vỗ vỗ lưng Thiên Diệu.

Đêm thu muộn, trời đã rất lạnh.

Nhạn Hồi cảm thấy trong người có chút xao động mà nàng không hiểu, đặc biệt là trên môi cứ nóng bừng bừng. Trong đầu nàng không ngừng nhớ lại nụ hôn đột ngột của Thiên Diệu ban sáng.

Cảm giác tim đập quen thuộc như trúng mê hương lúc ở thành Vĩnh Châu.

Huyễn Tiểu Yên âm thầm bay tới bên cạnh Nhạn Hồi: "Chủ nhân à." Nó nhỏ giọng gọi bên tai Nhạn Hồi một tiếng khiến nàng giật bắn người: "Sao vậy?"

"Dáng vẻ cô trông cứ như cún con mèo con vào xuân ấy."

Nhạn Hồi lập tức đỏ mặt, nàng hắng giọng, ngồi ngay ngắn trên giường, "Khụ, mấy hôm nay quá loạn, còn chưa cảm ơn ngươi một cách tử tế vì đã giúp ta một việc lớn." Nhạn Hồi nhìn Huyễn Tiểu Yên từ trên xuống dưới, "Ta phát hiện hình như ngươi đã trưởng thành một chút rồi thì phải?"

"Đương nhiên rồi." Huyễn Tiểu Yên kiêu ngạo xoay một vòng trong không trung, "Giờ cô mới phát hiện em trưởng thành à, từ khi ra khỏi Vương cung Huyễn yêu, em luôn bận rộn chế tạo mộng cảnh cho người của Yêu tộc Thanh Khâu, người nào ngủ không ngon đều gọi em đến giúp, em ăn cảm xúc của họ nên cũng trưởng thành rất nhanh, hiện tại cho dù phải thi

https://thuviensach.vn

Huyễn thuật với yêu quái lợi hại hơn em gấp trăm lần cũng không phải không thể đâu!”

Nhạn Hồi quan sát nó kĩ hơn, dường như đúng là như vậy, trước đây rõ ràng trông nó như một đứa trẻ, giờ đã lớn thành một thiếu nữ đương thì rồi.

“Nhưng mà chủ nhân à, chúng ta còn chưa nói xong chuyện vừa nãy đâu.” Hiển nhiên Huyễn Tiểu Yên không có hứng thú đối với đề tài về mình, nó quay lại đề tài cũ, “Hôm nay Yêu long Thiên Diệu hôn cô, cảm giác…” Nó nhướng mày, ra vẻ như rất hiểu, “Đã lắm nhỉ?”

Nhạn Hồi liếc nhìn Huyễn Tiểu Yên, Huyễn Tiểu Yên tưởng Nhạn Hồi sắp mắng mình, nào ngờ Nhạn Hồi suy ngẫm một lúc rồi sờ môi nhớ lại: “Cũng đã lắm…”

“…” Huyễn Tiểu Yên nói, “Chủ nhân, cô thật không biết giữ kẽ ngoài dự liệu của em, khiến em không biết tiếp lời thế nào đây.”

Nhạn Hồi cười cười: “Không nói tới cảm giác của cơ thể, trong lòng ta vẫn còn không dám tin đây.”

“Có gì không dám tin chứ, đã xảy ra rành rành như vậy rồi mà.”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, “Ta vốn tưởng đời này Thiên Diệu sẽ không yêu bất kỳ nữ nhân nào nữa. Dù sao hắn cũng đã từng bị tổn thương đến thế…”

Huyễn Tiểu Yên bĩu môi, “Chẳng phải vì hắn không thể yêu được nam nhân sao.”

Nhạn Hồi: “…”

https://thuviensach.vn

Huyễn Tiểu Yên nhếch môi cười, “Em nói đùa thôi chủ nhân.” Nó đảo mắt nhớ lại, “Chủ nhân, chắc cô không biết, lúc trước khi các người tới Vương cung Huyễn yêu, em cũng thi triển Huyễn thuật với Thiên Diệu, nhìn thấy được hai khoảnh khắc khó quên nhất trong lòng hắn. Thứ nhất là lúc hắn thề non hẹn biển với một nữ nhân khác hai mươi năm trước, nhưng lúc đó cảm xúc trong lòng Thiên Diệu cực kỳ cay đắng và căm hận. Sau đó em lại nhìn thấy một khoảnh khắc khác. Khoảnh khắc này liên quan tới cô.”

Nhạn Hồi ngây người: “Tới ta?”

“Là khoảnh khắc hắn nhìn thấy cô dưới ánh trăng, cầm kiếm đứng trước mặt hắn. Khi nhìn thấy lại cảnh tượng đó, cảm xúc trong lòng Thiên Diệu vẫn dạt dào như cũ.” Huyễn Tiểu Yên gật đầu, “Em nghĩ có lẽ khoảnh khắc đẹp đẽ nhất trong đời Thiên Diệu, chính là đã gặp cô lúc cùng đường bí lối.”

Lúc cùng đường bí lối…

Đã gặp được nàng.

Lồng ngực Nhạn Hồi cơ hồ không kiềm chế được mà ấm lên trong đêm lạnh.

Thì ra nàng có địa vị quan trọng đến vậy trong lòng một người. Thì ra người đó cần nàng đến vậy. Cuộc đời vốn tưởng vô dụng chán chường của nàng thì ra lại có ý nghĩa không thể thay thế đối với một người đến vậy.

Song nghĩ lại nàng liền cảm thấy…

Thật quá tốt.

May mắn trên thế gian này có một người tên Thiên Diệu.

https://thuviensach.vn

Nhất thời Nhạn Hồi không nén nổi kích động trong lòng, nàng lập tức mang giày, ngay cả áo ngoài cũng không mặc mà chạy ra ngoài, Huyễn Tiểu Yên cảm thấy kỳ quặc trước hành động đột ngột này của Nhạn Hồi, nó chạy theo phía sau hét lên: "Chủ nhân! Cô muốn đi đâu vậy?"

"Ta phải đi tìm Thiên Diệu! Ta muốn gặp hắn."

Huyễn Tiểu Yên nghe vậy đành dừng bước, lắc đầu cảm thán: "Đúng là tuổi trẻ." Khi nó quay đầu nhìn lại, thấy sau cây cột trong sân, Chúc Ly đang cúi đầu ủ rũ đứng đó, bị bóng tối che mất, khiến người ta gần như không nhìn thấy.

Huyễn Tiểu Yên sờ cằm suy nghĩ, sau đó tiến tới vỗ vai Chúc Ly, "Tiểu thế tử." Nó tươi cười với Chúc Ly, "Ngài muốn ở bên chủ nhân tôi trong mơ không? Tôi có thể dệt mộng cho ngài, ngài chỉ cần cho tôi ăn cảm xúc của ngài ban đêm là được."

"Không cần đâu." Chúc Ly hất tay Huyễn Tiểu Yên ra, "Như thế này cũng được rồi."

Chúc Ly quay người trở về sân viện của mình.

Huyễn Tiểu Yên nhìn bóng dáng lạc lõng của Chúc Ly, thoáng suy nghĩ rồi đuổi theo, "Lúc này trông ngài cứ như con chó rơi xuống nước ấy."

"Không có."

"Nè, ngài đi đường cũng lê gót nữa kìa, có sức nhưng vô lực, vẻ mặt chán chường."

"Im miệng."

"Tôi im miệng ngài sẽ vui sao?"

https://thuviensach.vn

“Im đi là được.”

“…” Huyễn Tiểu Yên lại lên tiếng, “Tôi vừa im lặng trong chốc lát, giờ ngài vui chưa?”

Chúc Ly trợn trắng mắt, “Ngươi đang trêu ta đó à?”

Huyễn Tiểu Yên chớp mắt, vô cùng dứt khoát nói: “Đúng vậy.”

“…” Chúc Ly ngưng tụ Yêu lực trong tay, “Ngươi qua đây, chúng ta nói chuyện cho tử tế.”

“Xấu xa! Thấy ngài tâm trạng không tốt tôi mới trêu ngài thôi! Tôi trêu rồi ngài còn muốn đánh tôi nữa! Tôi không phục!”

“Không phục thì tới chiến đi!”

“Chiến thì chiến!”

Nhạn Hồi đã đi xa đương nhiên không biết trong sân viện đã có đánh nhau thế nào, nàng chỉ dốc lòng chạy về phía suối băng.

Thiên Diệu đang hóa rồng tắm trong suối băng, nghe bước chân của Nhạn Hồi tới, hắn khẽ ngẩng đầu trong suối, có điều không hóa thành hình người.

“Thiên Diệu.” Nhạn Hồi đứng lại trước mặt hắn khẽ thở dốc, đầu rồng vươn tới trước mặt Nhạn Hồi như đang hỏi nàng có chuyện gì.

Nhạn Hồi còn chưa thở xong đã ôm đầu Thiên Diệu, khiến hắn giật mình, mắt rồng lập tức mở to.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ôm hắn nói: “Chàng yêu ta phải không?”

Đuôi Thiên Diệu trong nước lập tức vểnh lên.

Nhạn Hồi vùi mặt lên đầu hắn, “Chàng làm người của ta đi!”

Lời vừa dứt, Thiên Diệu liền sửng sốt, tiếp đó hào quang xoay chuyển toàn thân, hóa thành hình người trong suối băng. Hắn nhìn Nhạn Hồi, khắc chế ánh sáng âm ỉ tỏa ra trong mắt đang tiết lộ tâm tư hắn đã giấu kín bấy lâu nay.

Nhạn Hồi tiến lên phía trước, “Chàng làm người của ta đi! Ta cũng yêu chàng!”

Ánh sáng trong mắt Thiên Diệu vụt tắt, hắn chỉ lặng lẽ nhìn Nhạn Hồi, nhất thời khiến Nhạn Hồi có hơi không chắc chắn, “Lúc trước chàng hỏi ta, nếu người chàng gặp hai mươi năm trước là ta thì sẽ thế nào, lúc đó chàng đã động lòng với ta rồi, ta biết, chỉ là lúc đó ta lại không như vậy. Có điều gần đây càng ngày ta càng nghĩ nhiều về câu hỏi này, nếu người chàng gặp hai mươi năm trước là ta thì sẽ thế nào.”

Nhạn Hồi chăm chăm nhìn Thiên Diệu, “Những chuyện khác ta không dám nói, thế nhưng nếu hai mươi năm trước người chàng gặp là ta, chỉ cần chàng thật lòng đối đãi với ta, ta sẽ nguyện trao hết chân tình cho chàng, không lừa dối, không phụ bạc.”

Thật ra nếu đối với Thiên Diệu, khoảnh khắc đẹp đẽ nhất là gặp được Nhạn Hồi trong lúc cùng đường bí lối. Thì đối với Nhạn Hồi, khoảnh khắc đẹp đẽ nhất là lúc mất hết tất cả nàng vẫn còn có Thiên Diệu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, họ đã trở thành thành lũy không thể thay thế trong lòng đối phương.

https://thuviensach.vn

Ánh sao vụn vỡ trong suối băng như bị Thiên Diệu thu hết vào đáy mắt, hắn vẫn im lặng.

Nhạn Hồi đến lúc mất hết kiên nhẫn, cuối cùng tiến lên một bước, ôm cổ Thiên Diệu cắn lên môi hắn, khắc xuống ấn ký thật sâu, bày vẻ lưu manh, "Ta mặc kệ, hôn ta cũng hôn rồi, ôm ta cũng ôm rồi, những gì không nên nhìn thấy trên cơ thể chàng ta cũng từng thấy rồi. Dù sao sự trong sạch của chàng cũng đã bị ta hủy. Nói đi, theo ta."

Nói đến đây, rốt cuộc Thiên Diệu không thể nào nghiêm mặt được nữa, hắn cúi đầu cong mắt bật cười.

"Thật không hổ là Nhạn Hồi."

Nhạn Hồi ôm cổ hắn, chòng chọc nhìn hắn: "Bớt đùa với ta đi, hôm nay chàng không theo ta thì ta sẽ không cho chàng đi."

Thiên Diệu bật cười, cười một lúc lâu cuối cùng cũng gật đầu, "Theo." Hắn lặp lại lần nữa, "Ta theo nàng."

Nhạn Hồi cũng bật cười, gương mặt giả vờ nghiêm túc tức thì hóa dịu dàng: "Chàng không được hối hận đó nhé."

Thiên Diệu cúi đầu nhìn nàng, "Đây chắc chắn cũng là lời ta muốn nói với nàng."

https://thuviensach.vn

96

Tuy Nhạn Hồi đã bày tỏ với Thiên Diệu, nhưng tình cảm của hai người không có cơ hội phát triển nhiều trong tình hình hai giới tu đạo Tiên và Yêu đang gươm nỏ sẵn sàng này. Hai người vẫn chung sống như trước đây, Nhạn Hồi ra sức cố gắng tu luyện công pháp, vì sau khi nghe kể Thiên Diệu đã thiêu cháy Lục Mộ Sinh, nàng biết Tố Ảnh nhất định sẽ ôm hận trong lòng, sớm muộn cũng tìm Thiên Diệu báo thù.

Nhạn Hồi chỉ khó hiểu: "Tại sao bà ta phải gạt chàng là đã giết ta rồi?"

Thiên Diệu đáp: "Chẳng qua là muốn ta từ bỏ ý đình tìm nàng thôi. Có lẽ cô ta chưa từng nghĩ Lăng Tiêu sẽ thả nàng đi, để nàng trở về Thanh Khâu."

Còn tại sao Lăng Tiêu muốn Nhạn Hồi tránh xa việc phân tranh giữa Tiên Yêu, và Tố Ảnh tại sao lại không muốn Thiên Diệu tìm được Nhạn Hồi, hai người không nói chi tiết nữa.

Thiên Diệu chưa từng nói rõ chuyện nội đan với Nhạn Hồi, Nhạn Hồi cũng không hỏi, giữa hai người rất ăn ý với nhau, không nói ra song lại cực kỳ tin tưởng nhau.

So với Yêu tộc đang khua chiêng gióng trống bố trí chiến sự, bên kia Tam Trùng sơn dường như rất hỗn loạn.

Từ khi Tố Ảnh một mình xông vào Thanh Khâu, giang hồ đồn rằng Lục Mộ Sinh đột nhiên chết thảm, còn Tố Ảnh chân nhân gần như phát điên, không tìm người báo thù, cũng không chuẩn bị chiến sự, chỉ một mình ở trong Quảng Hàn môn bế quan không ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Người đứng đầu còn lại của giới tu tiên là Lăng Tiêu chân nhân lại mất tăm mất tích, hoàn toàn không ai biết rốt cuộc hắn đã đi đâu, trên dưới núi Thần Tinh không ai có thể tìm thấy bóng dáng hắn.

Tam đại Tiên môn Trung Nguyên, Tê Vân chân nhân và Lăng Tiêu chân nhân không rõ tung tích, Tố Ảnh chân nhân bế quan không ra ngoài, nhất thời người tu đạo như rắn mất đầu. Yêu tộc bắt đầu chủ động tấn công Tam Trùng sơn khiến giới tu đạo thất bại liên tiếp, đúng vào lúc này lại truyền tới tin tức, núi Thần Tinh của Trung Nguyên bị người Yêu tộc đánh lén.

Hai ngọn núi trong hai mươi tám đỉnh bị lực giao tranh san bằng, còn đệ tử núi Thần Tinh hoàn toàn không biết là do yêu quái nào gây ra.

Người tu đạo Trung Nguyên cả kinh, dù sao núi Thần Tinh cũng được coi như thủ phủ của Trung Nguyên, nếu ngay cả núi Thần Tinh cũng bị Yêu tộc đánh lén, vậy Trung Nguyên còn nơi nào an toàn nữa…

Yêu tộc nghe được tin này cũng sửng sốt.

Quốc chủ Thanh Khâu không đích thân làm chủ chiến sự, thường ngày sự vụ của Thanh Khâu đều do Thái tử dẫn dắt các vị Vương gia cùng thương nghị rồi mới hành động. Tuy nhiên mãi đến khi hay tin núi Thần Tinh bị đánh lén, trong hội nghị Thái tử hỏi là ai tổ chức hành động này, các Vương gia không người nào đáp lời. Thái tử còn đặc biệt phái người tới hỏi Thiên Diệu, đáp án đương nhiên cũng là phủ định.

Chuyện này rất kỳ lạ, có điều dù sao cũng xảy ra ở Trung Nguyên, mấy ngày sau thì không ai để ý tới nữa. Người của Thanh Khâu đương nhiên hi vọng Tiên môn Trung Nguyên càng loạn càng tốt.

Chỉ là mấy ngày sau đó nữa, núi Thần Tinh lại xuất hiện một tin tức khiến người của Thanh Khâu không thể không quan tâm…

https://thuviensach.vn

Thanh Quảng chân nhân đã xuất sơn.

Tin tức này vừa loan ra, quân tâm bị quấy nhiễu của người tu đạo nhanh chóng yên ổn lại, còn chúng yêu Thanh Khâu đều kinh ngạc không thôi.

Lúc Nhạn Hồi nghe Chúc Ly kể tin này cũng ngây người một lúc lâu không phản ứng được.

Thanh Quảng chân nhân đã xuất sơn? Làm sao có thể…

Nếu theo suy đoán của nàng lúc trước, Lăng Tiêu và Tố Ảnh vẫn luôn chủ trì chuyện tranh đấu giữa Tiên môn Trung Nguyên và Yêu tộc, Thanh Quảng chân nhân vẫn bế quan không ra có thể do bị Lăng Tiêu và Tố Ảnh giam cầm, vậy mà bây giờ ông ta lại xuất hiện…

Lẽ nào Tố Ảnh sau khi đau đớn vì mất đi Lục Mộ Sinh nên sơ suất, còn phía Lăng Tiêu cũng đã xảy ra chuyện?

Nhạn Hồi nghĩ không thông, nàng vốn tưởng sau khi Thanh Quảng chân nhân xuất sơn thì sẽ tìm cách lập lại thái bình như trước đây, trấn áp giao tranh Tiên Yêu, bởi hai giới Tiên Yêu hòa bình cũng là do Thanh Quảng chân nhân và Quốc chủ Thanh Khâu không dễ gì đạt được sau đại chiến năm mươi năm trước.

Song sự thật không như Nhạn Hồi suy đoán.

Sau khi Thanh Quảng chân nhân xuất sơn lập tức mời các chưởng môn Tiên môn tề tựu ở núi Thần Tinh. Ngay cả Tố Ảnh bế quan thời gian qua cũng được ông ta cho người mời tới.

Kế đó Tiên môn Trung Nguyên bắt đầu chỉnh đốn sắp xếp lại, các môn phái đều được lần lượt giao nhiệm vụ, tựa như cuối cùng cũng tìm lại được

https://thuviensach.vn

nhân vật cốt cán. Tiên môn Trung Nguyên bắt đầu bày bố lực lượng toàn diện quanh Tam Trùng sơn, tấn công trở lại một số nơi.

Tình hình ở tiền tuyến lập tức trở nên căng thẳng.

Người của Thanh Khâu càng bận rộn hơn trước, ngay cả Chúc Ly cũng thường xuyên mất dạng. Thiên Diệu cũng nhận được đủ các loại sắp xếp công việc, có lúc là phá một trận pháp lớn khó phá giải, có lúc là đối phó với các chưởng môn khó giải quyết.

Lần nào Thiên Diệu cũng đưa Nhạn Hồi theo, với thực lực hắn hiện giờ, đối phó trận pháp và tiên nhân bình thường đã rất dễ dàng, chỉ là Nhạn Hồi còn thiếu kinh nghiệm ứng chiến và sử dụng Yêu thuật, vừa khéo có thể đưa nàng tới tiền tuyến rèn luyện.

Lần này trong một thôn trang nhỏ sau Tam Trùng sơn gần nội địa Trung Nguyên đột nhiên xuất hiện một trận pháp khổng lồ, Vương gia Thanh Khâu bị chiến sự các nơi níu chân, không thể bỏ đi, vậy là nhiệm vụ liền rơi lên đầu Thiên Diệu.

Khi Thiên Diệu nghe thấy nơi bố trí trận pháp bèn do dự không muốn đưa Nhạn Hồi đi. Song lúc này Nhạn Hồi luyện "Yêu phú" tới tầng thứ năm chưa phá giải được, đang thiếu trải nghiệm thực tế, nàng lấy làm lạ trước do dự của Thiên Diệu, "Nơi phải đi lần này có gì khác biệt sao?"

Thiên Diệu thoáng im lặng rồi đáp: "Là quê nhà của nàng."

Nhạn Hồi ngây người, "Ồ." Nàng nói, "Có gì không thể đi sao?"

"Ta sợ nàng bị chìm đắm trong quá khứ trong lúc tác chiến."

Đó là nơi Nhạn Hồi trưởng thành thuở nhỏ, cũng là nơi gặp được Lăng Tiêu. Ở nơi đó, nàng từng thề với tiên nhân áo trắng theo hắn học Tiên

https://thuviensach.vn

pháp, sẽ trừ yêu diệt ma, lòng mang chính nghĩa, bảo vệ chúng sinh.

Thiên Diệu không nói những chuyện này ra, thế nhưng Nhạn Hồi đã hiểu tâm tư của hắn, nàng chỉ cười cười nói: "Vậy nhân chuyến đi này, hãy chặt đứt hết quá khứ đi." Nụ cười chợt tắt, Nhạn Hồi trở nên nghiêm túc, "Lúc nào xuất phát?"

"Chiều nay."

"Ta về sửa soạn, sau đó sẽ tới tìm chàng."

"Ừ."

Nhạn Hồi quay người đi, về phòng liền xếp bằng tĩnh tọa, muốn điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, Huyễn Tiểu Yên tung tăng từ cửa sổ nhảy vào gọi: "Chủ nhân chủ nhân, bên ngoài có người đưa một mảnh giấy cho cô, cô có muốn xem không?"

Thanh Khâu thưởng phạt phân minh, sau mấy lần Nhạn Hồi theo Thiên Diệu tham chiến, thỉnh thoảng cũng nhận được mấy lá thư khen thưởng và sắc phong từ cấp cao của Thanh Khâu truyền đạt xuống. Đương nhiên Nhạn Hồi không quan tâm tới những điều này, nàng nhắm mắt dưỡng thần, "Để đó đi, hôm nay ta phải ra ngoài, mai về xem."

Mắt Huyễn Tiểu Yên sáng lên, không đếm xỉa tới tờ giấy gì đó nữa, nó nhảy tới trước mặt Nhạn Hồi: "Cô lại sắp đi đánh trận à, đưa em theo với, em cũng muốn mở mang kiến thức, gần đây có quá nhiều Yêu quái không ngủ được, bọn họ đều rầu rĩ chuyện đánh trận, nếu em cho họ mơ thấy cảnh tượng thắng trận, họ nhất định sẽ vui lắm, em cũng sẽ được ăn no. Cô xem, mấy hôm nay em vừa cao lên lại vừa mập ra nữa nè." Huyễn Tiểu Yên tự khen mình, "Em không còn như xưa nữa đâu."

https://thuviensach.vn

“Giỏi.” Nhạn Hồi khen một câu, “Nhớ trông nhà đó nhé.” Sau đó thì chẳng buồn ngó tới nó nữa.

Huyễn Tiểu Yên biết mình bị lấp liếm, nó cắn môi, lòng không phục, đảo đảo mắt lẻn sang một bên.

Đến chiều, Thiên Diệu hóa rồng, Nhạn Hồi ngồi trên lưng hắn, đi về nơi có trận pháp lớn kia.

Vừa đến phạm vi thôn trang Thiên Diệu bèn nhíu mày, xoay một vòng trong không trung nhưng không xuống.

Nhạn Hồi hỏi: “Sao vậy?”

Thiên Diệu quan sát trận pháp một lúc, “Trận này rất tà môn.”

Nhạn Hồi ngây người, trận có thể khiến Thiên Diệu nói là tà môn, thiết nghĩ thật sự rất không bình thường, “Vậy chúng ta…”

Còn chưa dứt lời, Nhạn Hồi đã cảm thấy trận pháp còn cách rất xa bên dưới đột ngột truyền tới một lực hút khổng lồ, kéo nàng xuống. Nhạn Hồi muốn ôm Thiên Diệu, song lúc nàng đưa tay ra mới phát hiện, Thiên Diệu hóa rồng không biết đã biến mất từ lúc nào, nàng nhanh chóng rơi xuống.

Nhạn Hồi ổn định thân hình trong không trung để mình vững vàng đáp xuống đất, vừa đứng vững, bên cạnh liền truyền tới tiếng Thiên Diệu: “Nhạn Hồi.”

Nàng ngẩng đầu, Thiên Diệu dường như cũng vừa đứng vững, hắn đảo mắt nhìn quanh, “Chúng ta bị kéo vào trong trận pháp rồi, phải đi tìm mắt trận.” Nói xong, hắn bước về phía trước, thấy Nhạn Hồi tụt lại phía sau, bước chân Thiên Diệu khựng lại, ngoảnh đầu nhìn nàng, “Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn Nhạn Hồi một lúc, sau đó chìa tay ra, “Không đi theo sao?”

Nhạn Hồi thoáng ngập ngừng, vẫn không chìa tay ra, sau lưng đột nhiên có một luồng sát khí đâm tới, Nhạn Hồi còn chưa kịp tránh né, Thiên Diệu đã ôm eo nàng lách sang một bên, tránh được cành cây nhọn từ dưới đất xuyên lên, hắn phẩy tay áo ra một ngọn lửa, thiêu cành cây đó thành tro bụi.

Cảm thấy hơi ấm quen thuộc, nhìn pháp thuật quen thuộc, bấy giờ Nhạn Hồi mới hơi yên lòng. Thiên Diệu cúi đầu nhìn nàng, “Vừa rồi nàng sao vậy?”

Nhạn Hồi lắc đầu, “Không sao, có chút ảo giác thôi.”

Nàng đi theo Thiên Diệu, băng qua một con đường, phía trước bỗng xuất hiện một cây khô khổng lồ, đó là gốc cây phong ấn hồn phách Thiên Diệu năm xưa. Nhạn Hồi đã gặp Lăng Tiêu ở đây, cũng chính nơi này, nàng đã sai sót nhầm lẫn thả hồn phách Thiên Diệu ra.

Điều đó có nghĩa là, ngày này hai mươi năm trước thật ra nàng đã gặp hai người, một người nhìn thấy được, người còn lại không thể nhìn thấy.

Vận mệnh thật sự diệu kì.

Thiên Diệu bất chợt ngừng bước, hắn ngoảnh đầu nhìn Nhạn Hồi, “Nhớ chuyện trước đây sao?”

Nhạn Hồi lắc đầu, “Chỉ có chút xúc cảm về sự kì diệu của duyên phận thôi. Tại sao vảy Hộ Tâm của chàng lại rơi vào tim ta?”

Thiên Diệu thoáng im lặng, tiếp đó nghiêm mặt, “Nhạn Hồi.” Hắn nói, “Thật ra ta vẫn chưa cho nàng biết. Thật sự phát huy tác dụng trong ngực nàng để nàng sống tiếp không phải là sức mạnh của vảy Hộ Tâm. Đó chỉ là một tấm vảy, nó có thể bù đắp chỗ khuyết trong tim nàng, để nàng không

https://thuviensach.vn

chết, song tuyệt đối không thể cho nàng sống tiếp. Thứ khiến nàng sống đến giờ là nội đan của ta."

"Ta cũng đoán được." Nhạn Hồi im lặng một đoạn, "Thiên Diệu…"

Nàng vừa lên tiếng, đất dưới chân bỗng động đậy, bên dưới lập tức có cành cây nhọn đâm xuyên lên, Nhạn Hồi bay lên tránh được cành cây, có điều trong không trung bỗng truyền tới một áp lực khổng lồ đè nàng xuống.

Thiên Diệu phất tay phóng ra một ngọn lửa thiêu rụi cành cây, sau lưng hắn cũng có một loạt cành cây dày đặc bắn tới như tên, hắn nhíu chặt mày, đốt hết loạt này tới loạt khác. Vào lúc này, bốn phương tám hướng đều đồng thời xuất hiệncành cây cùng đâm về phía hắn, lửa của hắn đốt thành một quả cầu, thiêu cháy cành cây xung quanh, dù vậy vẫn có một hai cành đâm xuyên qua cơ thể hắn.

Vẻ mặt của Thiên Diệu lập tức trở nên cực kỳ đau đớn.

Nhạn Hồi hốt hoảng, đỡ lấy Thiên Diệu: "Chàng…" Chỉ vừa nói ra một chữ đã thấy cành cây đâm xuyên qua cơ thể, mọc dài ra theo xương trong người hắn, trồi lên dưới da hắn rồi xuyên qua da, nở thành bụi gai trong lòng bàn tay hắn.

Nhạn Hồi thấy vậy thì da đầu tê dại.

Thiên Diệu nghiến răng nói: "Không có nội đan, ta không đốt hết được cành cây trong cơ thể."

Nhạn Hồi sửng sốt, Thiên Diệu đột nhiên ngoái đầu nhìn nàng, "Nhạn Hồi… Nếu ta hỏi nàng có bằng lòng trả nội đan cho ta không, nàng sẽ đáp thế nào?"

Nhạn Hồi nhìn hắn trong thoáng chốc, liền đáp: "Ta sẽ trả cho chàng."

https://thuviensach.vn

“Được.” Thiên Diệu nói, “Vậy trả cho ta đi.”

Cành cây trong tay hắn bỗng dài ra, đâm thẳng về phía tim Nhạn Hồi, đúng lúc này, Nhạn Hồi nghe bên tai “bốp” một tiếng, da mặt đau nhói: “Chủ nhân tỉnh lại đi! Đừng tùy tiện đồng ý với người ta chuyện gì trong mơ đó!”

Nhạn Hồi bừng mở mắt, Huyễn Tiểu Yên ngồi bên cạnh nàng, nàng nằm dưới đất, bên cạnh là cây khô khổng lồ, nhưng gai góc vừa rồi không còn, Thiên Diệu… cũng biến mất…

https://thuviensach.vn

97

Nhạn Hồi tức thì tỉnh ra, "Vừa rồi là ảo giác sao?"

"Đương nhiên là ảo giác! Trong cả trận pháp này đều là ảo giác, ảo giác thật đến mức có thể giết người." Huyễn Tiểu Yên hất chủy thủ trong tay Nhạn Hồi đi, "Vừa rồi cô sắp cầm đao đâm vào tim mình rồi đó!"

Chủy thủ rơi xuống đất "keng" một tiếng, Nhạn Hồi nhìn xuống, phát hiện trong tay mình vẫn luôn nắm chặt thanh chủy thủ đó.

Nhạn Hồi nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, thế nhưng cũng cảm thấy may mắn vì có Huyễn Tiểu Yên đi theo mình, nàng quay đầu nhìn quanh: "Thiên Diệu đâu?"

Huyễn Tiểu Yên lắc đầu, "Em vẫn luôn ở trong nhẫn nên mới có thể đánh thức cô, em hoàn toàn không biết hắn rời đi đâu rồi. Pháp lực của trận này quá mạnh, theo em thấy người thi pháp đã dồn hết tâm tư để đối phó với người khác, bởi vậy em mới dễ dàng đánh thức cô, Yêu long Thiên Diệu... e là không ổn rồi."

Nhạn Hồi nghe vậy nghiến răng, "Chúng ta đi tìm chàng đi."

"Ngươi muốn đi tìm ai?"

Một giọng nói bất chợt xuất hiện trong không trung, Nhạn Hồi ngây người, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tố Ảnh đang đứng trên cây khổng lồ đã bị đốt cháy khô mười năm trước. Bà ta cúi mắt nhìn Nhạn Hồi, so với sự lạnh lùng vời vợi trên cao trước đây, lúc này đây trong mắt bà ta bất giác toát ra vẻ thê lương, âm ỉ ngọn lửa thù hận, khiến bà ta trông giống Yêu quái hơn là người tu đạo.

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn tìm Yêu long?” Tố Ảnh cười lạnh, “Không cần đi nữa, hắn đang ở đây.” Tố Ảnh huơ tay, trong không trung có một tiếng rồng gầm, thân hình thanh long khổng lồ lập tức rơi xuống đập mạnh lên mặt đất, toàn thân co giật tựa như cực kỳ đau đớn.

Nhạn Hồi cả kinh, “Thiên Diệu!”

Tố Ảnh nói: “Nhạn Hồi, ngươi tưởng Yêu long toàn tâm toàn ý tốt với ngươi sao? Hắn bảo vệ ngươi đến giờ, cho ngươi vào Yêu đạo, giúp ngươi tu Yêu thuật chỉ vì đánh thức sức mạnh của nội đan trong tim ngươi, tiện cho hắn sau này lấy lại thôi, ngươi có biết không?”

“Ta biết.”

Biết thì đã sao, nàng cũng biết hai mươi năm nay Thiên Diệu đau đớn đến mức nào, nàng biết Thiên Diệu căm hận sự bất lực của bản thân đến đâu, nàng biết Thiên Diệu muốn tìm lại sức mạnh mình từng có đến nhường nào. Thế nhưng nàng cũng biết, rõ ràng lúc có thể lấy lại nội đan từ chỗ nàng, Thiên Diệu lại nói cơ thể hắn đã hoàn chỉnh rồi.

Hắn không làm chuyện gì tổn hại đến nàng.

Nhạn Hồi không ngốc, chỉ cần nghe được mấy câu là nàng biết trước đây Thiên Diệu muốn gì, còn hiện tại Thiên Diệu vì nàng mà đã từ bỏ điều gì.

Vẻ mặt Tố Ảnh sa sầm, “Thâm tình quá nhỉ, nhưng thôi, dù sao hôm nay hai người các ngươi đều không thể ra khỏi trận pháp của ta. Yêu long không có nội đan và ngươi có sức mạnh nội đan nhưng không biết vận dụng...” Tố Ảnh cười khinh miệt, “Đừng hòng ra khỏi trận pháp này một bước.”

Nhạn Hồi nghe vậy ánh mắt chợt tối, Yêu long không có nội đan và nàng có nội đan...Vậy nếu nàng trả nội đan cho Thiên Diệu, ít ra Thiên Diệu có thể ra khỏi trận pháp này...

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghĩ vậy liền cất bước muốn tiến lên phía trước, bỗng nhiên cánh tay bị tóm lại, nàng quay người nhìn về phía sau, không biết tại sao gương mặt Huyễn Tiểu Yên lại trở nên mơ hồ, mãi đến khi Huyễn Tiểu Yên véo nàng một cái Nhạn Hồi mới bừng tỉnh.

Huyễn Tiểu Yên thấy Nhạn Hồi vẫn còn ngơ ngác bèn đưa tay vỗ vỗ lên mặt nàng, "Chủ nhân, cô lại nhìn thấy gì vậy! Những thứ trong trận này đều không tin được đâu!"

Nhạn Hồi quay đầu lại, trên cây to cháy đen kia nào còn bóng dáng Tố Ảnh, Thiên Diệu đau đớn giãy giụa dưới đất cũng biến mất.

Còn tay nàng đang đặt trên ngực, năm ngón khẽ cong thành trảo như đang muốn móc tim mình.

Trán Nhạn Hồi toát mồ hôi lạnh. Nàng nghĩ thật sự không thể đề phòng nổi ảo giác trong mê trận này, lần sau đáng sợ hơn lần trước, lại còn hoàn toàn có thể nhìn thấu nội tâm nàng, dụ dỗ nàng đưa ra quyết định. Nàng có Huyễn Tiểu Yên bên cạnh mới có thể tránh được hai kiếp, còn Thiên Diệu...

Nhạn Hồi nghiến răng nói với Huyễn Tiểu Yên: "Ngươi có bị mê trận này mê hoặc không?"

"Em là Huyễn yêu mà!" Huyễn Tiểu Yên nói, "Bọn em là tổ tông của huyễn thuật! Tuy là... em vẫn chưa có pháp lực cao thâm tới mức đó, nhưng mà nhìn thấu tất cả huyễn thuật là bản lĩnh trời sinh của em."

Nhạn Hồi thoáng trầm ngâm, lập tức xé tay áo Huyễn Tiểu Yên, Huyễn Tiểu Yên vừa nổi giận thì Nhạn Hồi đã dùng mảnh vải đó che mắt mình lại: "Ngươi đưa ta đi." Nàng nói, "Việc tìm Thiên Diệu phải giao cho ngươi rồi."

https://thuviensach.vn

Huyễn Tiểu Yên ngây ra, “Chủ nhân... cô giao cho em nhiệm vụ quan trọng đến vậy sao...”

“Ta tin ngươi.”

Nhạn Hồi đưa tay ra, Huyễn Tiểu Yên thoáng nhìn, nghiến răng nói: “Được! Hôm nay em nhất định đưa cô đi tìm bằng được Thiên Diệu!”

“Thiên Diệu...”

“Thiên Diệu.”

Có âm thanh không ngừng vang vọng bên tai hắn, Thiên Diệu mở mắt, thấy Nhạn Hồi vẻ mặt lo lắng đang nhìn mình.

Thiên Diệu nhìn nàng, Nhạn Hồi dìu hắn dậy: “Bị thương rồi sao?”

Thiên Diệu cúi đầu cảm nhận sức mạnh trong cơ thể rồi lắc đầu, “Không sao.”

“Dường như chúng ta rơi vào trong trận pháp này rồi, kế sách duy nhất bây giờ chỉ có tìm được mắt trận trong trận này mới phá giải được.” Nhạn Hồi ngoảnh đầu nhìn quanh, sau đó nhìn về một hướng, “Chàng có cảm nhận được khí tức kỳ dị phía đó không?”

Thiên Diệu nhìn theo ngón tay Nhạn Hồi chỉ, rồi xoay sang nhìn nàng: “Không cần dụ ta đi về phía đó, nói đi, ngươi muốn gì?”

Nhạn Hồi ngây người, có hơi nghi hoặc, “Chàng đang nói gì vậy?”

Thiên Diệu cúi đầu cười cười, “Vì là mặt của Nhạn Hồi nên vừa rồi ta mới nói năng tử tế, nhưng mà...” Ánh mắt Thiên Diệu khẽ lạnh, “Nếu ngươi còn diễn tiếp, e là ta sẽ không khách sáo đâu.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đang dìu Thiên Diệu tức thì sa sầm mặt, mắt lập tức lộ hung quang, bàn tay đang nắm cánh tay Thiên Diệu lập tức hóa thành sợi mây, muốn quấn lấy cánh tay Thiên Diệu, gương mặt kia cũng chầm chậm hóa thành vỏ cây, cuối cùng mặt mũi hoàn toàn biến dạng.

Toàn thân Thiên Diệu bùng lên ngọn lửa, trong phút chốc thiêu rụi cây khô kia thành tro bụi.

Thiên Diệu phủi áo đứng dậy, hắn đảo mắt, bắt lấy Tố Ảnh đang đứng trên cây to bên cạnh.

"Nhạn Hồi đâu?"

Mắt Tố Ảnh tối sầm, khóe môi cong lên nụ cười lạnh: "Quan tâm quá nhỉ? Yêu long Thiên Diệu, ngươi đúng là thâm tình với nó." Tố Ảnh nói, "Hai mươi năm trước vẫn chưa cho ngươi bài học sao? Ngươi không sợ Nhạn Hồi kia có mưu đồ với ngươi sao?"

"Ta chỉ sợ Nhạn Hồi có mưu đồ với ta không nhiều." Hắn nói rất đơn giản nhẹ nhàng, tuy nhiên đối với người từng trải qua chuyện như vậy, hàm ý trong lời này phải nói là rất sâu sắc.

Tố Ảnh thoáng im lặng, kế đó gật đầu: "Được, vậy ta cho ngươi gặp nó." Bà ta vẫy tay, trên cây khô khổng lồ liền treo cơ thể Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi đang nhắm nghiền đôi mắt, thất khiếu chảy máu, ngực bị rạch một lỗ lớn, bên trong đen ngòm không thấy được gì.

Đồng tử Thiên Diệu co rút lại, "Cô đã làm gì nàng ấy?"

Tố Ảnh hờ hững nói: "Lúc bắt nó còn bắt được một tiểu Huyễn yêu nữa, ngươi bảo nó nói cho ngươi nghe đi." Nói xong, Huyễn Tiểu Yên bị ném

https://thuviensach.vn

trong không trung tới bên chân Thiên Diệu.

Thiên Diệu ngây người, Huyễn Tiểu Yên bò dậy, mắt sưng đỏ khóc nói: "Ta... ta và chủ nhân tới tìm ngươi... Nữ nhân xấu xa kia đã moi tim chủ nhân, chủ nhân... chủ nhân sắp không sống nổi nữa rồi... Mau cứu chủ nhân đi."

Lòng dạ Thiên Diệu rối bời, lại nghe Tố Ảnh hời hợt nói thêm: "Ta đã lấy được vảy Hộ Tâm và nội đan của ngươi, ngươi và nó hãy tự sinh tự diệt trong trận pháp này đi."

Thiên Diệu nghiến răng, đôi mắt lập tức đỏ rực, một ngọn lửa nóng hổi lao thẳng về phía Tố Ảnh, lúc ngọn lửa sắp tới nơi Tố Ảnh đứng thì Tố Ảnh tức khắc biến mất, ngọn lửa chỉ đốt cháy dây trói Nhạn Hồi.

Khoảng khắc Nhạn Hồi rơi xuống đất, Thiên Diệu phi thân về phía trước ôm nàng vào lòng.

Cơ thể nàng dường như đã sắp băng lạnh đến mức không còn độ ấm, cho dù rơi vào lòng Thiên Diệu nàng cũng không mở mắt, hơi thở trên mũi yếu đến mức không thể cảm nhận được.

"Nhạn Hồi?" Hắn gọi, Nhạn Hồi đương nhiên chẳng mảy may phản ứng, Thiên Diệu nghiến răng, hắn nắm tay Nhạn Hồi, liều mình truyền pháp lực trong cơ thể vào người nàng.

"Ta sẽ đưa nàng ra." Thiên Diệu nói, "Nàng đừng sợ."

Lúc Thiên Diệu truyền pháp lực vào cơ thể Nhạn Hồi, Huyễn Tiểu Yên đờ đẫn sau lưng hắn bỗng đứng dậy, mắt nó lóe hàn quang, mỗi một bước đi đều có hàn khí tự nhiên ngưng tụ dưới chân nó.

https://thuviensach.vn

Gương mặt nó thay đổi hoàn toàn, cuối cùng biến thành dáng vẻ của Tố Ảnh.

Nó đi tới sau lưng Thiên Diệu, đưa tay đâm chủy thủ hàn băng trong tay về phía cổ Thiên Diệu!

Đúng lúc này, trên không trung bỗng truyền tới tiếng gió rít, một ngọn lửa từ không trung đánh tới, vừa khéo đánh ngay lên chủy thủ hàn băng của Tố Ảnh, nước từ lưỡi đao băng tan ra nhỏ lên cổ Thiên Diệu, Thiên Diệu ngây người, thần trí tỉnh táo được đôi chút, trên cao bỗng truyền tới một tiếng gọi gấp gáp: "Thiên Diệu mau dừng tay!"

Có lửa trong không trung rơi xuống như mưa, thân hình Tố Ảnh tan biến trong lửa, vai Thiên Diệu bị đẩy mạnh làm hắn ngã xuống đất, trong lúc Thiên Diệu ngơ ngác, một Nhạn Hồi sống sờ sờ nhào lên người hắn, tuy mày vẫn nhíu chặt, song thất khiếu không chảy máu, tim vẫn còn nguyên, Nhạn Hồi véo mạnh lên mặt hắn: "Tỉnh lại đi! Đó không phải là ta!"

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi không lên tiếng, Nhạn Hồi lại kéo mạnh da mặt hắn: "Mau tỉnh lại đi!"

"Tỉnh rồi." Thiên Diệu nói, đổi lại là tiếng Nhạn Hồi mắng: "Vậy chàng còn không mau thu pháp lực lại đi!"

Thiên Diệu cúi đầu, lúc này mới phát hiện "Nhạn Hồi" đang được hắn truyền pháp lực thật ra chỉ là một khúc cây khô.

Cây khô bắt đầu mọc mầm, chậm chậm biến thành hình người.

Thiên Diệu thu lại pháp lực, cây khô kia đã mọc ra hình người, nó cứng ngắc đưa tay muốn tấn công hai người, Nhạn Hồi thấy vậy bèn kéo Thiên Diệu chạy, vừa chạy vừa hỏi Huyễn Tiểu Yên bay bên cạnh: "Ngươi cảm giác được mắt trận chưa?"

https://thuviensach.vn

“Không biết!” Huyễn Tiểu Yên nói, “Chỉ cảm giác khí tức nơi này rất nặng, nhưng không nhìn thấy mắt trận gì hết.”

Nó vừa dứt lời, trong không trung có châm băng rào rào bắn xuống. Thiên Diệu ôm lấy Nhạn Hồi, phẩy tay áo, một kết giới lửa lấp lánh ánh sáng đỏ được phủ lên quanh hai người.

Tố Ảnh đang ở trong không trung lạnh lùng nhìn ba người phía dưới. So với ban nãy, sắc mặt bà ta càng khó coi hơn mấy phần: “Một Huyễn yêu nhỏ nhoi mà dám làm loạn mưu kế của ta.” Ánh mắt Tố Ảnh lạnh lẽo, bỗng nhiên mặt đất nơi ba người đứng bắt đầu chấn động, Huyễn Tiểu Yên không được Thiên Diệu ôm liền bị hất tới rìa kết giới lửa.

Nhạn Hồi muốn đuổi theo, Huyễn Tiểu Yêu đã bị một sợi mây từ dưới đất xuyên lên trói lại, sợi mây như rắn siết chặt nó, trên sợi mây bắt đầu mọc gai, sắp sửa xé Huyễn Tiểu Yên thành mảnh vụn.

Thiên Diệu rút kết giới, thấp giọng nói với Nhạn Hồi: “Cho ta chút máu.” Sau đó cắn lên ngón tay Nhạn Hồi.

Ngón tay Nhạn Hồi đau nhói, máu thấm ướt môi Thiên Diệu, tay hắn kết ấn, hỏa long từ chân trời bay tới xông về phía Tố Ảnh, Tố Ảnh dùng pháp thuật chống đỡ, không ai ngờ rằng, Thiên Diệu lại lắc người, một mình nhào tới cây khô khổng lồ kia, lòng bàn tay kết ấn đập mạnh lên thân cây.

Đang giao đấu với hỏa long trong không trung, đồng tử Tố Ảnh co lại.

Trên cây to lập tức xuất hiện một vết nứt, cùng lúc trên mặt Tố Ảnh cũng xuất hiện một vết rạn.

Động tác trên tay Tố Ảnh ngừng lại, hỏa long liền quấn quanh người bà ta. Ngọn lửa bùng lên, cây khô cũng bắt đầu bốc cháy.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thấy vậy bèn tiến lên chặt đứt sợi mây trói Huyễn Tiểu Yên, toàn thân Huyễn Tiểu Yên đã bị gai trên sợi mây cứa rách, nó đau đến phát khóc. Nhạn Hồi ôm đầu nó vỗ nhẹ, dỗ dành mấy câu Huyễn Tiểu Yên mới thôi khóc nói: "Em còn đang thắc mắc trận này sao lại lợi hại đến mức như vậy, thì ra Tố Ảnh kia không muốn sống nữa, bà ta đã liên kết tính mạng mình với trận pháp! Chả trách bà ta có mặt khắp nơi."

Dùng mạng bày trận...

Tố Ảnh... không muốn sống nữa.

https://thuviensach.vn

98

Tố Ảnh không muốn sống nữa, hiểu ra tâm tư của bà ta, Nhạn Hồi cười lạnh: "Bà ta có thể nghĩ vậy ta thấy cũng tốt."

Huyễn Tiểu Yên ngẩng đầu nhìn nàng, thoáng im lặng rồi nói: "Cách không muốn sống có rất nhiều, tại sao bà ta nhất định phải dùng mạng bày trận chứ, nếu một lòng muốn tìm cái chết thì tự mình kết liễu là được rồi, nếu muốn tìm chúng ta đánh nhau thì đâu cần phải dùng cách phức tạp như bày trận."

Đúng vậy, Tố Ảnh nhất định có âm mưu khác.

Nhạn Hồi đưa tay ra nói với Huyễn Tiểu Yên: "Trốn vào trong nhẫn đi."

Huyễn Tiểu Yên nói: "Không cần em giúp nữa sao?"

"Ngươi đã giúp được một việc lớn rồi."

Huyễn Tiểu Yên đặc biệt nhạy bén với huyễn trận, nếu nó nói khí tức ở đây kỳ quặc, vậy nơi này nhất định có vấn đề, có điều ở đây ngoài cây to kia ra chỉ còn Tố Ảnh. Bởi vậy vừa rồi đầu tiên Thiên Diệu dùng hỏa long tấn công Tố Ảnh, sau đó đích thân tới đốt cây to kia, hành động thứ hai nhất định có liên quan tới mắt trận.

Hơn nữa Tố Ảnh dùng mạng bày trận, vậy mắt trận nhất định nằm trên người Tố Ảnh, song lúc Thiên Diệu tấn công cây to kia, vẻ mặt Tố Ảnh rõ ràng căng thẳng hơn tấn công chính bà ta, vậy cây to kia chắc chắn cũng có vấn đề.

https://thuviensach.vn

Sau khi Huyễn Tiểu Yên trốn vào trong nhẫn, Nhạn Hồi phi thân tới phía trước, đáp xuống bên cạnh cây to, Tố Ảnh đã diệt được hỏa long, Nhạn Hồi nói: "Chàng đối phó với bà ta, để ta đốt cây này."

Thiên Diệu phi thân lên không trung đấu với Tố Ảnh.

Tố Ảnh thấy Nhạn Hồi dùng máu làm mồi, bắt đầu đốt cây, đôi mắt lập tức trợn trừng, răng nghiến chặt tựa như căm hận cực độ, bà ta không muốn giao tranh với Thiên Diệu nữa, nhưng Thiên Diệu lại liên tục quấy nhiễu bà ta, không cho bà ta xuống cản Nhạn Hồi.

Tố Ảnh nổi giận, khí tức toàn thân bùng lên, hàn băng tỏa ra khắp trận pháp, nhất thời ngọn lửa trên thân cây to dường như cũng bị kết băng.

Nhạn Hồi cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tựa như có châm băng đâm vào da, chỉ có trái tim đang đập trong ngực vẫn duy trì độ ấm cho cơ thể nàng.

Thân cây to bị ngọn lửa đốt nứt ra một đường, Nhạn Hồi đưa tay vào trong, nàng thổi một hơi nóng, trong sương trắng mờ mịt, pháp lực ở lòng bàn tay bùng lên, ngọn lửa như sấm sét bốc cháy từ trong khe nứt tỏa ra, chẻ thân cây to này thành hai mảnh!

Trong thân cây có một nam nhân do sợi mây bện thành đang lặng lẽ đứng đó.

Nhìn thấy ngũ quan và dáng vẻ của nam nhân bện từ sợi mây, Nhạn Hồi ngây người: "Lục Mộ Sinh..."

Tố Ảnh đã dùng cỏ mây làm thành một hình nộm Lục Mộ Sinh trong cây này... Lẽ nào bà ta còn muốn hồi sinh Lục Mộ Sinh?

Bởi vậy bà ta mới dùng mạng bày trận, muốn giết nàng và Thiên Diệu trong trận, dùng huyết tinh của nàng và Thiên Diệu để tế hình nộm này, cho

https://thuviensach.vn

hình nộm này sống lại?

Đây chẳng phải là tà thuật của tu tà sao?

Trong lúc kinh ngạc, Nhạn Hồi còn nhìn thấy ở ngực hình nộm có một hạt châu đang lấp lánh phát sáng giữa những sợi mây.

Đó là cái gì?

Nhạn Hồi chau mày, đưa tay muốn chạm vào, Tố Ảnh trong không trung thấy vậy lập tức như phát điên, pháp lực tỏa ra khắp người, định thân Thiên Diệu trên không, bà ta nổi giận lao về phía Nhạn Hồi: "Đừng hòng chạm vào Linh châu của ta!"

Bà ta lao nhanh đến, Nhạn Hồi không thể tránh né, dứt khoát móc Linh châu trong tim hình nộm ra, nắm trong lòng bàn tay nhìn Tố Ảnh: "Đây." Nàng nói, "Ta chạm vào rồi đó, bà làm gì ta?"

Tố Ảnh vội vàng dừng lại trước mặt Nhạn Hồi, tóc tai rũ rượi, tiên khí không còn, cả người thê lương như bước vào đường cùng.

"Đưa Linh châu cho ta." Tố Ảnh chìa tay ra với Nhạn Hồi, "Nó không có tác dụng gì với ngươi hết."

Linh châu? Nhạn Hồi bỗng nhớ lại lúc trước Tố Ảnh đưa nàng đi cùng Lục Mộ Sinh, trên đường Tố Ảnh từng hỏi Lục Mộ Sinh có nhớ lại quá khứ chưa. Khi ấy bà ta đã nhắc tới hai chữ Linh châu, đây là thứ có thể khiến Lục Mộ Sinh nhớ lại ký ức kiếp trước sao...

Sau khi Lục Mộ Sinh chết, viên châu này đã cất giữ chút ký ức y tìm lại được, lúc chế tạo hình nộm này, Tố Ảnh đã đặt viên châu vào tim y, như vậy hình nộm này có thể có được ký ức của Tướng quân lúc trước...

https://thuviensach.vn

Nói vậy viên châu này thật sự rất quan trọng với Tố Ảnh. Vì ngoài ký ức được cất giữ bên trong, trên thế gian không còn bất kì vết tích nào về tình yêu giữa bà ta và Tướng quân nữa.

Nhạn Hồi một tay nắm Linh châu, một tay chìa ra trước mặt Tố Ảnh: "Mắt trận đâu? Thả ta và Thiên Diệu ra ngoài."

Ánh mắt Tố Ảnh trở nên u tối, không hề có hành động gì, "Cho dù hôm nay ta thả ngươi ra, ngày sau ngươi cũng không giữ được trái tim, rồi sẽ có người móc nó ra."

Nhạn Hồi nhếch môi cười khẩy, "Vậy chờ sau này hãy nói. Hôm nay ta không muốn nói chuyện này với bà." Nàng siết lòng bàn tay, chỉ nghe "rắc" một tiếng, bề mặt Linh châu nứt ra một khe mảnh.

Tố Ảnh lập tức biến sắc, "Ta thả các ngươi đi."

Nhạn Hồi nghiêm túc bổ sung: "Thả bọn ta đi trước đã."

Tố Ảnh cụp mắt, "Được." Bà ta thu tay vào tay áo, Nhạn Hồi im lặng chờ bà ta giao ra mắt trận, thình lình trong không trung truyền tới tiếng băng vỡ, tiếp đó là tiếng hét lớn của Thiên Diệu: "Tránh ra!"

Xưa nay Nhạn Hồi và Thiên Diệu rất ăn ý, Thiên Diệu kêu nàng tránh, nàng bèn nhào sang bên cạnh không cần suy nghĩ, mắt Tố Ảnh hiển hiện vẻ hung ác, trường kiếm trong tay chém về phía Nhạn Hồi vừa đứng, mặt đất ở đó cũng có sợi mây đâm ra, nếu Nhạn Hồi không tránh thì đã bị đâm xuyên qua người.

Lòng Nhạn Hồi rét lạnh, thấy Tố Ảnh vẫn nhìn mình đầy vẻ dữ tợn, nàng nắm Linh châu trong tay đập mạnh xuống đất: "Đây là điều bà muốn đó."

Tố Ảnh bàng hoàng.

https://thuviensach.vn

Linh châu nhanh chóng vỡ nát, hào quang trong Linh châu tỏa ra, trong đầu Nhạn Hồi dường như có vô số cảnh tượng lướt qua.

Mỗi một cảnh tượng Nhạn Hồi đều thấy lạ lẫm, nhưng nàng nhận ra nữ nhân trong đó, chính là Tố Ảnh chân nhân trước mặt, nam nhân trong cảnh Nhạn Hồi cũng thấy rất quen thuộc, y giống Lục Mộ Sinh nhưng lại không phải là Lục Mộ Sinh.

Nam nhân kia thân mặc khải giáp huyền thiết, cả người bê bết máu một mình đi trong tuyết trắng hoang vu, sau đó gặp được Tố Ảnh...

Đây là ký ức kiếp trước giữa Tố Ảnh và Lục Mộ Sinh...

Mắt Tố Ảnh bị hào quang của Linh châu chiếu sáng, hiển nhiên bà ta cũng nhìn thấy cảnh tượng này, liền hoàn toàn sửng sốt, tiếp đó cảnh tượng luân chuyển, xuân đi thu đến, tất cả những lúc Tố Ảnh ở bên Tướng quân kiếp trước đều xuất hiện. Họ cùng đứng trên cao nhìn ra xa, cùng chèo thuyền trên hồ, cùng nhàn nhã đánh cờ.

Mỗi một cảnh đều chân thực như mới xảy ra hôm qua.

Khóe môi Tố Ảnh bất giác run rẩy, “Thì ra chàng đã nhớ lại tất cả.” Bà ta nói, “Chàng đã nhớ lại tất cả... Rõ ràng chàng đã nhớ lại tất cả! Chàng gạt ta, chuyện kiếp trước rõ ràng chàng đã nhớ lại tất cả! Không phải là mơ thấy đôi chút, không phải là ký ức rời rạc, là toàn bộ...”

Tố Ảnh dường như bị đả kích cực độ, “Chàng đã nhớ lại tất cả, nhưng cuối cùng chàng vẫn muốn đi theo Hồ yêu kia. Chàng...” Tố Ảnh im lặng một lúc, khóe môi vẫn không ngừng run rẩy, bà ta cắn môi, đến khi trên môi đẫm máu tươi.

https://thuviensach.vn

Lục Mộ Sinh đã nhớ lại chuyện kiếp trước, chỉ là cho dù đã nhớ lại hoàn toàn, hắn cũng vẫn đi theo Vân Hi công chúa, cũng vẫn oán hận Tố Ảnh, cũng vẫn không bằng lòng đón nhận bà ta.

Đối với Tố Ảnh, điều này rõ ràng đã triệt để xé tan chút ảo tưởng cuối cùng của bà ta đối với Lục Mộ Sinh.

Không phải Lục Mộ Sinh không nhớ, mà là hắn không yêu bà ta nữa.

Mà là hắn đã luân hồi, đã chuyển thế, biến thành một người khác, sau đó...

Yêu một người khác.

Trong mắt Tố Ảnh ngập tràn lệ nóng, sau đó nước mắt dần dần trở nên đục ngầu, cuối cùng đẫm màu máu. Bà ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt nhìn Nhạn Hồi như muốn nứt ra, gương mặt huyết lệ đầm đìa khiến bà ta trông như yêu ma từ Địa ngục: "Tại sao ngươi lại cho ta thấy những điều này?" Bà ta căm hận Nhạn Hồi, "Tại sao ngươi lại phá vỡ ký ức của chàng!"

Dưới sát khí và tiên lực khổng lồ đè nén, Nhạn Hồi cảm thấy toàn thân bắt đầu tê dại, ngay cả cử động nàng cũng không thể.

"Ngươi đáng chết!" Tố Ảnh nói, năm ngón tay bà ta lập tức hóa thành đao băng bén nhọn, đầu tóc bà ta hóa bạc, màu của đồng tử cũng trở nên rất nhạt, cả người như biến thành yêu ma băng tuyết.

Bà ta chộp mạnh về phía Nhạn Hồi, chuẩn bị chém Nhạn Hồi thành mảnh vụn.

Đúng vào lúc này sau lưng bà ta bỗng vang lên một tiếng "rắc" giòn giã.

https://thuviensach.vn

Động tác trên tay Tố Ảnh khựng lại, bà ta cúi đầu nhìn xuống, ngực bà ta bị một thanh trường kiếm xuyên qua.

Cơ thể bà ta cũng đã không còn là cơ thể bình thường, cả người đã biến thành băng cứng, sau khi bị trường kiếm đâm xuyên qua ngực, thì cơ thể càng nhanh chóng kết băng hơn, trên mặt mọc ra gai băng, bản thân bà ta cũng không thể cử động nữa.

Chỉ có đồng tử vẫn đảo trong mắt, cuối cùng dừng lại ở những mảnh vụn của Linh châu.

Khoảng khắc cuối cùng của cuộc đời, Tố Ảnh chợt nghĩ, lúc xưa ở nơi tuyết trắng hoang vu, có lẽ bà ta không nên cứu Lục Mộ Sinh, không cứu y thì bà ta vẫn là tiên nhân vời vợi trên cao, lạnh lùng nhìn thiên hạ, không có bất kỳ chuyện gì trên thế gian có thể quấy nhiễu đường tu tiên của bà ta.

Thế nhưng...

Thời khắc này quay đầu nghĩ lại, lúc vui vẻ nhất trong đời bà ta vẫn là lúc ở bên Tướng quân, nếu không có thời gian đó, cho dù tu tiên trăm năm cũng không tránh khỏi hai chữ vô vị.

Đời bà ta đã làm rất nhiều việc, bà ta tưởng mình yêu Lục Mộ Sinh, nhưng hóa ra là bà ta chỉ muốn quay lại thời khắc vui vẻ đó, cuối cùng...

Rốt cuộc ông trời không chiều lòng người.

Thiên Diệu ở sau lưng Tố Ảnh rút kiếm ra, cơ thể Tố Ảnh lập tức vỡ vụn, hóa thành khối băng dưới đất.

Trời đất rung chuyển, cảnh sắc bốn phía luân chuyển biến hóa, rốt cuộc băng tuyết cũng rút đi, cỏ cây trên đồng vẫn như cũ, cây to bên cạnh vẫn

https://thuviensach.vn

còn, có điều trong không khí không còn khí tức của trận pháp, cuối cùng họ đã thoát khỏi trận pháp của Tố Ảnh.

Trên thế gian không còn Tố Ảnh chân nhân của Quảng Hàn môn nữa.

Cảm giác tê dại khắp người Nhạn Hồi vẫn còn, thoát khỏi cái chết, Nhạn Hồi vẫn còn sửng sốt. Thiên Diệu đang ở trước mặt chìa tay về phía nàng, Nhạn Hồi ngây người một lúc rồi nắm lấy tay Thiên Diệu.

Lòng bàn tay ấm áp khiến nàng cảm giác được những chuyện vừa rồi đã thật sự xảy ra.

Tố Ảnh chân nhân đã chết.

Đã biến mất khỏi thế gian này.

https://thuviensach.vn

99

Nhạn Hồi quay đầu nhìn Thiên Diệu: “Bà ta chết rồi.”

“Đúng vậy, Tố Ảnh chết rồi.” Vẻ mặt Thiên Diệu không khác gì thường ngày. Kiếm trong tay tan biến, Thiên Diệu nói, “Đi thôi, trận đã phá, phải về Thanh Khâu thôi.”

“Chàng không có... cảm tưởng gì khác sao?”

Cảm tưởng gì khác? Thiên Diệu quay đầu nhìn gốc cây to, có lẽ là có, dù sao thì vì Tố Ảnh, hắn đã sống trong tuyệt vọng hai mươi năm, nhưng đối với Thiên Diệu bây giờ...

“Cô ta đã không còn quan trọng nữa.” Thiên Diệu nói, hắn ngoảnh nhìn Nhạn Hồi, đưa tay nhẹ chạm lên ngực nàng, tựa như vô thức lẩm bẩm, “Mỗi lần nghĩ đến những chuyện cô ta gây ra cho ta lại trời xui đất khiến cứu được nàng, ta lại rất muốn cảm tạ cô ta...”

Nhạn Hồi ngây người. Thình lình vào lúc này, bên cạnh bỗng dưng truyền tới một tràng cười sang sảng.

Hai người nhìn về hướng âm thanh, Nhạn Hồi đờ người sửng sốt.

Một đạo giả tóc dài quá gối, tay áo to rộng đang từ dốc núi bước tới, đầu đội mão, dung mạo thanh tao, trên môi mang nét cười, toàn thân tiên khí phiêu dật.

Người đến chính là... Thanh Quảng chân nhân mà Nhạn Hồi từng gặp đôi lần ở núi Thần Tinh.

“Nói vậy Yêu long ngươi cũng phải cảm tạ ta mới phải chứ nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Khi nói chuyện, nét mặt Thanh Quảng chân nhân tựa như vĩnh viễn luôn mang ý cười, ông nheo mắt nhìn Thiên Diệu, rồi đảo mắt quan sát Nhạn Hồi từ trên xuống dưới, sau đó ánh mắt dừng trên ngực nàng.

Thiên Diệu lập tức chắn trước mặt Nhạn Hồi, dáng vẻ nghiêm túc đề phòng.

Thanh Quảng chân nhân chẳng màng để tâm tới thái độ thù địch của Thiên Diệu, ông ta chỉ cười nhẹ, tựa như phát hiện chuyện gì đó vô cùng hài hước: "Đúng là tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, không ngờ lại ở trong tầm với của ta mười năm."

Lời ông ta khiến Nhạn Hồi sửng sốt.

Thứ Thanh Quảng chân nhân muốn tìm...

"Niệm tình từng là đệ tử núi Thần Tinh, ta sẽ không đích thân lấy nội đan kia đâu." Thanh Quảng chân nhân mỉm cười chìa tay ra, "Nào, đưa cho ta. Ta chờ hai mươi năm rồi."

Ông ta muốn lấy nội đan trong tim Nhạn Hồi!

Thì ra người muốn lấy nội đan trong tim nàng không phải Tố Ảnh, mà là Thanh Quảng chân nhân!

Hai mươi năm trước Tố Ảnh mưu hại Thiên Diệu, Thanh Quảng chân nhân không chỉ là đơn thuần giúp Tố Ảnh trừ yêu, mà ông ta cũng có mưu đồ...

Nhạn Hồi bất giác ôm ngực lui lại một bước, Thiên Diệu nheo mắt, toàn thân lập tức nổi lên sát khí.

https://thuviensach.vn

Thanh Quảng bật cười lắc đầu, “Các ngươi giết được Tố Ảnh vì trong lòng cô ta quá nhiều tạp niệm, mong muốn quá nhiều, nhưng ta thì khác.” Ánh mắt Thanh Quảng lạnh đi, “Ta chỉ cần nội đan.”

Vừa dứt lời, thân hình ông ta biến mất tại chỗ, Nhạn Hồi hoàn toàn không nhìn thấy động tác của Thanh Quảng chân nhân, chỉ thấy Thiên Diệu phía trước nàng ngưng tụ trường kiếm trong tay, đỡ về phía bên trái, thân hình Thanh Quảng chân nhân chưa xuất hiện, vậy mà một lực đạo cực lớn đã đập lên kiếm Thiên Diệu.

Thiên Diệu nghiến răng, trán nổi gân xanh, toàn thân hắn nổi lửa, song pháp lực đã không còn đủ nữa, chỉ chống đỡ được trong thoáng chốc, lực đạo cực lớn kia liền đổi hướng, từ đỉnh đầu Thiên Diệu đè xuống, khiến hắn phải khuỵu một gối không thể nào đứng dậy.

Trước khi Nhạn Hồi phản ứng được, thì cũng đã bị một đạo pháp lực đánh mạnh lên người, khiến nàng bị bay đi va vào gốc cây to kia, làm gốc cây lõm một lỗ sâu.

Bụi đất nổ “ầm”, cơ thể Nhạn Hồi chầm chậm rơi xuống đất.

Nhạn Hồi ho sặc sụa, trong cổ họng lập tức trào máu tươi nóng hổi.

Lúc này thân hình Thanh Quảng chân nhân mới xuất hiện, ông ta nhẹ bước tới trước mặt Nhạn Hồi, từ trên cao nhìn xuống nàng, “Tự mình làm thì đâu cần phải chịu khổ như thế này chứ?”

Thiên Diệu nghe vậy gắng sức giãy giụa, ngọn lửa toàn thân hắn kháng cự sức mạnh đè xuống trên đỉnh đầu, có điều chỉ thoáng chốc sau, hắn lại một lần nữa bị sức mạnh đó đè bẹp.

Thanh Quảng phân tâm nhìn Thiên Diệu, “Thân là yêu quái bị lấy mất nội đan, cho dù là Yêu long ngàn năm thì đã sao?” Ông ta vừa dứt lời, áp

https://thuviensach.vn

lực trên đỉnh đầu Thiên Diệu lập tức tăng thêm, một tiếng rắc vang lên, không biết đoạn xương nào trong cơ thể Thiên Diệu bị gãy, hắn bị đè chặt dưới đất, Thanh Quảng chân nhân bật cười, "Chẳng qua cũng chỉ là con giun dưới tay ta thôi."

Nhạn Hồi tốn hết sức mới có thể ngước đôi mắt đã sưng không còn hình dạng của mình lúc này lên, nhìn Thiên Diệu thảm hại bên kia, lòng nàng ngổn ngang trăm mối.

Nàng nên trả nội đan cho Thiên Diệu, Thiên Diệu tìm được cơ thể, rõ ràng đã khôi phục như trước kia. Nếu hắn có nội đan, hôm nay đâu cần phải chật vật đến mức này, sao có thể bị Thanh Quảng chân nhân đả thương đến mức hoàn toàn không có sức phản kháng như vậy...

Thanh Quảng chân nhân không phí tâm tư nhìn Thiên Diệu nữa, ông ta quay đầu nhìn Nhạn Hồi: "Tiểu cô nương, vẻ mặt của ngươi hiện giờ là không phục sao?"

Nhạn Hồi cụp mắt không nói, Thanh Quảng cười cười: "Ngươi cũng không cần phải thấy ấm ức, mạng ngươi vốn dĩ cũng là trộm về, nếu không phải đồ đệ không ngoan Lăng Tiêu của ta không nghe lời, hai mươi năm trước ngươi đã có kết cuộc hôm nay rồi."

Tim Nhạn Hồi tựa như được câu này thắp sáng lên trong khoảnh khắc.

Là ý gì?

Hai mươi năm trước, Lăng Tiêu...

Lăng Tiêu cũng có liên quan tới chuyện của Thiên Diệu hai mươi năm trước sao? Hai mươi năm nay Lăng Tiêu đã làm gì để nàng không đến mức có kết cuộc hôm nay?

https://thuviensach.vn

Không chờ Nhạn Hồi suy đoán thêm.

Ngón tay Thanh Quảng ngưng tụ pháp lực, chuẩn bị cắm vào tim Nhạn Hồi, Nhạn Hồi nghiến răng, tay vốc một nắm cát dưới đất tạt vào mắt ông ta, tuy Thanh Quảng dùng pháp lực chắn lại cát bụi xộc tới, nhưng động tác trên tay thoáng khựng lại.

Nhạn Hồi thừa cơ lẻn sang một bên, trườn tới bên cạnh Thiên Diệu, nàng không hề do dự, giơ tay lên như muốn móc nội đan trong tim, trả lại cho Thiên Diệu.

Thiên Diệu trợn hai mắt, thấy vậy vừa kinh ngạc vừa tức giận: "Dừng tay!"

Thanh Quảng chân nhân cũng kinh ngạc, ông ta nheo mắt, thân hình trong phút chốc đáp xuống bên cạnh Nhạn Hồi, Nhạn Hồi vận pháp lực toàn thân muốn phản kháng. Cảm giác được khí tức của Nhạn Hồi, mắt Thanh Quảng chân nhân sầm xuống, ông đưa tay ngăn Nhạn Hồi vận công, không hề cho Nhạn Hồi cơ hội, "rắc" một tiếng bẻ gãy cánh tay nàng, cánh tay Nhạn Hồi vô lực thõng xuống, ông ta đưa tay bóp cổ nàng xách lên không trung, cả người nàng mềm nẫu như một miếng vải rách.

"Ngươi tu Yêu phú?" Giọng Thanh Quảng chân nhân hơi kỳ lạ, "Ai dạy cho ngươi?"

Nhạn Hồi không đáp, đầu ngón tay Thanh Quảng chân nhân siết lại.

Thiên Diệu nhìn rõ một loạt động tác này của Thanh Quảng chân nhân, hắn hận đến nghiến răng, vảy rồng xuất hiện trên mặt, hắn muốn hiện nguyên hình tại chỗ.

Thanh Quảng chân nhân phẩy tay áo còn lại, sức mạnh vô hình trong không trung lại đè chặt Thiên Diệu xuống đất, cho dù Thiên Diệu đã hóa

https://thuviensach.vn

rồng, nhưng cũng chỉ có gió thổi tung tóc và áo Thanh Quảng chân nhân.

Ông ta để mặc thanh long bên cạnh vùng vẫy thét gào, không nhìn lấy một lần, chỉ nói với Nhạn Hồi: "Ta không thích những kẻ hay giở trò với ta, nếu ngươi thật thà ta còn cho ngươi được toàn thây." Ngón tay ông ta dùng sức, sắc mặt Nhạn Hồi tức thì trở nên tím tái. Trên môi ông ta vẫn mỉm cười, trông như rất ôn hòa nhưng lại không có độ ấm, "Có điều ngươi không ngoan."

Ngón tay ông ta siết lại, tay kia đặt lên ngực Nhạn Hồi.

Tiếng rồng gầm của Thiên Diệu vang tận trời xanh, đột nhiên đuôi rồng vùng ra khỏi trói buộc của Thanh Quảng, quật vào không trung, hất tung Thanh Quảng đi. Vào lúc này, chiếc túi thơm tùy thân Thanh Quảng đeo bên eo bỗng dưng chiếu ra một luồng hào quang rực rỡ chói mắt.

Thiên Diệu bên kia dùng đuôi cuộn lấy Nhạn Hồi vừa rơi xuống, đột nhiên thấy trong hào quang bên cạnh Thanh Quảng xuất hiện một bóng người. Mang theo hơi gió tuyết, mượn lực đạo đòn của Thiên Diệu ban nãy, tung thêm cho Thanh Quảng một đòn, khiến ông ta lui xa thêm nữa.

Trong ánh sáng ngược, nhìn thấy bóng lưng người đó, Nhạn Hồi thất thần.

Lăng Tiêu...

Sao Lăng Tiêu lại ở đây...

"Ha..." Thanh Quảng chân nhân đứng lại, "Đồ nhi của ta bản lĩnh lớn quá nhỉ, ngay cả túi gấm cũng không trói nổi ngươi."

Lăng Tiêu không đáp lời Thanh Quảng, chỉ quay đầu nói với Thiên Diệu đang bảo vệ Nhan Hồi: "Đưa nó đi."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu rõ ràng cũng nghĩ vậy, khí tức toàn thân hắn nổi lên, song Thanh Quảng chân nhân bên kia lại cong môi cười: "Đi? Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu, trong tất cả các đệ tử của ta, ngươi là nghiêm túc nhất." Giọng Thanh Quảng khựng lại, "Nhưng cũng ngây thơ nhất." Ánh mắt ông ta đanh lại, "Các ngươi còn ai có thể đi?"

Nói xong, bốn phía nổi cuồng phong, cuốn thành một bức tường gió vây quanh gốc cây to, Thiên Diệu đành cuốn lấy Nhạn Hồi bảo vệ nàng bên trong, không thể di chuyển được nữa.

Lăng Tiêu quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo: "Sư phụ."

Thanh Quảng chân nhân lắc đầu: "Khi ngươi vì đồ đệ mình mà ra tay với ta, ta đã không dám nhận đồ đệ như ngươi nữa, san bằng hai đỉnh của núi Thần Tinh cũng đáng tiếc lắm."

San bằng hai đỉnh của núi Thần Tinh? Tin tức Yêu tộc nhận được trước đây, nói núi Thần Tinh bị người Yêu tộc tấn công... Thì ra là vì Thanh Quảng chân nhân và Lăng Tiêu đánh nhau sao...

Lăng Tiêu im lặng. Xưa nay hắn đã quen im lặng, trước mặt Nhạn Hồi cũng không nói nhiều, giờ đây cũng không có gì muốn nói. Hắn chỉ vung tay, dưới chân lập tức bùng lên pháp trận băng tuyết.

Thanh Quảng thấy vậy thì cười: "Thuật pháp của ngươi đều do ta dạy, ngươi đã bại dưới tay ta, ở trong túi gấm bao lâu nay mà ngươi còn thắng được sao?"

Lăng Tiêu không hề dao động, không nhìn về phía sau lấy một lần, chỉ vận động pháp thuật xông lên giao tranh với Thanh Quảng.

https://thuviensach.vn

Động tác của hai người quá nhanh, thân hình đều hóa thành ánh sáng, va đập khắp nơi trong bức tường gió, khiến pháp lực đánh thẳng vào bức tường.

Thiên Diệu quan sát khí tức lưu chuyển trong tường gió, cuối cùng phát hiện, mỗi lần Lăng Tiêu bị Thanh Quảng đánh bật ra, hắn đều va vào cùng một nơi trên tường, sức gió ở nơi đó cũng yếu hơn những nơi khác nhiều.

Lăng Tiêu... đang dùng sinh mệnh mình để mở đường sống cho họ.

Nhạn Hồi được Thiên Diệu cuốn chặt trong đuôi, nhưng nàng ngẩng đầu lên trời vẫn có thể nhìn thấy bóng Lăng Tiêu, hắn đang liều chết đấu với Thanh Quảng.

Giống như lần đầu nàng nhìn thấy Lăng Tiêu lúc nhỏ, hắn anh dũng cứu nàng từ tay yêu quái.

Giống một thiên thần, nhưng cũng tựa như trích tiên.

“Ngươi thật phiền phức.” Giọng Thanh Quảng bực bội, “Lãng phí quá nhiều thời gian của ta.”

Ông ta vừa dứt lời, tường gió bốn phía lập tức xoay chuyển nhanh hơn, dưới đất cũng xuất hiện nhiều lưỡi đao gió nhỏ tấn công Thiên Diệu, Thiên Diệu xoay người đỡ, đột ngột có một luồng gió lớn đánh mạnh lên đuôi hắn, Nhạn Hồi bị hất lên không trung.

Thanh Quảng vừa giao chiến với Lăng Tiêu vừa liếc nhìn, vung tay ném một lưỡi đao gió về phía Nhạn Hồi, nhắm thẳng vào tim nàng.

Thiên Diệu muốn cứu nhưng đã không kịp, giây phút ấy, thân hình Lăng Tiêu chuyển động, không hề do dự ôm lấy Nhạn Hồi vào lòng, lưỡi đao gió đâm vào lưng hắn, hốc mũi Nhạn Hồi lập tức ngửi thấy mùi máu tươi.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Nhạn Hồi mở to, cổ họng phát ra tiếng hít thở gấp gáp.

Bàn tay ôm Nhạn Hồi càng siết chặt hơn: "Đừng sợ."

So với an ủi, lời này giống như mệnh lệnh hơn, tựa như những lời vang lên bên tai nàng vô số lần trong mười năm qua: "Luyện nghiêm túc!", "Không được lười biếng!", "Không được đi đường tắt!"

Nhạn Hồi cảm thấy sống mũi cay cay.

Sức mạnh của lưỡi đao gió cực lớn. "Ầm" một tiếng, Lăng Tiêu ôm Nhạn Hồi từ không trung rơi mạnh xuống đất, khiến mặt đất lõm một hố to, trong hố, Lăng Tiêu vẫn đỡ bên dưới Nhạn Hồi.

Hắn ngồi dậy, nhìn Nhạn Hồi trong lòng rồi đứng lên, chắn trước mặt nàng, sống lưng thẳng tắp, cho dù sau lưng hắn đã đầm đìa máu tươi. Trường kiếm băng tuyết ngưng tụ trong tay, ánh mắt Lăng Tiêu xuyên qua bụi đất, lạnh lùng nhìn Thanh Quảng chân nhân trong không trung.

Cho dù đấu không lại, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc từ bỏ.

"Tại sao lại bảo vệ con?" Hơi thở Nhạn Hồi yếu ớt, nàng thì thào hỏi, "Người vẫn luôn bảo vệ con, đúng không?"

Không biết là không nghe rõ lời nàng hay không muốn đáp, Lăng Tiêu chỉ quay đầu nghiêng mặt nhìn nàng.

Nhạn Hồi bỗng cảm thấy mình có vô số câu muốn hỏi hắn, muốn nghe thấy câu trả lời ngay lập tức: "Tê Vân chân nhân là do người giết phải không, đại chiến Tiên Yêu cũng do người mưu tính phải không, trục xuất con ra khỏi sư môn thật ra để bảo vệ con phải không? Đánh gãy gân cốt của con không cho con tu luyện Yêu thuật cũng là để bảo vệ con phải không?"

https://thuviensach.vn

Nàng có rất nhiều câu muốn hỏi Lăng Tiêu, có rất nhiều đáp án muốn nghe từ miệng hắn...

Lăng Tiêu không nói một lời. Hắn quay đầu đi, tiên khí toàn thân bùng lên.

"Nhạn Hồi." Hắn nói: "Vi sư chưa từng hối hận vì nhận con làm đồ đệ."

Đồng tử Nhạn Hồi co lại.

Chỉ thấy hơi tuyết quanh người Lăng Tiêu quấn lấy hắn, biến hắn thành một thanh trường kiếm, xông thẳng về phía Thanh Quảng chân nhân, dứt khoát không hề quay đầu.

Trong không trung bừng sáng, Thiên Diệu cuốn đuôi rồng, quấn lấy người Nhạn Hồi đưa nàng xông vào nơi bị Lăng Tiêu va đập nên yếu nhất trên bức tường gió.

"Không..."

"Chờ đã!" Nhạn Hồi thất thanh hét lớn: "Chờ đã Thiên Diệu!"

Thiên Diệu đương nhiên không nghe theo lời nàng, sừng rồng đâm thủng bức tường gió, đưa Nhạn Hồi ra ngoài, trong lúc rời khỏi, khoảnh khắc cuối cùng nàng nhìn thấy, trong ánh sáng trắng chói lòa, thân hình Lăng Tiêu hoàn toàn tan biến.

Hắn dùng mạng mình tế, đổi lại cho nàng một cơ hội sống sót.

Sư phụ.

Tiếng sư phụ cuối cùng nàng vẫn chưa kịp gọi...

https://thuviensach.vn

Thật ra cho dù trải qua bao nhiêu chuyện, Nhạn Hồi vẫn muốn nói với Lăng Tiêu, mười năm trước và mười năm nay, nàng chưa bao giờ hối hận vì đã bái hắn làm thầy.

https://thuviensach.vn

100

Thiên Diệu phá bức tường gió, thân rồng cuốn lấy Nhạn Hồi, chật vật đáp xuống đất, thoáng sau, Nhạn Hồi nghe thấy sau lưng họ ầm ĩ một hồi, nàng ngoảnh đầu nhìn, thấy bức tường gió của Thanh Quảng chân nhân đã hoàn toàn tan biến, Thanh Quảng trong không trung đang ôm ngực, sắc mặt tái nhợt như bị trọng thương.

Còn Lăng Tiêu...

Đã biến mất.

Thanh Quảng chân nhân quay đầu, thấy Nhạn Hồi và Thiên Diệu vẫn còn đó, ánh mắt lập tức đanh lại, ông ta cười lạnh: "Lăng Tiêu tưởng liều chết với ta là có thể cứu được ngươi..." Vừa dứt lời, bên cạnh bỗng có một đạo yêu lực xông tới.

Quay đầu nhìn lại, là đại quân của Yêu tộc phất cờ tiến đến. Từ xa đã thổi tới một tầng yêu khí nặng nề.

Thiên Diệu dốc hết sức lực cuối cùng, lắc người hòa vào trong đại quân của Yêu tộc, khí tức toàn thân lập tức bị yêu khí dày đặc che lấp.

Thanh Quảng đã trọng thương, ông ta nheo mắt, không chần chừ thêm nữa, ánh sáng trắng bừng lên, Thanh Quảng cũng rời đi.

Đêm đó, tin tức Tiên Yêu đại chiến truyền khắp thiên hạ – kết giới kiên cố cuối cùng sau Tam Trùng sơn của giới tu đạo bị Yêu long Thiên Diệu công phá, đại quân của Yêu tộc tiến vào Trung Nguyên mấy mươi dặm. Thanh Quảng chân nhân trọng thương, Tố Ảnh chân nhân và Lăng Tiêu chân nhân mất tích trong chiến loạn.

https://thuviensach.vn

Giới tu đạo Trung Nguyên cả kinh.

Người của Yêu tộc vui mừng như điên, họ tự động xin ban thưởng cho Thiên Diệu và Nhạn Hồi, hai người liền trở nên vang danh trong Yêu tộc.

Song sau khi từ Trung Nguyên trở về, Nhạn Hồi và Thiên Diệu liền bế quan không ra ngoài.

Nhạn Hồi ngày ngày ngồi thiền trong phòng, cảnh tượng Lăng Tiêu hóa kiếm cứ hiển hiện trong đầu nàng mỗi giờ mỗi khắc, lời nói chưa từng hối hận vì nhận nàng làm đồ đệ cứ như ma chú xoay vần trong đầu nàng không tan.

Nàng vẫn không rõ sau khi mình rời khỏi núi Thần Tinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hay phải nói hai mươi năm trước... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vì cho dù đến khoảnh khắc cuối cùng, Lăng Tiêu cũng không hề tiết lộ nửa lời.

Có điều nàng biết, đối với Lăng Tiêu, hình như nàng luôn hiểu lầm...

Mấy ngày sau, Chúc Ly mang tin tới, nói người của Yêu tộc đưa về một Xà yêu đã tẩy tủy ở Trung Nguyên, Xà yêu nói có tin tức quan trọng muốn bẩm cáo với chư vị Vương gia, hơn nữa còn chỉ rõ muốn gặp hai người là Thiên Diệu và Nhạn Hồi.

Một Xà yêu đã tẩy tủy?

Sau khi nghe tin tức này, cuối cùng Nhạn Hồi cũng rửa mặt, bước ra khỏi căn phòng nhỏ.

Lúc gặp được Xà yêu, Nhạn Hồi ngây người: “Là ngươi!”

https://thuviensach.vn

Là Xà yêu yêu Tê Vân chân nhân... Khi Nhạn Hồi gặp Xà yêu này, nàng mới vừa bị trục xuất khỏi núi Thần Tinh, nàng còn vì y nên mới gặp Thiên Diệu. Chớp mắt, thời gian dường như trôi qua cũng chẳng được bao lâu, song những chuyện trải qua trong quãng thời gian này thật sự nói không tỏ, kể không hết...

Xà yêu thấy Nhạn Hồi, vẻ mặt vô cùng ung dung điềm tĩnh, y chỉ gật đầu với nàng, rồi gật đầu với Thiên Diệu sau lưng nàng, "Ta đến để nói chuyện núi Thần Tinh."

Thái tử trên chỗ ngồi nhíu mày: "Ngươi là một Xà yêu tẩy tủy tu tiên, nay lại mang Tiên khí đầy mình tới nói chuyện núi Thần Tinh với bổn vương? Trước tiên ngươi hãy nói thử tại sao bổn vương phải tin ngươi?"

Xà yêu im lặng nhìn Nhạn Hồi, Thiên Diệu sau lưng Nhạn Hồi lên tiếng: "Người này cũng coi như là cố nhân, hãy nghe y nói xem thử là chuyện gì."

Đại sảnh im lặng, lúc này Xà yêu mới lên tiếng: "Sau khi cách biệt với hai vị ở núi Đồng La, ta ở Trung Nguyên đã tẩy tủy tiến Tiên đạo, gia nhập núi Thần Tinh làm đệ tử ngoại môn. Sau đó được tiên nhân núi Thần Tinh đề bạt, vào được hai mươi tám đỉnh, trở thành đệ tử nội môn."

Mấy câu ngắn ngủi, tuy nhiên không khó để tưởng tượng gian nan trắc trở của y trong thời gian ấy, có lẽ không ít hơn so với quãng đường Nhạn Hồi đã đi qua trong thời gian rồi.

"Ta đã tra rõ nguyên nhân cái chết của Tê Vân chân nhân." Xà yêu vừa nói xong, chúng yêu trong đại sảnh bỗng xôn xao, vì ngoại trừ Thiên Diệu và Nhạn Hồi có mặt ở đây, không ai chắc chắn rằng Tê Vân chân nhân đã chết. Xà Yêu không đếm xỉa tới những người khác, chỉ nhìn Nhạn Hồi nói, "Tê Vân đúng là đã chết dưới tay Lăng Tiêu, nhưng kẻ đầu sỏ lại không phải là Lăng Tiêu." Trong mắt y đầy vẻ lạnh lẽo, "Là Thanh Quảng."

https://thuviensach.vn

“Mấy tháng trước, Tố Ảnh dâng cho Thanh Quảng một viên nội đan Cửu Vĩ Hồ yêu.”

Chúng yêu xôn xao, mắt Thái tử sầm xuống, không cần nói mọi người cũng biết viên nội đan Cửu Vĩ Hồ này là của Vân Hi công chúa.

“Sau khi Thanh Quảng có được nội đan, núi Thần Tinh bèn mở đại hội Tiên môn, chưởng môn các phái đều có mặt, có điều mục đích thật sự của đại hội đó là để Thanh Quảng chân nhân thanh trừ kẻ chống đối. Lúc đó Thanh Quảng đã muốn phát động đại chiến Tiên Yêu lần nữa.”

“Tại sao?” Nhạn Hồi không thể lý giải, “Tại sao ông ta lại muốn chính tay hủy hoại hòa bình không dễ gì có được năm mươi năm trước?”

Vẻ mặt Xà yêu lãnh đạm, “Nhớ lại tâm pháp của núi Thần Tinh các người đi, sư phụ các người dạy dỗ môn đồ thế nào, muốn Tiên Yêu hòa bình thì có nói Yêu là ác không?”

Lòng Nhạn Hồi đau nhói, cách dạy dỗ đồ đệ của các sư phụ núi Thần Tinh bao năm nay, và còn thái độ của các đệ tử tiên môn đối với yêu quái trong thoáng chốc xuất hiện toàn bộ trong đầu nàng. Theo lời Xà yêu mà suy nghĩ kĩ lại, nếu có người cố ý dùng cách này giáo dục đệ tử tu tiên. Vậy... há chẳng phải đây là tín hiệu chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào sao...

Càng nghĩ kĩ càng khiến Nhạn Hồi cảm thấy rét lạnh.

Thật ra... Thanh Quảng chân nhân vốn không muốn hòa bình năm mươi năm, ông ta chỉ muốn nghỉ ngơi năm mươi năm để chuẩn bị chiến đấu...

“Tê Vân chưởng quản một trong ba đại Tiên môn, nhưng không đồng ý cách làm của Thanh Quảng, lúc đó Thanh Quảng đã bế quan, mượn nội đan Cửu Vĩ Hồ để tu luyện công pháp. Mọi chuyện đều do Lăng Tiêu ra mặt thương nghị với Tê Vân, cuối cùng Tê Vân và Lăng Tiêu tranh chấp, lúc đó

https://thuviensach.vn

Tố Ảnh muốn trừ đi Tê Vân để diệt hậu hoạn. Cuối cùng Lăng Tiêu và Tố Ảnh liên thủ đả thương Tê Vân, Lăng Tiêu thi chú thuật với Tê Vân, để Tê Vân quên đi quá khứ, trở thành người ngốc nghếch, do đó mới khiến Tố Ảnh tha cho Tê Vân một mạng." Xà yêu khựng lại, "Chỉ là không ngờ cuối cùng là chúng ta bắt Tê Vân nhớ lại quá khứ, dẫn đến chú thuật phát tác..."

Chúng yêu trong đại sảnh nghe chuyện này đều mơ mơ hồ hồ, song Nhạn Hồi lại vô cùng rõ ràng, là Thanh Quảng đứng sau chỉ đạo, lúc ra lệnh làm tiếp chuyện này, Tố Ảnh muốn giết Tê Vân, còn Lăng Tiêu lựa chọn thả Tê Vân đi.

Nhạn Hồi ngây người một lúc, "Làm sao... ngươi biết những chuyện này..."

"Mới mấy hôm trước, sư phụ nhận ta làm đệ tử nội môn của núi Thần Tinh chết trên chiến trường, trước lúc trút hơi tàn, ông ấy đã cho ta biết những chuyện này. Lúc đó ông ấy say rượu ngủ sau núi đá, vô tình bắt gặp chuyện Lăng Tiêu và Tố Ảnh làm với Tê Vân chân nhân, nên Tố Ảnh cũng muốn giết ông ấy, cũng là Lăng Tiêu giữ mạng cho ông ấy. Đời này ông ấy vốn không định công bố chuyện này, chỉ là đến cuối cùng lại cảm thấy thẹn với Tê Vân, thẹn với đạo nghĩa trong lòng."

Xà yêu mặc kệ vẻ mặt Nhạn Hồi thế nào, tiếp tục nói: "Nếu các người không tin lời ta thì có thể đối chiếu với những chuyện xảy ra sau đại hội tu tiên của núi Thần Tinh, sau đó Trung Nguyên truy bắt một số lượng lớn Hồ yêu, nghe nói là có môn phái trong giang hồ muốn dùng máu Hồ yêu luyện đan cho vương tôn quý tộc sử dụng."

Chuyện này Nhạn Hồi đích thân trải nghiệm, nguyên nhân hậu quả nàng rõ hơn ai hết.

"Sau khi bắt được Hồ yêu, người tu đạo móc hết nội đan Hồ yêu, vận chuyển tất cả về núi Thần Tinh, còn sau khi đến núi Thần Tinh, không ai

https://thuviensach.vn

biết rõ nội đan đi về đâu. Đó là vì nội đan đã tiến hóa thành công pháp của Thanh Quảng, giúp ông ta tinh tiến thêm một tầng nữa."

"Không ngờ đại chiến Tiên Yêu lại nổ ra sớm hơn, Thanh Quảng đang tu luyện đến lúc then chốt, phải bế quan không thể ra ngoài, cần một số lượng lớn nội đan yêu quái trợ giúp. Do đó Tố Ảnh đã đưa người đột ngột tấn công Yêu tộc canh giữ Tam Trùng sơn để lấy nội đan."

Phải rồi...

Mỗi một chuyện, mỗi một sự kiện đều trùng khớp...

"Thế nhưng trước đó không lâu, không biết tại sao Lăng Tiêu từ bên ngoài trở về, bỗng đột ngột tấn công Thanh Quảng đang bế quan, khiến Thanh Quảng chưa tu thành công pháp đã buộc phải xuất quan."

Nhạn Hồi biết tại sao Lăng Tiêu lại bỗng dưng làm vậy.

Vì trước đó nàng bị Tố Ảnh bắt đi, sau khi Lăng Tiêu cứu nàng từ chỗ Tố Ảnh, người muốn nàng tới Tiên đảo ngoài biển lánh nạn... người muốn nàng... giữ được nội đan trong ngực, người biết Thanh Quảng muốn lấy nội đan của nàng, bởi vậy mới bảo nàng lánh nạn, bảo nàng trốn đi. Vậy mà nàng...

Không chịu đi.

Thế nên Lăng Tiêu đã đi, Lăng Tiêu đi tấn công sư phụ mình, liều chết đấu với Thanh Quảng để bảo vệ đệ tử ở phương xa chẳng biết gì, nhưng vừa quật cường lại vừa cố chấp của mình.

Lúc Lăng Tiêu bắt nàng ra Tiên đảo ngoài biển, Nhạn Hồi còn từng hỏi Lăng Tiêu - "Chân nhân có còn quan tâm tới đồ đệ của mình không?"

https://thuviensach.vn

Người có quan tâm không?

Có.

Cho dù đến cuối cùng, người bỏ lại tất cả không lời giải thích, chỉ nói duy nhất một câu, chưa bao giờ hối hận vì nhận nàng làm đồ đệ.

Cho dù trước đây nàng từng mơ hồ yêu người, ái mộ người, khiến người chịu nhục, khiến người khó xử, làm nhiều việc khiến người đau lòng, nói những lời khiến người tổn thương.

Thế nhưng người chưa từng hối hận vì nhận nàng làm đồ đệ.

Nhạn Hồi đột nhiên đứng không vững nữa, may nhờ Thiên Diệu phía sau âm thầm đỡ nàng.

Xà yêu còn nói gì đó nhiều lắm, chỉ là Nhạn Hồi không nghe lọt câu nào, tai nàng ong lên, mơ hồ được Thiên Diệu dìu về phòng mình, trước khi đóng cửa phòng cũng không nhìn Thiên Diệu lấy một lần.

Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt Thiên Diệu vẫn dừng trên mặt mình, có lo lắng, có im lặng chịu đựng, song nàng không thể nào lệnh cho miệng mình nói với Thiên Diệu rằng "Không sao đâu, ta không sao, đừng lo lắng."

Nàng thất thần không điều khiển nổi cơ thể, hành động, thậm chí vẻ mặt của mình.

Thất thần đi vào trong phòng, ngây ngốc đến mức va vào kệ sách phía trước, kệ sách lung lay đổ ụp lên người nàng, bên cạnh có một bàn tay vươn ra đỡ cả kệ sách lại, để nó quay về vị trí cũ, nhưng sách trên kệ và bình hoa trang trí bên trên lại rơi xuống hết.

https://thuviensach.vn

Một tràng âm thanh hỗn loạn vang lên.

Nhạn Hồi vô thức cúi đầu, nhìn thấy trên đống sách bừa bộn có một lá thư chầm chậm bay ra, bên trên viết ba chữ lớn "Gởi Nhạn Hồi", còn bên dưới dùng chu sa ký hai chữ rất nhỏ: Thiên Sóc.

Phụng Thiên Sóc...

Trong tâm trí hỗn loạn của Nhạn Hồi liền xuất hiện một cảnh tượng, hôm đó nàng và Phụng Thiên Sóc ước định, nàng giúp Phụng Thiên Sóc đưa Huyền Ca đi, sau khi sự việc thành, Phụng Thiên Sóc phải cho nàng biết toàn bộ mưu đồ và kế hoạch của Lăng Tiêu.

Phụng Thiên Sóc đồng ý.

Sau đó...

Đây là thư hắn gởi tới? Trong thư này là... tất cả mọi thứ về Lăng Tiêu?

Nhạn Hồi mím môi, cơ hồ không chờ nổi nữa mà quỳ xuống, mặc kệ đầu gối mình đè lên mảnh sứ vỡ bên dưới bị đâm rách da chảy máu.

Lòng Thiên Diệu lạnh buốt, hắn đưa tay muốn ôm lấy Nhạn Hồi, thấy Nhạn Hồi đang đọc thư, toàn thân không kiềm được run lên bần bật, sắc mặt cũng dần dần trở nên tái nhợt...

https://thuviensach.vn

101

Mãi đến hôm nay Nhạn Hồi mới phát hiện, thì ra trước đây mình đã bỏ qua rất nhiều vấn đề.

Vấn đề quan trọng và cơ bản nhất trong đó chính là, nàng có vảy Hộ Tâm và nội đan của Thiên Diệu. Nhưng tại sao hai thứ này lại ở trong người nàng, chúng không thể do Thiên Diệu đánh văng ra rồi sau đó bay thẳng vào tim nàng được. Thế gian này nào có chuyện trùng hợp đến vậy...

"Thiên Diệu, chàng biết không..." Nhạn Hồi ngồi trên giường, Thiên Diệu kéo quần nàng lên, giúp nàng gắp mảnh sứ vỡ đâm vào đầu gối. Nghe Nhạn Hồi lơ đễnh hỏi sau khi đọc thư xong, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Tuy ánh mắt Nhạn Hồi dừng trên mặt hắn, song không biết nàng đang xuyên qua hắn nhìn về nơi nào. Sắc mặt trông rất thê lương, ánh mắt vô hồn, nàng chỉ vô thức lẩm bẩm, vô thức tìm người để giải bày.

"Nội đan của chàng, vảy Hộ Tâm của chàng và còn cả cái mạng của ta, tất cả đều do sư phụ nhặt về." Nàng nói, "Hai mươi năm trước, người đã đặt vảy Hộ Tâm và nội đan của chàng vào ngực ta, khi đó ta sắp bị mẹ mình vứt bỏ. Người đã cứu ta một mạng, người nhất thời động lòng trắc ẩn cứu ta một mạng..."

Nàng nghĩ đến đâu thì nói đến đó, câu chữ rối loạn, tuy nhiên Thiên Diệu vẫn hiểu rõ ý nàng.

"Hai mươi năm trước chàng đấu với Tố Ảnh và Thanh Quảng. Lúc đó Thanh Quảng duy trì trận pháp, còn Tố Ảnh phanh thây chàng. Khi chàng ném nội đan và vảy Hộ Tâm của mình ra, Lăng Tiêu cũng có mặt ở đó,

https://thuviensach.vn

Thanh Quảng lệnh cho người đi tìm, người đã tìm được. Nhưng trên đường về người đã gặp ta, vì tim có khiếm khuyết bẩm sinh nên sắp bị mẹ vứt bỏ, người đã dùng vảy Hộ Tâm bù đắp chỗ khuyết của tim ta, dùng nội đan duy trì mạng sống của ta...”

Nhạn Hồi bỗng nhớ lại rất lâu trước đây, khi nàng còn rất nhỏ, người cha sâu rượu của nàng thường nhắc đi nhắc lại rằng, nàng là người “có phúc, may mắn”. Thuở ấy Nhạn Hồi không hiểu, nàng chỉ thầm nghĩ số mình vướng phải một người cha sâu rượu như vậy thật quá đỗi bất hạnh.

Tuy nhiên hiện giờ nàng đã hiểu, cha nàng nói đúng, nàng có phúc, nàng rất may mắn.

Vì rõ ràng lúc nàng sắp chết lại có một tiên nhân đi ngang qua ban ơn, tình cờ cứu được nàng. Cũng như mười năm sau, Lăng Tiêu lại tới thôn nàng để trừ yêu, cứu được nàng khi đó còn chưa hiểu chuyện.

Sau đó cảm nhận được nội đan của Thiên Diệu trong tim nàng dần phát ra yêu khí theo thời gian nàng trưởng thành, người lại động lòng trắc ẩn nhận nàng làm đồ đệ, dạy nàng tiên pháp khắc chế yêu khí trong tim, để mười năm qua dù nàng ở núi Thần Tinh cũng không bị Thanh Quảng nhận ra manh mối, không bị móc tim, cũng không phải bỏ mạng thê thảm.

Để nàng không phải nay đây mai đó, bảo vệ nàng bình yên vô sự.

Lời Lăng Tiêu từng nói, người đã làm được.

Người đả thương Tê Vân chân nhân vì muốn cứu mạng bà ấy.

Người mưu tính đại chiến Tiên Yêu vì muốn bày kế ngăn cản từ bên trong.

https://thuviensach.vn

Người đánh nàng chín chín tám mươi mốt roi vì nếu tu luyện Yêu pháp sẽ khiến nội đan của Thiên Diệu trong tim nàng thức tỉnh, Tố Ảnh và Thanh Quảng sẽ nhận ra long khí mà lấy mạng nàng. Người sợ mình không bảo vệ được nàng...

Người hiểu rằng nếu nàng biết những chuyện này nhất định sẽ rất đau lòng, cho nên từ đầu đến cuối người đều im lặng không nói. Dù có phải trừ yêu nhưng người vẫn luôn là vị tiên nhân từ bi, người luôn giấu sự dịu dàng ở tận đáy lòng. Cho dù có chết cũng một mình gánh vác tất cả.

Nhạn Hồi siết tay lại, mãi đến khi lòng bàn tay bị móng đâm tới rách da, chảy máu.

Thiên Diệu im lặng băng bó đầu gối cho Nhạn Hồi xong, ngước lên nhìn lòng bàn tay Nhạn Hồi, lại thấy vẻ mặt ngơ ngẩn mất hồn, ánh mắt thê lương ủ dột của nàng, hắn không thể thốt ra được lời an ủi. Hắn đưa tay muốn nắm lấy tay Nhạn Hồi, muốn cho nàng hơi ấm, dù chỉ là đôi chút. Thế nhưng hắn phát hiện mình bỗng... không cách nào nắm được tay nàng.

Hắn xấu hổ không dám chạm vào nàng. Vì hắn chưa bao giờ có cảm giác thất bại nặng nề đến vậy.

Cảm thấy thất bại từ lúc đấu với Thanh Quảng một cách bất lực. Cũng cảm thấy thất bại vì bây giờ hắn hoàn toàn không thể nào chạm vào nội tâm của nàng.

Hắn thậm chí cảm thấy lúc này đây, khi ở trước mặt Nhạn Hồi, so với vị sư phụ đã âm thầm làm rất nhiều việc cho nàng, hắn thật sự vừa vô dụng lại vừa...

Bỉ ổi.

Phải, bỉ ổi.

https://thuviensach.vn

Kẻ ban đầu một lòng một dạ muốn lấy vảy Hộ Tâm và nội đan của Nhạn Hồi là hắn, coi Nhạn Hồi là công cụ phá trận để tùy tiện lấy máu cũng là hắn, lừa Nhạn Hồi rằng trong tim nàng chỉ có vảy Hộ Tâm cũng là hắn, dụ dỗ Nhạn Hồi học Yêu thuật Yêu pháp cũng là hắn.

Từ trước tới giờ, hắn luôn tính kế nàng, lợi dụng nàng, khiến nàng phải rơi vào khốn cảnh nguy hiểm tới tính mạng.

Vậy mà Nhạn Hồi luôn vì nghĩa quên mình mà cứu hắn, bảo vệ hắn, ở bên hắn.

Còn hắn lại không làm gì được cho nàng. Thậm chí vào giờ phút này, hắn vụng về đến mức ngay cả một lời an ủi cũng không thể nào thốt ra được.

Người như hắn có tư cách gì để chạm vào nàng...

"Thiên Diệu..." Nhạn Hồi ôm mặt, chán nản rã rời, "Chàng để ta ở một mình đi."

Phải, hắn nên để nàng một mình, vì cho dù có ở bên cạnh nàng, hắn cũng không làm gì được.

Ra khỏi phòng rồi khép cửa, trước khi cánh cửa hoàn toàn đóng lại, Thiên Diệu không nhịn được lén quay đầu nhìn vào trong. Hắn nhìn thấy Nhạn Hồi ban nãy cho dù giọng đã khản đặc cũng không khóc thành tiếng, lúc này đây khi ở trong căn phòng không người, nàng ôm mặt, đôi vai khẽ run.

"Két" một tiếng, cửa phòng khép lại, Thiên Diệu cụp mắt, nhất thời cảm thấy oán hận sự bất lực của mình, oán hận hơn cả lúc bị Tố Ảnh phản bội hai mươi năm trước.

https://thuviensach.vn

Hắn siết chặt tay, thân hình trong phút chốc đã đến bên Vương cung Thanh Khâu. Trước gốc cây to nơi Quốc chủ ở, Thiên Diệu bị Hồ yêu canh cửa cản lại, có điều trước khi Hồ yêu lên tiếng, cửa lớn Vương cung kêu một tiếng rồi mở ra, giọng Quốc chủ Thanh Khâu từ bên trong truyền tới: "Cho hắn vào." Không hề bất ngờ, dường như đã liệu được Thiên Diệu sẽ tìm tới mình.

Bước vào Vương cung Thanh Khâu, Thiên Diệu nhìn thấy Quốc chủ đang ngồi trên Vương tọa, ánh nắng bên ngoài chiếu rọi ở nơi đó, nhất thời khiến dung mạo của Quốc chủ trở nên mơ hồ. Trong ánh nắng, dường như Quốc chủ có thể sẽ vũ hóa thành tiên bất kỳ lúc nào.

Thiên Diệu đi thẳng vào vấn đề, "Năm mươi năm trước ngài đấu với Thanh Quảng, có biết năng lực ông ta thế nào không?"

Quốc chủ Thanh Khâu cũng không úy kỵ mà nói thẳng, "Không có nội đan thì ngươi không thể so với ông ta."

Thiên Diệu siết chặt tay, "Trừ điều này ra." Hắn nói, "Có cách nào khác, hay ngài và ta hợp tác..."

Lần này Quốc chủ nhẹ xua tay ngắt lời Thiên Diệu, ông đứng dậy, chậm rãi bước tới trước mặt Thiên Diệu, "Ngươi có biết năm mươi năm trước, tại sao Yêu tộc phải lui về vùng đất Tây Nam hẻo lánh ngoài Tam Trùng sơn không?"

Quốc chủ Thanh Khâu vừa dứt lời, Thiên Diệu liền im lặng.

Năm mươi năm trước tuy người ngoài nghe đồn Quốc chủ Thanh Khâu và Thanh Quảng chân nhân giao tranh, đôi bên lưỡng bại câu thương không phân cao thấp, nhưng sự thật lại là...

https://thuviensach.vn

Thắng làm vua thua làm giặc.

“Trận chiến năm mươi năm trước, Thanh Quảng bị trọng thương, người tu đạo cũng không còn sức tiếp tục, do đó đã phân chia ranh giới, tạm giữ hòa bình năm mươi năm.” Quốc chủ nói, “Ta nghe nói trong năm mươi năm này, Thanh Quảng nhờ nội đan tu luyện, lại có thêm linh khí của núi Thần Tinh, thế nên công pháp tinh tiến vô cùng. Còn Thanh Khâu ở phía Tây Nam hẻo lánh, linh khí ít ỏi, thời gian năm mươi năm đối với ta tuy không dài, song về mặt tu luyện công pháp cũng đủ để kéo dài khoảng cách.”

Quốc chủ Thanh Khâu ngừng lại rồi quay sang nhìn Thiên Diệu, “Công pháp mà Thanh Quảng tu luyện năm mươi năm trước cần một lượng lớn nội đan để hỗ trợ, để tu được tầng cuối cùng thì cần phải có một đại nội đan cực mạnh. Ngươi có biết vì sao năm mươi năm trước Thanh Quảng thậm chí bằng lòng mạo hiểm để lấy nội đan của ta, tuy nhiên lại chưa từng có ý đồ với ngươi không?”

Năm mươi năm trước, tuy Thiên Diệu chưa xuất hiện trong đại chiến Tiên Yêu, có điều nếu Thanh Quảng muốn tìm hắn cũng không phải không được. Sở dĩ Thanh Quảng chọn dây vào Quốc chủ Thanh Khâu mà lại chưa từng tìm đến kẻ đơn độc là hắn...

Thiên Diệu cụp mắt, nhớ lại hôm giao thủ ngắn ngủi với Thanh Quảng, đáy mắt hắn khẽ động: “Ngũ hành của hắn là Mộc. Hắn tu pháp thuật hệ Mộc.”

Còn Ngũ hành của Thiên Diệu là Hỏa, tu luyện ngàn năm, trong long khí mênh mông là nhiệt khí nóng bỏng vô hạn, chính là khắc tinh trời sinh của Thanh Quảng.

“Trên thế gian này không còn ai thích hợp đấu với Thanh Quảng như ngươi.” Quốc chủ Thanh Khâu nói, “Nếu năm mươi năm trước không có

https://thuviensach.vn

pháp thuật băng tuyết của Quảng Hàn môn cản đường, Thanh Quảng chắc chắn sẽ thua nếu đấu với ngươi."

Chỉ là năm mươi năm trước, Thiên Diệu không hề có ý tham dự vào tranh đấu của thế gian. Hắn tu luyện ngàn năm, trên thế gian có chiến loạn nào chưa từng trông thấy. Lúc đó hắn chỉ một lòng tu hành, chờ có ngày được phi thăng lên Thượng giới, cho rằng chuyện thế gian không liên quan đến mình.

"Yêu long Thiên Diệu." Quốc chủ Thanh Khâu đi tới trước mặt Thiên Diệu, đưa ngón tay chỉ vào tim hắn, "Tất cả đều cần có nội đan của ngươi."

Thiên Diệu cụp mắt, "Chỉ có điều này là... không được."

Quốc chủ Thanh Khâu lặng thinh thu tay lại.

"Còn bất kỳ cách nào khác cũng đều có thể."

Quốc chủ Thanh Khâu im lặng một đoạn, cuối cùng mới nói, "Nếu không có nội đan của mình thì hãy tìm nội đan của người khác thay thế đi. Phía Nam của Thanh Khâu có một động Ma, trong đó là sào huyệt của tộc Ma xà, năm mươi năm trước chúng không chịu thuần phục tộc Thanh Khâu ta. Năm mươi năm nay tộc ta nhiều lần chinh phạt khắp rừng sâu, tiêu diệt hết những kẻ không thần phục, đến nay chỉ còn Xà vương sống tạm trong động Ma phức tạp đó. Nội đan của hắn chắc sẽ phù hợp với ngươi."

Thiên Diệu nghe vậy thì gật đầu không do dự, "Ta đi lấy."

"Xà vương kia gian ác xảo trá, cho dù là mấy đứa con trai của ta cũng không làm gì được gã, trong động Ma lại càng hiểm ác, ngươi không có nội đan chưa chắc có thể đấu lại gã."

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu xoay người bỏ đi, chỉ để lại một câu hờ hững trong đại điện: "Nếu ngay cả gã cũng không đấu lại thì ta không cần quay về nữa."

Quốc chủ Thanh Khâu nhìn theo bóng hắn, "Trị lành chân rồi hẳn đi." Nói xong, Quốc chủ Thanh Khâu biến mất.

Còn Thiên Diệu trước khi ra cửa thì dừng bước, bắp chân có cảm giác đau nhói như bị xé rách. Sau khi từ Trung Nguyên trở về Thanh Khâu, cơn đau này vẫn luôn tồn tại, lúc Thiên Diệu bị Thanh Quảng chân nhân đè xuống đất hôm đó đã khiến xương bị gãy, trên vết thương ấy có pháp lực của Thanh Quảng chân nhân.

Mấy hôm nay hắn ở bên Nhạn Hồi nên quên xử lý vết thương của mình, còn ai đó cũng quên chú ý đến hắn…

https://thuviensach.vn

102

Từ suối băng trở về nơi ở, Thiên Diệu đi vòng tới trước cửa viện của Nhạn Hồi rồi nhìn vào bên trong. Hắn không định vào, nhưng lại thấy Huyễn Tiểu Yên và Chúc Ly đang nằm bò trên cửa sổ phòng Nhạn Hồi nhìn vào trong.

Chúc Ly hỏi Huyễn Tiểu Yên: "Huyễn thuật của ngươi có tác dụng không?"

Huyễn Tiểu Yên đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, nó cũng nhoài người nằm trên cửa sổ với thiếu niên Chúc Ly, tựa như một đôi thanh mai trúc mã. Huyễn Tiểu Yên nghe Chúc Ly chất vấn, nó không phục hứ một tiếng: "Ta đã trở nên lợi hại lắm rồi nhé, chỉ bàn về Huyễn thuật thôi, nói không chừng ta còn có thể mê hoặc được Quốc chủ của ngài nữa đó. Hiện tại ta đang thi triển Huyễn thuật để chủ nhân quay lại lúc vui vẻ nhất, nhất định cô ấy sẽ nghỉ ngơi trong mơ thật tốt."

"Ngươi cho cô ấy mơ thấy gì?"

Giọng nói Thiên Diệu thình lình vang lên sau lưng, hai người đang nằm bò trên cửa sổ giật mình, thấy vẻ mặt Thiên Diệu nghiêm túc, Huyễn Tiểu Yên hơi hoảng sợ, vô thức trốn ra phía sau Chúc Ly: "Thì… là cảnh tượng rất lâu về trước, lúc chủ nhân được Lăng Tiêu chân nhân cõng về núi Thần Tinh… đi trong rừng cây, bên cạnh còn có đại sư huynh cô ấy đi theo…"

Thiên Diệu thoáng im lặng.

"Chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy mộng đẹp của chủ nhân." Nói xong nó kéo Chúc Ly chuồn mất.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu im lặng đứng đó một hồi, cuối cùng cất bước, đẩy cửa vào phòng Nhạn Hồi. Hắn ngồi bên giường, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn rõ mặt nàng. Dường như nàng thật sự mơ thấy những điều rất đẹp đẽ, khóe môi khẽ cong lên, gương mặt tái nhợt cả một ngày cuối cùng cũng có chút huyết sắc.

Trong mơ nàng rất yên lòng.

Thiên Diệu không kiềm được, đặt tay lên ngực Nhạn Hồi, vảy Hộ Tâm và nội đan ở đó đáp lại hắn, trái tim trong ngực hắn chợt có cùng chung nhịp đập với trái tim nàng. Khoảng khắc nhắm mắt lại, trong đầu Thiên Diệu cũng xuất hiện cảnh tượng trong mơ của nàng.

Nhạn Hồi đang được Lăng Tiêu cõng trên lưng. Nàng ngoan ngoãn nằm trên lưng Lăng Tiêu, đầu vắt lên vai hắn, để mặc hắn cõng mình đi về phía trước, còn bên cạnh hắn là thiếu niên Tử Thần đi theo suốt dọc đường, chỉ cần Nhạn Hồi nghiêng đầu, Tử Thần bên cạnh sẽ dịu dàng cười nhẹ với nàng: “Sư muội, sắp tới núi Thần Tinh rồi.”

Nhạn Hồi không đáp, Tử Thần cũng không trách nàng.

Dường như họ đang đi trên một con đường vô tận, cây xanh trước mặt và mặt đất màu nâu dần nhạt màu, phía trước là một mảng ánh sánh trắng.

Thiên Diệu rút tay lại, mở mắt ra, cảnh tượng trong đầu lập tức biến mất, màn đêm vẫn tĩnh mịch, Nhạn Hồi nằm trên giường, có điều khóe mắt khẽ cong của nàng ươn ướt, nương theo ánh trăng bên ngoài trông sáng lấp lánh.

Thiên Diệu cong ngón tay, khẽ khàng lau giọt lệ trên khóe mắt nàng.

Hắn đi ra khỏi phòng, một mình đứng trong sân một lúc, dáng vẻ hắn dưới ánh trăng rất cô độc lẻ loi.

https://thuviensach.vn

Hôm sau lúc Nhạn Hồi tỉnh giấc, Huyễn Tiểu Yên đang ngồi bên giường nhìn nàng: "Chủ nhân, cô ngủ có ngon không?"

Nhạn Hồi tỉnh táo lại, biết những gì mình thấy tối hôm qua chỉ là ảo ảnh trong mơ, nàng thoáng im lặng, sau đó ngồi dậy: "Mộng đẹp lắm."

Huyễn Tiểu Yên vui vẻ nói: "Vậy tối nay em tiếp tục bố trí huyễn cảnh cho cô được không, tối qua trong mơ cô rất vui."

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không cần đâu."

"Tại sao?" Huyễn Tiểu Yên rất lấy làm khó hiểu, "Trước đây em muốn cho cô gặp đại sư huynh của cô trong mơ nhưng cô lại không chịu, rõ ràng làm vậy có thể khiến cô nhẹ nhõm hơn một chút mà…"

Bởi vì trong mơ càng tốt đẹp bao nhiêu, thì hụt hẫng do hiện thực mang đến sau khi tỉnh lại sẽ càng mãnh liệt bấy nhiêu. Nhạn Hồi bước xuống giường, "Ta sẽ ổn thôi, có điều phải cần một khoảng thời gian."

Nàng vừa mang giày xong, Chúc Ly đứng ở cửa đã bước vào, "Có một nữ đệ tử của núi Thần Tinh tới tìm cô." Chúc Ly nói, "Là người trước đây tới giết cô nhưng bị bắt đó."

Nhạn Hồi ngây người.

Tử Nguyệt…

Dù thế nào Nhạn Hồi cũng không ngờ sẽ gặp nàng ta vào lúc này, cả người Tử Nguyệt bê bết, khuôn mặt nhếch nhác, không giống như vị sư tỷ kiêu ngạo lúc ở núi Thần Tinh nữa, ánh mắt nàng ta u tối, vẩn đục hơn trước rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Khi gặp Nhạn Hồi, nàng ta không cười cũng không làm ầm ĩ, chỉ nhìn Nhạn Hồi một lúc, cũng giống như Nhạn Hồi đang quan sát nàng ta.

“Sao tỷ lại tới đây?” Nhạn Hồi hỏi.

“Ta biết sư phụ chết rồi.”

Nhạn Hồi siết tay lại, sau khoảng khắc lòng nhói đau, nàng cũng đoán được dụng ý của Tử Nguyệt nên khàn giọng nói: “Cho dù tỷ tin hay không, sư phụ không phải do ta giết, cũng không liên quan tới Thiên Diệu, là…”

“Thanh Quảng.” Tử Nguyệt cụp mắt, “Ta biết.”

Nhạn Hồi sửng sốt, nàng thấy Tử Nguyệt lấy từ tay áo ra một ống quyển nhỏ, đưa cho Nhạn Hồi: “Sau khi sư phụ đi, tin tức đã truyền về núi Thần Tinh, lúc bọn ta giúp sư phụ dọn phòng đã phát hiện cái này.”

Nhạn Hồi im lặng đón lấy ống quyển, nhẹ nhàng mở ra.

“Đây là thời gian Thanh Quảng cần một số lượng lớn nội đan, bắt đầu từ hai mươi năm trước đến giờ.” Tử Nguyệt nói, “Lúc đầu ta không biết đây là gì, ta giao nó cho Thanh Quảng đang trọng thương khi ông ta trở về, nhưng suýt chút đã bỏ mạng tại chỗ. Là các sư muội liều chết cứu giúp nên ta mới thoát khỏi núi Thần Tinh, trên đường có người của Thất Tuyệt đường cho ta biết mưu kế của sư phụ mười năm nay…”

Nhạn Hồi càng sửng sốt, “Người của Thất Tuyệt đường… tại sao lại…”

“Thời gian này muội không ở Trung Nguyên nên không biết, tin tức liên quan tới việc Tiên tôn của núi Thần Tinh dùng nội đan yêu vật tu luyện pháp thuật đã truyền khắp giang hồ, người tu đạo ai nấy đều hốt hoảng, cho dù là người mới nhập môn cũng biết, dùng nội đan yêu vật tu luyện chính là tu tà. Có điều mọi người sợ Tiên tôn nên không dám nói trước mặt núi Thần

https://thuviensach.vn

Tinh thôi, trước đó ta cũng vô cùng tin tưởng Tiên tôn, mãi đến khi chuyện thành ra như bây giờ…”

Sau khi Lăng Tiêu chết, Thất Tuyệt đường dùng cách tung tin đồn, dần dần công bố chuyện của Thanh Quảng để cả thiên hạ đều biết. Cách tung tin này thật sự phải nói là rất hiểm…

Tin đồn lan truyền thường hay bị khuếch trương, so với cách thức công bố quang minh chính đại, lén lút tiết lộ chút tin tức như vậy rồi để người ta suy đoán, bàn luận về nhân vật trong lời đồn, thì sự tổn hại mới có thể lớn nhất. Thanh Quảng chân nhân dù sức có mạnh đến đâu cũng không che nổi miệng đời.

Cái danh tu tà một khi đã xác thực, e là cho dù Thanh Quảng bản lĩnh bằng trời cũng chỉ có thể đơn độc một mình…

Nhạn Hồi lập tức hiểu ra, Lăng Tiêu dìu dắt Phụng Thiên Sóc, nhúng tay vào chuyện giang hồ, thì ra từ lâu người đã bày sẵn bố cục để trở mặt với Thanh Quảng chân nhân.

Bao nhiêu năm nay, tuy Lăng Tiêu trừ Yêu nhưng vẫn giữ vững bản tính, từ đầu đến cuối người chưa từng cho rằng Yêu là ác. Lăng Tiêu không chỉ muốn cứu đồ đệ là nàng, người cũng muốn cứu những đồ đệ khác, lòng người vẫn luôn hướng về chúng sinh.

“Ống quyển này ghi chép thời gian Thanh Quảng hấp thu nội đan, trên đường ta đã đối chiếu rất nhiều lần, mỗi lần vào gần thời gian đó sẽ có một lượng lớn yêu quái bị giết, hơn nữa thời gian cần nội đan mỗi lần một gần hơn, trước kia là hai năm một lần, đến gần đây thì rút ngắn còn hai tháng một lần.” Ánh mắt Tử Nguyệt sầm xuống, “Lần tiếp theo cũng sắp tới rồi. Mỗi lần dùng nội đan, Thanh Quảng nhất định sẽ bế quan, lúc bế quan là khoảng thời gian ông ta yếu nhất.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngẩng đầu, ánh mắt chăm chăm nhìn Tử Nguyệt: “Tỷ có tính ra được thời gian lần tới chưa?”

“Ước chừng là hai mươi bảy tháng sau.”

Còn hai mươi mấy ngày nữa.

Nhạn Hồi đóng ống quyển lại, xoay người đi ra ngoài, giao ống quyển cho Chúc Ly: “Cho người đối chiếu kỹ thời gian trên ống quyển, nhất định phải tính toán chính xác, cho Thái tử biết thời gian này phải thắt chặt thế công, trên chiến trường nếu có thương vong hãy cố gắng đưa binh về, đừng để người Tiên môn lấy được nội đan của tướng sĩ Yêu tộc.”

Song nghĩ lại, Trung Nguyên ngày càng đồn đại nhiều về chuyện Thanh Quảng dùng nội đan tu tà, tiên nhân bằng lòng lấy nội đan yêu quái trên chiến trường chắc cũng ngày càng ít.

Hiện giờ Thanh Quảng bị Lăng Tiêu làm trọng thương, quay về điều tức nhất định cũng cần một lượng lớn nội đan, chỉ cần có thể khống chế số lượng nội đan là có thể kéo dài thương thế của Thanh Quảng, thậm chí ảnh hưởng đến tinh tiến công pháp lần sau của ông ta. Nếu tấn công vào lúc đó có lẽ sẽ là thời cơ tốt nhất để diệt trừ Thanh Quảng.

Lăng Tiêu muốn bảo vệ chúng sinh, người chưa làm xong, vậy nàng sẽ giúp người tiếp tục.

Nghe Nhạn Hồi nói xong, Chúc Ly ngây người mãi một lúc mới phản ứng được, sau đó cầm ống quyển đi.

Nhạn Hồi bỗng dưng cảm thấy mình không còn thời gian để chìm đắm trong cảm xúc riêng nữa. Lăng Tiêu cứu nàng không phải để nàng vì cái chết của người mà buồn đau suốt ngày. Người hi sinh nhiều như vậy là để nàng dũng cảm sống tiếp.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi quay đầu nhìn Tử Nguyệt: “Sư tỷ.” Nàng nói, “Cảm ơn tỷ đã đến.”

Tử Nguyệt thoáng im lặng: “Nhạn Hồi, muội có biết tại sao trước đây ta không thích muội không?”

Nhạn Hồi im lặng chờ nàng ta nói tiếp.

“Vì cho dù vào lúc bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh một cách thảm hại, muội vẫn không để cho người ghét muội cảm nhận được chút niềm vui nào. Hôm đó trước cửa núi, sư phụ cứu ta từ tay muội, sau khi muội đi ta bèn tố cáo với sư phụ, rằng Nhạn Hồi vô lương tâm, ở đây đã mười năm vậy mà lúc đi chẳng thèm quay đầu.” Nói đến chuyện hôm đó, vành mắt Tử Nguyệt ửng đỏ, nhưng trên môi lại mỉm cười, “Sư phụ xưa nay ít nói, tuy nhiên hôm đó người nói với ta, “Đây là dáng vẻ Nhạn Hồi nên có.””

Kiên cường, bất khuất, sống lưng thẳng tắp, cho dù chỉ một mình cũng có thể đi hết quãng đường tương lai thật tốt.

Lăng Tiêu hi vọng nàng có thể làm một người như vậy.

Tim bỗng thắt lại, Nhạn Hồi cúi đầu bật cười, “Ta sẽ không phụ kỳ vọng của sư phụ đâu.”

Nói chuyện với Tử Nguyệt xong, Nhạn Hồi ra khỏi cửa, hít thật sâu không khí bên ngoài, Huyễn Tiểu Yên tung tăng nhảy tới cạnh Nhạn Hồi, đi quanh nhìn nàng hai vòng, “Chủ nhân, trông cô có tinh thần hơn rồi đó.”

Nhạn Hồi gật đầu, “Ta sẽ càng có tinh thần hơn nữa, mỗi ngày một tốt hơn.” Nàng xoay người đi, lúc này mới cảm thấy có điều không ổn, ngây người một lúc, sau đó mới hỏi Huyễn Tiểu Yên: “Thiên Diệu đâu?”

https://thuviensach.vn

Huyễn Tiểu Yên đang gặm bánh bao, nghe nàng hỏi, nó chớp mắt mấy cái, “Hôm qua Thiên Diệu không nói với cô sao?”

“Nói gì?”

“Sáng nay tôi nghe người ta nói, hắn tới động Ma xà phía Nam Thanh Khâu bắt Xà vương rồi, hắn muốn đi móc nội đan của Xà vương đó.” Huyễn Tiểu Yên thấy Nhạn Hồi sửng sốt, nó không hiểu, “Chẳng phải hôm qua Thiên Diệu có tới phòng cô sao, em thấy hắn ngồi bên giường cô một lúc lâu mà, không đánh thức cô để nói với cô chuyện này sao?” Huyễn Tiểu Yên một mình lẩm bẩm, “Nghe nói Xà vương đó lợi hại lắm, tu luyện năm trăm năm rồi, các Vương gia của Thanh Khâu cũng không làm gì được hắn hết…”

Còn chưa dứt lời, Nhạn Hồi trước mặt đã ngự kiếm bay đi như một cơn gió.

https://thuviensach.vn

103

Phía Nam của Thanh Khâu là rừng sâu thẳm mênh mông, khắp nơi đều là cổ thụ cao chọc trời, bên dưới rừng cây gần như bị che hết ánh nắng. Nhạn Hồi đứng trong không trung hoàn toàn không tìm thấy dấu vết động Ma trong truyền thuyết, nàng đành đi vào rừng, tìm kiếm trên mặt đất.

Nhạn Hồi nóng lòng vội vã tìm kiếm, đương lúc không biết tìm ở đâu, bỗng nhiên xa xa phía trước truyền tới một tiếng động lớn, tiếp đó mặt đất rung chuyển. Lòng Nhạn Hồi rét lạnh, lập tức tìm về phía đó, nhưng chưa đi được bao xa, mặt đất lại rung chuyển càng dữ dội hơn, tựa như vật gây ra chấn động ở đằng xa đang chạy về hướng này, cơ hồ khiến Nhạn Hồi đứng không vững.

Khoảng đất phía trước đột nhiên bị đẩy lên khiến cây to ngã đổ, bật cả gốc cây. Một yêu quái khổng lồ màu đen từ dưới đất trườn người lên, Nhạn Hồi nhìn lại, đó là một Xà yêu chín đầu!

Có điều ba trong số chín đầu đã bị mất, toàn thân nó đều là máu tươi, mỗi một đầu rắn đều đang đau đớn thè lưỡi. Sáu cái đầu đồng loạt xoay lại nhìn Nhạn Hồi. Sau khi rít lên một tiếng, Cửu đầu xà xông về phía Nhạn Hồi, há miệng muốn nuốt chửng nàng.

Sau khi kinh ngạc một lúc, Nhạn Hồi lập tức trấn tĩnh lại, hai chân đứng vững, ngưng tụ nội tức, tâm pháp Yêu phú học được luân chuyển một vòng trong cơ thể, nàng vung tay đánh một quả cầu lửa về phía Cửu đầu xà.

Cửu đầu xà không tránh không né, một trong số mấy cái đầu còn lại nuốt chửng quả cầu lửa của Nhạn Hồi, một cái đầu khác trong chớp mắt đã trườn tới trước mặt nàng, há to cái miệng đầy máu và răng nanh lạnh lẽo, mùi hôi tỏa ra từ miệng nó khiến người ta buồn nôn.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đang định liều chết một phen thì bỗng nhiên trên đỉnh đầu lóe lên ánh lửa, một bóng người đáp xuống như ánh sao băng, mang theo thế sấm sét ngàn cân từ trên giáng xuống, một kiếm đâm xuyên qua đầu rắn, niêm phong cái miệng đang há to lại. Người đứng trước mặt Nhạn Hồi, yêu khí toàn thân lan tỏa, đẩy Xà yêu ra xa mười trượng.

Nhạn Hồi còn đang ngây ra thì đã thấy mắt Thiên Diệu lóe lên huyết quang, phi thân đuổi theo, giao chiến với Cửu đầu xà ở cách đó mười trượng. Toàn thân Cửu đầu xà đầy dịch độc, sáu cái đầu không ngừng ngoe nguẩy, cuối cùng nhắm một cơ hội cắn lấy Thiên Diệu, ngoạm hắn vào miệng nuốt chửng cả người lẫn kiếm.

Đầu óc Nhạn Hồi trống rỗng, đang định xông lên cứu thì thấy có ánh lửa vạch ra trong bụng Cửu đầu xà. Cửu đầu xà kêu lên thảm thiết, tích tắc sau bị nổ tung thành mảnh vụn khắp trời, hoàn toàn tan biến.

Trong bụi đất, mọi thứ bên kia trông vô cùng mơ hồ, chỉ có một thanh trường kiếm lóe lên hào quang sáng rực.

“Thiên Diệu…”

Nhạn Hồi thất thần tiến lên một bước, nghe thấy tiếng bước chân đang từng bước từng bước rẽ bụi trầm ổn bước ra. Toàn thân Thiên Diệu đầy máu, tay trái vô lực thõng xuống, có máu trườn theo ngón tay hắn tí tách nhỏ xuống, trường kiếm lửa trong tay phải của hắn dần dần tắt đi. Trong lòng bàn tay Thiên Diệu còn có một đốm sáng đang nhấp nháy.

Là nội đan của Cửu đầu xà.

Tuy nhiên Nhạn Hồi nào còn tâm tư quan tâm chuyện nội đan, nàng chạy tới trước mặt Thiên Diệu, nóng lòng hỏi: “Bị thương thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu không nói, mãi đến khi Nhạn Hồi đứng yên trước mặt hắn, thân hình hắn mới khẽ nghiêng về phía trước, Nhạn Hồi vô thức đưa tay ôm lấy, giữ cho hắn đứng vững. Bên tai nàng nghe tiếng thở nặng nề của hắn, mũi ngửi thấy mùi máu tanh và độc rắn hôi thối, nhưng Nhạn Hồi không hề chê bai, nàng chỉ…

Đau lòng.

Vô cùng đau lòng.

Nguyên nhân Thiên Diệu một mình tới lấy nội đan, trên đường tới đây Nhạn Hồi chỉ nghĩ thoáng qua đã hiểu ngay. Nếu không phải không thể lấy lại nội đan của mình, Thiên Diệu hà tất phải như vậy, nếu có nội đan của mình, Thiên Diệu càng không như vậy.

Hắn vốn phải là kẻ ngao du khắp trời, chỉ cần nổi giận là cả thiên hạ đều kinh sợ.

"Nhạn Hồi." Thiên Diệu cười khẽ bên tai Nhạn Hồi, "Nàng lại đến rồi." Hắn đưa tay xoa đầu nàng, vừa dịu dàng vừa bùi ngùi xúc cảm, nhưng còn có nhiều cảm xúc được giấu đi, hắn nói, "Đừng liều mình vì ta nữa. Ta sẽ bảo vệ nàng."

Thiên Diệu ngất đi trên vai nàng.

Nhạn Hồi thoáng im lặng, nàng vỗ vỗ lưng hắn, nghẹn ngào, "Hãy bảo vệ bản thân cho tốt rồi mới nói chứ."

Bên dòng nước, Nhạn Hồi rửa mặt cho Thiên Diệu, cởi áo ngoài hắn ra giặt sạch, nàng đang giặt thì Thiên Diệu ở phía sau đã tỉnh lại.

Hắn khẽ mở mắt, thấy Nhạn Hồi dưới ánh nắng chăm chú giặt y phục trong tay, thỉnh thoảng có hạt nước bắn lên mặt, nàng bèn đưa tay lên chùi,

https://thuviensach.vn

vẻ mặt rất tự nhiên, không còn ủ rũ, không còn thất thần, trong mắt cũng không còn đau buồn quanh quẩn mãi không tan sau khi Lăng Tiêu chết đi.

Nhất thời hắn bỗng có một ảo giác, dường như họ là một đôi phu phụ bình thường trong thế gian mênh mông này. Chuyện mỗi ngày Nhạn Hồi sầu não nhất là hôm nay không muốn rửa chén, ngày mai không muốn nấu cơm, sống một cuộc đời bình thường, có đôi chút biếng nhác…

Có lẽ ánh mắt sau lưng quá nóng bỏng nên khiến Nhạn Hồi ngoảnh đầu nhìn, sau đó thoáng ngây người hỏi Thiên Diệu: "Làm gì vậy? Tại sao chàng lại dùng ánh mắt hiền từ đó nhìn ta? Ta nổi hết da gà rồi đây này."

Thiên Diệu ho sặc sụa, "Sao nàng lại giặt y phục cho ta?"

"Chàng bị Cửu đầu xà nuốt vào bụng, sau đó phát nổ chui ra, cả người đầy mùi… Thêm cho chàng chút nước là có thể đem bón phân rồi, không giặt giúp chàng làm sao ta chịu nổi mùi hôi thối đó mà cõng chàng về được."

Thiên Diệu gật gật đầu rồi im lặng.

Nhạn Hồi nắm áo lên vắt, sau đó treo lên cành cây bên cạnh, thầm nghĩ với thời tiết nắng nóng ở đây, chắc chẳng bao lâu là có thể hong khô y phục. Nàng giặt xong bèn tới ngồi bên cạnh Thiên Diệu.

Cánh tay Nhạn Hồi khẽ chạm vào cánh tay Thiên Diệu, nàng không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi đó nghe tiếng nước chảy, nhìn chim chóc thỉnh thoảng bay ngang trời.

Cuối cùng Thiên Diệu không nhịn được nữa, hắn hỏi: "Sao nàng lại tới đây?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đáp: “Trong mộng ta mơ thấy sư phụ và đại sư huynh lúc họ đưa ta về núi Thần Tinh, đó là lúc may mắn nhất trong đời ta, sư phụ cõng ta, đại sư huynh sợ ta nhớ nhà nên ở bên cạnh ngây thơ kể những chuyện cười mà chẳng buồn cười chút nào để trêu ta.” Nhạn Hồi vừa nói vừa bật cười.

Thiên Diệu cụp mắt, song vẫn cười nhẹ phối hợp với nàng.

“Ta thật hi vọng con đường đó có thể đi mãi, vĩnh viễn không kết thúc.” Nhạn Hồi khựng lại, nàng nắm tay Thiên Diệu, “Nhưng có người cho ta biết, Thiên Diệu bị người ta ăn hiếp, sau đó ta liền tỉnh lại.”

Thiên Diệu ngây người, chỉ tích tắc sau thì ánh mắt hắn sáng lên, quay đầu nhìn Nhạn Hồi, tuy nhiên Nhạn Hồi lại nghiêng đầu tựa lên vai hắn: “Nửa đoạn sau là ta nghĩ ra gạt cho chàng vui thôi, không có chuyện đó đâu.”

“…”

Nghe Nhạn Hồi nói, tâm trạng của hắn thật sự như cưỡi mây trong lúc trọng thương… lúc lên lúc xuống…

Cảm nhận được cơ thể của Thiên Diệu khẽ cứng lại, Nhạn Hồi bật cười như một đứa trẻ đắc ý sau khi đùa ác, “Chỉ là, nghĩ tới việc chàng vẫn còn đang chờ ta bước ra khỏi giấc mơ, ta lập tức không muốn mơ những giấc mơ như vậy nữa. Khi biết mình đã làm tổn thương một con rồng lớn tên Thiên Diệu, ta liền cảm thấy mình thật sự rất đáng giận.” Nhạn Hồi nắm chặt tay Thiên Diệu, mười ngón đan nhau, nói: “Rõ ràng ta đã từng nói sẽ bảo vệ chàng mà.”

“Nhạn Hồi…”

https://thuviensach.vn

“Chàng nghe ta nói trước đã.” Nhạn Hồi tiếp tục, “Mười năm ở bên sư phụ vẫn còn ngay trước mắt, khi nhớ đến bất kì một hồi ức nhỏ nhoi nào trong mười năm đó đều khiến lòng ta sụp đổ một khoảng lớn. Đối với ta, Lăng Tiêu là mười năm trong lòng ta, là sư phụ của ta, là người ta kính trọng, là người ta từng ái mộ, người đó lại còn vì ta mà mất đi tính mạng… Mấy hôm nay ta chìm đắm trong đau khổ buồn bã không thể bước ra.” Nàng khựng lại, ngồi ngay ngắn nhìn Thiên Diệu, “Song ta biết, rồi sẽ có một ngày ta bước ra.”

Con người vốn là một động vật kiên cường, vết thương rồi sẽ lành, đau đớn rồi cũng sẽ qua đi.

“Ta có thể bước ra khỏi bóng đen, chỉ là cần một chút thời gian. Thiên Diệu, chàng có bằng lòng ở bên ta trong thời gian này không?”

Nếu nói khoảng khắc đẹp đẽ nhất trong đời Thiên Diệu là gặp được Nhạn Hồi trong lúc cùng đường bí lối. Vậy đối với Nhạn Hồi, khoảng khắc đẹp đẽ nhất là lúc nàng mất hết tất cả nhưng vẫn có Thiên Diệu kề bên.

Thiên Diệu nghe thấy lời này vậy mà một lúc lâu vẫn không đáp, mãi đến khi Nhạn Hồi bắt đầu nghi ngờ rằng có phải Thiên Diệu đã thất thần trong lúc nàng nói không, Thiên Diệu bèn khẽ cong môi… bật cười.

Nhạn Hồi nhìn nụ cười thật lòng thật dạ của hắn, bỗng có hơi nghẹn lời: “Vừa rồi… ta đã nói gì buồn cười lắm sao…”

“Rất đáng yêu.”

“Cái gì?”

Vậy là Thiên Diệu lặp lại, “Nhạn Hồi, lúc nàng nghiêm túc nói những lời này thật sự rất đáng yêu.” Sẽ khiến hắn rung động, sẽ khiến hắn thất thần.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nghe vậy cũng ngây người, nàng ho sặc sụa, che giấu gương mặt ửng hồng, "Chàng nói đi, vừa rồi muốn nói gì?"

"Nàng nắm phải cánh tay bị thương của ta rồi."

Nhạn Hồi đờ người, cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện bàn tay mình đang đan vào tay trái bị thương của Thiên Diệu, lòng vừa xót xa vừa cảm thấy bối rối, nàng vội buông tay, "Đau thì chàng phải nói chứ, cứ im lặng làm sao ta biết chàng đau…"

Còn chưa dứt lời, tay chưa kịp rút ra, Thiên Diệu đã dùng cánh tay bị thương kéo Nhạn Hồi vào lòng mình, vòng tay ôm lấy nàng.

Nhạn Hồi sửng sốt hồi lâu, hai má dần nóng lên.

Giữa nàng và Thiên Diệu tuy từng nói lời yêu, có điều rất hiếm khi có những cử chỉ thân mật, họ dường như đã quen với cách làm bằng hữu, thường ngày đừng nói là ôm, ngay cả nắm tay cũng rất ít.

Họ bị cuốn vào trong thế cuộc hiện tại, vì vậy mà cũng không còn tâm tư suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai người. Mãi đến lúc này được Thiên Diệu ôm trong lòng, Nhạn Hồi mới bất chợt cảm thấy nàng và Thiên Diệu thường ngày thật sự quá đỗi… trong sáng…

Cái ôm này của Thiên Diệu không giống như cái ôm ngạt thở trong đêm trăng tròn khi ấy, cũng không giống như cái ôm vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng sau khi hiểu lầm Nhạn Hồi bỏ mạng lần trước, mà chỉ là một cái ôm rất đỗi nhẹ nhàng, thấm đẫm chân tình như nước chảy triền miên. Đây là phút giây tình cảm mà trước đây họ chưa từng có.

"Nhạn Hồi, nàng hỏi sai rồi."

Nhạn Hồi ngây ra, "Sai gì?"

https://thuviensach.vn

“Ta bằng lòng làm bất kì chuyện gì vì nàng, chỉ cần cho ta được ở bên nàng.”

https://thuviensach.vn

104

Về đến Thanh Khâu, Thiên Diệu đem nội đan Cửu đầu xà đi tìm Quốc chủ, Nhạn Hồi cũng đi theo, nàng không có mục đích gì khác, chỉ muốn hỏi Quốc chủ Thanh Khâu một vấn đề.

"Thiên Diệu có thể chuyển hóa nội đan của Cửu đầu xà, vậy tôi có thể đổi với Thiên Diệu không?"

Trên đường về nàng không hề nhắc với Thiên Diệu bất kỳ vấn đề nào liên quan tới nội đan, mãi đến lúc này Thiên Diệu mới nghe được ý nghĩ của nàng, hắn không khỏi thất thần nhìn nàng.

"Tôi trả nội đan cho chàng, dùng nội đan Cửu đầu xà để tục mệnh." Nhạn Hồi nói, "Đây chẳng phải là cách lưỡng toàn kỳ mĩ sao?"

"Không được." Thiên Diệu lập tức nghiêm mặt từ chối, "Sẽ có nguy hiểm."

Nhạn Hồi muốn tranh luận với Thiên Diệu, nhưng Quốc chủ Thanh Khâu trên vương tọa đã nói: "Cửu đầu xà tính tình tàn bạo, lúc còn sống làm nhiều điều ác, tu luyện công pháp tà khí cũng vô cùng mạnh, toàn thân đầy kịch độc, cô dùng nội đan của nó tục mạng, cho dù thành công cũng bị kịch độc hành hạ suốt đời. Chưa nói tới việc nội đan của Cửu đầu xà vốn không đủ duy trì mạng sống của một người. Nội đan Yêu long là chí bảo trong thiên hạ, đâu thể dễ dàng tìm được vật thay thế như vậy."

Quốc chủ Thanh Khâu vừa dứt lời, Thiên Diệu đã lên tiếng cắt đứt hẳn việc này, "Chuyện này không cần nghĩ tới nữa."

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi thoáng im lặng, “Vậy chàng thì sao?” Nàng nói, “Nội đan của Cửu đầu xà toàn là kịch độc, vậy chàng thì sao? Chàng muốn đưa một nội đan như vậy vào cơ thể sao?”

“Không có nội đan ta cũng sống được.” Thiên Diệu nói, “Chỉ cần gượng qua được trận chiến với Thanh Quảng, ta sẽ không cần nó nữa.”

Nhạn Hồi mím môi, Thiên Diệu không cho nàng cơ hội nói thêm, quay đầu nói với Quốc chủ Thanh Khâu: “Ta đến đây vì muốn hỏi Quốc chủ, trong trận chiến giữa ngài và Thanh Quảng năm mươi năm trước, ngài có biết nhược điểm trong công pháp của hắn là gì không?”

Ánh mắt Quốc chủ khẽ ngưng lại, “Thời gian.”

Thiên Diệu im lặng chờ Quốc chủ nói tiếp, nhưng lại thấy Nhạn Hồi bên cạnh nói: “Hai mươi bảy tháng sau là lúc ông ta yếu nhất.”

Đối với việc Nhạn Hồi trả lời được chuyện này, Thiên Diệu có phần kinh ngạc. Nhạn Hồi tuy hơi bất mãn với việc vừa rồi bị Thiên Diệu chèn ép, song vẫn dẩu môi nói: “Tử Nguyệt từ núi Thần Tinh trốn tới Thanh Khâu, tỷ ấy mang theo ghi chép của sư phụ về thời gian mỗi lần Thanh Quảng cần một số lượng lớn nội đan để nâng cao tu vi trong hai mươi năm nay, mỗi lần trước khi hấp thu nội đan là lúc công pháp của ông ta yếu nhất, tấn công vào lúc đó có lẽ sẽ giết được Thanh Quảng.”

Ánh mắt Thiên Diệu chăm chú nhìn nàng, “Nếu vậy ta cũng không chậm trễ nữa, sau khi đưa nội đan vào cơ thể, ta còn cần một khoảng thời gian để thích ứng.”

Hắn xoay người định đi, đúng vào lúc này Quốc chủ Thanh Khâu bỗng lên tiếng: “Ngươi hãy nghiên cứu kĩ Yêu phú mà Nhạn Hồi có được lúc trước đi.”

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu xoay người lại, Nhạn Hồi cũng không hiểu.

“Công pháp Thanh Quảng luyện chính là Yêu phú.”

Lời vừa dứt, cả Nhạn Hồi và Thiên Diệu đều giật mình, Nhạn Hồi lập tức nhớ lại trận chiến bên gốc cây hôm đó, đúng là Thanh Quảng từng nhắc tới chuyện nàng tu luyện Yêu phú với giọng điệu kỳ quái trước mặt nàng, thì ra…

Thanh Quảng chân nhân ở núi Thần Tinh không phải tu tiên mà là tu yêu!

Không ngờ ông ta lại dùng cơ thể con người tu Yêu thuật… Hệt như nàng!

Chuyện này thật sự quá mức chấn động, Nhạn Hồi ngạc nhiên một lúc thật lâu mới lên tiếng, “Nếu vậy… Yêu phú này tại sao lại ở Thanh Khâu? Còn tôi… sau này cũng cần hấp thu nội đan mới có thể tu luyện công pháp sao…”

“Yêu phú cô có chỉ tới tầng thứ chín là ngừng, trong phạm vi này, Yêu phú không khác gì với công pháp bình thường, song nếu tiếp tục tu luyện lên trên nữa sẽ giống như Thanh Quảng…”

Thiên Diệu chau mày, “Lên trên còn mấy tầng nữa?”

“Cao nhất là tầng thứ mười hai.”

Thiên Diệu nghe vậy càng nhíu chặt mày hơn. Nhạn Hồi còn nhớ lúc Thiên Diệu mới đọc Yêu phú đã từng nói công pháp này chưa viết hết, lúc đó hắn suy đoán có dài hơn nữa cũng chỉ có mười một tầng, thì ra còn có tầng thứ mười hai…

https://thuviensach.vn

Hai người im lặng nghe Quốc chủ Thanh Khâu nói: “Càng về sau công pháp này càng khó luyện. Năm mươi năm trước Thanh Quảng muốn lấy nội đan của ta vì ông ta cần nội đan cực mạnh này để công phá tầng công pháp cuối cùng. Hai mươi năm trước muốn lấy nội đan của Thiên Diệu cũng là vì lí do này. Có điều đến nay ông ta vẫn chưa tu được tầng cuối cùng.”

Thanh Quảng chỉ tu đến tầng thứ mười một mà đã lợi hại đến vậy, nếu để ông ta thật sự tu luyện hoàn toàn quyển sách này, vậy chẳng phải trong thiên hạ không ai có thể cản ông ta nữa sao…

Trong Vương cung trở nên tĩnh lặng thật lâu, cuối cùng Thiên Diệu lên tiếng phá vỡ im lặng: “Tại sao Quốc chủ lại biết rõ về Yêu phú như vậy?”

Quốc chủ Thanh Khâu im lặng một đoạn, lúc Nhạn Hồi tưởng ông ta sẽ không đáp câu hỏi này, đột nhiên ông nói: “Yêu phú này do ái thê đã mất của ta viết.”

Phu nhân của Quốc chủ Thanh Khâu…

Chính là người phàm mà Quốc chủ yêu thương nhất trong truyền thuyết? Là nữ nhân đến lúc tuổi già sức yếu sắp sửa lìa đời, múa một điệu vũ cuối cùng trước mặt Quốc chủ, sau đó tan thành mây khói…

Đó chẳng phải chỉ là một người phàm sao…

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Nhạn Hồi, Quốc chủ Thanh Khâu hờ hững tiếp lời: “Lúc nàng ấy và ta mới gặp nhau, nàng ấy không phải là người phàm bình thường mà cũng như Thanh Quảng hiện giờ, tu luyện Yêu phú đến tầng thứ mười một, vất vả không có đột phá. Khi gặp nhau, nàng ấy cũng vốn muốn cướp nội đan của ta, tuy nhiên sau đó vì ta mà cam lòng vứt bỏ tu vi của mình, trở thành người phàm bình thường, hưởng mệnh trăm năm, cuối cùng hóa thân thành cát bụi trở về với trời đất.”

https://thuviensach.vn

Mấy câu ngắn ngủi đã kể hết chuyện của họ, xúc cảm bên trong có lẽ chỉ bản thân Quốc chủ mới trải nghiệm, song không khó để tưởng tượng Quốc chủ phu nhân trước đây là một nữ nhân thế nào. Bà đã vì Quốc chủ vứt bỏ nhiều thứ đến vậy, cũng chẳng trách Quốc chủ Thanh Khâu có thể nhớ về bà nhiều năm thế này, tới giờ vẫn gọi bà là "ái thê".

"Thanh Quảng vốn là đồ đệ của phu nhân ta, năm xưa lúc nàng ấy từ bỏ tu vi, Thanh Quảng vẫn chưa tu thành, hắn rất say mê Yêu phú, không chịu từ bỏ, do đó đã lén trộm ba tầng cuối cùng của bí tịch, đến núi Thần Tinh tu hành. Hắn vô cùng căm ghét Yêu tộc, thề sẽ giết hết Yêu vật trong thiên hạ. Năm mươi năm trước ta đã ngăn được hắn, thành công chia đôi thiên hạ, Tiên Yêu tạm thời hòa bình, nay Thanh Quảng lại muốn tái chiến, theo lý mà nói, hắn thân là đồ đệ của thê tử ta, lẽ ra ta nên cùng ngươi xuất binh tham chiến…"

Quốc chủ Thanh Khâu khựng lại, khẽ nhấc cánh tay lên, lòng bàn tay đặt dưới ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào bỗng trở nên trong suốt.

"Thế nhưng, thiên địa luân hồi, trong đại đạo tự có định số, tuy ta được tôn là Quốc chủ, song vẫn chưa thành tiên, thiên mệnh sắp tận, thời gian ông trời ban cho ta sống tạm trên thế gian đã hết, pháp lực trên người ta đang dần tan biến vào vạn vật trong trời đất. Hiện giờ cơ thể này đã trở thành vỏ rỗng, chẳng bao lâu sẽ biến mất trong Tam giới."

Quốc chủ Thanh Khâu…

Mệnh số đã sắp tận…

Nhạn Hồi sửng sốt, có điều nghĩ lại, hành động của Thanh Khâu thời gian qua cho thấy, dường như đúng là Quốc chủ không hề tham dự, đa phần đều do Thái tử đảm đương thay. Tuy nhiên trong tình thế hiện giờ, nếu Quốc chủ về trời, sĩ khí Yêu tộc nhất định tổn hại nặng nề, tin này đúng là nếu giấu được thì nên giấu.

https://thuviensach.vn

“Yêu long Thiên Diệu.” Giọng Quốc chủ khẽ trầm xuống, “Hiện tại người Yêu tộc có thể nhờ cậy chỉ có ngươi thôi.”

Nhạn Hồi siết tay, xoay sang nhìn Thiên Diệu bên cạnh, thấy ánh mắt hắn trầm ngâm, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Từ khi hai người vào Thanh Khâu đến nay, tuy rất ít gặp mặt Quốc chủ, nhưng trên dưới Yêu tộc đối với hai người đều rất lễ độ, tất cả các điều kiện cơ bản đều cố gắng đáp ứng, nhất định là làm theo lệnh của Quốc chủ, ắt hẳn là từ lâu ông đã biết thiên hạ này sớm muộn cũng sẽ có cục diện hôm nay…

Vì vậy mà lần trước ông đã ép hỏi Thiên Diệu tìm lại được cơ thể hoàn chỉnh chưa.

“Ta đã bàn giao cho con trai ta tất cả mọi việc, nếu ngươi có thể đánh bại Thanh Quảng, cứu Yêu tộc khỏi nước sôi lửa bỏng, vị trí Quốc chủ Thanh Khâu sẽ thuộc về ngươi.”

Muốn Thiên Diệu làm Yêu vương đời tiếp theo?

Quốc chủ vừa dứt lời, Thiên Diệu đã chau mày, “Ta không cần vị trí Quốc chủ này.” Hắn nói, ánh mắt thoáng nhìn sang Nhạn Hồi, “Ta và Thanh Quảng nhất định phải chiến một trận, không vì Yêu tộc cũng không vì vị trí Quốc chủ, chỉ vì bảo vệ trái tim một người.”

Nhạn Hồi bỗng cảm thấy lòng ấm lên, tựa như có một hơi ấm từ tim nàng lan tỏa ra khắp cơ thể.

“Trong thời gian này ta sẽ thích ứng với nội đan, cũng sẽ nghiên cứu Yêu phú kĩ càng, có lẽ sẽ tìm Quốc chủ thảo luận, nếu có làm phiền mong ngài

https://thuviensach.vn

lượng thứ.” Thiên Diệu nói xong thì gật đầu với Quốc chủ Thanh Khâu, rồi quay người bước đi.

Nhạn Hồi nhìn Quốc chủ Thanh Khâu trên Vương tọa, thấy trong ánh mắt lạnh lùng của Quốc chủ lờ mờ ẩn giấu âu lo, lòng nàng nặng trĩu nhưng không hề tỏ rõ, chỉ khẽ hành lễ với Quốc chủ rồi xoay người theo Thiên Diệu ra ngoài.

Ra đến ngoài Vương cung, Thiên Diệu vẫn luôn đi phía trước, Nhạn Hồi âm thầm theo sau hắn, im lặng đi một lúc lâu, đến khi xuống khỏi ngọn núi của Vương cung, sắp tới suối băng, Thiên Diệu bỗng dưng lên tiếng, nhẹ giọng nói: “Nhạn Hồi, đừng có bất kỳ tính toán nào liên quan tới nội đan trong tim nàng nữa.”

Hắn ngoảnh nhìn nàng: “Đó là mạng sống của nàng.” Hắn nói, “Cũng là của ta.”

Nhạn Hồi chỉ một mực im lặng.

Về đến nơi ở, Nhạn Hồi tìm Yêu phú đưa cho Thiên Diệu, hắn nói: “Ta chép lại một bản là được, bản này nàng giữ lại tiếp tục luyện đi, đến tháng sau tuy rằng thời gian hơi cấp bách, song nếu nàng có thể luyện thêm được một tầng, sẽ tốt hơn cho việc tự bảo vệ bản thân mình.”

Nhạn Hồi cũng nghĩ vậy.

Buổi chiều Thiên Diệu chép Yêu phú xong mang đi. Buổi tối, hắn nói phải đi dung hợp nội đan, không ăn cơm cùng nàng, vậy là Nhạn Hồi liền gọi Tử Nguyệt, vốn định trò chuyện với nàng ta tử tế về những chuyện xảy ra ở núi Thần Tinh gần đây.

Chỉ là, hai sư tỷ muội nàng bao năm nay luôn oán hận nhau, vừa nói được mấy câu, còn đang điều tiết không khí thì Huyễn Tiểu Yên hí hửng từ

https://thuviensach.vn

bên ngoài chạy vào, nhìn thấy Tử Nguyệt có mặt, cảm nhận được Tiên khí trên người nàng ta, Huyễn Tiểu Yên thu lại nụ cười trên mặt, hơi hoảng sợ trốn sang bên cạnh Nhạn Hồi.

"Đây là sư tỷ của ta." Nhạn Hồi vô thức nói, "Không cần sợ."

Tử Nguyệt đối diện nghe vậy chỉ mím môi không nói, cúi đầu ăn cơm.

Huyễn Tiểu Yên "Ồ" một tiếng, rồi nhỏ giọng nói với Nhạn Hồi: "Chủ nhân, em vừa giác ngộ được đạo lý của trận pháp ảo giác lần trước Tố Ảnh nhốt các người."

Nghe thấy hai chữ Tố Ảnh, Nhạn Hồi ngây người, "Thế nào?"

"Trận pháp lần trước Tố Ảnh chân nhân nhốt các người đó, em đã giác ngộ được rồi! Công pháp của em tăng tiến vượt bậc rồi! Cô có muốn thử xem không?"

Nó vừa dứt câu, Chúc Ly bên ngoài lại vội vã chạy vào, "Nhạn Hồi, ở suối băng đột nhiên truyền tới tiếng động rất lớn, hình như Thiên Diệu đang ở đó, người ngoài hiện giờ không dám lại gần, cô…"

Nghe đến Thiên Diệu, Nhạn Hồi liền buông đũa, không kịp chào hỏi đã chạy đi.

Còn Huyễn Tiểu Yên vừa thắp sáng pháp thuật trên đầu ngón tay đã thấy Nhạn Hồi chạy mất, nó lập tức nổi giận, hét với Chúc Ly: "Ngài làm gì vậy! Tôi vừa muốn biểu diễn ngài đã xông vào làm hỏng chuyện rồi!"

Chúc Ly cũng cáu, nó quay đầu hét lại, "Huyễn thuật vớ vẩn của ngươi thì biểu diễn được gì chứ!" Ý khinh miệt trong lời nó khiến Huyễn Tiểu Yên tức tối phồng má, lúc nó quay đầu muốn đi, Huyễn Tiểu Yên vỗ lên

https://thuviensach.vn

gáy của nó nói: “Từ nay về sau ngươi chính là người hầu của ta! Phải ngoan ngoãn nghe lời ta!”

Hai mắt Chúc Ly trợn to, đứng yên tại chỗ, sau đó ánh sáng trong mắt dần mất đi, nó quay đầu lại nói với Huyễn Tiểu Yên: “Được, thưa chủ nhân.”

Tử Nguyệt đang ăn cơm bên cạnh thấy vậy không cầm nổi đũa nữa, sửng sốt nhìn hai người.

Huyễn Tiểu Yên nhìn dáng vẻ Chúc Ly, bật cười đắc ý, sau đó xoa đầu Chúc Ly, “Ngoan, tới đây, ta không muốn đi nữa, ngươi cõng ta.”

“Được, thưa chủ nhân.”

Trèo lên lưng Chúc Ly, lúc này Huyễn Tiểu Yên mới quay đầu nói với Tử Nguyệt đang trợn mắt há miệng nhìn, “Ngày mai ta sẽ cho tiểu tử ngốc này tỉnh lại, cô nhớ giúp ta giữ bí mật nhé.”

Tử Nguyệt đành gật đầu, Huyễn Tiểu Yên hét lên một tiếng “Đi”, sau đó “cưỡi” Chúc Ly ra ngoài.

Mãi đến khi hai người đi xa, Tử Nguyệt mới thôi nhìn nữa, càng ở đây lâu nàng ta càng cảm thấy đạo lý “Yêu quái yêu vật đều ác” mà các sư phụ núi Thần Tinh nhắc đi nhắc lại bên tai quanh năm, thật sự quá đỗi sai lầm.

Trên đời sao có thể chỉ đơn giản dùng hai chữ thiện ác để phân loại tộc người. Chính nghĩa hay gian tà, thiện và ác đều xuất phát tại tâm.

Đại đạo Tiên môn gì đó, quay đầu nhìn lại, họ mới thật sự là những kẻ vô tri.

https://thuviensach.vn

105

Khi Nhạn Hồi tới suối băng, bốn bề đã trở nên hỗn độn, cây cối gãy đổ, suối băng đục ngầu, có những ngọn cây đã bốc cháy, nếu không khống chế e là nơi này sẽ có một đám cháy lớn lan ra.

Nhạn Hồi không nhìn thấy bóng Thiên Diệu đâu, tuy nàng nóng lòng nhưng cũng dẫn nước suối băng dập tắt lửa trên các ngọn cây.

Lúc này mặt trời đã lặn, song mặt trăng vẫn chưa lên khỏi ngọn núi, xung quanh tối đen, Nhạn Hồi phủ Yêu lực lên đôi mắt, tìm kiếm bóng Thiên Diệu trong rừng cây.

Tìm một lúc, nàng bỗng dưng nhìn thấy trong rừng lóe lên ánh lửa. Nhạn Hồi liền chăm chú nhìn về nơi đó, tìm kiếm theo hướng đó, nàng chạy rất nhanh, nghe thấy bên kia có tiếng bước đi loạng choạng.

Hắn đang ở phía trước, tiếng va đập vào cành cây rất rõ ràng.

Nhạn Hồi đuổi theo một lúc, hét suốt dọc đường, giọng cũng khản đi, tuy nhiên người phía trước vẫn không dừng lại. Nàng nghe tiếng bước chân Thiên Diệu, cảm thấy cơ thể hắn hiện giờ không sao cả, tuy chạy không nhanh, lại hơi hoảng loạn, song bước chân vẫn rất vững chãi, chắc là hắn không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng, có điều tại sao lại cứ chạy mãi không ngừng?

Đuổi thêm một lúc nữa, thấy sắp chạy tới Vương cung Thanh Khâu, Nhạn Hồi hết hơi ngừng lại, "Chàng chạy gì chứ!" Nàng nổi cáu, "Đứng lại cho ta!"

Tiếng bước chân quả nhiên dừng lại.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi bực tức, đã đi cùng nhau bao lâu nay, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, vậy mà đến giờ vẫn còn trốn nàng, hệt như những đứa trẻ ở trong núi, gây họa rồi trốn đòn của cha mẹ.

Lòng Nhạn Hồi vừa bất lực vừa buồn cười, giả vờ nổi giận nói: "Tới đây."

Bên đó im lặng một lúc, tựa như do dự rất lâu, cuối cùng vẫn đạp lên cây cỏ, chậm rãi quay lại, đi tới trước mặt nàng.

Lúc này mặt trăng đã nhô lên khỏi ngọn núi, trong rừng như được phủ một lớp sương lãng đãng, Thiên Diệu ngoảnh đầu đi, hơi mất tự nhiên đứng trước mặt Nhạn Hồi. Trên đầu hắn không biết mọc ra hai chiếc sừng nhỏ từ lúc nào, khác với chiếc sừng lớn oai phong lẫm liệt sau khi hắn hóa rồng thường ngày, hai chiếc sừng nhỏ này giống hệt như hai ngón tay trẻ con, vô cùng không thích hợp mọc trên đỉnh đầu hắn. Tựa như "xoẹt" một tiếng rồi bất ngờ mọc ra vậy.

Ánh mắt Nhạn Hồi dừng trên chiếc sừng, sau đó nghiến chặt răng nhịn tiếng phì cười: "Đây là cái gì?"

Thiên Diệu quay đầu lại, thở dài một tiếng: "Sừng…"

"Phụt…" Cuối cùng Nhạn Hồi vẫn bật cười, Thiên Diệu nghiêm mặt bất lực nhìn nàng. Nhạn Hồi chìa tay ra, đưa hai ngón tay nắm lấy sừng hắn, sau đó bóp bóp, "Cảm giác… cũng mềm lắm…"

Thiên Diệu nắm tay nàng, giọng điệu bất lực không biết phải làm sao: "Nhạn Hồi…"

"Ta bóp cái bên kia một lần nữa thôi…"

https://thuviensach.vn

"…" Thiên Diệu im lặng một lúc, "Chỉ được bóp một lần thôi."

Hắn vừa dứt lời, Nhạn Hồi đã đưa hai tay lên, mỗi tay bóp một chiếc sừng, vẻ mặt rành rành vô cùng thích thú.

Thấy nàng vui, Thiên Diệu cũng không ngăn cản nữa, chỉ đứng trước mặt Nhạn Hồi để mặc nàng chơi đùa với hai chiếc sừng nhỏ kỳ lạ. Đến khi Nhạn Hồi chơi chán thu tay lại, hắn mới ngoảnh đầu đi: "Đừng nhìn…"

Nhạn Hồi trêu hắn: "Chàng đường đường là Yêu long ngàn năm mà, chỉ mọc hai chiếc sừng thôi đã trốn ta như vậy sao?"

Thiên Diệu im lặng không định giải thích, đúng vào lúc này, bỗng nhiên ngực hắn lóe lên ánh lửa, dưới da cổ hắn có ánh lửa cháy theo huyết quản, lửa cháy đến tận trên mặt hắn, xoay chuyển ở đó một hồi, cuối cùng dừng lại hóa thành hình vảy rồng.

Cả quá trình Thiên Diệu nghiến chặt răng không nói một lời, nhưng sau khi ánh lửa trong mạch máu dưới da tắt đi, vảy rồng do lửa đốt ra trên mặt Thiên Diệu lại không biến mất, vẫn ở trên má hắn, khiến gương mặt hắn trông có hơi… đáng sợ.

Nhạn Hồi sửng sốt.

Thiên Diệu cụp mắt xuống, ôm mặt nghiêng đầu đi, "Nội đan Cửu đầu xà mới vừa dung hợp, vẫn còn chưa thích ứng, mấy ngày nữa sẽ hết thôi." Giọng hắn hơi khàn.

Ở bên Thiên Diệu đã lâu như vậy, lẽ nào Nhạn Hồi còn không hiểu hắn, sau khi nhẫn nhịn cơn đau rồi giả vờ không có gì, giọng điệu hắn sẽ như hiện giờ.

https://thuviensach.vn

Nếu là trước đây Nhạn Hồi sẽ vạch trần hắn, nói chàng đang nói dối, rõ ràng rất đau đớn, tại sao không nhào vào lòng ta mà khóc?

Cơ mà hiện giờ, khi Thiên Diệu dốc hết toàn lực muốn bảo vệ tính mạng cho nàng, muốn bảo vệ cảm xúc của nàng, điều duy nhất Nhạn Hồi có thể làm được chính là khiến hắn thỏa ước nguyện, không vạch trần sự giả vờ của hắn.

"Sừng rồng này cũng vì chưa thích ứng nội đan nên mọc ra sao?" Nhạn Hồi cười, cũng vờ như không có chuyện gì, "Ta thấy sừng mọc trên đầu chàng như vậy cũng có phong cách lắm!"

Nghe Nhạn Hồi nói vậy Thiên Diệu lại thở dài, lúc quay đầu lại nhìn Nhạn Hồi, trong mắt cũng mang nét cười dịu dàng, "Nếu nàng thích, sau này cho dù nó biến mất ta cũng sẽ biến ra cho nàng xem."

Nhạn Hồi đồng ý ngay không hề do dự, "Được thôi, sau này không biến thì ta sẽ ngày ngày trồng nấm trên đầu chàng."

Thiên Diệu bật cười, "Được." Hắn nói, "Nàng phụ trách trồng nấm, ta phụ trách mọc sừng, nàng muốn xem gì ta sẽ biến cho nàng xem."

Nhạn Hồi cũng bật cười, "Ta sẽ chờ ngày đó."

Thiên Diệu im lặng nhìn Nhạn Hồi một lúc, đột nhiên ngực lại lóe lên ánh lửa, hắn vội quay người đi về phía suối băng, "Nội đan vẫn cần thích ứng." Âm thanh của hắn hơi khàn, song giọng điệu vẫn giữ bình ổn, "Ta phải xuống suối băng điều tức…"

Còn chưa dứt lời, Nhạn Hồi bất ngờ bước lên phía trước, ôm lấy Thiên Diệu từ sau lưng.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu ngây người, sức mạnh xao động va đập trong máu do nội đan Cửu đầu xà mang lại chợt như bị sức mạnh gì đó áp chế, không khiến hắn khó chịu nữa.

Trên người Nhạn Hồi có khí tức nội đan của hắn, bởi vậy đối với hắn, nàng tựa như linh đơn diệu dược cứu mạng hắn, tựa như nguồn sức mạnh đưa hắn ra khỏi vực sâu.

Nàng là thiên thần luôn cứu rỗi hắn…

Nhạn Hồi cứ vậy ôm bụng hắn, má nhẹ áp lên lưng hắn cọ xát thật lâu.

Thiên Diệu ngây người, cho dù có đau đớn hoành hành trong ngực, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được tim mình mềm nẫu, vừa ấm áp vừa ngứa ngáy, "Làm sao vậy?"

"Không có gì…" Nhạn Hồi khựng lại, thở một hơi dài nói, "Chỉ đột nhiên cảm thấy rằng, Thiên Diệu, ta yêu chàng nhiều lắm."

Thiên Diệu cụp mắt, nắm lấy cánh tay Nhạn Hồi đang ôm mình. Ánh trăng tĩnh mịch, hắn không nói, Nhạn Hồi cũng lặng thinh, cứ vậy lặng lẽ cảm nhận bình yên hiếm có trong đêm. Mãi đến khi ánh lửa trong ngực Thiên Diệu tắt đi, Nhạn Hồi cũng không nỡ buông tay.

Đến cuối cùng Thiên Diệu nhẹ vỗ lên tay nàng, "Về sớm ngủ đi, ngày mai bắt đầu tăng cường tu luyện Yêu phú, nàng sẽ mệt đó."

"Được."

Nhạn Hồi cùng Thiên Diệu tới suối băng, nhìn hắn bước xuống suối băng, sau đó chìm vào bên trong, Nhạn Hồi đứng trên bờ một lúc rồi cũng âm thầm bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Có điều nàng không quay về nơi mình ở, mà xoay người đi thẳng tới Vương cung Thanh Khâu.

Cho dù Thiên Diệu cật lực che giấu tình trạng của mình, tuy nhiên lòng Nhạn Hồi vẫn biết rõ.

Nội đan của Cửu đầu xà tạo ra cho hắn một áp lực và đau đớn vô cùng, nếu không trước khi nàng tới, suối băng cũng không bị hắn phá hủy thành như vậy. Cho dù lúc Tố Ảnh còn sống, đêm Trung Thu Thiên Diệu đau đớn đến như vậy thế mà hắn vẫn có thể khống chế bản thân, không tùy tiện phóng thích yêu lực khiến cây trong rừng bốc cháy.

Đối với Thiên Diệu, nội đan của Cửu đầu xà không phải là một lựa chọn tốt.

Chưa từng có ai được phép lên Vương cung Thanh Khâu trong đêm, do đó Hồ yêu bên ngoài Vương cung đều chạy ra hết, từ trong động thò đầu ra hiếu kỳ nhìn Nhạn Hồi.

Khi Nhạn Hồi đi tới cửa Vương cung, hai thị vệ canh cửa thấy nàng cũng không ngăn cản, một người thậm chí mở toang cửa lớn của Vương cung, cúi người đưa nàng vào trong.

Nhạn Hồi đứng ở cửa, lấy làm lạ nhìn thị vệ, thị vệ chỉ cung kính nói: "Quốc chủ từng dặn dò, mấy hôm nay nếu Nhạn cô nương đến tìm thì có thể vào bất kỳ lúc nào."

Nhạn Hồi gật đầu, bước vào Vương cung trong gốc cây.

Quốc chủ Thanh Khâu biết nàng sẽ đến. Cửu Vĩ Hồ vương này tuy thiên mệnh sắp tận, sức mạnh suy yếu, song vẫn nhìn xa trông rộng,

https://thuviensach.vn

nắm bắt lòng người, mạnh mẽ hơn bất kỳ ai. Hay phải nói ông nhìn rõ thế sự hơn bất kỳ ai hết.

Nhạn Hồi vào Vương cung Thanh Khâu, thấy Quốc chủ không chờ trong Vương cung, ngược lại chỉ có mấy con đom đóm phát sáng bay trước mặt nàng, Nhạn Hồi đi theo chúng, chúng lập tức bay về phía trước dẫn đường.

Cứ vậy đom đóm từ từ đưa Nhạn Hồi đi tới đầu bên kia của Vương cung, một cánh cửa nhỏ nhẹ nhàng mở ra, đom đóm bay ra ngoài, Nhạn Hồi đi theo, phát hiện đường dưới đất không còn là đường nữa, mà là rễ của gốc cây này, nàng theo một nhánh rễ đi về phía trước, lên trên một vách núi vươn thật dài ra bên ngoài.

Nhạn Hồi nhớ lần đầu tiên lúc nàng và Thiên Diệu được Chúc Ly đưa tới gặp Quốc chủ, họ ở dưới núi nhìn thấy Quốc chủ đang đứng trên vách núi đưa mắt nhìn về phương xa. Nơi này cũng chính là nơi Quốc chủ phu nhân về trời…

Đêm nay, bóng tối sâu thẳm, bầu trời không sao không mây, chỉ có vầng trăng vằng vặc treo giữa trời, khiến sắc đêm trở nên trong vắt.

Nhạn Hồi thấy Quốc chủ đứng ở cuối vách núi, gió đêm dưới núi cuốn lên, thổi tung mái tóc dài và y phục của ông. Rõ ràng là người sát phạt quyết đoán một đời, thế nhưng trong đêm đen quá đỗi yên tĩnh này, dường như ông bỗng dưng trở nên nhẹ nhàng đến mức một cơn gió cũng có thể thổi đi bất kỳ lúc nào.

Nhìn ra xa, nơi này có thể nhìn thấy Tam Trùng sơn dưới ánh trăng, cả Thanh Khâu cũng thu trọn trong tầm mắt.

“Quốc chủ.” Nhạn Hồi không tiến lên phía trước, nàng đứng ở nơi vừa bước lên trên vách núi nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Quốc chủ Thanh Khâu mới khẽ nghiêng đầu, ra hiệu rằng mình đang nghe.

Nhạn Hồi nghiêm túc nói: “Sau trận chiến với Thanh Quảng năm mươi năm trước, ngài rõ hơn ai hết thực lực của Thanh Quảng thế nào, tôi muốn biết sau khi Thiên Diệu thích ứng được nội đan của Cửu đầu xà, chàng có bao nhiêu khả năng thắng được Thanh Quảng?”

Quốc chủ Thanh Khâu nghe vậy chỉ nhìn về phương xa hờ hững trả lời: “Không có.”

https://thuviensach.vn

106

Quốc chủ Thanh Khâu trả lời rất quả quyết, hai chữ này tựa như một đòn nặng nề giáng lên ngực Nhạn Hồi.

"Một chút phần thắng…" Nhạn Hồi khó nhọc nói, "Cũng không có sao?"

Quốc chủ Thanh Khâu thoáng im lặng, sau đó mới nói: "Trước đó ở Trung Nguyên cô cũng đã chứng kiến sức mạnh của Thanh Quảng, so với hắn, cô cho rằng Cửu đầu xà kia thế nào?"

Nhạn Hồi lắc đầu, vừa lắc đầu, tim nàng liền chìm xuống tận đáy, vì nàng rất rõ, Cửu đầu xà kia vốn không thể nào so bì được với Thanh Quảng.

Cho dù không quay đầu ngoảnh lại, Quốc chủ Thanh Khâu cũng có thể cảm nhận được tiếng thở dài đầy chán nản của Nhạn Hồi: "Vậy thì đúng rồi."

Nhạn Hồi im lặng không lên tiếng, thật ra trước khi đến đây nàng cũng đã nghĩ tới đáp án này, song con người luôn có ảo tưởng, nàng cũng muốn Thiên Diệu toại nguyện, không bao giờ có ý định động đến nội đan trong tim nàng nữa.

"Thiên Diệu vốn là Yêu long ngàn năm, tuy bản thân có nội lực thâm hậu cũng rất tinh thông pháp thuật, có điều nếu không có pháp lực ngàn năm, so với Thanh Quảng hắn chẳng đáng là gì." Quốc chủ Thanh Khâu nói, "Quá trình dung hợp nội đan của yêu quái khác rất đau đớn, hiệu quả thu được lại rất ít, nếu không phải hắn nhất quyết không chịu lấy lại nội đan, ta cũng không đưa ra hạ sách này. Ngũ hành của Thiên Diệu

https://thuviensach.vn

tương khắc với Thanh Quảng, là địch thủ trời sinh của ông ta, trên thế gian này nếu không có Thiên Diệu sẽ không còn ai có thể khắc chế được mưu đồ của Thanh Quảng nữa. Nếu Thiên Diệu chết trong lúc đấu với Thanh Quảng, lúc đó nội đan trong tim cô cũng không giữ được. Nếu Thanh Quảng có nội đan này, tu được công pháp tầng thứ mười hai, thiên hạ này… e là không còn chỗ cho Yêu tộc dung thân."

Quốc chủ Thanh Khâu từ tốn nói những lời này, nhưng ý biểu đạt trong lời lại đè nặng lên trái tim Nhạn Hồi khiến nàng cảm thấy bức bối không thôi.

"Ta biết rồi." Nàng hiểu ý của Quốc chủ Thanh Khâu.

Nhạn Hồi biết Thiên Diệu sẽ không bỏ cuộc, hay nói đúng hơn họ sẽ không bỏ cuộc, đành chờ đến khi đi đến đường cùng, không còn cách nào khác nữa.

Nàng và Thiên Diệu phải có một người đưa ra quyết định. Tuy nhiên Quốc chủ Thanh Khâu muốn Nhạn Hồi đưa ra quyết định cuối cùng.

Nhạn Hồi không trả lời ngay, chỉ gật đầu với Quốc chủ: "Đêm nay tôi trở về trước đã."

"Được." Quốc chủ Thanh Khâu gật đầu đáp lời, ông cũng không vội bắt Nhạn Hồi trả lại nội đan trong đêm nay.

Rời khỏi Hoàng cung Thanh Khâu, Nhạn Hồi về đến nơi ở của mình, trên đường đi, cho dù cách suối băng rất xa, song nàng cũng có thể nhìn thấy phía đó thỉnh thoảng phát ra ánh lửa, còn có tiếng rồng gầm trầm thấp đè nén.

Thiên Diệu đang rất đau đớn.

https://thuviensach.vn

Viên nội đan Cửu đầu xà đó không phải là cách giải quyết.

Siết chặt bàn tay, Nhạn Hồi nghiến răng âm thầm quay về phòng mình.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời lên cao, trời và mây không bao giờ vì bất kỳ ai hay bất cứ chuyện gì ở hạ giới mà thay đổi hay muộn phiền, Nhạn Hồi ngồi bên giường, ngây ngẩn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nàng cảm thấy hiện giờ mình như một con thú bị nhốt, không thể ra khỏi chiếc lồng của hiện thực, khó xử đôi đường.

Nàng yêu Thiên Diệu, yêu đến mức hi vọng mỗi một ngày trong cuộc sống sau này của mình đều có người này bên cạnh, yêu đến mức chỉ nghĩ đến việc nắm tay hắn đi khắp thế gian, cho dù phiêu bạt bốn phương cũng cảm thấy bình yên hạnh phúc.

Nàng hi vọng mình có thể mãi mãi ở bên hắn. Khi mắt còn có thể nhìn, nàng sẽ bên hắn cùng ngắm mặt trời mọc rồi lặn. Lúc tai còn có thể nghe, hắn sẽ bên nàng cùng lắng nghe tiếng thủy triều lên xuống.

Thiên Diệu quá cô đơn, nàng cũng vậy.

Họ từng là người bị thế gian ruồng bỏ, sau đó họ gặp nhau. Song họ… lại có mối quan hệ "một mất một còn" như thế đấy.

Nhạn Hồi cúi đầu im lặng ngồi một lúc lâu, đến khi ngẩng lên, nàng bất ngờ nhìn thấy Thiên Diệu đứng ngoài cửa sổ, sắc mặt hắn hơi tái, dưới mắt có quầng thâm, có lẽ đêm qua hắn đã giãy giụa trong đau đớn cùng cực.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thiên Diệu cũng ngẩn ra rồi gật đầu, sau đó xoay người đi về phòng mình phía bên kia.

https://thuviensach.vn

“Thiên Diệu.” Hắn xoay người lại, Nhạn Hồi liền vẫy tay với hắn, sau đó tiện tay cầm “Yêu phú” trên giường lên, “Chàng giảng cho ta nghe đi, chỗ này ta đọc thấy không hiểu lắm.”

Thiên Diệu vào phòng nàng.

Hai chiếc sừng nhỏ trên đầu hắn vẫn còn, Nhạn Hồi nhìn thấy bèn sờ một lúc, Thiên Diệu để mặc nàng làm vậy, vì chỉ cần được tiếp xúc với nàng, cho dù Nhạn Hồi có làm gì đều khiến hắn vui vẻ từ tận trái tim đến tâm hồn.

Cảm giác như được vuốt ve vậy.

“Chỗ nào?” Thiên Diệu cầm “Yêu phú”, giọng hơi khàn.

Nhạn Hồi xoay đầu liếc nhìn “Yêu phú”, rồi lại quay sang nhìn Thiên Diệu: “Lạ thật, chàng vừa vào ta lại hiểu hết rồi.”

Biết mình bị trêu chọc, Thiên Diệu chỉ mỉm cười ngoảnh sang vờ như không có gì, quan sát Nhạn Hồi: “Không chăm chỉ tập luyện, đang lười biếng sao?”

Phải, nàng đang lười biếng, tranh thủ chút thời gian nhìn hắn thêm vài lần.

“Ai nói ta muốn lười biếng chứ?” Nhạn Hồi nói, “Hôm qua ta nghe nói có một cách tu luyện có thể khiến công pháp tăng lên rất nhanh, có ích lợi rất lớn đối với chúng ta, chàng có muốn nghe không?”

Thiên Diệu nhìn nàng, khóe môi nở nụ cười nhạt: “Cách gì?”

Nhạn Hồi bèn sáp lại gần tai hắn nói: “Hòa hợp song tu.” Nàng bật cười, lộ ra chiếc răng khểnh, “Thiên Diệu công tử, có muốn cùng ta thử

https://thuviensach.vn

không?”

Thiên Diệu vừa rồi còn điềm nhiên, vành tai lập tức đỏ bừng, hắn xoay mặt đi hắng giọng một tiếng, nhưng hình như một tiếng vẫn chưa đủ, hắn lại hắng giọng, sau đó cảm thấy trên giường của Nhạn Hồi như có lửa đốt khiến hắn bỏng mông, liền lập tức đứng dậy.

Nhạn Hồi nhìn mặt hắn kinh ngạc la lên: “Ơ, hai chiếc sừng nhỏ của chàng cũng xấu hổ biến thành màu hồng rồi kìa!”

Thiên Diệu nghe vậy càng xấu hổ hơn, định đi ra ngoài, Nhạn Hồi vội vàng kéo tay áo hắn lại, Thiên Diệu dùng sức gạt ra, thế là Nhạn Hồi bị té ngã xuống đất, nàng giả vờ kêu đau “Ối”, Thiên Diệu lập tức tiến tới đỡ nàng.

Chỉ là vừa đảo mắt nhìn, còn chưa nói câu nào đã nghe Nhạn Hồi bật cười “ha ha”, tiếng cười sang sảng cất chứa niềm vui đã lâu không có. Nhạn Hồi dường như thật sự cười đến đau bụng, ôm eo một lúc không đứng thẳng lên được.

Thiên Diệu mắng nàng: “Vui quá hại tim, trước đây tu tiên bao nhiêu năm vẫn chẳng kiềm chế bớt tính tình, vẫn thích trêu chọc người khác như thế.”

Nhạn Hồi quệt nước mắt do cười quá nhiều: “Chàng thật sự tin là chiếc sừng nhỏ của chàng sẽ biến thành màu hồng à, ha ha ha…” Thiên Diệu bất lực, Nhạn Hồi kéo cánh tay hắn, đến khi nín cười mới ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, “Hay là… chàng thật sự tin ta muốn hòa hợp song tu với chàng hả?”

Nhạn Hồi ngồi trên giường ngước mặt lên nhìn hắn, mắt sáng lấp lánh, cằm nàng sáng bóng, theo độ cong cổ nàng nhìn xuống là có thể thấy lồng ngực phập phồng.

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu vẫn còn nhớ lúc trước ở núi Đồng La, trong sơn thôn nhỏ, khi hắn đang tắm trong sân, Nhạn Hồi mở cửa sổ nhìn thấy cơ thể trần trụi của hắn, lúc đó hắn không có ý nghĩ gì khác với Nhạn Hồi, thân xác đó hắn cũng chỉ coi là thể xác để trú tạm, không hề có ý nghĩ gì khác, nhưng lúc đó Nhạn Hồi lại chảy máu mũi.

Hắn nhớ máu mũi của Nhạn Hồi "tí tách tí tách" rơi xuống ngực nàng, không khô mà chảy thẳng xuống đất.

Nàng là một cô nương có dáng người yểu điệu…

Vậy là Thiên Diệu lại lặng lẽ đảo mắt đi, nhưng hắn còn chưa quay đầu, Nhạn Hồi đã dùng hai tay vỗ lên hai má hắn, không cho hắn dời mắt, ép hắn nhìn vào mắt mình, chậm rãi hỏi từng câu từng chữ: "Thiên Diệu, chàng có muốn hòa hợp song tu với ta không?"

Thiên Diệu cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập nhanh hơn bao giờ hết, không chỉ vành tai, ngay cả cổ cũng đỏ lên. Nếu lúc này có ai nói hai chiếc sừng nhỏ trên đầu hắn là màu hồng, hắn tuyệt đối sẽ tin ngay không nghi ngờ!

Muốn chứ, hắn muốn có nàng, muốn có được nàng một cách trọn vẹn!

Song lúc này với tình cảnh như vậy, Thiên Diệu đành đè nén tất cả xao động trong lòng, hắn nhắm mắt lâu thật lâu rồi lại mở mắt ra, "Nhạn Hồi…"

Tuy nhiên hắn không ngờ Nhạn Hồi lại trở nên to gan, nàng không những không nghe hắn nói, ngược lại còn chăm chăm nhìn hắn, thay hắn nói một câu: "Muốn phải không?" Sau đó nàng ôm cổ hắn, kiễng chân hôn lên môi hắn.

https://thuviensach.vn

Môi lưỡi hắn nóng bỏng, nàng cũng vậy.

Nhạn Hồi ôm chặt cổ hắn, hôn mãi đến khi hơi thở hỗn loạn mới buông hắn ra.

Sau khi môi lưỡi tiếp xúc, hai người không có hành động nào kịch liệt hơn, Nhạn Hồi ôm cổ Thiên Diệu không lên tiếng. Chơi thì chơi, đùa thì đùa, nàng vẫn chưa đến mức không biết chừng mực, nàng cũng rõ tình cảnh hiện giờ…

Thiên Diệu phát hiện Nhạn Hồi có điều bất thường, hắn chau mày hỏi: "Nàng sao vậy?"

Nhạn Hồi dụi mặt vào hõm cổ hắn cười nói: "Không có gì, chỉ cảm thấy ta và chàng thật sự quá trong sáng." Nhạn Hồi tỉ tê, "Ta muốn tiếp xúc với chàng nhiều hơn, nhiều hơn nữa, sâu hơn nữa." Nói đến đây, nàng khựng lại, "Tính ra dường như là chàng rất ít khi kể cho ta nghe chuyện của mình lúc trước, bỗng dưng ta lại muốn nhìn thấy dáng vẻ trước kia của chàng."

Trước cả khi gặp Tố Ảnh, lúc không phải chịu những nhục nhã và thù hận đó, hắn sẽ ra sao, sẽ tự do tự tại thế nào, oai phong lẫm liệt đến đâu.

"Hôm khác…"

"Kể ta nghe ngay bây giờ đi."

Thấy Nhạn Hồi kiên trì đòi bằng được, Thiên Diệu bèn để nàng ngồi xuống, sau đó lấy lòng bàn tay che mắt nàng lại, "Được, cho nàng xem một lúc."

https://thuviensach.vn

Vậy là nhờ có pháp lực của Thiên Diệu, Nhạn Hồi nhìn thấy những cảnh tượng đẹp đẽ, từ bầu trời trên cao đến sông núi nguy nga vạn dặm phía dưới, nhìn thấy dáng vẻ hắn ngao du trong trời đất, thấy dáng vẻ hắn lấy núi non hùng vĩ làm giường.

Hắn vốn là yêu quái ở cận kề ngưỡng cửa trở thành thần tiên nhất thế gian, có thể lên trời, có thể xuống đất.

Tay Thiên Diệu rời khỏi mắt Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, nàng lại đưa tay bóp sừng rồng trên đầu hắn, cười cười nói: "Giờ chàng về nghỉ ngơi trước đi, chiều nay chúng ta cùng tu luyện, ta luyện Yêu phú, chàng dung hợp nội đan."

Thấy vẻ mặt Nhạn Hồi không có gì bất thường, Thiên Diệu cũng không hỏi nữa, gật đầu đồng ý: "Được."

Đêm khuya, Nhạn Hồi lại đến Vương cung Thanh Khâu, vẫn ở vị trí trên núi hôm qua, nàng nhìn bóng Quốc chủ Thanh Khâu, điềm nhiên nói: "Ta muốn trả nội đan cho Thiên Diệu, mong Quốc chủ giúp một tay."

Nhạn Hồi biết rõ hiện giờ Thiên Diệu xem nàng là gì, lại càng hiểu rõ mất đi một người quan trọng là chuyện đau đớn đến nhường nào.

Thế nhưng…

Muôn vạn lời nói, tuy lòng đều đã hiểu, song có lúc lại chẳng thể địch nổi hai chữ "Thế nhưng" của hiện thực…

https://thuviensach.vn

107

Tuy Nhạn Hồi đã quyết định như vậy, có điều trên thực tế, muốn trả nội đan cho Thiên Diệu vẫn có đôi chút khó khăn.

Thái độ của Thiên Diệu rất rõ ràng, hắn sẽ không lấy lại viên nội đan này, bởi vậy trước khi nội đan này vào cơ thể Thiên Diệu, tuyệt đối không thể cho hắn biết chuyện này. Quốc chủ Thanh Khâu cho Nhạn Hồi một chú thuật, có thể khiến Thiên Diệu hôn mê ba canh giờ, chuyện Nhạn Hồi cần làm trong ba canh giờ Thiên Diệu hôn mê là phải móc nội đan trong tim mình ra, sau đó đặt lại vào ngực Thiên Diệu.

"Chỗ ta còn có một viên linh châu." Quốc chủ Thanh Khâu vừa dứt lời, một viên châu nhỏ phát ra ánh sáng le lói từ chỗ ông chầm chậm bay tới trước mặt Nhạn Hồi, "Viên châu này chứa đầy linh lực, có thể thay thế sức mạnh nội đan của Thiên Diệu, duy trì mạng sống cho cô trong một tháng, để tránh sau khi lấy lại nội đan, Thiên Diệu biết cô chết, lòng sinh bi phẫn, sẽ làm ra những chuyện sai lầm."

Ngay cả tâm trạng của Thiên Diệu mà ông cũng nghĩ tới…

Nhạn Hồi bật cười, nụ cười trên khóe môi đượm phần cay đắng.

Để Yêu tộc có thể tiếp tục tồn tại, Quốc chủ Thanh Khâu thân là quốc vương một nước, đương nhiên không cho phép Thiên Diệu xảy ra bất kỳ chuyện gì trước khi Thanh Quảng chết. Song đối với Nhạn Hồi, suy nghĩ chu toàn như vậy lại có chút vô tình.

Nhưng hiển nhiên là phải vậy.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi cúi đầu, nhìn viên châu kia chầm chậm đi sâu vào ngực mình.

"Chờ sau khi cô lấy nội đan ra, linh châu này sẽ tự phát huy tác dụng của nó."

Nhạn Hồi sờ ngực, "Chỉ có một tháng thôi sao…"

Quốc chủ Thanh Khâu thoáng im lặng, sau đó mới lên tiếng: "Viên linh châu này hấp thụ linh khí của trời đất ngày này qua tháng khác mà thành. Vốn dĩ nó nằm trên người Lục Mộ Sinh."

Nhạn Hồi nghe vậy thì ngây người, linh châu… Lẽ nào đây chính là linh châu mà Tố Ảnh dùng để giúp Lục Mộ Sinh tìm lại ký ức kiếp trước? "Nhưng … chẳng phải linh châu đó đã vỡ rồi sao?" Trong trận chiến với Tố Ảnh, Nhạn Hồi đã đập vỡ nó.

"Đúng vậy, vì thế đây cũng không phải là vật gốc, linh châu này hấp thụ linh khí của trời đất, cũng ghi chép chuyện trong thiên hạ, có thể giúp người ta tìm lại ký ức kiếp trước, trời đất bao la, có lẽ chỉ có một viên đó thôi. Trước đó khi Lục Mộ Sinh vào Thanh Khâu, ta đã tìm Linh châu trên người hắn, mô phỏng theo. Chuyện này cũng đã hao tổn hết yêu lực còn lại của đời ta.

Nhạn Hồi nghe vậy im lặng một lúc mới nói: "Ngài luyện linh châu… là vì muốn tìm lại Quốc chủ phu nhân sao?"

Quốc chủ Thanh Khâu tựa như bị câu này của Nhạn Hồi trêu cười, ông khẽ cong khóe môi, nhìn ánh trăng xa xa trong không trung, "Ta nằm mơ cũng muốn tìm được nàng."

Đêm tĩnh mịch, Nhạn Hồi không nói gì nữa, mãi đến khi Quốc chủ Thanh Khâu lên tiếng lần nữa phá vỡ im lặng: "Đời này không thể chờ

https://thuviensach.vn

được nàng tức là duyên phận đã hết, ý trời khó trái, không thể cưỡng cầu, chỉ mong đường xuống suối vàng có thể gặp lại cố nhân."

Nhạn Hồi cúi đầu, "Quốc chủ phu nhân nhất định cũng đang chờ ngài."

"Chỉ là, vừa nghĩ tới việc nàng phải chờ bao nhiêu năm nay, ta lại hi vọng nàng có thể sớm được giải thoát." Quốc chủ Thanh Khâu quay đầu nhìn Nhạn Hồi nói, "Có thể tặng linh châu này cho cô xem như đã tận chút sức cuối cùng của ta, Nhạn Hồi cô nương, trận này Yêu tộc nợ cô rất nhiều."

"Không có gì nợ nần ở đây hết." Nhạn Hồi cụp mắt, "Đây cũng vốn là tâm nguyện tiên sư của tôi muốn hoàn thành."

Nếu nói trong chuyện này ai thật sự có lỗi với ai, thì chỉ có nàng có lỗi với Thiên Diệu, vô cùng có lỗi.

Phải lừa gạt hắn, phải bỏ rơi hắn, phải để hắn một mình gánh chịu đau thương buồn bã trong những tháng ngày sau này, khi đã vỡ lẽ ra tất cả… Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng đó thôi Nhạn Hồi đã cảm thấy rằng…

Nàng thật sự quá có lỗi với hắn.

Không nói thêm lời nào, Nhạn Hồi tập xong chú thuật Quốc chủ dạy rồi rời khỏi Vương cung Thanh Khâu.

Một ngày sau đó, Nhạn Hồi ở trong tiểu viện của mình nhìn trời suốt cả ngày. Thời gian một ngày này, trong đầu nàng có rất nhiều suy nghĩ, nàng nghĩ hôm trả nội đan cho Thiên Diệu cũng là lúc phải bắt đầu đếm ngược cuộc đời mình, trong một tháng cuối cùng này, dường như nàng không có thời gian để nhớ về quá khứ.

https://thuviensach.vn

Nàng đột nhiên phát hiện thật ra còn có rất nhiều phong cảnh mình chưa ngắm hết, rất nhiều chuyện chưa làm hết và nhiều lời chưa nói hết.

Suy nghĩ bần thần đến chiều, lại thấy Huyễn Tiểu Yên cưỡi trên cổ Chúc Ly đi vào trong viện, nó vui vẻ chào Nhạn Hồi: "Chủ nhân, chủ nhân, cô xem đi, có phải em đang rất oai phong lẫm liệt đúng không."

Huyễn Tiểu Yên kéo tóc Chúc Ly, thật sự coi tiểu Thế tử Thanh Khâu này là ngựa để cưỡi.

Nhạn Hồi nhìn thấy thế liền ngẩn ra, sau đó hỏi Chúc Ly: "Ngươi đã làm chuyện gì thông thương hại lý mà cam lòng để con nhóc xấu xa này ăn hiếp vậy?"

Chúc Ly không có phản ứng gì.

Huyễn Tiểu Yên nhảy từ trên cổ nó xuống, ngửa đầu nói: "Hiện giờ ngài ấy không nghe thấy đâu, ngài ấy đang trúng Huyễn thuật rất rất rất lợi hại của em, người khác nói gì ngài ấy đều không hiểu, chỉ nghe lời em thôi."

Nhạn Hồi sửng sốt: "Ngươi…" Nàng đột nhiên nhớ lại trước đó lúc nàng vội vã đi tìm Thiên Diệu, hình như Huyễn Tiểu Yên đã nói bên tai nàng như vậy, nó đã học được pháp thuật rất lợi hại. Nó đã giác ngộ ra được bí mật trong trận pháp của Tố Ảnh.

Nhạn Hồi lập tức phấn chấn, nàng đứng dậy, đi quanh Chúc Ly mấy vòng, thấy Chúc Ly thật sự không có bất kỳ phản ứng nào, Nhạn Hồi nói: "Ngươi kêu nó quỳ xuống đi."

Huyễn Tiểu Yên nói: "Quỳ xuống."

Chúc Ly liền quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi càng trợn to mắt: “Ngươi kêu nó xoạc chân đi!”

“Xoạc chân!”

Vậy là Chúc Ly cúi xuống xoạc chân!

Nhạn Hồi “Ồ” lên một tiếng, Huyễn Tiểu Yên cũng “Ồ” theo, dây chằng của tiểu tử này thật sự tốt nhỉ!

Trong viện có người hầu đi ngang, Huyễn Tiểu Yên vẫn giữ thể diện cho Chúc Ly, vội kêu mấy tiếng: “Đứng lên, đứng lên.” Chúc Ly lập tức đứng lên. Huyễn Tiểu Yên nhìn sắc trời, “Ôi chao, không thể đùa với ngài ấy nữa rồi, tôi nhớ hôm nay hình như ngài ấy còn có chuyện rất quan trọng cần làm.”

Nói xong bèn búng tay, ánh sáng trong mắt Chúc Ly tức thì phục hồi trở lại, nó thấy Nhạn Hồi thì ngây người, sau đó xoay đầu thấy Huyễn Tiểu Yên lại sửng sốt: “Sao…” “Ối” Chúc Ly khẽ cong eo, “Sao chân ta lại đau quá vậy… đã xảy ra chuyện gì…”

“Hôm nay là cuối tháng rồi đó, lúc trước chẳng phải ngài nói hôm nay có việc phải làm sao?” Huyễn Tiểu Yên không trả lời câu hỏi của Chúc Ly, ngược lại còn chen vào một câu. Chúc Ly sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Hôm nay là cuối tháng rồi sao?”

Nhạn Hồi gật đầu.

Thế là Chúc Ly phẩy áo, khập khiễng vội vàng chạy ra ngoài, không kịp nói câu nào.

Chờ nó đi xa, Huyễn Tiểu Yên mới cười ha ha mấy tiếng, ngoái đầu thè lưỡi với Nhạn Hồi.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi chỉ nói: “Mấy hôm nay ngươi đưa hắn đi làm chuyện gì kì lạ lắm phải không, sau này nếu hắn nghe được những chuyện này từ miệng người khác, muốn lột da ngươi thì đừng trách ta không bảo vệ ngươi nhé.”

“Không sao, ngài ấy muốn lột da em thì em lại dùng Huyễn thuật với ngài ấy là xong mà.”

Huyễn Tiểu Yên hùng hổ nói, Nhạn Hồi bĩu môi vốn không định đếm xỉa tới nó, nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt nàng lập tức chăm chú nhìn Huyễn Tiểu Yên.

“Chủ nhân, em đi trước đây, cứ dùng Huyễn thuật điều khiển người khác mãi cũng mệt lắm, tối nay em phải vào mộng cảnh của người ta ăn bồi bổ lại.”

“Đứng lại.”

Nhạn Hồi gọi nó lại, Huyễn Tiểu Yên ngây người xoay đầu nhìn Nhạn Hồi, không hiểu tại sao vẻ mặt nàng lại đột nhiên trở nên rất nghiêm túc.

Nhạn Hồi nhìn Huyễn Tiểu Yên, trầm tư suy nghĩ. Tuy Quốc chủ Thanh Khâu đã nghĩ tới việc cho Nhạn Hồi sống thêm một tháng, gắng gượng tới lúc Thiên Diệu đấu với Thanh Quảng, nhưng nếu nàng trả nội đan cho Thiên Diệu, lúc Thiên Diệu tu luyện lẽ nào không hề cảm nhận được? Còn nàng mất đi nội đan, nhất định sức khỏe cũng tổn hại nặng nề, Thiên Diệu nhìn thấy nàng lẽ nào lại không phát hiện ra ngọn nguồn?

Bởi vậy sau khi trả nội đan lại cho Thiên Diệu, còn sống xuất hiện trước mặt hắn thôi vẫn chưa đủ, nàng phải xuất hiện trước mặt Thiên

https://thuviensach.vn

Diệu một cách bình an. Hơn nữa không thể để cho Thiên Diệu phát hiện ra nàng có điều gì không ổn, càng không thể để hắn phát hiện cơ thể mình có gì khác trước.

Muốn làm được như vậy có lẽ chỉ có thể khiến hắn nảy sinh ảo giác thôi, khiến hắn cho rằng mình không lấy lại nội đan, cũng cho rằng Nhạn Hồi hắn nhìn thấy vẫn còn khỏe mạnh. Chỉ có như vậy hắn mới có thể toàn tâm toàn ý không có gì kiêng dè mà đấu với Thanh Quảng.

"Huyễn Tiểu Yên." Nhạn Hồi gọi tên nó, Huyễn Tiểu Yên hơi sửng sốt, hơi hoảng sợ đáp một tiếng: "Chủ nhân… cô sao vậy?" Dường như chưa bao giờ nó thấy Nhạn Hồi nói chuyện với nó như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, "Cô… có tin gì xấu muốn cho em biết sao?"

"Ta muốn cho ngươi biết một chuyện, dù có vui hay không." Nhạn Hồi nói, "Ngươi phải hứa với ta, lúc nghe ta nói chuyện này…" Nhìn vẻ mặt thấp thỏm của Huyễn Tiểu Yên, giọng nói nghiêm túc của Nhạn Hồi bèn dịu lại, nàng xoa đầu Huyễn Tiểu Yên, "Ngươi phải hứa với ta, không được khóc."

Cơ mà ngay lúc này Huyễn Tiểu Yên đã bắt đầu muốn khóc rồi.

Nhạn Hồi đưa nó về phòng, đến khi nghe Nhạn Hồi nói hết toàn bộ sự việc, Huyễn Tiểu Yên ngây ra, sửng sốt nhìn nàng.

Nhạn Hồi mấp máy môi, chưa kịp an ủi, nước mắt Huyễn Tiểu Yên đã lộp bộp rơi xuống.

Nhạn Hồi thở dài, "Chẳng phải đã nói là không được khóc rồi sao?"

Huyễn Tiểu Yên vội che miệng, song nước mắt vẫn không kiềm được mà tuôn rơi, khe khẽ khóc nấc lên: "Nhưng mà… chủ nhân, chuyện lớn như vậy… cô… cô…"

https://thuviensach.vn

“Không lớn lắm đâu.” Nhạn Hồi nói, “Ngươi suy nghĩ một cách lý trí đi, nếu so với cả Yêu tộc, chuyện của ta vốn chẳng được coi là chuyện gì lớn lao, ngươi phải ngoan, phải phối hợp…”

Nàng còn chưa dứt lời, Huyễn Tiểu Yên đã buông tay, nước mắt lưng tròng nhìn Nhạn Hồi: “Nhưng cô sắp chết rồi.” Nó khóc như một đứa trẻ, “Nếu làm chuyện này thì cô sẽ chết. Hu hu… Đây là một chuyện rất lớn, em mặc kệ, mặc kệ nếu so với cả Yêu tộc thì thế nào, em chỉ biết cô sẽ chết, cô sẽ chết…”

Huyễn Tiểu Yên khóc rất đau lòng, Nhạn Hồi không khuyên được, lời nàng nói bị vùi lấp trong tiếng khóc của Huyễn Tiểu Yên, nàng đành phải bịt miệng nó, sau đó ôm nó vào lòng. Nàng sợ lúc này Thiên Diệu đi ngang qua bên ngoài sẽ nghe được sự tình, vội nói bên tai Huyễn Tiểu Yên: “Đừng khóc… đừng khóc… Không sao đâu, không sao đâu.”

Nhạn Hồi an ủi nó nhè nhẹ, cuối cùng Huyễn Tiểu Yên cũng thôi khóc. Lúc này Nhạn Hồi mới buông Huyễn Tiểu Yên ra khỏi lòng mình: “Ngươi hãy kiên cường lên, vứt bỏ hết tất cả tình cảm đi, nhìn vào mắt ta, chuyện này ngươi có giúp ta được không?”

Huyễn Tiểu Yên nghiến răng, sau khi im lặng hồi lâu, cuối cùng đỏ mắt gật đầu.

Nhạn Hồi là chủ nhân của nó, tuy nhiên nàng chưa bao giờ bắt nó phải làm chuyện gì cho nàng, đây là chuyện duy nhất nàng yêu cầu, cũng là chuyện cuối cùng trong đời nàng.

https://thuviensach.vn

108

Đối với việc cho Huyễn Tiểu Yên dùng Huyễn thuật mê hoặc Thiên Diệu, Nhạn Hồi vẫn không yên tâm lắm. Vì thế, nàng tìm cơ hội thử năng lực của Huyễn Tiểu Yên trước.

Sau khi biết được chân tướng, Huyễn Tiểu Yên khóc suốt đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy mắt hơi sưng, nhưng vẫn phối hợp tiến hành thử nghiệm của Nhạn Hồi. Vì nó cũng không chắc chắn mình có thể thi triển Huyễn thuật trên người Thiên Diệu sâu đến mức độ nào, đặc biệt là sau khi Thiên Diệu lấy lại được nội đan, sức mạnh của hắn sẽ lớn hơn rất nhiều. Lúc đó Huyễn thuật của nó cũng đã phải ẩn thật sâu trong người Thiên Diệu mới được.

Đã quyết định làm chuyện này thì phải làm cho thật tốt. Nhân cơ hội này đưa mầm Huyễn thuật vào người Thiên Diệu, để mầm Huyễn thuật di chuyển khắp cơ thể Thiên Diệu khi hắn vận công, cắm rễ thật sâu, sau đó đến lúc làm thật sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Huyễn Tiểu Yên xác định thời gian với Nhạn Hồi, hôm sau Nhạn Hồi hẹn Thiên Diệu tới phòng mình, nói rằng trong "Yêu phú" có nhiều chỗ nàng không hiểu, muốn hắn chỉ dẫn cho nàng.

Tuy mới trước đó không lâu Nhạn Hồi vừa dùng cớ này trêu chọc Thiên Diệu, nhưng hắn vẫn nhận lời. Ở trước mặt Nhạn Hồi vẫn cầm "Yêu phú" ra vẻ như rất nghiêm túc chỉ dạy cho nàng.

Nhạn Hồi nhìn mặt Thiên Diệu, khẽ ngẩn ra.

Thiên Diệu chờ một lúc, không thấy Nhạn Hồi lên tiếng, xoay đầu nhìn nàng cười nói: "Lại muốn trêu chọc ta sao?"

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi im lặng một đoạn, cười đáp: “Sừng chàng biến mất rồi.”

“Mấy hôm nay dung hợp nội đan Cửu đầu xà cũng có chút tiến triển.”

Nhạn Hồi gật đầu, sau đó chỉ một chỗ trong sách trước đó nàng thật sự không hiểu lắm: “Ở đây, chàng xem giúp ta đi.” Vậy là Thiên Diệu cũng không trêu chọc nàng nữa, cúi đầu nghiên cứu nội dung trong sách, môi hắn mấp máy, lẩm bẩm đọc câu trong sách, vẻ mặt chăm chú, ở bên cạnh Nhạn Hồi hắn không hề đề phòng.

Nghe hắn nhỏ giọng lẩm bẩm, Nhạn Hồi hiểu ra tại sao hai mươi năm trước Thiên Diệu lại dễ dàng bị Tố Ảnh và Thanh Quảng liên thủ tính kế hãm hại. Vì trước mặt người mình yêu, hắn thật chẳng chút đề phòng, những nơi yếu nhất trên người đều để lộ ra ngoài, nơi yếu nhất cũng đối diện với nàng.

Nếu muốn ra tay hại hắn thật sự rất dễ dàng.

“Thiên Diệu.” Nhạn Hồi đột nhiên gọi hắn, khoảnh khắc hắn quay đầu lại, chiếc nhẫn của Huyễn Tiểu Yên trên tay Nhạn Hồi lóe sáng, Huyễn Tiểu Yên từ trong nhẫn hóa thành một làn khói, xuyên qua ngực Thiên Diệu.

“Tối nay quay về ngươi không nhìn thấy Nhạn Hồi.”

Câu này của Huyễn Tiểu Yên lơ lửng trong không trung, rồi dần dần biến mất.

Đôi mắt Thiên Diệu thoáng dại đi, sau đó khôi phục lại rất nhanh. Hắn quay đầu nhìn Nhạn Hồi, dường như không biết vừa rồi Huyễn Tiểu Yên đã xuất hiện giữa họ: “Nàng sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi ngước mặt, bất ngờ hôn nhẹ lên má Thiên Diệu: "Chỉ đột nhiên muốn hôn chàng thôi." Nàng nhìn hắn cười, "Có được không?"

Thiên Diệu thoáng ngơ ngẩn, sau khi má ửng hồng trong thoáng chốc, hắn quay đầu nhìn Nhạn Hồi, ánh mắt sâu thẳm: "Lần sau phải cho ta biết trước một tiếng. Cứ như vậy…" Hắn nói xong, chầm chậm kề môi mình lên môi Nhạn Hồi, "Ta sẽ muốn hôn nàng."

Hắn nói vậy nhưng lại không cho Nhạn Hồi cơ hội đáp lời đã mạnh mẽ hôn nàng.

Môi lưỡi quấn quít một hồi.

Nhạn Hồi nghĩ tới Huyễn Tiểu Yên có lẽ vẫn còn ở một góc nào trong phòng nhìn họ, mất tự nhiên ho mấy tiếng, sau đó tìm cớ đuổi Thiên Diệu đi.

Tóm lại không để hắn phát hiện mình đã trúng Huyễn thuật là được rồi.

Một lát sau khi Thiên Diệu đi, Nhạn Hồi chắc chắn thần thức của hắn không cảm nhận được tiếng động ở đây, mới cất tiếng gọi: "Huyễn Tiểu Yên."

Huyễn Tiểu Yên nhanh chóng xuất hiện bên giường, đứng ngay bên cạnh Nhạn Hồi hệt như một bóng ma, khiến nàng giật mình. Song lúc này đôi mắt "bóng ma" lại long lanh nước, vẻ mặt đầy buồn bã.

Nhạn Hồi nhìn nó thở dài, "Lại sao nữa?"

"Chủ nhân à, vừa rồi lúc Thiên Diệu hôn cô, hắn cảm thấy rất hạnh phúc."

https://thuviensach.vn

Tim Nhạn Hồi thắt lại, tựa như vừa chịu một đòn nặng nề. Một cảm giác vừa cay đắng vừa đau xót lại pha lẫn ngọt ngào không nén nổi trong tim nàng lan tỏa.

"Chủ nhân, cô cũng rất hạnh phúc."

Phải, nàng cũng rất hạnh phúc.

Nhạn Hồi im lặng, nước mắt Huyễn Tiểu Yên lại dâng đầy hơn, "Không còn cách nào khác sao? Quốc chủ Thanh Khâu lợi hại như vậy, chúng ta nói với ngài ấy nghĩ cách khác được không, cách để chủ nhân có thể sống tiếp…"

Nhạn Hồi xoa đầu nó không nói.

Đến tối, Thiên Diệu từ suối băng trở về, Huyễn Tiểu Yên bạo gan cản đường Thiên Diệu, tuy nhiên đứng trước mặt Thiên Diệu chưa nói được câu nào, mắt Huyễn Tiểu Yên đã đỏ lên.

Thiên Diệu thấy vậy lập tức chau mày.

Nhạn Hồi đang đứng sau lưng Huyễn Tiểu Yên, nàng véo vào eo nó một cái, Huyễn Tiểu Yên nghiến răng, lúc này mới hỏi: "Ngươi có nhìn thấy chủ nhân ta không?"

Thấy vẻ mặt Huyễn Tiểu Yên, lại nghe nó hỏi câu này. Thiên Diệu nhíu mày: "Nhạn Hồi không ở trong phòng sao?"

Phải, lúc này nàng không ở trong phòng, nàng đang đứng sau lưng Huyễn Tiểu Yên. Có điều hiển nhiên Thiên Diệu không nhìn thấy nàng, hắn nói: "Hỏi những người khác chưa? Không ai thấy nàng đi đâu sao?"

https://thuviensach.vn

Diễn xuất của Huyễn Tiểu Yên dường như đã dùng hết, nó cúi xuống lắc đầu.

Vẻ mặt nó khiến Thiên Diệu càng nhíu chặt mày hơn. Hắn bước qua Huyễn Tiểu Yên, lướt qua vai Nhạn Hồi, không hề ngoái đầu lại. Nhạn Hồi nhìn theo bóng hắn, thở phào một hơi, dõi mắt nhìn trăng trên trời khen Huyễn Tiểu Yên: "Làm tốt lắm."

Huyễn Tiểu Yên không hề thấy vui vì được khen.

Tối đó Thiên Diệu hỏi Chúc Ly, sau đó tìm khắp nơi vẫn không thấy Nhạn Hồi. Đang lúc lòng như lửa đốt, người trong phủ đưa cho Thiên Diệu một mảnh giấy Nhạn Hồi để lại trong phòng. Trên giấy viết nàng đi tìm Quốc chủ Thanh Khâu thỉnh giáo về "Yêu phú", sáng mai sẽ về.

Sau đó Thiên Diệu cưỡi mây một mạch đến Vương cung Thanh Khâu.

Nhạn Hồi đã báo với Quốc chủ, Quốc chủ bèn tùy tiện chỉ cho Thiên Diệu một căn nhà trong gốc cây, hắn chờ trước cửa, không bỏ đi cũng không làm ồn.

Hắn tưởng Nhạn Hồi đang luyện công bên trong.

Nhạn Hồi nằm trên cành cây đan xen chằng chịt của Vương cung nhìn Thiên Diệu từ xa, rồi theo sự dẫn đường của tiểu Hồ yêu, vào căn nhà kia từ một cửa khác.

Đến khi trời sáng nàng đẩy cửa, bước từ trong ra.

Nhìn thấy Nhạn Hồi, vẻ mặt Thiên Diệu không thay đổi nhiều, tiến lên dịu dàng hỏi: "Tu luyện tiến triển thuận lợi không?" Không hề nhắc đến chuyện tối qua tìm không được nàng khiến lòng hắn như lửa đốt.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi nhoẻn miệng cười, lộ ra chiếc răng khểnh sáng bóng, dường như tâm trạng rất tốt. Thấy nàng cười vui vẻ, Thiên Diệu như được ánh nắng rạng rỡ chiếu rọi, hắn khẽ cong khóe môi, "Công pháp thăng tiến nhanh lắm sao?"

"Đúng vậy." Nhạn Hồi nhắm tay Thiên Diệu, đưa hắn đi xuống Vương cung Huyễn yêu, "Yêu phú này không hổ là do Quốc chủ phu nhân viết. Mà Quốc chủ quả nhiên tâm linh tương thông với phu nhân, chỉ bằng vài câu ngài ấy nói, ta đã hiểu được rất nhiều." Giọng điệu Nhạn Hồi cao vút, dường như thật sự rất vui vẻ, không hề có chút sầu não. Nàng diễn rất hay, hay đến mức sắp lừa được cả bản thân mình.

Hay đến mức dường như nàng có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Thiên Diệu, cứ như toại nguyện cho hy vọng chờ đợi suốt đêm của hắn vậy.

Hay đến mức dường như ngày mai nàng không cần phải làm Thiên Diệu ngất đi, sau đó nói dối để lừa hắn nữa…

Đêm khuya, qua giờ Tý, Thiên Diệu đang ngủ trong phòng. Nhạn Hồi ngồi bên giường hắn, người đứng bên cạnh là Quốc chủ Thanh Khâu đã lâu chưa từng rời khỏi Vương cung.

"Phiền Quốc chủ ra tay." Nhạn Hồi nói.

Quốc chủ Thanh Khâu đón lấy chủy thủ trong tay nàng, khẽ cụp mi, "Đắc tội." Mũi chủy thủ đâm vào ngực Nhạn Hồi, ánh mắt Quốc chủ chăm chú, không chớp lấy một lần, dùng chủy thủ nhẹ móc vào ngực nàng.

Toàn thân Nhạn Hồi run rẩy, sắc mặt lập tức mất đi vẻ hồng hào, nàng đau đến mức muốn siết chặt nắm tay, lại phát hiện ra tay mình không còn chút sức lực. Nếu không phải Huyễn Tiểu Yên đang đỡ sau lưng, e rằng ngay cả ngồi nàng cũng ngồi không vững.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, một viên đan lấp lánh ánh lửa bị chủy thủ móc ra, ngược lại, Nhạn Hồi giống như một miếng vải bị tước đoạt hết màu sắc trong phút chốc, sắc mặt lập tức xám xì.

Nhiệt độ cả căn phòng nhanh chóng tăng lên không ít.

Nội đan Yêu long rời khỏi ngực Nhạn Hồi, bị long khí trên người Thiên Diệu thu hút, nó đập tới đập lui trong tay Quốc chủ, giống như một đứa trẻ nóng nảy, không chờ được muốn chạy về nơi thuộc về mình.

Quốc chủ buông tay, viên nội đan kia như một mũi tên, lao vào ngực Thiên Diệu, chốc lát sau đó chìm vào trong, không còn vết tích.

Nhiệt độ trong phòng chẳng mấy chốc khôi phục như bình thường. Sắc mặt Thiên Diệu cũng thay đổi mấy lần, giống như sức mạnh nội đan vốn thuộc về hắn đang tranh đấu với nội đan Cửu đầu xà trong cơ thể hắn vậy. Kết quả cuối cùng đương nhiên không cần nói, sắc mặt hắn khôi phục như thường, là nội đan Yêu long thuộc về hắn đã chiến thắng mọi thứ khác trong cơ thể.

Yêu long ngàn năm Thiên Diệu cuối cùng đã hoàn chỉnh.

Cuối cùng đã trở lại là hắn của trước đây.

Còn lúc này vùng ngực đầy máu tươi của Nhạn Hồi cũng lóe lên ánh sáng, là linh châu Quốc chủ cho nàng phát huy tác dụng.

Bắt đầu từ bây giờ, sinh mạng của nàng sẽ chỉ còn một tháng mà thôi.

Duyên phận giữa nàng và Thiên Diệu cũng bắt đầu từ từ đếm ngược đến ngày kết thúc…

https://thuviensach.vn

Trước khi Thiên Diệu tỉnh lại, Huyễn Tiểu Yên điểm nhẹ lên trán hắn nói: “Sau khi ngươi tỉnh lại sẽ không cảm thấy có gì khác biệt với ngày hôm qua.”

Ánh mắt Nhạn Hồi vẫn chưa từng rời khỏi khuôn mặt Thiên Diệu, có lẽ là do ảo giác của nàng, dường như nàng nhìn thấy Thiên Diệu vẫn còn trong mơ chưa tỉnh, đầu mày khẽ nhíu.

Nhạn Hồi tựa như dùng hết sức lực toàn thân, đưa tay xoa xoa mi tâm hắn: “Nếu có thể gạt chàng suốt đời thì tốt.”

Huyễn Tiểu Yên sau lưng nàng vẻ mặt đau khổ, “Chủ nhân, em không chống chọi được bao lâu đâu. Sức mạnh nội đan của hắn quá lớn… E là dù chỉ một tháng em cũng không chịu nổi đâu.”

“Chẳng phải ngươi thích tạo mộng cảnh vui vẻ, sau đó ăn cảm xúc vui vẻ của người ta sao?” Nhạn Hồi nói, “Một tháng tới đây ta sẽ cho ngươi ăn no nê.”

https://thuviensach.vn

109

Sáng sớm hôm sau, Thiên Diệu tỉnh lại cảm thấy cơ thể mình có hơi kỳ lạ, càng kỳ lạ hơn là hắn không nói được rốt cuộc cơ thể mình lạ ở chỗ nào.

Ra khỏi phòng, Thiên Diệu thấy Chúc Ly đang ngồi ở sảnh chính, tay cầm một bình sứ nhỏ, thấy Thiên Diệu ra, Chúc Ly bèn đứng dậy đưa bình sứ cho hắn: "Đây là thuốc Quốc chủ kêu ta đưa tới, nói rằng sau khi ngươi uống vào sẽ có ích cho nội đan Cửu đầu xà vừa mới dung hòa. Có thể giúp công pháp của ngươi tăng tiến trong một tháng sắp tới."

Thiên Diệu ngây người, không hiểu tại sao Quốc chủ lại đột nhiên đưa thuốc tới, nhưng hắn vẫn đưa tay đón lấy bình sứ, "Thay ta đa tạ Quốc chủ."

"Ờ, ta còn có chuyện, đi trước đây."

Sau khi ra khỏi cửa, Chúc Ly xoay bước tới phòng Nhạn Hồi, thấy nàng sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Chúc Ly chau mày, "Thứ cô muốn ta đưa cho Thiên Diệu rốt cuộc là gì vậy, tại sao phải mượn danh Quốc chủ?"

Nhạn Hồi cong khóe môi, "Là Định tâm hoàn cho Thiên Diệu thôi."

Đó chẳng qua chỉ là thuốc bổ bình thường, đưa cho Thiên Diệu là vì long khí tăng trưởng trong cơ thể hắn rồi sẽ thể hiện ra bên ngoài. Không thể để hắn biết đó là tác dụng của nội đan, phải để hắn tưởng đó là tác dụng của thuốc này, làm cho hắn yên lòng. Càng không thể để hắn

https://thuviensach.vn

có bất kỳ nghi ngờ nào, như vậy hắn mới có thể không sợ hãi gì mà tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn thấy hơi thở Nhạn Hồi khi nói chuyện yếu ớt như vậy, Chúc Ly càng nhíu chặt mày hơn, "Sức khỏe cô rốt cuộc bị sao vậy? Chẳng qua mới một đêm không gặp, tại sao lại tiều tụy đến thế này?"

"Trong mắt Thiên Diệu ta không phải như vậy là được rồi."

"Rốt cuộc tại sao…"

"Ôi chao, ngài đừng hỏi nữa!" Huyễn Tiểu Yên cuối cùng không nhịn nổi nữa, ngắt lời Chúc Ly, đẩy nó ra khỏi phòng Nhạn Hồi, đỏ mắt nói: "Tối qua chủ nhân đã vất vả lắm rồi, nói nhiều với ngài sẽ mệt lắm! Ngài hạ lệnh xuống dưới sau này không ai được nhắc trước mặt Thiên Diệu là sức khỏe của chủ nhân không tốt là được."

Chúc Ly bực bội, "Tại sao không thể nhắc? Ngươi nói rõ với ta chẳng phải xong hay sao?"

Huyễn Tiểu Yên nghiến răng, "Được, tôi cho ngài biết, sau khi biết rồi đánh chết ngài cũng không được cho người khác biết, đặc biệt là Thiên Diệu."

"Tại sao không cho ta biết?"

Huyễn Tiểu Yên còn chưa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến giọng Thiên Diệu, sắc mặt nó tái đi, thấy Thiên Diệu từng bước từng bước tiến vào, nó không biết Thiên Diệu đã nghe được bao nhiêu. Lúc nó đang hoảng hốt nhìn hắn, tay chân lúng túng, trong phòng lại truyền ra tiếng Nhạn Hồi vươn vai thức dậy: "Thiên Diệu?"

https://thuviensach.vn

Thiên Diệu nhìn Huyễn Tiểu Yên một cái rồi xoay người đi vào phòng Nhạn Hồi.

Tim Huyễn Tiểu Yên đập thình thịch không ngừng, nó từ bên ngoài thò đầu nhìn vào phòng, thấy Nhạn Hồi trên giường chìa tay ra với Thiên Diệu, để Thiên Diệu kéo nàng dậy.

Nhạn Hồi mặt tái nhợt, nhưng miệng nở nụ cười. Thiên Diệu giống như hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, chỉ hỏi: "Mặt trời lên ba con sào rồi, hôm nay sao ngủ lâu quá vậy?"

"Mơ thấy chàng." Nhạn Hồi nói, "Không nỡ thức giấc."

Thiên Diệu cúi người xuống, vừa mang giày cho Nhạn Hồi vừa nói: "Thức giấc cũng có thể nhìn thấy ta mà."

"Sẽ khác."

"Sao lại khác?"

"Thiên Diệu trong mơ đã thăng thành tiên, trở thành đại long có thể lên trời xuống đất, oai phong lẫm liệt, bá khí vô cùng. Chàng ngao du trong trời đất, sống tự do tự tại, tiêu dao thoải mái." Nhạn Hồi khựng lại nói, "Không chịu bất kỳ ràng buộc nào của thế tục."

Thiên Diệu giúp Nhạn Hồi mang giày, nghe nàng nói xong bèn ngẩng đầu nhìn nàng, cười nói: "Còn nàng thì sao?"

"Ta?"

"Nàng đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Hắn không quan tâm mình sẽ trở thành thế nào, hắn chỉ quan tâm đến lúc đó nàng đang ở đâu…

Tim Nhạn Hồi như bị kim châm, sau khoảnh khắc đau nhói, nàng khẽ nhoài người về phía trước, chìa ngón tay chỉ vào tim Thiên Diệu, "Đến lúc đó ta ở chỗ này của chàng rồi."

Thiên Diệu thuận thế nắm tay Nhạn Hồi, "Nàng đã ở đó từ lâu lắm."

Khóe môi Nhạn Hồi cong lên, đặt ngón tay trên cằm Thiên Diệu, giọng điệu vô lại nói: "Miệng lưỡi Thiên Diệu công tử ngọt quá nhỉ."

Thiên Diệu rất biết phối hợp, "Cô nương muốn nếm thử sao?"

"Để ta nếm thử vị ngọt nào." Nhạn Hồi đưa mặt tới gần.

Thiên Diệu hạ tầm mắt xuống, nhẹ hôn lên môi nàng, "Được…" Hắn vừa nói vừa xâm chiếm miệng nàng.

Đối với Nhạn Hồi, mười phần ngọt ngào của Thiên Diệu cất chứa chín phần cay đắng của nàng.

Linh châu đã vào cơ thể, Nhạn Hồi biết rõ hơn ai hết tình trạng sức khỏe hiện tại của nàng kém đến mức nào. Thậm chí nàng cảm thấy "một tháng" mà Quốc chủ Thanh Khâu nói có lẽ đã quá lạc quan.

Hôm sau lúc Nhạn Hồi soi gương, nàng phát hiện trên người mình có khí tức màu xám.

Đó là khí tức tử vong, bình thường khi cơ thể người phàm từ từ suy kiệt, nàng sẽ nhìn thấy khí tức này một cách rõ ràng. Từ nhỏ đến lớn, bao gồm cả lúc trước ở núi Đồng La, khí tức trên người bà nội Thiên Diệu cũng vậy, mỗi ngày một nặng hơn, cho đến lúc chết. Từ lúc rất nhỏ

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi đã biết, rồi có ngày khí tức như vậy cũng sẽ xuất hiện trên người mình, có điều lúc đó luôn nghĩ chuyện như vậy quá đỗi xa vời, trong lòng không có nhiều cảm xúc.

Thế mà cuối cùng ngày đó cũng tới, khí tức này xuất hiện trên người nàng khi nhìn trong gương, Nhạn Hồi không khỏi cảm thấy lạnh người và hoảng sợ.

Khí tức của nàng lại còn khác với người bình thường, nàng vốn là người lẽ ra phải bỏ mạng từ lúc mới sinh, là sư phụ dùng vảy Hộ Tâm và nội đan của Thiên Diệu cứu mạng nàng, từ đó nàng sống kiếp nửa người nửa quỷ trên thế gian. Trước đây nhờ nội đan nên trên người nàng không có dấu hiệu suy kiệt.

Hiện tại nội đan đã rời cơ thể, cho dù có Linh châu của Quốc chủ tặng bù vào, song một khi khí đen đã xuất hiện trên người thì sẽ không ngừng gia tăng.

Sau hôm đầu tiên xuất hiện, ngày thứ hai màu sắc khí tức trở nên đậm hơn, hôm thứ ba khí tức cuộn trào.

Nhạn Hồi nghĩ chắc mình không gượng được nổi một tháng.

Bởi vậy trong khoảng thời gian cuối cùng này, hầu như có cơ hội là Nhạn Hồi lại đi gặp Thiên Diệu, có lúc theo Thiên Diệu tới suối băng, hắn ở bên đó điều tức, nàng ngồi bên này lẳng lặng nhìn hắn, cho dù không làm gì cả nàng cũng thấy rất vui.

Có mấy lần nàng ngồi dưới gốc cây thiếp đi, sau khi tỉnh lại đã tới giờ phải về, nhưng nàng không còn sức đứng lên nữa, bèn búng tay, cười híp mắt nhìn Thiên Diệu cũng đang nhìn về phía mình: “Chân ta ngủ bị tê rồi, Thiên Diệu công tử cõng ta về nhé.”

https://thuviensach.vn

Đối với những yêu cầu như vậy, Thiên Diệu trước nay chưa bao giờ từ chối. Hay phải nói là tất cả những yêu cầu dù hợp lý hay vô lý của Nhạn Hồi, Thiên Diệu đều không bao giờ từ chối.

Mỗi lần trên đường Thiên Diệu cõng nàng về, Nhạn Hồi nhìn thấy ánh trăng đẹp liền kéo áo hắn nói: "Thiên công tử, lên trời ngắm trăng cùng ta đi."

"Được."

"Ta không muốn bay, chàng đưa ta lên nhé."

"Được."

Cứ như vậy hết lần này đến lần khác, Nhạn Hồi cũng cảm thấy mình được cưng chiều quá mức rồi, nàng hỏi Thiên Diệu: "Chàng không cảm thấy ta sắp trở thành người không thể tự lo liệu cho bản thân rồi sao?"

Thiên Diệu nghe vậy thoáng suy nghĩ: "Ừm, cũng tốt."

"… Vậy chàng có cảm tưởng gì?"

"Như vậy không tốt sao?" Thiên Diệu nói, "Những gì nàng không muốn làm ta đều có thể làm giúp nàng. Nàng cứ mặc sức tùy tiện kiêu căng đi, hết thảy sẽ có ta giúp nàng hoàn thành ước nguyện."

Lúc này Thiên Diệu đã hiện nguyên hình, Nhạn Hồi đang nằm bò trên đầu rồng, giữa đôi sừng, nàng ngắm bầu trời đầy sao, bốn phía không một bóng người, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng gió lướt bên tai.

Nhạn Hồi cười, "Đột nhiên ta cảm thấy mình giống như một Công chúa."

https://thuviensach.vn

“Nàng là Vương hậu.”

Khoảnh khắc đó, Nhạn Hồi thật sự cảm thấy mình dường như chính là một Vương hậu, theo Đức vua của mình ngao du khắp đất trời, kiêu ngạo nhìn vạn vật.

Song chẳng qua mấy ngày, Nhạn Hồi đã không nhìn thấy mặt mình trong gương nữa, trong gương nàng đã hoàn toàn bị khí đen bao quanh che lấp. Chỉ nhìn mình trong gương thôi, Nhạn Hồi cũng cảm thấy mình là linh hồn đến từ Địa Ngục, lạc bước vào chốn nhân thế phồn hoa.

Nhạn Hồi biết chắc là nàng không còn bao nhiêu thời gian nữa, không gượng nổi một tháng…

Tin tốt là thời gian Thanh Quảng cần một số lượng lớn nội đan dường như đã rút ngắn sớm hơn rất nhiều, trên tiền tuyến lại báo về tin Tiên môn bắt đầu thu thập một lượng lớn nội đan.

Có điều lần này không có nhiều người bằng lòng liều mình giúp Thanh Quảng thu thập nội đan nữa.

Tin tức Thất Tuyệt đường lan truyền ở Trung Nguyên đã phát huy tác dụng, Thanh Quảng không thể giải thích về mục đích của việc lấy nội đan, nhiều Tiên môn vì vậy mà xa lánh ông ta, không ai bằng lòng nghe hiệu lệnh của một người có thể đang tu tà đạo, thậm chí bỏ mạng vì ông ta.

Thanh Quảng nhất thời rơi vào trạng thái bị cô lập.

Nhân lúc tiên môn Trung Nguyên và núi Thần Tinh nghi kị xa lánh nhau, Thái tử Yêu tộc lập tức chuẩn bị một cuộc tấn công lớn. Yêu tộc vượt qua Tam Trùng sơn, thế như chẻ tre tiến thẳng vào Trung Nguyên, đến núi Thần Tinh.

https://thuviensach.vn

Hành động lần này thật ra đã ngầm được Quốc chủ Thanh Khâu đồng ý.

Thanh Quảng không thu thập đủ số lượng nội đan, không thể bù đắp cho lượng thiếu hụt của mình. Nếu như không có ai nghe ông ta sai khiến, vậy cách nhanh nhất chính là ông ta đích thân ra tay thu thập nội đan yêu quái.

Quân sĩ được phái đến tấn công núi Thần Tinh đối với Thanh Quảng giống như một bữa thịnh yến đưa tới trước mặt ông ta, chờ ông ta đưa tay ra nhận.

Sau khi Thanh Quảng bị dụ ra khỏi núi Thần Tinh, rời khỏi nơi ông ta quen thuộc nhất, khi ấy Thiên Diệu mới ra tay đấu với ông ta, phần thắng sẽ rất lớn.

Định xong kế hoạch, Thiên Diệu theo đại quân xuất phát, còn Nhạn Hồi ở lại. Thiên Diệu vốn tưởng với tính cách của Nhạn Hồi, nàng sẽ nghĩ cách đi theo hắn, có điều lần này Nhạn Hồi nghe lời hắn một cách khác thường, nàng tiễn Thiên Diệu tới cửa, "Yêu phú ta còn chưa luyện tới tầng thứ bảy, nếu tới đó Thanh Quảng một lòng muốn bắt ta, chẳng phải sẽ thêm rắc rối cho chàng sao, ta ở đây chờ chàng thắng lợi trở về."

"Ta sẽ trở về."

Nhạn Hồi nhoẻn cười, "Ta biết chàng sẽ trở về."

Thiên Diệu xoay người đi.

Hắn vừa đi, Huyễn Tiểu Yên liền đến bên cạnh dìu Nhạn Hồi. Lúc này trong mắt người khác, hai mắt Nhạn Hồi đã hõm sâu, dung nhan khô héo.

https://thuviensach.vn

Huyễn Tiểu Yên nói: “Chủ nhân, em không thể rời Huyễn thuật trên người Thiên Diệu quá xa, cơ mà cô có thể không cần đi, cô như vậy…”

“Phải đi.” Nhạn Hồi cúi đầu, nhìn cánh tay gầy trơ xương của mình, ủ rũ nói, “Ta sợ chàng thắng lợi trở về, lại không kịp nhìn thấy ta lần cuối.”

Nàng muốn Thiên Diệu luôn ở trong tầm mắt mình đến tận giây phút cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Đại kết cục

Huyễn Tiểu Yên và Nhạn Hồi theo sau đại quân vào Trung Nguyên.

Dọc đường hầu như không gặp phải kháng cự của Tiên môn, có thể thấy Tiên môn ở Trung Nguyên đại địa đều nghi ngờ Thanh Quảng đang tu tà, nên hiềm khích giữa họ và núi Thần Tinh còn lớn hơn tưởng tượng của Nhạn Hồi.

Núi Thần Tinh phía xa xa càng lúc càng gần hơn, trong lòng Nhạn Hồi thật ra không có nhiều suy nghĩ, mãi đến khi Thanh Quảng xuất hiện ở hướng đó, Nhạn Hồi mới chăm chú nhìn theo. Huyễn Tiểu Yên kéo Nhạn Hồi, cả hai lăn vào giữa các binh sĩ của Yêu tộc.

Thanh Quảng vừa xuất hiện bốn bề liền nổi gió lớn, cây cỏ trở nên khác thường, binh sĩ Yêu tộc đề phòng chờ đợi, nhưng cho dù là vậy, không ai ngờ rằng ở mặt đất bên dưới bỗng mọc ra rất nhiều sợi mây bén nhọn đâm xuyên lên trên, các binh sĩ tránh không kịp lập tức bị thương, có người thậm chí bỏ mạng tại chỗ.

Huyễn Tiểu Yên chở Nhạn Hồi bay lên không trung, tránh được một kiếp.

Tuy nhiên sợi mây dưới đất không tha cho họ, có một sợi tựa như có ý thức quất lên như một ngọn roi, kéo gót chân Huyễn Tiểu Yên lại. Huyễn Tiểu Yên nghiến răng, đang định lấy chủy thủ chặt đứt thì trong đoàn quân ở phía xa bỗng truyền tới một luồng sóng nhiệt.

Ngọn lửa như lưỡi đao quét qua mặt đất, chém đứt những sợi mây xuyên lên từ bên dưới, một hồi lâu sau, mặt đất cháy đen không còn ngọn cỏ.

https://thuviensach.vn

Lúc này Huyễn Tiểu Yên mới dám đưa Nhạn Hồi đáp xuống, binh sĩ Yêu tộc cũng đứng vững vàng trở lại, có người xử lý vết thương của mình, có người khiêng thi thể chiến hữu đi. Bốn bề hỗn loạn, có binh sĩ cũng như Nhạn Hồi, ngẩng đầu nhìn ra xa, trong đoàn quân phía trước, Thiên Diệu cao dong dỏng đang đối diện với Thanh Quảng chân nhân, sức mạnh vô hình quanh người họ đang giao tranh trong không trung, khiến những binh sĩ đang bị thương không sức chống đỡ dưới đất khổ không kể xiết.

Từ xưa đến nay, khi những người có quyền vị tối cao tranh đấu, họ chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của những kẻ thấp hèn.

Nếu hôm nay Nhạn Hồi có thể khỏe mạnh đứng bên cạnh Thiên Diệu, e là nàng cũng không có trải nghiệm này. Người trên cao cứu người là phổ độ chúng sinh, nhưng nếu họ giết người sẽ khiến chúng sinh chao đảo.

Nàng đang yêu một người có thể gọi gió hô mưa như vậy.

Nhạn Hồi chợt cười, Huyễn Tiểu Yên không hiểu, "Chủ nhân… cô sao vậy?"

"Không." Nàng lắc đầu, "Chỉ là đột nhiên cảm thấy ta rất may mắn, đời này có thể gặp được Thiên Diệu, có một mối liên hệ thần kỳ với chàng."

Huyễn Tiểu Yên cười khổ, "Em không hiểu, rõ ràng hiện giờ chủ nhân không ổn chút nào, làm gì có may mắn, ông trời đối với cô quá bất công."

"Ngươi mới ra khỏi Vương cung Huyễn yêu chưa bao lâu." Nhạn Hồi nói, "Có lẽ có một ngày nào đó ngươi sẽ có cơ hội gặp được một người như vậy. Người đó khiến ngươi cảm thấy có thể gặp được người đó là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời, người đó khiến ngươi không còn cảm thấy phẫn hận bất mãn vì mọi bất công trong cuộc sống nữa. Bởi chỉ cần từng có

https://thuviensach.vn

khoảnh khắc tiếp xúc người đó, cho dù cuộc đời lập tức kết thúc ngươi cũng cảm thấy đó là may mắn."

Huyễn Tiểu Yên lắc đầu nói: "Em không muốn gặp người đó, như vậy em thật quá tội nghiệp, em không muốn…"

Đang nói thì khí tức phía trước biến chuyển, là Thiên Diệu và Thanh Quảng dừng đối đầu gián tiếp. Cuối cùng Thanh Quảng ra tay trước, hai người trực tiếp giao chiến, đại quân Yêu tộc phía dưới bắt đầu tức tốc rút lui.

Mục đích dụ Thanh Quảng ra khỏi núi đã đạt được, lúc này có ở lại đây cũng chỉ trở thành vật tế cung cấp nội đan cho ông ta.

Pháp lực khổng lồ va chạm xé toạc mây trong không trung, mặt đất nứt nẻ, gió mây đều đổi màu. Trận chiến giữa Thanh Quảng và Quốc chủ Thanh Khâu năm mươi năm trước chắc hẳn cũng như vậy.

Thiên Diệu gần đây nghiên cứu "Yêu phú", tuy không có tâm pháp ba tầng sau, nhưng chín tầng phía trước là nguồn gốc cơ bản của "Yêu phú", nên Thiên Diệu có thể suy đoán được lối công pháp của Thanh Quảng. Chỉ có mấy chiêu Thanh Quảng cũng đã nhận ra điều này.

Kiếm chiêu giao phong, Thanh Quảng cười lạnh: "Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu đã cho ngươi xem Yêu phú rồi à…"

Thiên Diệu không đáp.

Thanh Quảng xoay người, chỉ để lại chiếc bóng, còn người thật lại xuất hiện sau lưng Thiên Diệu, ông ta đâm kiếm vào cổ Thiên Diệu, hắn không ngoảnh lại nhưng khí tức toàn thân lập tức bùng lên, nhìn từ xa trông như có thêm một mặt trời treo giữa không trung, ánh lửa chói mắt hất Thanh Quảng ra xa.

https://thuviensach.vn

Thanh Quảng trên cao văng ra năm trượng, phải dùng dây leo để định thân lại.

Khóe môi ông ta có vết máu, ánh mắt nhìn Thiên Diệu lại càng phát sáng, vẻ điên cuồng trong mắt hiển hiện rất rõ ràng.

“Thì ra đã lấy lại rồi.” Ông ta lẩm bẩm, rồi bật cười lớn, thân hình trong chớp mắt vượt qua khoảng cách trăm trượng, xuất hiện trước mặt Thiên Diệu, kiếm chiêu trong tay ông ta mang theo pháp lực khổng lồ, chiêu kiếm nào cũng đoạt mạng, đâm về phía ngực Thiên Diệu, “Thì ra ngươi đã lấy lại rồi ha ha ha ha!” Ông ta cười lớn, “Đúng là hoàn toàn không phí công.”

Thiên Diệu nhíu mày. Một lần nữa đánh bật Thanh Quảng ra.

Thanh Quảng đứng vững trong không trung, dưới chân ông ta nổi lên trận pháp, “Ngươi tưởng lấy lại nội đan là có thể áp chế được ta sao? Yêu long, hai mươi năm trước ta có thể mượn sức Tố Ảnh đánh bại ngươi, hôm nay cũng vậy.”

Lời Thanh Quảng Thiên Diệu chỉ nghe được một nửa, hắn sửng sốt: “Ngươi nói gì?”

Thanh Quảng nhếch môi cười, “Ta nói nội đan trong ngực ngươi hôm nay sẽ thuộc về ta.”

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt Thiên Diệu lập tức tái đi.

“Ngươi nói gì?” Hắn cơ hồ không dám tin hỏi lại lần nữa, giọng điệu nặng nề, chậm chạp, bỗng nhiên câu “Không thể cho Thiên Diệu biết” mà Huyễn Tiểu Yên nói hôm đó trong phòng Nhạn Hồi hiện ra trong đầu hắn. Suy đoán trong lòng tựa như một thanh đao cắm sâu vào ngực, khiến hắn đau đến xé tim rách phổi.

https://thuviensach.vn

Hắn bất ngờ hiểu ra, xoay người định đi về Thanh Khâu ngay lập tức.

Song Thanh Quảng nào cho hắn bỏ đi. Trận pháp nổi lên vây lấy Thiên Diệu bên trong.

Bị ngăn cản, Thiên Diệu bùng cháy lửa giận, ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay, mang theo yêu lực ngàn năm trực tiếp giao tranh với sức mạnh của Thanh Quảng, đập nát trận pháp của ông ta. Dù vậy Thanh Quảng vẫn cố hết sức ngăn cản, trong không trung lại có một trận pháp khổng lồ chụp xuống, trận này càng khó phá hơn trận trước.

Sắp có thể lấy được nội đan Yêu long, Thanh Quảng nào chịu buông tay.

Thiên Diệu chỉ vừa mới lấy được nội đan, thời gian ngắn ngủi sẽ rất dễ dàng lấy ra, nếu hôm nay thả hắn đi, e là sau này càng trở thành đại họa!

Nghĩ vậy Thanh Quảng múa kiếm trong tay, bất chấp tất cả chém về phía Thiên Diệu, sát chiêu ào ạt, không hề tiếc rẻ pháp lực của mình.

Thiên Diệu lòng như lửa đốt, vốn không còn tâm trạng đấu với Thanh Quảng, qua mấy chiêu thì nghĩ cách công phá trận pháp, có điều lúc giao đấu đến rìa trận pháp, Thiên Diệu bỗng thấy dưới trận pháp, trên mảnh đất cháy đen có hai người ở phía dưới, tuy ở ngoài trận pháp nhưng lại tựa lên trận pháp không bỏ đi.

Đó là… Huyễn Tiểu Yên và Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi đứng ngoài trận pháp, vừa rồi lúc rời đi, mặt đất bỗng nổi lên trận pháp lớn của Thanh Quảng, nàng bị trận pháp giữ lại, một cánh tay chìm vào bên trong không thể lấy ra, tay kia của nàng đang ôm ngực, lưng cong, dường như không còn sức lực đứng thẳng.

https://thuviensach.vn

Nàng cúi đầu nên hắn không nhìn thấy vẻ mặt nàng, chính vì vậy mà Thiên Diệu có thể tưởng tượng được đau đớn của nàng.

Huyễn Tiểu Yên vẫn luôn ở bên cạnh dìu nàng, vẻ mặt lo lắng, không biết đang nói bên tai nàng điều gì. Nhạn Hồi chỉ lắc đầu.

Cuối cùng Huyễn Tiểu Yên nghiến răng, giống như không nghe lời Nhạn Hồi nữa, nó ngẩng đầu nhìn lên Thiên Diệu đang bị Thanh Quảng không ngừng quấn lấy trong không trung, đôi mắt nó đẫm lệ, vẻ mặt cầu khẩn, há to miệng hét về phía hắn.

Âm thanh phát ra do pháp lực va chạm vô cùng nặng nề, Thiên Diệu không nghe rõ giọng Huyễn Tiểu Yên, song có thể nhìn rõ khẩu hình của nó.

Nó nói: “Cứu cô ấy đi!”

Tim Thiên Diệu thắt lại. Thân hình hắn chuyển động, Thanh Quảng bên cạnh vẫn tiếp tục đeo bám, ông ta cũng phân tâm nhìn xuống phía dưới, vừa nhìn thấy liền hiểu ra, môi nở nụ cười tà ác: “Muốn cứu người à?”

Trận pháp như bị đè xuống, một lưỡi đao cắt nát mặt đất xung quanh, bên ngoài trận pháp biến thành một hào sâu không thấy đáy.

Huyễn Tiểu Yên kinh hô, vội vàng bay lên, ôm theo Nhạn Hồi.

Yêu khí toàn thân Thiên Diệu dâng trào, trong mắt hắn cháy lên ngọn lửa đỏ rực, trán nổi gân xanh, hắn hét lên một tiếng, thế kiếm nhanh đến mức khiến Thanh Quảng cũng không kịp nhìn.

Thanh Quảng cảm thấy lồng ngực bỗng dưng lạnh lẽo, máu tươi lập tức tràn ra từ trên ngực ông ta, sức mạnh của ngọn lửa đẩy ông ta ra xa mấy mươi trượng, lửa vẫn cháy trên ngực ông ta không ngừng.

https://thuviensach.vn

Còn Thiên Diệu không nhìn ông ta lấy một lần, xoay người, một kiếm chém vỡ kết giới trận pháp của Thanh Quảng.

Tay Nhạn Hồi cuối cùng cũng được giải thoát, Huyễn Tiểu Yên ôm lấy Nhạn Hồi muốn bay lên trên, Thiên Diệu đưa tay định kéo nó…

Đột nhiên trong khoảnh khắc này, Thanh Quảng bị Thiên Diệu đẩy ra xa lập tức sầm mắt, ông ta vốn không màng tới vết thương trên ngực mình, chỉ cử động đầu ngón tay, đất bên cạnh lập tức di chuyển, ép vào phía trong!

Thiên Diệu giương mắt nhìn hai người giữa khe nứt không thoát kịp, một tiếng ầm vang dội phát ra, mặt đất bị nứt ra ban nãy bất ngờ khép lại, chôn vùi gương mặt bàng hoàng của Huyễn Tiểu Yên, còn có cơ thể suy tàn cực độ của Nhạn Hồi, dường như lúc ấy nàng ngẩng đầu nhìn hắn, dường như nàng nói với hắn câu gì đó, nhưng quá nhanh…

Hắn chưa kịp nhìn rõ gì cả, chưa kịp nghe rõ gì cả.

Lực va đập quá mãnh liệt, ở khe nứt trồi lên một ụ đất, Thiên Diệu cũng bị sức mạnh này đẩy ra. Cứ vậy nhìn Nhạn Hồi và Huyễn Tiểu Yên bị chôn vùi bên trong.

“Không…”

Âm thanh này tựa như phát ra từ đáy lòng, bên tai Thiên Diệu hoàn toàn tĩnh lặng, nhất thời hắn quên mất mình là người biết pháp thuật, quên mất mình là Yêu long có thể lên trời xuống đất, hắn cúi người đáp xuống mặt đất, dùng tay xới vùng đất bị chôn vùi.

Cơ thể hắn bị bùn đất vấy bẩn, gương mặt nhếch nhác.

https://thuviensach.vn

Thình lình Thanh Quảng xuất hiện sau lưng Thiên Diệu, trong mắt phủ đầy hàn ý, không còn chút hơi ấm, ông ta ở sau lưng Thiên Diệu nâng kiếm lên, nhắm thẳng vào tim hắn.

Vùng đất Thiên Diệu đang quỳ bất ngờ lún xuống, cơ thể Thiên Diệu sụp xuống, thế kiếm của Thanh Quảng chệch đi, lướt qua tai hắn, trong mặt đất bỗng bùng lên ánh lửa, một luồng sóng nhiệt lan tỏa, đẩy Thanh Quảng ra, thổi tung đất đá vừa dồn lên thành một hố sâu.

Trong hố sâu đó, Huyễn Tiểu Yên không biết đang ôm gì trong lòng, khóc nức nở.

Thiên Diệu ngây người nhìn Huyễn Tiểu Yên, chỗ nó không còn chút khí tức nào của Nhạn Hồi sót lại.

Nghe thấy bước chân Thiên Diệu lại gần, Huyễn Tiểu Yên ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu, nó cố ép mình nín khóc, nói: "Chủ nhân đã dùng sức mạnh cuối cùng để bảo vệ ta." Cuối cùng nó không nhịn được nữa, òa khóc lớn, "Cô ấy chỉ còn sót lại cái này thôi."

Hai tay mở ra, tấm vảy còn sót lại trong lòng nó đang phát ra ánh sáng dịu dàng, đó chính là… vảy Hộ Tâm của hắn.

Thiên Diệu thất thần đưa tay chạm vào, hơi ấm trên tấm vảy là hơi ấm của cơ thể Nhạn Hồi, lại nóng đến mức khiến hắn không nắm nổi. Hắn bỗng nhớ lại hôm đó, Nhạn Hồi nói với hắn nàng đã mơ thấy một giấc mộng, nàng mơ thấy hắn đắc đạo thành Tiên, hắn hỏi:

"Còn nàng thì sao?"

"Ta?"

"Nàng đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

“Ta ở chỗ này của chàng.”

Ta ở chỗ này.

Thì ra là vậy…

Thì ra… là vậy.

Thiên Diệu như bị kéo xuống vực sâu, trong vực sâu toàn là ác quỷ, ngay cả không khí cũng gặm nhấm da thịt hắn, chui vào xương tủy hắn, ăn sạch lục phủ ngũ tạng của hắn, hắn giống như đang bị đau đớn khoét rỗng.

So với đau đớn phanh thây hai mươi năm trước thì có đáng là gì, đau đớn trong đêm trăng tròn hai mươi năm nay cũng có là gì…

Sau lưng có sát khí lạnh lẽo bắn tới như tên, Thiên Diệu hứng trọn một kiếm, đau đớn trên lưng tựa hồ thức tỉnh thần trí hắn, kéo hắn ra khỏi vực sâu cô tịch đến đáng sợ kia.

Hắn nhìn Thanh Quảng phía sau, mắt đỏ tươi màu máu, Yêu khí trên mi tâm ngưng tụ thành một chấm đỏ như có như không.

Cho dù chỉ có một con mắt quay lại nhìn Thanh Quảng, nhưng ánh mắt này tựa như một đòn nặng nề giáng lên ngực Thanh Quảng, khiến ông ta không khỏi lạnh người.

Đây là cảm giác Thanh Quảng chưa từng có trong bao nhiêu năm nay, bất luận là đối diện với ai, rét lạnh… thậm chí là sợ hãi.

Ngọn lửa quanh người Thiên Diệu không rực sáng mà trở nên đục ngầu, giống như lửa đốt từ Địa Ngục, hóa thành màu đen, ngược lại tóc hắn từ gốc đến ngọn đều hóa trắng.

https://thuviensach.vn

Vảy rồng hiện lên mặt, vẻ mặt Thiên Diệu dữ tợn như Tu La từ Địa Ngục bước qua ranh giới Tam giới, chăm chăm nhìn Thanh Quảng.

Lưỡi kiếm vẫn còn cắm sau lưng, vậy mà Thiên Diệu như không hề biết đau, hắn xoay người chém gãy, một đoạn còn lại vẫn cắm trên lưng hắn, sau đó bị vảy rồng ngày càng dày đặc đẩy ra.

Hắn xoay đầu, đưa tay chộp lấy Thanh Quảng, Thanh Quảng đang định trốn đi, động tác của Thiên Diệu tuy chậm nhưng ngọn lửa đen toàn thân hắn lại tóm lấy Thanh Quảng, khiến ông ta không thể nào thoát ra được.

Hắn bóp cổ Thanh Quảng.

Ngọn lửa đen cháy lên trong tay hắn, tử cổ Thanh Quảng cháy xuống, bao trùm cả người ông ta bên trong.

Thanh Quảng vùng vẫy trong ngọn lửa, "Không cam tâm… ta không cam tâm…" Ông ta bị vùi lấp trong ngọn lửa, toàn bộ cơ thể bị thiêu rụi, ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Chỉ là, sau khi thiêu cháy Thanh Quảng, lửa trong lòng bàn tay Thiên Diệu không tắt đi, mà ngọn lửa màu đen từ chân hắn cháy lên, đốt cháy vảy toàn thân hắn, hắn cũng chìm trong ngọn lửa. Tựa như muốn thiêu đốt chính mình.

Huyễn Tiểu Yên thấy vậy cả kinh, sợ đến mức ngay cả khóc cũng không dám, nó vội thét to: "Đừng như vậy đừng như vậy! Chủ nhân nói sẽ quay về tìm ngươi đó!"

Thiên Diệu nghe vậy, cuối cùng cũng khẽ đảo mắt nhìn nó: "Nàng sẽ tìm ta sao?"

https://thuviensach.vn

“Nếu ngươi chết đi ngươi sẽ không nhớ cô ấy nữa, ngay cả kí ức cũng không còn! Chỉ cần ngươi nhớ cô ấy, chủ nhân nói sẽ tìm được ngươi!”

Thiên Diệu cúi đầu, lẳng lặng nhìn xuống, trong tay là tấm vảy Hộ Tâm màu xanh, khác với vảy đã trở nên sậm màu khắp người hắn hiện giờ, ngọn lửa dần tắt đi.

Nàng đang ở đâu?

Ta ở chỗ này.

Vảy trên người hắn dần dần được thu lại, không còn dữ tợn nữa, thế nhưng tóc hắn vẫn một màu bạc.

“Ta cũng sẽ tìm nàng.”

https://thuviensach.vn

Vĩ thanh

Mười lăm năm sau.

Trong thôn trang nhỏ có một cô gái kỳ lạ, từ nhỏ đã là một thần đồng, không ai dạy đã biết đọc sách viết chữ, lúc cha nàng còn sống nàng đã đòi đổi tên mình bằng được, không những muốn đổi tên mà còn đòi đổi cả họ. Cha nàng không cho, vừa đánh vừa mắng, nhưng lần nào cũng không đánh đau cô nương này được. Giờ đây cha nàng đã qua đời, còn mẹ nàng đã mất từ khi nàng còn nhỏ. Nàng bèn vác tay nải một thân một mình ra khỏi thôn trang.

Nàng nói nàng tên Nhạn Hồi, nàng muốn đi tìm một người, người đó là tướng công của nàng, tên là Thiên Diệu.

https://thuviensach.vn

Ngoại truyện: Chung tình (1)

Ký ức dừng lại ở khoảnh khắc mặt đất khép lại, chôn vùi nàng và Huyễn Tiểu Yên.

Nàng dùng sức mạnh còn lại của Linh Châu bảo vệ Huyễn Tiểu Yên, sau đó thế giới của nàng chìm vào bóng tối.

Nhạn Hồi không biết mình trôi dạt trong bóng tối bao lâu, nàng không có ý thức, cũng không có ký ức về khoảng thời gian đó, chỉ đến khi nàng mở mắt ra, thế giới trở nên sống động, nàng mới biết mình đã sống lại.

Khi nghe thấy âm thanh đầu tiên của mình phát ra, nàng nhìn thấy cánh tay nhỏ xíu của mình huơ trong không trung, đó là cánh tay của em bé, nàng còn nhìn thấy bà đỡ đang ẵm mình, rồi tiếng ồn ào vang khắp phòng, bà đỡ đang hét lớn: "Xuất huyết! Xuất huyết! Phu nhân bị xuất huyết rồi."

Bên ngoài có người xông vào, đa phần đều là nữ nhân, còn có một nam nhân hoảng hốt hét lớn: "Nương tử nương tử!"

Nhạn Hồi cảm thấy mọi thứ xung quanh đều rất mơ hồ.

Bỗng nhiên ngực nóng lên, trong đầu xuất hiện một cảnh tượng, trên vách núi sau Vương cung Thanh Khâu, Quốc chủ Thanh Khâu đang đứng đó, gió nhẹ lướt qua tay áo, đôi mắt Quốc chủ tựa như từ ngàn dặm nhìn vào mắt nàng, "Thành công rồi sao…"

Giọng ông như vang lên bên tai, "Đây coi như là tạ lễ của Yêu tộc tặng cô và Thiên Diệu."

Thân hình Quốc chủ khẽ phát sáng, đúng lúc này, ngực Nhạn Hồi cũng nóng hổi. Đến khi Quốc chủ hóa thành một dải kim quang hòa theo gió,

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi chợt hiểu ra.

Quốc chủ đã dùng sức mạnh cuối cùng của ông giữ lại ký ức kiếp trước cho nàng.

Bà đỡ ôm Nhạn Hồi quay đầu nhìn nàng, kinh ngạc la lớn: "Trên ngực đứa trẻ này tỏa kim quang! Đây là thần đồng đó!"

Bên cạnh lập tức có người tới nhìn, phụ họa theo: "Là thần đồng! Thần đồng đó!"

Nàng đã trở lại nhân thế, có một cơ thể và thân phận khác.

Sau khi nàng ra đời không bao lâu, giang hồ truyền tin Quốc chủ Cửu Vĩ Hồ Thanh Khâu tiên du, có điều tin tức này cách thôn trang nhỏ của Nhạn Hồi quá xa, hơn nữa không mấy ai quan tâm tới.

Kiếp này lúc Nhạn Hồi ra đời thì mẹ ruột nàng cũng tạ thế, cha ruột nàng biến thành góa phu. Từ đó sinh thần của nàng cũng trở thành ngày giỗ của mẹ nàng. Mỗi năm đến ngày này, Nhạn Hồi luôn đặt tay lên vai cha vỗ vỗ, tỏ ý an ủi, vì kiếp này họ chính là ân nhân đưa nàng đến thế gian.

Thêm mấy năm, lúc nàng vỗ vai cha thở dài như vậy, cha nàng đánh nàng: "Trẻ ranh mà suốt ngày học người lớn thở dài, đi cho gà ăn đi."

Nhạn Hồi bĩu môi, nếu kiếp trước nàng vẫn còn sống, nói không chừng còn lớn hơn ông một hai tuổi nữa.

Thật ra ngay từ buổi đầu Nhạn Hồi đã muốn trốn đi tìm Thiên Diệu, nhưng lúc còn bé xíu tay chân quá yếu mềm, thật sự không trốn đi được, đến khi lớn hơn một chút, có thể tự đi lại, cha nàng lại quản giáo quá nghiêm ngặt.

https://thuviensach.vn

Khi phát hiện cơ thể mình có thể ngưng thần luyện khí, nàng liền tu đạo pháp, ký ức của nàng đối với "Yêu phú" không sâu, bởi vậy vẫn luyện Tiên pháp núi Thần Tinh, công pháp tiến triển nhanh hơn người bình thường, nhưng so với cơ thể lúc trước có nội đan của Thiên Diệu, chút tiến triển này cũng chẳng là gì.

Đến lúc bảy tám tuổi, tự mình có thể chạy nhảy, Nhạn Hồi lên kế hoạch thu dọn đồ đạc để bỏ trốn.

Có một ngày, nàng đã đi rất xa nhưng vẫn bị cha nàng đuổi kịp, cha nàng bắt lại vung tay cho nàng một cái tát, cái tát này khiến Nhạn Hồi sửng sốt, song lòng nàng còn chưa kịp giận đã thấy hán tử nông gia kia đỏ mắt hét lên: "Con muốn đi đâu? Con là kỷ niệm duy nhất mẹ con để lại cho cha! Một mình con chạy ra ngoài xảy ra chuyện thì làm thế nào? Con kêu cha phải làm thế nào?"

Lòng Nhạn Hồi dao động, nàng có ký ức của kiếp trước, một lòng muốn đi tìm Thiên Diệu, nhưng "cha" nàng không biết, ông thật sự nuôi nấng nàng như con gái mình.

Thế nên Nhạn Hồi đành ở lại, định chờ đến khi mình mười bốn mười lăm tuổi, nàng sẽ giả đi xa, sau đó đào hôn trên đường. Chỉ là nàng không ngờ, nàng còn chưa kịp giả đi thì "cha" nàng đã qua đời.

Từ đó Nhạn Hồi không còn vướng bận nữa, nàng vác tay nải lên đường đi về hướng Yêu tộc.

Bao năm nay ở trong thôn nàng đã nghe ngóng được rất nhiều tin tức từ những người giang hồ qua lại.

Mười lăm năm trước, sau trận chiến trước núi Thần Tinh, thiên hạ đại loạn, Thanh Quảng chân nhân bị Thiên Diệu giết chết, không lâu sau Quốc chủ Thanh Khâu cũng tiên du, tiếp đó Thái tử Thanh Khâu kế vị. Người tu

https://thuviensach.vn

đạo chọn mấy vị trưởng lão đức cao vọng trọng thương nghị với Thanh Khâu, ước định trong trăm năm tuyệt đối không dấy động can qua, cũng không lấy Tam Trùng sơn làm ranh giới, từ nay Tiên nhân và yêu quái phần ai nấy tu luyện, không can thiệp lẫn nhau.

Còn Thiên Diệu trở thành Thần long được Yêu tộc cung phụng, hắn không nhận Vương vị của Yêu tộc, song được sùng kính hơn cả Quốc vương, hành tung khó tìm, ngao du khắp thế gian, chỉ vì muốn tìm người đã cất giữ trái tim hắn.

Nhạn Hồi nhìn lên trời, nhất thời trong lòng dạt dào xúc cảm. Thiên Diệu đã tìm lại sức mạnh trước đây, có điều dù mạnh đến đâu hắn cũng không thể nào tìm kiếm được vết tích của một người bị thiên đạo luân hồi vùi lấp. Hắn cứ tìm mãi mà vẫn không tìm thấy nàng. Khoảnh khắc nàng mở mắt thì Quốc chủ Thanh Khâu liền tan biến, chắc chắn là ông chưa kịp cho hắn biết nàng đang ở đâu, bởi vậy nàng đành phải tự mình đi tìm.

Thiên Diệu đang đứng trên đỉnh Tam giới, ngập trong ánh hào quang, nên sẽ dễ tìm hơn người đang bị vùi lấp giữa đám đông như nàng.

Tuy nghĩ vậy nhưng Nhạn Hồi lại không tìm được cơ hội tiếp cận Thiên Diệu…

Nhạn Hồi muốn tới Thanh Khâu tìm Chúc Ly, song nàng đã tu Tiên pháp, hiện tại Tam Trùng sơn tuy không còn là ranh giới tiên yêu, nhưng Thanh Khâu vẫn là vùng đất linh khí cằn cỗi, người tu đạo chủ động tới Thanh Khâu thật sự đã ít lại càng ít, dọc đường nàng đi rất gian nan, đâu đâu cũng có người của Yêu tộc muốn hại nàng. Mà Tiên pháp của nàng lại chưa lợi hại lắm, vì để giữ mình đành phải quay lại Trung Nguyên.

Nàng lại tìm tới Thất Tuyệt đường, biết Phụng Thiên Sóc vẫn còn đang chưởng quản, nàng muốn mượn sức Phụng Thiên Sóc cho Thiên Diệu biết tin mình đã quay về, tuy nhiên lúc nàng nói với chưởng quầy của Thất

https://thuviensach.vn

Tuyệt đường mình tên Nhạn Hồi, muốn gặp Phụng Thiên Sóc, chưởng quầy lại nhíu mày xua tay: "Đã là người thứ mấy của tháng này rồi! Phiền quá đi!"

Nhạn Hồi sửng sốt, "Gì hả?"

"Chuyện của Nhạn cô nương và Thiên Diệu công tử đã truyền khắp giang hồ, ai ai cũng biết, mỗi năm mỗi tháng mỗi ngày không biết có bao nhiêu Tiên nhân Yêu quái mạo nhận Nhạn cô nương, đã mười lăm năm rồi, các người có thể đổi trò mới không hả?"

Mười lăm năm nay nàng không hề ra khỏi sơn thôn, Nhạn Hồi không biết cô nương bên ngoài đã biết giở nhiều trò đến vậy!

Nàng lập tức như bị nghẹn, "Ta…"

Còn chưa dứt lời, chưởng quầy đã đuổi nàng đi, "Cô nương các cô sao không lo sống yên phận, người đó vời vợi trên cao như vậy người bình thường không với tới được đâu."

Đứng ở cửa Thất Tuyệt đường, Nhạn Hồi thật sự dở khóc dở cười.

Phải rồi, Thiên Diệu đã trở thành người vời vợi trên cao, nàng không thể nào chạm tới.

Nhạn Hồi gặp Thiên Diệu lúc hắn cùng đường bí lối, cùng nhau bước ra từ núi Đồng La quê mùa hẻo lánh, cùng nhau trải nghiệm cuộc sống với bao vui buồn đau khổ, quá sức gần gũi, bởi vậy Nhạn Hồi chưa bao giờ cảm thấy nàng và Thiên Diệu lại có khoảng cách xa vời đến vậy, mãi đến hôm nay…

Rõ ràng nàng và hắn cùng đang sống trong một thế giới, nhưng lại bị cách ngăn bởi thân phận.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Nhạn Hồi cũng lĩnh hội được việc, một người ở vị trí thấp hèn muốn tiếp xúc với một người cao cao tại thượng là điều khó khăn đến dường nào.

"Nếu chưởng quầy không tin, ta có thể nói ra tất cả sở thích của Thiên Diệu lúc trước, chỉ cần ông cho ta gặp Phụng Thiên Sóc, ngài ấy…"

Chưởng quầy xua tay, "Được rồi được rồi, nghiên cứu Thiên Diệu truyện và Nhạn Hồi thư một vạn lần cũng không có hi vọng đâu."

Vẻ mặt Nhạn Hồi trông như vừa bị cướp hết tiền, "Thiên Diệu truyện" và "Nhạn Hồi thư" gì chứ, đó là cái quái gì vậy… Đang ngây ngốc thì nghe tiếng người bán hàng rao: "Sách mới đây, sách mới có rồi đây."

Nhạn Hồi ngoái đầu nhìn, ở vị trí bắt mắt nhất trên quầy hàng rành rành đang bày hai cuốn "Thiên Diệu truyện" và "Nhạn Hồi thư", tác giả - Huyễn Tiểu Yên.

Nhạn Hồi: "…"

Nhất thời Nhạn Hồi bỗng cảm giác rằng, nếu trong khoảnh khắc cuối cùng năm đó nàng không cứu Huyễn Tiểu Yên, cho nó bị đè chết, hiện tại chắc là đỡ rách việc hơn nhiều…

Nhạn Hồi thở dài, trong lúc đang sầu não cùng đường, bỗng nhiên nàng nhìn thấy có một thiếu nữ đôi mắt đỏ rực cùng người hầu bước ra từ Thất Tuyệt đường. Ở cửa Thất Tuyệt đường người qua kẻ lại, người đến mua tin tức rất nhiều, Nhạn Hồi vốn không chú ý đến hai người họ, tuy nhiên có một câu của thiếu nữ đã lọt vào tai nàng: "Tin tức nói trận pháp đó chỉ có lửa Yêu long mới có thể phá được, không còn cách nào nữa!"

Hai chữ Yêu long khiến tai Nhạn Hồi dỏng lên, nàng lập tức đi theo họ.

https://thuviensach.vn

Người hầu bên cạnh thiếu nữ kia im lặng, thiếu nữ nghiến răng nói: “Cha đã đi cầu xin Quốc chủ rất nhiều lần rồi, tuy Quốc chủ biết Yêu long đang ở đâu, có điều Yêu long kia vốn không màng thế sự, hắn không giúp chúng ta đâu! Hơn nữa Thất Tuyệt đường cũng nói, chỉ có Yêu long có thể phá trận, thật sự không còn cách nào khác. Thương Lục… không cứu được rồi.”

Người hầu chỉ còn cách gật đầu: “Mong Thiếu chủ… đừng quá bi thương.”

Thái tử Cửu Vĩ Hồ năm xưa chính là Quốc chủ hiện giờ, thiếu nữ này được xưng là Thiếu chủ, cha nàng ta còn là người có thể nói chuyện với Quốc chủ, thiết nghĩ thân phận không thấp.

“Thương Lục có thể cứu được Thiếu chủ, cho dù chết trong pháp trận, thuộc hạ tin hắn chắc chắn cũng cam tâm tình…”

Còn chưa dứt lời, Nhạn Hồi đã chen vào giữa hai người, “Các ngươi muốn tìm Thiên Diệu giúp à?”

Ánh mắt gã người hầu chợt lạnh, tay lập tức đặt lên vỏ kiếm bên người, chỉ nghe “keng” một tiếng, kiếm đã rút ra khỏi vỏ, thiếu nữ bên cạnh đưa tay cản hắn lại. Nàng ta quan sát Nhạn Hồi từ trên xuống dưới một lúc, dò xét hỏi: “Phải thì đã sao?”

Nhạn Hồi cong môi cười, chiếc răng khểnh lộ ra khiến nụ cười của nàng có mấy phần vô lại, “Ta giúp các ngươi.”

Người đến là Thiếu chủ của tộc Xích Lang - Xích Chiêu, lúc trước ngang qua Quảng Hàn môn, xông nhầm vào một trận pháp của Quảng Hàn môn, người hầu cùng nàng ta trưởng thành từ nhỏ là Thương Lục vì cứu nàng ta ra mà bị nhốt trong pháp trận băng tuyết.

https://thuviensach.vn

Từ đó Xích Chiêu vẫn luôn tìm cách phá trận, nhưng được biết phải dùng lửa Yêu long mới có thể phá trận. Yêu long trên thế gian chỉ có một, muốn tìm hắn giúp đỡ nào có dễ dàng, Tộc trưởng niệm tình người hầu đã cứu con gái một mạng nên tới cầu xin Quốc chủ giúp đỡ. Có điều Quốc chủ đương nhiên không thể cưỡng ép yêu cầu Thiên Diệu đi cứu người. Vì trong mắt họ, đây có lẽ chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, Quốc chủ nhắc sơ qua với Thiên Diệu, Thiên Diệu hờ hững từ chối. Quốc chủ đành từ chối thỉnh cầu của tộc trưởng tộc Xích Lang, Tộc trưởng không dám làm phiền nữa, song Xích Chiêu lại vô cùng phiền não vì lo cho tính mạng của người kia, nàng ta rầu rĩ đêm ngủ không yên.

Sau khi Nhạn Hồi biết sự tình, lòng thoáng suy nghĩ, cảm thấy nếu có thể nói chuyện với Quốc chủ là được. Chỉ cần có thể cho Quốc chủ biết chuyện của nàng, những chuyện khác ông ta không để mắt tới, nhưng chuyện "tìm Nhạn Hồi" thì Quốc chủ nhất định sẽ quan tâm.

Vì Nhạn Hồi biết Thiên Diệu muốn tìm nàng đến mức nào.

Hắn nhất định nóng lòng hơn cả nàng, vì nàng có thể nhìn thấy hắn, cho dù là ngửa mặt trông lên cũng biết hắn vẫn đang tồn tại, vẫn sống ở một nơi nào đó, còn Thiên Diệu lại không nhìn thấy nàng, cho dù hắn trông mong mỏi mắt cũng không biết nàng có tồn tại không, có sống trên thế gian này như hắn không…

Lúc mới nghe thân phận của Nhạn Hồi, Xích Chiêu vẫn có thái độ nửa tin nửa ngờ, đến khi Nhạn Hồi đem một số tiểu tiết trong "Nhạn Hồi thư" và "Thiên Diệu truyện" mua về ra nói rõ, tình tiết thật sự kiến Xích Chiêu có hơi tin tưởng, nàng ta đem chuyện này báo cho Tộc trưởng.

Tộc trưởng nghe vậy cũng nửa tin nửa ngờ, dù sao chuyện của Nhạn Hồi cũng đã lưu truyền trong giang hồ mười mấy năm nay, không biết đã đồn ra bao nhiêu phiên bản, thế nhưng ông ta vẫn đem chuyện này báo cho Quốc chủ.

https://thuviensach.vn

Có thế nào tộc Xích Lang cũng không ngờ, hôm sau long khí liền cuốn tới lãnh địa của họ, mang theo hơi nóng đáp xuống đại sảnh của tộc Xích Lang.

Khi Nhạn Hồi cảm ứng được áp lực do long khí của Thiên Diệu mang tới, nàng không nói rõ trong lòng là vui mừng hay như thế nào, tim lập tức bắt đầu đập mạnh, dù có thế nào nàng cũng không ngờ, đúng lúc này Xích Chiêu ở sau lưng thình lình đánh lên gáy nàng.

Nhạn Hồi cảm thấy hoa mắt chóng mặt, khí tức trong cơ thể nghịch chuyển, đến khi tỉnh táo, mọi thứ xung quanh đã biến đổi khác thường. Nàng sửng sốt, quay đầu nhìn Xích Chiêu, nhưng phát hiện mình đang nằm dưới chân nàng ta nhìn lên.

"Ngươi làm gì vậy!" Nhạn Hồi nổi giận mắng, thế nhưng âm thanh phát ra lại là một tiếng "Ngao!"

Nhạn Hồi: "…"

Nàng cúi đầu nhìn xuống, tay mình đã biến thành vuốt, toàn thân xù lông… Nàng nghiêng đầu, nhìn thấy mình trong gương đồng dưới đất, chẳng biết đã biến thành sói con từ bao giờ.

Ông nội nó…

Dám lấy oán trả ơn!

Nhạn Hồi còn đang tức giận không thôi, bên ngoài bỗng nhiên trở nên ồn ào, Xích Chiêu vén rèm cửa bước ra, Nhạn Hồi muốn chạy theo, song tức thì bị người hầu sau lưng Xích Chiêu ôm lại, giam chặt nàng trong lòng.

https://thuviensach.vn

Người hầu không đi ra, thậm chí còn bịt miệng Nhạn Hồi không cho nàng phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bên ngoài truyền tới giọng Tộc trưởng tộc Xích Lang: "Đại nhân, đây… là con gái nhỏ của tôi, nó đã thấy những chuyện đó trong mơ."

Nàng ta đã thấy chuyện đó trong mơ?

Người của tộc Xích Lang nói với Thiên Diệu như vậy sao? Họ muốn Thiên Diệu nghĩ như vậy? Vì muốn Thiên Diệu giúp nàng ta cứu người nên đã nói vậy sao? Hay vì muốn dùng thân phận "Nhạn Hồi chuyển thế" để có được lợi ích lớn hơn…

Nhạn Hồi cảm thấy phẫn nộ tột cùng, nàng cố gắng giãy giụa trong lòng người hầu kia, cơ mà lại không hề có tác dụng, thời gian tu hành của nàng kiếp này quá ngắn ngủi, sức lực quá yếu, nàng không vùng ra được.

"Ngươi mơ thấy những chuyện đó sao?"

Một câu rất đỗi đơn giản, có điều giọng nói này đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của nàng. Nếu là kiếp trước, sao Thiên Diệu có thể cho phép có người giam cầm nàng ở nơi gần hắn đến vậy, hắn quen thuộc khí tức của nàng hơn ai hết mà.

Chỉ là bây giờ hắn không biết, vì ngoài ký ức, trên người nàng không còn bất kỳ điểm nào liên quan với Nhạn Hồi trước đây.

Nàng phải bỏ lỡ hắn như thế sao…

"Là ta." Xích Chiêu đáp.

Nhạn Hồi không vùng vẫy nữa, nàng cụp mi, đuôi và vuốt cụp xuống ỉu xìu. Nàng nghĩ rất chu đáo, tuy nhiên rốt cuộc vẫn đánh giá thấp lòng tham

https://thuviensach.vn

của con người.

“Nói dối.”

Giọng Thiên Diệu hờ hững lạnh lẽo, tựa như một lưỡi đao xé tan bình yên bên ngoài.

Cả tộc Xích Lang nhanh chóng chìm vào im lặng.

https://thuviensach.vn

Ngoại truyện: Chung tình (2)

Mắt Nhạn Hồi như bị hai chữ này thắp sáng lên. Giọng Thiên Diệu bên ngoài như băng lạnh, "Người cho ngươi biết những chuyện này đang ở đâu?"

Xích Chiêu không đáp, áp lực bên ngoài truyền tới lớn dần lớn dần.

Nhạn Hồi cố gắng thoát ra, muốn tạo ra chút động tĩnh, thế nhưng gã người hầu kia giữ nàng quá chặt. Nhạn Hồi dùng vuốt cào ngón tay hắn, dùng đuôi đánh lên người hắn, song những động tác này phát ra âm thanh quá nhỏ, cách bức màn cửa dày của tộc Xích Lang, người ở bên ngoài chắc là chẳng nghe thấy được gì.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, vang lên một tiếng "thịch" khẽ khàng, tai Nhạn Hồi cử động.

Thiên Diệu!

Tiếng gọi trong lòng nàng vang dội, gần như đinh tai nhức óc.

"Thịch." Tiếng bước chân thứ hai tiến về phía rèm cửa, tim nàng đập mãnh liệt, Nhạn Hồi cảm thấy vành mắt mình nóng lên, nàng không cần phát ra tiếng động nào, chỉ tiếng tim đập này thôi Thiên Diệu cũng nhất định có thể nghe thấy.

Ta đã quay lại tìm chàng!

"Thịch."

https://thuviensach.vn

Từng bước tiến gần, âm thanh này đối với Nhạn Hồi tựa như tiếng của Trời, ngược lại đối với người của tộc Xích Lang thì như nhạc dạo trước khi xuống Địa Ngục.

Gã người hầu nhốt Nhạn Hồi cũng phát hiện có điều không ổn, hắn lui về phía sau một bước định trốn chạy, đúng vào lúc này, một luồng sóng nhiệt khiến đất bằng nổi gió, lật tung cả chiếc lều dày của tộc Xích Lang.

Chẳng hề báo trước, gương mặt của Thiên Diệu hiển hiện trước mặt Nhạn Hồi. Mái tóc xanh khi xưa không còn nữa. Từ lâu Nhạn Hồi đã nghe giang hồ đồn, trong trận chiến với Thanh Quảng chân nhân, trong giây phút đau đớn vì mất đi người yêu, tóc hắn đã hóa bạc. Nhạn Hồi chưa bao giờ tưởng tượng được, mái tóc trắng của hắn đã thầm điểm thêm cho đôi mắt hắn nhiều bể dâu đến vậy.

Thế nhưng dung mạo vẫn khuynh thành.

Hơi nóng cuốn chiếc lều đi, cũng nhẹ nhàng cuốn đi pháp thuật trên người Nhạn Hồi, ánh sáng trên người nàng biến chuyển, nàng lại hóa mình trở thành thiếu nữ.

Gương mặt nàng đã khác trước đây, dáng vẻ cũng vậy. Song khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, hai người đều im lặng.

Họ vẫn rất ăn ý, tâm linh hai người vẫn tương thông như xưa. Cho dù ngăn cách bởi thời gian luân hồi, bởi thân phận, nhưng kể từ giây phút đầu tiên họ gặp được nhau, sự ăn ý tận trong tâm này chưa từng thay đổi.

“Thiên Diệu…”

Nhạn Hồi cất tiếng gọi, chỉ có hai chữ vậy thôi mà ánh mắt Thiên Diệu đã dậy sóng.

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi muốn tiến lên phía trước, có điều gã người hầu sau lưng vẫn bóp cổ nàng. Xích Chiêu sau lưng Thiên Diệu há miệng như muốn nói gì đó, chỉ là nàng ta không có cơ hội lên tiếng, vì trong không khí dường như có một sức mạnh định thân họ lại.

Tay người hầu bóp cổ Nhạn Hồi không nghe theo điều khiển của hắn, vô thức buông nàng ra. Hắn không dám tin, song hắn không cách nào phản kháng lại sức mạnh này. Người của tộc Xích Lang xung quanh bao gồm cả tộc trưởng cũng đều bị sức mạnh này định thân trong không trung, lơ lửng bay lên, chẳng thể nào sử dụng pháp thuật chống lại được.

Chỉ có Nhạn Hồi vẫn bình yên đứng đó, một luồng sức mạnh từ người Thiên Diệu tỏa ra, tất cả người của tộc Xích Lang trong tích tắc liền như lá khô bị cuồng phong quét qua, không biết bị cuốn đến nơi nào.

Trời đất trở lại yên tĩnh, Nhạn Hồi cảm giác như mình đang đứng ở trung tâm của thế giới, nhìn Thiên Diệu từng bước từng bước vững vàng kiên định đi về phía nàng.

Không còn ai có thể ngăn cản họ đến với nhau.

Hắn đưa tay ôm lấy Nhạn Hồi, phút giây này tựa như quay lại thời khắc cuối cùng mười lăm năm trước đây, rốt cuộc hắn cũng kéo được Nhạn Hồi ra khỏi đống đất khép lại kia.

Hắn siết chặt nàng, một tay giữ đầu nàng lại, khom người ẵm Nhạn Hồi vẫn còn quá thấp lên, khóa chặt môi nàng.

Ánh sáng lưu chuyển bên cạnh họ, đây không phải là trùng phùng sau cách biệt mười lăm năm, mà tựa như vẫn còn trong căn phòng nhỏ của Nhạn Hồi ở Thanh Khâu xưa kia, lúc nàng trêu chọc hắn. Cũng có thể là lúc hắn lầm tưởng Nhạn Hồi bị Tố Ảnh giết hại, quay về Thanh Khâu lại bất

https://thuviensach.vn

ngờ nhìn thấy nàng chạy về phía mình. Hay cũng có thể là lúc hắn vô thức cắn môi nàng trong đêm trăng tròn ở núi Đồng La…

Có mấy ai chịu đựng mười lăm năm nhớ nhung đau khổ, phút giây trùng phùng, Thiên Diệu phát hiện, thời gian mười lăm năm chờ đợi tựa như thoáng chốc tuấn mã lướt qua, vốn chẳng là gì cả.

Thời gian mười lăm năm trước đối với hắn như không hề trôi, mãi đến hôm nay, hắn và nàng tái ngộ, thời gian của hắn mới lại bắt đầu trôi.

“Thiên Diệu.” Nàng nói, “Ta quay về tìm chàng rồi, ta không nuốt lời.”

Phải, đối với hắn, Nhạn Hồi chưa bao giờ nuốt lời.

Hắn vẫn ôm chặt nàng, chặt đến mức cơ hồ siết nàng vào trong cơ thể mình, vậy mà trong lúc tình cảm dâng trào dạt dào này, hắn lại sợ mình ôm chặt quá có thể sẽ khiến Nhạn Hồi bị thương, thế nên hắn khẽ buông tay, song lại không dám buông lòng, cũng không dám ôm nàng chặt hơn.

Nhạn Hồi nhìn ra hắn đang hết sức lúng túng tựa như gà mắc tóc vậy.

Nàng đành đẩy hắn ra một xíu, khi vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt đang cố kiềm nén vô số cảm xúc của Thiên Diệu, giống như một vực sâu kéo nàng xuống dưới.

“Thiên Diệu. Chàng nói ta nghe đi.”

Hắn khẽ mím môi.

Nhạn Hồi kéo khóe miệng hắn, “Có phải bao nhiêu năm nay chàng sống trên cao nên chỉ biết dùng ánh mắt, quên cách nói chuyện?”

https://thuviensach.vn

Hắn lại siết nàng vào lòng, "Những lúc thế này nàng chỉ cần yên lặng là được."

Yên lặng nghe nhịp tim của hắn, để hắn cũng có thể lắng nghe nhịp tim của nàng, vậy là đủ rồi.

Không biết hai người cứ im lặng thế này bao lâu, trong không trung bỗng có một sức mạnh truyền tới, chầm chậm vạch khí tức quanh người Thiên Diệu ra. Lúc này Thiên Diệu mới ngẩng đầu, phát hiện Quốc chủ Thanh Khâu đương nhiệm đã tìm tới.

Hắn khẽ nheo mắt, vẻ mặt rất không vui.

Nghĩ cũng phải thôi, Thiên Diệu vừa xuất hiện thì đã ra tay với tộc Xích Lang, không tiếc chút sức lực, như muốn diệt hết cả tộc này. Thân là Quốc chủ đương nhiệm, lúc Tiên Yêu bình yên vô sự, không có chiến loạn, đương nhiên Quốc chủ phải tới bảo vệ con dân Yêu tộc của mình.

Thiên Diệu cũng biết đạo lý này, nhưng vẻ mặt hắn vẫn khó coi, tay hắn ngưng tụ pháp lực, một viên châu lửa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, hắn phẩy tay, viên châu chìm vào ba tấc đất, "Tộc Xích Lang giúp ta tìm lại thê tử."

Nghe hắn nói vậy, Nhạn Hồi thoáng sửng sốt, ngước đầu lên nhìn, thấy thần thái hắn vẫn bình thường, không có chút nào không ổn cả, hắn nói với Quốc chủ đương nhiệm: "Tuy có tội tham lam lại cũng có công. Ngài tự liệu lấy đi."

Nói xong hắn đưa nàng bay lên trời, mặc kệ những chuyện còn lại phải xử lý thế nào.

Nhạn Hồi biết, viên châu Thiên Diệu để lại có pháp lực của hắn, nếu tộc Xích Lang có thể nghĩ cách đem viên châu đó đi, muốn cứu tộc nhân bị

https://thuviensach.vn

nhốt trong trận pháp của Quảng Hàn môn cũng không phải là không thể.

Hắn nói tuy có tội nhưng cũng có công, viên châu đó coi như tạ lễ, không trực tiếp giúp người của tộc Xích Lang coi như trừng phạt.

“Thiên Diệu.”

Thiên Diệu giấu Nhạn Hồi trong chiếc áo to rộng, sưởi ấm cơ thể nàng, cũng thay nàng chắn lại gió thổi tới khi cưỡi mây, nghe Nhạn Hồi gọi, hắn cúi đầu nhìn nàng.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Về nhà.”

“Chàng đã chuẩn bị nhà cho ta sao?”

“Ừm.”

Lòng Nhạn Hồi ấm áp, im lặng một lúc, nàng thoáng suy nghĩ, nghịch ngợm hỏi: “Ta trở thành thê tử của chàng lúc nào?”

Thiên Diệu ôm nàng, nhẹ áp vào tai nàng đáp: “Bất kỳ lúc nào trong tương lai.”

Thiên Diệu đặt nhà họ ở Thanh Khâu, có điều hắn nói trong viện bình thường không có người quá hoang vu, nên vẫn cho Nhạn Hồi ở trong căn phòng mà nàng ở trước đây.

Sau đó Thiên Diệu bắt đầu sắp xếp, hắn muốn cử hành hôn lễ với Nhạn Hồi.

https://thuviensach.vn

Tin Nhạn Hồi quay về và sắp Thiên Diệu cử hành đại hôn chẳng qua chỉ có một ngày mà đã truyền đi khắp thiên hạ. Vậy là ngày thứ hai, Nhạn Hồi vừa tỉnh dậy, mới bước ra khỏi phòng, ngoài viện đã có một bóng người nhào tới, ôm chầm lấy nàng.

"Chủ nhân chủ nhân!" Giọng Huyễn Tiểu Yên trưởng thành hơn trước nhiều, nhưng tính tình chẳng hề thay đổi.

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn nó, thấy nó đã trở thành một phụ nhân hai mươi mấy tuổi, tình cảnh hiện giờ dường như đảo ngược giữa nàng và Huyễn Tiểu Yên mười lăm năm trước.

"Lớn rồi sao vẫn như trẻ con vậy." Sau lưng Huyễn Tiểu Yên truyền tới một giọng nam, Nhạn Hồi nghe cũng cảm thấy quen tai, quay đầu nhìn lại, thấy Chúc Ly đang nhíu mày chậm rãi bước tới, kéo Huyễn Tiểu Yên ra, "Nàng có biết cơ thể Nhạn Hồi hiện tại có chịu nổi cái ôm của nàng không? Đứa trẻ trong bụng nàng có chịu nổi không?"

Huyễn Tiểu Yên bị mắng cũng không để ý, đẫm nước mắt nhìn Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi lấy làm lạ hỏi: "Đôi oan gia các ngươi về với nhau lúc nào vậy?"

Chúc Ly hơi ngượng ho một tiếng, bấy giờ mới nhìn Nhạn Hồi, còn chưa đáp thì Huyễn Tiểu Yên bên cạnh đã cướp lời: "Cứ chơi mãi rồi về với nhau thôi." Huyễn Tiểu Yên quệt nước mắt, sau đó kéo tay Nhạn Hồi, "Chủ nhân, cô không biết bao nhiêu năm nay em nhớ cô đến mức nào đâu, lúc nhớ cô em bèn viết sách cho cô, viết được nhiều lắm đó."

"…" Khóe môi Nhạn Hồi khẽ co giật, nàng nhoẻn cười, xắn tay áo lên, "Ngươi tới đây, ta phải trò chuyện với ngươi về việc này mới được."

https://thuviensach.vn

Huyễn Tiểu Yên lại đẫm nước mắt, “Sách viết không hay, không cảm động sao?”

Nhạn Hồi mỉm cười, “Nể tình ngươi là thai phụ, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Chúc Ly bên cạnh dở khóc dở cười, chưa hàn huyên bao lâu, bên ngoài có người hầu tìm tới, báo là có người tặng lễ vật cho Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi ngẩn ra, mấy ngày tiếp theo, nàng không ngừng nhận được lễ vật từ những người nàng không quen biết ở khắp mọi nơi.

Rất nhiều người tặng lễ vật, đều chúc nàng và Thiên Diệu hạnh phúc, ngoài ra còn viết thư cảm tạ, cảm tạ nàng tìm lại được Thiên Diệu, để họ tin trên thế gian này còn có tình yêu vĩnh cửu. Nhạn Hồi thấy vậy dở khóc dở cười, “Bây giờ không đánh nhau nữa, mọi người rảnh rỗi quá nhỉ.”

Huyễn Tiểu Yên bên cạnh nói: “Cô xem, chủ nhân, đây đều là công lao của em hết. Khiến hai người trở thành đôi tình nhân trong truyền thuyết, vang danh khắp Tam giới. Mấy ngày nữa em lại ra một quyển sách, chuyên viết về những chuyện ngọt ngào của các người sau khi trùng phùng.

Nhạn Hồi: “…”

Chúc Ly bên cạnh khuyên rất lâu mới dập tắt được sát tâm của Nhạn Hồi.

Điều khiến Nhạn Hồi cảm động nhất là nửa tháng trước hôn lễ, nàng nhận được một bộ hỉ phục màu đỏ, từng đường kim mũi chỉ bên trên đều tinh xảo đến kinh ngạc, trong hỉ phục có kẹp một tờ giấy nhỏ, bên trên viết tám chữ:

“Khổ tận cam lai, răng long đầu bạc.”

https://thuviensach.vn

Nhạn Hồi biết nét chữ này, là Huyền Ca viết.

Huyền Ca không thể quay lại Thanh Khâu, trên giang hồ thậm chí không có bất kỳ tin tức nào của nàng ta, nhưng qua tám chữ này, Nhạn Hồi biết Huyền Ca sống rất tốt, cũng như nàng, Huyền Ca đang âm thầm hạnh phúc ở một nơi nào đó.

Nhạn Hồi mặc hỉ phục Huyền Ca may cho mình, cùng với Thiên Diệu bái đường thành thân, trở thành thê tử của hắn.

Nàng ngẫm nghĩ, giả thiết về đời này trước đây của nàng không sai, đúng là nàng đã gả đi xa lúc mười lăm tuổi, chỉ là không có tình tiết đào hôn trên đường mà thôi.

Vào động phòng, Thiên Diệu giở khăn đỏ che đầu Nhạn Hồi, nhìn thấy nàng dung nhan tuyệt sắc.

Hắn không làm gì hết, chỉ lặng lẽ nhìn nàng, tựa như có nhìn thế nào cũng không đủ. Nhạn Hồi cũng nhìn hắn cười, bỗng nhiên nàng nảy ra một câu hỏi không đúng lúc, “Thiên Diệu, chàng nói đi, nếu kiếp này Quốc chủ Thanh Khâu không để lại ký ức cho ta, ta không nhớ chàng, hay giống như Xích Chiêu kia, vì lợi ích mà tiếp cận chàng, vậy chàng phải làm sao? Chàng yêu ta đến vậy mà.”

Thiên Diệu cười, như vốn cảm thấy điều này chẳng là gì cả, “Vậy cũng không sao hết, nàng muốn gì ta sẽ cho nàng, muốn lợi ích cũng cho, muốn máu thịt cũng cho, muốn xương cốt cũng cho.” Hắn nói, “Chỉ cần là người nàng yêu, ta bằng lòng lột vảy trên người xuống, từng mảnh từng mảnh làm thành khải giáp cho người yêu của nàng.”

Lời hắn nói khiến Nhạn Hồi đau xót, nàng khẽ chau mày. Thiên Diệu nắm tay nàng, “Nhạn Hồi, ta chưa bao giờ sợ nàng đoạt đi thứ gì, điều ta sợ

https://thuviensach.vn

nhất là lúc ta đã chuẩn bị trao cho nàng tất cả… nàng lại chẳng muốn gì từ ta.”

Nhạn Hồi im lặng một lúc thật lâu, rồi nâng mặt Thiên Diệu nói: “Chàng hoàn toàn không cần lo chuyện này, ta muốn nhiều thứ lắm, chàng yên tâm!”

“Được, nàng muốn gì cũng được.”

Nhạn Hồi bỗng nghiêng đầu nhoẻn miệng cười, dùng sức đè Thiên Diệu xuống giường, “Ta muốn chàng, chàng có cho không?”

Thiên Diệu bị Nhạn Hồi đè phía dưới, hắn từ tốn nói: “Mười lăm năm nay, mỗi đêm nhớ về chuyện xưa, ta hối hận ba chuyện.” Hắn tỉ tê, “Một là chưa từng bày tỏ tình ý với nàng.” Hắn vừa nói vừa hôn nhẹ lên vành tai nàng khiến toàn thân nàng run rẩy.

“Hai là chưa từng nhìn kĩ bí mật ẩn giấu trong mắt nàng.”

Hắn hôn lên mắt nàng, nhẹ nhành nhưng ấm nóng.

“Ba là…”

Hắn ôm nàng, gần như không phí chút sức lực nào đã khiến nàng cảm thấy trời đất xoay chuyển, chốc lát sau đó, hắn đã đè lên người nàng, thì thầm: “Chưa từng đồng ý với nàng…”

“Hòa hợp song tu.”

------HẾT------

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn